

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

41
ΟΜΗΡΟΥ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΚΑΙ ΤΑ ΤΟΥ ΚΥΚΛΟΥ ΛΕΙΨΑΝΑ.

HOMERI CARMINA

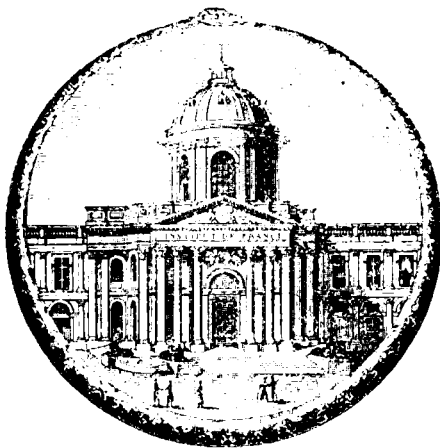
ET CYCLI EPICI RELIQUIÆ.

GRÆCE ET LATINE

CUM INDICE

NOMINUM ET RERUM.

EDITIO ITERATIS CURIS CORRECTA.

NEW YORK
PUBLIC
LIBRARY

PARISIIS,

EDITORE AMBROSIO FIRMIN DIDOT,

INSTITUTI REGII FRANCIÆ TYPOGRAPHO.

M DCCC XLV.

ROY V. B.
J. L. B.
Y. A. B.

PRÆFATIO.

INCEPTUM nostrum, quo primi in Gallia Græcos scriptores in unius corporis æquabilitatem redigere aggressi sumus, commendatione et notis præfationum artibus egere non videtur; sed paucis dicendum est, unde ea quam elegimus edendi ratio pendeat. Dudum ægre tuleramus quod tot scriptorum editiones veteribus inquinatæ vitiis vulgo circumferrentur atque adeo sæpius repeterentur, dum exstarent eorundem scriptorum emendatæ et a summis criticis antiquo nitore restitutæ: annon oportuit illorum ingeniorum, quæ optimi quique nostratium laudibus et imitatione celebrarunt, opera popularibus nostris exhiberi pura, emendata, quantum fieri potest libera a depravatione barbariæ quam transierant? Hoc igitur primum et præcipue curamus, ut non solum ex optimis quæ exstant editionibus scriptorum quisque exprimatur, sed harum etiam multas criticis celeberrimis tradidimus denuo examinandas et emendandas; præterea, ubicumque res videtur postulare, Regiæ Bibliothecæ manuscriptos imus consultum. Altera cura est, ut ad intelligentiam quoque scriptorum in Collectione nostra præstamus quod prosit unicuique: quum enim adnotatio vel præstantissima ex arbitrio denique pendeat commentatoris, cui plana nonnunquam videbuntur quæ aliis obscura, *interpretationes latinas* e regione græcorum ponere decrevimus, utpote quæ prorsus omnia reddant, non locos selectos illustrent. Has vero, antequam tradantur typothetis, doctissimi viri severo examini subjectas accurate corrigunt; nonnullorum scriptorum plane novæ parantur. Denique multum augeri putavimus editionum nostrarum utilitatem, si boni *rerum nominumque indices* adderentur; nam vel ii qui scriptorem aliquem sæpe legerunt, nonnunquam haud satis meminere quo in libro ejus quove versu vel capite narretur res qua opus habent. Ceterum de cura unicuique scriptori impensa referetur in præfationibus.

HOMERI, ut nunc res sunt, *Wolfiana* dari debebat recensio, quam ex Gulielmi Diindorff editione accurate expressimus. Interpretationes latinæ, bono ut nobis videtur consilio, in hoc antiquissimo poeta verbum verbo reddunt, nisi quod sæpe comtas posteriorum more periodos ingerunt, oppositionibus distinctes, causalibus particulis vincientes, quæ apud illum ingenue et libere procedunt. Præterea ipsis inhærent

veteris textus græci vitia, et alia quædam ex vertentium incuria nata, plurima denique in iis vocabulis commissa, quæ recentiorum demum criticorum et interpretum sollertia explicuit. In postremis ita versati sumus, ut, quæ dubitatione carere et firmis niti testimoniis viderentur, ea haud cunctanter repræsentaremus; at ubi dubitationis aliquid superesset, sequeremur potius antiquorum interpretationem eam quæ sententiæ aptissima esset. Hoc autem præsertim enisi sumus ut quam proxime posset latina lingua Græcorum vestigia legeremus, quo patris poetarum membra et motus omnes, quantum per latinam vestem licebat, conspiciendi præberentur; sed in tali incepto non potuit impediri, quin nonnulla quæ rarissime sibi indulserunt Latini, hæc translatio offerat frequentissime; nonnulla etiam quæ argenteam ætatem egrediuntur, recipi necesse erat: a barbaris tamen verbis et locutionibus sedulo cavimus. Ita, veteribus licet superstructa, hæc interpretatio pro nova esse possit.

Hymnis et Epigrammatibus Homeri nomine inscriptis subieciimus *Cycli epici fragmenta*: in quibus varie erratum erat, antequam F. G. WELCKERI doctrina et poetarum veterum mythicæque historiæ cognitio eximia Cyclum quoque ab omni parte illustraret, in libro germanice scripto, *Cyclus epicus sive Homerici poetæ*, Bonnæ 1835. Ibi videas exposita argumenta nostri carminum et fragmentorum ordinis, qui longe differt a priore Collectione C. G. Mülleri (Lips. 1829); præterea plus viginti fragmenta apud nos invenias, quæ in illa desiderantur. Thebaidem ex E. L. Leutschii, Cypria carmina ex R. J. F. Henrichsenii Collectionibus (Gottingæ 1830, et Havniæ 1828) recognitis expressimus.

Denique indices Homericos quum circumspiceremus, nullum potuimus invenire qui nostris usibus responderet; solus Damnius in «parte reali» idem fere nobis consilium secutus erat: at quam incondita hæc farrago! quam longis et insulsis disputationibus in immensum aucta! nihilominus, quod in tanta mole vix credas, desunt nonnunquam ea ipsa quæ in indice Homérico quæras; præterea res in Hymnis et Epigrammatibus memoratas consulto omiserat. Quæ quum ita essent, prorsus novum indicem non sine magno labore condidimus ipsi, cui ea quoque inserta leges quæ ex Cyclo nobis servata sunt.

Reliquum est, ut Tu, benevole Lector, operam huic volumini impensam æquo animo boni consulas. Vale nobisque fave.

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Α.

Θεῶν ἀγορά. Ἀθηναῖς παραίνεσις πρὸς
Τηλέμαχον.

Ἄνδρα μοι ἔννεπε, Μοῦσα, πολὺτροπον, δὲ μάλα πολλὰ
πλάγχθη, ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσεν·
πολλῶν δ' ἀνθρώπων ἴδεν ἄστεα καὶ νόον ἔγνω·
πολλὰ δ' ὅγ' ἐν πόντῳ πάθεν ἄλγεα δὴν κατὰ θυμόν,
ἀρνύμενος ἦν τε ψυχὴν καὶ νόστον ἐταίρων.
Ἄλλ' οὐδ' ὥς ἐτάρους ἐβρύσατο, ἱέμενός περ·
αὐτῶν γὰρ σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο·
νήπιοι, οἳ κατὰ βούς Ὑπερίονος Ἥελιοιο
ἤσθιον· αὐτὰρ δὲ τοῖσιν ἀρεῖλετο νόστιμον ἡμᾶρ.
Τῶν ἀμύθεν γε, θεὰ, θύγατερ Διός, εἰπέ καὶ ἡμῖν.
Ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες, ὅσοι φύγον αἰπὺν ὄλεθρον,
οἴκοι ἔσαν, πόλεμόν τε πεφρυγότες ἦδὲ θάλασσαν·
τὸν δ' οἶον, νόστου κεχρημένον ἦδὲ γυναῖκος,
Νύμφῃ πότνι' ἔρυκε Καλυψώ, δια θεάων,
ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι, λιλαυμένη πόσιν εἶναι.
Ἄλλ' ὅτε δὴ ἔτος ἦλθε, περιπλομένων ἑνιαυτῶν,
τῷ οἱ ἐπεκλώσαντο θεοὶ οἰκόνδε νέεσθαι
εἰς Ἰθάκην· οὐδ' ἐνθα πεφυγμένος ἦεν ἀέθλων,
καὶ μετὰ οἷσι φίλοισι. Θεοὶ δ' ἑλέαιρον ἅπαντες,
νόσφι Ποσειδάωνος δ' ὁ ἀπεργέες μενέαινε
ἀντιθέω Ὀδυσῆϊ, πάρος ἦν γαῖαν ἱέσθαι.
Ἄλλ' ὁ μὲν Αἰθίοπας μετεκίθε τηλόθ' ὄντας —
Αἰθίοπας, τοὶ διχθὰ δεδαίεσται, ἔσχατοι ἀνδρῶν,
οἳ μὲν δυσομένους Ὑπερίονος, οἳ δ' ἀνιόντας —
ἀντιῶν ταύρων τε καὶ ἀρνεῶν ἑκατόμβης.
Ἔνθ' ὅγε τέρπετο δαιτὶ παρήμενος· οἳ δὲ δὴ ἄλλοι
Ζηνὸς ἐνὶ μεγάροισιν Ὀλυμπίου ἀβροτοὶ ἦσαν.
Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
μνήσατο γὰρ κατὰ θυμόν ἀμύμονος Αἰγισθοιο,
τόν β' Ἀγαμέμνονιδος τηλεκλυτὸς ἔκταν' Ὀρέστης·
τοῦ δ' ἐπιμνησθεὶς ἔπε' ἀθανάτοισι μετηύδα·
ὦ πόποι, οἶον δὴ νῦν θεοὺς βροτοὶ αἰτιώωνται.
Ἐξ ἡμέων γὰρ φασὶ κάχ' ἔμμεναι· οἳ δὲ καὶ αὐτοὶ
σφῆσιν ἀτασθαλίῃσιν ὑπέρμορον ἄλγε' ἔχουσιν.
Ὡς καὶ νῦν Αἰγισθος ὑπέρμορον Ἀτρεΐδαο
γῆμ' ἀλοχὸν μνηστήν, τὸν δ' ἔκτανε νοστήσαντα,
εἰδὼς αἰπὺν ὄλεθρον· ἐπεὶ πρὸ οἱ εἵπομεν ἡμεῖς,
Ἑρμεῖαν πέμψαντες, εὖσκοπον Ἀργεῖφόντην,
μήτ' αὐτὸν κτείνειν μήτ' ἀθανάτοισι ἀοικεῖν·
ἐκ γὰρ Ὀρέσταιο τίς ἔσται Ἀτρεΐδαο,
ὅππότερ ἂν ἡβήσῃ τε καὶ ἦς ἱμεῖρεται αἴης.
Ὡς ἔφαθ' Ἑρμείας· ἄλλ' οὐ φρένας Αἰγισθοιο
πεῖθ' ἀγαθὰ φρονέων· νῦν δ' ἀβροτὰ πάντ' ἀπέτισεν.
Τὸν δ' ἡμεῖς ἐπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
ὦ πάτερ ἡμέτερε, Κρονίδη, ὕπατε κρείοντων,
καὶ λήν κείνός γε ἐοικῶτι κείτῃ ὀλέθρῳ·
ὥς ἀπολοῖτο καὶ ἄλλος τις τοιαῦτά γε ῥέζοι.

ODYSSEÆ I.

Deorum concilium. Minerva adhortatur
Telemachum.

Virum dic mihi, Musa, versutum, qui valde multum
erravit, postquam Trojæ sacram urbem evertit;
multorumque hominum vidit urbes, et mores cognovit:
plurimos autem ille in mari passus est dolores suo in animo,
quaerens servare suamque animam et reditum sociorum.
Sed neque sic socios servavit, cupiens licet;
sua enim ipsorum insipientia perierunt;
stulti, qui boves Hyperionis filii, Solis,
comederunt: sed hic iis abstulit reditus diem.
Ex his partim certe, dea, filia Jovis, dic et nobis.
Tum alii quidem omnes, quotquot effugerant gravem per-
niciem, domi erant, belloque elapsi atque mari;
hunc vero solum, reditus indigentem atque uxoris,
Nympha veneranda detinebat Calypso, divina inter-deas,
in specubus cavis, cupiens sibi maritum esse.
Sed quando jam tempus venit, circumvolventibus annis,
quo ei destinantur dii domum redire
in Ithacam: ne tum quidem elapsus erat aerumnis,
vel domi apud suos amicos. Dii autem miserebantur omnes,
præter Neptunum: is vero indesinenter irascabatur
divino Ulyssi, antequam is suam in terram pervenisset.
Sed ille quidem Æthiopus adierat longe semotos,
(Æthiopus, qui bifariam divisi sunt, ultimi hominum,
alii quidem ad occidentem solem, alii vero ad orientem)
accepturus taurorumque et agnorum hecatombam.
Ibi ille delectabatur convivio assidens: at dii ceteri jam
Jovis in ædibus Olympii frequentes erant.
His autem sermones orsus est pater hominumque deumque;
recordabatur enim in animo eximii Ægisthi,
quem Agamemnonides inclytus occiderat Orestes:
hujus ille recordatus, verba inter-immortales fecit:
Dii boni! quantum scilicet deos mortales culpant!
Ex nobis enim ajunt mala esse; ii vero etiam ipsi
sua stultitia præter-fatum calamitates patiuntur.
Quemadmodum et nunc Ægisthus præter-fatum Atridæ
duxit uxorem sponsam, ipsumque occidit reversum,
sciens grave exitium ipsi imminens: quoniam ei prædiximus
nos, Mercurio misso, speculatore Argicida:
ut neque ipsum occideret, neque ambiret ejus uxorem:
ex Oreste enim ultio erit Atridæ,
postquam pubueritque et suam desiderarit ditionem.
Sic dixerat Mercurius; sed non menti Ægisthi
persuasit bona consulens: nunc vero cumulate omnia luit.
Huic autem respondit deinde dea cæsiis oculis Minerva:
o pater noster, Saturnie, summe regnantum,
etiam valde ille quidem merita jacet morte:
sic pereat et alius, quicumque talia fecerit!

Ἀλλά μοι ἄμφ' Ὀδυσσῆϊ δαίφρονι δαίεται ἦτορ,
 οὐς μὲν ὅριος, ὃς δὲ θηλά φιλῶν ἅπο πῆματα πάσχει
 50 νῆσῳ ἐν ἄμφιρύτῃ, ὅθι τ' ὀμφαλός ἐστι θαλάσσης·
 νῆσος δεινὴ ῥήσασα, θεὰ δ' ἐν δώματα ναίει,
 Ἀτλαντος θυγάτηρ ὀλοόφρονος, ὅς τε θαλάσσης
 πάσης βένθεα οἶδεν, ἔχει δέ τε κίονας αὐτὸς
 μακράς, αἱ γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἄμφι ἔχουσιν.
 55 Τοῦ θυγάτηρ δύστηνον ὀδυρόμενον κατερύκει,
 αἰεὶ δὲ μαλακοῖσι καὶ αἰμυλλοῖσι λόγοισιν
 θέλγει, ὅπως Ἰθάκης ἐπιλήσεται· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς,
 ἰέμενος καὶ καπνὸν ἀποθρύσκοντα νοῆσαι
 ἦς γαίης, θανέειν ἱμείρεται. Οὐδέ νυ σοὶ περ
 60 ἐντρέπεται φίλον ἦτορ, Ὀλύμπιε. Οὐ νύ τ' Ὀδυσσεύς
 Ἀργείων παρὰ νηυσὶ χαρίζετο ἱερὰ ῥέζων
 Τροίῃ ἐν εὐρείῃ; τί νύ οἱ τόσον ὀδύσαο, Ζεῦ;
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 τέκνον ἐμόν, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων.
 65 Πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσσῆος ἐγὼ θείοιο λαθοίμην,
 ὃς περὶ μὲν νόον ἐστὶ βροτῶν, πέρι δ' ἱρὰ θεοῖσιν
 ἀθανάτοισιν ἔδωκε, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν;
 ἀλλὰ Ποσειδάων γαίηχος ἄσχελές αἰεὶ
 Κύκλωπος κεχόλωται, δν ὀφθαλμοῦ ἄλῳσεν,
 70 ἀντίθεον Πολύφημον, δου κράτος ἐστὶ μέγιστον
 πᾶσιν Κυκλώπεσσι· Θῶοσα δέ μιν τέκε Νύμφη,
 Φόρκυνος θυγάτηρ, ἄλλος ἀτρυγέτοιο μέδοντος,
 ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι Ποσειδάωνι μιγείσα.
 Ἐκ τοῦ δὲ Ὀδυσῆα Ποσειδάων ἐνοσίγῃων
 75 οὔτε κατακτείνει, πλάζει δ' ἀπὸ πατρίδος αἴης.
 Ἄλλ' ἄγεθ', ἡμεῖς οἶδε περιφραζώμεθα νόστον,
 ὅπως ἔλθῃσι· Ποσειδάων δὲ μεθήσει
 δν χόλον· οὐ μὲν γάρ τι δυνήσεται ἀντία πάντων
 ἀθανάτων ἀέκητι θεῶν ἐριδαινόμενος οἷος.
 80 Τὸν δ' ἡμέτεβ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 ὦ πάτερ ἡμέτερε, Κρονίδη, ὑπάτε κρειόντων,
 εἰ μὲν δὴ νῦν τοῦτο φίλον μακάρεσσι θεοῖσιν,
 νοστήσῃσι Ὀδυσῆα δαίφρονα δνδε δόμονδε·
 Ἑρμείαν μὲν ἔπειτα, διάκτορον Ἀργεϊφόντην,
 85 νῆσον ἐς Ὠγυγίην δτύνομεν, ὅρα τάχιστα
 Νύμφη εὐπλοκάμῳ εἴπῃ νημερτέα βουλήν,
 νόστον Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος, ὃς κε νέηται.
 Αὐτὰρ ἐγὼν Ἰθάκην ἐξελεύσομαι, ὅρα οἱ υἱὸν
 μᾶλλον ἐποτρύνω, καὶ οἱ μένος ἐν φρεσὶ θείω,
 90 εἰς ἀγορὴν καλέσαντα καρηχομῶντας Ἀχαιοὺς
 πᾶσι μνηστήρεσσιν ἀπειπέμεν, ὅτε οἱ αἰεὶ
 μῆλ' ἀδινὰ σφάζουσι καὶ εἰλιπόδας ἔλικας βοῦς.
 Πέμψω δ' ἐς Σπάρτην τε καὶ ἐς Πύλον ἡμαθόεντα,
 νόστον πευσόμενον πατρὸς φίλου, ἣν που ἀκούσῃ,
 95 ἥ δ' ἴνα μιν κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἔχῃσιν.
 Ὡς εἰποῦσ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,
 ἀμβρόσια, χρύσεια, τὰ μιν φέρον ἡμὲν ἐφ' ὕγρην,
 ἥ δ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν, ἅμα πνοιῆς ἀνέμοιο.
 Ἐΐλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀχαχμένον ὀξεῖ χαλκῷ,
 100 βριθὺ, μέγα, στίβαρον, τῷ δάμνησι στίχας ἀνδρῶν
 ἡρώων, τοῖσιν τε κοτέσσεται ὀβριμοπάτρη.

Verum mihi de Ulyssæ prudenti cruciatur cor,
 infelice; qui jam diu procul ab amicis calamitates patitur
 insula in circumflua, ubi et umbilicus (*medium*) est maris:
 insula est silvosa; dea vero in ea domos habitat,
 Atlantis filia perniciose-cogitantis, qui maris
 omnes fundos novit, sustinetque columnas ipse
 longas, quæ terramque et cælum distinent.
 Hujus filia infortunatum lugentem detinet,
 semperque mollibus et blandis sermonibus
 demulcet, ut Ithacæ obliviscatur; verum Ulysses,
 cupiens vel fumum exsiliemem videre
 suæ terræ, mori desiderat. Neque tibi tandem
 commoveatur carum cor, Olympie. Nonne tibi Ulysses
 Argivorum apud naves gratificabatur sacra faciendo
 Troja in lata? quid illi tantum irascersis, Jupiter?

Hanc autem respondens allocutus est nubes-cogens Jupiter:
 filia mea, quale tibi verbum excidit septo dentium!
 Quomodo subinde Ulyssis ego divini obliviscerer?
 qui mente quidem superat mortales, abunde vero sacra diis
 immortalibus dedit, qui cælum latum tenent?
 verum Neptunus terram-continens ei assiduo semper
 ob-Cyclopem irascitur, quem oculo privavit,
 parem-deo Polyphemum, cujus robur est maximum
 inter-omnes Cyclopas: Thoosa vero eum peperit nympha,
 Phorcynis filia, maris infructuosi principis,
 in specubus cavis Neptuno mixta.
 Ex eo nempe Ulysses Neptunus terræ-concussor
 non occidit, sed errabundum-arceat a patria terra.
 Verum agite, nos ipsi dispiciamus omnes
 de-redu ejus, ut revertatur; Neptunus autem remittat
 suam iram: neque enim quicquam poterit contra omnes
 immortales deos, iis invitis contendere solus.

Huic autem respondit deinde dea cæsiis-oculis Minerva:
 o pater noster, Saturnie, supreme regnantum,
 si quidem nunc hoc gratum est beatis diis,
 redire Ulysses prudentem suam domum,
 Mercurium quidem inde, internuntium Argicidam,
 insulam in Ogygiam jubeamus-ire, ut celerime
 Nymphæ pulcris-comis edicat certam nostram sententiam,
 reditum Ulyssis audentis-animi, uti redeat.
 Atque ego in-Ithacam proficiscar, ut ei filiam
 magis excitem, et huic robur in mente ponam,
 ut-in concionem vocatis capite-comantibus Achivis,
 cunctis procis interdicat, qui ei semper
 pecora plurima maciant et pedes-trahentes camuros boves.
 Mittam autem eum in Spartam et in Pylum arenas,
 reditum sciscitaturum patris dilecti, sicubi audierit,
 atque ut ipsum gloria proba inter homines habeat.

Sic fata, pedibus subligavit pulchra talaria,
 immortalia, aurea, quæ ipsam ferebant tam super mare,
 quam super immensam terram, simul-cum flatibus venti.
 Sumsit et validam hastam, præfixam acuto ære,
 gravem, magnam, solidam, qua domat acies virorum
 heroum, quibus quidem irascitur forti-patre-nata.

Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμπιοι καρήνων αἴεσσα·
 στῇ δ' Ἰθακῆς ἐνὶ δῆμῳ ἐπὶ προθύροις Ὀδυσσεύς,
 οὐδοῦ ἐπ' αὐλείου· πάλαι μιν δ' ἔχε χάλεον ἔγχος,
 106 εἰδομένην ξείνῳ, Ταφίων ἀγήτορι, Μέντη.
 Ἐβρε δ' ἄρα μνηστῆρας ἀγήτορας· οἱ μὲν ἔπειτα
 πρῶτοι προπάροιθε θυράων θυμὸν ἔτερπον,
 ἕμενοι ἐν βίνοισι βοῶν, οὓς ἔκτανον αὐτοί.
 Κήρυκες δ' αὐτοῖσι καὶ ὀρηροὶ θεράποντες
 110 οἱ μὲν ἄρ' οἶνον ἔμισγον ἐνὶ κρητῆρσι καὶ ὕδωρ,
 οἱ δ' αὖτε σπύργοισι πολυτρήτοισι τραπέζας
 νῆον καὶ προτίθεντο, ἰδὲ κρέα πολλὰ दाτεῦντο.
 Τὴν δὲ πολλὸν πρῶτος ἴδε Τηλέμαχος θεοειδής·
 ἦστο γὰρ ἐν μνηστῆρσι, φίλον τετιμημένον ἦτορ,
 115 ὁσόμενος πατέρ' ἐσθλὸν ἐνὶ φρεσὶν, εἶποθεν ἑλθὼν
 μνηστῆρων τῶν μὲν σκέδασιν κατὰ δώματα θείη,
 τιμὴν δ' αὐτὸς ἔχοι καὶ κτήμασιν οἷσιν ἀνάσσοι.
 Τὰ φρονέων, μνηστῆρσι μεθήμενος, εἰς δ' Ἀθήνην.
 Βῆ δ' ἰθὺς προθύροιο, νημεσσήθη δ' ἐνὶ θυμῷ,
 120 ζέονον δηθὰ θυρήσιν ἐφεστάμεν· ἐγγυθὶ δὲ στάς
 χεῖρ' ἔλε δεξιτερὴν καὶ ἐδέξατο χάλεον ἔγχος,
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Χαῖρε, ξεῖνε, παρ' ἄμμι φιλήσσαι· αὐτὰρ ἔπειτα
 δαίπνου πασσάμενος μυθήσαι δτετέ σε χρεή.
 125 Ὡς εἰπὼν ἤγειθ', ἡ δ' ἔσπετο Παλλὰς Ἀθήνη.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ β' ἔντοσθεν ἔσαν δόμου ὑψηλοῖο,
 ἔγχος μὲν β' ἔσθησε φέρων πρὸς κίονα μακρὴν,
 δουροδόχης ἔντοσθεν ἐυξόου, ἔνθα περ ἄλλα
 130 ἔγγε' Ὀδυσσεὺς ταλασίφρονος ἴστατο πολλά·
 αὐτὴν δ' ἐς θρόνον εἷσαν ἄγων, ὑπὸ λίτα πετάσας
 καλὸν, δαιδάλεον· ὑπὸ δὲ ὀρήνης ποσσὶν ἦεν.
 Πάρ δ' αὐτὸς κλισμὸν ἔτο ποικίλον, ἔκτοθεν ἄλλων
 μνηστῆρων· μὴ ξείνος ἀνιηθεὶς ὀρυμαγδῶ,
 δειπνῶ ἀδδῆσειεν, ὑπερφιάλοισι μετελθὼν,
 135 ἡδ' ἵνα μιν περὶ πατρὸς ἀποχοιμένοιο ἔροιτο.
 Χέρνιβα δ' ἀμυρῖπολος προχόῳ ἐπέχευε φέρουσα,
 καλῇ, χρυσεῖη, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
 νύκασθαι· παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνασε τράπεζαν.
 Σίτον δ' αἰδοίη ταμίη παρέθηκε φέρουσα,
 140 εἰδὼτα πολλὰ ἐπιθείσα, χαριζομένη παρεόντων·
 [δαίτηρ δὲ κρείων πῖνακας παρέθηκεν αἰερας
 παντοίων, παρὰ δὲ σφι τίθει χρύσεια κύπελλα·]
 κῆρυξ δ' αὐτοῖσιν θάμ' ἐπώχετο οἶνοχοεύων.
 Ἐς δ' ἦλθον μνηστῆρες ἀγήτορες· οἱ μὲν ἔπειτα
 145 εἰρήεις ἔκοντο κατὰ κλισμὸν ἐς θρόνον τε.
 Τοῖσι δὲ κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν·
 σίτον δὲ δμῳαὶ παρενήνεον ἐν κανέοισιν·
 κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέφαντο ποτοῖο.
 Οἱ δ' ἐπ' οὐεῖαθ' ἐτοίμα προκείμενα χεῖρας ἔαλλον.
 150 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσις καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο
 μνηστῆρες, τοῖσιν μὲν ἐνὶ φρεσὶν ἄλλα μεμῆλει,
 μολεῖ τ' ὀρχηστὸς τε· τὰ γάρ τ' ἀναθήματα δαιτός.
 Κῆρυξ δ' ἐν χερσὶν κίθαριν περιχαλέα θῆκεν
 Φημῖο, β' β' ἦειδε παρὰ μνηστῆρσιν ἀνάγκη·
 155 ἦτοι δ' φορμίζων ἀνεβάλλετο καλὸν αἰεῖδεν.

Descendit autem ab Olympi verticibus concita :
 stetitque Ithacæ in populo ad vestibulum Ulyssis,
 limine in aula; manu vero tenebat æream hastam,
 similis hospitii, Taphiorum ductori, Mentæ.
 Invenitque inde procos superbos : hi quidem tum
 talis ante januam animum oblectabant,
 sedentes in pellibus boum, quos occiderant ipsi.
 Præcones vero ipsis et seduli famuli,
 alii quidem vinum miscabant in crateribus et aquam,
 alii autem spongiis multiforis mensas
 abstergebant, et apponebant, et carnes multas distribuebant.

Hanc vero longe primus vidit Telemachus deo-similis ;
 sedebat enim inter procos, caro mæstus corde,
 cernens patrem strenuum in mente, si alicunde veniens
 procorum quidem dispersionem per ædes faceret,
 honorem autem ipse haberet, et bonis suis imperaret.
 Hæc cogitans, procis assidens, aspexit Minervam ;
 ivitque recta ad-vestibulum ; indignabatur vero in animo,
 hospitem diu ad-januam stare : prope autem stans,
 manum prehendit dextram, et accepit æream hastam,
 et ipsam compellans verbis alatis allocutus-est :

Salve hospes ; a nobis amice-excipieris : ac deinde
 cœna refectus loqueris, quid tibi opus-sit.

Sic fatus præibat, sequebaturque Pallas Minerva.
 Illi vero quum jam intra domum essent excelsam,
 hastam quidem *Telemachus* statuit ferens ad columnam lon-
 gam, intra armarium bene-politum ; ubi quidem aliæ
 hastæ Ulyssis audentis-animi stabant multæ ;
 ipsam vero ad sellam ducens sedere-fecit, stragulo substrato,
 pulcro, artificioso : sub pedibusque scabellum erat.
 Juxta autem ipse sibi sedile posuit varium, seorsum ab-aliis
 procis ; ne hospitem, offensum tumultu,
 convivii tæderet, cum-insolentibus congressum,
 atque ut ipsum de patre absente interrogaret.
 Aquam vero ancilla ex gutturnio profunde-bat ferens,
 pulcro, aureo, super argenteum lebetem,
 ad-lavandum ; juxtaque politam stravit mensam.
 Panem vero veneranda proma apposuit ferens,
 fercula multa apponens, largiens de-præsentibus (*repositis*) ;
 [coquus autem carni-um lances apposuit elevatas
 omnigenarum, atque ipsis apponebat aurea pocula :]
 præco vero eos sedulo obibat vinum-infundens.

Ingressi-sunt autem proci superbi ; qui quidem deinde
 ordine sedebant per sedilia sellasque.

His vero præcones quidem aquam in manus fuderunt ;
 panemque ancillæ accumulabant in canistris :
 juvenes autem crateras coronarunt potu.

Illi vero ad cibos paratos appositos manus porrigebant.
 Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant
 proci, ipsis quidem in mente alia curæ-erant,
 cantus saltatioque : hæc enim sunt ornamenta convivii.
 Præco autem in manibus citharam perpulcræm posuit
 Phemio, qui cane-bat inter procos necessitate :
 atque is citharam-pulsans orsus-est pulcre canere.

Αὐτὰρ Τηλέμαχος προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνην,
ἀγχι σῶν κεφαλῇν, ἵνα μὴ πευθοῖαθ' οἱ ἄλλοι·

Ξεῖνε φίλ', ἥ καί μοι νημεσῆσαι ὅττι κεν εἴπω;

τούτοισιν μὲν ταῦτα μέλει, κίθαρις καὶ αἰοιδῇ,
160 βεῖ', ἐπεὶ ἀλλότριον βίτον νήποιον ἔδουσιν,
ἀνέρος, οὗ δὴ που λεύκ' ὅστέα πύθεται ὀμβρῷ,
κέϊμεν' ἐπ' ἡπείρου, ἥ εἰν ἄλῃ κῦμα κλίνει.

Εἰ κείνον γ' Ἰθάκηνδε ἰδοίαιτο νοστήσαντα,
πάντες κ' ἄρησαίαι' ἐλαφρότεροι πόδας εἶναι

165 ἢ ἀφνειότεροι χρυσοῖο τε ἑσθιῆός τε.

Νῦν δ' ὁ μὲν ὡς ἀπολωλε κακὸν μόρον, οὐδέ τις ἡμῖν
θαλπωρῇ, εἴπερ τις ἐπιχθονίων ἀνθρώπων
φρσὶν ἐλευσεσθαι τοῦ δ' ὤλετο νόστιμον ἡμέρ.

Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον·

170 τίς πόθεν εἷς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἡδὲ τοκῆς;
ἐποίησ' δ' ἐπὶ νηὸς ἀφίκεο; πῶς δέ σε ναῦται
ἤγαγον εἰς Ἰθάκην; τίνες ἔμμεναν εὐχετόωνται;
οὐ μὲν γάρ τί σε πεζὸν δίομαι ἐνθάδ' ἰκέσθαι.

Καί μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὅφρ' εὖ εἰδῶ.

175 ἡ δὲ νέον μεθέπεις, ἥ καὶ πατρῷός ἐσσι
ξεῖνος; ἐπεὶ πολλοὶ ἴσαν ἀνέρες ἡμέτερον δῶ
ἄλλοι, ἐπεὶ καὶ κείνος ἐπιστροφος ἦν ἀνθρώπων.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
τοιγὰρ ἐγὼ τοι ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.

180 Μέντης Ἀγχιόλοιο δαίφρονος εὐχομαι εἶναι
υἱὸς, ἄταρ Ταφίοισι φιληρέμοισιν ἀνάσσει.

Νῦν δ' ὧδε ζῆν νηὶ κατήλυθον ἡδ' ἐτάροισιν,
πλέων ἐπὶ οἴνοπα πόντον ἐπ' ἀλλοθρόους ἀνθρώπους,
εἰς Τεμεσὴν μετὰ χαλκὸν, ἀγῶ δ' αἰθῶνα σίδηρον.

185 Νηὺς δέ μοι ἥδ' ἔστηκεν ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πόληος,
ἐν λιμένι Πείθρῳ, ὑπὸ Νηῶν ὕληντι.

Ξεῖνοι δ' ἀλλήλων πατρῷοι εὐχόμεθ' εἶναι
ἐξ ἀρχῆς, εἴπερ τε γέροντ' εἰρήαι ἐπελθὼν
Λαέρτην ἤρωα· τὸν οὐκέτι φασὶ πόλινδε

190 ἔρχεσθ', ἀλλ' ἀπάνευθεν ἐπ' ἀγροῦ πῆματα πάσχειν,
γρητὶ σὺν ἀμφιπόλῳ, ἥ οἱ βρωσίν τε πόσιν τε
παρτιθεῖ, εὐτ' ἂν μιν κάματος κατὰ γυῖα λάβῃσιν,
ἐρπύζοντ' ἀνὰ γουνὸν ἀλωῆς οἰνοπέδοιο·

νῦν δ' ἦλθον· δὴ γάρ μιν ἔφαντ' ἐπιδήμιον εἶναι,

195 σὸν πατέρ'· ἀλλὰ νῦν τόγγε θεοὶ βλάπτουσι κελεύθου.

Οὐ γάρ πω τέθνηκεν ἐπὶ χθονὶ δῖος Ὀδυσσεύς,
ἀλλ' ἔτι που ζωὸς κατερύκεται εὐρέϊ πόντῳ,
νῆσῳ ἐν ἀμφιρῦτῃ· χαλεποὶ δέ μιν ἄνδρες ἔχουσιν,
ἄγριοι, οἳ που κείνον ἐρυκανώσω' ἀέκοντα.

200 Αὐτὰρ νῦν τοι ἐγὼ μαντεύσομαι, ὥς ἐνὶ θυμῷ
ἀθάνατοι βάλλουσι καὶ ὥς τελέεσθαι ὄλω,
οὔτε τι μάντις ἔων οὔτ' οἰωνῶν σάφα εἰδώς·
οὔτοι ἐτι δηρὸν γε φίλης ἀπὸ πατρίδος αἰῆς
ἔσπεται, οὐδ' εἴπερ τε σιδήρεα δέσματ' ἔχῃσιν·

205 φράσσεται ὥς κε νήται, ἐπεὶ πολυμήχανός ἐστιν.

Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
εἰ δὴ ἐξ αὐτοῖο τόσος παῖς εἷς Ὀδυσσεύς.

Αἰνῶς γὰρ κεφαλῇν τε καὶ ὄμματα καλὰ ἔοικας
κείνῳ· ἐπεὶ θαμὰ τοῖον ἔμοισγόμεθ' ἀλλήλοισιν,

Verum Telemachus allocutus est cæsiis-oculis Minervam
prope admoto capite, ut ne audirent ceteri :

Hospes care, num etiam mihi irasceris, ob id quod dixero?

his quidem hæc curæ sunt, cithara et cantus,
facile : quoniam alienum cibum impune absumunt,
viri, cuius jam alicubi alba ossa putrescunt imbre,
vel jacentia in continenti, vel illa in mari fluctus volvit.

Si illum utique in-Ithacam viderint reversum,
omnes optarint celeriores pedibus esse,
quam ditiores auroque vestibusque.

Nunc vero ille sic periit malo fato, neque ulla nobis
recreatio est, etiamsi quis terrestrium hominum
dicat rediturum-esse; ejus vero periit reditus dies.

Sed age, mihi hoc dic et vere enarra :

quis et unde es hominum? ubi tibi urbs, ac parentes?
quali autem in navi advenisti? quo-pacto te nautæ
duxerunt in Ithacam? quosnam se esse prædicant?
neutiquam enim te pedibus existimo huc venisse.

Et mihi hoc dic vere, ut bene sciam :

utrum recens adveneris, an etiam paternus sis
hospes? quoniam multi adibant viri nostram domum
alii; quippe etiam ille adire-solitus erat homines.

Hunc autem rursus allocuta est dea cæsiis-oculis Minerva:
enimvero ego tibi hæc valde accurate narrabo.

Menten Anchiali bellicosus me-profiteor esse
filium, ceterum Taphiis navigandi-studiosis impero.

Nunc vero huc cum navi deveni atque sociis,
navigans super nigrum pontum ad alienæ-linguæ homines,
in Temesen ad-quærendum æs : fero autem splendidum fer-
rum.] Navis vero mihi illic stat ad agrum, seorsum ab-urbe,
in portu Rhetro, sub Neio silvoso.

Hospites autem invicem paternos nos-ferimus esse
ab initio, siquidem senem interrogas congressus

Laerten heroem; quem non-amplius aiunt in-urbem
venire, sed seorsum in agro dolores pati,
vetula cum ancilla, quæ illi cibumque potumque
apponit, quoties ipsi defatigatio membra invaserit,
reptanti per altum-solum aræ vitibus-consitæ.

Nunc autem veni; jam enim ipsum ajebant apud-suos esse
vnum patrem : verum hunc dii fallunt de-via.

Nondum enim mortuus est in terra divinus Ulysses;
sed adhuc alicubi vivus detinetur in-lato ponto,
insula in circumflua; sævi autem ipsum viri tenent,
feri, qui alicubi illum detinent invitum.

Sed nunc tibi ego vaticinabor, quemadmodum animo meo
immortales injiciunt et quemadmodum perfectum-iri pato,
neutiquam vales licet-sim, neque auguriorum clare sciens :
nequaquam adhuc diu cara a patria terra

aberit, ne si ferrea quidem vincula eum detinerent;

excogitabit nempe, quomodo redeat, quia sollertissimus est.

Sed age mihi hoc dic, et vere enarrato,

num vere ex ipso tantus filius sis Ulysse.

Vehementer enim capiteque et oculis pulcris similis es

illi : quippe frequenter ita nos-invisibamus invicem,

- 210 πρὶν γε τὸν ἐς Τροίην ἀναβήμεναι, ἔθνα περ ἄλλοι
 Ἀργείων οἱ ἀρίστοι ἔβαν κοίλῃς ἐπὶ νηυσὶν
 ἔκ τοῦδ' οὐτ' Ὀδυσῆα ἐγὼν ἴδον οὐτ' ἐμὲ κεῖνος.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 τοιγάρ ἐγὼ τοι, ξεῖνε, μᾶλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
- 215 Μήτηρ μὲν τ' ἐμὲ φησι τοῦ ἐμμεναι, αὐτὰρ ἐγωγε
 οὐκ οἶδ'· οὐ γάρ πώ τις ἐδὼν γόνον αὐτὸς ἀνέγνω.
 Ὡς δὲ ἔγωγ' ὄρελον μάκαρός νύ τευ ἐμμεναι υἱὸς
 ἀνέρος, δν κατέπεσιν εἰς ἐπὶ γῆρας ἔτετμεν
 νῦν δ' ὅς ἀποτρίμωτος γένητο θνητῶν ἀνθρώπων,
- 220 τοῦ μ' ἔκ φασι γενέσθαι· ἐπεὶ σύ με τοῦτ' ἐρεεῖνεις.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 οὐ μὲν τοι γενεήν γε θεοὶ νόμιμον ὀπίσσω
 θῆκαν, ἐπεὶ σέγε τοῖον ἐγένεατο Πηνελόπεια.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ καὶ ἀτρεκέως κατὰλεξον·
- 225 τίς δαῖς, τίς δὲ δμῖλος δδ' ἐπλετο; τίπτε δέ σε χρεώ;
 εἰλαπίνην ἢ γάμος; ἐπεὶ οὐκ ἔρανος τάδε γ' ἐστίν.
 Ὡς τε μοι ὑβρίζοντες ὑπερφιάλως δοκέουσιν
 δαίνυσθαι κατὰ δῶμα· νεμεσσήσαιτό κεν ἀνὴρ
 αἰσχεα πόλλ' ὄρων, ὅστις πινυτός γε μετέλθοι.
- 230 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 ξεῖν'· ἐπεὶ ἄρ δὴ ταῦτά μ' ἀνείρεαι ἠδὲ ματαλλᾶς·
 μέλλεν μὲν ποτε οἶκος δδ' ἀφνειὸς καὶ ἀμύμων
 ἐμμεναι, ὅρρ' ἐτι κεῖνος ἀνὴρ ἐπιδήμιος ἦεν·
 νῦν δ' ἐτέρως ἐβάλλοντο θεοὶ κακὰ μητιώμενες,
- 235 οἱ κεῖνον μὲν αἴστον ἐποίησαν περὶ πάντων
 ἀνθρώπων. Ἐπεὶ οὐ κε θανόντι περ ὧδ' ἀκαχοίμην,
 εἰ μετὰ οἷς ἐτάροισι δάμη Τρώων ἐνὶ δήμῳ,
 ἠὲ φίλων ἐν χερσίν, ἐπεὶ πόλεμον τόλῃπευσεν·
 τῷ κέν οἱ τύμβον μὲν ἐποίησαν Παναχαιοί,
- 240 ἠδὲ καὶ καὶ ὧ παιδὶ μέγα κλέος ἦρατ' ὀπίσσω.
 Νῦν δέ μιν ἀκλειῶς Ἀρπυιαι ἀνηρεύψαντο·
 ὥρχετ' αἴστος, ἀπυστος, ἔμοι δ' ὀδύνας τε γόους τε
 κάλλιπεν· οὐδ' ἐτι κεῖνον ὀδυρόμενος στεναγίζω
 οἶον, ἐπεὶ νύ μοι ἄλλα θεοὶ κακὰ κήδε' ἔτευξαν.
- 245 Ὅσσοι γὰρ νήσοισιν ἐπικρατέουσιν ἀρίστοι,
 Δουλιχίῳ τε Σάμῃ τε καὶ Ὑλήνῃ τε Ζακύνθῳ,
 ἠδ' ὅσσοι κρاناὴν Ἰθάκην κάτα κοιρανέουσιν,
 τόσσοι μητέρ' ἐμὴν μῶνυνται, τρύχουσι δὲ οἶκον.
 Ἢ δ' οὐτ' ἀρνεῖται συγγερὸν γάμον οὔτε τελευτὴν
- 250 ποιῆσαι δύναται· τοὶ δὲ φθινύθουσιν ἔδοντες
 οἶκον ἐμόν· τάχα δὲ με διαβραΐσουσι καὶ αὐτόν.
 Τὸν δ' ἐπαλαστήσασα προσήδα Παλλὰς Ἀθήνη·
 ὦ πόποι, ἦ δὴ πολλὸν ἀποικοιμένου Ὀδυσῆος
 δεύῃ, ὅ κε μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐρείη.
- 255 Εἰ γὰρ νῦν ἔλθῃ δόμου ἐν πρώτῃσι θύρῃσι
 σταίῃ, ἔχων πήληκα καὶ ἀσπίδα καὶ δύο δοῦρε,
 τοῖος ἔων, οἷόν μιν ἐγὼ τὰ πρῶτ' ἐνόησα,
 οἶκῳ ἐν ἡμετέρῳ πίνοντά τε τερπόμενόν τε,
 ἐξ Ἐφύρης ἀνιόντα παρ' Ἴλου Μερμερίδαο·
- 260 ὥρκετο γὰρ καὶ καίσε θεῆς ἐπὶ νηὸς Ὀδυσσεύς,
 φάρμακον ἀνδροφόνον διζήμενος, ὅρρα οἱ εἴη
 ἰοὺς χρίεσθαι χαλκήρεας· ἀλλ' ὁ μὲν οὐ οἱ
 δῶκεν, ἐπεὶ ῥα θεοὺς νεμεσίζετο αἰὲν εὐντας·

antequam ille in-Trojam ascendisset; quo utique alii
 Argivorum principes ierunt cavis in navibus :
 ex hoc neque Ulysses ego vidi, nec me ille.

Hanc autem rursus Telemachus prudens allocutus-est :
 enimvero ego tibi, hospes, valde vere enarrabo.

Mater quidem me ait ejus esse, at ego
 nescio; nondum enim quisquam suum parentem ipse con-
 gnovit.] Utinam sane ego felicis potius alicujus essem filius
 viri, quem in bonis suis senectus deprehendisset :
 nunc vero, qui infelicissimus est mortalium hominum,
 ex hoc me dicunt natum-esse : quoniam tu me hoc interrogas.

Hunc autem rursus allocuta-est dea cæsiis-oculis Minerva :
 non sane tibi genus dii ignobile in-posterum
 dederunt, quum te talem peperit Penelope.

Sed age mihi hoc dic et vere enarrato :

quodnam epulum, quæve turba hæc est? quid vero te opus
 tenet?] convivium, an nuptiæ? quoniam laud symbola hæc
 sunt.] Ita mihi superbientes contumeliose videntur
 convivari per domum : indignaretur vir
 hæc turpia multa videns, quicumque cordatus intervenisset.

Hanc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est:] hospes : quandoquidem me hæc interrogas ac percontar-
 is:] debebat quidem aliquando domus hæc locuples et integra
 esse, quamdiu adhuc ille vir in-populo suo erat :
 nunc vero aliter statuerunt dii mala meditantés,
 qui illum quidem ignarum reddiderunt supra omnes
 homines. Nam ne ob mortuum quidem sic lugerem,
 si inter suos socios interfectus-fuisset Trojanorum in populo ;
 aut amicorum in manibus, postquam bellum confecisset :
 tunc ei tumulum quidem fecissent universi-Achivi,
 atque etiam suo filio magnam gloriam parasset in-posterum.
 Nunc vero ipsum inglorie Harpyiæ abriperunt :
 periit nulli-visus, nulli-auditus, mihi vero dolores fletusque
 reliquit; neque amplius illum lugens desleo
 solum, quoniam mihi alias dii malas curas struxerunt.

Quotquot enim insulis dominantur optimates,
 Dulichioque, Samoque, et nemorosæ Zacyntho,
 et quotquot per asperam Ithacam imperant,
 tot matrem meam ambiunt, destruntque domum.
 Hæc autem neque abnuat odiosas nuptias, nec finem
 facere potest : hi vero dilapidant epulantes
 domum meam; brevi certe me male-perdent et ipsum.

Hunc autem commiserata alloquebatur Pallas Minerva :
 dii boni ! profecto multum absentis Ulyssis
 indiges, qui procis impudentibus manus injiciat.
 Si enim nunc veniens, domus in primis foribus
 staret, habens galeam et scutum et duo hastilia,
 talis, qualem ipsum ego primum vidi,
 domo in nostra bidentemque seque-oblectantem,
 ex Ephrya reversum ab Ilo Mermerida :
 profectus-erat enim et illuc celeri in navi Ulysses,
 venenum mortiferum quærens, ut ipsi esset
 ad-sagittas ungendas aratas : sed ille quidem non ei
 dedit, quoniam deos verebatur sempiternos :

ἀλλὰ πατὴρ οἱ δῶκεν ἑμός· φιλέσκει γὰρ αἰνῶς
 245 τοῖος ἔων μνηστῆρσιν διμλήσειεν Ὀδυσσεύς,
 πάντες κ' ὠκύμοροι τε γένοιτο πικρόγαμοί τε.
 Ἄλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κείται,
 ἥ κεν νοστήσας ἀποτίσεται, ἡὲ καὶ οὐκί,
 οἷσιν ἐνὶ μεγάροισι· σὲ δὲ φράζεσθαι ἄνωγα,
 270 διπῶς κε μνηστῆρας ἀπώσσει ἐκ μεγάροιο.
 Εἰ δ', ἄγε νῦν ξυνίει, καὶ ἐμῶν ἐμπάζω μύθων·
 αὔριον εἰς ἀγορὴν καλέσας ἥρωας Ἀχαιοὺς,
 μῦθον πέφραδε πᾶσι, θεοὶ δ' ἐπιμάρτυροι ἔστων.
 Μνηστῆρας μὲν ἐπὶ σφέτερα σκιδνάσθαι ἄνωγχι·
 275 μητέρα δ', εἰ οἱ θυμὸς ἐφορμᾶται γαμέεσθαι,
 ἀψ' ἴτω ἐς μέγαρον πατρὸς μέγα δυνάμενοι·
 οἱ δὲ γάμον τεύξουσιν καὶ ἀρτυνέουσιν ἔδνα
 πολλὰ μάλ', ὅσσα ἔοικε φίλης ἐπὶ παιδὸς ἐπεσθαι.
 Σοὶ δ' αὐτῷ πικινῶς ὑποθήσομαι, αἶ κε πίθῃαι·
 280 νῆ' ἄρσας ἐρέτησιν ἐέλοισιν, ἥτις ἀρίστη,
 ἔρχοι πευσόμενος πατρὸς δὴν οἰχόμενοι·
 ἦν τίς τοι εἴπησι βροτῶν, ἥ ὅσσαν ἀκούσης
 ἐκ ἰδὸς, ἥτε μάλιστα φέροι κλέος ἀνθρώποισιν.
 Πρῶτα μὲν ἐς Πύλον ἔλθε καὶ εἴρεο Νέστορα διόν·
 285 κείθεν δὲ Σπάρτηνδε παρὰ ξανθὸν Μενέλαον·
 δε γὰρ δεύτατος ἦλθεν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων.
 Εἰ μὲν κεν πατρὸς βλοτον καὶ νόστον ἀκούσης,
 ἦ τ' ἂν, τρυγόμενός περ, ἔτι τλαίης ἐνιαυτόν·
 εἰ δέ κε τεληνώτος ἀκούσης μηδ' ἐτ' ἐόντος,
 290 νοστήσας δὴ ἔπειτα φίλην ἐς πατρίδα γαίαν,
 σῆμα τέ οἱ χεῦσαι καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερεῖσαι
 πολλὰ μάλ', ὅσσα ἔοικε, καὶ ἀνέρι μητέρα δοῦναι.
 Αὐτὰρ ἐπὶ νῆα ταῦτα τελευτήσῃς τε καὶ ἔρξης,
 φράζεσθαι δὴ ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 295 διπῶς κε μνηστῆρας ἐνὶ μεγάροισι τεοῖσιν
 κτείνης, ἡὲ δόλω ἢ ἀμπαδόν· οὐδέ τί σε χρὴ
 νηπιᾶς ὀχέειν, ἐπεὶ οὐκέτι τηλικὸς ἐσσί.
 Ἦ οὐκ αἶεις, ὅον κλέος ἔλλαβε διὸς Ὀρέστης
 πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, ἐπεὶ ἔκτανε πατροφονῆα,
 300 Αἴγισθον δολομήτην, δε οἱ πατέρα κλυτὸν ἔκτα;
 καὶ σὺ, φίλος — μάλα γάρ σ' ὀρώω καλὸν τε μέγαν
 ἄλκιμος ἐσ', ἵνα τίς σε καὶ ὀψιγόνων εὖ εἴπη. [τε —
 Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆα βοὴν κατελεύσομαι ἤδη
 ἡδ' ἐτάρους, οἳ πού με μάλ' ἀσχαλώσει μένοντες·
 305 σοὶ δ' αὐτῷ μελέτω, καὶ ἐμῶν ἐμπάζω μύθων.
 Τῇν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 ξεῖν, ἦτοι μὲν ταῦτα φιλα φρονέων ἀγορεύεις,
 ὥστε πατὴρ ᾗ παιδί, καὶ οὐποτε λήσονται αὐτῶν.
 Ἄλλ' ἄγε νῦν ἐπίμεινον, ἐπειγόμενός περ ὁδοῖο,
 310 ὅφρα λоеσσάμενός τε, τεταρπόμενός τε φίλον κῆρ,
 δῶρον ἔχων ἐπὶ νῆα κίης, χαίρων ἐνὶ θυμῷ,
 τιμῆην, μάλα καλὸν, σ' τοι κειμήλιον ἔσται
 ἐξ ἐμεῦ· οἷα φίλοι ξεῖνοι ξείνοισι διδοῦσιν.
 Τῇν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 315 μὴ μ' ἔτι νῦν κατέρυκε, λιλαϊόμενόν περ ὁδοῖο.
 Δῶρον δ', ὅττι κέ μοι δοῦναι φίλον ἦτορ ἄνωγει,
 αὐτίς ἀνερχομένῃ δόμεναι οἶκόνδε φέρεσθαι,

at pater illi dedit meus; amabat enim *cum* vehementer :
 talis inter precos si versaretur Ulysses ,
 omnes et brevis-fati fierent et amaris-nuptiis.
 Verum enimvero hæc deorum in genibus posita-sunt ,
 utrum reversus eos ulciscatur, an etiam non ,
 suis in ædibus : te vero considerare jubeo ,
 quomodo procos expellas ex ædibus.
 Verum age nunc attende et meam adverte orationem :
 cras in concionem ubi-vocaveris heroas Achivos ,
 orationem edissere omnibus ; dii vero testes adsint.
 Procos quidem ad sua *quemque* discedere jube ;
 matrem autem , si ei animus appetit nubere ,
 ea redeat in domum patris divitiis-præpotentis :
 illi vero nuptias conficient et apparabunt dotem
 amplam admodum , quantam par-est caram filiam comitari.
 Tibi autem ipsi prudenter consulam , siquidem parueris :
 nave instructa remigibus viginti , quæ *sit* optima ,
 proficiscere sciscitaturus de-patre diu absente :
 si quis tibi dicat mortalium , aut rumorem audiveris
 ex Jove , qui potissimum fert famam hominibus.
 Primum quidem in Pylum abi , et interroga Nestorem divi-
 num ;] illinc autem Spartam ad flavum Menelaum :
 hic enim novissimus venit Achivorum ære-loricatorum.
 Si quidem patris vitam et redditum audieris ,
 tum sane , vexatus licet , adhuc perduraveris annum ;
 sin vero mortuum audieris , neque amplius superstitem ,
 reversus jam deinde caram in patriam terram ,
 tumulum illi aggere et parentalia perface
 magna valde , qualia decet ; et viro matrem dato.
 Atque ubi jam hæc finieris et perfeceris ,
 considera deinde in mente et in animo ,
 quo-pacto procos in ædibus tuis
 interficias , sive dolo , sive palam : neuti-quam te decet
 puerilia consecrari , quoniam non-amplius ea-ætate es.
 An non audis qualem gloriam consecutus-est divinus Orestes
 omnes apud homines , postquam interfecit patris-occisorem ,
 Ægisthum dolosum , qui illi patrem inclytum interemerat ?
 et tu , amice (admodum enim te video pulcrumque magnum-
 que) , strenuus esto ; ut aliquis te etiam posterorum laudet .
 At ego ad navem celerem descendam jam ,
 atque ad socios , qui me fortasse perægre-ferunt expectantes :
 tibi vero ipsi *istud* curæ-sit , et meos observa sermones .
 Hanc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
 est :] hospes , profecto quidem hæc amico animo dicis ,
 sicut pater suo filio ; et nunquam obliviscar eorum .
 Sed age nunc mane , accelerans licet iter ,
 ut lotusque oblectatusque caro corde
 donum habens ad navem eas , gaudens in animo ,
 pretiosum , valde-pulcrum , quod tibi munus-reponendum eri
 ex me , qualia amici hospites hospitibus dant .
 Huic autem respondit deinde dea cæsiis-oculis Minerva :
 ne me amplius nunc detine , cupidum quidem itineris .
 Donum vero , quodcumque *te* mihi dare tuum cor jubet ,
 rursus redeunti da , domum ferendum ,

καὶ μάλα καλὸν ἑλὼν· σοὶ δ' ἄξιον ἔσται ἀμοιβῆς.

Ἡ μὲν ἄρ' ὡς εἰπούσ' ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη,
320 ὄρνις δ' ὡς ἀνοπαῖα διέπτατο· τῷ δ' ἐνὶ θυμῷ
ῥῆκε μένος καὶ θάρσος, ὑπέμνησέν τέ ἐ πατρός
μᾶλλον ἔτ' ἢ τὸ πάροιθεν. Ὁ δέ, φρεσὶν ἦσι νοήσας,
θάμβησεν κατὰ θυμόν· ὄισατο γάρ θεὸν εἶναι.
Αὐτίκα δὲ μνηστῆρας ἐπύχετο ἰσῆθεος φῶς.

325 Τοῖσι δ' αἰδοῖς αἰδεῖ περικλυτὸς, οἱ δὲ σιωπῇ
εἶατ' ἀκούοντες· ὁ δ' Ἀχαιῶν νόστον αἰδεῖν
λυγρὸν, δν ἐκ Τροίης ἐπετείλατο Παλλὰς Ἀθήνη.

Τοῦ δ' ὑπερωϊόθεν φρεσὶ σύνθετο θέσπιν αἰοιδὴν
κούρη Ἰκαρίοιο, περιφρων Πηνελόπεια·

330 κλισίαια δ' ὑψηλὴν κατεβήσατο οἶο δόμοιο,
οὐκ οἶη, ἅμα τῇγε καὶ ἀμφίπολοι δῦ' ἔποντο.

Ἡ δ' ὅτε δὴ μνηστῆρας ἀφίκετο διὰ γυναικῶν,
στῆ ῥα παρὰ σταθμὸν τέγεος πύκα ποιητοῖο,
ἀντα παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα·

335 ἀμφίπολος δ' ἄρα οἱ κεδνὴ ἐκάτερθε παρέστη.
Δακρύσασα δ' ἔπειτα προσηύδα θεῖον αἰοιδόν·

Φῆμιε, πολλὰ γὰρ ἄλλα βροτῶν θελκτῆρια οἶδας,
ἔργ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε, τάτε κλείουσιν αἰδοί-
τῶν ἐν γέ σφιν αἰδεῖ παρήμενος, οἱ δὲ σιωπῇ
340 οἶνον πινόντων· ταύτης δ' ἀποπαύε' αἰοιδῆς
λυγρῆς, ἥτε μοι αἰεὶ ἐνὶ στήθεσσι φίλον κῆρ
τείρει· ἐπεὶ με μάλιστα καθίκετο πένθος ἄλαστον.

Τοίην γὰρ κεφαλὴν ποθέω, μεμνημένη αἰεὶ
ἀνδρός, τοῦ κλέος εὐρύ καθ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος.

345 Τῇν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
μητὲρ ἐμὴ, τί τ' ἄρα φθονέεις ἐρήρην αἰοιδὸν
τέρπειν, ὅππῃ οἱ νόος ὀρνυται; οὐ νύ τ' αἰοῖδοι
αἴτιοι, ἀλλὰ ποθὶ Ζεὺς αἴτιος ὅσα διδῶσιν
ἀνδράσιν ἀλφειοτῆσιν, ὅπως ἐθέλῃσιν, ἐκάστω.

350 Τοῦτ' οὐ νέμεσις, Δαναῶν κακὸν οἶτον αἰδεῖν·
τὴν γὰρ αἰοιδὴν μᾶλλον ἐπικλείουσ' ἀνθρωποι,
ἥτις ἀκούοντεςσι νεωτάτῃ ἀμφιπέληται.

Σοὶ δ' ἐπιτολμάτω κραδίη καὶ θυμὸς ἀκούειν·
οὐ γὰρ Ὀδυσσεὺς οἷος ἀπώλεσε νόστιμον ἦμαρ

355 ἐν Τροίῃ, πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι φῶτες θλοντο.
Ἄλλ' εἰς οἶκον ἰοῦσα τὰ σ' αὐτῆς ἔργα κόμιζε,
ἱστόν τ' ἡλακτῆν τε, καὶ ἀμφιπόλοισι κέλευε
ἔργον ἐποίχεσθαι· μῦθος δ' ἀνδρῶσσι μελῆπει
πᾶσι, μάλιστα δ' ἐμοί· τὸ γὰρ κράτος ἔστ' ἐνὶ οἴκῳ.

360 Ἡ μὲν θαμβήσασα πάλιν οἰκόνδε βεβήκει·
παῖδός γὰρ μῦθον πεπνυμένον ἐνθετο θυμῷ.

Ἐς δ' ὑπερῷ ἀναβᾶσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναῖξιν,
κλαίειν ἔπειτ' Ὀδυσῆα, φίλον πόσιν, ὅφρα οἱ ὕπνον
ἦδ' ἐπὶ βλεφάροισι βάλε γλαυκῶπις Ἀθήνη.

365 Μνηστῆρες δ' ἐμάδῃσαν ἀνὰ μέγα ῥα σκιδόντα·
πάντες δ' ἤρῃσαντο παρὰ λεχέεσσι κλιθῆναι.

Τοῖσι δὲ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἤρχετο μῦθων·

Μητρὸς ἐμῆς μνηστῆρες, ὑπέρβιον ὕβριν ἔχοντες,
ῶν μὲν δαινύμενοι τερωύμεθα, μηδὲ βοητὺς
370 ἔστω· ἐπεὶ τότε καλὸν ἀκούμεν ἐστὶν αἰδοῦ
τοιοῦτ', οἷος δὲ ἔστι, θεοῖς ἐναλίγκιος αὐδῆν.

etiam valde pulcrum eligens : tibi vero dignum erit retributi-
one.] Sic quidem locuta abiit cæsiis-oculis Minerva :

avis autem ut Anopæa volavit ; huic vero in animo
indidit robur et audaciam, recordarique eum fecit patris
magis adhuc quam antea. Hic autem, mente sua considerans,
obstupuit in animo ; suspicatus est enim deum esse.

Continuo vero procos adibat deo-similis vir.

Illis autem cantor cantabat inclytus : ipsi vero tacite
sedebant audientes ; ille autem Achivorum reditum cane-
bat gravem, quem ex Troja iis decreverat Pallas Minerva.

Hujus autem e-superiore-parte-domus animo advertit divi-
num cantum] filia Icarii, prudens Penelope :
scalamque altam descendit suæ domus ,
non sola, simul eam et ancillæ duæ sequebantur.

Hæc vero quando jam ad-procos pervenerat, divina inter
mulieres] stetit juxta postem domus affabre structæ,
Genis prætendens tenuia capitis-redimicula :

Ancilla vero ei proba utrinque astabat.

Lacrimans autem deinde alloquebatur divinum cantorem :

Phemie, multa enim alia mortalium oblectamenta nosti,
gesta hominumque deorumque, quæ celebrant cantores :
horum unum ipsis cane assidens ; illi autem silentio
vinum bibant : ab-hoc vero desine cantu

tristi, qui mihi perpetuo in pectoribus carum cor
affligit ; quippe me inprimis invasit luctus immensus.

Tale enim caput desidero, memor semper

viri, cujus gloria lata est per Helladem et medium Argos.

Hanc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
est:] mater mea, quid igitur moleste-fers, jucundum canto-
rem] oblectare, utcumque illi mens impellitur? non sane canto-
res] in-causa sunt, sed fere Jupiter in causa est, quidat
dona viris ingeniosis ita, ut vult, unicuique.

Huic vero non reprehensio est Danaorum malam sortem ca-
nere:] eum enim cantum magis celebrant homines,
quicumque auditoribus novissimus adsit.

Tibi vero sustineat cor et animus audire ;

non enim Ulysses solus perdidit reditus diem

in Troja : multi vero et alii viri perierunt.

Sed in thalamum profecta, tua ipsius opera administra,

telamque et colum, et ancillis impera

opus suum ut-obeant : sermo vero viris curæ-erit

omnibus, maxime vero mihi; hujus (mei) enim imperium est
in-domo.] Illa quidem attonita, rursus in-thalamum ivit ;

filii enim dictum prudens posuit in animo.

Ad superiorem autem domum ubi-ascenderat cum ancillis
mulieribus,] flebat deinde Ulysem, carum maritum, donec ip-
si somnum] dulcem palpebris immisit cæsiis-oculis Minerva.

Proci vero tumultuabantur per ædes umbrasas ;

omnes autem optabant juxta eam in lectis recumbere.

Illis vero Telemachus prudens incepit sermonem ;

Matris meæ proci, superba contumelia instructi,
nunc quidem convivantes delectemur, neque clamor
adsit : nam hoc honestum est, audire cantorem
talem, qualis hic est, diis assimilis voce.

Ἡῶθεν δ' ἀγορήνδε καθεζόμεσθα κίοντες
πάντες, ἦν' ὑμῖν μῦθον ἀπηλεγέως ἀποείπω,
ἐξίεναι μεγάρων· ἄλλας δ' ἀλεγύνετε δαίτας,
375 ὑμὰ κτήματ' ἔδοντες, ἀμειβόμενοι κατὰ οἴκους.
Εἰ δ' ὑμῖν δοκέει τόδε λωῖτερον καὶ ἄμεινον
ἔμμεναι, ἀνδρὸς ἐνὸς βίστον νήποινον ὀλέσθαι,
χείρετ'· ἐγὼ δὲ θεοὺς ἐπιθώσομαι αἰὲν ἔοντας,
αἰ χέ ποθι Ζεὺς δῶσι παλίννιτα ἔργα γενέσθαι·
380 νήποινοι κεν ἔπειτα δόμων ἐντοσθεν δλοισθε.

Ἦν' ἔραθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ὁδᾶν ἐν χειλεσι φύντες
Τηλέμαχον θαύμαζον, θ θαρσαλέως ἀγόρευεν.

Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος προσέφη, Εὐπίθεος υἱός·
Τηλέμαχ', ἥ μάλα δὴ σε διδάσκουσιν θεοὶ αὐτοὶ
385 ὑψαγόρην τ' ἔμμεναι καὶ θαρσαλέως ἀγορεύειν·
μὴ σέγ' ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ βασιλῆα Κρονίων
ποιήσῃεν· ὅ τοι γενεῇ πατρῴων ἐστίν.

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
Ἀντίνο', ἥ καί μοι νειμεσθήσεται ὅττι κεν εἴπωι,
390 καὶ κεν τοῦτ' ἐθέλωμι, Διὸς γε διδόντος, ἀρέσθαι.
Ἥ φης τοῦτο κάκιστον ἐν ἀνθρώποισι τετύχθαι;
οὐ μὲν γάρ τι καχὸν βασιλεύεμεν· αἰψὰ τέ οἱ δῶ
ἀφνειὸν πέλεται, καὶ τιμηστέρος αὐτός.

Ἀλλ' ἦτοι βασιλῆες Ἀχαιῶν εἰσὶ καὶ ἄλλοι
395 πολλοὶ ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ, νέοι ἡδὲ παλαιοί·
τῶν κῆν τις τὸδ' ἔχουσιν, ἐπεὶ θάναε διὸς Ὀδυσσεύς·
αὐτὰρ ἐγὼν οἴκοιο ἀναξ ἔσομ'· ἡμετέροιο
καὶ δμῶων, οὓς μοι λήσασατο διὸς Ὀδυσσεύς. [δα·

Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύμαχος, Πολύβου παῖς, ἀντίον ἤυ-
400 Τηλέμαχ', ἦτοι ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται,
ὅστις ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ βασιλεύσει· Ἀχαιῶν
κτῆματα δ' αὐτὸς ἔχοις καὶ δώμασιν οἷσιν ἀνάσσοις.
Μὴ γὰρ ὅγ' ἔλθοι ἀνὴρ, ὅστις σ' ἀέκοντα βίηφιν
κτῆματ' ἀπορβᾷσει, Ἰθάκῃς ἐτι ναιεταύσης.

Ἀλλ' ἐθέλω σε, φέριστε, περὶ ζείνοιο ἐρέσθαι·
405 ὁππόθεν οὗτος ἀνὴρ, πόλῃς δ' ἐξ εὐχεται εἶναι
γαίης· ποῦ δὲ νύ οἱ γενεῇ καὶ πατρὶς ἄρουρα·
ἢ εἴ τιν' ἀγγελίην πατρὸς φέρει ἐρχομένοιο,
ἢ ἔον αὐτοῦ χρεῖος ἐελδόμενος τὸδ' ἱκάνει;

410 οἷον ἀναΐξας ἄφαρ οἴχεται, οὐδ' ὑπέμεινεν
γνώμεναι· οὐ μὲν γάρ τι κακῶ εἰς ὧπα ἐφίκει.

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
Εὐρύμαχ', ἦτοι νόστος ἀπώλετο πατρὸς ἑμοίο·
οὐτ' οὖν ἀγγελίης ἐτι πείθομαι, εἴ ποθεν ἔλθοι,
415 οὔτε θεοπροπίης ἐμπάζομαι, ἦντινα μήτηρ
ἐς μέγαρον καλέσασα θεοπρόπον ἐξέρηται.
Ξεῖνος δ' οὗτος ἐμὸς πατρῴος ἐκ Τάρου ἐστίν·
Μέντης δ' Ἀγχιάλιο δαΐφρονος εὐχεται εἶναι
υἱός, ἀτὰρ Ταφίοισι φιληρέτμοισιν ἀνάσσει. [νω.

Ἦν' ἔφατο Τηλέμαχος· φρεσὶ δ' ἀθανάτην θεὸν ἔγ-
420 οἱ δ' εἰς ὄρχηστὸν τε καὶ ἡμερόεσαν αἰοδὴν
τρεψάμενοι τέρποντο· μένον δ' ἐπὶ ἔσπερον ἔλθεῖν.
Τοῖσι δὲ τερπομένοισι μέλας ἐπὶ ἔσπερος ἦλθεν·
δὴ τότε κακχιόντες ἔβαν οἰκύνδε ἔκαστος.

425 Τηλέμαχος δ', ὅτι οἱ θάλαμος περικαλλέας αὐλῆς

Maue vero in-concionem considemus euntes
omnes : ut vobis sermonem audenter renuntiem,
exire ex-aedibus ; alias vero parate dapes,
vestra bona edentes, alternantes per domos.
Si vero vobis videtur hoc satius et melius
esse, viri unius victum impune perdere,
absumite; ego vero deos invocabo sempiternos,
si quando Jupiter dederit vindicatum facta hæc iri ;
inulti forte deinde intra aedes perituri-sitis.

Sic ait : illi vero omnes mordicus in labiis hærentes
Telemachum admirabantur, quod audacter loqueretur.

Hunc autem rursus Antinous allocutus-est, Eupitheii filius.
Telemache, certe admodum te docuerunt dii ipsi
et grandiloquum esse, et audenter concionari :
ne te utique in circumflua Ithaca regem Saturnius
constituat ; quod tibi genere paternum est.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
est : Antinoe, an mihi irasceris, ob id quod dixero?

Et hoc vellem, Jove utique dante, accipere.

An putas hoc pessimum inter homines esse?

neutiquam enim malum est, regem-esse? statimque ei domus
dives fit, et honoratior ipæe.

Sed certe reges Achivorum sunt etiam alii
multi in circumflua Ithaca, juvenes et senes ;
horum aliquis hoc munus habet, siquidem mortuus-est divi-
nus Ulysses :] at ego domus dominus ero nostræ
ac servorum, quos mihi bello-acquisivit divinus Ulysses.

Hunc autem rursus Eurymachus, Polybi filius, contra allo-
cutus-est :] Telemache, nempe hæc deorum in genibus posita-
sunt,] quisnam in circumflua Ithaca dominabitur Achivorum :
bona vero ipæe habeas, et aedibus tuis imperes.

Ne enim talis veniat vir, qui te invitum violentia

bonis spoliaturus-sit, Ithaca adhuc habitata.

Sed volo te, optime, de hospite interrogare,

unde venerit ille vir, quali autem se-profitetur esse

e-terra; ubinam ei genus et patris aulam;

an tibi nuntium patris affert venientis?

an suum ipsius debitum expetens huc venit?

ut exsiliens statim abiit, nec sustinuit,

ut-cognosceremus; nequaquam enim villis hominis vultum

feribat.] Hunc autem rursus Telemachus prudens contra

allocutus-est :] Eurymache, certe reditus perii patris mei :

neque itaque nuntio amplius credo, sicunde venerit :

nec vaticinium curo, si-quod mater

in domum vocato ex-vate sciscitetur.

Hospes vero hic meus paternus e Tapho est ;

Menten Anchiali bellicosi se-profitetur esse

filium ; ac Taphiis navigandi-studiosis imperat.

Sic dixit Telemachus ; mente vero immortalem deam agno-

vit.] Hi autem ad saltationem et suavem cantum

conversi oblectabantur;expectabantque vesperum advenire.

His autem se-oblectantibus, niger vesper supervenit ;

tunc vero dormituri iverunt domum quisque.

Telemachus autem, ubi ei thalamus perpulcræ aulæ

Ἑλπίδης δέδομητο, περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ,
 ἔνθ' ἔβη εἰς εὐνὴν, πολλὰ φρεσὶ μερμηρίζων.
 Τῷ δ' ἄρ' ἄμ' αἰθομένας δαΐδας φέρε κέδν' εἰδυῖα
 Εὐρύκλει', Ὀπὸς θυγάτηρ Πεισηνορίδαο·
 430 τὴν ποτε Λαέρτης πρίατο κτεάτεσσιν ἐοῖσιν,
 πρωθήβην ἔτ' ἰούσαν, ἑικοσάβοια δ' ἔδωκεν·
 ἴσα δέ μιν κεδνὴ ἀλόχῃ τιν ἐν μεγάροισιν,
 εὐνῇ δ' οὔ ποτ' ἔμικτο· χόλον δ' ἄλλεϊνε γυναϊκός·
 ἥ οἱ ἄμ' αἰθομένας δαΐδας φέρε, καὶ ἑ μάλιστα
 435 διμῶάων φιλέεσκε, καὶ ἔτρεπε τυτθὸν ἔοντα.
 Ὡτ' ἐν δὲ θύρας θαλάμοιο πύκα ποιητοῖο·
 ἔξετο δ' ἐν λέκτρῳ, μαλακὸν δ' ἔκδυε χιτῶνα·
 καὶ τὸν μὲν γραίης πυκιμηδέος ἐμβαλε χερσίν.
 Ἡ μὲν τὸν πτύχασα καὶ ἀσκήσασα χιτῶνα,
 440 πασσάλῳ ἀγκρεμάσασα παρὰ τρητοῖς λεγέεσσι,
 βῆ ῥ' ἵμεν ἐκ θαλάμοιο· θύρην δ' ἐπέρυσσε κορώνη
 ἀργυρῇ· ἐπὶ δὲ κληῖδ' ἐτάνυσσεν ἱμάντι.
 Ἐνθ' ὅγε παννύχιος, κεκαλυμμένος οἷος ἄώτῳ,
 βούλευε φρεσὶν ἥσιν δόδν, τὴν πέρρα δ' Ἀθήνη.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Β.

Ἰθακησίων ἀγορά. Τηλεμάχου
 ἀποδημία.

Ἦμος δ' ἡριγένεια φάνη ροδοδάκτυλος Ἥως,
 ὤρνυτ' ἄρ' ἔξ εὐνῆριν Ὀδυσσεὺς φίλος υἱός,
 εἰματα ἑσπόμενος· περὶ δὲ ξίφος ὅξυ θέτ' ὤμῳ·
 ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσαστο καλὰ πέδιλα·
 5 βῆ δ' ἵμεν ἐκ θαλάμοιο, θεῷ ἐναλγικίῳ ἀντην.
 Αἶψα δὲ κηρύκεσσι λιγυφόγγοισι κέλευσεν
 κηρύσσειν ἀγορῇ· δεδωκεν ἀντιπροσώπωντας Ἀχαιοῦς·
 οἱ μὲν ἐκέρυσσον, τοὶ δ' ἡγέροντο μάλ' ὤκα.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἡγερθεν διηγερέες τ' ἐγένοντο,
 10 βῆ ῥ' ἵμεν εἰς ἀγορὴν, παλάμῃ δ' ἔχε χαλκεὸν ἔγχος,
 οὐκ οἶος, ἅμα τῷγε κύνας πόδας ἀργοὶ ἔποντο·
 θεσπεσίην δ' ἄρα τῷγε χάριν κατέχευεν Ἀθήνη.
 Τὸν δ' ἄρα πάντες λαοὶ ἐπερχόμενον θεμύντο·
 ἔξετο δ' ἐν πατρὸς θώκῳ, εἴξαν δὲ γέροντες.
 15 Τοῖσι δ' ἔπειθ' ἦρως Αἰγυπτιος Ἴρχ' ἀγορεύειν,
 δς δὴ γράϊθ' κυφὸς ἔην καὶ μυρία ἦδη.
 Καὶ γὰρ τοῦ φίλος υἱὸς ἄμ' ἀντιθέμ' Ὀδυσῆϊ
 Ἰδίων εἰς εὐπωλὸν ἔβη κοιλίης ἐνὶ νηυσίν,
 Ἀντίφος αἰμητής· τὸν δ' ἀγχιος ἔκτανε Κύκλωψ
 20 ἐν σπητὶ γλαφυρῷ, πύματον δ' ὀπλίσαστο δόρπον.
 Τρεῖς δὲ οἱ ἄλλοι ἔσαν· καὶ δὲ μὲν μνηστῆρσιν διμλει,
 Εὐρύνομος, δύο δ' αἰὲν ἔχον πατρώϊα ἔργα·
 ἀλλ' οὐδ' ὥς τοῦ λήθετ', ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων.
 Τοῖς ὅγε δακρυχέων ἀγορήσαστο καὶ μετέειπεν·
 25 Κέλυτε δὴ νῦν μεν, Ἰθακήσιοι, ὅττι κεν εἴπω·
 οὔτε ποδ' ἡμετέρῃ ἀγορῇ γένετ' οὔτε θόωκος

sublimis ædificatus erat, conspicuo in loco,
 illic lectum conscendit, multa mente reputans.
 Simulque cum eo ardentes facies ferebat proba sciens
 Euryclea, Opis filia Pisenoridæ :
 quam olim Laertes emerat facultatibus suis,
 primum pubescentem, prethumque viginti-bovm dederat ;
 æque autem ipsam ac-pudicam uxorem honorabat in ædibus ;
 lecto vero nunquam ei mixtus est ; sed iram vitabat uxoris :
 hæc cum-eo-simul ardentes facies ferebat, et ipsum maxime
 ancillarum amabat, et enutrierat parvulum.
 Aperuit autem januas thalami firmiter structi :
 sedebat vero in lecto, mollemque exuebat tunicam ;
 et eam quidem aniculæ prudentis iniecit manibus.
 Hæc quidem, plicata et aptata tunica,
 ad-paxillum suspensa juxta tornatos lectos,
 profecta est ire e thalamo ; januam autem attraxit annulo
 argenteo : in eoque pessulum obtendit loro.
 Hinc ille per-totam-noctem, tectus ovis florida-lana,
 meditabatur mente sua iter, quod ipsi designaverat Minerva.

ODYSSEÆ II.

Ithacensium concio. Telemachi
 profectio.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 surrexit inde e lecto Ulyssis dilectus filius, et
 vestes sibi-induit : ac gladium acutum suspendit ab-humero,
 pedibus autem sub nitidis ligavit pulcra calceamenta ;
 profectusque est ire e cubiculo, deo similis coram.
 Continuo autem præcones argutos jussit
 convocare ad-concionem capite-comantes Achivos.
 Hi quidem convocabant : illi vero congregabantur perceleri-
 ter. [Ac postquam convenerant, in-unumque-congregati-erant,
 profectus est ire in concionem ; manu autem tenebat æream ha-
 stam ;] non solus, simul eum canes pedibus veloces sequeban-
 tur :] divinam autem in-eum gratiam defundebat Minerva.
 Ipsum vero omnes cives advenientem admirabantur :
 consedit autem in patris sella ; cesserunt que ei senes.
 His vero deinde heros Ægyptius cœpit concionari,
 qui jam senio incurvus erat et plurima norat.
 Etenim hujus dilectus filius cum divino Ulyasse
 ad Ilium generosis-equis-fœcundum ierat cavis in navibus,
 Antiphus bellator : illum vero sævus interfecit Cyclops
 in spelunca cava, ultimamque sibi paravit cenam.
 Tres vero ei alii erant : et unus quidem inter-procos versa-
 batur,] Eurynomus ; duo autem curabant paterna opera :
 sed neque sic illius oblitus erat, lugens et dolens.
 His ille lacrimans concionatus est, et dixit :
 Audite jam nunc me, Ithacenses, quodcumque dixerō ;
 neque unquam a-nobis concilium factum est, nec consessus,

ἐξ οὗ Ὀδυσσεὺς διὸς ἔβη κοιλῆς ἐνὶ νηυσίν.
 Νῦν δέ τίς ᾧδ' ἡγείρε; τίνα χρεῖω τόσον ἔκει
 ἡ δὲ νέων ἀνδρῶν, ἡ οἱ προγενέστεροί εἰσιν;
 30 ἡ δὲ τιν' ἀγγελίην στρατοῦ ἔκλυεν ἐρχομένοιο,
 ἦν χ' ἡμῖν σάφα εἴποι, ὅτε πρότερός γε πύθοιτο;
 ἡ δὲ τίς δῆμιον ἄλλο πιφαύσκεται ἢ δ' ἀγορεύει;
 ἔσθλός μοι δοκεῖ εἶναι, ὄνήμενος. Εἴθε οἱ αὐτῷ
 Ζεὺς ἀγαθὸν τελέσειεν, ὅτι φρεσὶν ἦσι μενοινᾷ.
 35 Ὡς φάτο· χαῖρε δὲ φήμη Ὀδυσσεὺς φίλος υἱός,
 οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν ἦστο, μενοίνησεν δ' ἀγορεύειν·
 σπῆ δὲ μέσση ἀγορῇ· σκῆπτρον δὲ οἱ ἐμβαλε χεῖρ
 κήρυξ Πεισῆνωρ, πεπνυμένα μῆδεα εἰδώς.
 Πρῶτον ἔπειτα γέροντα καθαρπτόμενος προσέειπεν·
 40 ὦ γέρον, οὐχ ἑκάς οὗτος ἀνὴρ (τάχα δ' εἴσαι αὖ-
 δος λαὸν ἡγείρα· μάλιστα δέ μ' ἄλγος ἰκάνει. [τός],
 Οὔτε τιν' ἀγγελίην στρατοῦ ἔκλυεν ἐρχομένοιο,
 ἦν χ' ὑμῖν σάφα εἴπω, ὅτε πρότερός γε πυθοίμην,
 οὔτε τίς δῆμιον ἄλλο πιφαύσκομαι οὐδ' ἀγορεύω·
 45 ἀλλ' ἐμὸν αὐτοῦ χρεῖός, ὅ μοι κακὸν ἔμπεσεν οἴκῳ,
 δοιὰ· τὸ μὲν πατέρ' ἐσθλὸν ἀπώλεσα, ὅς ποτ' ἐν ὑμῖν
 τοιοῦσσιν βασιλεὺς, πατήρ δ' ὥς ἥπιος ἦεν·
 νῦν δ' αὖ καὶ πολλὸν μείζον, δὲ δὴ τάχα οἶκον ἅπαντα
 πάγχυ διαβράσει, βίον δ' ἀπὸ πάμπαν ὀλέσσει.
 50 Μητέρι μοι μνηστήρες ἐπέχραον οὐκ ἐθελούσῃ,
 τῶν ἀνδρῶν φίλοι υἱες, οἱ ἐνθάδε γ' εἰσὶν ἄριστοι·
 οἱ πατρός μὲν ἐς οἶκον ἀπερβρίγαι νέεσθαι,
 Ἰκαρίου, ὃς κ' αὐτὸς ἐεδνώσαιο θύγατρα,
 δοίη δ' ὅ κ' ἐθέλοι καὶ οἱ κεχαρισμένοι ἐλθοι.
 55 Οἱ δ' εἰς ἡμέτερον πωλεύμενοι ἤματα πάντα,
 βοῦς ἱερεύοντες καὶ δῖς καὶ πῖονας αἶγας,
 εἰλαπνίζουσιν πίνουσι τε αἶθροπα ὄϊον
 μασιδίῳ· τὰ δὲ πολλὰ κατάνεται. Οὐ γὰρ ἔπ' ἀνὴρ,
 οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσκεν, ἀρὴν ἀπὸ οἴκου ἀμύναι.
 60 Ἡμεῖς δ' οὐ νῦν τοιοὶ ἀμυνόμεν — ἦ καὶ ἔπειτα
 λευγαλοί τ' ἐσόμεθα καὶ οὐ δεδαχκότες ἀλκὴν —
 ἦ τ' ἂν ἀμυναίμην, εἰ μοι δύναιμι γε παρῆν.
 Οὐ γὰρ ἔτ' ἀνσχετὰ ἔργα τετεύχεται, οὐδ' ἔτι καλῶς
 οἶκος ἐμὸς διόλωλε· νεμεσσήθητε καὶ αὐτοί,
 65 ἄλλους τ' αἰδέσθητε περικτιόνας ἀνθρώπους,
 οἱ περὶ ναιετάουσι θεῶν δ' ὑποδείσατε μῆνιν,
 μή τι μεταστρέψωσιν, ἀγασσάμενοι κακὰ ἔργα.
 Λίσσομαι ἡμὲν Ζηνὸς Ὀλυμπίου ἠδὲ Θέμιδος,
 ἥ τ' ἀνδρῶν ἀγορὰς ἡμὲν λύει ἠδὲ καθίζει·
 70 σγέσθε, φίλοι, καὶ μ' ὅϊον ἑάσατε πένθει λυγρῷ
 τεῖρεσθ'· εἰ μὴ πού τι πατήρ ἐμὸς, ἐσθλός Ὀδυσσεὺς,
 δυσμενέων κακ' ἔρξεν ἐκ νηϊμῖδας Ἀχαιούς·
 τῶν μ' ἀποτινύμενοι κακὰ βέζετε δυσκείμενους,
 τούτους ὀτρύνοντες. Ἐμοὶ δὲ κε κέρδιον εἴη
 75 ὑμᾶς ἐσθέμεναι κειμήλιά τε πρόβασίν τε·
 εἰ χ' ὑμεῖς γε φάγοιτε, τάχ' ἂν ποτε καὶ τίσις εἴη.
 Τόφρα γὰρ ἂν κατὰ ἄστυ ποτιπτυσοίμεθα μύθῳ,
 γοήματ' ἀπαιτίζοντες. ἔως κ' ἀπὸ πάντα δοθῇ·
 νῦν δέ μοι ἀπρήκτους δόδυνας ἐμβάλλετε θυμῷ.
 80 Ὡς φάτο· χυώμενος, ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ,

ex quo Ulysses divinus abiit cavis in navibus.
 Nunc vero quis huc congregavit? quem necessitas tantum iac-
 cessit] sive juniorum virorum sive eorum qui seniores sunt?
 an aliquem nuntium de-exercitu audivit veniente,
 quem nobis clare enarret, quum prior audiverit?
 an quippiam publicum aliud declarat et concionatur?
 probus mihi videtur esse, utilis civis. Utinam ei ipsi
 Jupiter bonum perficiat, quodcumque mente sua cogitat!
 Sic ait: gaudebat autem omine Ulyssis carus filius,
 nec inde diu sedit, sed cepit-impetum concionandi;
 stetitque in-media concione; sceptrum autem ei imposuit in-
 manum] præco Pisenor, prudentia consilia sciens.
 Primum deinde senem alloquens dixit:

O senex, non procul hic est vir (statim autem cognosces ip-
 se), qui populum congregavi; potissimum autem me dolor iac-
 cessit.] Neque ullum nuntium de-exercitu audivi veniente,
 quem vobis clare enarrem, quum prior audiverim:
 neque quicquam publicum aliud declaro nec concionor;
 sed meum ipsius negotium: quod mihi malum incidit domui,
 duplex: unum, quod patrem strenuum perdidit, qui olim inter
 vos] ipsos imperabat, paterque velut, mitis erat;
 nunc autem etiam longe majus, quod jam brevi domum om-
 nem] prorsus evertet, victumque nostrum plane disperdet.
 Matri meæ proci ingruerunt nolenti,
 eorum virorum cari filii, qui hic quidem sunt principes:
 qui patris ipstus in domum reformidant ire
 Icarii, ut ipse dotet filiam,
 detque cui voluerit et qui ipsi gratus venerit.
 Illi vero in nostram domum commeantes diebus omnibus,
 boves mactantes, et oves, et pingues capras,
 splendide-convivantur, bibuntque nigrum vinum
 temere: nostra vero plurima absumuntur. Non enim adest
 vir,] qualis Ulysses erat, qui malum a domo arceat.
 Nos vero neutiquam sumus tales qui-arceamus: (profecto
 inde] ignavique reperiemur, ac non periti roboris:)
 aliter certe malum arcerem, siquidem mihi vis adesset.
 Non enim jam tolerabilia facinora patrata sunt, neque honeste
 domus mea periit; indignemini et ipsi,
 aliosque revereamini vicinos homines,
 qui circumhabitant: deorum vero timete iram,
 ne-quid rependant, irati propter-mala facinora.
 Oro et per-Jovem Olympium, et per Themidem,
 quæ hominum concilia et solvit et cogit:
 abstinete, amici, et me solum sinite dolore mæsto
 affligi: nisi forte quippiam pater meus, probus Ulysses,
 infensus malis affecit bene-ocreatos Achivos;
 quæ mihi rependentes, malis me afficite infensi,
 istos incitantes. Mihi vero satius esset,
 vos absumere opesque-reconditas proventumque:
 si vos comedissetis, fortasse olim etiam retributio foret.
 Tandiu enim per urbem vos insectaremur verbis,
 bona repetentes, donec omnia reddita-essent:
 nunc vero mihi insanabiles dolores injicitis animo.
 Sic ait iratus, ac sceptrum projecit in-terram,

ἔακρυ' ἀναπρήσας οἶκτος δ' ἔλε λαὸν ἅπαντα.
 Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀχὴν ἔσαν, οὐδέ τις ἔτλη
 Τηλέμαχον μῦθοισιν ἀμείψασθαι χαλεποῖσιν·
 Ἀντίνοος δέ μιν οἷος ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 85 Τηλέμαχ' ὑπαγόρη, μένος ἄσχετε, ποῖον ἔειπες,
 ἡμέας αἰσχύνων· θέλωις δέ κε μοῖμον ἀνάψαι.
 Σοὶ δ' οὐτὶ μνηστῆρες Ἀχαιῶν αἰτιοὶ εἰσιν,
 ἀλλὰ φῖλη μήτηρ, ἥ τοι περί κέρδεα οἶδεν.
 Ἦδῃ γάρ τρίτον ἐστὶν ἔτος, τάχα δ' εἰσι τέταρτον,
 90 ἔξ οὗ ἀτέμβει θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν.
 Πάντας μὲν ῥ' ἔλπει, καὶ ὑπίσχεται ἀνδρὶ ἐκάστω,
 ἀγγελίας προΐεισα· νόος δέ οἱ ἄλλα μενοινᾷ.
 Ἦ δὲ δόλον τόνο' ἄλλον ἐνὶ φρεσὶ μερμήριζεν·
 σσημαμένη μέγαν ἱστὸν ἐνὶ μεγάροισιν ὑφαίνειν,
 95 λεπτὸν καὶ περιμέτρον· ἄφρα δ' ἡμῖν μετέειπεν·
 κοῦροι, ἔμοι μνηστῆρες, ἐπεὶ θάνε διος Ὀδυσσεύς,
 μίμεν' ἐπαιγόμενοι τὸν ἐμὸν γάμον, εἰκόλε φᾶρος
 ἐκτελέσω — μή μοι μεταμῶνία νήματ' ὀληται —
 Λαέρτη ἥρωϊ ταφήσιον, εἰς δτε κέν μιν
 100 Μοῖρ' ὀλοή καθέλῃσι τανηλεγέος θανάτοιο·
 μή τις μοι κατὰ δῆμον Ἀχαιῶν νυμεσῇσῃ,
 αἱ κεν ἄτερ σπείρου κῆται, πολλὰ κτεατίσας.
 Ὡς ἔραθ' ἡμῖν δ' αὖτ' ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγήνωρ.
 Ἐνθα καὶ ἡκατὴν μὲν ὑφαίνεσκεν μέγαν ἱστόν,
 105 νύκτας δ' ἀλλύεσκεν, ἐπὶν δαΐδας παραβείτο.
 Ὡς τρίτες μὲν ἔλθινε δόλῳ καὶ ἐπείθεν Ἀχαιοὺς·
 ἀλλ' ὅτε τέταρτον ἦλθεν ἔτος καὶ ἐπῆλυθον ὕραι,
 καὶ τότε δὴ τις ἔειπε γυναικῶν, ἥ σάρα ἦδῃ,
 καὶ τήν' ἀλλύουσιν ἐφεύρομεν ἀγαλὸν ἱστόν·
 110 Ὡς τὸ μὲν ἐξετέλεσσε, καὶ οὐκ ἐθέλουσ', ὅτ' ἀνάγκης.
 Σοὶ δ' ὧδε μνηστῆρες ὑποκρίνονται, ἵν' εἰδῇς
 αὐτὸς σὺ θυμῷ, εἰδῶσι δὲ πάντες Ἀχαιοί.
 Μητέρα σὴν ἀπόπεμψον, ἄνωγ'ι δέ μιν γαμέεσθαι
 τῷ δτεώ τε πατὴρ κέλεται καὶ ἀνδάνει αὐτῇ.
 115 Εἰ δ' ἔτ' ἀνιῇσει γε πολλὸν χρόνον ὕψας Ἀχαιῶν,
 τὰ φρονέουσ' ἀνὰ θυμὸν ἅ οἱ περί δῶκεν Ἀθήνη,
 ἔργα τ' ἐπίστασθαι περικαλλέα καὶ φρένας ἑσθλάς,
 κέρδεά θ', οἳ οὐπω τιν' ἀκούομεν οὐδὲ παλαιῶν,
 τῶν αἰ πάρος ἦσαν εὐπολοκαμίδες Ἀχαιοί,
 120 Τυρώ τ' Ἀλκιμήνην τε εὐστέφανός τε Μυκλήνην·
 τῶν οὐτὶς ὁμοία νοήματα Πηνελόπειᾳ
 ἦδῃ· ἀτὰρ μὲν τοῦτό γ' ἐναΐσιμον οὐκ ἐνόησεν·
 τόρρα γὰρ οὖν βίοτον τα τεὸν καὶ κτήματ' ἔδονται,
 ὅρρα κε κείνη τοῦτον ἔχῃ νόον, ὄντινά οἱ νῦν
 125 ἐν στήθεσσι τιθείϊ θεοί· μέγα μὲν κλέος αὐτῇ
 ποιεῖτ', αὐτὰρ σολγε ποδὴν πολέος βίοτιοιο·
 ἡμεῖς δ' οὐτ' ἐπὶ ἔργα πάρος γ' ἴμεν οὔτε πη ἀλλῃ,
 πρὶν γ' αὐτὴν γῆμασθαι Ἀχαιῶν ὧ κ' ἐθέλῃσιν.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠΐδα·
 130 Ἀντίνο', οὐπὺς ἐστὶ δόμων ἀέκουσιν ἀπῶσαι
 ἥ μ' ἔτεχ', ἥ μ' ἔθρεψε· πατὴρ δ' ἐμὸς ἀλλοθι γαίης,
 ζῶει ὅγ' ἢ τέθνηκε· κακὸν δέ με πολλὰ ἀποτίνειν
 Ἰκαρίῳ, αἶ κ' αὐτὸς ἐκὼν ἀπὸ μητέρα πέμψω.
 Ἐκ πατρὸς τοῦ πατρὸς κακὰ πείσομαι, ἀλλὰ δὲ δαίμων

lacrimas profundens : commiseratio autem cepit populum omnem.] Tunc ceteri quidem omnes taciti erant, nec quicquam ausus est] Telemacho verbis respondere asperis; Antinous vero ipsum solus respondens allocutus est :

Telemache attilique, animi impotens, quid locutus es, nos dedecorans ! vis vero nobis maculam inferre.

Tibi autem neutiquam proci Achivorum in-causa sunt, sed cara mater, quæ sane perquam versutias callet.

Jam enim tertius est annus, citoque adierit quartus, ex quo eludit animum in pectoribus Achivorum.

Omnes quidem sperare facit, et promittit viris singulis, nuntios mittens ; mens autem ei alia cogitat.

Ipsa vero dolum hunc alium in mente excogitavit :

exorsa magnam telam in ædibus texebat, subtilem et immensam ; continuoque nos allocuta est :

juvenes, mei proci, quandoquidem obiit divinus Ulysses, manete, urgentes meas nuptias, donec vestem perfecero (ne mihi vana fila pereant)

Laerti heroi sepulcralem ; in tempus quo ipsum fatum triste abstulerit longum-sternentis mortis ; ne-quæ me in populo mulierum-Achivarum culpet, si absque tegumento jaceat, multa qui-possedit.

Sic ait ; nobis vero inde ei obsecutus est animus generosus.

Sic ibi interdiu quidem texebat magnam telam, per-noctes vero dissolvebat, postquam faces sibi-apposuerat.

Sic triennio quidem latebat dolo, et persuadebat Achivis : sed quum quartus venit annus, et advenerunt horæ, tum vero demum aliqua dixit mulierum, quæ bene norat, et ipsam dissolventem invenimus pulcram telam.

Sic eam quidem perfecit, etiam nolens, per necessitatem.

Tibi vero sic proci respondent, ut scias ipse tuo animo, scientique omnes Achivi.

Matrem tuam dimitte ; jube autem ipsam nubere illi, cuicumque pater jusserit, et qui placuerit ipsi.

Si vero adhuc vexabit multo tempore filios Achivorum, ea cogitans in animo, quæ ei abunde dedit Minerva,

operaque scire præpulcra, et mentem bonam, et versutias, quales nondum ullam audivimus nec veterum,

earum quæ olim fuerunt pulcris-comis Achivæ,

Tyroque, Alcmenæque, pulcræque-coronæ-gerens Mycene :] harum nulla similia commenta Penelopæe

norat : at hoc quidem probum non cogitavit :

tamdiu igitur victumque tuum et bona edent, quamdiu illa hunc habebit animum, quem illi nunc

in pectoribus posuere dii : magnam quidem gloriam sibi comparat, at tibi desiderium multi victus (divitiarum) :

nos vero nec ad negotia nostra prius ibimus, nec usquam alio, antequam ipsa nupsit Achivorum cuicumque voluerit.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus est :] Antinoe, nullo-modo fas est ex-ædibus invitam expellere quæ me peperit, quæ me enutrivit ; pater autem meus alibi terræ, vivit ille, vel mortuus est : durum vero me multa red-dere] Icario, si ipse volens matrem dimisero.

Ex patre enim mala patiar, aliaque deus

138 δώσει· ἐπεὶ μήτηρ συγχεράς ἀρήσεται· Ἐρινύς,
οἴκου ἀπερχομένη· νέμεσις δέ μοι ἐξ ἀνθρώπων
ἔσσεται· ὥς οὐ τοῦτον ἐγὼ ποτε μῦθον ἐνέψω.
Ἑμέτερος δ' εἰ μὲν θυμὸς νεμεσίζεταί αὐτῶν,
ἔτιτέ μοι μεγάρων, ἀλλὰς δ' ἀλεγύνετε δαίτας,
140 ὑμὰ κτήματ' ἔδοντες, ἀμειβόμενοι κατὰ οἴκους.
Εἰ δ' ὑμῖν δοκέει τόδε λωϊότερον καὶ ἄμεινον
ἔμμεναι, ἀνδρὸς ἐνὸς βίοτον νήποινον δλέσθαι,
καίρετ'· ἐγὼ δὲ θεοὺς ἐπιβώσομαι αἰὲν ἔοντας,
αἶ κ' ἐποῖ Ζεὺς δῶσι παλίντιτα ἔργα γενέσθαι·
145 νήποινοί κεν ἔπειτα δόμων ἐντοσθεν δλοισθε.
Ὡς φάτο Τηλέμαχος· τῷ δ' αἰετῷ εὐρύοπα Ζεὺς
ὑψόθεν ἐκ κορυφῆς ὄρεος πρόετρε πέτεσθαι.
Τῷ δ' ἔως μὲν β' ἐπέτοντο μετὰ πνοιῆς ἀνέμοιο,
πλησίω ἀλλήλοισι τιταينوμένω πτερύγεσσιν·
150 ἀλλ' ὅτε δὴ μέσσην ἀγορὴν πολύφρημον ἰκέσθην,
ἐνὸ' ἐπιδινηθέντε τιναζάσθην περὰ πολλὰ,
ἐς δ' ἰδέτην πάντων κεφαλὰς, ὅσσοντο δ' ὀλεθρον·
δρυψαμένω δ' ὀνύχεσσι παρείας, ἀμφὶ τε δειράς,
δεξιῷ ῥιζαν διὰ τ' οἰκία καὶ πόλιν αὐτῶν.
155 Θάμβησαν δ' ὄρνιθας, ἐπεὶ ἶδον ὄφθαλμοῖσιν·
ὥρμηναν δ' ἀνὰ θυμὸν ἅπερ τελέεσθαι ἔμελλον.
Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε γέρον· ἦρωας Ἀλιθέρτης
Μαστορίδης· ὃ γὰρ οἷος δημηλικὴν ἐκέκαστο
ὄρνιθας γυνῶναι καὶ ἐναΐσιμα μυθήσασθαι·
160 ὃ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
Κέλυτε δὴ νῦν μευ, Ἰθακῆσιοι, ὅττι κεν εἴπω·
μνηστῆρσιν δὲ μάλιστα πιπρυσκόμενος τάδε εἶρω.
Τοῖσιν γὰρ μέγα πῆμα κυλινδεται· οὐ γὰρ Ὀδυσσεύς
δὴν ἀπάνευθε φίλων ὦν ἔσσεται, ἀλλὰ που ᾗδῃ
165 ἐγγὺς ἔων τοῖς δεσποῖ φόνον καὶ Κῆρα φουτεύει
πάντεσσιν· πολέσιν δὲ καὶ ἀλλοῖσιν κακὸν ἔσται,
οἱ νεμόμεσθ' Ἰθάκην εὐδείελον. Ἀλλὰ πολὺ πρὶν
φραζόμεσθ', ὥς κεν καταπαύσομεν· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ
παυέσθων· καὶ γὰρ σφιν ἄφαρ τόδε λωϊὸν ἔστιν.
170 Οὐ γὰρ ἀπείρητος μαντεύομαι, ἀλλ' εὖ εἰδὼς·
καὶ γὰρ ἐκείνω φημι τελευτηθῆναι ἅπαντα,
ὅς οἱ ἐμυθεόμην, ὅτε ἴλιον εἰσανέβαινον
Ἄργειοι, μετὰ δὲ σφιν ἔβη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
φῆν, κακὰ πολλὰ παθόντ', ὀλέσαντ' ἀπο πάντας ἐταί-
175 ἄγνωστον πάντεσσιν εἰκοστώ ἐνιαυτῷ [ρους,
οἰκαδ' ἐλευσεσθαι· τάδε δὴ νῦν πάντα τελεῖται.
Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύμαχος, Πολύβου παῖς, ἀντίον ἤ-
ῶ γέρον, εἰ δ', ἔγε νῦν μαντεύεο σοῖσι τέκεσσιν, [δα·
οἰκαδ' ἰών, μή πού τι κακὸν πάσχωσιν ὀπίσσω·
180 ταῦτα δ' ἐγὼ σὸ πολλὸν ἀμείνων μαντεύεσθαι.
Ὅρνιθες δέ τε πολλοὶ ὅτ' αὐγὰς Ἥλιου
φοιτῶσ', οὐδέ τε πάντες ἐναΐσιμοι· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
ὤλετο τῇλ'· ὥς καὶ σὺ καταφθίσθαι σὺν ἐκείνῳ
ὦρελες· οὐκ ἂν τόσσα θεοπροπίων ἀγόρευες,
185 οὐδέ κε Τηλέμαχον κεχολωμένον ὥδ' ἀνιείης,
σῶ οἴκῳ δῶρον ποτιδέγμενος, αἶ κε πόρῃσιν.
Ἀλλ' ἐκ τοι ἔρω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
αἶ κε νεώτερον ἄνδρα, παλαιὰ τε πολλὰ τε εἰδὼς,

dabit; quippe mater odiosas imprecabitur Furiis,
a-domo discedens; reprehensio vero mihi ex hominibus
erit: itaque nunquam hunc ego sermonem dicam.
Vester vero siquidem animus indignatur ipsorum,
exite mihi domo, aliasque parate dapes,
vestra bona comedentes, alternantes per domos.
Si vero vobis videtur hoc satius et melius
esse, viri unius victum impune perdere,
absumite; ego vero deos invocabo sempiternos,
si unquam Jupiter dederit vindictæ opera fieri:
inultu forte deinde intra domos perieritis.

Sic ait Telemachus: huic vero duas-aquilas late-sonans Jupi-
ter] ex-alto a vertice montis demisit volantes.
Hæ autem aliquamdiu quidem volabant cum flatibus venti,
propinquæ invicem, contententes aliis:
sed quum jam ad-mediam concionem clamosam pervenissent,
ibi in-gyrum-flexæ concusserunt alas densas,
aspexeruntque omnium capita, portendebantque mortem:
atque ut-se-laniarant unguibus circa malas et colla,
ad-dextram volarunt perque ædes et per urbem ipsorum.
Admirati-sunt autem aves, postquam viderunt oculis,
agitaruntque in animo, quæ perfectum-iri imminebat.
Inter-hos vero et locutus-est senex heros Halitherses
Mastorides: hic enim solus æqualia superabat
auguria dijudicando et fatalia edicendo:
hic ipsis bene-cupiens concionatus-est et dixit:

Audite jam nunc me, Ithacenses, quodcunque dixerō:
procis vero potissimum significans hæc dico.
Illis enim ingens periculum imminet: non enim Ulysæa
diu seorsum ab-amicis suis aberit; sed alicubi jam,
prope quum-sit, his cædem et fatum struit
omnibus; pluribus vero etiam aliis malum erit,
qui habitamus Ithacam undique-conspiciuam. Sed longe ante
consideremus, quomodo ipsos compescamus: ii vero etiam
per-se] quiescant: etenim ipsis continuo hoc utilis est.
Non enim inexpertus vaticinor, sed bene sciens:
etenim illi dico perfecta-esse omnia,
ut ei narraveram, quando ad-Ilium ascendebant
Argivi, cumque ipsis abiit ingeniosus Ulyssees:
dixi, cum mala multa passum, amissisque omnibus sociis,
incognitum omnibus, vicesimo anno
domum venturum: hæc jam nunc omnia perficiuntur.

Hunc rursus Eurymachus, Polybi filius, contra allocutus-
est:] o senex, eia age nunc vaticinare tuis liberis,
domum profectus, ne forte quid mali patiantur in-posterum:
hæc autem ego te longe sum præstantior vaticinatu.
Aves vero multas sub radiis solis
volitant, neque omnes sunt fatales; ceterum Ulyssees
perit procul: utinam etiam tu perilisse cum illo
deberes: non tanta vaticinans concionareris,
nec Telemachum iratum sic incitares,
tuæ domui donum expectans, si quod præbeat.
Sed tibi edico, quod et perfectum erit:
si juniorem virum, veteraque multa sciens,

παρράμενος ἐπέεσσιν ἐποτρύνῃς χαλεπαίνειν,
 190 αὐτῷ μὲν οἱ πρῶτον ἀνιρρέστερον ἔσται·
 [πρῆξαι δ' ἔμπης οὐτι δυνήσεται εἴνεκα τῶνδε·]
 σοὶ δὲ, γέρον, θωὴν ἐπιθήσομεν ἥν κ' ἐνὶ θυμῷ
 τίνων ἀσχάλλῃ· χαλεπὸν δέ τοι ἔσsetαι ἄλγος.
 Τηλέμαχῳ δ' ἐν πᾶσιν ἔγων ὑποθήσομαι αὐτός·
 195 μητέρα' ἔην ἐς πατρός ἀνωγέτω ἀπονέεσθαι·
 οἱ δὲ γάμον τεύξουσιν καὶ ἀρτυνέουσιν ἔεδνα
 πολλὰ μάλ', ὅσσα ἔοικε φίλης ἐπὶ παιδὸς ἐπεσθαι.
 Οὐ γὰρ πρὶν παύσεσθαι δόμοι νῆας Ἀχαιῶν
 μνηστῆρας ἀργαλέας· ἐπεὶ οὕτινα δειδίμεν ἔμπης,
 200 οὐτ' οὖν Τηλέμαχον, μάλα περ πολύμυθον ἑόντα·
 οὔτε θεοπροπίης ἐμπαζόμεθ', ἦν σὺ, γεραιέ,
 μυθῆαι ἀκράντων, ἀπεχθάνεαι δ' ἔτι μᾶλλον.
 Χρήματα δ' αὐτὴ κακῶς βεβρώσεται, οὐδὲ ποτ' ἴσα
 ἔσsetαι, ὅρρα κεν ἦγε διατρίβῃσιν Ἀχαιοὺς
 205 δν γάμον· ἡμεῖς δ' αὖ ποτιδέγμενοι ἤματα πάντα,
 εἴνεκα τῆς ἀρετῆς ἐριδαίνομεν, οὐδὲ μετ' ἄλλας
 ἐρχόμεθ' ἄς ἐπιεικὲς ὀπιείμεν ἐστὶν ἐκάστηρ.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤῤα·
 Εὐρύμαχ', ἡδὲ καὶ ἄλλοι, ὅσοι μνηστῆρες ἀγαυοί,
 210 ταῦτα μὲν οὐχ ὑμέας ἔτι λίσσομαι οὐδ' ἀγορεύω·
 ἥδη γὰρ τὰ ἴσασι θεοὶ καὶ πάντες Ἀχαιοί.
 Ἄλλ' ἄγε μοι δότε νῆα θοὴν καὶ εἰκσά' ἐταίρους,
 οἳ κέ μοι ἔνθα καὶ ἔνθα διαπρήσωσι κέλευθον.
 Ἔμιν γὰρ ἐς Σπάρτην τε καὶ ἐς Πύλον ἡμαθόεντα,
 215 νόστον πευσόμενος πατὴρ δὴν οἰχομένοιο·
 ἦν τίς μοι εἴπῃσι βροτῶν, ἧ ὅσων ἀκούσω
 ἐκ Διὸς, ἥτε μάλιστα φέρεϊ κλέος ἀνθρώποισιν.
 Εἰ μὲν κεν πατὴρ βίοντα καὶ νόστον ἀκούσω,
 ἧ τ' ἂν, τρυχόμενός περ, ἔτι τλαίην ἐνιαυτόν·
 220 εἰ δέ κε τεθνηῶτος ἀκούσω μὴδ' ἔτι ἑόντος,
 νοστήσας δὴ ἔπειτα φίλῃν ἐς πατρίδα γαίαν
 σῆμά τέ οἱ χεύω καὶ ἐπὶ κτέρεια κτερεῖζω
 πολλὰ μάλ', ὅσσα ἔοικε, καὶ ἀνέρι μητέρα δώσω.
 Ἦτοι δ' ὧς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔξετο. Τοῖσι δ' ἀνέστη
 225 Μέντωρ, ὅς β' Ὀδυσσεὺς ἀμύμονος ἦεν ἑταῖρος,
 καὶ οἱ ἰὼν ἐν νηυσὶν ἐπέτρεπεν οἶκον ἅπαντα,
 πείθεσθαι τε γέροντι καὶ ἔμπεδα πάντα φυλάσσειν·
 ὃ σφιν εὐφρονέειν ἀγορήσατο καὶ μετέπειπεν·
 Κέκλυτε δὴ νῦν μεν, Ἰθακήσιοι, ὅττι κεν εἴπω·
 230 μή τις ἐτι πρόφρων, ἀγανὸς καὶ ἥπιος ἔστω
 σκηπτούχος βασιλεὺς, μηδὲ φρεσὶν αἰσιμα εἰδῶς,
 ἀλλ' αἰεὶ χαλεπὸς τ' εἴῃ καὶ αἰσυλα βέζοι.
 Ὡς οὔ τις μέμνηται Ὀδυσσεὺς θεῖοιο
 λαῶν, οἷσιν ἀνάσσε, πατὴρ δ' ὧς ἥπιος ἦεν.
 235 Ἄλλ' ἦτοι μνηστῆρας ἀγῆνορας οὔτε μεγάρῳ
 ἔρδειν ἔργα βίαια κακοῖσιν ἀφίησι νόοιο·
 σφᾶς γὰρ παρθέμενοι κεφαλὰς κατέδουσι βιαίως
 οἶκον Ὀδυσσεὺς, τὸν δ' οὐκέτι φασὶ νέεσθαι.
 Νῦν δ' ἄλλῃ δῆμῳ νειμεσίζομαι, οἷον ἅπαντες
 240 ἥσθ' ἀνερ, ἀτὰρ οὔτι καθαπτόμενοι ἐπέεσσιν
 παύρους μνηστῆρας κατερύκετε πολλοὶ ἑόντες.
 Τὸν δ' Εὐηνόριδης Λειώκριτος ἀντίον ἤῤα·

deceptum verbis incitaveris ad-irascendum,
 ei quidem ipsi primum perniciosius erit;
 [efficere autem omnino nihil poteris illorum gratia :]
 tibi vero, senex, multam infligemus, quam in animo
 luens aegro-feras : gravisque tibi erit dolor.
 Telemacho autem in primis ego suadebo ipse :
 matrem suam ad patris domum jubeat redire;
 ei vero ibi nuptias facient, et parabunt dotem
 amplam valde, quantam convenit caram filiam comitari.
 Non enim antea quieturos puto filios Achivorum
 a-conjugii-ambitu molesto; quia neminem timemus omnino,
 nec sane Telemachum, valde licet multiloquus sit :
 neque vaticinium curamus, quod tu, senex,
 loqueris irritum; odio-eris autem adhuc magis.
 Bona vero rursus male absumentur, neque unquam paria
 erunt, dum hac (Penelope) differat Achivos
 suis nuptiis; nos vero rursus, expectantes diebus omnibus,
 propter virtutem contendimus, neque ad alias
 imus, quas conveniens ducere est unicuique.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est : Eurymache atque alii quotquot proci estis generosi,
 de-istis quidem non vos amplius oro, neque concionor :
 jamjam enim haec sciunt dii et omnes Achivi.
 Sed age mihi date navem celerem, et viginti socios,
 qui mihi hinc et illinc pertranseant viam maris.
 Proficiscar enim in Spartam et in Pylum arenosam,
 reditum sciscitaturus patris diu absentis,
 si quis mihi dicat mortalium, aut rumorem audiam
 ex Jove, quæ potissimum fert famam hominibus.
 Si quidem patris vitam et reditum audivero,
 sane, vexatus licet, adhuc perduraverim in-annum :
 si vero mortuum audivero, neque amplius superstitem,
 reversus jam inde caram in patriam terram,
 tumulum illi aggeram, et parentalia perficiam
 plurima, quanta decet, et viro matrem dabo,

Ille quidem sic locutus consedit. His autem surrexit
 Mentor, qui Ulyssis eximii erat sodalis;
 et is ei proficiens in navibus, commisit domum totam,
 utque-paterent seni, et ipse firme omnia custodiret :
 qui-ipsis bene-cupiens concionatus-est et dixit :

Audite jam nunc me, Ithacenses, quodcunque dixerō :
 ne quis amplius benignus, mansuetus et mitis sit
 sceptriger rex, neque mente justa sciens,
 sed semper difficilisque sit, et injusta faciat.
 Adeo nullus recordatur Ulyssis divini
 civium, quibus praeiit, paterque velut mitis erat.
 Verum enimvero procos superbos nequaquam invideo
 committere facinora violenta malis-consiliis mentis :
 sua enim objectantes capita comedunt violenter
 domum Ulyssis, quem non-amplius putant reditum-esse.
 Nunc autem cetero populo succenseo, quod-adeo omnes
 sedeatis muti, ac neutiquam adorientes verbis
 pauciores procos compescatis, multi quum-sitis.

Hunc autem Evenorides Leocritus contra allocutus-est :

Μέντορ ἀταρτηρὲ, φρένας ἤλεε, ποῖον ἔειπες,
 ἡμέας ὀτρύνων καταπαυέμεν. Ἀργαλέον δὲ
 245 ἀνδράσι καὶ πλεόνεσσι μαχήσασθαι περὶ δαιτί.
 Εἴπερ γάρ κ' Ὀδυσσεὺς Ἰθακήσιος αὐτὸς ἐπελθὼν
 δαιτυμένους κατὰ δῶμα ἐὼν μνηστῆρας ἀγαυοὺς
 ἐξελάσαι μεγάροιο μενοινήσει· ἐνὶ θυμῷ,
 οὐ κέν οἱ κεχάροίτο γυνή, μάλα περ χατέουσα,
 250 ἐλθόντ'· ἀλλὰ κεν αὐτοῦ ἀεικέα πότμον ἐπίσποι,
 εἰ πλεόνεσσι μάχοιτο· σὺ δ' οὐ κατὰ μοῖραν ἔειπες.
 Ἄλλ' ἄγε, λαοὶ μὲν σκιδνάσθ' ἐπὶ ἔργα ἕκαστος·
 τούτῳ δ' ὀτρυνέει Μέντωρ δδὼν ἡδ' Ἀλιθέρης,
 οἷτε οἱ ἐξ ἀρχῆς πατρῴϊοι εἰσιν ἑταῖροι.
 255 Ἄλλ', ὦ μοι, καὶ δευρὸς καθήμενος, ἀγγελιδῶν
 πεύσεται εἰν Ἰθάκῃ, τελέει δ' ὁδὸν οὐποτε ταύτην.
 Ὡς ἄρ' ἐρώνησεν· λῦσεν δ' ἀγορὴν αἰψηρήν.
 Οἱ μὲν ἄρ' ἐσκιδνάντο ἐκ πρὸς δώμαθ' ἕκαστος
 μνηστῆρες δ' ἐς δώματ' ἴσαν θεῖου Ὀδυσῆος.
 260 Τηλέμαχος δ' ἀπάνευθε κίων ἐπὶ θίνα θαλάσσης,
 χεῖρας νηψάμενος πολιτῆς ἄλδς, εὖχετ' Ἀθήνη·
 Κλυθὲ μοι, θ' ἰχθὺς θεὸς ἡλυθες ἡμέτερον δῶ,
 καὶ μ' ἐν νηὶ κελύεσας ἐπ' ἡεροειδέα πόντον,
 νόστον πευσόμενον πατρὸς δὴν οἴχομένοιο,
 265 ἔρχεσθαι· τὰ δὲ πάντα διατρίβουσιν Ἀχαιοί,
 μνηστῆρες δὲ μάλιστα, κακῶς ὑπερνηορόντες.
 Ὡς ἔφατ'· εὐχόμενος· σχεδόθεν δέ οἱ ἦλθεν Ἀθήνη,
 Μέντορι εἰδομένη ἡμὲν δέμας ἡδὲ καὶ αὐδὴν·
 καὶ μιν φωνήσασ' ἔπειτα πετρώεντα προσηύδα·
 270 Τηλέμαχ', οὐδ' ὅππῃ κακὸς ἔσσειαι οὐδ' ἀνοήμων.
 Εἰ δὴ τοι σοῦ πατρὸς ἐνόσταται μένος ἧδ',
 οἷος ἐκείνος ἦεν τελέσαι ἔργον τε ἔπος τε,
 οὐ τοι ἔπειθ' ἄλλη δδὸς ἔσσειται οὐδ' ἀτέλεστος·
 εἰ δ' οὐ κείνου γ' ἐσσί γόνος καὶ Πηνελοπείης,
 275 οὐ σέγ' ἔπειτα ἔολπα τελευτήσῃαι ἀ μενοινῆς.
 Παῦροι γάρ τοι παῖδες ὅμοιοι πατρὶ πέλονται·
 οἱ πλεόνες κακίους, παῦροι δὲ τε πατρὸς ἀρείους.
 Ἄλλ' ἐπεὶ οὐδ' ὅππῃ κακὸς ἔσσειαι οὐδ' ἀνοήμων,
 οὐδέ σε πάγχυ γε μῆτις Ὀδυσσῆος προέλοιπεν,
 280 ἔλπωρῃ τοι ἔπειτα τελευτήσαι τάδε ἔργα.
 Τῷ νῦν μνηστῆρων μὲν ἕα βουλήν τε νόον τε
 ἀφραδέων, ἐπεὶ οὔτι νοήμονες οὐδέ δίκαιοι·
 οὐδέ τι ἴσασιν θάνατον καὶ Κῆρα μέλαιναν,
 285 ὅς δὴ σπὶ σχεδὸν ἔστιν, ἐπ' ἡματι πάντας ὀλέσθαι.
 Σοὶ δ' ὁδὸς οὐκέτι δερὸν ἀπέσσεται ἦν σὺ μενοινῆς.
 Τοῖος γάρ τοι ἑταῖρος ἐγὼ πατρῴός εἰμι,
 ὅς τοι νῆα βοὴν στέλνω καὶ ἄμ' ἐφομαὶ αὐτός.
 Ἀλλὰ σὺ μὲν πρὸς δώματ' ἰὼν μνηστῆρων ὁμίλει,
 δπλισόντ' ἧϊα καὶ ἀγγεσιν ἄρσον ἅπαντα,
 290 οἷνον ἐν ἀμφοφορεῦσι, καὶ ἀλφίτα, μυελὸν ἀνδρῶν,
 δέρμασιν ἐν πυκινόισιν· ἐγὼ δ' ἀνὰ δῆμον ἐταίρους
 αἰψ' ἐθέλοντῆρας συλλέξομαι· εἰσὶ δὲ νῆες
 πολλαὶ ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ, νέαι ἡδὲ παλαιαί·
 τάων μὲν τοι ἐγὼν ἐπιόφομαι ἥτις ἀρίστη,
 295 ὧκα δ' ἐφοπλίσσαντες ἐνήσομεν εὐρεῖ πόντῳ.
 Ὡς φάτ' Ἀθηναίη, κόυρη Διὸς οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν

Mentor noxie, ingenio stolide, quale locutus-es,
 nos adhortans ut-compescant! Difficile vero erit
 viris etiam pluribus pugnare nobiscum de convivio.
 Etenim si Ulysses Ithacensis ipse adveniens
 convivantes per domum suam procos illustres
 expellere domo cogitaret in animo,
 non ipso lætaretur uxor, quantumvis valde desiderans,
 veniente; sed is ibi sævam mortem obiret,
 si cum-pluribus pugnaret; tu vero non recte locutus-es.
 Sed age, cives quidem dispergamini ad opera unusquisque;
 huic autem properabit Mentor iter, et Halitherses,
 qui ei a principio paterni sunt amici.
 Sed, puto, etiam diu sedens, nuntios
 percontabitur in Ithaca; perficiet vero iter hoc nunquam.
 Sic igitur locutus-est, solvitque concionem celerem.
 Atque hi quidem dispersebantur suam ad domum quisque:
 proci vero ad ædes iverunt divini Ulyssis.
 Telemachus autem seorsum profectus ad litus maris,
 manus quum-lavisset e-cano mari; supplicabat Minervæ:
 Audi me, qui heri deus venisti nostram domum,
 et me in navi jussisti per obscurum pontum,
 reditum sciscitaturum patris diu absentis,
 proficisci: hæc vero omnia impediunt Achivi,
 proci autem potissimum, male superbientes.
 Sic ait precans: prope autem illum venit Minerva,
 Mentori similis tum corpore, tum etiam voce;
 et eum compellans verbis alatis allocuta-est:
 Telemache, neque in-posterum ignavus eris, nec impru-
 dens.] Si quidem tibi tui patris instillatus-est animus fortis,
 qualis ille erat ad-perficiendum opusque dictumque,
 non tibi deinde vanum iter erit, neque irritum:
 si vero non illius es filius et Penelopes,
 non te-quidem deinde spero perfecturum-esse quæ moliris.
 Pauci etenim filii similes patri sunt;
 plerique pejores, pauci vero patre meliores.
 Sed quoniam neque in-posterum ignavus eris nec imprudens,
 nec te penitus prudentia Ulyssis reliquit,
 spes tibi deinceps est te perfecturum hæc opera.
 Ideo nunc procorum quidem sine consiliumque mentemque
 insipientium, quoniam neutiquam prudentes, nec justii sunt;
 neque omnino sciunt mortem, ac fatum atrum,
 quæ jam illis imminet, die uno omnes ut-pereant.
 Tibi vero profectio non-amplius longe aberit quam tu moliris.
 Talis enim tibi amicus ego paternus sum,
 qui tibi navem celerem parabo, et simul comitabor ipse.
 Sed tu quidem ad domos profectus prociis intersis,
 apparatus viatica et vasis conde singula,
 vinum in amphoris, et farinam, medullam hominum,
 utribus in densis; ego vero per populum socios
 statim voluntarios colligam: sunt autem naves
 multæ in circumflua Ithaca, novæ et veteres:
 harum quidem tibi ego providebo eam quæ optima sit;
 statimque instructam deducemus in-latum mare.
 Sic dixit Minerva, filia Jovis: neque amplius diu

Τηλέμαχος παρέμειναν, ἐπεὶ θεοῦ ἔκλυεν αὐδὴν.
 Βῆ δ' ἵμεναι πρὸς δῶμα, φίλον τετιημένος ἦτορ·
 εὔρε δ' ἄρα μνηστῆρας ἀγήνορας ἐν μεγάροισιν,
 300 αἶγας ἀνιέμενους, σιάλους θ' εὐοντας ἐν αὐλῇ.

Ἀντίνοος δ' ἰθὺς γελάσας κίε Τηλεμάχοιο·
 ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Τηλέμαχ' ὕφαγόρη, μένος ἄσχετε, μή τι τοι ἄλλο
 ἐν στήθεσσι κακὸν μελέτω ἔργον τε ἔπος τε,
 305 ἀλλὰ μοι ἐσθιέμεν καὶ πινέμεν, ὥς τὸ πάρος περ.
 Ταῦτα δέ τοι μάλα πάντα τελευτήσουσιν Ἀχαιοί,
 νῆα καὶ ἐξαίτους ἐρέτας, ἵνα θάσσον ἱκῇαι
 ἐς Πύλον ἡγαθήν μετ' ἀγαυοῦ πατρὸς ἀκούην.

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 310 Ἀντίνο', οὐπῶς ἐστὶν ὑπερφιάλοισι μεθ' ὑμῖν
 δαίνυσθαι τ' ἀέοντα καὶ εὐφραίνεσθαι ἐκχλον.

Ἦ οὐχ ἄλις ὥς τὸ πάροιθεν ἐκείρετε πολλὰ καὶ ἐσθλὰ
 κτήματ' ἐμὰ, μνηστῆρες, ἐγὼ δ' ἔτι νήπιος ἦα;
 νῦν δ' ὅτε δὴ μέγας εἰμὶ καὶ ἄλλων μῦθον ἀκούων

315 πυνθάνομαι, καὶ δὴ μοι ἀέζεται ἐνδοθι θυμὸς,
 πειρῆσω ὥς κ' ὕμμι κακάς ἐπὶ Κῆρας ἴηλω,
 ἥ ἐ Πύλονδ' ἔλθων, ἥ αὐτοῦ τῶνδ' ἐνὶ δήμῳ.

Εἴμι μὲν — οὐδ' ἄλλη ὁδὸς ἔσσεται ἢν ἀγορεύω —
 ἔμπορος· οὐ γὰρ νηὸς ἐπὶ θόλος οὐδ' ἐρετῶν
 320 γίγνομαι· ὥς νῦν ποῦ ὕμμι ἐείσατο κέρδιον εἶναι.

Ἦ ῥα, καὶ ἐκ χειρὸς χεῖρα σπάσας· Ἀντινόοιο
 βεῖα· μνηστῆρες δὲ δόμον κατὰ δαῖτα πένοντο.
 Οἱ δ' ἐπελώδευσον καὶ ἐκερτόμενον ἐπέεσσιν·
 ὦδε δέ τις εἰπῶσκε νέων ὑπερνηορέωντων·

325 Ἦ μάλα Τηλέμαχος φόνον ἡμῖν μερμηρίζει·
 ἦ τινας ἐκ Πύλου ἄξει ἀμύντορας ἡμαθόεντας,
 ἦ ὅγε καὶ Σπάρτηθεν· ἐπεὶ νῦν περ ἵεται αἰνῶις·
 ἦ ἐ καὶ εἰς Ἐφύρην ἐθέλει, πείριαν ἄρουραν,
 ἔλθειν, ὅρ' ἐνθεν θυμοφθόρα φάρμακ' ἐνείκη.

330 ἐν δὲ βάλῃ κρητῆρι καὶ ἡμέας πάντας ὀλέσσει.
 Ἄλλος δ' αὖτ' εἰπῶσκε νέων ὑπερνηορέωντων·

τίς δ' οἷδ' εἴ κε καὶ αὐτὸς ἰὼν κοίλῃς ἐπὶ νηὸς
 τῆλε φίλων ἀπόληται, ἀλώμενος, ὥς περ Ὀδυσσεύς;
 οὕτω κεν καὶ μάλλον ὀφελλείεν πόνον ἄμμι·

335 κτήματα γὰρ κεν πάντα δασαίμεθα, οἰκία δ' αὖτε
 τούτου μητέρι δοῖμεν ἔχειν ἡδ' ὅστις ὅπυιοι.

Ὡς φάν' ὁ δ' ὑπόφορον θαλάμῳ κατεβήσατο πατρὸς,
 εὐρύν, ὅθι νητὸς χρυσὸς καὶ χαλκὸς ἔκειτο
 ἐσθλῆς τ' ἐν χηλοῖσιν ἄλις τ' εὐώδεις ἔλαιον·

340 ἐν δὲ πίθοι οἶνοιο παλαιοῦ ἡδυπότηιο
 ἔστασαν, ἀκρητον θεῖον ποτὸς ἐντὸς ἔχοντες,
 ἐξείης ποτὶ τοῖχον ἀρηρότες· εἴ ποτ' Ὀδυσσεὺς
 οἰκαδὲ νοστήσει καὶ ἀλγεα πολλὰ μογήσας.

Κληῖσται δ' ἔπεισαν σάνιδες πυκινὰς ἀραρυῖαι,
 345 δικλίδες· ἐν δὲ γυνὴ ταμίη νύκτας τε καὶ ἡμέρας
 ἔσχ', ἥ πάντ' ἐφύλασσε νόου πολυιδρεΐσιν,
 Εὐρύκλει', Ὀπὸς θυγάτηρ Πεισηνοριδάο.

Τὴν τότε Τηλέμαχος προσέειπε θάλαμόνδε καλέσας·

Μαί', ἄγε δὴ μοι οἶνον ἐν ἀμφοφορεῦσιν ἄψυσσον
 350 ἡδὺν, ὅστις μετὰ τὸν λαρύτατος δν σὺ φυλάσσεις,

Telemachus morabatur, postquam deae audiverat vocem.

Profectusque est ire ad domum, suo moestus animo :

invenit autem procos superbos in aedibus ,

capras excoriantes , porcosque assantes in aula .

Antinous autem ridens obviam ivit Telemacho ;

inque ejus hæsit manu , verbumque dixit et elocutus est :

Telemache altiloque , animi impotens , ne-quid tibi aliud
 in pectoribus malum sit-curæ opusque verbumque ,
 sed mihi ede , et bibe , sicut antea quidem .

Ista autem tibi plane omnia perficient Achivi ,

navem , et delectos remiges , ut ocys pervenias

in Pylum divinam , ad-querendam inclyti patris famam .

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] Antinoe , nequaquam licet insolentibus cum vobis
 convivarique invitum , et lætari quietum .

An non satis est , quod antea absumsistis multas et eximias
 possessiones meas , proci ; ego autem adhuc infans eram ?

Nunc vero quum jam adultus sum , et aliorum orationem
 audiens] percipio , et jam mihi augescit intus animus ,

tentabo , quomodo vobis malum satum immittam ,

sive Pylum profectus , sive hic , hoc in populo .

Proficiscar quidem (neque vanum iter erit , quod dico) ,

in-aliena-navi ; neque enim navis compos , nec remigum

fio : sic utique vobis visum-est melius esse .

Dixit , et ex manu manum traxit Antinoi

facile : proci autem per domum convivium apparabant .

Hi vero cavillabantur et illudebant ei verbis :

sic autem aliquis dicebat juvenum superbientium :

Profecto magnopere Telemachus eadem nobis molitur :

aut aliquos ex Pylo ducet auxiliores arenosa ,

aut ille etiam ex Sparta ; quandoquidem sane cupit vehe-

menter ;] aut etiam in Ephyram vult , pinguem terram ,

proficisci , ut inde mortifera venena afferat ,

injiciatque crateri , et nos omnes perdat .

Alius autem rursus dicebat juvenum superbientium :

quis vero scit , an non et ipse profectus cava in navi ,

longe ab-amicis pereat , errans , sicut Ulysses ?

Sic etiam magis augeret laborem nobis :

bona enim omnia divideremus , domum vero tum

illius matri daremus habendam , atque ei , qui illam duxerit .

Sic dixere : ille vero in-alte-tectum penum descendit pa-

tris ,] amplum , ubi cumulatum aurum et æs jacebat ,

vestisque in cistis , abundeque odoriferum oleum :

ibique dolia vini veteris dulcis-potu

stabant , merum divinum potum in-se continentia ,

ordine ad murum aptata : si-quando Ulysses

dæmum revertaretur , etiam dolores multos passus .

Clausiles vero impositæ-erant fores accurate aptatæ ,

bifores : intus autem mulier proma noctesque diesque

erat , quæ omnia asservabat mentis magna-prudentia ,

Euryclea , Opis filia Pisenoridæ .

Hanc tum Telemachus allocutus-est , in-penum vocatam :

Nutrix , age jam mihi vinum in amphoris hauri

suave , quale post illud dulcissimum est , quod tu servas ,

κείνον οἰομένην τὸν κάμμορον· εἶποθεν ἔλθοι
 Διογενὴς Ὀδυσσεὺς θάνατον καὶ Κῆρας ἀλύξας.
 Δωδεκα δ' ἐμπλησον καὶ πώμασιν ἄρσον ἅπαντας.
 Ἐν δέ μοι ἀλφίτα χεῦον εὐβράφεισαι δοροῖσιν·
 355 εἴκοσι δ' ἔστω μέτρα μύληφάτου ἀλφίτου ἀκτῆς.
 Αὐτὴ δ' οἷα ἴσθι· τὰ δ' ἄθροα πάντα τετύχθω·
 ἐσπέριος γὰρ ἐγὼν αἰρήσομαι, δππότε κεν δὴ
 μήτηρ εἰς ὑπερῷ' ἀναβῇ κοίτου τε μέδεται.
 Εἴμι γὰρ ἐς Σπάρτην τε καὶ ἐς Πύλον ἡμαθόεντα,
 360 νόστον πευσόμενος πατρὸς φίλου, ἣν που ἀκούσω.
 Ὡς φάτο· κώκυσεν δὲ φίλῃ τροφῇ Εὐρύκλεια,
 καὶ β' ὀλοφυρομένη ἔπεια πτερόεντα προσήυδα·
 Τίπτε δέ τοι, φίλε τέκνον, ἐνί φρεσὶ τοῦτο νόημα
 ἐπλετο; πῇ δ' ἐθέλεις ἰέναι πολλὰν ἐπὶ γαῖαν,
 365 μούνος ἐὼν ἀγαπητός; ὃ δ' ὤλετο τηλόθι πάτρης
 Διογενὴς Ὀδυσσεὺς ἀλλογνώτῳ ἐνὶ δήμῳ.
 Οἱ δέ τοι αὐτίκ' ἰόντι κακὰ φράσσονται ὀπίσω,
 ὥς κε δολῇ φρίης· τάδε δ' αὐτοὶ πάντα δάσσονται.
 Ἀλλὰ μὲν αὖθ' ἐπὶ σοῖσι καθήμενος οὐδέ τί σε χρὴ
 370 πόντον ἐπ' ἀτρύγετον κακὰ πάσχειν οὐδ' ἀλάλῃσθαι.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 θάρσει, μαῖ· ἐπεὶ οὗτοι ἄνευ θεοῦ ἤδε γε βουλῇ.
 Ἀλλ' ὁμοσον μὴ μητρὶ φίλῃ τάδε μυθήσασθαι,
 πρὶν γ' ὅτ' ἂν ἐνδεκάτῃ τε δυωδεκάτῃ τε γένηται,
 375 ἢ αὐτὴν ποθέσαι καὶ ἀφορμηθέντος ἀκούσαι·
 ὥς ἂν μὴ κλαίουσα κατὰ χροᾶ καλὸν ἰάπῃ.
 Ὡς ἄρ' ἔφη· γρη῏ς δὲ θεῶν μέγαν ὄρκον ἀπώμυ·
 Αὐτὰρ ἐπεὶ β' ὁμοσέν τε τελεῦτησέν τε τὸν ὄρκον,
 αὐτίκ' ἔπειτ' αἱ οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσιν ἄφυσεν,
 380 ἐν δέ οἱ ἀλφίτα χεῦον εὐβράφεισαι δοροῖσιν·
 Τηλέμαχος δ' ἐς δώματ' ἰὼν μνηστῆρσιν διμῖλει.
 Ἐνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Τηλεμάχῳ δ' εἰκυῖα κατὰ πόλιν ὄψετο πάντη,
 καὶ β' ἑκάστῳ φωτὶ παρισταμένη φάτο μῦθον·
 385 ἐσπερίους δ' ἐπὶ νῆα θοὴν ἀγέρεσθαι ἀνώγει.
 Ἦ δ' αὖτε Φρονόιοι Νοήμονα φαίδιμον υἱὸν
 ᾔτε νῆα θοήν· ὃ δέ οἱ πρόφρων ὑπέδεκτο.
 Δύσετό τ' ἡἷλος σκιδώντό τε πᾶσαι ἀγυαί.
 Καὶ τότε νῆα θοὴν ἄλαδ' εἵρυσε, πάντα δ' ἐν αὐτῇ
 390 ἔπι· ἐτίθει, τάτε νῆες εὖσσελμοι φορέουσιν.
 Στήσε δ' ἐπ' ἐσχατῇ λιμένος, περὶ δ' ἐσθλοὶ ἑταῖροι
 ἀόρσοι ἡγερέθοντο· θεὰ δ' ὄτρυνεν ἕκαστον.
 Ἐνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 βῆ δ' ἵμεναι πρὸς δώματ' Ὀδυσσεὺς θεόιο·
 395 ἐνθα μνηστῆρεςσιν ἐπὶ γλυκύν ὕπνον ἔχευεν,
 πλάζε δὲ πίνοντας· χειρῶν δ' ἐκβαλλε κύπελλα.
 Οἱ δ' εὐδεν ὠρνοντο κατὰ πόλιν· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
 εἶατ', ἐπεὶ σσιςιν ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἐπιπτεν.
 Αὐτὰρ Τηλέμαχον προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 400 ἐκπροκαλεσσαμένη μεγάρων εὐναισταόντων,
 Μέντορι εἰδομένη ἡμὲν δέμας ἡδὲ καὶ αὐδὴν·
 Τηλέμαχ', ἦδὴ μὲν τοι εὐκνήμιδες ἑταῖροι
 εἶατ' ἐπὶ ἥρπτεμοι, τὴν σὴν ποτιδέγμενοι ὁρμήν·
 ἄλλ' ἵομεν, μὴ δηθὰ διατρίβωμεν ὁδοῖο.

illum exspectans infelicem, siquando venerit
 generosus Ulysses, mortem et fatum elapsus.
 Duodecim vero imple, et operculis apta omnes
 Ac mihi farinam infunde bene-consutis utribus :
 viginti autem sint mensuræ molitæ frumenti farinæ.
 Ipsa vero sola scias : hæc autem conferta omnia adsint :
 sub-noctem enim ego ea accipiam, quando jam
 mater in superna-conclavia ascenderit, somnumque cogilarit.
 Proficiscar enim in Spartam et in Pylum arenosam,
 reditum sciscitaturus patris cari, sicubi audiero.
 Sic dixit; ejulavit vero cara nutrix Euryclea,
 et lucens, verbis alatis eum allocutæ est :
 Cur vero tibi, care fili, in mente hæc cogitatio
 est? quonam autem vis ire multam per terram,
 solus quum-sis filius dilectus? ille vero perit longe a-patria,
 generosus Ulysses, alieno in populo.
 Hii vero tibi statim profecto mala machinabuntur posthac,
 ut dolo pereas; hæc vero ipsi omnia dividunt.
 Verum mane hic, tuis insidens; neque omnino te oportet
 per pontum infructuosum mala pati, neque errare.
 Hanc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
 est:] confide, nutrix: quippe nequaquam sine deo hoc consili-
 um est.] Sed jura, te non matri caræ hæc dicturam,
 priusquam quando undecimaque duodecimaque dies affuerit,
 aut ipsa desiderarit, et me-discsessisse resciverit :
 ut ne flens corpus pulcrum lædat.
 Sic igitur dixit; anus vero deorum magnum jusjurandum
 juravit.] Ac postquam juraverat, perfeceratque jusjurandum,
 statim inde illi vinum in amphoris hausit;
 atque ei farinam infudit bene-consutis utribus ;
 Telemachus vero domos ingressus, cum-procis versabatur.
 Tum rursus aliud cogitavit dea cæsiis-oculis Minerva;
 Telemachoque assimilata urbem obibat quaquaversum,
 et singulis viris astans dicebat sermonem :
 vesperi vero ad navem celerem congregari jubebat.
 Ipsa autem porro Noemonem, Phronii clarum filium,
 poscebat navem celerem; ille vero ipsi lubens promisit.
 Occiditque sol, obumbrabanturque omnes viæ.
 Et tunc navem celerem in-mare protraxit, omniaque in ipsa
 armamenta posuit, quæ naves bene tabulatæ ferunt;
 statuitque in extremitate portus; circum autem strenui socii
 frequentes congregabantur : deaque hortabatur singulos.
 Tum rursus aliud cogitavit dea cæsiis-oculis Minerva:
 festinavit ire ad ædes Ulyssis divini;
 ibi procis dulcem somnum infudit,
 fallebatque bibentes; e-manibusque ipsis excutiebat pocula.
 Hi autem dormitum festinabant in urbem, neque amplius diu
 sedebant, quia ipsis somnus palpebris incidebat.
 Sed Telemachum allocuta-est cæsiis-oculis Minerva,
 evocatum ex-ædibus bene-habitatis,
 Mentori similis tum corpore, tum etiam voce :
 Telemache, jam quidem tibi bene-ocreati socii
 sedent ad-remigium, tuum exspectantes impulsum :
 sed eamus, ne diutius differamus iter.

- 406 Ὡς ἄρα φωνήσας ἠγήσατο Παλλὰς Ἀθήνη
καρπαλίμως· ὃ δ' ἔπειτα μετ' ἵχνια βαίνει θεοίο.
Αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἠδὲ θάλασσαν,
εὐρον ἔπειτ' ἐπὶ θινὶ καρηκομώντας ἐταίρους.
Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπ' ἱερὴ ἱς Τηλεμάχοιο·
- 410 Δεῦτε, φίλοι, ἥϊα φερώμεθα· πάντα γὰρ ἤδη
ἄθρο' ἐνὶ μεγάρῳ μῆτηρ δ' ἔμοι οὔτι πέπυσται,
οὐδ' ἄλλαι δμῳαί, μία δ' οἷη μῦθον ἄκουσεν.
- Ὡς ἄρα φωνήσας ἠγήσατο· τοὶ δ' ἅμ' ἔποντο.
Οἱ δ' ἄρα πάντα φέροντες εὔσσελμον ἐπὶ νηϊ
- 415 κάτθεσαν, ὥς ἐκέλευσεν Ὀδυσσεύος φίλος υἱός.
Ἄν δ' ἄρα Τηλέμαχος νηὸς βαῖν', ἤρχε δ' Ἀθήνη,
νηϊ δ' ἐνὶ πρύμνῃ κατ' ἄρ' ἔζετο· ἄρχι δ' ἄρ' αὐτῆς
ἔζετο Τηλέμαχος· τοὶ δὲ πρυμνήσι' ἔλυσαν·
ἂν δὲ καὶ αὐτοὶ βάντες ἐπὶ κληῖσι κάθισον.
- 420 Τοῖσιν δ' ἱκμενον οὐρον ἱεὶ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
ἄκραν Ζέφυρον, κελάδοντ' ἐπὶ οἴνοπα πόντον.
Τηλέμαχος δ' ἐτάροισιν ἐποτρύνας ἐκέλευσεν
ἔπλων ἅπτεσθαι· τοὶ δ' ὀτρύνοντες ἄκουσαν.
Ἴστων δ' εἰλατίνον κοίλης ἔντοσθε μεσόμεν.
- 425 στήσαν ἀείραντες, κατὰ δὲ προτόνοιον ἔδωσαν·
ἔλκον δ' ἱστία λευκὰ εὔστρέπτοισι βοεῦσιν.
Ἐπρῆσεν δ' ἄνεμος μέσον ἱστίον, ἅμφι δὲ κύμα
στείρῃ πορφύρεον μεγάλη· ἴαχε νηὸς ἰούσης·
ἥ δ' ἔθεεν κατὰ κύμα διαπρήσσουσα κέλευθον.
- 430 Δησάμενοι δ' ἄρα ἔπλα θοὴν ἀνὰ νῆα μέλαιναν
στήσαντο κρητῆρας ἐπιστεφέας οἴνοιο·
λείβον θ' ἀθανάτοισι θεοῖς αἰγιγενέτησιν,
ἐκ πάντων δὲ μάλιστα Διὸς γλαυκῶπιδι κούρῃ.
Παννυχί μὲν β' ἤγε καὶ ἥω πείρε κέλευθον.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Γ.

Τὰ ἐν Πύλῳ.

- Ἥλιος δ' ἀνόρουσε, λιπὼν περικαλλέα λίμνην,
οὐρανὸν ἐς πολύχαλκον, ἔν' ἀθανάτοισι φανείη
καὶ θνητοῖσι βροτοῖσιν ἐπὶ ζειδῶρον ἄρουραν·
οἱ δὲ Πύλον, Νηληϊὸς εὐκτίμενον πτολίεθρον,
5 ἔκον· τοὶ δ' ἐπὶ θινὶ θαλάσσης ἱερὰ ῥέζον,
ταύρους παμμέλανας, Ἐννοσίχθονι κυανοχαίτη.
Ἐννέα δ' ἔβαν ἔσαν, πεντηκῶσι δ' ἐν ἑκάστῃ
ἔλατο, καὶ προῦχοντο ἑκάστοθι ἑννέα ταύρους.
Εὐθ' οἱ σπλάγχχν' ἐπάσαντο, θεῶ δ' ἐπὶ μηρὶ ἔκταν,
10 οἱ δ' ἰθὺς κατὰγόνοτο, ἰδ' ἱστία νηὸς εἴσης
στείλαν ἀείραντες, τὴν δ' ὥρμισαν, ἐκ δ' ἔβαν αὐτοί·
ἐκ δ' ἄρα Τηλέμαχος νηὸς βαῖν'· ἤρχε δ' Ἀθήνη.
Τὸν προτέρῃ προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Τηλέμαχ', οὐ μὲν σε χερὶ ἔτ' αἰδοῦς οὐδ' ἠβαιόν·
15 τοῦνεκα γὰρ καὶ πόντον ἐπέπλωες, ὄφρα πύθῃαι
πατρός, θπου κύθε γαῖα καὶ θντινα πότμον ἐπέσπεν.
Ἄλλ' ἄγε νῦν ἰθὺς χιε Νέστορος ἱπποδάμοιο·

Sic igitur locuta præcessit Pallas Minerva
celeriter; ille autem continuo post vestigia ibat deæ.
Ac postquam ad navem devenerant et mare,
invenerunt deinde in litore capite-comantes socios.
Hos vero allocuta est divina vis Telemachi:

Adeste, amici, viatica afferamus: omnia enim jam
conferta sunt in domo: mater vero mea neutiquam scit,
neque aliæ ancillæ; una autem sola rem audivit.

Sic igitur locutus præcessit: illique simul sequebantur.
Ipsi vero inde omnia ferentes bene-tabulata in navi
deposuerunt, ut præcepit Ulyssis carus filius.
Inde Telemachus navem conscendit, præibat autem Minerva,
navisque in puppe consedit; prope autem eam
sedebat Telemachus: illi vero retinacula solverunt;
atque etiam ipsi nave conscensa in transtris considerant.
His vero secundum ventum misit cæsiis-oculis Minerva,
acrem Zephyrum, sonantem per obscurum pontum.
Telemachus autem socios ad hortatus jussit
armamenta tractare: hi vero adhortanti auscultaunt.
Malum autem abiegnum cavam intra basem
statuerunt elevatum, et rudentibus colligantur:
trahebantque vela alba bene-tortis loris-bubulis.
Flatu autem implevit ventus medium velum; ac fluctus circa
carinam ater valde resonabat, nave eunte:
hæc vero currebat per fluctum conficiens viam.
Quumque ligassent inde armamenta celerem per navem nigram,
statuerunt crateras, coronatos vino:
libabantque immortalibus diis sempiternis;
ex omnibus vero potissimum Jovis oculis-cæsiæ filia.
Per-totam-noctem quidem illa et mane conficiebat iter.

ODYSSEÆ III.

Quæ in Pylo facta.

Sol autem prorupit, relicto pulcro lacu,
cælum in æreum, ut immortalibus luceret,
et mortalibus hominibus super almam terram:
illi autem ad-Pylum, Nelei bene-ædificatum oppidum,
pervenerunt; hi vero (Pylii) in litore maris sacra faciebant,
tauros totos-nigros, Neptuno cæruleis-capillis.
Novem autem consessus erant, quingeni vero in unoquoque
sedebant, et porriciebant in-singulis novem boves.
Quum hi viscera gustarunt, deoque femora incenderunt,
illi recta appellebant, atque vela navis æqualis
legerunt tollentes, ipsamque in-portu-statueræ, egressique-
sunt ipsi:] ac Telemachus nave egrediebatur: præibat autem
Minerva.] illum prior allocuta est dea cæsiis-oculis Minerva:
Telemache, non tibi opus jam pudoris ne tantillum quidem:
ideo enim et pontum pernavigasti, ut audires
de-patre, ubi eum occultet terra, et quodnam fatum adierit.
Verum age nunc recta vade ad-Nestorem equitum-domitorem:

εἶδομεν ἦντινα μῆτιν ἐνὶ στήθεσσι κέχευθεν.
 Λίσσεσθαι δέ μιν αὐτὸν, θπως νημερτέα εἴπῃ·
 20 ψευδὸς δ' οὐκ ἔρειν· μάλα γὰρ πεπνυμένος ἐστίν.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 Μέντορ, πῶς τ' ἄρ' ἴω πῶς τ' ἄρ' προσπύξομαι αὐτόν;
 οὐδέ τί πω μύθοισι πεπειρήμαι πυκνοῖσιν·
 αἰδώς δ' αὖ νέον ἄνδρα γεραίτερον ἐξέρεσθαι.
 25 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Τηλέμαχ', ἀλλὰ μὲν αὐτὸς ἐνὶ φρεσὶ σῆσι νοήσεις,
 ἀλλὰ δὲ καὶ δαίμων ὑποθήσεται· οὐ γὰρ οἶω
 οὐ σε θεῶν ἀέκητι γενέσθαι τε τραπέμεν τε.
 'Ὡς ἀρα φωνήσας' ἤγησάτο Παλλὰς Ἀθήνη
 30 χαρπαλίμως· ὃ δ' ἔπειτα μὲν ἔχνια βραῖνε θεοῖο.
 Ἴξον δ' ἔς Πυλίων ἀνδρῶν ἄγυρῖν τε καὶ ἔδρας.
 'Ἐνὸ ἄρα Νέστωρ ἦστο σὺν υἱάσιν· ἀμυρὶ δ' ἑταῖροι
 φαῖτ' ἐντυνόμενοι χρέα ὥπτων ἄλλα τ' ἐπειρον.
 Οἱ δ' ὥς οὖν ξείνους ἴδον, ἄρβοροι ἦλθον ἅπαντες,
 35 γεράν τ' ἡσπάζοντο καὶ ἐδριάσθαι ἀνωγον.
 Πρῶτος Νεστορίδης Πεισίστρατος ἐγγύθεν ἑλθὼν
 ἀμφοτέρων ἔλε χεῖρα καὶ ἵδρυσεν παρὰ δαίτι,
 κώεσιν ἐν μαλακοῖσιν, ἐπὶ ψαμάθοις ἀλήχσιν,
 πᾶρ τε κασιγνήτῳ Θρασυμήδει καὶ πατέρϊ ὦ.
 40 Δῶκε δ' ἀρα σπλάγγων μοίρας, ἐν δ' οἶνον ἔχευεν
 χρυσεῖω δέπαϊ· δειδισκόμενος δὲ προσϋῖδα
 Παλλὰδ' Ἀθηναίην, κούρην Διὸς αἰγιόχοιο·
 Εὐχεο νῦν, ὦ ξεῖνε, Ποσειδάωνι ἄνακτι·
 τοῦ γὰρ καὶ δαίτης ἠντήσατε δεῦρο μολόντες.
 45 Αὐτὰρ ἐπὴν σπείσης τε καὶ εὖξαι, ἥ ἑμέμιν ἐστίν,
 δὸς καὶ τοῦτω ἔπειτα δέπας μελιηδέος οἴνου
 σπείσας· ἐπεὶ καὶ τοῦτον οἴομαι ἀθανάτοισιν
 εὐχεσθαι· πάντες δὲ θεῶν χατέουσ' ἀνθρωποι.
 Ἀλλὰ νεώτερός ἐστιν, δημοκίχῃ δ' ἐμοὶ αὐτῷ·
 50 τοῦνεκα σοὶ προτέρω δώσω χρύσειον ἀλεισον.
 'Ὡς εἰπὼν ἐν χειρὶ τίθει δέπας ἡδέος οἴνου·
 χαῖρε δ' Ἀθηναίη πεπνυμένῳ ἀνδρὶ δικαίῳ,
 οὐνεκά οἱ προτέρη δῶκε χρύσειον ἀλεισον.
 Αὐτίκα δ' εὐχετο πολλὰ Ποσειδάωνι ἄνακτι·
 55 Κλυθι, Ποσειδάων γαῖήσῃ, μηδὲ μεγάρης
 ἤμιν εὐχομένοισι τελευτῆσαι τάδε ἔργα.
 Νέστορι μὲν πρῶτιστα καὶ υἱάσι κῦδος ὅπαζε·
 αὐτὰρ ἔπειτ' ἄλλοισι δίδου χαρίεσσαν ἀμοιβήν
 σύμπασιν Πυλίοισιν ἀγακλειτῆς ἑκατόμβης.
 60 Δὸς δ' ἔτι Τηλέμαχον καὶ ἐμὲ πρῆξαντα νέεσθαι,
 οὐνεκα δεῦρ' ἰκόμεσθα θοῇ σὺν νηὶ μελαίνῃ.
 'Ὡς ἄρ' ἔπειτ' ἤρᾱτο καὶ αὐτὴ πάντα τελευτά·
 δῶκε δὲ Τηλεμάχῳ καλὸν δέπας ἀμυρικόπελλον.
 'Ὡς δ' αὐτως ἤρᾱτο Ὀδυσσεὺς φίλος υἱός.
 65 Οἱ δ' ἐπεὶ ὥπτησαν κρεῖ ὑπέρτερα καὶ ἐρούσαντο,
 μοίρας δασσάμενοι δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 τοῖς ἄρα μύθων ἤρχε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
 Νῦν δὲ καλλίον ἐστὶ μεταλλῆσαι καὶ ἐρέσθαι
 70 ξείνους οἵτινές εἰσιν, ἐπεὶ τάρπησαν ἐδωδῆς.
 Ὡ ξεῖνοι, τίνας ἐστέ; πόθεν πλεῖθ' ὑγρὰ κέλευθα;

videamus, quodnam consilium in praeordiis absconditum habeat.] Ora autem eum ipsum, ut vera dicat : mendacium vero non dicet ; valde enim prudens est.

Huic autem rursus Telemachus prudens contra locutus est : Mentor, quonam modo jam accedam, quoque modo salutabo ipsum ? neutiquam adhuc sermonum peritus sum prudentium ;] pudor vero est, juvenem virum seniore interrogare.

Hunc vero rursus allocuta est dea casii-oculis Minerva : Telemache, alia quidem ipse in mente tua dispicies, alia vero et deus suggeret ; non enim puto te diis invitis natumque-esse enutritumque.

Sic igitur locuta praeivit Pallas Minerva celeriter : ille vero continuo post vestigia ibat dea. Venere autem in Pyliorum virorum congregationemque et consessus.] Ibi Nestor sedebat cum filiis ; circumque socii convivium apparantes, carnes assabant, aliasque transigebant.] Hi vero, ut hospites viderunt, conferti venerunt omnes, manibusque prehensabant, et considerare jubebant.

Primus Nestorides Pisistratus prope accedens, utrorumque prehendit manum ipsosque collocavit ad epulas, pellibus in mollibus, super arenas marinas, juxtaque fratrem Thrasymedem, et patrem suum. Praebuit autem inde viscerum partes, infundebatque vinum aureo poculo : propinans vero allocutus est Palladem Minervam, filiam Jovis agidem-tenentis :

Supplica nunc, o hospes, Neptuno regi ; hujus enim in-epulas incidistis, huc profecti. Ac postquam libaveris et supplicaveris, qua fas est, da et huic deinde poculum dulcis vini ad-libandum ; quoniam et hunc puto immortalibus supplicare : omnes enim diis indigent homines. Sed junior est, aetasque-ejus-eadem mecum ipso : propterea tibi priori dabo aureum poculum.

Sic locutus in manibus deae posuit poculum dulcis vini : gaudebat autem Minerva prudenti viro justo, eo-quod ipsi priori prae-buerat aureum poculum. Statimque supplicavit multa Neptuno regi :

Audi, Neptune terram-continens, neu dedigneris nobis supplicantibus perficere haec opera. Nestori quidem omnium-primo et filiis gloriam praebe : ac deinde ceteris da gratam remunerationem, cunctis Pyliis, ob-inclutam hecatombam. Da vero etiam Telemachum et me re-confecta redire, cujus-gratia huc venimus celeri cum nave nigra.

Sic igitur jam precabatur, et ipsa omnia perficiebat ; dedit vero Telemacho pulcrum poculum duplex. Eodemque ipso-modo supplicavit Ulyssis carus filius. Hi autem ut assarant carnes superiores et igni extraxerant partibus distributis, epulabantur splendidas epulas. Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant, illis inde sermonem exorsus est Gerenius eques Nestor :

Nunc jam decentius est inquirere et interrogare hospites quinam sint, postquam saturati-sunt cibo. O hospites, quinam estis ? unde navigatis humidas vias ?

- ἥ τι κατὰ πρῆξιν ἢ μαψιδίως ἀλάλησθε,
οἷά τε ληίστηρες, ὑπεῖρ ἄλλα, τοίτ' ἀλούνται
ψυχὰς παρθέμενοι, κακὸν ἀλλοδαποῖσι φέροντες;
- 75 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα
θαροσῆας· αὐτὴ γὰρ ἐνὶ φρεσὶ θάρσος Ἀθήνη
ἔστι, ἵνα μιν περὶ πατρός ἀποιομένεοιο ἔροιτο·
[τῇ δ' ἵνα μιν κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἔχῃσιν.]
- 80 Ὡς Νέστορ Νηληϊάδῃ, μέγα κῆδος Ἀχαιῶν,
εἴρεαι ὀππότεν εἰμὲν· ἐγὼ δέ κέ τοι καταλέξω.
Ἡμεῖς ἐξ Ἰθάκης Ὑπονηίου εἰληλουθμεν·
πρῆξις δ' ἥδ' ἰδίη, οὐ δῆμιος, ἦν ἀγορεύου.
Πατρός ἐμοῦ κλέος εὐρὺ μετέρχονται, ἦν που ἀκούσω,
δίου Ὀδυσσεὸς ταλασίφρονος, ὃν ποτὲ φασιν
85 σὺν σοὶ μαρνάμενον Τρώων πόλιν ἐξαλαπάσαι.
Ἄλλους μὲν γὰρ πάντας, ὅσοι Τρωσὶν πολέμιζον,
πευθόμενθ', ἤχι ἕκαστος ἀπώλετο λυγρῷ δαίμονι
κείνου δ' αὖ καὶ δαίμον ἀπαιδέα ὕψη Κρονίων.
Οὐ γάρ τις δύναται σάφα εἰπέμεν, ὀππότε ὦλεν·
90 εἴθ' ὅγ' ἐπ' ἡπείρου δάμη ἀνδράσι δυσμενέεσσιν,
εἴτε καὶ ἐν πελάγει μετὰ κύμασιν Ἀμυγνέτῃ.
Τούνεκα νῦν τὰ σὰ γούναθ' ἱκάνομαι, αἶ κ' ἐθέλῃς βα
κείνου λυγρὸν δαίμον ἐνίσπειν, εἴ που ὀπωπας
ὀφθαλμοῖσι τεοῖσιν, ἢ ἄλλω μύθῳ ἀκούσας
95 πλαζόμενον· περὶ γάρ μιν οἷζυρον τέκε μήτηρ.
Μηδὲ τί μ' αἰδομένοιο μελίσσοιο μὴδ' ἐλεάριον,
ἀλλ' εὖ μοι καταλέξον ὅπως ἤντησας ὀπωπῆς. [σεῦς,
Λίσσομαι, εἴποτέ τοι τι πατὴρ ἐμὸς, ἐσθλὸς Ὀδυσ
ἢ ἔπος ἡέ τι ἔργον ὑποστάς ἐξετέλεσεν
- 100 δῆμω ἐνὶ Τρώων, ὅθι πάσχετε πῆματ' Ἀχαιοί·
τῶν νῦν μοι μνησάι, καὶ μοι νημερτές ἐνίσπε.
Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Γερηνίος ἱππότης Νέστωρ·
ὦ φίλ'· ἐπεὶ μ' ἐμνησας οἷζυρος, ἦν ἐν ἐκείνῳ
δῆμῳ ἀνέκλημεν μένος ἀσχετοὶ υἱὲς Ἀχαιῶν,
105 ἢ μὲν ὅσα ξὺν νηυσὶν ἐπ' ἡρεοειδέα πόντον
πλαζόμενοι κατὰ ληϊδ' ὅπῃ ἄρξειεν Ἀχιλλεύς,
ἢ δ' ὅσα καὶ περὶ ἄστῳ μέγα Πριάμοιο ἀνακτος
μακράμενθ'· ἐνθα δ' ἔπειτα κατέχταθεν ὅσοι ἀριστοί·
ἐνθα μὲν Αἴας κεῖται Ἀρῆϊος, ἐνθα δ' Ἀχιλλεύς,
110 ἐνθα δὲ Πάτροκλος, θεοῖσιν μῆστωρ ἀτάλαντος·
ἐνθα δ' ἐμὸς φίλος υἱός, ἅμα κρατερὸς καὶ ἀμύμων,
Ἀντίλοχος, περὶ μὲν θεῖσιν ταχὺς ἡδὲ μαχητής —
ἀλλὰ τε πολλὰ ἐπὶ τοῖς πάθοιμεν κακὰ· τίς κεν ἐκείνα
πάντα γε μυθήσαιο κατανητῶν ἀνθρώπων;
115 οὐδ' εἰ πενταέτης γε καὶ ἐξαέτης παραμυμνῶν
ἐξερῶσι ὅσα κεῖθι πάθον κακὰ δίοι Ἀχαιοί·
πρὶν κεν ἀνιθῇς σὴν πατρίδα γαῖαν ἱοῖο.
Εἰνάετες γάρ σιν κακὰ ῥάπτομεν ἀμφιέποντες
παντοίοισι δόλοισι· μόγις δ' ἐτέλεσσε Κρονίων.
120 Ἐνθ' οὕτως ποτὲ μῆτιν δμοιωθήμεναι ἄντην
ἤβελ', ἐπεὶ μάλα πολλὸν ἐνίκῃ διος Ὀδυσσεὺς
παντοίοισι δόλοισι, πατὴρ τεός· εἰ ἐτεόν γε
κείνου ἐκγονός ἐστι· σέβας μ' ἔχει εἰσροδόντα.
Ἥτοι γὰρ μῦθοί γε εἰσκότες, οὐδέ κε φαίης
125 ἀνδρᾶ νεώτερον ὥδε εἰσκότα μυθήσασθαι.

utrum ob aliquod negotium, an temere vagamini, tanquam praedones, per mare; qui-quidem errant, animas objectantes, malum alienis ferentes?

Hunc rursus Telemachus prudens contra allocutus-est, confidens : ipsa enim ei in animo confidentiam Minerva posuit, ut illum de patre absente interrogaret : [et ut ipsum gloria insignis inter homines haberet:]

O Nestor Nelide, magna gloria Achivorum, interrogas, unde sinus; ego vero tibi enarrabo. Nos ex Ithaca sub-Neio sita venimus; negotium autem hoc privatum est, non publicum, quod dico. Patris mei famam latam inquiri, sicubi audiero, divini Ulyssis audentis-animi; quem pridem aiunt, una tecum pugnans, Trojanorum urbem evertisse. Alios enim omnes, quotquot cum-Trojanis pugnarunt, audivimus, quo-in-loco unusquisque perierit saeva morte : illius vero etiam mortem incognitam reddidit Saturnius. Non enim quisquam potest clare dicere, ubinam perierit; utrum ille in continenti domitus-sit a-viris infestis, an etiam in pelago inter fluctus Amphitritae. Ideo nunc ad-tua genua venio, si velis illius tristem mortem enarrare, sicubi videris oculis tuis, aut alius orationem si-audiveris errantis; valde enim ipsum ærumnosum peperit mater. Nec quicquam mihi verecundans blandiaris, neu miserescens; sed probe mihi narres, utcunque tibi-contigit videre. Oro, si unquam tibi aliquod pater meus, strenuus Ulysses, sive dictum, sive aliquod factum pollicitus perfecit populo in Trojanorum, ubi passi-estis detrimenta Achivi : horum nunc mihi memor-sis, et mihi verum dicas.

Huic autem respondit deinde Gerenius eques Nestor : o amice : quoniam me recordari-facis calamitatis, quam in illo populo passi-sumus robore indomiti filii Achivorum; sive quanta cum navibus per obscurum pontum errantes ad praedam, quacunque duceret Achilles; sive quanta etiam circa urbem magnam Priami regis praelia-fecimus; ibi vero inde occisi-sunt, quotquot optimi : illic quidem Ajax jacet Mavortius, illic vero Achilles, illic et Patroclus, diis belli auctor similis; illic et meus dilectus filius, simul fortis et eximius, Antilochus, supra-modum currendo velox ac pugnator; aliaque multa praeter haec passi-sumus mala; quis illa omnia enarraret mortalium hominum? neque si vel quinquennio et sexennio hic-permanens interrogaveris, quot illic passi-sunt mala divini Achivi : prius taedio-affectus tuam ad-patriam terram perveneris. Novennio enim ipsis mala machinati-sumus circumvenientes omnigenis dolis : vix tandem finem-dedit Saturnius. Ibi nullus unquam prudentia comparari contra voluit, quippe valde multum eos superabat divinus Ulysses omnigenis dolis, pater tuus; siquidem revera illius gnatus es; admiratio me tenet aspicentem. Profecto enim sermones quidem similes, nec putares virum juniorem tantopere ipsi similiter loqui.

- Ἔνθ' ἦτοι εἴως μὲν ἐγὼ καὶ δῖος Ὀδυσσεύς
οὔτε ποτ' εἰν ἀγορῇ δῖχ' ἐβάζομεν οὔτ' ἐν βουλῇ,
ἀλλ' ἓνα θυμὸν ἔχοντε, νόῳ καὶ ἐπίφρονι βουλῇ
φραζόμεθ', Ἀργεῖοισιν ὅπως δχ' ἄριστα γένοιτο.
- 130 Αὐτὰρ ἐπεὶ Πριάμοιο πόλιν διεπέρσαμεν αἰπὴν,
βῆμεν δ' ἐν νήεσσι, θεὸς δ' ἐκέδασσεν Ἀχαιοὺς·
καὶ τότε δὴ Ζεὺς λυγρὸν ἐνὶ φρεσὶ μήδετο νόστον
Ἀργεῖοις· ἐπεὶ οὔτι νόημονες οὐδὲ δίκαιοι
πάντες ἔσαν· τῷ σφεων πολέες κακὸν οἶτον ἐπέσπον,
- 135 μῆνιος ἐξ ὀλοῆς Γλαυκῶπιδος ὀβριμοπάτρης,
ἥτ' ἔριν Ἀτρεΐδῃσι μετ' ἀμφοτέροισιν ἔθηκεν.
Τῷ δὲ καλεσσαμένῳ ἀγορὴν ἐς πάντας Ἀχαιοὺς,
μᾶψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον, ἐς ἥλιον καταδύντα —
οἱ δ' ἥλον οἶνῳ βεβαρηότες υἷες Ἀχαιῶν —
- 140 μῦθον μυθείσθη, τοῦ εἵνεκα λαὸν ἀγείραν.
Ἔνθ' ἦτοι Μενέλαος ἀνώγει πάντας Ἀχαιοὺς
νόστου μιμνήσκεισθαι ἐπ' εὐρέα νῦτα θαλάσσης·
οὐδ' Ἀγαμέμνονι πάμπαν ἤνδανε· βούλετο γάρ βα
λαὸν ἐρυκαέειν, βέξαι θ' ἱερὰς ἐκατόμβας,
- 145 ὥς τὸν Ἀθηναίης δεινὸν χρόνον ἐξακέσαιοτο·
νήπιος, οὐδὲ τὸ ἦδη, δ οὐ πείσεσθαι ἐμελλεν.
Οὐ γάρ τ' αἶψα θεῶν τρέπεται νόος αἰὲν ἐόντων.
Ὡς τῷ μὲν χαλπεῖοισιν ἀμειβομένῳ ἐπέεσσιν
ἔστασαν· οἱ δ' ἀνόρουσαν εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ
- 150 ἡγῆθη θεοπεσίῃ· δῖχα δέ σφισιν ἦνδανε βουλῇ.
Νύκτα μὲν ἄεσσαν, χαλεπὰ φρεσὶν ὀρμαίνοντες
ἀλλήλοισ· ἐπὶ γὰρ Ζεὺς ἦρτες πῆμα κακοῖο.
Ἦῶθεν δ' οἱ μὲν νέας ἔλκομεν εἰς ἄλα διαν,
κτῆματά τ' ἐντιθέμεσθα, βαθυζώνους τε γυναῖκας.
- 155 Ἡμίσεις δ' ἄρα λαοὶ ἐρητύοντο μένοντες
αὔοι παρ' Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν·
ἡμίσεις δ' ἀναθάντες ἐλαύνομεν· αἱ δὲ μάλ' ὥκα
ἔπλεον· ἐστόρεσεν δὲ θεὸς μεγακῆτεα πόντον.
Ἦς Τένεδον δ' ἐλθόντες ἐρέξαντες ἱρὰ θεοῖσιν,
- 160 οἴκαδε ἰέμενοι· Ζεὺς δ' οὕπῳ μήδετο νόστον·
σχέτλιος, ὅς ῥ' ἔριν ὥρσε κακὴν ἔτι δευτέρων αὔτις.
Οἱ μὲν ἀποστρέφαντες ἔβαν νέας ἀμφιελίσσας
ἄμψ' Ὀδυσῆα ἀνακτα δαΐφρονα, ποικιλομήτην,
αὔτις ἐπ' Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ἦρα φέροντες.
- 165 Αὐτὰρ ἐγὼ σὺν νηυσὶν ἀλλέσιν, αἶ μοι ἐπόντο,
φεύγον, ἐπεὶ γίγνωσκον, δ δὴ κακὰ μήδετο δαίμων.
φεύγε δὲ Τυδεὸς υἱὸς Ἀρήϊος, ὥρσε δ' ἐταίρους·
ὥψ' δὲ δὴ μετὰ νῶϊ κλεῖ ζαυθὸς Μενέλαος,
ἐν Λέσβῳ δ' ἔκειν δολιχὸν πλόον ὀρμαίνοντας·
- 170 ἡ καθύπερθε Χίοιο νεοίμεθα παιπαλοέσσης,
νήσου ἐπὶ Ψυρίης, αὐτὴν ἐπ' ἄριστέρ' ἔχοντες,
ἡ ὑπένερθε Χίοιο, παρ' ἡγεμόντα Μίμαντα.
Ἦτέομεν δὲ θεὸν φῆναι τέρας· αὐτὰρ δχ' ἡμῖν
δείξε, καὶ ἡνώγει πέλαγος μέσον εἰς Εὐβοίαν
- 175 τέμνειν, ὅφρα τάχιστα ὑπέκ καχότῃτα φύγοιμεν.
Ὡρτο δ' ἐπὶ λιγύς οὖρος ἀήμεναι· αἱ δὲ μάλ' ὥκα
ἔχθυόντα κλευθα διέδραμον· ἐς δὲ Γεραίστον
ἐννύχαια κατάγοντο· Ποσειδάωνι δὲ ταύρων
πόλλ' ἐπὶ μῆρ' ἔθεμεν, πέλαγος μέγα μετρήσαντες.

Ibi nempe usque quidem ego et divinus Ulysses,
neque unquam in concione diverse dicebamus, nec in consilio,
sed eundem animum habentes, mente et prudenti consilio
consultabamus, Argivis ut quam optima fierent.
At postquam Priami urbem destruximus excelsam,
abivimusque in navibus, deusque dispersit Achivos :
tunc sane Jupiter tristem in mente moliebatur reditum
Argivis : quia nequaquam prudentes neque justii
omnes erant ; ideoque ipsorum multi malum fatum consecu-
ti-sunt,] ira ex pernicio Minervæ forti-patre-natæ,
quæ contentionem Atridas inter ambos posuit.
Hi vero convocatis ad concionem omnibus Achivis,
temere, at non ut decuerat, sub solem occidentem, *post ca-*
nam,] (ac venerant vino gravati filii Achivorum)
sermonem proferebant, cujus gratia populum congregarant.
Ibi nempe Menelaus jubebat omnes Achivos
reditus meminisse super lata dorsa maris :
nec-tamen Agamemnoni omnino placebat : volebat enim is
populum detinere, facereque sacras hecatombas,
ut illam Minervæ vehementem iram placaret ;
stultus, neque istud noverat, quod *iis* non persuasurus esset.
Non enim subito deorum vertitur mens sempiternorum.
Sic hi quidem asperis sibi-vicissim-respondentes verbis
stabant : ac surrexere bene-ocreati Achivi,
clamore ingenti : bifariam autem ipsis placebat consilium.
Per-noctem quidem dormivimus, pernicioosa mentibus cogi-
tantes] mutuo : in nos enim Jupiter parabat damnum mali.
Mane autem alii quidem naves deduximus in mare divinum,
resque imposuimus, profundeque-cinctas mulieres.
Dimidia vero inde pars-populi se-continuebat manens
illic, apud Atriden Agamemnonem, pastorem virorum :
dimidia autem consensis *navibus* vela-dabamus ; hæ autem
valde cito] navigabant ; stravit autem deus vastum pontum.
In Tenedum inde quum-venissemus, fecimus sacra diis,
domum festinantes ; Jupiter vero nondum meditabatur re-
ditum:] infestus, qui contentionem concitavit malam secundo
iterum.] Alii quidem aversis iverunt navibus utrinque-recur-
vis,] qui circa Ulyssem *erant* regem prudentem, variis-con-
siliis-instructum,] rursus Atridæ Agamemnoni gratificantes.
Sed ego cum navibus confertis, quæ me sequebantur,
fugi, quoniam cognoscebam, quod jam mala meditabatur
deus.] Fugit porro Tydei filius Mavortius, excivique sociis ;
sero vero tandem ad nos venit flavus Menelaus,
in Lesbo autem invenit de-longa navigatione deliberantes :
utrum supra Chium iremus asperam,
insulam versus Psyriam, ipsam a sinistris habentes ;
an infra Chium, propter ventosum Mimantem.
Rogabamus autem deum, ut-ostenderet signum ; atque nobis
ostendit, et jussit pelagus medium in Eubœam
secare, ut quam-celerissime infortunium effugeremus.
Ortus-est autem stridulus ventus spirare : *naves* vero valde
cito] piscosas vias percurrerunt, ad Geræstumque
nocturnæ deductæ-sunt : Neptuno autem taurorum
multa femora igni imposuimus, pelagus magnum emensi.

- 180 Τέτρατον ἡμῖν ἦν, ὅτ' ἐν Ἀργεῖ νῆας εἶσας
 Τυδείδω ἑταροῖ Διομήδεος ἱπποδάμοιο
 ἔστασαν· αὐτὰρ ἔγωγε Πύλονδ' ἔχον οὐδέ ποτ' ἔσθην
 οὖρον, ἐπειδὴ πρῶτα θεὸς πρόφηκεν ἀγῆναι.
 Ὡς ἦλθον, φίλε τέκνον, ἀπευθὺς οὐδέ τι ἴδρα,
 185 κείνων οἱ τ' ἐσάωνθεν Ἀχαιῶν οἱ τ' ἀπόλοντο.
 Ὅσσα δ' ἐν μεγάροισι καθήμενος ἡμετέροισιν
 πεύθομαι, ἥ θέμις ἐστὶ, δαήσασαι οὐδέ σε κεύσω.
 Εὖ μὲν Μυρμιδόνας φάσ' ἐλθέμεν ἐγγεσιμώρους,
 οὐς ἄγ' Ἀχιλλῆος μεγαθύμου φαίδιμος υἱός·
 190 εὖ δὲ Φιλοκτήτην, Ποιάντιον ἀγλαὸν υἱόν·
 πάντας δ' Ἰδομενεὺς Κρήτην εἰρήγαγ' ἐταίρους,
 οἱ φύγον ἐκ πολέμου, πόντος δέ οἱ οὐτ' ἀπήνυρα.
 Ἀτρεΐδην δὲ καὶ αὐτοὶ ἀκούετε νόσφιν ἔόντες,
 ὅς τ' ἦλθ' ὥς τ' Αἰγισθος ἐμήσατο λυγρὸν δλεθρον.
 195 Ἄλλ' ἥτοι κείνος μὲν ἐπισμυγερώς ἀπέτισεν.
 Ὡς ἀπαθὼν καὶ παῖδα καταφθιμένοιο λιπέσθαι
 ἀνδρός· ἐπεὶ καὶ κείνος ἐτίσατο πατροφρονῆα,
 Αἰγισθὸν δολομήτην, ὅς οἱ πατέρα κλυτὸν ἔκτα.
 Καὶ σὺ, φίλος—μάλα γάρ σ' ὁρώω καλὸν τε μέγαν τε—
 200 ἀλκιμος ἔσθ', ἵνα τίς σε καὶ ὀλιγώνων εὖ εἴπῃ.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 ὦ Νέστορ Νηληϊάδῃ, μέγα κῆδος Ἀχαιῶν,
 καὶ λίην κείνος μὲν ἐτίσατο, καὶ οἱ Ἀχαιοὶ
 οἴσουσι κλέος εὐρὺ καὶ ἔσσομένοισι πυθέσθαι.
 205 Αἶ γὰρ ἔμοι τοσσήνδε θεοὶ δύναιμι παραθεῖεν,
 τίσασθαι μνηστῆρας ὑπερβασίης ἀλεγεινῆς,
 οἷτε μοι ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανοῦνται.
 Ἄλλ' οὐ μοι τοιοῦτον ἐπέκλυον θεοὶ δίδον,
 πατρὶ τ' ἐμῷ καὶ ἐμοί· σὺν δὲ χρὴ τετλάμεν ἔμψης.
 210 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 ὦ φίλ', ἐπειδὴ ταῦτά μ' ἀνέμνησας καὶ ἔειπες·
 φασὶ μνηστῆρας σῆς μητέρος ἐνέκκα πολλοὺς
 ἐν μεγάροις, ἀέκητι σέθεν, κακὰ μηχανάσθαι.
 Εἰπέ μοι, ἥ ἐκὼν ὑποδάμνασαι, ἥ σέγε λαοὶ
 215 ἐχθαίρουσ' ἀνὰ δῆμον, ἐπισπόμενοι θεοῦ ὀμφῇ;
 τίς δ' οἶδ' εἰ κέ ποτέ σφι βίας ἀποτίσεται ἑλθὼν,
 ἥ ὅγε μῶνος ἐὼν, ἥ καὶ σύμπαντες Ἀχαιοί;
 εἰ γάρ σ' ὥς ἐθέλω φιλέειν γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 ὥς τότ' Ὀδυσσεὺς περικηδετο κυδαλλέοιο
 220 δῆμῳ ἐνὶ Τρώων, ὅθι πάσχομεν ἄλγε' Ἀχαιοί—
 οὐ γάρ πω ἴδον ὧδε θεοὺς ἀναφανδὰ φιλεῦντας,
 ὥς κείνῳ ἀναφανδὰ παρίστατο Παλλὰς Ἀθήνη—
 εἰ σ' οὕτως ἐθέλω φιλέειν κῆδοιτό τε θυμῷ,
 τῷ κέν τίς κείνων γε καὶ ἐκλεάθοιτο γάμοιο.
 225 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 ὦ γέρον, οὐπω τοῦτο ἔπος τελέεσθαι ὀίω·
 λίην γὰρ μέγα εἶπες ἄγῃ μ' ἔχει· οὐκ ἂν ἔμοιγε
 ἔλπομένῳ τὰ γένοιτο, οὐδ' εἰ θεοὶ ὥς ἐθέλοιεν.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 230 Τηλέμαχε, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὁδόντων.
 Ῥεῖα θεός γ' ἐθέλων καὶ τηλόθεν ἄνδρα σάουσαι.
 Βουλομένη δ' ἂν ἔγωγε, καὶ ἄλγεα πολλὰ μογήσας,
 οἰκαδὲ τ' ἐλθέμεναι καὶ νόστιμον ἡμῖν ἰδέσθαι.

Quartus dies erat, quando in Argo naves æquales
 Tydidæ socii Diomedis equum-domitoris
 statuere : atque ego Pylum versus *cursum* tenui ; nec unquam
 desiit] ventus, postquam primum deus dimisit flaturum.
 Sic veni, dilecte filii, inscius ; nec quicquam scio
 de illis, et qui servati-sint Achivorum, quique perierint.
 Quæcunque autem in ædibus sedens nostris
 audiui, qua fas est, doceberis, nec te celabo.
 Bene quidem Myrmidonas dicunt rediisse hastis-exercitatos,
 quos ducebat Achilles magnanimi præclarus filius :
 bene etiam Philocteten, Pæantis illustrem filium :
 omnes porro Idomeus in-Cretam duxit socios,
 qui fugerunt ex bello, pontusque ei nullum abstulit.
 Atriden vero et ipsi auditis, procul quanquam estis,
 utque venit, utque Ægisthus ei molitus-est tristem interitum.
 Sed sane ille quidem graviter luit.
 Adeo bonum est, et filium interemti relictum-esse
 viri ; quoniam et ille ultus-est patris-occisorem
 Ægisthum dolosum, qui ei patrem inclytum interfecerat.
 Et tu, amice, (valde enim te video pulcrumque magnumque)
 fortis esto, ut aliquis tibi et posterorum bene dicat.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] o Nestor Nelide, magna gloria Achivorum,
 et abunde ille quidem ultus-est, et ei Achivi
 deferent gloriam amplam, quæ et posteris innotescat.
 Utinam enim mihi tantam dii potentiam dedissent,
 ut-ulciscerer procos de-injuria molesta,
 qui mihi contumeliose-agentes, improbissima machinantur.
 Sed non mihi hujusmodi destinant dii felicitatem,
 patrique meo et mihi : nunc vero opus-est pati omnino.

Huic autem respondit deinde Gerenius Nestor :
 o amice : quandoquidem hæc me recordari-fecisti et protu-
 listi :] aiunt procos tuæ matris gratia multos
 in ædibus, invito te, mala machinari.
 Dic mihi, num lubens subigeris, an-te quidem cives
 odio-habent in populo, sequentes dei vocem?
 Quis vero scit, an non aliquando eorum violentiam ulciscatur
 reversus,] sive ipse solus, sive et universi Achivi?
 Si enim te sic vellet amare cæsiis-oculis Minerva,
 quemadmodum tunc Ulyssis curam gerebat gloriosi,
 populo in Trojanorum, ubi passi-sumus dolores Achivi
 (non enim unquam vidi usque-adeo deos manifeste amantes,
 quemadmodum illi manifeste astitit Pallas Minerva) :
 si te adeo vellet amare, curaretque animo,
 tum aliquis (quisvis) illorum utique oblivisceretur nuptiarum.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] o senex, nunquam hanc rem perfectum-iri existimo :
 nimis enim magnum dixisti ; stupor me tenet ; non mihi-certo
 speranti ea contingerent, ne si quidem dii sic vellent.

Hunc vero rursus allocuta-est dea cæsiis-oculis Minerva :
 Telemache, quale tibi dictum effugit septum dentium !
 Facile deus, volens, etiam e-longinquo virum servavit.
 Malim vero ego, etiam dolores multos passus,
 domumque redire, et redditus diem videre,

ἢ ἐλθὼν ἀπολέσθαι ἐφ' ἑστίος, ὥς Ἀγαμέμνων
 235 ὤλεθ' ὑπ' Αἰγίσθοιο δόλῳ καὶ ἥς ἀλόχοιο.
 Ἄλλ' ἥτοι θάνατον μὲν μοιόιν οὐδὲ θεοὶ περ
 καὶ φίλῳ ἀνδρὶ δύνανται ἀλαλκέμεν, ὅπποτε κεν δὴ
 Μοῖρ' ὀλοή καθέλῃσι ταηλεγέος θανάτοιο.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδ' αὖ
 240 Μέντορ, μηκέτι ταῦτα λεγόμεθα κηδόμενοί περ·
 κείνῳ δ' οὐκ ἐτι νόστος ἐτήτυμος, ἀλλὰ οἱ ἤδη
 φράσσαντ' ἀθάνατοι θάνατον καὶ Κῆρα μέλαιναν.
 Νῦν δ' ἐθέλω ἔπος ἄλλο μεταλλῆσαι καὶ ἐρέσθαι
 Νέστορ· ἐπεὶ περίοις δίκας ἡδὲ φρόνιν ἄλλων.
 245 Τρίς γὰρ ἦ μιν φασὶν ἀνάζεσθαι γένε' ἀνδρῶν·
 ὥστε μοι αἰθάντος ἰδοάλλεταί εἰς ὁράσθαι.
 ὦ Νέστορ Νηληϊάδῃ, σὺ δ' ἀληθὲς ἐνίσπε·
 πῶς ἔβαν Ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων;
 ποῦ Μενέλαος ἔην; τίνα δ' αὐτῷ μήσατ' ὀλέθρον
 250 Αἰγίσθος δολομήτης; ἐπεὶ κτάνε πολλὸν ἀρείω.
 Ἥ οὐκ Ἀργεὺς ἦεν Ἀχαιῶν, ἀλλὰ πῃ ἄλλῃ
 πλάζετ' ἐπ' ἀνθρώπους, ὃ δὲ θαρσύνεας κατέπερνε;
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱπποτῆρ' Ἄνωρ·
 τοίγαρ ἐγώ τοι, τέκνον, ἀληθέα πάντ' ἀγορεύσω.
 255 Ἥτοι μὲν τάδε κ' αὐτὸς οἶσαι, ὥς περ ἐτύχθη.
 Εἰ ζῶντ' Αἰγίσθον ἐνὶ μεγάροισιν ἐτετμεν
 Ἀτρεΐδης Τροίηνθεν ἰών, ξανθὸς Μενέλαος·
 τῷ κέ οἱ οὐδὲ θανόντι χυτὴν ἐπὶ γαίαν ἔρρουαν,
 ἀλλ' ἄρα τόνγε κύνας τε καὶ οἰωνοὶ κατέδαψαν,
 260 κείμενον ἐν πεδίῳ ἑκάς Ἀργεὺς· οὐδέ κέ τίς μιν
 κλαύσειν Ἀχαιῶδων· μάλα γὰρ μέγα μήσατο ἔργον.
 Ἥμεῖς μὲν γὰρ κείθι πολέας τελέοντες ἀέλοους
 ἤμεθ' ὃ δ' εὐκχλος μυῶν Ἀργεὺς ἱπποδότοιο
 πολλ' Ἀγαμέμνονένῃ ἄλοχον ὀλέγεσθαι ἐπέεσσιν.
 265 Ἥ δ' ἥτοι τὸ πρὶν μὲν ἀνάνετο ἔργον αἰεὶ κίς,
 δια Κλυταμνήστρῃ φρεσὶ γὰρ κέρχετ' ἀγαθή· σιν·
 παρ δ' ἄρ' ἔην καὶ αἰδοῖς ἀνὴρ, ᾧ πολλ' ἐπέτελλεν
 Ἀτρεΐδης, Τροίηνδ' ἐκίον, εἰρυσθαὶ ἀχοίτιν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ μιν Μοῖρα θεῶν ἐπέσθεε δαμῆναι,
 270 δὴ τότε τὸν μὲν αἰδοῖον ἄγων ἐς νῆσον ἐρήμην
 κάλλιπεν οἰωνοῖσιν ἔλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι·
 τὴν δ' ἐθέλων ἐθέλουσαν ἀνήγαγεν ὄνδε δόμονδ' εἰς,
 πολλὰ δὲ μηρὶ ἔκχε θεῶν ἱεροῖς ἐπὶ βωμοῖς,
 πολλὰ δ' ἀγάλματ' ἀνῆψεν, ὑφάσματά τε χρυσόν τε,
 275 ἐκτελέσας μέγα ἔργον, δ' οὐποτε ἔλπετο θυμῷ.
 Ἥμεῖς μὲν γὰρ ἅμα πλέομεν, Τροίηνδ' ἰόντες,
 Ἀτρεΐδης καὶ ἐγώ, φίλα εἰδότες ἄλληλοισιν.
 Ἄλλ' ὅτε Σούνιον ἱρὸν ἀφικόμεθ', ἄκρον Ἀθηγέων,
 ἐνθά κυβερνήτην Μενελάου Φοῖβος Ἀπόλλων
 280 οἷς ἀγανοῖς βελέεσσι ἐποικυόμενος κατέπερνε,
 πηδάλιον μετὰ χειρὶ θεούσης νῆος ἔχοντα,
 φρόντιν Ὀνητορίδην, δὲ ἐκκίνυτο φῦλ' ἀνθρώπων
 νῆα κυβερνῆσαι, ὅπποτε σπερχοῖατ' ἄελλαι.
 Ὡς δ' ἐνθά κατέσχετ', ἐπιγυρόμενός περ ὁδοῖο,
 285 ὅρρ' ἔταρον θάπτοι, καὶ ἐπὶ κτῆρα κτερίσειεν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ καὶ κείνος, ἰὼν ἐπὶ οἶνοντα πόντον
 ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι, Μαλαιῶν ὄρος αἰτῶ

quam, reversus, perire ad-focum *meum*, ut Agamemnoni
 periit sub Ægisthi dolo et suæ uxoris.

Verum enimvero mortem omnibus-æque-gravem ne dii qui-
 dem ipsi] etiam ab-amato viro possunt arcere, quando *eum*
 fatum perniciosum corripuerit longum-sternentis mortis.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutu-
 est:] Mentor, ne-amplius hæc inter-nos-disseramus, *mentis*
 quidem:] illi vero non-amplius reditus *verus*, sed ei jam
 moliti-sunt immortales mortem et fatum *atrum*.

Nunc vero volo rem aliam inquirere et interrogare
 Nestorem: quoniam novit jura et prudentiam *pra-*aliis.

Ter enim jam ipsum dicunt imperasse *avis* virorum:
 adeo milii immortalis velut-videtur aspectu.

O Nestor Nelide, tu vero verum dic:
 quomodo mortuus-est Atrides late-imperans Agamemnoni?
 ubi Menelaus erat? quam vero illi machinatus-est mortem
 Ægisthus dolosus? quoniam occidit *se* multo præstantiorem.
 An non in-Argo erat Achaico *Menelaus*, sed alicubi alibi
 errabat apud homines, ille vero sumto-animo interfecit?

Huic autem respondit deinde Gerenius eques Nestor:
 profecto ego tibi, fili, vera omnia narrabo.

Nempe hoc ipse fere suspicaris, quemadmodum evenit.

Si viventem Ægisthum in adibus deprehendisset

Atrides, a-Troja profectus, flavus Menelaus:

sane ei nec mortuo superflusam terram injecissent,

sed certe hunc canesque et aves dilaniassent,

jacentem in campo procul ab-Argo; neque ulla ipsum

deplorasset Achivarum: valde enim magnus molitus-erat fa-
 cinus.] Nos enim illic multa obeuntes certamina,

sedebamus; ille vero securus in-secessu Argi equos-pascentis
 multum Agamemnoniam uxorem demulcebat verbis.

Hæc vero primo quidem abuebat facinus indignum,

divina Clytæmnestra; mente enim utebatur bona:

atque aderat etiam cantor vir, cui plurimum mandarat

Atrides, ad-Trojam proficiscens, ut-servet uxorem.

Sed quum jam ipsum fatum deorum irretivit ut-domaretur,

tum vero hunc quidem cantorem ducens in insulam desertam,

dereliquit avibus capturam et prædā futuram:

ipsam vero volens volentem duxit suam in-domum;

multa autem femora adolebat deorum sacris super aris,

nullaque donaria suspendit, textiliaque, aurumque,

perfecto magno opere, quod nunquam sperasset animo.

Nos quidem enim simul navigabamus, a-Troja profecti,

Atrides *Menelaus* et ego, amice affecti invicem.

Sed quum ad-Sunium sacrum pervenissemus, promontorium

Athenarum.] illic gubernatorem Menelai Phorbus Apollo

suis mitibus telis aggrediens occidit,

clavum in manibus currentis navis tenentem,

Phrontin Onetoriden; qui vincebat gentes procellos

nave gubernanda, quoties ingruerant procellæ.

Sic ille quidem illic detentus-est, deproperans licet iter,

ut socium sepeliret, et inferias faceret.

Sed quando jam et ille, profectus super obscurum pontum

in navibus cavis, Malcarum ad-montem excelsum

ἔξε θένων· τότε δὴ στυγερὴν δόδον εὐρύσπα Ζεὺς
 ἐρράσατο, λιγέων δ' ἀνέμων ἐπ' αὐτῶνα χεῖεν,
 200 κύματα τέ τροφόνετα, πελώρια, ἴσα ὄρσασιν.
 Ἐνθα διατηγῆας, τὰς μὲν Κρήτη ἐπέλασσαν,
 ἤχι Κύδωνες ἐναιον, Ἰαρδάνου ἀμφὶ βέεθρα.
 Ἔστι δέ τις λισσὴ αἰπειά τε εἰς ἄλλα πέτρῃ,
 ἔσχατι Ἰόρτυνος, ἐν ἡεροειδέϊ πόντῳ·
 205 ἐνθα Νότος μέγα κύμα ποτὶ σκαῖον βίον ὠθεῖ,
 ἐς Φαιστόν, μικρὸς δὲ λίθος μέγα κύμ' ἀποέργει.
 Αἱ μὲν ἄρ' ἐνθ' ἤλθον, σπουδῇ δ' ἤλυσαν δλεθρον
 ἄνδρες, ἅτῃρ νῆάς γε ποτὶ σπιδάδεσσιν ἔαξαν
 κύματ'· ἅτῃρ τὰς πέντε νέας κυανοπρωρέους
 210 Αἰγύπτῳ ἐπέλασσε φέρων ἀνέμος τε καὶ ὕδωρ.
 Ὡς δ' μὲν ἐνθα πολὺν βίον καὶ χρυσὸν ἀγείρων
 ἤλατο ξὺν νηυσὶ κατ' ἄλλοθρόους ἀνθρώπους.
 Τότῃρ δὲ ταῦτ' Αἰγισθος ἐμήσατο οἰκοθι λυγρὰ,
 κτείνας Ἀτρεΐδην· δέδμητο δὲ λαὸς ὑπ' αὐτῷ.
 215 Ἐπτάετες δ' ἤνασσε πολυχρῦσοιο Μυκῆνης·
 τῷ δὲ οἱ ὀγδοάτῃ κακὸν ἤλυθε δῖος Ὀρέστης.
 ἀπ' ἀπ' Ἀθηνάων, κατὰ δ' ἔκτανε πατροφρονῆα,
 Αἰγισθον δολόμητιν, ὅς οἱ πατέρα κλυτὸν ἔκτα.
 Ἦτοι δ' τὸν κτείνας δαίνυ τάφον Ἀργείοισιν
 220 μητρὸς τε στυγερῆς καὶ ἀνάγκιδος Αἰγίσθου·
 αὐτῇμαρ δὲ οἱ ἤλθε βοήν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 πολλὰ κτήματ' ἄγων, ὅσα οἱ νέες ἄχθος ἔειραν.
 Καὶ σὺ, φίλος, μὴ θεῖθὰ δόμον ἀπο τῇλ' ἀλάλησο,
 κτήματά τε προλιπὼν ἄνδρας τ' ἐν σοῖσι δόμοισιν
 225 οὕτω ὑπερφιάλους· μὴ τοι κατὰ πάντα φάγωσιν
 κτήματα δασσάμενοι, σὺ δὲ τηῦσιν δόδον ἔλθῃς.
 Ἄλλ' ἐς μὲν Μενέλαον ἐγὼ κέλομαι καὶ ἀνωγα
 εἶθεῖν· κείνος γὰρ νέον ἄλλοθεν εἰλήλουθεν
 ἐκ τῶν ἀνθρώπων, θένον οὐκ ἔλποίτο γε θυμῷ
 230 εὐθέμεν, ὅτινα πρῶτον ἀποσφῆλωσιν ἅλλαι·
 ἐς πέλαγος μέγα τοῖον· θένον δὲ περ οὐδ' οἰωνοὶ
 αὐτότερος οἰχνεύσιν, ἐπεὶ μέγα τε δαινῶνι.
 Ἄλλ' ἴθι νῦν σὺν νηὶ τε σῇ καὶ σοῖς ἐτάροισιν·
 εἰ δ' ἐθέλεις πεζός, πάρα τοι δῖσρος τε καὶ ἵπποι,
 235 πᾶρ δὲ τοι υἱὲς ἐμοί, οἳ τοι πομπῆς ἔσονται
 ἐς Λακεδαίμονα διαν, ὅθι ἔανθός Μενέλαος.
 Αἰσσεσθαι δὲ μιν αὐτόν, ἵνα νημερτές ἐνίσπῃ·
 ψεύδης δ' οὐκ ἔρεος· μάλα γὰρ πεπνυμένους ἐστίν.
 Ὡς ἔφατ'· ἡέλειος δ' ἄρ' ἔδω καὶ ἐπὶ κνέφας ἤλθεν,
 240 τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Ὡ γέρον, ἦτοι ταῦτα κατὰ μοῖραν κατέλεξας·
 ἀλλ' ἄγε, τάμνετε μὲν γλώσσας, κεράσασθε δὲ οἶνον,
 ὅτῃρ Ποσειδάωνι καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν
 σπείσαντες κοῖτοιο μεδώμεθα· τοιο γὰρ ὥρη.
 245 Ἦδῃ γὰρ φάος οἴχεθ' ὑπὸ ζῶφον· οὐδὲ ἔτι κεν
 ὀηθὰ θεῶν ἐν δαιτὶ θασασμένον, ἀλλὰ νέεσθαι.
 Ἦ βᾶ Διὸς θυγάτηρ· τοὶ δ' ἔκλυον αὐδήσας.
 Τοῖσι δὲ κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχεναν,
 κοῦροι δὲ χρητῆρας ἐπεστεύαντο ποτοῖο·
 250 νόμισαν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν·
 γλώσσας δ' ἐν πυρὶ βάλλον, ἀνιστάμενοι δ' ἐπέλειβον.

pervenit properans : tum vero invisum iter late-sonans Jupiter
 ei destinavit, stridorumque ventorum flatum inmisit,
 fluctusque tumidos, ingentes, aequales montibus.
 Illic disjunctis *navibus*, has quidem Crete admovit ;
 ubi Cydones habitabant, Iardani circa fluenta.
 Est autem quædam lævis excelsaque in mare *procurrens*
 petra,] ad-fines Gortynis, in obscuro ponto ;
 hic Notus ingentem fluctum ad sinistrum promontorium pel-
 lebat,] in Phæstum ; parvulus autem lapis magnum fluctum
 inhihet.] Hæc quidem eo venere : vix autem effugerunt mortem
 viri : at naves ad saxa *allisas* fregerunt
 fluctus : sed quinque naves cæruleis-proris
Ægypto admovit ferens ventusque et unda.
 Sic ille quidem ibi plurimum victum et aurum congregans
 errabat cum navibus apud alius-linguæ homines.
 Interea vero ista *Ægisthus* molitus est domi tristia,
 occidens Atriden : subactus est autem populus sub illo.
 Septennium vero is imperavit divitibus Mycenis ;
 at octavo anno ei in-perniciem venit divinus Orestes
 retro ab-Athenis ; atque interfecit patris-occisorem,
Ægisthum dolosum ; qui illi patrem inclytum interfecerat.
 Atque hic quum hunc occidisset, dedit cœnam-sepulcralem
 Argivis] matrisque invisæ et imbellis *Ægisthi* :
 eodemque-die ei supervenit bello strenuus Menelaus,
 plurima bona vehens, quantum ei naves onus ferre-poterant.
 Et tu, amice, ne diutius a domo procul erres,
 bonisque relictis virisque in tuis ædibus
 adeo insolentibus : ne tibi omnia devorent
 bona, inter-se-divisa, tu vero vanum iter feceris.
 Sed ad Menelaum quidem ego adhortor et jubeo *te*
 proficisci ; ille enim nuper aliunde venit
 ex iis hominibus, unde non speraret animo
 se rediturum, quemcunque primum abegerit procellæ
 in pelagus vastum tantum : unde utique nec aves
 intra-annum venire-possunt, quoniam magnumque horren-
 dumque.] Sed ito nunc cum nave tua et tuis sociis :
 sin vero velis terrestri-itinere, aderit tibi currusque et equi,
 aderuntque tibi filii mei, qui tibi duces erunt
 in Lacedæmonem divinam, ubi est flavus Menelaus.
 Ora autem eum ipsum, ut vera *tibi* dicat :
 mendacium vero non dicet : valde enim prudens est.
 Sic dixit : sol autem occidit et tenebræ supervenerunt.
 Inter-hæc vero et dixit dea cassiis-oculis Minerva :
 O senex, profecto hæc recte dixisti :
 sed agite, secate quidem linguas, miscete autem vinum,
 ut Neptuno et aliis immortalibus
 ubi-libaverimus, de-cubitu cogitemus ; ejus enim hora *adest*.
 Jam enim lumen ivit sub occasum ; nec decet
 diu deorum in epulo sedere, sed abire.
 Dixit Jovis filia ; hi vero ausculta-runt locutæ.
 Ipsis autem præcones aquam manibus infuderunt ;
 juvenes vero crateras coronarunt potu ;
 distribueruntque inde omnibus, auspicantes poculis ;
 linguas autem in igne conjecerunt, surgentesque libarunt.

- Αὐτὰρ ἐπεὶ σπείσαν τ' ἐπὶ ὄν ἦθελε θυμὸς,
 δὴ τὸτ' Ἀθηναίη καὶ Τηλέμαχος θεοειδὴς
 ἄμφω ἴσθην κοίλῃ ἐπὶ νῆα νέεσθαι.
 345 Νέστωρ δ' αὖ κατέρυκε καθαρπτόμενος ἐπέεσσιν·
 Ζεὺς τὸγ' ἀλεξήσσει καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
 ὡς ὑμεῖς παρ' ἐμείῳ θοῇ ἐπὶ νῆα κίετε,
 ὥστε τευ ἡ παρὰ πᾶμπαν ἀνείμονος ἡδὲ πενιχροῦ,
 ᾧ οὔτε γλαῖναι καὶ ῥήγεα πόλλ' ἐνὶ οἴκῳ,
 350 οὔτ' αὐτῷ μαλακῶς οὔτε ξείνοισιν ἐνεύειν.
 Αὐτὰρ ἐμὸν παρά μὲν γλαῖναι καὶ ῥήγεα καλά.
 Οὐ θῆν δὴ τοῦδ' ἀνδρὸς Ὀδυσσεύος φίλος υἱὸς
 νηὸς ἐπ' ἱκρίοφιν καταλέγεται, σφρ' ἂν ἔγωγε
 ζῶω, ἔπειτα δὲ παῖδες ἐνὶ μεγάροισι λπώνται,
 355 ξείνους ξεινίζειν, ὅστις κ' ἐμὰ δῶμαθ' ἵκηται.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 εὔ δὴ ταῦτά γ' ἔφησθα, γέρον φιλεῖ σοὶ δὲ εἴκεν
 Τηλέμαχον πείθεσθαι, ἐπεὶ πολὺ κάλλιον οὕτω.
 Ἄλλ' οὗτος μὲν νῦν σοι ἄμ' ἔφεται, ὅρρα κεν εὖδῃ
 360 σοῖσιν ἐνὶ μεγάροισιν· ἐγὼ δ' ἐπὶ νῆα μελαινὰν
 εἶμ', ἵνα θαρσύνω θ' ἐτάρους εἰπω τε ἕκαστα.
 Οἷός γάρ μετὰ τοῖσι γεραίτερος εὐχομαι εἶναι·
 οἱ δ' ἄλλοι φιλότῃ νεώτεροι ἄνδρες ἔπονται,
 πάντες διμηλικὴν μεγαθύμου Τηλεμάχοιο.
 365 Ἐνθα κε λευγαίμην κοίλῃ παρὰ νηὶ μελαίνῃ,
 νῦν ἀτὰρ ᾗωθεν μετὰ Καύκωνας μεγαθύμους
 εἶμ', ἐνθα χρείός μοι ὀζέλλεται, οὔτι νέον γε,
 οὐδ' ὀλίγον· σὺ δὲ τοῦτον, ἐπεὶ τεδὼν ἔκετο δῶμα,
 πέμψον σὺν δίσκῳ τε καὶ υἱέϊ· δὸς δέ οἱ ἵππους,
 370 οἳ τοι εὐαρρότατοι θεῖιν καὶ κάρτος ἄριστοι.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη
 φῆνῃ εἰδομένη· θάμβος δ' ἔλε πάντας ἰδόντας.
 Θαύμαζεν δ' ὁ γεραίος, ὅπως ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν·
 Τηλεμάχου δ' ἔλε χεῖρα ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 375 ὦ φίλος, οὐ σε εὐλοπα κακὸν καὶ ἀναλκιν ἔσεσθαι,
 εἰ δὴ τοι νέφ' ὥδε θεοὶ πομπῆς ἔπονται.
 Οὐ μὲν γάρ τις δδ' ἄλλος Ὀλύμπια δώματ' ἐχόντων,
 ἀλλὰ Διὸς θυγάτηρ, κυδίστη Τριτογένεια,
 ἥ τοι καὶ πατέρ' ἐσθλὸν ἐν Ἀργείοισιν ἐτίμα.
 380 Ἀλλὰ, ἄνασσ', Ἰλῆθι, δίδωθι δέ μοι κλέος ἐσθλὸν,
 αὐτῷ καὶ παῖδεςσι καὶ αἰδοίῃ παρακοίτῃ·
 σοὶ δ' αὖ ἐγὼ βέξω βοῦν ἦνιν, εὐρυμέτωπον,
 ἀδμητήν, ἣν οὐπω ὑπὸ ζυγὸν ἤγαγεν ἀνὴρ·
 τήν τοι ἐγὼ βέξω χρυσὸν κέρασιν περιχεύας.
 385 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη.
 Τοῖσιν δ' ἡγεμόνευε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ,
 υἱάσι καὶ γαμβροῖσιν, ἐὰ πρὸς δώματα καλά.
 Ἄλλ' ὅτε δώμαθ' ἵκοντο ἀγακλυτὰ τοῖο ἀνακτος,
 ἐξείης ἔζοντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε.
 390 Τοῖς δ' ὁ γέρων ἑλοῦσιν ἀνὰ κρητῆρα κέραςσεν
 οἶνον ἡδυπότοιο, τὸν ἐνδεκάτῳ ἐνιαυτῷ
 ὦϊζεν ταμίῃ καὶ ἀπὸ κρήδεμνον ἔλυσεν·
 τοῦ δ' γέρων κρητῆρα κέρασσατο· πολλὰ δ' Ἀθήνη
 εὐχάτ' ἀποσπένδων, κοῦρῃ Διὸς αἰγιόχοιο.
 395 Αὐτὰρ ἐπεὶ σπείσαν τ' ἐπὶ ὄν ἦθελε θυμὸς,

Ac postquam libarant, biberantque quantum cupiebat ani-
 mus,] tum vero Minerva et Telemachus deo-similis
 ambo volebant cavam ad navem redire.

Nestor autem detinebat eos incessens verbis :

Jupiter hoc prohibeat, et immortales dii ceteri,
 ut vos a me celerem ad navem eatis,
 tanquam ab-aliquo vel prorsus vestis-carenti, aut pauperi, ubi,
 cui nec lanæ nec stragula multa *sint* in domo,
 quibus neque ipse molliter, neque hospites indormiant.

At mihi sunt lanæ et stragula pulcra.
 Nunquam certe hujus viri Ulyssis carus filius
 navis in tabulatis cubaverit, dum equidem
 vixero, deinde vero liberi *mihi* in arduis relinquantur,
 hospites qui-excipiant, quicumque meam domum venerit.

Hunc autem rursus allocuta-est dea caesiis-oculis Minerva :
 bene sane hæc dixisti, senex amice : tibi vero decet
 Telemachum parere, quoniam longe melius sic.

Verum hic quidem nunc te sequetur, ut dormiat
 tuis in ædibus ; ego autem ad navem nigram
 ibo, ut confirmemque socios præcipiamque singula.
 Solum enim inter illos senioreme-*ne*-profiteor esse ;
 at ceteri ob-amicitiam juniores viri nos comitantur,
 omnes æquales-ætate magnanimo Telemacho.

Illic cubaverim cava in nave nigra,
 nunc : sed mane ad Cauconas magnanimos
 ibo, ubi debitum mihi debetur, non-sane recens,
 neque exiguum : tu vero hunc, quoniam tuam venit domum,
 deduc cum curru et filio : daque ei equos,
 qui tibi celerrimi *sint* currendo et robore fortissimi.

Sic igitur locuta abiit caesiis-oculis Minerva,
 aquilæ similis : stupor vero cepit omnes videntes.
 Admirabatur autem senex, ut vidit oculis ;
 Telemachique prendit manum, verbumque dixit et elocutus-
 est :] O amice, haud te opinor ignavum et imbellem fore,
 siquidem te juvenem sic dii ductores comitantur.

Non enim quisquam hic alius coelestes domos habitantium,
 sed Jovis filia, augustissima Tritogenia,
 quæ tibi et patrem strenuum inter Argivos honorabat.
 At, regina, propitia-sis ; daque mihi gloriam eximiam,
 ipsi, et filiis, et venerandæ uxori :
 tibi autem ego sacrificabo bovem anniculam, lata-fronte,
 indomitam, quam nondum sub jugum duxit vir :
 hanc tibi ego sacrificabo, auro cornibus circumfuso.

Sic dixit supplicans ; hunc vero audivit Pallas Minerva.
 Illos autem præibat Gerenius eques Nestor,
 filios et generos, suas ad aedes pulcras.
 Sed postquam ad-ædes venerant inclytas regis,
 ordine sedebant per sediliaque sellasque.

His vero senex, ubi-advenerant, craterem miscuit
 vini dulcis-poti, quod undecimo anno
 aperuit proma, et operculum demisit :
 hujus senex craterem miscuit ; plurimum vero Minervæ
 supplicabat libans, filiæ Jovis ægidem-tenentis.

Sed ut libarant, biberantque quantum volebat animus,

οἱ μὲν κακχείοντες ἔβαν οἰκόνδε ἕκαστος·
 τὸν δ' αὐτοῦ κοίμησε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ,
 Τηλέμαχον, φίλον υἱὸν Ὀδυσσεύος ἰεοίοιο,
 τρητοῖς ἐν λεχέεσσιν, ὅπ' αἰθοῦσῃ ἐριδοῦπῃ·
 100 πὰρ δ' ἄρ' ἔϋμμελιν Πεισίστρατον, ὄρχαμον ἀνδρῶν,
 δς οἱ ἔτ' ἡθεὸς παίδων ἦν ἐν μεγάροισιν.
 Αὐτὸς δ' αὐτὲ καθεῦθε μυγυῖ δόμου ὑψηλοῖο·
 τῷ δ' ἀλογος δέσποινα λέχος πόρσυνε καὶ εὐνήν.
 Ἦμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 105 ὠρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνῇ Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ.
 Ἐκ δ' ἔλθων κατ' ἄρ' ἔξετ' ἐπὶ ξεστοῖσι λίθοισιν,
 οἱ οἱ ἔσαν προπάρουθε θυράων ὑψηλάων,
 λευκοὶ, ἀποστειβόντες ἀλείφατος· οἷς ἐπὶ μὲν πρὶν
 Νηλεὺς ἴεσκεν, θεόφιν μῆστωρ ἀτάλαντος·
 110 ἀλλ' ὁ μὲν ᾗδῃ Κηρὶ δαμειὶς Ἀϊδὸςδε βεβήκει·
 Νέστωρ αὖ τότ' ἐφίξε Γερήνιος, οὖρος Ἀχαιῶν,
 σκηπτρον ἔχων. Περὶ δ' ὤϊες ἀολλέες ἡγερέθοντο,
 ἐκ θαλάμῳ ἐλθόντες, Ἐγέφρων τε Στρατιός τε
 Περσεύς τ' Ἀρητός τε καὶ ἀντιθεὸς Θρασυμήδης·
 115 τοῖσι δ' ἔπειθ' ἔκτος Πεισίστρατος ἤλυθεν ἥρων·
 πὰρ δ' ἄρα Τηλέμαχον θεοεικέλον εἶσαν ἄγοντες.
 Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 Καρπαλλίμως μοι, τέκνα φίλα, κρηῖναιτ' ἐέλδωρ,
 ὅρρ' ἦτοι πρῶτιστα θεῶν Ἰάσσοιμ' Ἀθήνην,
 120 ἡ μοι ἐναργὴς ἦλθε θεοῦ ἔς δαῖτα θάλειαν.
 Ἄλλ' ἄγ', ὁ μὲν πεδίωνδ' ἐπὶ βοῦν ἴτω, ὅρα τάχιστα
 ἐλθῇσιν, ἐλάσῃ δὲ βοῦν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ·
 εἷς δ' ἐπὶ Τηλεμάχου μεγαθύμου νῆα μέλαιναν
 πάντας ἰὼν ἐτάρους ἀγέτω, λιπέτω δὲ δύο· οὓς·
 125 εἷς δ' αὖ χρυσοχόον Λαέρκεια δεῦρο κελéstῳ
 ἔλθειν, ὅρα βοὸς χρυσὸν κέρασιν περιχευῇ.
 Οἱ δ' ἄλλοι μένετ' αὐτοῦ ἀολλέες· εἵπατε δ' εἰσὼ
 δμῶϊσιν κατὰ δώματ' ἀγακλυτὰ δαῖτα πένεσθαι,
 ἔδρας τε ζύγα τ' ἀμφοὶ καὶ ἀγαλὸν οἰσέμεν ὕδωρ. [βοῦς
 130 ὤς φαθ'·] οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπόπινον· ἦλθε μὲν ἄρ
 καὶ πεδίον, ἦλθον δὲ θεῶς παρὰ νῆος εἰσας
 Τηλεμάχου ἑταροὶ μεγαλήτορος· ἦλθε δὲ χαλκεὺς,
 σπλ' ἐν χερσὶν ἔχων χαλκῆϊα, πείρατα τέχνης,
 ἀκμονά τε σφυρὰν τ' εὐποιήτόν τε πυράγῃην,
 135 οἷσιντε χρυσὸν εἰργάζετο· ἦλθε δ' Ἀθήνη,
 ἱρῶν ἀντιόωσα· γέρων δ' ἱππηλάτα Νέστωρ
 χρυσὸν ἔδωχ'· ὁ δ' ἔπειτα βοὸς κέρασιν περιχευὲν
 ἀσκήσας, ἴν' ἀγαλμα θεὰ κεχάροτο ἰδοῦσα.
 Βοῦν δ' ἀγέτην κεράων Στρατιός καὶ διος Ἐγέφρων.
 140 Χέρνιβα δὲ σφ' Ἀρητός ἐν ἀνθεμόεντι λέσθῃ
 ἦλυθεν ἐκ θαλάμοιο φέρων, ἐτέρῃ δ' ἔχεν οὐλὰς
 ἐν κανέῳ· πέλεκυν δὲ μενεπτόλεμος Θρασυμήδης
 ὄξυν ἔχων ἐν χερσὶ παρίστατο, βοῦν ἐπικόμων.
 Περσεύς δ' ἀμνίον εἶχε· γέρων δ' ἱππηλάτα Νέστωρ
 145 χέρνιβά τ' οὐλοχύτας τε κατήρχετο· πολλὰ δ' Ἀθήνη
 εὐχετ' ἀπαρχόμενος, κεφαλῆς τρίχας ἐν πυρὶ βάλλων.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' εὗξαντο καὶ οὐλοχύτας προβάλλοντο,
 αὐτίκα Νέστορος υἱὸς, ὑπέρθυμος Θρασυμήδης,
 ἤλασεν ἀγχι στάς· πέλεκυς δ' ἀπέκοψε τένοντας

alii quidem decubitori abierunt domum quisque :
 hunc vero illic decumbere fecit Gerenius eques Nestor,
 Telemachum, carum filium Ulyssis divini,
 tornatis in lectis, sub porticu sonora :
 juxta eum vero bellicosum Pisistratum, ducem virorum,
 qui ei adhuc caelebs filiorum erat in ædibus.
 Ipse autem dormivit in recessu domus excelsæ :
 huic vero uxor regina lectum paravit et cubile.
 Quando autem mane genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 surrexit e lecto Gerenius eques Nestor.
 Egressusque consedit super politos lapides,
 qui illi erant ante fores excelsas,
 albi, resplendentes unguento ; quibus quidem antea
 Neleus insidebat, diis consiliarius par ;
 at ille quidem jam fato domitus ad-Orcum descenderat,
 Nestor autem tum insidebat Gerenius, custos Achivorum,
 sceptrum tenens ; circum autem filii frequentes congregaban-
 tur,] e thalamis egressi, Echephronque, Stratiusque,
 Perseusque, Aretusque, et deo-par Thrasymedes :
 his vero deinceps sextus Pisistratus venit heros :
 juxta autem Telemachum deo-similem collocarunt ducentes.
 Illis vero sermones exorsus est Gerenius eques Nestor :
 Celeriter mihi, filii cari, perficite voluntatem,
 ut scilicet omnium-primam inter-deos propitiem Minervam,
 quæ mihi manifesta venit dei ad convivium opiparum.
 Verum age, alius quidem rus ad-quærendam bovem eat, ut
 celerrime veniat, adducatque eam boum bubulcus vir ;
 unus autem ad Telemachi magnanimi navem nigram
 profectus, omnes socios adducat, relinquat vero duos solos :
 unus porro aurificem Laerceum huc jubeat
 venire, ut aurum bovis cornibus circumfundat.
 At ceteri manete hic simul-omnes ; mandate autem intus
 ancillis per domum inclytam convivium apparare,
 sediliaque lignaque undique, et limpidam afferre aquam.
 Sic dixit ; illi autem omnes properabant : venit quidem bos
 ex agro, veneruntque celeri a nave equali
 Telemachi socii magnanimi : venit porro faber,
 arma in manibus tenens fabrilia, instrumenta artis,
 incudemque, malleumque, bene-factamque forcipem,
 quibus-quidem aurum elaborabat ; venit vero Minerva,
 sacris adfutura : senex autem eques Nestor
 aurum dedit : ille vero deinde bovis cornibus circumfudit,
 ubi-elaborarat, ut ornatum dea gauderet intuita.
 Bovem autem ducebant cornibus Stratius et divinus Eche-
 phron.] Aquam vero ipsis Aretus in floribus-cæclatis-ornato le-
 bete] venit e thalamo ferens ; alteraque gestabat molas
 in canistro ; securim autem bellicosus Thrasymedes
 acutam tenens in manibus astabat, bovem casurus.
 Perseus vero vas tenebat : senex autem eques Nestor
 aquamque molasque prælibabat : multumque Minervæ
 supplicabat primitiam-offerens, e-capite pilos in ignem conji-
 ciens.] Ac postquam precati-sunt, et molas projecerunt,
 statim Nestoris filius, magnanimus Thrasymedes,
 ferit bovem prope stans : securis autem abscidit nervos

460 αὐγενίους, λῦσεν δὲ βοῶς μένος· αἱ δ' ὀλοῦξαν
 θυγατέρες τε νοοί τε καὶ αἰδοίη παράκοιτις
 Νέστορος, Εὐρυδίκη, πρέσβα Κλυμένηο θυγατρῶν.
 Οἱ μὲν ἔπειτ' ἀνελόντες ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης
 ἔσχον· ἀτὰρ σφάξεν Πεισίστρατος, ὄρχαμος ἀνδρῶν.
 465 Τῆς δ' ἔπει ἐκ μέλαν αἷμα ῥύη, λίπε δ' ὀστέα θυμὸς,
 αἰψ' ἄρα μιν διέχευαν· ἄρρα δ' ἐκ μηρία τάμον
 πάντα κατὰ μοῖραν, κατὰ τε κνίσῃ ἐκάλυψαν,
 δίπτωρα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοθέτησαν.
 Καίε δ' ἐπὶ σχίζῃς ὁ γέρον, ἐπὶ δ' αἰθοπα οἶνον
 470 λείβε· νέοι δὲ παρ' αὐτὸν ἔχον πεμπώβολα χερσίν.
 Αὐτὰρ ἔπει κατὰ μῆρ' ἐκάη καὶ σπλάγγν' ἐπάσαντο,
 μιστυλλὸν τ' ἄρα τάλλα καὶ ἄμφ' ὀβελίοισιν ἔπειραν,
 ὥπτων δ' ἀκροπόρους ὀβελούς ἐν χερσίν ἔχοντες.
 Τόρρα δὲ Τηλέμαχον λούσεν καλὴ Πολυκάσθη,
 475 Νέστορος ὀπλοτάτη θυγάτηρ Νηληιάδαο.
 Αὐτὰρ ἔπει λούσεν τε καὶ ἔγχευεν λίπ' ἐλαίῳ,
 ἀμυρὶ δέ μιν φᾶρος καλὸν βάλεν ἠδὲ χιτῶνα,
 ἔκ β' ἀσπαμίνθου βῆ, δέμας ἀθανάτοισιν ὁμοῖος·
 πᾶρ δ' ὅγε Νέστορ' ἰὼν κατ' ἄρ' ἔξετο, ποιμένι λαῶν.
 479 Οἱ δ' ἔπει ὥπτησαν κρεῖ ὑπέρτερα καὶ ἐρύσαντο,
 δαίνυνθ' ἔζόμενοι· ἐπὶ δ' ἀνέρες ἐσθλοὶ ὕροντο,
 οἶνον ἐνοισχοεῦντες ἐνὶ χρυσέοις δεπάεσσιν.
 Αὐτὰρ ἔπει πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 τοῖσι δὲ μῦθον ἔρχε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 475 Παῖδες ἔμοι, ἄγε, Τηλεμάχῳ καλλίτριχα ἵππους
 ζεύξαθ' ὑφ' ἄρματ' ἄγοντες, ἵνα πρήσσησιν ὁδοῖο.
 ὦ· ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλᾳ μὲν κλύον ἠδ' ἐπίοντο·
 καρπαλίμως δ' ἔζευξαν ὑφ' ἄρμασιν ὠκείας ἵππους.
 Ἔν δὲ γυνὴ ταμίη σίτον καὶ οἶνον ἔθηκεν,
 480 ὅλα τε οἷα ἔδουσι Διοτρεφέες βασιλῆες.
 Ἄν δ' ἄρα Τηλέμαχος περικαλλέα βῆσαστο δίφρον·
 πᾶρ δ' ἄρα Νεστορίδης Πεισίστρατος, ὄρχαμος ἀν-
 ἐς δίφρον τ' ἀνέβαινε καὶ ἡνία λάξετο χερσίν· [ὄρων,
 μάστιξεν δ' ἔλααν· τῷ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην
 485 ἐς πεδίον, λιπέτην δὲ Πύλου αἰπὺ πολίεθρον·
 οἱ δὲ πανημέριοι σείον ζυγὸν ἀμφὶς ἔχοντες.
 Δύσετό τ' ἥελιος σκιάωντό τε πᾶσαι ἀγυαί·
 ἐς Φηρὰς δ' ἵκοντο Διοκλῆος ποτὶ δῶμα,
 υἱέος Ὀρσιλόχοιο, τὸν Ἀλφειὸς τέκε παῖδα.
 490 Ἔνθα δὲ νύκτ' ἄεσαν· ὁ δὲ τοῖς πᾶρ ζείναια ὤηκεν.
 Ἥμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 ἵππους τε ζεύγνυντ' ἀνά θ' ἄρματα ποικίλ' ἔβαινον·
 [ἐκ δ' ἔλασαν προθύροιο καὶ αἰθούσης ἐριδούπου·]
 μάστιξεν δ' ἔλααν· τῷ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην.
 495 Ἴξον δ' ἐς πεδίον πυρρηφόρον· ἔνθα δ' ἔπειτα
 ἦνον δόδον· τοῖον γὰρ ὑπέκφερον ὠκείας ἵπποι.
 Δύσετό τ' ἥελιος σκιάωντό τε πᾶσαι ἀγυαί.

cervicales, solvitque bovis robur : et alte-precata-sunt
 filiaeque nurusque, et pudica uxor
 Nestoris, Eurydice, maxima-natu Clymeni filiarum.
 Hi quidem deinde tollentes bovem a terra spatiosa
 tenebant : at mactavit Pisistratus, dux virorum.
 Ex-illa autem ut niger sanguis fluxerat, reliqueratque ossa
 animus,] cito dein ipsam divisere ; statimque femora excide-
 runt] omnia rite, et adipe cooperuerunt,
 hanc duplicantes ; super ea vero frusta-cruda-imposuere.
 Adolebatque in lignis-fissis senex, insuperque nigrum vinum
 libabat ; juvenes vero juxta eum tenebant verua-quinque-
 spidum manibus.] Sed ubi femora exusta-erant, et viscera-gu-
 starant,] minutatim-secuere cetera, et verubus transfixere,
 assabantque, acuta verua in manibus tenentes.

Interea vero Telemachum lavit pulcra Polycaste,
 Nestoris minima-natu filia Nelidae.

Ac postquam laverat, et unxerat pingui oleo,
 eique indusium pulcrum circumjecerat et tunicam,
 ipse e lavacro exiit, corpore immortalibus similis :
 juxtaque Nestorem consedit, pastorem virorum.

Hi vero postquam assarant carnes superiores, et igni extra-
 xerant,] epulabantur sedentes ; deinde viri praestantes sur-
 gebant,] vinum infundentes in aureis poculis.

Ac quum potus et cibi desiderium exemissent,
 illis dein sermones exorsus-est Gerennius eques Nestor :

Filii mei, agile, Telemacho pulcris-jubis equos
 jungite sub currum ducentes, ut conficiat iter.

Sic dixit ; hi vero ei statim auscultaunt ac paruerunt :
 celeriterque junxere sub currum veloces equos.

Ac mulier proma panem et vinum imposuit,
 obsoniaque, qualia edunt Jovis-alumni reges.

Inde Telemachus perpulcrum conscendit currum :
 juxta eum vero Nestorides Pisistratus, dux virorum,
 in currumque consedit, et habenas cepit manu :
 scuticaque-percussit equos ut-currerent : hi vero non inviti
 volarunt] in campum, reliqueruntque Pyli excelsam urbem ;
 ac per-totum-diem quatiebant jugum utrinque habentes.

Occiditque sol, obumbrabanturque omnes viae :
 ad Pheras autem venerunt, Dioclis ad domum,
 filii Orsilocli, quem Alpheus genuit filium.

Ibi vero noctem dormiverunt : illeque iis hospitalia apposuit.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 equosque junxerunt, et currum varium conscenderunt ;
 [eque vestibulo agitarunt, et e-porticu sonora :]

scuticaque-percussit equos ut-currerent : hi vero non inviti vo-
 larunt.] Venerunt autem in campum frugiferum ; ibi vero inde
 conficiebant iter : tantopere enim eos extulere veloces equi.
 Occiditque sol, obumbrabanturque omnes viae.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Δ.

ODYSSEÆ IV.

Τὰ ἐν Λακεδαίμονι.

Quæ in Lacedæmone facta.

- Οἱ δ' ἔξον κοίλῃν Λακεδαίμονα κητώεσσαν·
 πρὸς δ' ἄρα δώματ' ἔλυν Μενελάου κυδαλίμοιο.
 Τὸν δ' εὖρον δαινύντα γάμον πολλοῖσιν ἔτησιν
 υἱέος ἡδὲ θυγατρὸς ἀμύμονος ᾧ ἐνὶ οἴκῳ.
 5 Τὴν μὲν Ἀχιλλῆος ῥηξήνορος υἱεὶ πέμπεν
 ἐν Τροίῃ γάρ πρῶτον ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν
 ζωαμέναι· τοῖσιν δὲ θεοὶ γάμον ἐξετέλειον.
 Τὴν ἄρ' ὅγ' ἐνθ' ἵπποισι καὶ ἄρμασι πέμπε νέεσθαι
 Μυρμιδόνων προτὶ ἄστυ περικλυτὸν, οἷσιν ἄνασσεν.
 10 Υἱεὶ δὲ Σπάρτηθεν Ἀλέκτορος ἤγετο κούρην,
 ὣς αἰ τηλύγετος γένετο κρατερὸς Μεγαπένθης
 ἐκ δούλης· Ἑλένη δὲ θεοὶ γόνον οὐκέτ' ἔρανον,
 ἐπειδὴ τὸ πρῶτον ἐγέναιτο παῖδ' ἔρατεινῃν.
 Ἑρμῖον, ἣ εἶδος ἔγε χρυσέης Ἀφροδίτης.
 15 [Ὡς οἱ μὲν δαίνυντο καθ' ὑπερεφές μέγα δῶμα
 γείτονες ἡδὲ ἔται Μενελάου κυδαλίμοιο,
 τερπόμενοι· μετὰ δέ σφιν ἐμέλλετο θεῖος ἀοιδὸς,
 ρομφαίῳ δόϊ δὲ κυδιστῇτιρε κατ' αὐτοῦς
 μολπὴς ἐξάργοντος ἐδίνεον κατὰ μέσσον.]
 20 Τὼ δ' αὖτ' ἐν προθύροισι δόμον αὐτῷ τε καὶ ἵππῳ,
 Τηλέμαχος θ' ἦρωσ καὶ Νέστορος ἀγλαὸς υἱὸς,
 σῆψαν· ὁ δὲ προμολὼν ἴδετο κρέλυν Ἑτεωνεύς,
 σέρτηρ δὲ θεράπων Μενελάου κυδαλίμοιο.
 Βῆ δ' ἵμεν ἀγγελέων διὰ δώματα ποιμένι λαῶν,
 25 ἀργοῦ δ' ἰστάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ζεῖνῳ δὴ τινε τῷδε, Διοτρεφὲς ὦ Μενέλαε,
 ἄνδρ' ὅω, γενεῇ δὲ Διὸς μεγάλῳ εἵκτον.
 Ἄλλ' εἰπ', εἴ σπῶϊν καταλύσομεν οἰκῆας ἵππους,
 ἢ ἄλλον πέμπωμεν ἱκάνεμεν, ὅς κε φιλήσῃ.
 30 Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη ξανθοὺς Μενέλαος·
 οὐ μὲν νήπιος ἦςθα, Βοηθοῖδ' Ἑτεωνεῦ,
 τὸ πρῖν ἀτὰρ μὲν νῦν γε παῖς ὥς νήπια βάζεις.
 Ἦ μὲν δὴ νῶϊ ξεινήϊα πολλὰ φαγόντε
 ἄλυν ἀνθρώπων δεῦρ' ἰκόμεθ' — αἶ κέ ποθι Ζεὺς
 35 ἐξοπίσω περ παύσῃ οἰζύρος. Ἀλλὰ λυ' ἵππους
 ξείνων, ἐς δ' αὐτοῦς προτέρω ἄγε οἰνηθῆναι.
 Ὡς φάθ'· ὁ δ' ἔκ μεγάροιο διέσσυτο, κέκλετο δ' ἄλλους
 ὀτρύνει θεράποντας ἅμ' ἐσπέσθαι εἰς αὐτῶ.
 Οἱ δ' ἵππους μὲν λῦσαν ὑπὸ ζυγοῦ ἰδρώοντας·
 40 καὶ τοὺς μὲν κατέδησαν ἐφ' ἵππεισιν κάπησιν,
 πᾶρ δ' ἔβαλον ζεῖας, ἀνὰ δὲ χεῖρ' ἑλκὸν ἔμιζαν·
 ἄρματα δ' ἔλιναν πρὸς ἐνώπια παμφανώνοντα·
 αὐτοὺς δ' εἰζῆγον θεῖον δόμον· οἱ δὲ ἰδόντες
 θαύμαζον κατὰ δῶμα Διοτρεφὸς βασιλῆος.
 45 Ὡς τε γὰρ ἡελίου αἴγλη πέλεν ἡ δὲ σελήνης,
 ὥμα καθ' ὑπερεφές Μενελάου κυδαλίμοιο.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν δρώμενοι ὀφθαλμοῖσιν,
 ἐξ ῥ' ἀσπμίνθους βάντες εὐξέστας λούσαντο.
 Τοὺς δ' ἐπεὶ οὖν ὀμῶαι λούσαν καὶ χρίσαν ἑλαίῳ,

Hi autem pervenere in-cavam Lacedæmonem cavernosam;
 ad ædes vero agebant Menelai gloriosi.

Hunc invenere præbentem-epulum nuptiale multis sodalibus,
 filii atque filiae eximiae, sua in domo.

Hanc quidem Achillis perrumpentis-agmina-virorum filio mit-
 tebat:] in Troja enim primum sponderat et annuerat se
 eam daturum: illis vero dii nuptias perficiebant.

Hanc igitur ipse illuc cum-equis et curribus mittebat, ut-iret
 Myrmidonum in urbem inclytam, quibus ille imperabat.

Filio autem e-Sparta Alectoris nuptum-dabat filiam,
 qui ei sero-natus erat, fortis Megapenthes,
 e serva: Helenæ autem dii prolem non-amplius dabant,
 ex-quo semel pepererat filiam amabilem,
 Hermionem, quæ speciem habebat aureæ Veneris.

[Sic hi quidem epulabantur per altam magnam domum,
 vicini atque amici Menelai gloriosi,
 oblectantes-se: inter eos vero cantabat divinus cantor,
 citharam-pulsans; duoque saltatores inter eos,
 illo cantum auspicante, saltabant in medio.]

Hi autem in vestibulo ædium, ipsique et equi,
 Telemachusque heros, et Nestoris inclytus filius,
 steterunt: ac progressus vidit eos præstans Eteoneus,
 sedulus famulus Menelai gloriosi.

Ivit autem annuntiaturus per ædes pastori virorum,
 propeque stans verbis alatis eum allocutus-est:

Hospites en quidam isti adsunt, Jovis-alumne o Menelae,
 viri duo, soboli vero Jovis magni similes-sunt.

Sed dic, utrum ipsis solvamus veloces equos,
 an ad-alium dimittamus ut-eant, qui eos amice-excipiat.

Hunc autem valde indignatus allocutus-est flavus Mene-
 laus:] non quidem stultus eras, Boethide Eteoneu,
 antea: at nunc quidem, veluti puer, puerilia loqueris.

Profecto jam nos, hospitalia multa postquam-comedimus
 aliorum hominum, hunc venimus: utinam Jupiter
 in-posterum quidem liberarit ab-ærumna. Sed solve equos
 hospitum, atque ipsos introduc ad-epulandum.

Sic dixit: ille vero e domo proruit, vocabatque alios
 sedulos famulos, una ut-sequerentur se ipsum.

Hi vero equos quidem solverunt sub jugo sudantes:
 et eos quidem alligarunt ad equina præsepia,

apponebantque far, et hordeum album admiscuerunt:
 currus autem inclinarunt ad parietes collucentes:

ipsos vero duxerunt-in augustam domum; hi autem videntes
 admirabantur euntes per domum Jovis-alumni regis.

Instar enim solis splendor erat, sive lunæ,
 domum per excelsam Menelai gloriosi.

At postquam saliatum-videndo oculis,
 ad labra descendentes perpolita, laverunt.

Hos vero postquam ancillæ laverant et unxerant oleo.

- 60 ἀμφὶ δ' ἄρα χλαίνας οὐλας βάλον ἡδὲ χιτῶνας,
 ἔς βα θρόνους ἔζοντο παρ' Ἀτρεΐδην Μενέλαον.
 Χερνίβα δ' ἀμφίπολος προχῶν ἐπέχευε φέρουσα
 καλῇ, χρυσεῖη, ὑπὲρ ἀργυρεῖοιο λῆβητος,
 νῖψασθαι· παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν.
- 65 Σίτον δ' αἰδοίη ταμὴν παρέθηκε φέρουσα,
 εἶδατα πολλ' ἐπιθεῖσα, χαριζομένη παρεόντων.
 [Δαιτρός δὲ κρειῶν πίνακας παρέθηκεν αἰείρας
 παντοίων· παρὰ δὲ σφι τίθει χύσεια κύπελλα.]
 Τῷ καὶ δεικνύμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
- 60 Σίτου θ' ἄπτεσθον καὶ χαίρετον. Αὐτὰρ ἔπειτα
 δείννου πασσαμένω εἰρησόμεθ' οἵτινές ἐστον
 ἀνδρῶν· οὐ γὰρ σφῶν γε γένος ἀπόλωλε τοκῆων,
 ἀλλ' ἀνδρῶν γένος ἐστὲ Διοτρεφῶν βασιλῆων
 σκηπτοῦργον· ἐπεὶ οὐ κε κακοὶ τοιοῦδες τέκοιεν.
- 65 Ὡς φάτο· καὶ σφιν νῶτα βοδὸς παρὰ πῖονα ὄηκεν
 ὅπτ' ἐν χερσὶν ἔλων, τὰ βὰ οἱ γέρα πάρθεσαν αὐτῷ.
 Οἱ δ' ἐπ' ὀνεῖαθ' ἐτοίμα προκείμενα χεῖρας ἔαλλον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 δὴ τότε Τηλέμαχος προσεφώνεε Νέστορος υἱόν,
- 70 ἄγχι σῶν κεφαλῇν, ἵνα μὴ πευθοῖαθ' οἱ ἄλλοι·
 Φράζεο, Νεστορίδῃ, τῷ ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ,
 χαλκοῦ τε στεροπὴν καὶ δῶματα ἡγήντα,
 χρυσοῦ τ' ἡλέκτρου τε καὶ ἀργύρου ἡδ' ἐλέφαντος.
 Ζηνὸς που τοιῆδε γ' Ὀλυμπίου ἐνδοθεν αὐλή.
- 75 Ὅσσα τὰδ ἄσπετα πολλά· σέβας μ' ἔχει εἰςορόντωντα.
 Τοῦ δ' ἀγορεύοντος ξύνετο ξανθὸς Μενέλαος,
 καὶ σφεας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Τέκνα φίλ', ἦτοι Ζηνὶ βροτῶν οὐκ ἄν τις ἐρίχοι·
 ἀθάνατοι γὰρ τοῦγε δόμοι καὶ κτήματα' ἔασιν·
- 80 ἀνδρῶν δ' ἥ κέν τις μοι ἐρίσσειται, ἥ καὶ οὐκί,
 κτήμασιν· ἥ γὰρ πολλὰ παθὼν καὶ πολλ' ἐπαληθεῖς
 ἡγαγόμεν ἐν νηυσὶ καὶ ὀδοῶσθε ἔτει ἤλθον·
 Κύπρον Φοινίκην τε καὶ Αἰγυπτίους ἐπαληθεῖς,
 Αἰθιοπίας θ' ἱκόμην καὶ Σιδονίους καὶ Ἑρεμβούς
- 85 καὶ Λιβύην, ἵνα τ' ἄρνες ἄφαρ κεραοὶ τελέθουσιν.
 Τρίς γὰρ τίκτει μῆλα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτόν.
 Ἐνθα μὲν οὔτε ἀναξ ἐπιδευής οὔτε τι ποιμήν
 τυροῦ καὶ κρειῶν, οὐδὲ γλυκεροῖο γάλακτος·
 ἀλλ' αἰεὶ παρέχουσιν ἐπητηνανὸν γάλα θῆσθαι.
- 90 Ἔως ἐγὼ περὶ κείνα πολλὸν βίστον συναγείρων
 ἡλώμην, τείως μοι ἀδελφεὸν ἄλλος ἔπεφνεν,
 λάθρῃ, ἀνωῖστί, δολῶ οὐλομένης ἀλόχοιο·
 ὥς οὔτι χαίρων τοῖςδε κτεάτεσσιν ἀνάσσω.
 Καὶ πατέρων τάδε μέλλει' ἀκούμεν, ὅτινες ὑμῖν
- 95 εἰσὶν· ἐπεὶ μάλα πολλ' ἐπαθόν, καὶ ἀπώλεσα οἶκον,
 εὖ μάλα νειετάοντα, κεχανότα πολλὰ καὶ ἐσθλὰ.
 Ὡν ὄφελον τριτάτην περ ἔχων ἐν δώμασι μοῖραν
 ναίειν, οἱ δ' ἄνδρες σοοὶ ἐμμεναι, οἱ τὸτ' ὄλοντο
 Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, ἐκὰς Ἀργεὺς ἵπποβοότιο.
- 100 Ἄλλ' ἔμπης πάντας μὲν ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων —
 πολλάκις ἐν μεγάροισι καθήμενος ἡμετέροισιν,
 ἄλλοτε μὲν τε γῶφ φρένα τέρπομαι, ἄλλοτε δ' αὐτὲ
 παύσομαι· αἰψήρως δὲ κόρος κρυεροῖο γόοιο —

et lænas villosas circumjecerant *ipsis* atque tunicas :
 in sellis consederunt *hi* juxta Atriden Menelaum.
 Aquam autem ancilla gutturnio infundebat ferens,
 pulcro, aureo, super argenteo lebetes,
 ad-lavandum : juxtaque politam extendit mensam.
 cibum vero veneranda proma apposuit ferens,
 fercula multa imponens, largiens de-præsentibus.
 [Coquus autem carniū lances apposuit elevatas
 diversarum : et eis apposuit aurea pocula.]
 Hosque dextera-prehendens allocutus-est flavus Menelaus :
 Cibumque gustate et gaudete. Ac deinde,
 cœnam quum-gustaveritis, interrogabimus, quinam sitis
 hominum : non enim vestrorum genus *oblivione* periit pa-
 rentum,] sed virorum genus estis Jovis-alumnorum regum,
 sceptriferrorum : quippe nequaquam ignavi tales genuerint.
 Sic dixit; atque ipsis terga bovis pinguis apposuit,
 assata, manibus prehensa, quæ ei in-honorem apposuerant
 ipsi.] Hi vero ad cibos paratos appositos manus porrigebant.
 Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
 tum vero Telemachus alloquebatur Nestoris filium,
 prope admoto capite, ut ne audirent ceteri :
 Considera, Nestoride, meo carissime animo,
 ærisque splendorem per domum sonoram,
 aurique, electricæ, et argenti, atque eboris.
 Jovis utique talis est Olympii intus aula.
 Quanta hæc infinita multa ! admiratio me tenet intuentem.
 Hunc autem loquentem intellexit flavus Menelaus,
 et ipsos compellans, verbis alatis allocutus-est :
 Filii cari, cum-Jove quidem mortalium hand ullus con-
 tenderit :] immortales enim hujus ædes et possessiones sunt.
 hominum vero aut aliquis mihi contendat, aut etiam nos,
 opibus : certe enim multa passus et multum vagatus
 adduxi hæc in navibus, et octavo demum anno veni :
 ad-Cyprum, Phœnicenque, et Ægyptios vagatus,
 Æthiopasque adii, et Sidonios, et Erembos,
 et Libyam, ubi agni protinus cornuti sunt.
 Ter enim *ibi* pariunt oves integrum per annum.
 Ibi quidem neque herus indigens est, neque omnino pastor,
 casei et carniū, neque dulcis lactis :
 sed semper præbent per-totum-annum lac mulgendum.
 Dum ego circa illa multas facultates colligens
 errabam, interea mihi fratrem alius interfecit,
 clam, ex-improviso, dolo perniciosæ uxoris :
 adeo nequaquam gaudens hisce facultatibus impero.
 Et e-patribus ista debetis andivisse, quicumque vobis
 sunt : quandoquidem valde multa passus-sum, et peridi
 domum,] perquam habitantibus-commodam, continentem
 multa et pretiosa.] Quorum utinam vel tertiam labens in ædi-
 bus partem] habitarem, at viri salvi essent, qui tum perire
 Troja in lata, longe ab-Argo equos pascente.
 Sed tamen omnes quidem lugens et deflens,
 (crebro in ædibus desidens nostris,
 modo quidem luctu mentem oblector, modo autem rursus
 quiesco : cita vero venit! satiety tremendi luctus)

- τῶν πάντων οὐ τόσσον δούρομαι, ἀχνύμενός περ,
 105 ὡς ἐνός, ὅτε μοι ὕπνον ἀπεχθαίρει καὶ ἐδωδὴν
 μνωομένῳ ἐπεί οὔτις Ἀχαιῶν τόσσ' ἐμόγησεν,
 ὅσσ' Ὀδυσσεύς ἐμόγησε καὶ ἥρατο· τῷ δ' ἄρ' ἐμελλεν
 αὐτῷ κῆδε' ἔσεσθαι, ἐμοὶ δ' ἄχος αἰὲν ἄλαστον
 κείνου, ὅπως δὴ δηρὸν ἀποίχεται· οὐδέ τι ἴδμεν
 110 ζῶει δγ' ἢ τέθνηκεν· δδύρονται νύ που αὐτὸν
 Λαέρτης ὁ δ' γέρον καὶ ἐγγύρων Πηνελόπεια,
 Τηλέμαχος ὁ, ὃν ἔλειπε νέον γεγαῶτ' ἐνὶ οἴκῳ.
 Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα πατὴρ ὅφ' ἤμερον ὥρσε γόοιο.
 Δάκρυ δ' ἀπὸ βλεφάρων χαμάδις βάλε, πατὴρ ἀκού-
 115 χλαῖναν πορφυρέην ἀντ' ὀφθαλμοῖν ἀνασχών [σας,
 ἀμφοτέρῃσιν χερσὶ· νόησε δέ μιν Μενέλαος·
 μερμήριζε δ' ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 ἥέ μιν αὐτὸν πατὴρ ἐάσειε μνηστῆραι,
 ἢ πρῶτ' ἐξερέοιτο ἕκαστά τε πειρῆσαιτο.
 120 Ἔως δα τοῦτο ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 ἐκ δ' Ἑλένη θαλάμοιο θυώδεος ὑψορόφοιο
 ἤλυθεν, Ἀρτέμιδι χρυσηλακάτῳ εἰκυῖα.
 Τῇ δ' ἄρ' ἔμ' Ἀδρήστη κλισίην εὐτυκτον ἔθηκεν·
 Ἀλκίππη δὲ τάπητα φέρεν μαλακοῦ ἐρίοιο·
 125 Φυλῷ δ' ἀργύρεον τάλαρον φέρε, τὸν δ' ἐδωκεν
 Ἀλκάνδρῃ, Πολύβοιο δάμαρ, ὅς ἐναι' ἐνὶ Θήβης
 Αἰγυπτίῃς, ὅθι πλείστα δόμοις ἐν κτήματα κεῖται·
 ὃς Μενελάῳ δῶκε δὴ ἀργυρέας ἀσαμίνθους,
 δοιοὺς δὲ τρίποδας, δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα.
 130 Χωρὶς δ' αὖθ' Ἑλένη ἄλοχος πόρε κάλλισμα δῶρα·
 χρυσέην τ' ἡλακάντην τάλαρόν τ' ὑπόκυκλον ὅσασσεν
 ἀργύρεον, χρυσοῦ δ' ἐπὶ χεῖλεα κεκράντο.
 Τὸν βὰ οἱ ἀμφίπολος Φυλῷ παρέθηκε φέρουσα,
 νήματος ἀσκητοῖο βεβυσμένον· αὐτὰρ ἐπ' αὐτῷ
 135 ἡλακάντη τετάνυστο, ἰοδνεφές εἶρος ἔχουσα.
 Ἔζετο δ' ἐν κλισίῳ, ὑπὸ δὲ θρήνης πόσιν ἦεν.
 Αὐτίκα δ' ἦγ' ἐπέεσσι πόσιν ἐρέεινεν ἕκαστα·
 Ἴδμεν δὴ, Μενέλαε Διοτρεφές, ὅτινες οἶδε
 ἀνδρῶν εὐχετόωνται ἱκανέμεν ἡμέτερον δῶδ;
 140 ψεύσομαι, ἢ ἔτυμον ἐρέω; κέλεται δέ με θυμός.
 Οὐ γάρ πώ τινά φημι ῥοιχότα ὥδε ἰδέσθαι,
 οὔτ' ἀνδρ' οὔτε γυναῖκα — σέβας μ' ἔχει εἰς ὀρώσαν--
 ὡς δὲ Ὀδυσσεὺς μεγαλήτορος ὕψι ῥοιχεν,
 Τηλεμάχῳ, τὸν ἔλειπε νέον γεγαῶτ' ἐνὶ οἴκῳ
 145 κείνος ἀνὴρ, ὅτ' ἐμείο κυνώπιδος εἶνεκ' Ἀχαιοὶ
 ἤλθετο ὑπὸ Τροίην, πόλεμον θρασὺν δρᾶναιοντες.
 Τῇ δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 οὕτω νῦν καὶ ἐγὼ νοέω, γύναι, ὡς σὺ εἰσχεις·
 κείνου γὰρ τοιοῖδε πόδες τοιαῖδε τε χεῖρες,
 150 ὀφθαλμῶν τε βολαὶ κεφαλῇ τ' ἐφύπερθε τε χαῖται.
 Καὶ νῦν ἦτοι ἐγὼ μεμνημένος ἄμφ' Ὀδυσσῆϊ
 μυθεόμην ὅσα κείνος διζύσας ἐμόγησεν
 ἄμφ' ἐμοί, αὐτὰρ ὁ πικρὸν ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον εἶβεν,
 χλαῖναν πορφυρέην ἀντ' ὀφθαλμοῖν ἀνασχών.
 155 Τὸν δ' αὖ Νεστορίδης Πηλεΐστρατος ἀντίον ἤδα·
 Ἀτρεΐδῃ Μενέλαε Διοτρεφές, ὄρχαμε λαῶν,
 κείνου μέντοι ὅδ' οὐδ' ἐτήτυμον, ὡς ἀγορεύεις·

horum omnium- causa non tantum lugeo, dolens licet,
 ut unius-gratia, qui mihi somnum invisum-facit et cibum,
 recordanti : quoniam nullus Achivorum tanta molitas-est,
 quanta Ulysses molitus-est et pertulit : huic autem destina-
 tum-erat] ipsi dolore ut-forent, mihi vero moror semper gra-
 vissimus] de-eo, quoniam diu longe-abest; nec quicquam
 scimus,] vivatne ille, an mortuus-sit : deflent certe illum
 Laertesque senex, et prudens Penelope,
 Telemachusque, quem reliquit recens natum in domo.

Sic dixit : huic autem ob-patrem desiderium excitavit fle-
 tus.] Lacrimam vero a palpebris humi demisit, de-patre au-
 diens,] lænam purpuream oculis prætendens
 utraque manu : animadvertit autem ipsum Menelaus ;
 deliberavitque deinde in mente et in animo,
 utrum eum ipsum patris sineret meminisse,
 an prior interrogaret, singulaque exploraret.

Dum ille hæc deliberabat in mente et in animo,
 Helena ex thalamo odorifero alte-tecto
 egressa-est, Dianæ aureum-arcum-habenti similis.
 Ille autem ilico Adrasta sellam bene-factam posuit :
 Alcippe vero tapetum ferebat mollis lænæ :
 Phylo autem argenteum calathum ferebat, quem illi dedit
 Alcandra, Polybi uxor, qui habitabat in Thebis
 Ægyptiis, ubi plurimæ in ædibus possessiones jacent :
 qui Menelao dedit duo argentea labra,
 geminosque tripodas, decemque auri talenta.
 Scorsum vero rursus Helenæ uxor ejus dedit pulcra dona ;
 aureamque colum, calathumque infra-circinatum præbuit,
 argenteum, auro vero superius labia munita-erant.
 Hunc igitur ei ancilla Phylo apposuit ferens,
 filo elaborato repletum : ac super eum
 colus extensa-erat, violaceam lænam habens.
 Sedit autem in sella, et scabellum sub pedibus erat.
 Continuo vero hæc verbis maritum interrogabat singula :
 Scimusne jam, Menelæ Jovis-alumne, quosnam hi
 hominum se-proficantur venisse nostram domum ?
 Mentiar, an verum dicam ? jubet autem me animus.
 Non enim me ullum puto similem adeo vidisse
 nec virum nec mulierem, (admiratio me tenet adspicientem ;)
 ut hic Ulyssis magnanimi filio similis-est,
 Telemacho, quem reliquit recens natum in domo
 ille vir, quando mei impudentis gratia Achivi
 venistis sub Trojam, bellum sævum excitantes.

Hanc autem respondens allocutus-est flavus Menelaus :
 sic nunc et ego existimo, uxor, ut tu conjicis :
 illius enim ejusmodi sunt pedes, ejusmodique manus :
 oculorumque jactus, caputque, et superne comæ.
 Et nunc sane ego recordatus de Ulyse
 loquebar, quanta ille, ærumnas-patients, toleraverit
 pro me : atque hic amaram sub palpebris lacrimam stillabat,
 lænam purpuream oculis obtendens.

Hunc vero rursus Nestorides Pisistratus contra allocutus-
 est] : Atride Menelæ, Jovis-alumne, dux virorum,
 illius quidem hic filius est vere, quemadmodum dicis ;

ἀλλὰ σάοζων ἐστὶ νημεσσάται δ' ἐνὶ θυμῷ,
 ὧδ' ἔλθων τὸ πρῶτον, ἐπεσβολίας ἀναφανένιν
 160 ἅντα σέθεν, τοῦ νῦν θεοῦ ὧς τερόμεθ' αὐδῇ.
 Αὐτὰρ ἐμὲ προέηκε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ,
 τῷ ἅμα πομπὸν ἔπεσθαι· ἐέλδeto γάρ σε ἰδέσθαι,
 ὄφρα οἱ ᾗ τι ἔπος ὑποθήσεται ἡέ τι ἔργον.
 Πολλὰ γὰρ ἄλγε' ἔχει πατὴρ παῖς οἰχομένοιο
 165 ἐν μεγάροις, ὃ μὴ ἄλλοι ἀσσητῆρες ἔωσιν,
 ὡς νῦν Τηλεμάχῳ δὲ μὲν οἴχεται, οὐδέ οἱ ἄλλοι
 εἶσ', οἳ κεν κατὰ δῆμον ἀλάκοιεν κακότητα.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 ὦ πόποι, ᾗ μάλα δὴ φίλου ἀνέρος υἱὸς ἐμὸν δῶ
 170 ἔκειθ', δὲ εἵνεκ' ἐμιοι πολέας ἐμόγησεν ἀέθλους·
 καὶ μιν ἔφην ἔλθοντα φίλησέμεν ἔξοχον ἄλλων
 Ἀργείων, εἰ νῦν ὑπεῖρ ἅλα νόστον ἔδωκεν
 νηυσὶ θεῶσι γενέσθαι Ὀλύμπιος εὐρύποπα Ζεὺς.
 Καὶ κέ οἱ Ἀργεῖ νάσσα πόλιν, καὶ δόματα' ἔτευξα,
 175 ἐξ Ἰθάκης ἀγαγὼν σὺν κτήμασι καὶ τέχεϊ ᾧ
 καὶ πᾶσιν λαοῖσι, μίαν πόλιν ἐξαλαπάξας,
 αἱ περιναιετάουσιν, ἀνάσσονται δ' ἐμοὶ αὐτῷ.
 Καὶ κε θάμ' ἐνθάδ' εὐντες ἐμιογόμεθ'· οὐδέ κεν ἡμέας
 ἄλλο διέκρινεν φιλονέτε τε τερομένοω τε,
 180 πρὶν γ' ὅτε δὴ θανάτοιο μέλαν νέφος ἀμφεκάλυψεν.
 Ἀλλὰ τὰ μὲν που μέλλεν ἀγασσέσθαι θεὸς αὐτός,
 δὲ κείνον δύστηνον ἀνόστιμον οἶον ἔθιχεν.
 ὧς φάτο· τοῖσι δὲ πᾶσιν ὑφ' ἡμερον ὥρσε γόοιο.
 Κλαίει μὲν Ἀργεῖη Ἑλένη, Διὸς ἐκγεγαυῖα,
 185 κλαίει δὲ Τηλεμάχος τε καὶ Ἀτρεΐδης Μενέλαος·
 οὐδ' ἄρα Νέστορος υἱὸς ἀδακρύτω ἔχεν ὄσσε.
 Μνήσατο γὰρ κατὰ θυμὸν ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο,
 τὸν β' Ἡοὺς ἔκτεινε φαεινῆς ἀγλαδὸς υἱός·
 τοῦ δ' ἔπιμνησθεὶς ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν·
 190 Ἀτρεΐδην, περὶ μὲν σε βροτῶν πεπνυμένον εἶναι
 Νέστωρ φάσθ' ὃ γέρων, δέ' ἐπιμνησάμεθα σείο·
 [οἷσιν ἐνὶ μεγάροις, καὶ ἀλλήλους ἐρέοιμεν·]
 καὶ νῦν, εἴ τί που ἔστι, πίθοί μοι· οὐ γὰρ ἔγωγε
 τέρομαι· ὀδυρόμενος μεταδόρπιος· ἀλλὰ καὶ Ἡῶς
 195 ἔσσεται ἡριγένεια· νημεσσάμαι γε μὲν οὐδὲν
 κλαίειν, δὲ κε θάνησι βροτῶν καὶ πότμον ἐπίσπῃ.
 Τοῦτό νυ καὶ γέρας οἶον οἰζυροῖσι βροτοῖσιν,
 κείρασθαι τε κόμην βαλῆειν τ' ἀπὸ δάκρυ παρειῶν.
 Καὶ γὰρ ἐμὸς τέθνηκεν ἀδελφεός, οὔτι χάριστος·
 200 Ἀργείων· μέλει δὲ σὺ ἴσμεναι· οὐ γὰρ ἔγωγε
 ᾗ νησ' οὐδὲ ἴδον· περὶ δ' ἄλλων φασὶ γενέσθαι
 Ἀντιλοχον, πέρι μὲν θείειν ταχὺν ἠδὲ μαχητήν.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 ὦ φίλ', ἔπει τόσα εἶπες, δὲ' ἂν πεπνυμένος ἀνήρ
 205 εἴποι καὶ ῥέξειε, καὶ δὲ προγενέστερος εἴη —
 τοῖου γὰρ καὶ πατὴρ, ὃ καὶ πεπνυμένα βάζεις·
 ῥεῖα δ' ἀργυυτός γόνος ἀνέρος, ὥτε Κρονίων
 ὄλβον ἐπικλώσει γαμέοντι τε, γεινομένῳ τε,
 ὡς νῦν Νέστορι δῶκε διαμπερές ἡμᾶτα πάντα,
 210 αὐτὸν μὲν λιπαρῶς γηρασκέμεν ἐν μεγάροιςιν,
 υἱέας αὖ πινυτούς τε καὶ ἔγγεσιν εἶναι ἀρίστους —

sed modestus est, indignumque putat in animo,
 huc profectus primum, interpellationes proferre
 coram te, cujus nos, dei tanquam, delectamur voce.
 Ceterum me misit Gerenius eques Nestor,
 hunc simul comes ut sequeretur; cupiebat enim te videre,
 ut ei aut sermonem aliquem suggereres, aut aliquod opus.
 Plurimos enim dolores habet de patre filius absente
 in domo sua, cui non alii auxiliatores sunt;
 sicut nunc Telemacho hic quidem (pater) abest, neque ei alii
 sunt, qui in populo avertant ab eo calamitatem.

Hunc autem respondens allocutus est flavus Menelaus:
 dii boni, certe perquam amici viri filius meam domum
 venit, qui mea gratia plurima exanclavit certamina:
 atque ipsum cogitabam huc profectum me amice-excepturum
 præ aliis] Argivis, si nobis super mare reditum dedisset
 navibus velocibus fieri Olympius late-sonans Jupiter.
 Et sane ei in Argo condidissim urbem, et ardes exstruxissem,
 ex Ithaca advecto cum facultatibus et filio suo
 et omnibus civibus, una urbe evacuata,
 earum quæ circumhabitantur regunturque a-me ipso.
 Et crebro, hic si-essemus, una-versaremur: nec nos
 aliud quicquam diremisset amantesque oblectantesque nos,
 antequam tandem mortis nigra nebula nos obtexisset.
 Sed hæc quidem futurum erat ut invideret deus ipse,
 qui illum infelicem non-reducem solum reddidit.

Sic dixit: his vero omnibus desiderium excitavit fictus.
 Flebat quidem Argiva Helena, Jove enata;
 flebat etiam Telemachusque et Atrides Menelaus;
 neque Nestoris filius absque lacrimis habebat oculos.
 Recordabatur enim in animo eximii Antilochi,
 quem Aurora interfecit splendide inclutus filius:
 hujus ille recordatus verba alata dixit:

Atride, supra quidem alios te mortales prudentem esse
 Nestor dicebat senex, quando mentionem faceremus tui:
 [ipsius in ædibus, et nos-mutuo alloqueremur:]
 atque nunc, si qua licet, pareas mihi; non enim ego
 delector flens inter-cenandum: sed et Aurora
 aderit mane-genita: gravior quidem neutiquam
 deslere eum, quicumque mortuus-fuerit mortalium et fatum
 obierit.] Hic nimirum et honor solus est miseris mortalibus,
 comam tondere amicos de mortuis, profundereque lacrimas
 de-genis.] Etenim meus obiit frater, neutiquam ignavissimus
 Argivorum: debes autem tu nosse: non enim ego
 congressus-sum, nec vidi: supra autem alios dicunt fuisse
 Antilochum, supra quidem alios currendo velocem ac bellatorem.]
 Hunc autem respondens affatus est flavus Menelaus:
 o amice: quandoquidem tanta dixisti, quanta prudens vir
 diceret et faceret, etiam qui major-natu esset:
 (talis enim et patris es, quare etiam prudenter loqueris:
 facile autem conspicua est proles viri, cui Saturnius
 felicitatem destinaverit et uxorem-ducenti et nascenti,
 quemadmodum nunc Nestori dedit perpetua diebus omnibus,
 ipsum quidem molliter senescere in ædibus,
 filios porro prudentesque et hastis (bello) esse optimos)

- ἡμεῖς δὲ κλαυθμόν μὲν ἰάσομεν, δὲ πρὶν ἐνύχθῃ·
 ὁρπούσῃ δ' ἐξ αὐτῆς μνησώμεθα, χερσὶ δ' ἐφ' ὕδωρ
 χευσάντων· μῦθοι δὲ καὶ ᾗθ' ἐπὶ χεῖρας ἔχουσιν
 215 Τηλεμάχῳ καὶ ἔμοι, διαειπεμένῳ ἀλλήλοισιν.
 ὣς ἔφατ'· Ἀσφαλίῳ δ' ἄρ' ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευεν,
 ὀτρυνὸς θεράπων Μενελάου κυδαλίμοιο.
 Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτοῖμα προκειμένα χεῖρας ἱάλλον.
 Ἐνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησ' Ἑλένη, Διὸς ἐκγεγαυῖα·
 220 αὐτίκ' ἄρ' εἰς οἶνον βάλε φάρμακον, ἐνθεν ἔπινον,
 νηπενθές τ' ἀχολόν τε, κακῶν ἐπίληθον ἀπάντων.
 Ὅς το καταβροῦσιεν, ἔπην κρητῆρι μιγείη,
 οὐ κεν ἐφημέριός γε βάλοι κατὰ δάκρυ παρειῶν,
 οὐδ' εἴ οἱ καταπεθναῖη μήτηρ τε πατήρ τε,
 225 οὐδ' εἴ οἱ προπάροιθεν ἀδελφεὸν ἢ φίλον υἱὸν
 χαλκῷ δητιώμεν, ὃ δ' ὀφθαλμοῖσιν δρῶτο.
 Τοῖα Διὸς θυγάτηρ ἔχε φάρμακα μητιόντα,
 ἐσθλὰ, τὰ οἱ Πολύδαμνα πόρεν, Θῳῶος παράκοιτις,
 Αἰγυπτίῃ· τῇ πλείστα φέρεי ζεῖδωρος ἄρουρα
 230 φάρμακα, πολλὰ μὲν ἐσθλὰ μεμιγμένα, πολλὰ δὲ
 ἱητρός δὲ ἔκαστος ἐπιστάμενος περὶ πάντων [λυγρά·
 ἀνθρώπων· ἡ γὰρ Παιήνός εἰσι γενεύλης.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ β' ἐνέηκε κέλευσε τε οἶνοχοῶσαι,
 ἐξαυτίς μῦθοισιν ἀμειβομένη προσέειπεν·
 235 Ἀτρεΐδῃ Μενέλαε Διοτρεφές ἦδ' καὶ οἶδε
 ἀνδρῶν ἐσθλῶν παῖδες — ἀτὰρ θεὸς ἄλλοτε ἄλλω
 Ζεὺς ἀγαθὸν τε κακὸν τε δοιδί· δύναται γὰρ ἅπαντα —
 ἦτοι νῦν δαίνυσθε, καθήμενοι ἐν μεγάροισιν,
 καὶ μῦθοις τέρπεσθε· εἰκότα γὰρ καταλέξω.
 240 Πάντα μὲν οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήνω,
 ὅσσοι Ὀδυσσεὺς ταλασίφρονός εἰσιν ἄεθλοι·
 ἀλλ' οἷον τόδ' ἔρεξε καὶ ἐτλη καρτερὸς ἀνὴρ
 δῆμῳ ἐνὶ Τρώων, θηὶ πύσχετε πῆματ' Ἀχαιοί.
 Αὐτόν μιν πληγῇσιν ἀεικέλῃσι δαμάσσας,
 245 σπεῖρα κακ' ἄμφ' ὤμοισι βαλὼν, οἰκῇ εἰοικώς,
 ἀνδρῶν δους μενέων κατέδω πολλὴν εὐρύγαιαν·
 ἄλλω δ' αὐτὸν φοιτῇ κατακρύπτων ἤσκειν,
 δέκτη, δὲ οὐδὲν τοῖος ἔην ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν·
 τῷ ἱκελος κατέδω Τρώων πολιν. Οἱ δ' ἀβάκησαν
 250 πάντες· ἐγὼ δέ μιν οἷα ἀνέγνων τοῖον ὄντα,
 καὶ μιν ἀνθρώπων· ὃ δὲ κερδοσύνη ἀλέεινεν.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ μιν ἐγὼ λόεον καὶ χρῖον ἑλαίῳ,
 ἄμφ' ἐδ' εἴματα ἔσσα, καὶ ὤμοισα καρτερόν ὄρκον,
 μὴ μὲν πρὶν Ὀδυσῆα μετὰ Τρώεσσ' ἀναφῆναι,
 255 πρὶν γε τὸν ἐς νῆας τε θαλάσσης τ' ἀφικέσθαι·
 καὶ τότε δὴ μοι πάντα νόον κατέλεξεν Ἀχαιῶν.
 Πολλοὺς δὲ Τρώων κτείνας ταναάχῃ χαλκῷ,
 ἦλθε μετ' Ἀργεῖους· κατὰ δὲ φρόνιμ' ἤγαγε πολλήν.
 Ἐνθ' ἄλλαι Τρῳαὶ λίγ' ἐκώκουν· αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ
 260 χεῖρ', ἐπεὶ ᾗ μοι κραδίη τέτραπτο νέεσθαι
 ἄψ' οἰκόνδ'· ἀτὴν δὲ μετέστανον, ἦν Ἀφροδίτη
 δῶχ', ὅτε μ' ἤγαγε κεῖσε φίλης ἀπὸ πατρίδος αἵας,
 παῖδά τ' ἐμὴν νοσφισσαμένην, θάλαμόν τε πόσιν τε,
 οὐ τευ δευόμενον, οὐτ' ἄρ' φρένας οὔτε τι εἶδος.
 265 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·

nos vero fletum quidem sinamus, qui prius incidit :
 corne autem rursus memores-sinus, manibusque aquam
 infundant : sermones autem etiam mane erunt
 Telemacho et mihi, ut-colloquamur inter-nos.

Sic dixit : Asphalion vero aquam manibus infundebat,
 sedulus famulus Menelai gloriosi.

Illi vero ad cibos paratos appositos manus extendebant.

Tum vero aliud cogitavit Helena, Jove enata :
 protinus inde in vinum misit medicamen, unde bibebant,
 luctui-iræque-adversum, malorum oblivionem-inducens
 omnium.] Qui illud biberit, postquam crateri mixtum-fuerit,
 non tota-die profuderit lacrimam de genis,
 ne si quidem ei mortui-fuerint materque paterque ;
 ne si quidem ei coram fratrem, aut carum filium
 ferro trucidarint, ipse vero oculis videret.
 Talia Jovis filia habebat medicamina sollerter-excogitata,
 bona, quæ ei Polydamna præbuerat, Thonis uxor,
 Egyptia ; ubi plurima producit alma terra
 medicamina, multa quidem bona mixta, multa autem perni-
 ciosa :] medicus vero ibi unusquisque est peritus supra
 omnes] homines : sane enim Pæonis sunt ex-genere.

Ac postquam immiserat, jusserratque vinum-infundi,
 denuo verbis excipiens *maritum* allocuta-est :

Atride Menelae, Jovis-alumne, atque etiam lii
 virorum fortium filii, (enimvero deus alias alii
 Jupiter bonumque malumque dat : potest enim omnia)
 sane nunc convivamini, sedentes in ædibus,
 et sermonibus delectamini : convenientia enim narrabo.
 Omnia quidem non ego enarrare-queam, nec nominare,
 quot Ulyssis audentis-animi sunt certamina :
 sed qualiter istud fecit, et sustinuit fortis vir
 populo in Trojanorum, ubi passi-estis rerumnas Achivi.
 Se ipsum plagis indecoris domans,
 pannos-viles circumjiciens humeris, servo similis,
 virorum hostium ingressus-est urbem latissimam :
 alii vero se-ipsam viro celans assimilabat,
 mendico, qui nequitiam talis erat apud naves Achivorum :
 huic similis ingressus-est Trojanorum urbem. Illi cum igno-
 rabant] omnes : ego vero ipsum sola agnovi, talis licet-esset,
 et ipsum interrogabam : ille tamen astutia tergiversabatur.
 Sed quum jam ipsum ego lavissem et unxissem oleo,
 vestibusque induissem, et juravissem firrum jusjurandum,
 non prius me Ulyssem inter Trojanos prodituram,
 quam ipse ad naves veloces tentoriaque pervenisset :
 tum demum mihi omnem mentem aperuit Achivorum.
 Plurimos autem Trojanorum quum-interfecisset longo arre,
 ivit ad Argivos : atque astutiæ *famam* reportavit multam.
 Ibi aliæ Trojanæ stridule ejulabantur : sed meum pectus
 gaudebat : quippe jam mihi cor versum-erat ut-redirem
 rursus domum : noxam vero deflebam, quam Venus
 dederat, quando me duxit illuc cara a patria terra,
 filiamque meam post-me-relinquentem, thalamumque, mari-
 tumque,] nulla re mancum, nec mente, nec forma.

Hanc autem respondens allocutus-est flavus Menelaus :

ναι δὴ ταῦτά γε πάντα, γύναι, κατὰ μοῖραν εἵπες.
 Ἴδῃ μὲν πολέων ἐδάην βουλὴν τε νόον τε
 ἀνδρῶν ἥρώων, πολλὰν δ' ἐπελήλυθα γαῖαν·
 ἀλλ' οὐπώ τοιοῦτον ἐγὼν ἶδον ὀφθαλμοῖσιν,
 270 οἷον Ὀδυσσεὺς ταλασίφρονος ἔσκε φίλον κῆρ.
 Οἷον καὶ τόδ' ἔρεξε καὶ ἔτλη καρτερὸς ἀνὴρ
 ἵππῳ ἐνὶ ζεσπῷ, ἵν' ἐνήμεθα πάντες ἀρίστοι
 Ἀργεῖων, Τρώεσσι φόνον καὶ Κῆρα φέροντες.
 Ἥλθες ἔπειτα σὺ κείσῃ· κελυσεῖν μὲναι δέ σ' ἐμελλεν
 275 ζαίμῳ, δὲ Τρώεσσιν ἐβούλετο κῆδος ὀρέξαι·
 καὶ τοι Διήφοβος θεοεικέλος ἔσπετ' ἰούσῃ.
 Τρίς δὲ περιστείχας κοῖλον λόγον ἀμφάρφουσα,
 ἐκ δ' ὀνομακλήδην Δαναῶν ὀνόμαζες ἀρίστους,
 πάντων Ἀργείων φωνὴν ἴσκουσ' ἀλόχοισιν.
 280 Αὐτὰρ ἐγὼ καὶ Τυδείδης καὶ διὸς Ὀδυσσεύς,
 ἤμενοι ἐν μέσσοισιν, ἀκούσαμεν ὥς ἐβόσας.
 Νῶϊ μὲν ἀμφοτέρῳ μενεήναμεν ὁρμηθέντε
 ἢ ἐξελημέμεναι, ἢ ἐνδοθεν αἰψ' ὑπακούσαι·
 ἀλλ' Ὀδυσσεὺς κατέρυκε καὶ ἔσχεθεν ἱεμένῳ περ.
 285 [Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀκὴν ἔσαν υἱὲς Ἀχαιῶν·
 Ἀντικλός δὲ σέγ' οἷος ἀμείψασθαι ἐπέεσσιν
 ἤθελεν· ἀλλ' Ὀδυσσεὺς ἐπὶ μάστακα χερσὶ πίεζεν
 νυκλειμέους κρατερῆσι, σώσει δὲ πάντας Ἀχαιοὺς·
 τόφρα δ' ἔγ', ὅφρα σε νόσφιν ἀπήγαγε Παλλὰς Ἀθήνη.]
 290 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 Ἀτρεΐδῃ Μενέλαι Διοτρεφές, ὄρχαμε λαῶν,
 ἀγχιον· οὐ γάρ οἱ τι τάγ' ἤρκεσε λυγρὸν δλεθρον,
 οὐδ' εἰ οἱ κραδίη γε σιδηρὴ ἐνδοθεν ἦεν.
 Ἀλλ' ἄγετ', εἰς εὐνὴν τράπεθ' ἡμέας, ὅφρα καὶ ἤδη
 295 ὑπνῷ ὑπο γλυκερῷ ταρπόμεθα κοιμηθέντες.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀργεῖη δ' Ἑλένη διμυῆσι κέλευσεν
 δέμν' ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι, καὶ ῥήγεα καλὰ
 πορφύρε' ἐμβαλέειν, στορέσαι τ' ἐξυπερθε τάπητας,
 χλαίνας τ' ἐνθέμεναι οὐλας καθύπερθε ἐσασθαι.
 300 Αἱ δ' ἴσαν ἐκ μεγάρου, δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι,
 δέμνια δὲ στορέσαν· ἐκ δὲ ξεινούς ἄγε κῆρυξ.
 Οἱ μὲν ἄρ' ἐν προδόμῳ δόμου αὐτόθι κοιμήσαντο,
 Τηλέμαχος δ' ἦριος καὶ Νέστορος ἀγλαὸς υἱός·
 Ἀτρεΐδης δὲ καθεῦδε μυχῷ δόμου ὑψηλοῖο,
 305 πὰρ δ' Ἑλένη ταῦνυπὲρλος ἐλέξατο διὰ γυναϊκῶν.
 Ἥμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 ὥρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνῆφι βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 εἵματα ἐσάμενος· περὶ δὲ ξίφος οἷζ' ὀέτω μῶν,
 ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήξατο καλὰ πέδιλα·
 310 βῆ δ' ἵμεν ἐκ θαλάμοιο, θεῷ ἐναλγίχιος ἄντην,
 Τηλεμάχῳ δὲ παρίζεν ἔπος τ' ἔφατ'· ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Τίπτε δὲ σε χρεῖω δειῦρ' ἦγαγε, Τηλέμαχ' ἦρωκ,
 ἐς Λακεδαίμονα εἶναι, ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης;
 δῆμιον, ἢ ἴδιον; τόδε μοι νημερτές ἐνισπε.
 315 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 Ἀτρεΐδῃ Μενέλαι Διοτρεφές, ὄρχαμε λαῶν,
 ἤλυθον, εἰ τίνα μοι κλητὴ δόνα πατὴρ ἐνίσποις.
 Ἐσθίεται μοι οἶκος, ὀλίω δὲ πίονα ἔργα·
 δυσμενέων δ' ἀνδρῶν πλείος δόμος, ὅτε μοι αἰεὶ

sane hæc utique omnia, uxor, recte dixisti.

Jam quidem multorum cognovi consiliumque mentemque
 virorum heroum, multamque peragravi terram :
 sed nondum talem ego vidi oculis ,
 quale Ulyssis audente-animo erat carum cor
 Quale etiam hoc fecit et ausus-est fortis vir
 equo in polito, ubi insidebamus omnes optimi
 Argivorum, Trojanis cædem et fatum ferentes.
 Venisti deinde tu illuc : jussisse autem te videbatur
 deus, qui Trojanis volebat gloriam præbere ;
 et te Deiphobus deo-similis sequebatur protectam.
 Ter autem circumlustrasti cavas insidias attractans ,
 et nominatim Danaorum appellabas optimos,
 omnium Argivorum vocem tuam assimilans uxoris (*uxo-
rum vocibus*) .] At ego et Diomedes et divinus Ulysses ,
 sedentes inter medios, audivimus ut vocasti.
 Nos quidem ambo prompti-eramur exsistentes
 aut exire, aut intus protinus respondere :
 at Ulysses prohibuit et continuit quantumvis cupidos.
 [Ibi ceteri quidem omnes tacebant filii Achivorum :
 Anticlus vero te solus excipere verbis
 volebat ; sed Ulysses os manibus comprimebat
 insidenter robustis, servavitque omnes Achivos : *quem*
 tamdiu tenuit, donec te seorsum abduxisset Pallas Minerva.]

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] Atride Menelæ, Jovis-alumne, dux virorum ,
 durius est : nequaquam enim ei ista depulere tristem interi-
 tum,] ne si ei cor quidem ferreum intus esset.
 Sed agite, ad cubile dimittite nos, ut jam
 somno sub dulci delectemur cubantes.

Sic dixit : Argiva autem Helena ancillis præcepit
 cubilia sub porticu ut-ponerent, et stragula pulcra
 purpurea injicerent, sternerentque supra tapetas,
 lanasque imponderent villosas superne quibus-integerentur.
 Illæ vero iverunt ex ædibus, facem in manibus habentes :
 cubiliaque stravere ; sed hospites ducebat præco.
 Atque hi quidem in vestibulo domus illic cubarunt,
 Telemachusque heros, et Nestoris inclytus filius ;
 Atrides vero dormiebat in-recessu domus exelsæ,
 juxtaque Helena sinuoso-peplo cubavit divina inter-mulieres.

Quando vero mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 surrexit et lecto bello strenuus Menelaus,
 vestesque sibi-induit, et gladium acutum suspendit-ab lu-
 mero,] pedibusque nitidis subligavit pulcros calceos :
 progressus-est autem e thalamo, deo similis coram :
 Telemachoque assidebat, verbumque dixit et elocutus-est :
 Quænam vero te necessitas huc duxit, Telemache heros,
 ad Lacedæmonem divinam, per lata dorsa maris?
 publicane-res, an privata? hoc mihi vere dic.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
 est :] Atride Menelæ, Jovis-alumne, dux virorum ,
 veni, si quam mihi famam de-patre diceres.
 Comeditur mihi domus, perieruntque pingua opera :
 hostilium autem virorum plena est domus, qui mihi perpetuo

320 μῆλ' ἀδινὰ σφάζουσι καὶ εἰλίποδας ἑλικας βοῦς,
μητρὸς ἐμῆς μνηστῆρες, ὑπέρβιον ὕβριν ἔχοντες.
Τοῦνεκα νῦν τὰ σά γούναθ' ἱκάνομαι, αἶ χ' ἐθέληςθα
καίνοιο λυγρὸν δλεθρὸν ἐνίσπειν, εἴ που ὀπωπας
δοθαλμοῖσι τσοῖσιν, ἢ ἄλλου μῦθον ἄκουσας
325 πλαζομένου· πέρι γάρ μιν οἷζυρὸν τέκε μήτηρ.
Μηδέ τί μ' αἰδόμενος μειλίσσο μηδ' ἐλαίρων,
ἀλλ' εὖ μοι κατάλεξον ὅπως ἦντησας ὀπωπῆς.
Λίσσομαι, εἵ ποτέ τοι τι πατὴρ ἐμὸς, ἐσὺ δὲ Ὀδυσσεύς,
ἢ ἔπος ἡέ τι ἔργον ὑποστὰς ἐξετίλεσεν
330 δῆμιον ἐν Τρώων, ὅθι πάσχετε πῆματ' Ἀχαιοί·
τῶν νῦν μοι μνῆσαι, καὶ μοι νημερτές ἐνίσπε.
Τὸν δὲ μέγ' ὀρθήσας προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ κρατερὸφρονος ἀνδρὸς ἐν εὐνῇ
ᾗελον εὐνήσθηναι, ἀνάκλιδες αὐτοὶ ἔοντες.
335 Ὡς δ' ὅπote ἐν ξυλόχῳ ἑλαφος κρατεροῖο λέοντος
νεβροῦς κοιμήσασα νηγεγενίας γαλαθηνούς,
κνημοὺς ἐξερέησι καὶ ἀγκυα ποιήεντα
βροσκομένη, ὃ δ' ἔπειτα ἐλὼν εἰς ἴλυνθεν εὐνῇν,
ἀμφοτέρωσι δὲ τοῖσιν ἀεικέα πότμον ἐπῆχεν·
340 ὥς Ὀδυσσεύς κείνοισιν ἀεικέα πότμον ἐπῆσει.
Αἶ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων,
τοῖος ἔων, οἷός ποτ' εὐκτιμένη ἐν Λέσῳ
ἐξ ἔριδος Φυλομένηδ' ἐπάλασεν ἀναστὰς,
καὶ δ' ἔβαλε κρατερῶς, κεῖνον δὲ πάντες Ἀχαιοί,
345 τοῖος ἔων μνηστῆρσιν δμυλήσειεν Ὀδυσσεύς·
πάντες κ' οὐκ ὁμοροὶ τε γενοῖατο πικρόγαμοι τε.
Ταῦτα δ', ἄ μ' εἰρωτᾷς καὶ λίσσεαι, οὐκ ἂν ἔγωγε
ἄλλα παρὲς εἴποιμι παραχλιδόν, οὐδ' ἀπατήσω·
ἀλλὰ τὰ μὲν μοι εἶπε γέρον ἄλιος νημερτής,
350 τῶν οὐδὲν τοι ἐγὼ κρύψω ἔπος οὐδ' ἐπιτεύσω.
Αἰγύπτῳ μ' ἔτι δαῦρο θεοὶ μεμψῶτα νέεσθαι
ἔσχον, ἐπεὶ οὐ σπιν ἔρεξα τελήεσσας ἑκατόμβας.
[οἱ δ' αἰεὶ βούλοντο θεοὶ μεμνῆσθαι ἐφευμένων.]
Νῆσος ἔπειτα τις ἐστὶ πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ,
355 Αἰγύπτου προπάρουε — Φάρον δ' ἐκ κελύχκουσιν —
τόσσον ἀνευθ', ὅσσον τε πανημερίη γλαυρυὴ νῆϋς
ἦνυσεν, ἢ λιγὺς οὖρος ἐπιπνεύησιν ὀπισθεν·
ἐν δὲ λιμὴν εὐορμος, ὅθεν τ' ἀπὸ νῆας εἴσας
ἐς πόντον βάλλουσιν, ἀρυσσάμενοι μέλαν ὕδωρ.
360 Ἐνθα μ' εἰκόσιν ἦματ' ἔχον θεοὶ, οὐδὲ ποτ' οὔροι
πνεύοντες φαίνονθ' ἀλιαζέες, ὃ ῥά τε νηῶν
πομπῆς γίνονται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
Καὶ νῦν κεν ἦϊα πάντα κατέφθιτο καὶ μένε' ἀνδρῶν,
εἰ μή τις με θεῶν ὀλοφύρατο, καὶ μ' ἐσάωσεν,
365 Πρωτέος ἱφθίμου θυγάτηρ, ἁλίοιο γέροντος,
Εἰδοθέη· τῇ γάρ βα μάλιστά γε θυμὸν ὄρινα,
ἢ μ' ὅλω ἔρβροντι συνήντετο νόσφιν ἐταίρων.
Αἰεὶ γάρ περὶ νῆσον ἀλώμενοι ἰχθυάσσκον
γναμπτοὺς ἀγκίστροισιν· ἔπειρα δὲ γαστέρα λιμός.
370 Ἢ δ' ἐμεῦ ἄγχ' στάσῃ ἔπος φάτο φωνήσεν τε·
Νήπιός εἰς, ὦ ξεῖνε, λίην τόσον, ἡ δὲ χαλῖφρων;
ἡ δὲ ἐκὼν μεθίεις, καὶ τέρπειαι ἄλγεα πάσχων,
ὥς δὴ δῆθ' ἐνὶ νήσῳ ἐρυκαίαι, οὐδέ τι τέκμυρ

pecora alia-post-alia mactant, et trahentes-pedes camuros bo-
ves,] matris meae proci, superbam contumeliam exercentes.
Propterea nunc ad-tua genua veni, si forte velis
illius saevam perniciem narrare, sicubi vidisti
oculis tuis, sive *de ea* alius sermonem audivisti
errantis : valde enim ipsum ærurnosum peperit mater.
Nec quicquam mihi verecundans blandiaris, neu miseresceus,
sed plane mihi enarra, quemadmodum tibi-contigit videre.
Precor, si unquam tibi aliquod pater meus, strenuus Ulysses,
aut dictum, aut aliquod factum pollicitus effecit
populo in Trojanorum, ubi passis-est ærurnas Achivi :
horum nunc in hi memento, et mihi verum dic.

Hunc autem graviter ingeniscens allocutus-est flavus Me-
nelaus :] dii boni ! profecto perquam fortis viri in cubili
volebant cubare, imbelles ipsi quum-sint.
Ut vero quando in lustris cerva fortis leonis
hinnulos ubi-collocarit recens-genitos, lactentes,
saltus investigat, et valles herbosas
pascens ; ille vero deinde suum ingressus-est cubile,
utrisque autem illis duram mortem inferet :
ita Ulysses illis durum fatum inferet.
Utinam enim, Jupiterque pater, et Minerva, et Apollo,
talis, qualis olim bene-condita in Lesbo
e contentione cum-Philomelide luctatus-est assurgens,
prostravitque eum fortiter, gavisus-est autem omnes Achivi,
talis cum-procis quoque congrederetur Ulysses :
omnes brevisque-vitæ fierent amarisque-nuptiis.
De-istis vero quæ me interrogas et petis, non equidem
alia præter *verum* dixerim declinando, nec *te* decipiam :
sed quæ quidem mihi dixit senex marinus verax,
horum nullum tibi ego celabo dictum, neque occultabo.

In-Ægypto me etiamnum dii huc cupientem redire
detinebant, quoniam non ipsis feceram perfectas hecatombas.
[sed semper volebant dii *nos* meminisse præceptorum.]
Insula autem quædam est undoso in ponto,
Ægyptum ante, (Pharum autem ipsam vocant)
tantum semota, quantum *spatii* toto-die cava navis
confecerit, cui stridulus ventus aspiret a-puppi :
in *ea* autem portus *est* opportunus, unde naves æquales
in pontum deducunt, postquam-hauserunt nigram aquam.
Illic me per-viginti dies detinebant dii, neque unquam venti-
secundi] spirantes apparebant in-mare-flantes, qui navium
doctores sunt super lata dorsa maris.
Et jam viatica omnia consumpta-fuissent, et animi virorum,
nisi me aliqua dearum miserata-fuisset, et me servasset,
Protei potentis filia, marini senis,
Idothea : huic enim maxime sane animum commovi ;
quæ mihi soli reptanti occurrit, seorsum a-sociis.
Semper enim circa insulam vagantes piscabantur
curvis ihamis : urgebat vero ventrem famas.
Hæc autem me prope stans, verbum dixit, locutaque-est :
Stultus es, o hospes, tantopere, an desipiens ?
aut sponte cessas, et delectaris dolores ferens,
quod adeo diu in insula detineris, neque ullum sinem

εὐρέμεναι δύνασαι, μινύθει δέ τοι ἦτορ ἐταίρων;
 375 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 ἐκ μὲν τοι ἔρέω, ἥτις σὺ πέρ ἐστι θεῶων,
 ὡς ἐγὼ οὔτι ἐκὼν κατερύχομαι, ἀλλὰ νυ μὲλλω
 ἀθανάτους ἀλιτέσθαι; οἳ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.
 Ἀλλὰ σὺ πέρ μοι εἰπέ — θεοὶ δέ τε πάντα ἴσασιν —

380 ὅστις μ' ἀθανάτων πεδῶα καὶ ἔδῃσε κελεύθου,
 νόστον θ', ὡς ἐπὶ πόντον ἐλεύσεμαι ἰχθυόεντα.
 Ὡς ἔφαμην· ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο δῖα θεῶων·
 τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ξεῖνε, μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.

Πωλεῖται τις δεῦρο γέρον ἄλιος νημερτής,
 385 ἀθάνατος Πρωτεύς Αἰγύπτιος, ὅτε θαλάσσης
 πάσης βένθεα οἶδε, Ποσειδάωνος ὑποδμής·
 τόνδε τ' ἐμὸν φασιν πατέρ' ἐμμεναι ἡδὲ τεκέσθαι.
 Τόνγ' εἴ πως σὺ δύναιο λογησάμενος λελαθέσθαι,
 ὅς κεν τοι εἴπησι δδὼν καὶ μέτρα κελεύθου,
 390 νόστον θ', ὡς ἐπὶ πόντον ἐλεύσεαι ἰχθυόεντα·
 καὶ δέ κέ τοι εἴπησι, Διοτρεφές, αἴ κ' ἐθέλῃσθα,
 ὅττι τοι ἐν μεγάροισι κακὸν τ' ἀγαθὸν τε τέτυκται,
 οἰχομένοιο σθένε δολιχὴν ὁδὸν ἀργαλήν τε.

Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 395 αὐτὴ νῦν φράζευ σὺ λόγον θείοιο γέροντος,
 μὴ πῶς με προιδῶν ἤε προδαιὲς ἀλέηται·
 ἀργαλέος γάρ τ' ἐστὶ θεὸς βροτῶν ἀνδρὶ δαμῆναι.

Ὡς ἔφαμην· ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο δῖα θεῶων·
 τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ξεῖνε, μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.

400 Ἥμος δ' ἥελιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβέβηκει,
 τῆμος ἄρ' ἐξ ἁλὸς εἴσι γέρον ἄλιος νημερτής,
 πνοιῇ ὑπο Ζεφύριοι, μελαίνῃ φρικὶ καλυψέει·
 ἐκ δ' ἑλθὼν κοιμᾶται ὑπὸ σπέσσι γλαφυροῖσιν·
 ἀμφὶ δέ μιν φῶκαι νέποδες καλῆς Ἀλοσύδνης
 405 ἀθύρασι εὐδουσιν, πολὺς ἁλὸς ἐξανδύσαι,
 πικρὸν ἀποπνέουσιν ἁλὸς πολυθενθὸς ὀδμήν.
 Ἐνθα σ' ἐγὼν ἀγαγοῦσα, ἄμ' ἡοὶ φαινομένην, ἴναι,
 εὐνάσω ξεῖνης· σὺ δ' εὐ κρίνασθαί ἐκτίρους
 τρεῖς, οἳ τοι παρὰ νηυσὶν εὐστειλμοῖσιν ἄριστοι.

410 Πάντα δέ τοι ἔρέω δλοφώϊα τοῖο γέροντος.
 Φώκας μὲν τοι πρῶτον ἀριθμήσει καὶ ἐπεισιν·
 αὐτὰρ ἐπὶν πάσας πεμπάσσειται ἡδὲ ἰθὺται,
 λέξεται ἐν μέσσησι, νομεὺς ὡς πώεσι μῆλων.
 Τὸν μὲν ἐπὶν δὴ πρῶτα κατεννηθέντα ἰθυσθε,
 415 καὶ τότε ἔπειθ' ὑμῖν μελέτω κάρτος τε βίη τε·
 αὐτοὶ δ' ἔχειν μεμαῶτα καὶ ἐσσύμενόν περ ἀλύξαι.
 Πάντα δέ γινώμενος περὶήσεται, ὅσσ' ἐπὶ γαῖαν
 ἕρπετ' ἀγίνονται καὶ ὕδωρ καὶ θεσπιδάες πῦρ·
 ὑμεῖς δ' ἀστεμφέως ἐχέμεν μῆλλον τε πείξειν.

420 Ἀλλ' ὅτε κεν δὴ σ' αὐτὸς ἀνείρηται ἐπέεσσιν,
 τοῖος ἐὼν, οἷόν κε κατεννηθέντα ἰθυσθε,
 καὶ τότε δὴ σέεσθαι τε βίης λῦσαι τε γέροντα,
 ἥρωκ' εἶρεσθαι δὲ θεῶν ὅστις σε χαλέπτει,
 νόστον θ', ὡς ἐπὶ πόντον ἐλεύσεαι ἰχθυόεντα.

425 Ὡς εἰποῦσ' ὑπὸ πόντον ἐδύσατο κυμαίνοντα.
 Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆας, ὅθ' ἔστασαν ἐν ψαμάθοισιν,
 ἦϊα· πολλὰ δέ μοι κραδίη πόρφυρε χιόντι.

invenire potes; deficit autem tibi cor sociorum.

Sic dixit : sed ego ipsam respondens allocutus-sum :
 eloquar tibi, quæcumque tandem es dearum ,
 quomodo ego neutiquam volens detinear, sed videor
 immortales offendisse, qui cælum latum habitant.
 Sed tu quidem mihi dic, (dii vero omnia sciunt)
 quisnam me immortalium impedit, et arceat ab-itinere,
 reditumque dic, ut per pontum proficiscar piscosum.

Sic dicebam : illa autem statim respondit, præstantissima
 dearum :] enimvero tibi, hospes, hæc valde vere enarra-
 Versatur quidam hic senex marinus verax ,
 immortalis Proteus Ægyptius, qui-utique maris
 totius fundos novit, Neptuno subserviens :
 huncce meum aiunt patrem esse, ac me genuisse.
 Quem si quo-pacto tu possis insidiarius prendere,
 ille tibi dicat viam et mensuras itineris ,
 reditumque, ut per mare proficiscaris piscosum ;
 ac præterea tibi dicat, Jovis-alumne, si velis,
 quodcumque tibi in ædibus malumque bonumque acciderit ,
 absente te per-longam viam difficilemque.

Sic dixit : at ego ipsam vicissim allocutus-sum :
 ipsa nunc explica tu insidias divini senis,
 ne quo-pacto me prævidens, aut præsciens, effugiat :
 difficilis etenim est deus mortali homini domitui.

Sic dicebam ; illa vero continuo respondit, præstantissima
 dearum :] enimvero ego tibi, hospes, has valde vere enarra-
 Quando sol in-medium cælum ascenderit ,
 tunc e mari emergit senex marinus verax ,
 flatu sub Zephyri, nigra superficie-horrescentis-maris obte-
 ctus ;] egressusque decumbit sub specubus cavis :
 circa ipsum vero phocæ, progenies (s. pisces) pulcræ Halcyo-
 næ,] confertæ dormiunt, e cano mari egressæ,
 acerbum exspirantes maris perprofundi odorem.

Illuc te ego ducens, simul cum aurora illucescente ,
 colloco vos ex-ordine : tu vero diligenter elige socios
 tres, qui tibi apud naves bene-tabulatas optimi sunt.

Omnes autem tibi enarrabo malas-astutias hujus senis.
 Phocas quidem primum numerabit, et obibit :
 ac postquam omnes per-quinos-numeravit et inspexerit,
 cubabit in mediis, pastor veluti in-gregibus ovium.

Hunc quidem ubi primum decubuisse videritis,
 tum deinde vobis curæ-sit roburque visque :
 illic vero tenete obluctantem et nitentem licet elabi.

Omnia vero ut-fiat, tentabit, quæcumque in terra
 reptilia oriuntur, et aqua, et immane-ardens ignis :
 vos autem firmiter tenete, magisque premitte.
 Sed quando demum te ipse interrogaverit verbis,
 talis apparens, qualem decubuisse videritis,
 tum vero desiste a-vi, solveque senem,
 heros : interroga vero, deorum quisnam te affligat ;
 reditumque, ut per pontum proficiscaris piscosum.

Sic locuta, pontum subiit fluctuantem.
 At ego ad naves, ubi stabant in arenis,
 ibam : multa vero mihi cor in-profundo-agitabat eunti.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα καθήλυθον ἡδὲ θάλασσαν,
 δόρπον θ' ὀπλισάμεσθ', ἐπὶ τ' ἤλυθεν ἀμβροσίῃ νύξ·
 330 δὴ τότε κοιμηθέντες ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
 Ἦμος δ' ἤριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 καὶ τότε δὴ παρὰ θῖνα θαλάσσης εὐρυπύροιο
 ἦϊα, πολλὰ θεοὺς γονοῦμενος· αὐτὰρ ἑταίρους
 τρεῖς ἄγον, οἷσι μάλιστα πεποιθεα πᾶσαν ἐπ' ἰθύν.
 435 Τόρρα δ' ἄρ' ἤγ' ὑποδῦσα θαλάσσης εὐρέα κολπον,
 τέσσαρα φωκῶν ἐκ πόντου δέρματ' ἐνείκεν·
 πάντα δ' ἔσαν νεόδαρτα· δόλον δ' ἐπεμήδετο πατρί.
 Εὐνᾶς δ' ἐν ψαμάθοισι διαγλάψας ἄλῃσιν
 ἦστο μένουσ'· ἡμεῖς δὲ μάλα σγεδὸν ἤλθομεν αὐτῆς·
 440 ἐξείης δ' εὐνῆσε, βάλεν δ' ἐπὶ δέρμα ἐκάστω.
 Κεῖθι δὴ αἰνότατος λόχος ἔπλετο· τεῖρε γὰρ αἰνῶς
 φωκῶν ἀλιστρεφῶν οὐλοῦτατος ὀδυμῆ·
 τίς γάρ κ' εἰναλίῳ παρὰ κῆτει κοιμηθεῖν;
 ἀλλ' αὐτῇ ἐσάωσε καὶ ἔρρασατο μέγ' ὄνειαρ·
 445 ἀμβροσίῃ ὑπὸ ῥίνα ἐκάστω θῆκε φέρουσα,
 ἥδ' ὅ μάλ' ἀνέουσιν, ὄλυσσε δὲ κῆτεος ὀδυμῆν.
 Πᾶσαν δ' ἡοίην μένομεν τετληότι θυμῷ·
 φῶκαι δ' ἐξ ἄλλος ἤλθον ἀολέες· αἱ μὲν ἔπειτα
 ἐξῆς εὐνάζοντο παρὰ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
 450 Ἐνδῖος δ' ὁ γέρων ἦλθ' ἐξ ἄλλος, εὐρε δὲ φώκας
 ζατρερέας· πᾶσας δ' ἄρ' ἐπώγετο, λέκτο δ' ἀριθμόν.
 Ἐν δ' ἡμέας πρῶτους λέγε κῆτεσιν, οὐδὲ τι θυμῷ
 ὠίσθη δόλον εἶναι· ἔπειτα δὲ λέκτο καὶ αὐτός.
 Ἥμεῖς δὲ ἰάχοντες ἐπεσσύμεθ'· ἀμφὶ δὲ χεῖρας
 455 βάλλομεν· οὐδ' ὁ γέρων δολίης ἐπελήθετο τέχνης·
 ἀλλ' ἦτοι πρῶτιστα λείων γένετ' ἡϋγένης,
 αὐτὰρ ἔπειτα δράκων καὶ πόρδαλις ἡδὲ μέγας σῦς·
 γίγνετο δ' ὕγρον ὕδωρ καὶ δένδρεον ὑψιπέτηλον.
 Ἥμεῖς δ' ἀστεμνέως ἔχομεν τετληότι θυμῷ.
 460 Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἀνίατ' ὁ γέρων, ὀλοφώϊα εἰδώς,
 καὶ τότε δὴ μ' ἐπέεσσιν ἀνείρομενος προσέειπεν·
 Τίς νύ τοι, Ἄτρεος υἱέ, θεῶν συμπράσσατο βουλάς,
 ὄφρα μ' ἔλοις ἀέκοντα λοχησάμενος; τέο σε γρή;
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 465 οἶσθα, γέρον — τί με ταῦτα παρατροπῶν ἀγορεύ-
 ῶς δὴ δῆθ' ἐνὶ νήσῳ ἐρύκομαι, οὐδέ τί τέκνωρ [εἰς; —
 εὐρέμεναι δύναμαι, μινύθει δέ μοι ἐνδοθεν ἦτορ.
 Ἀλλὰ σύ πέρ μοι εἰπέ — θεοὶ δέ τε πάντα ἴσασιν —
 δεῖς μ' ἀθανάτων πεδᾶ καὶ ἔδῃσε κλελεύθου.
 470 νόστον θ', ὥς ἐπὶ πόντον ἐλεύσομαι ἱχθυόεντα.
 Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 ἀλλὰ μάλ' ὠφελὲς Δίί τ' ἄλλοισιν τε θεοῖσιν
 βέξας ἱερὰ κάλ' ἀναβαινέμεν, ὅρρα τάχιστα
 σὴν ἐς πατρίδ' ἵκοιο, πλεῶν ἐπὶ οἶνοπα πόντον.
 475 Οὐ γάρ τοι πρὶν μοῖρα φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἱκέσθαι
 οἶκον εὐκτίμενον καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν,
 πρὶν γ' ὅτ' ἂν Αἰγύπτῳ, Διυπετέος ποταμοῖο,
 αὐτίς ὕδρ' ἑλθῇς βέξῃς θ' ἱερὰς ἐκατόμβας
 ἀθανάτοισι θεοῖσι, τοῖ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν·
 480 καὶ τότε τοι δώσουσιν ἑδὼν θεοί, ἣν σὺ μενοινᾷς.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔμοιγε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ,

Ac postquam ad navem deveneram ac mare,
 cenamque apparavimus, et supervenit divina nox;
 tum vero dormivimus in litore maris.
 Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 tum vero ad litus maris late-patentis
 ivi, multum diis supplicans : atque socios
 tres ducebam, quibus potissimum confidebam omnem ad im-
 petum.] Interea autem illa ingressa maris latum sinum,
 quatuor phocarum e ponto pelles attulit;
 omnes vero erant recens detractæ : dolum autem struebat
 patri.] Cubilia vero in arenis quum-exsculpisset marinis,
 sedebat exspectans; nos autem valde prope venimus ipsam :
 ex-ordineque ea nos collocavit, injectitque corium unicuique.
 Illic sane molestissimæ insidiæ erant : affligebat enim graviter
 phocarum in-mari-nutritarum teterrimus odor :
 quis enim marinum apud cetum cubare-posset?
 sed ipsa nos servavit et excogitavit magnum auxilium :
 ambrosiam naribus unicuique supposuit afferens,
 hæc admodum spirantem, sustulitque ceti odorem.
 Totum autem mane exspectabamus patienti animo :
 phocæ vero e mari venere confertæ : eæ quidem deinde
 ordine cubabant juxta litus maris.
 Meridianus autem senex exit e mari, invenitque phocas
 obesas : omnes vero obibat, recensuitque numerum.
 Ac nos primos recensuit inter-cetos, neque omnino animo
 suspicabatur dolum esse : deinde autem decubuit et ipse.
 Nos vero vociferantes irruimus; circumque eum manus
 jecimus; nec senex dolosæ obliviscebatur artis :
 sed primum quidem leo factus-est bene-jubatus,
 ac deinde draco, et panthera, atque ingens sus;
 factus-est etiam liquida aqua, et arbor alto-vertice-comans.
 Nos vero firmiter eum tenebamus constanti animo.
 Sed quum jam angebatur senex, malas-versutias sciens,
 tum vero me verbis interrogans allocutus-est :
 Quisnam tibi, Atrei filii, deorum contulit consilia,
 ut me caperes invitum insidiatus? cujus-rei tibi est-opus?
 Sic dixit : at ego ipsum respondens allocutus-sum :
 scis, senex, (quid me ista decipiens interrogas?)
 quomodo jam diu in insula detineor, neque aliquem finem
 invenire queo, conficitur autem mihi intus cor.
 Sed tu saltem mihi dic, (dii vero omnia sciunt)
 quisnam me immortalium detineat, et arceat ab-itinere,
 redditumque dic, ut per pontum proficiscar piscosum.
 Sic dicebam; ille vero me statim respondens allocutus-est :
 atqui omnino debebas Jovique aliisque diis
 facere sacra pulcra et naves conscendere, ut citissimè
 tuam in patriam venires, navigans per nigrum pontum.
 Non enim tibi prius fatum est amicosque videre et venire
 ad-domum bene-ædificatam, et tuam in patriam terram,
 quam quando Ægypti, a-Jove-fluentis fluvii,
 rursus ad-aquas redieris, fecerisque sacras hecatombas
 immortalibus diis, qui cælum latum tenent :
 et tunc tibi dabunt viam dii, quam tu cupis.
 Sic dixit; at mihi confractum-est carum cor,

οὐνεκά μ' αὖτις ἄνωγεν ἐπ' ἡεροειδέα πόντον
Αἴγυπτόνδ' ἵεναι, δολιγὴν ὁδὸν ἀργαλέην τε.

Ἄλλὰ καὶ ὥς μιν ἔπεσιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·

485 Ταῦτα μὲν οὕτω δὴ τελέω, γέρον, ὥς σὺ κελεύεις.

Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ καὶ ἀτρεκέως κατὰλεξον,
εἰ πάντες σὺν νηυσὶν ἀπήμενες ἦλθον Ἀχαιοί,
οὓς Νέστωρ καὶ ἐγὼ λίπομεν Τροίηνθεν ἰόντες,
ἧέ τις ὦλετ' ὀλέθρῳ ἀδευκέϊ ἥς ἐπὶ νηὸς,

490 ἧέ φίλων ἐν γερσίν, ἐπεὶ πόλεμον τολύπυευσεν.

Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὖτίχ' ἀμειβόμενος προσέειπεν·

Ἀτρεΐδῃ, τί με ταῦτα διεΐρασι; οὐδέ τί σε γρὴ
ἴδμεναι, οὐδὲ δαῖναι ἐμὸν νόον· οὐδέ σέ φημι
δὴν ἀλκαυτον ἔσεσθαι, ἐπὶν εὖ πάντα πύθῃαι.

495 Πολλοὶ μὲν γάρ τῳγγε δάμεν, πολλοὶ δὲ λίποντο·

ἄρχοι δ' αὖ δύο μούνοι Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
ἐν νόστῳ ἀπόλοντο· μάχῃ δέ τε καὶ σὺ παρήχθῃα.

Εἷς δ' ἔτι που ζωὸς κατερύκεται εὐρέϊ πόντῳ.

Αἴας μὲν μετὰ νηυσὶ δάμῃ δολιγῇρέτμοισιν.

500 Γυρῆσιν μιν πρῶτα Ποσειδάων ἐπέλασεν,

πέτρῃσιν μεγάλῃσι, καὶ ἐξεσάωσε θαλάσσης·

καὶ νῦν κεν ἔκφυγε Κῆρα, καὶ ἐχθόμενός περ Ἀθήνῃ,

εἰ μὴ ὑπερρῆλαιον ἔπος ἔκβαλε, καὶ μέγ' ἀάσθη·

φῆ δ' ἀέκητι θεῶν φυγέειν μέγα λαῖτμα θαλάσσης.

505 Τοῦ δὲ Ποσειδάων μεγάλ' ἔκλυεν αὐθόρῃσιν

αὐτίχ' ἔπειτα τράϊναν ἐλὼν χειρὶ στίβαρῆσιν

ἤλασε Γυραίην πέτρην, ἀπὸ δ' ἔσχισεν αὐτήν·

καὶ τὸ μὲν αὐτόθι μέινει, τὸ δὲ τρύφος ἐμπέσσε πόντῳ,

τῷ β' Αἴας τὸ πρῶτον ἐφεζόμενος μέγ' ἀάσθη·

510 τὸν δ' ἐφόρει κατὰ πόντον ἀπείρονα κυμαίνοντα.

[Ὡς δ' ἐμὲν ἐνθ' ἀπόλωλεν, ἐπεὶ πῖεν ἄλμυρον ὕδωρ.]

Σὺς δὲ που ἔκφυγε Κῆρας ἀδελφεὸς ἡδ' ὑπάλυξεν

ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι· σάωσε δὲ πόντινα Ἥρη.

Ἄλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἔμελλε Μαλειῶν ὄρος αἰπὸ

515 ἵξεσθαι, τότε δὴ μιν ἀναρπάξασα θύελλα

πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα φέρεν, μέγала στενάχοντα,

ἀγροῦ ἐπ' ἔσχατιν· οἷοι δώματα ναῖε Θυέστης

τὸ πρὶν, ἀτὰρ τότε ἔναιε Θυεστιάδης Αἰγιστοῦ.

Ἄλλ' ὅτε δὴ καὶ κεῖθεν ἐφάνετο νόστος ἀπήμενων,

520 ἀψ δὲ θεοὶ οὔρῳ στρέψαν, καὶ οἶκαδ' ἵκοντο·

ἦτοι δ' μὲν χαίρων ἐπεβήσετο πατρίδος αἰῆς,

καὶ κύνει ἀπτόμενος ἦν πατρίδα· πολλὰ δ' ἀπ' αὐτοῦ

δάκρυα θερμὰ χέοντ', ἐπεὶ ἀσπασίως ἴδε γαίαν.

Τὸν δ' ἄρ' ἀπὸ σκοπιῆς εἶδε σκοπὸς, ὃν ῥα καθεῖσεν

525 Αἰγισθος δολόμητις ἄγων· ὑπὸ δ' ἔσχετο μισθὸν,

χρυσοῦ δοῖα τάλαντα· φύλασσε δ' ὄγ' εἰς ἐνιαυτὸν,

μὴ ἔλαθοι παριῶν, μνήσαιτο δὲ οὐρίδος ἀλκῆς.

Βῆ δ' ἵμεν ἀγγελῶν πρὸς δώματα ποιμένι λαῶν.

Αὐτίκα δ' Αἰγισθος δολὴν ἐφράσσατο τέχνην·

530 κρινάμενος κατὰ δῆμον ἐείκοσι φῶτας ἀρίστους

εἶσε λόχον, ἐτέρωδ' δ' ἀνώγει δαῖτα πένεσθαι.

Αὐτὰρ ὁ βῆ καλέων Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν,

ἵπποισιν καὶ ὄγεσιν, ἀεικέα μερμηρίζων.

Τὸν δ' οὐκ εἰδὼτ' ὀλέθρον ἀνήγαγε, καὶ κατέπεφνεν

535 δειπνίσσας, ὥς τίς τε κατέκτανε βοῦν ἐπὶ φάτῃ.

eo-quod me rursus jubebat per obscurum pontum
in Ægyptum ire, longum iter difficileque.

Verum etiam sic ipsum verbis respondens allocutus-sum:

Hæc quidem sic plane perficiam, senex, ut tu præcipis.

Sed age mihi hoc dic et vere enarra,
si omnes cum navibus incolumes redierint Achivi,
quos Nestor et ego reliquimus, a-Troja profecti,
an aliquis periit morte inopinata, sua in nave,
aut amicorum in manibus, postquam bellum confecerit.

Sic dicebam: ille vero me statim respondens allocutus-est:

Atride, quid me hæc interrogas? nec quicquam te oportet
scire, neque explorare meum animum; nec te puto
diu absque-lacrimis fore, postquam bene omnia audieris.

Multi enim illorum domiti-sunt, multi vero relict; i;

duces autem duo soli Achivorum ære-loricatorum

in reditu periere: pugnae vero etiam tu interfuisti.

Unus autem adhuc alicubi vivus detinetur lato in-ponto.

Ajax quidem apud naves domitus-est longis-remis-instructas.

Gyris eum primum Neptunus admovit,

petris magnis, et salvum-eduxit e-mari:

et sane effugisset mortem, etiamsi invisus Minervæ,
nisi superbum dictum protulisset, et in-magnum incidisset-

peccatum:] dixit vel invitis diis se evitaturum magnos flu-

ctus maris.] Hunc vero Neptunus magna audivit jactantem:

statim deinde, tridente sumto, manibus validis

percussit Gyræam petram, et abscondit ipsam:

et unum quidem illic manebat, alterum vero frustum incidit

mari:] cui Ajax primum insidens valde perculsus erat;

eum autem ferebat in mare infinitum, undosum.

[Sic ille quidem ibi periit, postquam hiberat salsam aquam.]

Tuus vero utcunque effugit mortem frater et evitavit

in navibus cavis: servavit enim eum veneranda Juno.

Sed quando jam statim erat ad-Malearum montem arduum

perventurus, tum vero ipsum abreptum procella

pontum per piscosum tulit, valde ingemiscentem,

agri ad extremam-oram; ubi ædes habitabat Thyestes

prius, at tunc habitabat Thyestiades Ægisthus.

Sed quum jam et illinc appareret reditus incolumis,

retro vero dii ventum verterunt, et illi domum venerunt:

sane ille quidem gaudens ingressus-est patriam terram,

et osculabatur tangens suam patriam: multæ vero ab ipso

lacrimæ calidæ fundebantur, quia lubenter vidit terram

Hunc autem e specula conspexit speculator, quem constitue-

rat.] Ægisthus dolosus eo ducens: promisit autem mercedem,

auri duo talenta: observabat vero hic in annum,

ne ipsum lateret prætervehens, recordareturque Agamemno

strenuæ fortitudinis.] Ivit autem nuntiaturs ad ædes pasto-

ri virorum.] Statim vero Ægisthus dolosam excogitavit ma-

chinam:] electis per populum viginti viris optimis

constituit insidias, et ab-altera-parte jussit convivium appa-

rari.] At ipse ivit invitans Agamemnonem, pastorem virorum,

cum-equis et curribus, nefanda animo-agitans.

Hunc autem ignarum perniciæ reduxit, et trucidavit

convivio-exceptum, ut aliquis interfecerit bovem ad præsepe.

Οὐδέ τις Ἀτρείδew ἐτάρων λίπεθ', οἳ οἱ ἔποντο,
οὐδέ τις Αἰγίσθου· ἀλλ' ἔκταθεν ἐν μεγάροισιν.

ᾧς ἔρατ'· αὐτὰρ ἔμοιγε κατεκλίσθη φίλον ἦτορ·
κλιπὼν δ' ἐν ψαμάθοισι καθήμενος· οὐδὲ νύ μοι κῆρ
540 ἤθελ' ἔτι ζῶειν καὶ ὄρῃ φάος ἡελίοιο.

Αὐτὰρ ἐπεὶ κλαίων τε κυλινδόμενός τ' ἐκορέσθη,
ὃς τότε με προσέειπε γέρων ἄλιος νημερτής·

Μηκέτι, Ἀτρεὺς υἱέ, πολὺν χρόνον ἀσχελές οὗτω
κλαῖ', ἐπεὶ οὐκ ἄνυσίν τινα δήμεν· ἀλλὰ τάχιστα
545 πείρα, ὅπως κεν δὴ σὴν πατρίδα γαίαν ἴκηαι.

Ἦ γάρ μιν ζῶόν γε κίχθεται, ἥ κεν Ὀρέστης
κτείνειν ὑποβλάμενος· σὺ δέ κεν τάφου ἀντιβολήσῃς.

ᾧς ἔρατ'· αὐτὰρ ἔμοι κραδίη καὶ θυμὸς ἀγῆνωρ
αὖτις ἐνὶ στήθεσσι, καὶ ἀγνυμένω περ· ἰάνθη·
550 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·

Τούτους μὲν δὴ οἶδα· σὺ δὲ τρίτον ἀνδρ' ὀνομάζε,
ὅστις ἔτι ζῶος κατερύκεται εὐρέϊ πόντῳ.

[ᾗ θανόν· θέλω δέ, καὶ ἀγνυμένός περ, ἀκοῦσαι.]

ᾧς ἐράμην· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν·
555 υἱὸς Λαέρτew, Ἰθάκῃ ἐν οἰκίᾳ ναίων·

τὸν δ' ἴδον ἐν νήσῳ θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντα,
Νύμφης ἐν μεγάροισι Καλυψούς, ἥ μιν ἀνάγκη
ἴσχει· ὁ δ' οὐ δύναται ἦν πατρίδα γαίαν ἰδέσθαι.

Οὐ γάρ οἱ πάρα νῆες ἐπῆρετμοὶ καὶ ἑταῖροι,
560 οἳ κέν μιν πέμπουσιν ἐπ' εὐρέα πόντα θαλάσσης.

Σοὶ δ' οὐ θέσπράτῳ ἔστι, Διοτρεφὲς ὦ Μενέλαε,
Ἄργει ἐν ἱπποπότῳ θανέειν καὶ πότμον ἐπισπείν·
ἀλλὰ σ' ἐς Ἥλύσιον πεδὶον καὶ πείρατα γαίης
ἀθάνατοι πέμπουσιν, ὅθι ξανθὸς Ῥαδάμανθους·

565 τῇ περ ῥήϊσθι βιοτὴ πέλει ἀνθρώποισιν·
οὐ νικητὸς, οὔτ' ἄρ' χειμῶν πολλὸς οὔτε ποτ' ὄμβρος,
ἀλλ' αἰεὶ Ζεφύροιο λιγυπνεύοντας ἀήτας

ᾧσεα νὸς ἀνήσιν, ἀναψύχειν ἀνθρώπους·
οὐνεκ' ἔχεις Ἑλένην, καὶ σπιν γαμβρὸς Διὸς ἔστι.
570 ᾧς εἰπὼν, ὑπὸ πόντον ἐδύσατο κυμαίνοντα.

Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆας ἄμ' ἀντιθέοις ἐτάροισιν
ἤϊα· πολλὰ δέ μοι κραδίη πόρρυρε κίοντι.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλθομεν ἡδὲ θάλασσαν,
δόρπον θ' ὀπλισάμεσθ', ἐπὶ τ' ἤλυθεν ἀμβροσίη νύξ·

575 ὃς τότε κοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
νῆας μὲν πάμπρωτον ἐρύσσαμεν εἰς ἄλα διαν,
ἐν δ' ἱστοὺς τιθέμεσθα καὶ ἱστία νηυσὶν εἴσγῃ·
ἀν δὲ καὶ αὐτοὶ βάντες ἐπὶ κληῖσι καθίζον·

580 ἐξῆς δ' ἐξόμενοι πολὺν ἄλα τύπτον ἐρετμοῖς.
Ἄψ δ' εἰς Αἰγύπτου, Διυτετέος ποταμοῖο,
στῆσα νέας, καὶ ἔρεξας τεληέσσας ἐκατόμβας.

Αὐτὰρ ἐπεὶ κατέπαυσα ὁῶν γόλον αἰὲν ἔοντων,
γεῦ' Ἀγαμέμνωνι τύμβον, ἔν' ἀσβεστον κλέος εἶη.

585 Γαῦτα τελευτήσας νέομην· δίδοσαν δέ μοι οὔρον
ἀθάνατοι, τοί μ' ὥκα φίλην ἐς πατρίδ' ἐπεμψαν.

Ἄλλ' ἄγε νῦν ἐπίμεινον ἐνὶ μεγάροισιν ἔμοισιν,
ὄρρα κεν ἐνδεκάτῃ τε δωδεκάτῃ τε γέννηται·

590 καὶ τότε σ' εὖ πέμψω, δώσω δέ τοι ἀγλαὰ δῶρα,

Nec quisquam Atridae sociorum relictus est, qui eum seque-
bantur,] nec quisquam Ægisthi; sed strati sunt in ædibus.

Sic dixit; at mihi confractum est carum cor;

flebam autem in arenis sedens; nec mihi cor
volebat amplius vivere, et videre lumen solis.

At postquam flendoque volutandoque saturatus eram,
tum vero me allocutus est senex marinus verax:

Ne amplius, Atrei fili, longo tempore indesinenter sic
fleas, quoniam non remedium aliquod inveniemus: sed ci-
tissime] tenta, quo jam tuam in-patriam terram pervenias.

Aut enim ipsum vivum deprehendes, aut Orestes
interfecit præveniens: tu vero sepultura occurreris.

Sic dixit: at mihi cor et animus generosus
rursus intra pectus, etiamsi mæsto, lætabatur:
et ipsum compellans verbis alatis allocutus sum:

Hos quidem jam novi: tu vero tertium virum nomina,
qui adhuc vivus detinetur in-lato mari.

[aut mortuus: volo autem, etiamsi mæstus, audire.]

Sic dicebam: ille vero me statim respondens allocutus est:
filius Laertæ, in Ithaca ædes habitans:

hunc vero vidi in insula uberes lacrimas fundentem,
Nymphæ in ædibus Calypsus, quæ ipsum necessitate

detinet: illeque non potest in-suam patriam terram pervenire.

Non enim ei adsunt naves remigio-instructæ, et socii,
qui ipsum devehant per lata dorsa maris.

Tibi vero non a-fato-decretum est, Jovis-alumne o Menelæe,
in Argo equos pascente mori et fatum obire:

sed te in Elysium campum et fines terræ
immortales mittent, ubi flavus Rhadamanthus est:

ubi quidem facillima vita est hominibus:
non nix, neque hiems multa, neque unquam imber,

sed semper Zephyri argute-spirantes auras
Oceanus emittit, ad-refrigerandum homines:

quoniam habes Helenam, et ipsis Jovis gener es.

Sic locutus, pontum subiit fluctuosum.

At ego ad naves simul cum divinis sociis
ivi; multa autem mihi cor in-profundo-agitabat eunti.

Ac postquam ad navem devenimus et mare,
cœnamque apparavimus, supervenitque divina nox:

tum denique dormivimus in litore maris.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
naves quidem omnium-primum deduximus in mare divinum,

et malos imposuimus et vela navibus aequalibus:
et ipsi porro ingressi in transtris conseroderunt;

ordine autem sedentes canum mare verberabant remis.

Rursus autem ad Ægypti regionem, a-Jove-fluentis fluvii,
constitui naves, et feci perfectas hecatombas.

Ac postquam sedaveram deorum iram sempiternorum,
aggressi Agamemmoni tumulum, ut inextincta ei gloria esset.

His peractis, redii: dederuntque mihi ventum-secundum
dii, qui me celeriter caram in patriam deduxerunt.

Verum age nunc mane in ædibus meis,
donec undecimaque duodecimaque fuerit dies;
et tunc te bene dimittam, daboque tibi splendida dona,

690 τρεῖς ἵππους καὶ δίδρον ἐύζοον· αὐτὰρ ἔπειτα
 δώσω καλὸν ἄλυσον, ἵνα σπένδῃσθαι θεοῖσιν
 ἀθανάτοισιν, ἐμέθεν μνησθέντες ἥματα πάντα.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦδα·
 Ἄτρεϊδῃ, μὴ δὴ με πολλὸν χρόνον ἐνθάδ' ἔρυκε.
 695 Καὶ γὰρ κ' εἰς ἐνιαυτὸν ἐγὼ παρὰ σοί γ' ἀνεροίμην
 ἥμενος, οὐδέ κέ μ' οἴκου ἔλοι πόθος οὐδὲ τοκῆων —
 αἰνῶς γὰρ μύθοισιν ἔπεσσί τε σοῖσιν ἀκούων
 τέρπομαι — ἀλλ' ἤδη μοι ἀνιάζουσιν ἐταῖροι
 ἐν Πύλῳ ἡγαθή· σὺ δέ με γρόνον ἐνθάδ' ἔρύκεις.
 700 Δῶρον δ' ὅτι κέ μοι δοίης, κειμήλιον ἔστω·
 ἵππους δ' εἰς Ἰθάκην οὐκ ἄξομαι, ἀλλὰ σοι αὐτῷ
 ἐνθάδε λείψω ἄγαλμα· σὺ γὰρ πεδίῳ ἀνάσσεις
 εὐρέος, ὃ ἐνὶ μὲν λωτὸς πολλὺς, ἐν δὲ κύπειρον,
 πυροὶ τε ζεαί τ' ἡδ' εὐρυφυῆς χρί λευκόν.
 705 Ἐν δ' Ἰθάκῃ οὗτ' ἄρ' ὀρόμοι εὐρέες οὔτε τι λειμών·
 αἰγίβοτος, καὶ μᾶλλον ἐπήρατος ἵπποδότοιο.
 Οὐ γάρ τις νήσῳ ἱππῆλατος οὐδ' εὐλείμων,
 αἷθ' ἄλλ' κεκλιᾶται· Ἰθάκῃ δέ τε καὶ περὶ πασέων.
 Ὡς φάτο· μεῖδισεν δὲ βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 710 χειρὶ τέ μιν κατέρεξεν ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Αἰματὸς εἰς ἀγαθοῖο, φίλον τέκος, ὃν ἀγορεύεις·
 τοιγὰρ ἐγὼ τοι ταῦτα μεταστήσω· δύναμαι γάρ.
 Δῶρων δ' ὅσσ' ἐν ἐμῷ οἴκῳ κειμήλια κεῖται,
 δώσω δ' ἀλλιστον καὶ τιμηστάτον ἔστιν.
 715 Δώσω τοι κρητῆρα τετυγμένον· ἀργύρεος δὲ
 ἔστιν ἄπας, χρυσῷ δ' ἐπὶ χεῖλεα κεκράνται·
 ἔργον δ' Ἡφαιστοῖο· πόρην δέ ἐ Φαίδιμος ἥρως,
 Σιδωνίων βασιλεὺς, δῶ' ἔδς δόμος ἀμφοτέρωθεν
 κείσεται νοστήσαντα· τεινὴ δ' ἐθέλω τόδ' ὀπάσσαι.
 720 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Δαιτυμόνες δ' ἐς δώματ' ἴσαν θεοῦ βασιλῆος.
 Οἱ δ' ἦγον μὲν μῆλα, φέρον δ' εὐήνορα οἶνον·
 αἴτον δὲ σπ' ἄλογοι καλλικρήδεμνοι ἔπειπον.
 Ὡς οἱ μὲν περὶ δῆπνον ἐνὶ μεγάροισι πένοντο. —
 725 Μνηστῆρες δὲ πάροισιν Ὀδυσσεὺς μεγάροιο
 δίσκοισιν ἔτερποντο καὶ αἰγανέησιν ἵεντες,
 ἐν τυκτῷ δαπέδῳ, ὅθι περ πάρος ὕβριν ἔρρασκον.
 Ἀντίνοος δὲ καθῆστο καὶ Εὐρύμαχος θεοειδής,
 ἄρχοι μνηστῆρων, ἀρετῇ δ' ἔσαν ἔξοχ' ἄριστοι.
 730 Τοῖς δ' υἱὸς Φρονόιο Νοήμων ἐγγύθεν ἔλθων
 Ἀντίνοον μύθοισιν ἀνειρόμενος προσέειπεν·
 Ἀντίνο', ἦ βρά τι ἵδμεν ἐνὶ φρεσὶν, ἥ καὶ οὐκί,
 ὅππότε Τηλέμαχος νεῖτ' ἐκ Πύλου ἡμαθόεντος;
 νῆά μοι οἴγεται ἄγων· ἐμὲ δὲ χρεὼ γίγνεται αὐτῆς,
 735 Ἰλίδ' ἐς εὐρύχορον διαδῆμναι, ἐνθα μοι ἵπποι
 δώδεκα θήλειαι, ὑπὸ δ' ἥμιονοι ταλαεργοὶ
 ἀμύητες· τῶν κέν τιν' ἔλασσομένοιο δαμασάμην.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἀνὰ θυμὸν ἐθάμβεον· οὐ γὰρ ἔφρανον
 ἐς Πύλον οἴχεσθαι Νηλεΐδην, ἀλλὰ πού αὐτοῦ
 740 ἀργῶν ἢ μῆλοις παρέμμεναι, ἥ δὲ σὺδῶτη.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος προσέφη, Εὐπείθεος υἱός·
 νημερτές μοι ἐνίσπε, πότε ὥγμετο καὶ τίνες αὐτῷ
 κοῦροι ἔποντο; Ἰθάκῃς ἐξαίρετοι ἢ εἰοὶ αὐτοῦ

tres equos et currum bene-politum : ac deinde
 dabo pulcrum poculum, ut libes diis
 immortalibus, mei memor per-dies omnes.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] Atride, ne sane me multo tempore hic detine.
 Etenim in annum ego apud te certe perdurarem
 sedens, nec me domus caperet desiderium, nec parentum :
 vehementer enim sermonibus verbisque tuis auscultans,
 oblector : sed jam mihi tædio-afficiuntur socii
 in Pylo divina : tu vero me in-tempus hic detines.
 Donum autem, quodcumque mihi dederis, sit quod-recondi-
 possit :] equos vero in Ithacam non ducam, sed tibi ipsi eos
 hic relinquam oblectamentum : tu enim campo imperas
 lato, in quo quidem lotus multus, in quo cyperus,
 triticumque, et far, ac late-germinans bordeum album.
 In Ithaca autem nec sane curricula lata, nec omnino pratium :
 capris-pascendis-apta est ; et magis ardua solo equos-pa-
 scente.] Nulla enim insularum equis-agendis-idonea nec-bo-
 nis-pratis-instructa,] quæ mari incumbunt ; Ithaca vero etiam
 supra omnes.] Sic dixit : risit vero bello strenuus Menelaus,
 manuque eum demulsit, verbumque dixit et elocutus est :
 Sanguinis es boni, care filii, quippe-talia loqueris :
 atqui ego tibi hæc dona commutabo ; possum enim.
 Donorum autem, quæcunque in mea domo recondita jacent,
 dabo, quod pulcerrimum et pretiosissimum est.
 Dabo tibi craterem elaboratum ; argenteus vero
 est totus, auro autem labra supra-munita-sunt ;
 opus vero est Vulcani : donavit autem eum mihi Phædi-
 mus heros.] Sidoniorum rex, quando ejus domus suscepit
 illuc me in-redditu-profectum : tibi autem volo id præbere.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur.
 Convitatores autem in ædes irerunt divini regis :
 illique adducebant quidem oves, afferrebantque validum vi-
 num :] panem vero ipsis uxores pulcris-vittis-in-capite intu-
 lerunt.] Sic illi quidem circa cœnam in ædibus occupabantur.
 Proci vero ante Ulyssis domum
 discis delectabantur et hastilibus jaculantes ;
 in facto-arte pavimento, ubi antea insolentiam exercebant.
 Antinous vero consederat et Eurymachus divinæ-formæ,
 principes procorum ; virtute autem erant longe optimi.
 His autem filius Phronii Noemon prope accedens,
 Antinonem verbis interrogans allocutus-est :

Antinoe, numquid scimus in mente nostra, an etiam non,
 quando Telemachus redeat e Pylo arenosa ?
 navem mihi abiit abducens ; mihi vero opus est illa,
 Elidem in spatiosam ut-trajiciam, ubi mihi equæ
 duodecim feminae, subtus autem muli patientes-operis
 indomiti : ex-quibus aliquem adigens domare.

Sic ait : illi vero in animo obstupescabant ; non enim pu-
 tabant] in Pylum eum abiisse Neleiam, sed alicubi illic
 in-agris, aut apud-oves esse, aut cum-subulco.

Hunc autem rursus Antinous allocutus-est, Eupitheï fi-
 lius :] vere mihi dic ; quando abiit, et quinam illum
 juvenes sunt-secuti ? ex-Ithacæ electi, an sui ipsius

θῆτες τε δμῳές τε; δύναίτο κε καὶ τὸ τελέσσαι.
 645 Καί μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὅρρ' εὖ εἰδῶ·
 ἤ σε βίη ἀέκοντος ἀπηύρα νῆα μελαιναν,
 ἥ ἐκῶν οἱ δῶκας, ἐπεὶ προσπύζατο μύθῳ;
 Τὸν δ' υἱὸς Φρονίου Νοήμων ἀντίον ῥῦδα·
 αὐτὸς ἐκῶν οἱ δῶκα· τί κεν ῥέξειε καὶ ἄλλος,
 650 ὅππότε' ἀνὴρ τοιοῦτος, ἔχων μελεδήματα θυμῷ,
 αἰτίζει; χαλεπὸν κεν ἀνήνασθαι δόσιν εἴη.
 Κούροι δ' οἱ κατὰ δῆμον ἀριστεύουσι μεθ' ἡμέας,
 οἳ οἱ ἔποντο· ἐν δ' ἀρχὸν ἐγὼ βαίνοντ' ἐνόησα
 Μέντορα, τῆς θεῶν, τῷ δ' αὐτῷ πάντα εὔχεται.
 655 Ἀλλὰ τὸ θαυμάζω· ἴδον ἐνθάδε Μέντορα διὸν
 χθιζὼν ὑπρίον· τότε δ' ἔμβη νῆϊ Πύλονδε.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη πρὸς δώματα πατρός.
 Τοῖσιν δ' ἀμφοτέροισιν ἀγάσσατο θυμὸς ἀγῆνωρ,
 κηστῆρες δ' ἀμυδὸς καθύσαν καὶ παῦσαν ἀέθλων.
 660 Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος μετέφη, Εὐπείθεος υἱός,
 ἀγνύμενος· μένεος δὲ μέγα φρένες ἀμφιμελῆσθαι
 πίμπλαντ', ὅσσε δέ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι εἴκτην·
 Ὡς πόποι, ἡ μέγα ἔργον ὑπερφιάλως ἐτελέσθη
 Τηλεμάχῳ, δόδος ἦδε· φάμεν δέ οἱ οὐ τελέεσθαι.
 665 Ἐκ τόσων δ' ἀέκητι νέος παῖς οἴχεται αὐτῷς,
 νῆα ἐρυσσάμενος, κρίνας τ' ἀνὰ δῆμον ἀρίστους.
 Ἄρξει καὶ προτέρῳ κακὸν ἐμμεναι· ἀλλὰ οἱ αὐτῷ
 Ζεὺς δλέσσει βίην, πρὶν ἡμῖν πῆμα φυτεῦσαι.
 Ἀλλ' ἄγε μοι δότε νῆα θοὴν καὶ εἰκος' ἐταίρους,
 670 ὅρρα μιν αὐτὸν ἰόντα λοχῆσομαι ἡδὲ φυλάξω
 ἐν πορβῶ· Ἰθάκης τε Σάμοιό τε παπταλῶσσης·
 ὥς ἂν ἐπισμυγεῖται ναυτιλλεται εἵνεκα πατρός.
 Ὡς ἔραθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον ἡδ' ἐκέλευον·
 αὐτίχ' ἔπειτ' ἀνοστάντες ἔβαν δόμον εἰς Ὀδυσῆος.
 675 Οὐδ' ἄρα Πηνελόπειαν πολλὸν χρόνον ἦεν ἀπύστος
 μύθων, οὐς μνηστῆρες ἐνὶ φρεσὶ βυσσοδόμενον·
 κῆρυξ γάρ οἱ εἶπε Μεδῶν, δὲ ἐπέυθετο βουλὰς,
 αὐλῆς ἐκτὸς ἑῶν· οἱ δ' ἐνδοθι μῆτιν ὕφαινον.
 Βῆ δ' Ἰμεν ἀγγελῶν διὰ δώματα Πηνελόπειν·
 680 τὸν δὲ κατ' οὐδοῦ βάντα προσηύδα Πηνελόπειαν·
 Κῆρυξ, τίπτε δέ σε πρόεσσαν μνηστῆρες ἄγαυοί;
 ἡ εἰπέμεναι δμῳῇσιν Ὀδυσσεὺς θεόιο,
 ἔργων παύσασθαι, σφίσι δ' αὐτοῖς δαῖτα πένεσθαι;
 Μὴ μνηστεύσαντες μῆδ' ἄλλοθ' ὀμιλήσαντες
 685 ὕστατα καὶ πύματα νῦν ἐνθάδε δειπνήσειαν.
 Οἱ θάμ' ἀγειρόμενοι, βίοντον κατακείρετε πολλόν,
 κτῆσιν Τηλεμάχῳ δαΐφρονος. Οὐδέ τι πατρῶν
 ὑμετέρων τὸ πρόσθεν ἀκούετε, παῖδες ἰόντες,
 οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσχε μεθ' ὑμετέροισι τοκεῦσιν,
 690 οὔτε τινα ῥέξας ἐξάισιν οὔτε τι εἰπόν·
 ἐν δῆμῳ; ἦτ' ἐστὶ δίκη θεῶν βασιλῆων,
 ἄλλον κ' ἐχθαίρησι βροτῶν, ἄλλον κε φιλοῖη.
 Κεῖνος δ' οὔποτε πάμπαν ἀτάσθαλον ἄνδρα εὔργει·
 ἀλλ' ὁ μὲν ὑμέτερος θυμὸς καὶ ἀεικέα ἔργα
 695 φαίνονται, οὐδέ τίς ἐστι χάρις μετόπισθ' εὐεργέων.
 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε Μεδῶν, πεπνυμένα εἰδώς·
 αἶ γὰρ δὴ, βασιλεία, τὸδε πλεῖστον κακὸν εἴη.

mercenarii que servique? potuerit etiam hoc perficere.
 Et mihi hoc dic vere, ut bene sciam,
 utrum tibi vi invito abstulit navem nigram,
 an lubens ei dedisti, postquam adortus est te sermone?
 Hunc autem filius Phronii Noemon contra allocutus est:
 ipse lubens ei dedi: quid fecerit etiam alius,
 quando vir talis, habens curas in animo,
 petat? difficile negare præbitionem foret.
 Juvenes autem, qui in populo excellunt apud nos,
 illi eum secuti sunt; ac duce meo conscedentem vidi
 Mentorem, aut deum; illi vero ipsi in omnibus similis erat.
 Sed hoc miror: vidi hic Mentorem divinum
 heri sub auroram; tunc autem conscendit navem in Pylum.
 Sic igitur locutus abiit ad domos patris.
 His vero utrisque percussus est animus generosus;
 proci autem simul consedere, et cessarunt a certaminibus.
 Inter eos vero Antinous satus est, Eupitheus filius,
 dolens: furore autem multum præcordia circumfusa nigro
 sanguine implebantur, oculi vero ei igni splendenti similes
 erant: Dii boni! certe magnum facinus superbe patratum
 est! Telemacho, profectio hæc! dicebamus autem ei non
 perfectum iri. Tot vero invitis juvenculus puer abiit sic,
 nave deducta, electisque per populum optimis.
 Incipiet et ulterius malum esse: sed ei ipsi
 Jupiter perdat vim, antequam nobis malum severit.
 Verum agite, mihi date navem celerem et viginti socios,
 ut cum ipsum venientem insidiis excipiam, et observem,
 in freto Ithacæque Samique asperæ:
 ut cum sua pernicie naviget propter patrem.
 Sic dixit; illi vero omnes laudabant atque hortabantur:
 statim deinde exsurgentes ibant in domum Ulyssis.
 Neque inde Penelope per longum tempus fuit in scia
 sermonum, quos proci in mente profunde cogitabant;
 præco enim illi dixit Medon, qui audiebat consilia,
 extra aulam quum esset: illi vero intus consilium texebant.
 Ivit autem annuntiaturus per domos Penelopæ:
 hunc autem in limine venientem allocuta est Penelope;
 Præco, cur vero te miserunt proci inclyti?
 an ut dicas ancillis Ulyssis divini,
 a labore ut cessent, illisque ipsis convivium apparent?
 Ne ambientes me neque alio decedentes,
 ultimum et postremum nunc hic cœnent!
 Qui frequenter congregati, victum absumitis multum,
 possessionem Telemachi prudentis. Nec quisquam a patribus
 vestris pridem audistis, pueri quum essetis,
 qualis Ulysses erat inter vestros parentes,
 neque ulli faciens injuriam, nec quicquam tale locutus
 in populo? qui utique est mos potentium regum,
 alium ut oderit quis mortaliū, alium amet.
 Ille vero nunquam omnino malo quemquam affecit:
 sed vester quidem animus et indigna facinora
 apparent, neque ulla est in vobis gratia postea beneficiorum.
 Hanc autem rursus allocutus est Medon, prudentia sciens:
 utinam enim sane, regina, hoc maximum malum esset.

- Ἄλλα πολὺ μείζον τε καὶ ἀργαλειώτερον ἄλλο
μνηστῆρες φράζονται, ὃ μὴ τελέσειε Κρονίων·
700 Τηλέμαχον μεμάσσι κατακτάμεν δεῖν χαλκῷ,
οἰκαδὲ νισσόμενον· ὃ δ' ἔβη μετὰ πατρός ἀκοῦν
ἐς Πύλον ἡγαθήν ἢ ἐς Λακεδαίμονα διάν.
Ἦς φάτο· τῆς δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ·
δὴν δέ μιν ἀμφαστὴ ἐπέων λάβε· τῷ δέ οἱ ὅσσε
705 δακρυόφι πλησθεν, θαλερὴ δέ οἱ ἔσχετο φωνή.
Ὁμῆ δὲ δὴ μιν ἐπεσσιν ἀμειβομένη προσέειπεν·
Κῆρυξ, τίπτε δέ μοι παῖς οἴχεται; οὐδέ τί μιν χρεὼ
νηὼν ὠκυπόρων ἐπιθαίνεμεν, αἴθ' ἄλλος ἵπποι
ἀνδράσι γίνονται, περὶ ὧς δὲ πούλιν ἐφ' ὕγρην.
710 Ἦ ἴνα μὴ δ' ὄνομ' αὐτοῦ ἐν ἀνθρώποισι λίπηται;
Τὴν δ' ἡμείβετ' ἐπειτα Μῆδων, πεπνυμένα εἰδώς·
οὐκ οἶδ' εἰ τίς μιν θεὸς ὥρορεν, ἥ καὶ αὐτοῦ
θυμὸς ἐφωρυμῆθη ἵμεν ἐς Πύλον, ὅρα πύθηται
πατρός ἐοῦ ἡ νόστον, ἥ ὄντινα πότμον ἐπέσπεν.
715 Ἦς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κατὰ δῶμ' Ὀδυσῆος.
Τὴν δ' ἄχος ἀμφεχύθη θυμοφθόρον, οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἔτλη
δίφρω ἐφέζεσθαι, πολλῶν κατὰ οἶκον ἐόντων·
ἀλλ' ἄρ' ἐπ' οὐδοῦ ἴζε πολυχμητοῦ θαλάμοιο,
οἰκτρ' ὀλοφυρομένη· περὶ δὲ ὁμαλὴ μινύριζον
720 πᾶσαι, ὅσαι κατὰ δώματ' ἔσαν νέαι ἡδὲ παλαιαί.
Τῆς δ' ἀδινὸν γοώουσα μετῴδα Πηνελόπεια·
Κλύτε, φίλαι· περίγάρ μοι Ὀλύμπιος ἄλγε' ἔδωκεν
ἐκ πασέων, ὅσαι μοι ὁμοῦ τράφεν ἢ δ' ἐγένοντο·
ἢ πρὶν μὲν πόσιν ἐσθλὸν ἀπώλεσα θυμολέοντα,
725 παντοίῃς ἀρετῇσι κεκασμένον ἐν Δαναοῖσιν· [γος·]
[ἐσθλὸν, τοῦ κλέος εὐρὸ καθ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἀρ-
νὴν αὖ παῖδ' ἀγαπητὸν ἀνθρεῖψαντο θύελλαι
ἀκλέα ἐκ μεγάρων, οὐδ' ὀρμηθέντος ἀκουσα.
Σχέτλια, οὐδ' ὅμεις περ ἐνὶ φρεσὶ θέσθε ἐκάστη
730 ἐκ λεγέων μ' ἀνεγείραι ἐπιστάμεναι σάφα θυμῷ,
διπτόν' ἐκείνος ἔβη κοίλῃ ἐπὶ νῆα μέλαιναν.
Εἰ γὰρ ἐγὼ πυθόμην ταύτην ὁδὸν δρμαίνοντα,
τῷ κε μάλ' ἢ κεν ἔμεινε, καὶ ἐσσύμενός περ ὁδοῖο·
ἢ κέ με τεθνηκυῖαν ἐνὶ μεγάροισιν εἴλεπεν.
735 Ἄλλὰ τίς στερηρῶς Δολίον καλέσειε γέροντα,
ὁμῶ' ἐμὸν, ὃν μοι ἔδωκε πατὴρ ἐπὶ δεῦρο κιοῦση,
καὶ μοι κῆπον ἔχει πολυδένδρεον· ὅρα τάχιστα
Λαέρτη τάδε πάντα παρεζόμενος καταλέξῃ·
εἰ δὴ πού τινα κείνος ἐνὶ φρεσὶ μῆτιν ὑφίνας
740 ἐξελθὼν λαοῖσιν ὀδύρεται, οἳ μεμάσαιν
δν καὶ Ὀδυσσεὺς φῶϊσαι γόνον ἀντιθέιο.
Τὴν δ' αὖτε προσέειπε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια·
νύμφα φίλη, σὺ μὲν ἄρ με κατακτάνε νηλεῖ χαλκῷ,
ἢ ἔα ἐν μεγάρῳ μῦθον δέ τοι οὐκ ἐπικεύσω.
745 Ἦδε' ἐγὼ τάδε πάντα πόρον δέ οἱ ὅσσ' ἐκέλευεν,
σίτον καὶ μέθυ ἡδὺ· ἐμεῦ δ' ἔλετο μέγαν ὄρκον,
μὴ πρὶν σοι ἔρεειν, πρὶν δωδεκάτην γε γενέσθαι,
ἢ σ' αὐτὴν ποθέσαι, καὶ ἀφορμηθέντος ἀκοῦσαι·
ὅς ἂν μὴ κλαίονσα κατὰ χροῖα καλὸν ἰάπτης.
750 Ἄλλ' ὕδρηνάμενη, καθαρὰ χροῖ' εἴμαθ' ἐλούσα,
εἰς ὑπερὶ' ἀναβάσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν,

Sed multo majusque et gravius aliud
proci meditantur, quod ne perficiat Saturnius :
Telemachum cogitant interficere acuto aere,
domum revertentem; ille vero profectus est ad quaerendam
patris famam] in Pylum sacram et in Lacedaemonem divi-
nam.] Sic ait; illi vero ibi soluta sunt genua et carum cor :
diu autem ipsam inopia-vocis tenuit; atque ei oculi
lacrimis impleti sunt, clara autem ei detenta est vox.
Tandem vero ipsum verbis respondens allocuta est :

Præco, cur vero mihi filius abiit? nec quicquam ipsum
oportebat] naves celeres conscendere, quæ maris equi
hominibus sunt, trajiciuntque immensum humidum.

An ut ne nomen quidem ejus inter homines relinqueretur?

Huic autem respondit deinde Medon, prudentia sciens :
haud scio an aliquis ipsum deus impulerit, an et ipsius
animus impetum-ceperit ire in Pylum, ut audiat
patris sui aut reditum aut quodnam fatum obierit.

Sic igitur locutus abiit per domum Ulyssis.

Illam autem dolor circumfudit animum-crucians, neque am-
plius sustinuit] in-sella sedere, multæ in domo quæ erant :
verum super limine sedebat elaborati thalami,
miserabiliter lamentans : circum autem ancillæ ejulabant
omnes, quotquot in domibus erant juniores atque vetulæ.
Illas vehementer flens alloquebatur Penelope :

Audite, amicæ; nimios enim mihi Olympius dolores dedit
præ omnibus, quotquot una mecum nutritæ-ac natæ sunt :
quæ antea quidem maritum bonum amisi magnanimum,
omnibus virtutibus ornatum inter Danaos :

[eximium, cujus gloria lata per Helladem et medium Argos.]
nunc rursus filium dilectum abripuerunt procellæ
inglorium ex ædibus, nec de-abeunte audivi.

Infelices, ne vos quidem in animum induxistis unaquaque
e lecto me suscitare, bene scientes animo,
quando ille conscendit cavam navem nigram.

Si enim ego intellexissem istud iter molientem,
sane certe aut manisset, quantumvis cupidus itineris;
aut me mortuam in ædibus reliquisset.

Sed aliquis prompte Dolium vocet senem,
ministerium meum, quem mihi dedit jam pater huc eunti,
et mihi hortum servat arboriferum : ut celerrime

Laertæ hæc omnia assidens enarret :

si forte aliquod ille in mente consilium texens
progressus inter-cives deploret, qui cupiunt
ipsius et Ulyssis perdere prolem deo-paris.

Hanc autem rursus allocuta est dilecta nutrix Euryclæa :
puella cara, tu quidem me interfice sævo ære,
vel sine in domo; sermonem vero te non celabo.

Noveram ego ista omnia; præbui autem illi, quæcumque ju-
bebat,] panem et vinum dulce : a-me autem exegit magnum
jusjurandum,] non prius tibi me dicturam, quam duodecima
adesset dies,] aut tu ipsa desiderares, et abisses se rescivisses;
quo ne flens corpus pulcrum læderes.

Verum tu quando-lavaris, puris corpori vestibus sanis,
in supernam-domum conscendens cum ancillis mulieribus,

εὖγε' Ἀθηναίη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο
 ἥ γάρ κέν μιν ἔπειτα καὶ ἐκ θανάτοιο σώσῃαι.
 Μηδὲ γέροντα κάκου κεκαωμένον· οὐ γὰρ οἶω
 765 πάγχυ θεοὺς μακάρεσσιν γονὴν Ἀρκεσιδάδω
 ἐγθέσθ'· ἀλλ' ἐτι πού τις ἐπέσσειται, ὅς κεν ἔγῃσιν
 δῶματά θ' ὑπερφέα καὶ ἀπόπροθι πίνοντας ἀγρούς.
 Ὡς φάτο· τῆς δ' εὖνῃσε γόνον, σγέλε δ' ὅσσε γόοιο.
 Ἥ δ' ὕδρηναιμένη, καθαρὰ χροτ' εἵμαθ' ἐλοῦσα,
 770 εἰς ὑπερὶ ἀνέβαινε σὺν ἀμφιπόλοισι γυναῖξιν·
 ἐν δ' ἔθετ' οὐλοχύτας κανέω, ἥρατο δ' Ἀθήνη.
 Κλυθὶ μευ, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, Ἄτρυτώνη,
 εἵποτε τοι πολὺμητις ἐν μεγάροισιν Ὀδυσσεὺς
 ἢ βοὸς ἢ οἶος κατὰ πίνονα μηρὶ ἔκταν,
 775 τῶν νῦν μοι μνήσαι, καὶ μοι φίλον υἱά σώωσον·
 μνηστῆρας δ' ἀπάλλαξε κακῶς ὑπερνηορέοντας.
 Ὡς εἶπουσ' ὀλόλυξε· θεὰ δέ οἱ ἔκλυεν ἄρῃς.
 Μνηστῆρες δ' ὁμάδῃσαν ἀνὰ μέγαρα σκιάοντα·
 ὧδε δέ τις εἶπεσκε νέον ὑπερνηορέοντων·
 779 Ἥ μάλα δὴ γάμον ἄμμι πολυμνήστη βασιλεία
 ἀρτύνει· οὐδέ τι οἶδεν, ὅ οἱ φόνος υἱὲ τέτυκται.
 Ὡς ἄρα τις εἶπεσκε· τὰ δ' οὐκ ἴσαν ὥς ἐτέτυκτο.
 Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Δαιμόνιοι, μύθους μὲν ὑπερβιάλους ἀλέασθε
 775 πάντας ὁμῶς, μὴ πού τις ἐπαγγελίῃσι καὶ εἰσω.
 Ἄλλ' ἄγε, σιγῇ τοῖον ἀναστάντες τελέωμεν
 μῦθον, δὴ καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶν ἤραρεν ἡμῖν.
 Ὡς εἰπὼν ἐκρίνατ' ἐείκοσι φῶτας ἀρίστους·
 βᾶν δ' εἶναι ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θίνα θαλάσσης.
 780 Νῆα μὲν οὖν πᾶμπρωτον ἄλως βένθοσδε ἔρυσσαν·
 ἐν δ' ἰστόν τ' ἐτίθεντο καὶ ἰστία νηὶ μελαίνῃ,
 ἤρτανυντο δ' ἔρετμά τροποῖς ἐν δερματίνοισιν·
 [πάντα κατὰ μοῖραν, ἀνά θ' ἰστία λευκὰ πέτρισσαν·]
 τεύχεα δέ σφ' ἤνεικαν ὑπέρθυμοι θεράποντες.
 785 Ὑψοῦ δ' ἐν νοτίῳ τήνῃ ὥρμισαν, ἐν δ' ἔβαν αὐτοί·
 ἐνθα δὲ δόρπον ἔλοντο, μένον δ' ἐπὶ ἔσπερον ἔλθειν.
 Ἥ δ' ὑπερῶϊα αὐτὴ περίφρων Πηνελόπεια
 κεῖτ' ἄρ' ἄσιτος, ἄπαστος ἐδητύος ἡδὲ ποτῆτος,
 δρμαίνουσα, εἰ οἱ θάνατον φύγοι υἱὸς ἀμύμων,
 790 ἢ ὅγ' ὑπὸ μνηστῆρσιν ὑπερβιάλοισι δαμείῃ.
 Ὅσσα δὲ μερμήριζε λέων ἀνδρῶν ἐν δμῶϊ,
 δείσας, ὁππότε μιν δόλιον περὶ κύκλον ἀγώσιν·
 τόσσα μιν δρμαίνουσαν ἐπῆλυθε νῆδυμος ὕπνος·
 εὖτε δ' ἀνακλινθεῖσα· λῦθεν δέ οἱ ἄψα πάντα.
 795 Ἐνθ' αὖτ' ἀλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 εἰδῶλον ποίησε, δέμας δ' ἥϊκτο γυναῖκι,
 Ἰφθίμη, κούρη μεγαλήτορος Ἰκαρίοιο,
 τὴν Εὐμηλος ὅπνιε, Φερῆς ἐνὶ οἰκίᾳ ναίων.
 Πέμπε δέ μιν πρὸς δῶματ' Ὀδυσσεὺς θεόιο,
 800 εἰως Πηνελόπειαν ὀδυρομένην, γοώωσαν,
 παύσειε κλαυθμοῖο, γόοιό τε δακρυόεντος.
 Ἐς θάλαμον δ' εἰσῆλθε παρὰ κληῖδος ἱμάντα,
 στή δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς· καὶ μιν πρὸς μῦθον εἶπεν·
 Εὐδείς, Πηνελόπεια, φίλον τετιμμένη ἦτορ;
 805 οὐ μὲν σ' οὐδὲ ἔωσι θεοὶ βρεῖα ζῶντες

supplica Minervæ, filiae Jovis ægidem-tenentis :
 hæc enim ipsum deinde et e morte ereptum- servaverit.
 Neu senem afflige afflictum : non enim existimo
 penitus diis beatis sobolem Arcesiadæ
 invisam-esse : sed adhuc fere aliquis supererit, qui habeat
 domos excelsas, et procul sitos pingues agros.
 Sic dixit; illiusque sedavit fletum, cohibuitque oculos a-
 fletu.] Ipsa vero lota, puris corpori vestibus sumtis,
 in supernam-domum conscendit cum ancillis mulieribus;
 imposuitque molas canistro, supplicavitque Minervæ :
 Audi me, ægidem-tenentis Jovis filia, indomita,
 si-unquam tibi ingeniosus in ædibus Ulysses
 aut bovis aut ovis pinguis femora adolevit :
 horum nunc mihi memento, et mihi carum filium serva;
 procos vero averte male superbientis.
 Sic locuta, ululavit; dea autem ejus audivit preces.
 Proci vero tumultuabantur per ædes obscuras :
 sic autem aliquis dicebat juvenum superbientium :
 Profecto jam nuptias nobis multum-ambita regina
 apparat; neque omnino novit, quod suo cædes filio parata-est.
 Sic igitur aliquis dicebat; ea vero nesciebant, ut acta-erant.
 Inter-eos autem Antinous concionatus-est et dixit :
 Miritici, sermones quidem insolentes fugite
 omnes pariter, ne forte quis annuntiet etiam intus.
 Sed age, silentio talem exsurgentes perficiamus
 sermonem, qui jam etiam omnibus in mente placuit nobis.
 Sic locutus, elegit viginti viros optimos :
 profectique-sunt ire ad navem velocem et litus maris.
 Navem quidem omnium-primum maris in-altum traxerunt :
 ac malum imposuere et vela navi nigrae :
 aptaruntque remos vertebis in coriaceis;
 [omnia, ut oportebat; ac vela alba expandarunt;]
 arma autem ipsis tulerunt animosi famuli.
 Alte vero in humido hanc stiterunt; ingressique-sunt ipsi :
 illic autem cornam sumserunt, exspectabantque vesperem su-
 pervenientem.] Illa vero in superna-domo, prudens Penelo-
 pe,] jacebat jejuna, non-gustans cibum, nec potum,
 cogitans, si sibi mortem effugeret filius eximius,
 an ille a procis insolentibus domaretur.
 Quanta autem cogitat leo virorum in turba,
 timens, quum ipsi dolosum circulum circumdant :
 tanta ipsam agitantem corripuit dulcis somnus :
 dormiebat vero recumbens; solutique-sunt ei artus omnes.
 Ibi autem aliud cogitavit dea cæsiis-oculis Minerva;
 simulacrum effinxit, corpore autem assimilatum-erat mulieri,
 Iphthimæ, filia: magnanimi Icarii :
 quam Eumelos duxerat, in Pheris ædes habitans.
 Misit vero hanc ad domum Ulyssis divini,
 dum Penelopen lamentantem, flentem,
 compesceret a-fletu, ploratuque lacrimoso.
 In thalamum vero ingressa-est ad seræ lorum;
 stetitque ei supra caput, et ipsam sermone allocuta-est :
 Dormis, Penelope, caro afflictæ corde?
 nequaquam te sinunt dii facile viventes

κλαίειν, οὐδ' ἀκάχησθαι· ἔπει ρ' ἔτι νόστιμός ἐστιν
σὸς παῖς· οὐ μὲν γάρ τι θεοὶς ἀλιτῆμενός ἐστιν.

Τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα περίφρων Πηνελόπεια,
ἥρ' οὐ μάλα κνώσσοις ἐν δνειρείῃσι πύλῃσιν·

810 Τίπτε, κασιγνήτη, δεῦρ' ἤλυθες; οὔτι πάρος γε
πωλὲ', ἔπει μάλα πολλὸν ἀπόπροθι δώματα ναίεις·
καί με χεῖλαι παύσασθαι οἰζύος ἤδ' ὀδυνῶν
πολλέων, αἳ μ' ἐρέθουσι κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν·
ἢ πρὶν μὲν πόσιν ἐσθλὸν ἀπώλεσα θυμολέοντα,

815 παντοίῃσι ἀρετῇσι κεκασμένον ἐν Δαναοῖσιν·
[ἐσθλὸν, τοῦ κλέος εὐρύ καθ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄρ-
νῦν αὖ παῖς ἀγαπητὸς ἔβη κοίλῃς ἐπὶ νῆος, [γος]
νῆπιος, οὔτε πόνων εὖ εἰδὼς οὔτ' ἀγοράων.

Τοῦ δὲ ἐγὼ καὶ μᾶλλον ὀδύρομαι ἥπερ ἐκείνου·
820 τοῦ δ' ἀμφιτρομέω καὶ δεῖδα, μήτι πάθησιν,
ἢ ὅγε τῶν ἐνὶ δῆμῳ, ἴν' οἴχεται, ἢ ἐνὶ πόντῳ.
Δυσμενεές γάρ πολλοὶ ἐπ' αὐτῷ μηχανώνονται,
ἰέμενοι κτείνειν, πρὶν πατρίδα γαίαν ἰκέσθαι.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενον προσέφη εἰδωλὸν ἄμαυρόν·

825 θάρσει, μὴδέ τι πάγῃ μετὰ φρεσὶ δεῖδιθι λήην.
Τοίη γάρ οἱ πομπὸς ἄμ' ἔσπεται, ἦντε καὶ ἄλλοι
ἄνερές ἤρῃσαντο παρεστάμεναι — δύναται γάρ —
Παλλὰς Ἀθηναίη· σὲ δ' ὀδυρομένην ἔλααίρει·
ἢ νῦν με προέηκε, τέτν τάδε μυθήσασθαι.

830 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
εἰ μὲν δὴ θεός ἐσσι, θεοῖό τε ἔκλυες αὐδῆς,
εἰ δ', ἄγε μοι καὶ κεῖνον οἰζυρὸν κατὰλεξον,
εἴπου ἔτι ζῶει καὶ ὄρᾳ φάος ἡελίοιο,
ἢ ἤδη τέθνηκε, καὶ εἴν' Ἀΐδαο δόμοισιν.

835 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενον προσέφη εἰδωλὸν ἄμαυρόν·
οὐ μὲν τοι κεῖνόν γε διηνεκέως ἀγορεύσω,
ζῶει ὃγ' ἢ τέθνηκε· κακὸν δ' ἀνεμώλῃα βάζειν.

Ὡς εἰπόν, σταθμοῖο παρὰ κληῖδα λιάσθη
ἐς πνοιάς ἀνέμων· ἢ δ' ἔξ ὕπνου ἀνόρουσεν

840 κούρη Ἰκαρίοιο· φίλον δέ οἱ ἦτορ ἰάνθη,
ὥς οἱ ἐναργές ὄνειρον ἐπέσσυτο νυχτὸς ἀμολγῷ.

Μνηστῆρες δ' ἀναβάντες ἐπέπλεον ὕγρα κέλευθα,
Τηλεμάχῳ φόνον αἰπὺν ἐνὶ φρεσὶν δρμαίνοντες.

Ἔστι δέ τις νῆσος μέσση ἄλλ' πετρήεσσα,

845 μεσσηγὺς Ἰθάκης τε Σάμοιο τε παιπιταλόεσσης,
Ἄστερις, οὐ μεγάλη· λιμένες δ' ἐνὶ ναυόλοχοι αὐτῇ
ἀμφίδυμοι· τῇ τόνγε μένον λοχῶντες Ἀχαιοί.

flere, neque afflictari : quoniam adhuc rediturus est
tuus filius : nequaquam enim diis peccato-obnoxius est.

Huic autem respondit deinde prudens Penelope,
suaviter admodum dormiens in somniorum portis :

Cur, soror, huc venisti? nequaquam ante quidem
venitabas, quandoquidem valde procul aedes habitas :
et me jubes cessare ab-ærumna ac doloribus
multis, qui me irritant in mente et in animo :
quæ ante quidem maritum bonum amisi magnanimum,
omnibus virtutibus ornatum inter Danaos :

[eximium; cujus gloria lata per Helladem et medium Argos :]
nunc rursus filius dilectus abiit cava in nave,
puer, nec laborum probe gnarus, nec negotiorum.
Hujus-causa jam ego etiam magis lugeo, quam illius :
et ob-hunc contremisco et timeo, ne-quid patiatur,
sive is eorum in populo, quo abiit, sive in ponto.
Hostes enim multi in ipsum *mala* machinantur,
cupientes occidere, antequam in-patriam terram pervenerit.

Hanc autem respondens allocutum-est simulacrum obscu-
rum :] confide, nec omnino in mente timeas tantopere.

Talis enim eum comes una sequitur, quam etiam alii
viri optarint sibi adesse (pollet enim),
Pallas Minerva : te vero lamentantem miseratur :
quæ nunc me demisit, tibi hæc ut-dicerem.

Hanc vero rursus allocuta-est prudens Penelope :
siquidem vere tu dea es, deæque audivisti vocem,
eia age mihi et de-illo ærumnoso enarra,
sicubi adhuc vivat et videat lumen solis,
an jam mortuuss-sit, et in Plutonis ædibus.

Hanc autem respondens allocutum-est simulacrum obscu-
rum :] non tibi de-illo quidem continuo dicam,
vivatne is, an mortuus-sit : malum vero vana loqui.

Sic locutum, januæ apud seram evanuit
in flatus ventorum : illa vero e somno exsiliit,
filia Icarii; carum autem ei cor exsultavit,
ut ipsi manifestum somnium supervenerat noctis conticinio.

Proci vero consensua *nave* navigabant humidias vias,
Telemacho cædem gravem in mente meditantés.
Est autem quædam insula medio in-mari petrosa,
media-inter Ithacamque Samumque asperam,
Asteris, non magna; portus vero navibus-apti insunt ipsi
utrinque-accessi : ibi hunc manebant insidiantes Achivi.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ε.

Ὀδυσσεώς σχεδία.

Ἦώς δ' ἐκ λεχέων παρ' ἀγαυοῦ Τιθωνοῖο
ὕρνυθ', ἴν' ἀθανάτοισι φῶος φέροι ἠδὲ βροτοῖσιν·
οἱ δὲ θεοὶ ὀψιχόνδε καθίζανον, ἐν δ' ἄρα τοῖσιν
Ζεὺς ὕψιθερμέτης, οὔτε κράτος ἐστὶ μέγιστον.
8 Τοῖσι δ' Ἀθηναίῃ λέγε κήδεα πολλὰ Ὀδυσῆος,

ODYSSEÆ V.

Ulyssis ratis.

Aurora autem ex lectis ab eximio Tithono
surgebat, ut immortalibus lucem ferret et mortalibus :
ac dii ad-consessum considebant; inter illos vero
Jupiter altitonans, cujus potentia est maxima.
Illis autem Pallas recensebat ærumnas multas Ulyssis,

μνησαμένη· μέλε γάρ οἱ ἔων ἐν δώμασι Νύμφης·
 Ζεῦ πάτερ, ἦδ' ἄλλοι μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἔοντες,
 μή τις ἔτι πρόφρων ἀγανὸς καὶ ἥπιος ἔστω
 σκηπτούχως βασιλεὺς, μηδὲ φρεσὶν αἴσιμα εἰδός·
 10 ἄλλ' αἰεὶ χαλεπὸς τ' εἴη καὶ αἰσυλα βέροι.
 Ὡς οὕτως μέμνηται Ὀδυσσεύς θεοῖο
 λαῶν, οἷσιν ἀνασσε, πατὴρ δ' ὡς ἥπιος ἦεν·
 ἀλλ' ὁ μὲν ἐν νήσῳ κεῖται κρατέρ' ἄλγεα πάσγων,
 Νύμφης ἐν μεγάροις Καλυφούς, ἥ μιν ἀνάγκη
 15 ἴσχει· δ' δ' οὐ δύναται ἦν πατρίδα γαίαν ἰκέσθαι.
 Οὐ γάρ οἱ πάρα νῆες ἐπὶ ῥέτμοι καὶ ἑταῖροι,
 οἳ κεν μιν πέμποιεν ἐπ' εὐρέα νῦτα θαλάσσης.
 Νῦν αὖ παῖδ' ἀγαπητὸν ἀποκτείνει μεμάρσιν,
 οἴκαδε νισσόμενον· δ' δ' ἔβη μετὰ πατρὸς ἀκουὴν
 20 ἐς Πύλον ἡγαθήν ἦδ' ἐς Λακεδαίμονα διαν.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 τέκνον ἔμῳ, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων·
 οὐ γὰρ δὴ τοῦτον μὲν ἐβόουλεσας νόον αὐτῇ,
 ὥς ἦτοι κείνους Ὀδυσσεὺς ἀποτίσεται ἑλθών· [γάρ —
 25 Τηλέμαχον δὲ σὺ πέμψον ἐπισταμένον — δύναται
 ὥς κε μάλ' ἀσκηθῆς ἦν πατρίδα γαίαν ἱκῆναι,
 μνηστῆρες δ' ἐν νηὶ παλιμπτετές ἀπονέωνται.

Ἦ ῥα, καὶ Ἑρμείαν, υἱὸν Φίλον, ἀντίον ἡῶδα·
 Ἑρμεία· σὺ γὰρ αὐτὰ τὰ τ' ἄλλα περ ἀγγέλλεις ἔσοι·
 30 Νύμφη εὐπλοκάμῳ εἰπεῖν νημερτέα βουλήν,
 νόστον Ὀδυσσεύς ταλασίφρονος, ὥς κε νήνεται,
 οὔτε θεῶν πομπῇ οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων·
 ἀλλ' ὅγ' ἐπὶ σχεδὸν πολυδέσμου πῆματα πάσγων
 ἡματὶ κ' εἰκοστῇ Σχερίην ἐρίδωλον ἱκοίτο,
 35 Φαιήκων ἐς γαίαν, οἳ ἀγχίθεοι γεγάσιν·
 οἳ κεν μιν πέρι κῆρι θεὸν ὥς τιμῆσουσιν,
 πέμψουσιν δ' ἐν νηὶ Φίλῳ ἐς πατρίδα γαίαν,
 χαλκὸν τε χρυσὸν τε ἄλλας ἐσθῆτάς τε δόντες,
 πολλὰ, ὅσ' ἂν οὐδέποτε Τροίης ἐξήρατ' Ὀδυσσεύς,
 40 ἐπεὶ ἀπήμων ἦλθε, λαχὼν ἀπὸ ληΐδος αἴσαν.
 Ὡς γάρ οἱ μοῖρ' ἐστὶ φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἰκέσθαι
 οἶκον ἐς ὑψόροφον καὶ ἔην ἐς πατρίδα γαίαν.

Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε διάκτορος Ἀργεϊφόντης.
 Αὐτίκ' ἐπειθ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,
 45 ἀμβρόσια, χρύσεια, τὰ μιν φέρον ἡμὲν ἐφ' ὕγρην,
 ἦδ' ἐπ' ἀπείρονα γαίαν, ἅμα πνοιῆς ἀνέμοιο.
 Ἐβλετο δὲ βράβδον, τῇτ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει,
 ὣν ἐθέλει, τοὺς δ' αὖτε καὶ ὀπνώνοντας ἐγείρει·
 τὴν μετὰ χερσὶν ἔχων πέτετο κρατὺς Ἀργεϊφόντης.
 50 Πιερίην δ' ἐπιβὰς, ἐξ αἰθέρος ἔμπεσε πόντων·
 σενατ' ἐπειτ' ἐπὶ πύμα, λάρω δρυϊθὶ οἰκίῳ,
 δευτε κατὰ δεινούς κόλπους ἄλως ἀτυργεῖοι
 ἰχθῆς ἀγρώσων, πικρινὰ πτερὰ δεύεται ἄλμυ·
 τῷ ἑλκὸς πολέεσσιν ὀχρήσατο κύμασιν Ἑρμῆς·
 55 ἄλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἀφίκετο τηλόθ' ἰούσαν,
 ἐνθ' ἐκ πόντου βὰς ἰοειδέος ἡπειρόνδε,
 ἦεν, ὅφρα μέγα σπῆος ἔκτο, τῷ ἐνὶ Νύμφῃ
 ναῖεν εὐπλόκαμος· τὴν δ' ἐνδοθὶ τέμνεν ἰούσαν.
 Πῦρ μὲν ἐπ' ἐσχάρῳ μέγα καίετο, τηλόθι δ' ὀδμή

HOMERUS.

recordata; curæ-erat enim illi morans in domo Nymphæ :

Jupiter pater, atque alii beati dii sempiterni,
 nullus amplius benignus, mitis, et mansuetus sit
 sceptrifer rex, neque animo justa sentiens;
 sed semper durus sit, et injusta faciat.

Adeo nemo memor-est Ulyssis divini,
 civium quibus præfuit, et quibus pater velut mitis erat;
 sed ille quidem in insula jacet graves dolores patiens,
 Nymphæ in ædibus Calypsus, quæ ipsum necessitate
 detinet; is vero non potest suam in-patriam terram venire.
 Non enim ei adsunt naves remigio-instructæ, et socii,
 qui ipsum deducant super lata dorsa maris.

Nunc rursus filium dilectum occidere cupiunt,
 domum revertentem : ille vero abiit ad-quærendam patris fam-
 [nam] in Pylum sacram atque in Lacedæmonem divinam.

Hanc autem respondens allocutus-est nubes-cogens Jupiter:
 filia mea, quale tibi dictum excidit septo dentium!
 nonne enim hoc quidem excogitasti consilium ipsa,
 ut scilicet illos Ulysses ulciscatur reversus?
 Telemachum autem tu deduc prudenter (potes enim),
 ut plane incolumis suam in-patriam terram veniat,
 proci vero in nave retro iter-relegant.

Dixit, et Mercurium, carum filium, contra allocutus-est :
 Mercuri : tu enim itidem et in-aliiis nuntius es :
 Nymphæ comis-pulcris dicito firmum nostrum consilium,
 reditum Ulyssis audenti-animo, ut redeat,
 nec deorum ductu, nec mortalium hominum;
 sed is in rate multis-compacta-vinculis ærumnas patiens
 die vicesima ad-Scheriam glebosam perveniat,
 Phæacum ad terram, qui propinqui-diis sunt;
 Phæacum ex animo, veluti deum, honorabunt,
 deducuntque in nave caram in patriam terram,
 æsque aurumque abunde, vestemque ipsi quum-dederint,
 plurima, quanta nunquam e-Troja sustulisset Ulysses,
 etiam-si sine-detrimento venisset, sortitus e præda portio-
 nem.] Sic enim ei fatale est amicosque videre, et pervenire
 domum in excelsam, et suam in patriam terram.

Sic dixit; nec non-obsecutus-est internuntius Argicida.
 Statim deinde pedibus subligavit pulcros calceos,
 immortales, aureos, qui ipsum ferebant sive per mare,
 sive per immensam terram, una-cum flatibus venti.
 Cepit etiam virgam, qua virorum oculos demulcet,
 quorumcunque vult, alios autem et dormientes excitat :
 hanc in manibus tenens volabat fortis Argicida.
 Pieriæ autem insistens, ex æthere incidit in-mare :
 festinabat deinde super fluctus, gaviæ avi similis,
 quæ circum magnos sinus maris infructuosi
 pisces venans, crebro alas sibi-mergit salsugine :
 huic similis multis supervectus-est fluctibus Mercurius :
 sed quando jam ad-insulam pervenit procul sitam,
 tum ex ponto egressus violaceo ad-litus,
 vadebat, donec ad-magnam specum pervenit, in qua Nym-
 pha) habitabat pulcris-comis; hanc vero intus invenit.
 Ignis quidem in focis magnus ardebat, procul vero odor

60 κέδρου τ' εὐκαέτοιο θύου τ' ἀνὰ νῆπον δῶδαι,
 δαιομένων· ἡ δ' ἔνδον ἀοιδιάουσα· ὅπλ' ἀκαλῆ,
 ἱστών ἐποιομένη, χρυσεὴν κερκίδ' ὕφαινε.
 Ὑλ' δὲ σπέος ἀμφὶ περὶ κεῖται τηλεθώσας,
 κληθρὴν τ' αἰγείρος τε καὶ εὐώδης κυπάρισσος·
 65 ἔνθα δέ τ' ὄρνιθες τανυσίπτεροι εὐνάζοντο,
 σκῶπές τ' ἱρηνές τε, τανύγλωσσοί τε χορῶναι
 εἰνάλιναι, τῆσιν τε θαλάσσια ἔργα μέληεν.
 Ἦδ' αὐτοῦ τετάνυστο περὶ σπέιους γλαφυροῖο
 ἡμερὶς ἡβώσας, τεθῆλει δὲ σταφυλῆσιν·
 70 κρῆναι δ' ἐξείης πύργους βέρον ὕδατι λευκῷ,
 πηλῆσαι ἀλλήλων τετραμμέναι ἀλλυδὶς ἄλλη.
 Ἀμφὶ δὲ λειμῶνες μαλακοὶ ἰου ἡδὲ σελίνου
 θήλεον· ἔνθα κ' ἔπειτα καὶ ἀθάνατός περ ἐπελθὼν
 ἠγῆσαιτο ἰδὼν καὶ περφθῆι φρεσὶν ἤσιν.
 75 Ἐνθα στάς θηεῖτο διάκτορος Ἀργεϊφόντης.
 Αὐτὰρ ἔπειδ' ἅπαντα ἔω ἠγῆσατο θυμῷ,
 αὐτίκ' ἄρ' εἰς εὐρὺ σπέος ἤλυθεν· οὐδέ μιν ἀντην
 ἠγνοήσεν ἰδοῦσα Καλυψώ, διὰ θεῶν —
 οὐ γάρ τ' ἀγνώτες θεοὶ ἀλλήλοισι πέλονται —
 80 ἀθάνατοι, οὐδ' εἰ τις ἀπόπροθι δώματα ναίει —
 οὐδ' ἄρ' Ὀδυσσῆα μεγαλήτορα ἔνδον ἔτεμνεν,
 ἀλλ' ὅγ' ἐπ' ἀκτῆς κλαῖε καθήμενος· ἔνθα πάρος περ,
 δάκρυσι καὶ στοναχῇσι καὶ ἀλγεσι θυμὸν ἐρέθων,
 πόντον ἐπ' ἀτρύγετον δερκέσχετο, δάκρυα λείδων.
 85 Ἑρμείαν δ' ἐρέεινε Καλυψώ, διὰ θεῶν,
 ἐν θρόνῳ ἰδρύσασα φαινήν, σιγαλόεντι·
 Τίπτε μοι, Ἑρμεία χρυσόβρατι, εἰλήλουθας,
 αἰδοῖός τε φίλος τε; πάρος γε μὲν οὔτι θαμίζεις.
 Αὐδὰ δ' τι φρονέεις; τελέσαι δέ με θυμὸς ἀνωγεν,
 90 εἰ δύναμαι τελέσαι γε, καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστίν.
 [Ἄλλ' ἔπειο προτέρω, ἵνα τοι παρ' ἐξίνια θείω.]
 Ὡς ἄρα φωνήσασα θεὰ παρέθηκε τράπεζαν,
 ἀμβροσίης πλησάσα, κέρασσε δὲ νέκταρ ἐρυθρόν.
 Αὐτὰρ ὁ πίνε καὶ ᾗσθε διάκτορος Ἀργεϊφόντης.
 95 Αὐτὰρ ἔπει δαίπνυσε καὶ ἤραρε θυμὸν ἐδωδῆ,
 καὶ τότε δὴ μιν ἔπεσιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 Εἰρωτᾷς μ' ἐλθόντα, θεῶν, θεόν· αὐτὰρ ἐγὼ τοι
 νημερτέως τὸν μῦθον ἐνισπῆσω· κέλεαι γάρ·
 Ζεὺς ἐμέγ' ἠνώγει δεῦρ' ἐλθέμεν οὐκ ἐθέλοντα·
 100 τίς δ' ἂν ἐκὼν τοσσόνδε διαδράμοι ἀλμυρὸν ὕδωρ
 ἄσπετον; οὐδέ τις ἄγχι βροτῶν πόλις, ὅττε θεοῖσιν
 ἱερά τε βέζουσι καὶ ἐξαίτους ἐκατόμβας.
 Ἀλλὰ μάλ' οὕτως ἐστὶ Διὸς νόον αἰγιόχοιο
 οὔτε παρελθεῖν ἄλλον θεὸν οὔθ' ἀλώσσαι.
 105 Φησὶ τοι ἄνδρα παρεῖναι διζυρώτατον ἄλλων
 τῶν ἀνδρῶν, οἱ ἄστου πέρι Πριάμοιο μάχοντο
 εἰνάετες, δεκάτῳ δὲ πολὺν πέσαντες ἔβησαν
 οἰκαδ'· ἀτὰρ ἐν νόστῳ Ἀθηναῖην ἀλῖτοντο,
 ἥ σφιν ἐπύρρ' ἀνεμὸν τε κακὸν καὶ κύματα μακρά.
 110 [Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέφθιθον ἐσθλοὶ ἑταῖροι·
 τὸν δ' ἄρα δεῦρ' ἀνεμὸς τε φέρον καὶ κύμα πέλασσεν.]
 Τὸν νῦν σ' ἠνώγει ἀποπεμπέμεν ὅττι τάχιστα·
 οὐ γάρ οἱ τῇδ' αἴσα φίλων ἀπονόσφιν ὀλέσθαι·

cedrique fissillis thyiaque per insulam redolebat,
 ardentium : ipsa vero intus cantillans voce pulchra,
 telam obiens, aureo radio texitabat.
 Silva autem circa specum creverat virescens,
 alnusque, populusque, et bene-odorata cypressus :
 ibi vero et aves extensas-alas-habentes nidulabantur,
 bubones, accipitresque, latasque-linguas-habentes cornices
 marinæ, quibus-quidem marina opera curæ-sunt.
 Atque ibidem extensa-erat circa speluncam cavam
 vitis pubescens, florebat vero uvis :
 fontes autem ex-ordine quatuor fuebant aqua limpida,
 vicini inter-se versi alio alius.
 Circum vero prata mollia violis atque apio
 virescebant : ibi subinde etiam immortalis si-accessisset,
 admiratus-esset intuens, et oblectatus-esset animo suo.
 Illic stans hæc admirabatur internuntius Argicida.
 Ac postquam omnia suo admiratus-erat animo,
 statim in amplam speluncam intravit : neque ipsum coram
 ignoravit conspicata Calypso, nobilissima dearum,
 (non enim ignoti dii sibi-invicem sunt
 immortales, nec si quis longe procul ædes habitat) ;
 neque Ulyssem magnanimum intus invenit,
 sed is in litore flebat sedens ; ubi antea etiam,
 lacrimis et gemitibus et doloribus animum scindens,
 pontum in infructuosum prospiciebat, lacrimas stillans.
 Mercurium autem interrogabat Calypso, nobilissima dea-
 rum,] in sella collocatum splendida, admiranda :
 Cur ad-me, Mercuri aureo-caduceo, venisti,
 venerandusque carusque ? ante quidem neutiquam frequen-
 tabas.] Dic quod cogitas ; perficere autem me animus jubet,
 si possum quidem perficere, et si perfectum est.
 [Verum sequere ulterius, ut tibi hospitalia apponam.]
 Sic igitur locuta dea apposuit mensam,
 ambrosia repletam, miscuitque nectar rubrum.
 Atque ille bibebat et edebat, internuntius Argicida.
 Et postquam cœnaverat, et refecerat animum cibo,
 tum vero ipsam verbis respondens allocutus-est :
 Interrogas me huc profectum, dea, deum : atque ego tibi
 vere eum sermonem enarrabo ; jubes enim :
 Jupiter me jussit huc ire invitum :
 quis enim volens tantam percurreret salsam aquam,
 immensam ? neque ulla prope est mortalium urbs, qui diis
 sacraque faciunt, et eximias hecatombas.
 Sed prorsus non est Jovis mentem agidem-tenentis
 nec prætergredi alium deum, neque irritam-facere.
 Ait, tibi virum adesce ærumnosissimum præ-ceteris
 illis viris, qui circa urbem Priami pugnant
 novennio ; decimo vero anno urbe excisa abierunt
 domum : at in reditu Minervam offenderunt,
 quæ ipsis excitavit ventumque malum et fluctus ingentes.
 [Ibi huic alii quidem omnes perierunt strenui socii,
 ipsum autem huc ventusque ferens et fluctus appulit.]
 Eum nunc te jubet dimittere quam celerrime :
 non enim ei hic sors est ab-amicis seorsum perire ;

ἀλλ' ἔτι οἱ μοῖρ' ἐστί φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἰκέσθαι
 115 ὅκον ἐς ὑψόροφον καὶ εἶν ἐς πατρίδα γαίαν.
 Ὡς φάτο· ῥίγησεν δὲ Καλυψώ, διὰ θεάων,
 καὶ μιν φωνήσας' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Σχέλιοι ἔστε, θεοὶ, ζηλήμονες ἔρχον ἀλλων,
 οὔτε θαῖς ἀγάσθε παρ' ἀνδράσιν εὐνάζεσθαι
 120 ἀμπαδίην, ἣν τίς τε φίλον ποιήσεται ἀκοίτην.
 Ὡς μὲν, ἔτ' Ὀρίων' ἔλετο ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 τῶρρα οἱ ἡγάσθε θεοὶ βεῖα ζῶντες,
 ἕως μὲν ἐν Ὀρτυγίᾳ χρυσόθρονος Ἄρτεμις ἀγνὴ
 οἷς ἀγανοῖς βελέεσσι ἐποιογμένη κατέπεφνε.
 125 Ὡς δ' ὅπότε Ἰασίωνι εὐπλόκαμος Δημήτηρ,
 ᾧ θυμῷ εἰσάσα, μίγῃ φιλόττη καὶ εὐνῇ,
 νεῶν ἐν τριπόλιν· οὐδὲ ὅγν' ἦεν ἄπυστος
 Ζεὺς, ὃς μιν κατέπεφνε βαλὼν ἀργῆτι κεραυνῷ.
 Ὡς δ' αὖ νῦν μοι ἀγᾶσθε, θεοὶ, βροτῶν ἀνδρά παραΐναι.
 130 Τὸν μὲν ἐγὼν ἐσάωσα περὶ τρόπος βεβάρωτα
 ὅλον, ἐπεὶ οἱ νῆα θοὴν ἀργῆτι κεραυνῷ
 Ζεὺς ἔλας ἐκέασσε μέσῳ ἐνὶ ὀλνοπι πόντῳ.
 [Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέφθιθον ἐσθλοὶ ἑταῖροι·
 τὸν δ' ἄρα δεῦρ' ἀνεμῶς τε φέρων καὶ κύμα πέλασσεν.]
 135 Τὸν μὲν ἐγὼ φιλέον τε καὶ ἔτρεφον, ἡδὲ ἔρρασκον
 θῆσιν ἀθάνατον καὶ ἀγήραον ἦματα πάντα.
 Ἄλλ' ἐπεὶ οὐπὼς ἔστι Διὸς νόον αἰγιόχοιο
 οὔτε παρεξελθεῖν ἄλλον θεὸν οὐδ' ἀλιῶσαι·
 ἐρῶνται, εἰ μιν καίνος ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει,
 140 πόντον ἐπ' ἀτρύγετον· πέμψω δέ μιν οὐπῇ ἔγωγε.
 Οὐ γὰρ μοι πάρα νῆες ἐπῆρταιμι καὶ ἑταῖροι,
 οἳ κέν μιν πέμπουσιν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
 Αὐτὰρ οἱ πρόφρων ὑποθήσομαι, οὐδ' ἐπικεύσω,
 ὥς κε μάλ' ἀσκηθῆς ἦν πατρίδα γαίαν ἱκῆται.
 145 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργεϊφόντης·
 οὕτω νῦν ἀπόπεμπε, Διὸς δ' ἐποπίζου μῆνιν,
 μή πως τοι μετόπισθε κοτεσσάμενος χαλεπήνῃ.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κρατὺς Ἀργεϊφόντης·
 ἡ δ' ἐπ' Ὀδυσσῆα μεγαλήτορα πότνια Νύμφη
 150 ἦν, ἐπειδὴ Ζητὸς ἐπέκλυεν ἀγγελιάων.
 Τὸν δ' ἄρ' ἐπ' ἀκτῆς εὖρε καθήμενον· οὐδέ ποτ' ὄσσε
 δακρυόφιν τέρσοντο· κατεΐθετο δὲ γλυκὺς αἰὼν
 ὥστον ὀδυρομένην, ἐπεὶ οὐκέτι ἦνδανε Νύμφη.
 Ἄλλ' ἦτοι νύκτας μὲν ἰαύεσκεν καὶ ἀνάγκη
 155 ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι παρ' οὐκ ἐθέλων ἐτελούσῃ·
 ἤματα δ' ἐν πέτρῃσι καὶ ἡϊόνεσσι καθίζων,
 [δάκρυσι καὶ στοναχῇσι καὶ ἀλγεσι θυμὸν ἐρέχθων,]
 πόντον ἐπ' ἀτρύγετον δερκέσκετο, δάκρυα λείδων.
 Ἀγρῶ δ' ἰσταμένη προσέρεινε διὰ θεάων·
 160 Κάμορρε, μή μοι ἐτ' ἐνθάδ' ὀδύρεο, μῆδέ τοι αἰὼν
 φθινέτω· ἦδ' ἂν γάρ σε μάλα πρόφρασσ' ἀποπέμψω.
 Ἄλλ' ἄγε, δούρατα μακρὰ ταμῶν, ἀρμόζου χαλκῷ
 εὐρεῖαν σχεδίην· ἀτὰρ ἱκρία πῆξαι ἐπ' αὐτῆς
 ὑψοῦ, ὥς σε φέρῃσιν ἐπ' ἡρωιδέα πόντον.
 165 Αὐτὰρ ἐγὼ σίτον καὶ ὕδωρ καὶ οἶνον ἐρυθρόν
 ἐνθήσω μενοικέ, ἃ κέν τοι λιμὸν ἐρύχοι·
 εἰματά τ' ἀμψίσω· πέμψω δὲ τοι οὖρον ὀπισθεν,

sed adhuc ei fatale est amicosque videre, et pervenire
 domum in excelsam, et suam in patriam terram.

Sic dixit: exhorruit vero Calypso, nobilissima dearum,
 et ipsum compellens verbis alatis allocuta est:

Improbi estis, dii, invidi prae aliis!
 qui-quidem deabus invidetis cum viris dormire
 palam, si qua aliquem carum sibi fecerit maritum.
 Sic quidem, quando Orionem cepit roseis-digitis Aurora,
 tamdiu illi invidetis dii facile viventes,
 donec ipsum in Ortygia aureum-solium-habens Diana casta
 suis mitibus sagittis aggrediens occidit.

Sic etiam, quando cum-Iasione pulcras-comas-habens Ceres,
 suo animo obsecuta, commixta est amore et cubili,
 novali in tertiato; neque diu fuit ignarus

Jupiter, qui ipsum occidit percussum corusco fulmine.

Sic rursus nunc mihi invidetis, dii, mortalem virum adesce.

Illum quidem ego servavi navis carinae innavigantem
 solum; quoniam ei navem celerem corusco fulmine
 Jupiter percussam diffiderat medio in nigro ponto.

[Ibi huic alii quidem omnes perierunt strenui socii,
 ipsum vero hic ventusque ferens et fluctus appulit.]

Hunc quidem ego amice-excipiebam et nutreiebam, ac dicebam
 me facturam immortalem, et senii-expertem per-dies omnes.
 Verum quandoquidem nequaquam est Jovis mentem ægidem-
 tentis] nec prætergredi alium deum, neque irritam-facere;
 valeat, si eum ille impellit et ire jubet

pontum per infructuosum: dimittam vero ipsum nusquam
 ego.] Non enim mihi adsunt naves remigio-instructæ, et socii,
 qui ipsum deducant super lata dorsa maris.

At ei lubens consulam, neque celabo,

quomodo plane incolumis suam in-patriam perveniat.

Hanc autem rursus allocutus est internuntius Argicida:
 sic nunc dimitte, Jovisque respice iram,
 ne-forte tibi in-posterum iratus succensuerit.

Sic igitur locutus abiit fortis Argicida:

ipsa vero ad Ulyssem magnanimum, veneranda Nympha,
 ibat, postquam Jovis audierat mandata.

Illum autem in litore invenit sedentem: neque unquam oculi
 a-lacrimis siccabantur; consumebaturque ei dulcis ætas
 ob-redditum lugenti, quoniam non-amplius placebat Nympha.

At sane nocte quidem dormiebat etiam necessitate

in specubus cavis, volens apud volentem:

die vero in petris et litoribus sedens,

[lacrimis et gemitibus et doloribus animum scindens,]

pontum infructuosum prospiciebat, lacrimas stillans.

Prope autem astans eum allocuta est nobilissima dearum:

Infelix, ne mihi amplius hic lugeas, neu tibi ætas
 consumatur; jam enim te perquam lubens dimittam.

Verum age, lignis longis abscissis, compinge-tibi ære
 latam ratem: ac tabulata fige in ea

alte, ut te ferat super obscurum pontum.

Atque ego panem et aquam, et vinum rubrum

imponam animo-gratum, quæ tibi famem arceant:

vestesque induam; mittamque tibi ventum a-tergo,

ὥς κε μάλ' ἀσκηθῆς σὴν πατρίδα γαίαν ἴκηαι,
 αἶ κε θεοί γ' ἐθέλωσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
 170 οἳ μιν φέρτεροί εἰσι νοῆσαι τε κρῆναι τε.
 Ὡς φάτο· βίγησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἄλλο τι δὴ σὺ, θεά, τόδε μήδεαι οὐδέ τι πομπῇν,
 ἥ με κέλεαι σχεδὴν περάν μεγάλαϊτμα θαλάσσης,
 175 δεινόν τ' ἀργαλέον τε· τὸ δ' οὐδ' ἐπὶ νῆες ἔισαι
 ὠκύποροι περώσιν, ἀγαλλόμεναι Διὸς οὐρῳ.
 Οὐδ' ἂν ἐγὼν, ἀέκhti σέθεν, σχεδὴς ἐπιδαίην,
 εἰ μή μοι τλαίης γε, θεά, μέγαν ὄρκον ὁμόσσαι,
 μή τι μοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο.
 180 Ὡς φάτο· μεῖδῃσεν δὲ Καλυψώ, δια θεάων,
 χεῖρι τέ μιν κατέρησεν ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Ἥ δὴ ἄλιτρός γ' ἐσσι καὶ οὐκ ἀποφύλια εἰδούς·
 οἷον δὴ τὸν μῦθον ἐπεφράσθης ἀγορεύσαι.
 Ἴστω νῦν τόδε Γαῖα καὶ Οὐρανὸς εὐρύς ὑπερθεν,
 185 καὶ τὸ καταβόμενον Στυγὸς ὕδωρ, ὅτε μέγιστος
 ὄρκος δεινότητός τε πέλει μακάρεσσι θεοῖσιν,
 μή τι σοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο.
 Ἀλλὰ τὰ μὲν νοέω καὶ φράσσομαι, ὅσσ' ἂν ἐμοὶ περ
 αὐτῇ μηδοίμην, ὅτε με χρεῖν τόσον ἴκοι.
 190 Καὶ γὰρ ἐμοὶ νόος ἐστὶν ἐναίσιμος, οὐδέ μοι αὐτῇ
 θυμός ἐνὶ στήθεσσι σιδήρεος, ἀλλ' ἐλεήμων.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἤγησάτο δια θεάων
 καρπαλίμως· ὃ δ' ἔπειτα μετ' ἴγνια βαίνει θεοῖο.
 Ἴξον δὲ σπείκος γλαφυρὸν θεὸς ἤδὲ καὶ ἀνὴρ·
 195 καὶ β' ὃ μὲν ἐνθα καθέζετ' ἐπὶ θρόνου, ἐνθεν ἀνέσθη
 Ἑρμείας· Νύμφη δ' ἐτίθει πάρα πᾶσαν ἐδώδην,
 ἔσθειν καὶ πίνειν, οἷα βροτοὶ ἄνδρες ἐδουσιν.
 Αὐτὴ δ' ἀντίον ἵζεν Ὀδυσσεύος θέλειο·
 τῇ δὲ παρ' ἀμβροσίην δμῶαι καὶ νέκταρ ἔθηκαν.
 200 Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτόιμα προκειμένα χεῖρας ἱάλλον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν ἐδῶντος ἡδὲ ποτήτος,
 τοῖς ἄρα μύθων ἤρχε Καλυψώ, δια θεάων·
 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 οὕτω δὴ οἰκόνδε φίλην ἐς πατρίδα γαίαν
 205 αὐτίκα νῦν ἐθέλεις ἵεναι; σὺ δὲ χαίρε καὶ ἔμπης.
 Εἴ γε μὲν εἰδείης σῆσι φρεσὶν, ὅσσα τοι αἶσα
 κῆδε' ἀναπλῆσαι, πρὶν πατρίδα γαίαν ἰκέσθαι;
 ἐνθάδε κ' αὖθι μένων παρ' ἐμοὶ τόδε δῶμα φυλάσσοις,
 ἀθάνατος τ' εἴης· ἱμειρόμενός περ ἰδέσθαι
 210 σὴν ἀλογον, τῆς αἰὲν ἐέλδαι ἥματα πάντα.
 Οὐ μὲν θνη κείνης γε χερσίων εὐχόμαι εἶναι,
 οὐδέμας, οὐδὲ φυήν· ἐπεὶ οὕτως οὐδὲ ἔοικεν
 θνητὰς ἀθανάτῃσι δέμας καὶ εἶδος ἐρίζειν. [σεύς·
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 215 πότνα θεά, μή μοι τόδε χῶεο· οἶδα καὶ αὐτὸς
 πάντα μάλ', οὐνεκα σείο περίφρων Πηνελόπεια
 εἶδος ἀκιδνοτέρῃ μέγεθος τ' εἰς ἀντα ἰδέσθαι·
 ἡ μὲν γὰρ βροτὸς ἐστί, σὺ δ' ἀθάνατος καὶ ἀγήρωις.
 Ἀλλὰ καὶ ὥς ἐθέλω καὶ ἐέλδομαι ἥματα πάντα
 220 οἰκᾶέ τ' ἐλθέμεναι καὶ νόστιμον ἥμαρ ἰδέσθαι.
 Εἰ δ' αὖ τις βράϊησι θεῶν ἐνὶ οἴνοπι πάντων,

ut plane incolumis tuam in-patriam terram pervenias,
 si modo dii voluerint, qui cælum latum habitant,
 qui me poliores sunt in-cognoscendoque perficiendoque.

Sic ait : cohorrui autem audens divinus Ulysses,
 et ipsam compellans verbis alatis allocutus est :

Aliud quid jam tu, dea, in-hoc moliris, neutiquam dimissionem :] quæ me jubes rate trajicere ingentem voraginem maris,] horrendamque difficilemque; quam neque naves æquales veloces trajiciunt, gaudentes Jovis vento-secundo.

Neque ego, invita te, ratem conscenderim, nisi mihi sustinueris, dea, magnum jusjurandum jurare, nullum mihi ipsi damnum malum structuram te aliud.

Sic ait; risit vero Calypso, nobilissima dearum, manuque ipsum demulsit, verbumque dixit et elocuta-est :

Profecto improbus es, et non incallida sciam; qualem jam hunc sermonem induxisti-in-animam proloqui. Sciat nunc hoc Terra et Cælum latum superne, et delabens Stygis aqua : quod quidem maximum jusjurandum gravissimumque est beatis diis : non ullum tibi ipsi damnum malum me structuram aliud. Sed ea quidem cogito, et suadebo, quæcunque mihi quidem ipsi suaderem, si-quando me necessitas tanta incesse-ret. Etenim mihi mens est æqua, neque mihi ipsi animus in præcordiis ferreus, sed misericors.

Sic igitur locuta, prævit augustissima deorum celeriter; ille vero deinde post vestigia ibat deæ. Pervenerunt autem ad-speluncam cavam, dea atque vir : et ille quidem ibi resedit in solio, unde surrexerat Mercurius : Nympha vero apposuit ei omnem cibum, ad-edendum et bibendum, qualia mortales viri edunt. Ipsa vero e-regione sedit Ulyssis divini; ipsique ambrosiam ancillæ et nectar apposuerunt. Hi vero ad cibos paratos appositos manus extendebant. Ac postquam saturati-sunt cibo et potu, inter-eos inde sermones exorsa-est Calypso, nobilissima de- rum :] Generosissime Laertiade, sollers Ulysse, siccine vero domum caram in patriam terram protinus nunc vis proficisci? tu autem vale nihilominus. Siquidem scires tua mente, quantos tibi fatale est dolores implere, priusquam in-patriam terram pervenias, certe hic manens apud me hanc domum custodires, immortalisque esses, quantumvis cupidus sis videndi tuam uxorem, cujus usque desiderio-teneris dies omnes. Nequaquam certe illa inferiorem me-profitetur esse, nec corpore, neque habitu : quandoquidem miuime decet mortales cum-immortalibus corpore et forma contendere.

Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses : veneranda dea, ne mihi ob-hoc succenseas; scio etiam ipse omnia omnino, quod te prudens Penelope forma deterior est, et magnitudine, coram aspectu : illa enim mortalis est, tu vero immortalis et senii-expers. Sed etiam sic volo, et desidero diebus omnibus, domumque redire, et reditus diem videre. Si quis autem me pessumdet deorum in nigro ponto,

τλήσομαι, ἐν στήθεσιν ἔχων ταλαπενθέα θυμόν·
ἦδη γάρ μάλα πολλὴ ἔπαθον καὶ πολλὴ ἐμόγησα
κύματα καὶ πολέμῳ· μετὰ καὶ τὸδε τοῖσι γενέσθω.

225 Ὡς ἔφατ'· ἥελίος δ' ἄρ' ἔδυ, καὶ ἐπὶ κνέφρας ἦλθεν·
ἐλθόντες δ' ἄρα τώγε μυγῶ σπείους γλαφυροῖο,
τερπίσθην φιλότῃ, παρ' ἀλλήλοισι μένοντες.

Ἥμος δ' ἠριγένεια φάνη βοδودάκτυλος Ἥως,
αὐτὴ δ' ἐμὲν χλαῖνάν τε χιτῶνά τε ἔννυτ' Ὀδυσσεύς·

230 αὐτὴ δ' ἀργύρεον φάρος μέγα ἔννυτο Νύμφη,
λεπτόν καὶ χαρίεν, περὶ δὲ ζώνην βάλετ' ἱξυῖ
καλὴν, χρυσεῖην· κεφαλῇ δ' ἐπέθηκε καλύπτῃν·
καὶ τότε Ὀδυσσῆϊ μεγαλήτορ μήδετο πομπήν.

Δῶκε μὲν οἱ πέλεκον μέγαν, ἄρμενον ἐν παλάμῃσιν,
235 χάλκεον, ἀμφοτέρωθεν ἀαχαχμένον· αὐτὰρ ἐν αὐτῷ
στελεῖον περικαλλὲς ἐλαῖνον, εὖ ἐναρῆρός·
δῶκε δ' ἔπειτα σκέπαρνον εὖζοον· ἦρχε δ' ὁδοῖο

νήσου ἐπ' ἑσχατιῆς, θοὶ δένδρεα μακρὰ περὶ κεί,
κλήθηρ τ' αἰγιερός τ', ἐλάτῃ τ' ἦν οὐρανομήκης,
240 αὖα παλαί, περίκῃλα, τὰ οἱ πλώϊον ἐλαφροῦς.

Αὐτὰρ ἐπειδὴ δεῖξ', θοὶ δένδρεα μακρὰ περὶ κεί,
ἢ μὲν ἔβη πρὸς δῶμα Καλυψῶ, δια θεάων.

Αὐτὰρ δ' ἐτάμετο δοῦρα· θοῶς δέ οἱ ἦνυτο ἔργον.
Εἵκοσι δ' ἔκβαλε πάντα, πελάκιησεν δ' ἄρα χαλκῷ,

245 ἕλσσε δ' ἐπισταμένους, καὶ ἐπὶ στάθμῃν ἵθυνεν.

Τόφρα δ' ἔνεικε τέτρετρα Καλυψῶ, δια θεάων·
τέρτῃν δ' ἄρα πάντα καὶ ἤρμοσεν ἀλλήλοισιν·
γόμεφουσιν δ' ἄρα τήνγε καὶ ἄρμονίῃσιν ἄρῃεν.

Ὅσον τίς τ' ἑδοφος νηὸς τορνώσεται ἀνὴρ

250 φορτίδος εὐρείης, εὖ εἰδὼς τεκτοσυνάων,
τόσσον ἐπ' εὐρεῖαν σχεδὴν ποιήσας· Ὀδυσσεύς.

Ἰκρία δὲ στήσας, ἀραρῶν θαμέσι σταμίνεσσιν,
ποίη· ἀτὰρ μακρῇσιν ἐπιγχενίδεσσι τελεύτα.

Ἐν δ' ἱστὸν ποιεῖ καὶ ἐπίκτριον ἄρμενον αὐτῷ·

255 πρὸς δ' ἄρα, πηδάλιον κατήσαστο, ὅφρ' ἰθύνει.

Φράξῃ δὲ μιν ῥίπεσι διαμπερὲς οἰσύνῃσιν,
κύματος εἴλαρ ἔμεν· πολλὰν δ' ἐπιχευάτο ὕλην.

Τόφρα δὲ φάρε' ἔνεικε Καλυψῶ, δια θεάων,
ἱστία ποιήσασθαι· ὁ δ' εὖ τεχνήσαστο καὶ τά.

260 Ἐν δ' ὑπέρας τε κάλους τε πόδας τ' ἐνέδησεν ἐν αὐτῇ·
μαρλοῖσιν δ' ἄρα τήνγε κατεῦρυσεν εἰς ἅλα διαν.

Τέτρατον ἤμαρ ἦν, καὶ τῷ τετέλεστο ἅπαντα·
τῷ δ' ἄρα πέμπτῳ πέμπτ' ἀπὸ νήσου δια Καλυψῶ,
εἰματὰ τ' ἀμφίεσσασθαι θυόδεα, καὶ λώσασθαι.

265 Ἐν δέ οἱ ἀσκὸν ἔθηκε θεὰ μέλανος οἴνοιο
τὸν ἕτερον, ἕτερον δ' ὕδατος μέγαν· ἐν δὲ καὶ ἦτα
κωρύκῳ· ἐν δέ οἱ ὅφα τίθει μενοεικέα πολλὰ·
ὄφρον δὲ προέθηκεν ἀπήμονά τε λιαρὸν τε.

Γηθόσυνος δ' οὐρῷ πέτας' ἱστία διὸς Ὀδυσσεύς.

270 Αὐτὰρ ὁ πηδάλῳ ἰθύνετο τεχνήντως,
ἤμενος· οὐδὲ οἱ ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἔπιπτεν,
Πηϊάδας τ' ἐροῶντι καὶ ὅψε δύνοντα Βωώτην,
Ἄρκτον θ', ἦν καὶ Ἀμαξαν ἐπίκλῃσιν καλέουσιν,
ἧ· αὐτοῦ στρέφεται καὶ τ' Ὀρίωνά δοκεῖσι,

275 ὅη δ' ἀμμορός ἐστὶ λοστρῶν Ὠκεανοῖο.

patiar, in pectore habens sustententem-aerumnarum animum :
jam enim valde multa passus-sum, et multa pertuli
fluctibus et bello : post illa et hoc quoque fiat.

Sic dixit ; sol vero occidit et tenebrae supervenerunt :
perfecti autem hi in-secessu speluncae cavæ
oblectabantur amore, prope invicem manentes.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
continuo quidem lenamque tunicamque induit Ulysses :
ipsa vero candidam stolam magnam induit Nympha,
tenuem et venustam, et zonam circumposuit lumbis
pulchram, auream : capitiq[ue] imposuit calyptram :
et tum Ulyssi magnanimo parabat dimissionem.

Dedit quidem ei securim magnam, habilem in manibus,
aëream, utrinque acutam : atque in ipsa erat
manubrium perpulcrum, oleaginum, bene adaptatum :
dedit vero deinde asciam perpolitam ; duxque-erat viar[um]
insulae ad extremam-oram, ubi arbores proceræ creverant,
alnusque, populusque, abiesque erat in-cælum-pertingens,
aridæ dudum, valde-siccæ, quæ ei natarent leviter.

Ac postquam ostenderat, ubi arbores proceræ creverint,
ipsa quidem rediit ad domum, Calypso, nobilissima dearum.

At ille cædebat ligna ; celeriterque ei perticiebatur opus.
Viginti autem dejecit arbores omnes, dolavitque inde ære,
lævigavitque scite, et ad normam direxit.

Interea autem attulit terebras Calypso, nobilissima dearum :
terebravit vero ille omnia, et composuit inter-se ;
clavis autem eam (ratem) et compagibus coagmentavit.

Quantum aliquis fundum navis tornaverit vir
onerariæ latæ, bene sciens fabrilis-artis,
in tantum latam ratem fecit Ulysses.

Tabulata vero erigens, coaptans densis trabibus,
faciebat ; sed longis asseribus perstruebat.

In ea autem malum fecit, et antennam congruentem ei :
prætereaque gubernaculum fecit, ut dirigeret.

Communivit quoque ipsam cratibus undique vimineis,
fluctum propugnaculum ut-essent ; multamq[ue] ingessit ma-
teriam.] Interea vero lineata attulit Calypso, nobilissima dea-
rum,] ad-vela conficienda ; ille autem scite confecit et hæc.
Illigavit autem funesque rudentesque, pedesque in ea,
vectibusque deinde eam deduxit in mare divinum.

Quartus dies erat, et ei perfecta-erant omnia :

ac quinto dimisit eum ab insula divina Calypso,
vestibusque indutum odoratis, et lavatum.

Imposuit autem ei utrem dea nigri vini,
alterum, alterum vero aquæ magnum ; atque etiam viaticæ
in-pera ; imposuitque ei obsonia animo-grata multa :
ventum autem immisit innocuumque placidumque.

Lætus vero vento-secundo extendit vela divinus Ulysses.

Atque is gubernaculo dirigebat artificiose,
sedens : neque ei somnus palpebris incidebat,
Pleiadasque contemplanti, et sero occidentem Booten,
Ursamque, quam et Currum vulgari-appellatione vocant,
quæ ibidem-usque vertitur, atque Orionem observat :

sola vero expers est lotionum Oceani.

Τὴν γὰρ δὴ μιν ἄνωγε Καλυψώ, δια θαείων,
ποντοπορευόμεναι ἐπ' ἀριστερὰ χειρὸς ἔχοντα.
Ἐπτά δὲ καὶ δέκα μὲν πλέεν ἤματα ποντοπορεύων,
δκτωκαίδεκάτῃ δ' ἐφάνη ὄρεα σκιοέοντα

280 γαίης Φαιήκων, οἳ τ' ἀγγιστον πέλεν αὐτῶ·
εἰσατο δ', ὡς ὅτε θινὸν ἐν ἡεροιδεῖ πόντῳ.

Τὸν δ' ἐξ Αἰθίοπων ἀνίων κρείων Ἐνοσίχθων
τηλόθεν ἐκ Σολύμων ὀρέων ἶδεν· εἰσατο γάρ οἱ
πόντον ἐπιπλώων· ὃ δ' ἔχῳσατο κηρόθι μᾶλλον,
285 κινήσας δὲ κάρη προτὶ δν μυθήσατο θυμόν·

Ἦ πόποι, ἦ μάλα δὴ μετεβούλευσαν θεοὶ ἄλλως
ἅμ' Ὀδυσῆϊ, ἐμείο μετ' Αἰθιοπέσσιιν ἐόντος·
καὶ δὴ Φαιήκων γαίης σκεδόν, ἔνθα οἱ αἶσα
ἐκφυγέειν μέγα πείραρ οἰζύος, ἦ μιν ἰκάνει·
290 ἀλλ' ἔτι μὲν μίν φημι ἄδην ἐλάαν κακότητος.

Ἦς εἰπὼν σύναγεν νεφέλας, ἐτάραξε δὲ πόντον
χεροὶ τρίαίναν ἑλών· πάσας δ' ὀρόθυεν ἅελλας
παντοίων ἀνέμων· σὺν δὲ νεφέσσι κάλυψεν
γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον· ὀρώρει δ' οὐρανὸν ἐν νύξ.

295 Σὺν δ' Εὐρὸς τε Νότος τ' ἔπεσε Ζέφυρός τε δυσάχης
καὶ Βορέης αἰθρηγενέτης, μέγα κῦμα κελίνδων.
Καὶ τότε Ὀδυσσεύς λυτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ,
ὀχλήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς δν μεγαλήτορα θυμόν·

Ἦ μοι ἐγὼ δειλὸς, τί νύ μοι μήχιστα γέννηται.

300 Δεῖδω μὴ δὴ πάντα θεὰ νημερτέα εἶπεν,
ἦ μ' ἔφατ' ἐν πόντῳ, πρὶν πατρίδα γαῖαν ἰκέσθαι,
ἀλγε' ἀναπλήσειν· τὰδε δὴ νῦν πάντα τελεῖται.

Οἷοισιν νεφέεσσι περιστρεφεῖ οὐρανὸν εὐρὺν
Ζεὺς, ἐτάραξε δὲ πόντον, ἐπισπέρχουσι δ' ἅελλαι

305 παντοίων ἀνέμων. Νῦν μοι σῶς αἰπὺς ὀλεθρος.
Τρισμακάρες Δαναοὶ καὶ τετράκις, οἱ τότε ὄλοντο
Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, χάριν Ἀτρεΐδῃσι φέροντες.

Ἦς δὴ ἔγωγ' ὄφελον θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν
ἤματι τῷ, ὅτε μοι πλείστοι χαλκήρεα δοῦρα

310 Τρῶες ἐπέβριψαν περὶ Πηλεΐωνι θανόντι.
Τῷ κ' ἔλαχον κτερέων καὶ μευ κλέος ἦγον Ἀχαιοί·
νῦν δέ με λευγαλέω θανάτῳ εἴμαρτο ἄλυναι.

Ἦς ἄρα μιν εἰπόντ' ἔλασεν μέγα κῦμα κατ' ἄκρης,
δεινὸν ἐπεσσύμενον, περὶ δὲ σχεδὴν ἐλελίξεν.

315 Ἦ γὰρ δ' ἀπὸ σχεδὴς αὐτὸς πέσσε· πεηδάλιον δὲ
ἐκ χειρῶν προέηκε· μέσον δέ οἱ ἱστὸν ἔαζεν
δεινὴ μισγομένην ἀνέμων ἐλθοῦσα θύελλα.

Τηλοῦ δὲ σπεῖρον καὶ ἐπικριον ἔμπεσε πόντῳ.

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόβρυχα ἔθηκε πολὺν χρόνον, οὐδ' ἐδυνάσθη
320 αἰψά μάλ' ἀνσχεθῆναι ἐν γάλῳ ὑπὸ κύματος ὀρυγῆς.

Εἵματα γάρ β' ἐδάβυνε, τὰ οἱ πόρε δια Καλυψώ.
Ὅψε δὲ δὴ β' ἀνέδυ, στόματος δ' ἐξέπτυσεν ἄλμην
πικρὴν, ἣ οἱ πολλὴ ἀπὸ κρατὸς κελάρυzen.

Ἀλλ' οὐδ' ὡς σχεδὴς ἐπελήθητο, τειρόμενός περ ,

325 ἀλλὰ μεθορμηθείς ἐνὶ κύμασιν, ἐλλάβητ' αὐτῆς·
ἐν μέσση δὲ κάθιζε, τέλος θανάτου ἀλευίνων.

Τὴν δ' ἐφόρει μέγα κῦμα κατὰ βρόον ἔνθα καὶ ἔνθα.

Ἦς δ' ὅτ' ὀπωρινὸς Βορέης φορέησιν ἀκάνθας
αἶμα πείδιον, πυκινὰ δὲ πρὸς ἀλλήλησιν ἔχονται·

Hanc etenim eum jussit Calypso, nobilissima dearum,
ponto-navigare ad sinistram manum habentem.

Septemdecim vero navigabat dies in-mari-iter-faciens,
decima octava autem apparuerunt montes umbrosi
terræ Phæacum, qua proximum erat illi :
apparebat autem, veluti scutum in obscuro ponto.

Hunc vero ex Æthiopibus reversus potens Neptunus
procul e Solymorum montibus conspexit; visus-est enim ei
in-ponto navigans; ille vero iratus-est in-animo magis :
quassansque caput ad suum dixit animum :

Dii boni! profecto jam statuerunt dii aliter
de Ulysse, me apud Æthiopas absente :
et jam Phæacum terræ prope es!, ubi ei fatale
effugere magnam metam ærumnarum, quæ ipsum occupant :
sed adhuc quidem eum puto abunde miseriarum subiturum.

Sic fatus collegit nubes, turbavitque pontum,
manibus tridente sumto; omnesque concitavit procellas
omnigenorum ventorum; ac nubibus operuit
terram simul et pontum; ingruit autem a-cælo nox.
Una vero Eurusque Notusque ruit, Zephyrusque vehemens,
et Boreas serenus, magnum fluctum provolvens.
Et tunc Ulyssis soluta-sunt genua et carum cor :
ingemiscensque inde dixit ad suum magnum animum .

Heu me miserum, quid mihi in-futurum erit?
Vereor, ne jam omnia dea vera dixerit :
quæ me dicebat in mari, priusquam in-patriam terram perve-
nerim,] dolores impleturum-esse; ea jam nunc omnia per-
ficiuntur.] Qualibus nubibus circumtegit cælum latum
Jupiter, turbavitque mare; ingruunt vero procellæ
omnigenorum ventorum. Nunc mihi certum est grave
tium.] Ter-beati Danai et quater, qui tunc perierunt
Troja in lata, Atridis gratificantes.

Utinam ego mortuus fuisset, et fatum obiissem,
die illo, quando mihi plurimi æratas hastas
Trojani injecerunt circa Peliden mortuum.

Tum sortitus-essem parentalia, et meam gloriam celebra-
sent Achivi:] nunc vero me misera morte decretum-est perire.

Sic igitur ipsum locutum populit magnus fluctus a vertice,
horrendum irruens, et ratem circumrotavit.
Longe vero a rate ipse excidit; clavum autem
e manibus dimisit; medium vero ei malum fregit
horrenda commixtorum ventorum irruens procella.

Longe autem velum et antenna inciderunt ponto.
Ipsum vero sub-aqua detinuit fluctus longo tempore; nec po-
tuit] cito admodum emergere, magni sub fluctus impetu.
Vestes enim eum gravabant, quas illi dederat divina Calypso.

Sero vero tandem emersit, et ore evomuit salsuginem
amaram, quæ ei multa a capite defluebat.

Sed ne sic quidem ratis oblitus-est, tametsi afflictus,
sed impetu-facto in fluctibus, apprehendit eam :
in medio autem consedit, finem mortis evitans.

Hanc autem ferebat magnus fluctus secundum cursum-aqua-
rum huc et illuc.] Ut vero quam autumnalis Boreas fert spinas
per campum, densæ autem inter se cohærent :

330 ὡς τὴν ἄμ. πέλαιος ἀνεμοὶ φέρον ἔνθα καὶ ἔνθα·
 ἄλλοτε μὲν τε Νότος Βορρῆ προβάλεσκε φέρεσθαι,
 ἄλλοτε δ' αὖτ' Εὐρὸς Ζεφύρῳ εἰσάσκε διώκειν.
 Τὸν δὲ ἶδεν Κάδμου θυγάτηρ, καλλίσφυρος Ἰνώ,
 Λευκοθέη, ἥ πρὶν μὲν ἔην βροτὸς αὐδήςεσσα,
 335 νῦν δ' ἄλῃος ἐν πελάγεσσι θεῶν ἐξέμμορε τιμῆς.
 Ἦ ῥ' Ὀδυσσῆ' ἐλέησεν ἁλώμενον, ἄλγ' ἔχοντα·
 [αἰθυίη δ' εἰκυῖα, ποτὶ ἀνεδύσατο λίμνης,]
 Ἴξε δ' ἐπὶ σχεδὴς πολυδέσμου εἶπε τε μῦθον·
 Κάμμορε, τίπτε τοι ὦδε Ποσειδάων ἐνοσίχθων
 340 ὠδύσαςτ' ἐκπάγλως, ὅτε σοι κακὰ πολλὰ φυτεύει;
 οὐ μὲν δὴ σε καταφθίσει, μάλα περ μενεαίνων.
 Ἄλλὰ μάλ' ὧδ' ἔρξαι, δοκέεις δέ μοι οὐκ ἀπινύσσειν·
 εἴματα ταῦτ' ἀποδὺς, σχεδὴν ἀνέμοισι φέρεσθαι
 κάλλιπ'· ἀτὰρ χεῖρεςσι νέων ἐπιμαίεο νόστου
 345 γαίης Φαιήκων, ὅθι τοι μῶρ' ἐστὶν ἀλύξαι.
 Τῇ δέ, τόδε κρήδεμον ὑπὸ στέρνοιο τανύσσαι
 ἄμβροτον· οὐδέ τί τοι παθῆειν δέος οὐδ' ἀπολέσθαι.
 Αὐτὰρ ἐπὴν χεῖρεςσιν ἐφάψαι ἡπίροιο,
 ἅψ' ἀποδυσάμενος βαλέειν εἰς οἶνοπα πόντον,
 350 πολλὸν ἀπ' ἡπείρου, αὐτὸς δ' ἀπονόσφι τραπέσθαι.
 Ὡς ἄρα φωνήσασα θεὰ κρήδεμον ἔδωκεν·
 αὐτὴ δ' ἅψ' ἐς πόντον ἐδύσατο κυμαίνοντα,
 αἰθυίη εἰκυῖα· μέλαν δέ ἐ κῦμα κάλυψεν.
 Αὐτὰρ δ' μερμήριξε πολύτλας διὸς Ὀδυσσεύς,
 355 ὁχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς δν μεγαλήτορα θυμόν·
 ὦ μοι ἐγὼ, μή τις μοι ὑφαίνῃσιν δόλον αὐτε
 ἀθανάτων, ὅτε με σχεδὴς ἀποθῆναι ἀνώγει.
 Ἄλλὰ μάλ' οὕτω πείσομ'· ἐπεὶ ἐκὰς θορῶ μοισιν
 γαίαν ἐγὼν ἰδόμεν, ὅθι μοι φάτο φύξιμον εἶναι.
 360 Ἄλλὰ μάλ' ὧδ' ἔρξω, δοκέει δέ μοι εἶναι ἄριστον·
 ὄφρ' ἂν μὲν κεν δούρατ' ἐν ἁρμονίῃσιν ἀρήρη,
 τόφρ' αὐτοῦ μενέω καὶ τλήσομαι ἄλγεα πάσχων·
 αὐτὰρ ἐπὴν δὴ μοι σχεδὴν διὰ κῦμα τινάξῃ,
 νήξομ'· ἐπεὶ οὐ μὲν τι πάρα προνοῆσαι ἄμεινον.
 365 Ὅπως δ' αὐτοῦ ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 ὥρσε δ' ἐπὶ μέγα κῦμα Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
 δεινόν τ' ἀργαλέον τε, κατρεφέας ἤλασε δ' αὐτόν.
 Ὡς δ' ἄνεμος ζαῆς ἥϊων θημῶνα τινάξει
 καρφαλῶν, τὰ μὲν ἄρ τε διεσκέδασ' ἄλλυδις ἄλλη·
 370 ὡς τῆς δούρατα μακρὰ διεσκέδασ'. Αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 ἄμφ' ἐνὶ δούρατι βαῖνε, κελυθὶ ὡς ἵππον ἐλαύνων·
 εἴματα δ' ἐξαπέδυνε, τὰ οἱ πόρε δια Καλυψώ.
 Αὐτίκα δὲ κρήδεμον ὑπὸ στέρνοιο τάνυσσεν·
 αὐτὸς δὲ πρηνὴς ἄλῃ κάππεσε, χεῖρε πετάσας,
 375 νηχέμεναι μεμαώς· ἶδε δὲ κρείων Ἐνοσίχθων,
 κινήσας δὲ κάρη προτὶ δν μυθήσατο θυμόν·
 Οὕτω νῦν κακὰ πολλὰ παθὼν ἁλῶα κατὰ πόντον,
 εἰσέκεν ἀνθρώποισι Διοτρεφέεσσι μιγείης·
 ἄλλ' οὐδ' ὡς σε ἰοῦπα δνόσσεσθαι κακότητος.
 380 Ὡς ἄρα φωνήσας ἵμασεν καλλίτριχας ἵππους,
 ἵκετο δ' εἰς Αἰγᾶς, ὅθι οἱ κλυτὰ δώματ' ἔασιν.
 Αὐτὰρ Ἀθηναίη, κούρη Διὸς, ἄλλ' ἐνόησεν·
 ἥτοι τῶν ἄλλων ἀνέμων κατέδησε κελεύθους,

sic illam per mare venti ferebant huc atque illuc :
 interdum quidem Notus Boreæ objectavit ferendum,
 interdum vero rursus Eurus Zephyro cessit persequendum.

Hunc autem vidit Cadmi filia, pulcros-talos habens Ino,
 Leucothea, quæ ante quidem erat mortalis loquens ;
 nunc vero maris in æquoribus deorum sortita-erat honorem.
 Hæc Ulyssem miserata-est vagantem, dolores habentem :
 [mergo vero assimilata, volatu emersit e-gurgite,]
 seditque in rate multis-vinculis-compacta, dixitque verba :

Infelix, quid tibi sic Neptunus, terræ concussor,
 iratus-est vehementer, quod tibi mala multa struat ?
 nequaquam quidem te perdet, valde licet cupiens.
 Sed omnino sic fac ; videris autem mihi non desipere :
 vestes has exue-et ratem ventis ferendam
 relinque ; at manibus natans quære reditum
 ad-terram Phæacum, ubi tibi fatale est effugere.
 Accipe autem hanc vittam, et sub pectore extendas
 immortalæ : haud tibi ne-quid-patiaris timendum, nec, ne-
 pereas.] At postquam manibus contigeris litus,
 rursus exuens projice in nigrum pontum,
 longe a continente, ipse autem seorsum te-avertas.

Sic igitur locuta dea vittam ei dedit :
 ipsa vero rursus pontum ingressa-est fluctuantem,
 mergo assimilata : niger vero ipsam fluctus obtexit.
 Ac deliberavit audens divinus Ulysses,
 ingemiscensque inde dixit ad suum magnum animum :

Heu mihi, ne-quis mihi struat dolum iterum alius
 immortalium, quando me a-rate discedere jubet !
 Sed omnino nondum parebo ; quoniam procul oculis
 terram ego vidi, ubi mihi dixit effugium esse.
 Sed omnino sic faciam, videturque mihi hoc esse optimum :
 quamdiu quidem ligna in compagibus cohæserint,
 tamdiu hic manebo et sustinebo dolores patiens :
 at posteaquam mihi ratem fluctus discusserit,
 natabo ; quandoquidem nihil adest prospectu melius.

Dum ille hæc cogitabat in mente et in animo,
 immisit magnum fluctum Neptunus terræ-concussor,
 horrendumque, gravemque, excelsum : impulit autem ipsum.
 Ut vero quum ventus vehementer-spirans palearum acervum
 dissipat] aridarum, quas quidem dispergit alias alio :
 sic ipsius tabulata longa dispersit : verum Ulysses
 in unum lignum conscenderat, desultorium ut equum impel-
 lens ;] vestes vero exuit, quas ei dederat divina Calypso ;
 statimque vittam sub pectore extendit :
 ipse autem pronus in-mare cecidit, manibus extensis,
 natlare paratus ; vidit vero potens-rex Neptunus,
 quassansque caput ad suum locutus-est animum :

Sic nunc mala plurima passus erra per mare,
 donec hominibus Jovis-alumnis miscearis :
 sed neque sic te spero parvi-pensurum malum.

Sic igitur locutus, impulit pulcris-jubis equos ;
 pervenitque ad Ægas, ubi ei inclytæ ædes sunt.

Ac Minerva, filia Jovis, aliud excogitavit :
 nempe ceterorum ventorum obstruxit vias

παύσασθαι δ' ἐκέλευσε καὶ εὐνήθησαν ἅπαντας·
 385 ὥρσε δ' ἐπὶ κραϊπὸν Βορέην, πρὸ δὲ κύματ' ἔαζεν,
 ἕως οὖν Φαιήκεσσι φιληρέτοις μιγείη
 Διογενὴς Ὀδυσσεύς, θάνατον καὶ Κῆρας ἀλύξας.
 "Ενθα δὴ νύκτας δύο τ' ἡμέρας κύματι πηγῷ
 πλάζετο· πολλὰ δὲ οἱ κραδίη προτιόσσετ' ὀλεθρον.
 390 Ἄλλ' ὅτε δὴ τρίτον ἤμαρ εὐπλόκαμος τέλος· ἦώς,
 καὶ τότε ἔπειτ' ἀνεμος μὲν ἐπαύσατο, ἡδὲ γαλήνη
 ἔπλετο νηνεμίη· ὃ δ' ἄρα σχεδὸν εἰσιδε γαίαν,
 δὲ μάλα προΐδων, μεγάλου ὑπὸ κύματος ἀρθείς.
 "Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀσπασίος βίος παῖδεςσι φανήη
 395 πατρός, ὃς ἐν νούσῳ κεῖται κρατέρ' ἀλγεα πάσχων,
 δῆρὸν τηχόμενος, στυγερός δέ οἱ ἔχραε δαίμων,
 ἀσπασίον δ' ἄρα τόνγε θεοὶ καχότητος ἔλυσαν·
 ὡς Ὀδυσσὴν ἀσπαστὸν εἰσάτο γαῖα καὶ ὕλη.
 ἦρχε δ' ἄλλ' ἐπείγόμενος ποσὶν ἡπείροιο ἐπιδῆαι·
 400 ἄλλ' ὅτε τόσσον ἀπῆν, ὅσσον τε γέγονε βοήσας,
 καὶ δὴ δοῦπον ἄκουσε ποτὶ σπιλάδεσσιν θαλάσσης.
 "Ρόχθει γὰρ μέγα κύμα, ποτὶ ξερὸν ἡπείροιο
 δεινὸν ῥευγόμενον· εἰλυτο δὲ πάνθ' ἄλδος ἄχνη.
 Οὐ γὰρ ἔσαν λιμένες, νηῶν ὄχοι, οὐδ' ἐπιωγαί,
 405 ἀλλ' ἀκταὶ προβλήτες ἔσαν σπιλάδες τε πάγοι τε,
 καὶ τότε Ὀδυσσεύς λυτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ,
 ὄχθησας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
 "Ῥοι μοι, ἐπειδὴ γαῖαν ἀελπτεῖα δῶκεν ἰδέσθαι
 Ζεὺς, καὶ δὴ τότε λαΐτμα διατμήξας ἐτέλεσσα,
 410 ἔκθασιν οὐπὲρ φαίνειθ' ἄλδος πολιοῖο θύραζε·
 ἔκτοσθεν μὲν γὰρ πάγοι ὀξέες, ἀμφὶ δὲ κύμα
 βέβρυχεν ῥόθιον, λισσὴ δ' ἀναδέετο πέτρην·
 ἀγχιβαθὴς δὲ θάλασσα, καὶ οὐπωκ ἔστι πόδεςσιν
 στήμεναι ἀμφοτέροισι καὶ ἐκφυγῆεν καχότητα·
 415 μῆπως μ' ἐκβαίνοντα βάλῃ λίθακι ποτὶ πέτρην
 κύμα μὲν ἄρπαξαν, μελέη δέ μοι ἔσσεται ὀρμή.
 Εἰ δέ κ' ἔτι προτέρω παρανήξομαι, ἣν ποὺ ἐφεύρω
 ἡϊόνας τε παραπλήγας λιμένες τε θαλάσσης·
 δεῖδω μὴ μ' ἑξαυτὶς ἀναρπάξασα θύελλα
 420 πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα φέρη, βαρέα στενάχοντα·
 ἢ ἔτι μοι καὶ κῆτος ἐπισσέυῃ μέγα δαίμων
 ἐξ ἄλδος, οἷά τε πολλὰ τρέφει κλυτὰς Ἀμφιτρίτη·
 οἶδα γὰρ ὡς μοι ὁδῶδυσται κλυτὸς Ἐννοσίγαιος.
 "Εὖως δ' ταῦθ' ὄρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 425 τόφρα δέ μιν μέγα κύμα φέρε τρηχεῖαν ἐπ' ἀκτὴν.
 "Ενθα κ' ἀπὸ βινούς δρῶσθη, σὺν δ' ὅσπερ ἀράχῃ,
 εἰ μὴ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 ἀμφοτέρῃσι δὲ χερσὶν ἐπεσσύμενος λάβε πέτρης,
 τῆς ἔχετο στενάχων, εἰς μέγα κύμα παρῆλθεν.
 430 Καὶ τὸ μὲν ὡς ὑπάλυψε· παλιβρόχιον δὲ μιν αὖτις
 πλῆθην ἐπεσσύμενον, τηλοῦ δέ μιν ἔμβαλε πόντος.
 "Ὡς δ' ὅτε πολυπόδος, θαλάμης ἐξελχομένοιο,
 πρὸς κοτυληδονόφιν πυκινὰ λαΐγρες ἔχονται·
 ὡς τοῦ πρὸς πέτρῃσι θρασειάων ἀπὸ χειρῶν
 435 βῖνοι ἀπέδρυνθεν· τὸν δὲ μέγα κύμα κάλυψεν.
 "Ενθα κε δὴ δύστηνος ὑπέρμωρον ὦλετ' Ὀδυσσεύς,
 εἰ μὴ ἐπιφροσύνην δῶκε γλαυκῶπις Ἀθήνη.

et quiescere jussit, et consopitos-esse omnes
 incitavit autem velocem Boream, fluctusque præfregit,
 donec ille Phæacibus remigii-studiosis misceretur,
 generosus Ulysses, mortem et fatum elapsus.

Hic duas noctes, duosque dies in fluctu denso
 errabat : sæpe vero ei cor præsagiebat mortem.
 Sed quando jam tertiam diem comis-pulcris fecit Aurora,
 tum deinde ventus quidam quievit, atque serenitas
 erat tranquilla ; ipse vero inde prope conspexit terram,
 acute admodum prospiciens, magno a fluctu levatus.
 Ut autem quum grata vita filiis apparet
 patris, qui in mæro decumbit ingentes dolores patiens,
 diu contabescens, infestus autem ei ingruerat deus ;
 grate vero inde hunc dii a-malo liberarunt :
 sic Ulyssi grate apparuit terra et silva.
 Natabat vero, nitens pedibus continentem ut-couscenderet :
 sed quum tantum abesset, quantum exauditur vociferatus,
 tum vero sonitum audivit ad scopulos maris.
 Murmurabat enim magnus fluctus, ad aridam continentis
 horrendum eructans ; obducta vero erant omnia maris asper-
 gine. Non enim erant portus, navium capaces, neque acci-
 sus ; sed litora projecta erant, scopulique, saxaque ;
 et tunc Ulyssi soluta-sunt genua et carum cor ;
 ingemiscensque inde dixit ad suum magnum animum :

Heu mihi, postquam terram insperatam dedit videre
 Jupiter, et jam has undas sulcatas penetravi,
 egressus nusquam apparet e-mari cano foras :
 extra enim *stant* saxa acuta, circumque fluctus
 fremit impetuosus, lævisque se-atollit petra ;
 prope autem profundum mare : et nullo-modo licet pedibus
 consistere ambobus, et effugere malum :
 ne-forse me egredientem jactet lapidosam ad petram
 fluctus magnus abripiens ; vanus vero mihi erit conatus.
 Sin vero adhuc ulterius præternatabo, sicubi inveniam
 litora que obliqua, portusque maris,
 vereor, ne me rursus abripiens procella
 pontum in piscosum ferat, graviter gementem ;
 aut etiam mihi et cetum immittat magnum deus
 ex mari, qualia multa nutrit inclyta Amphitrite :
 novi enim, ut mihi infensus-sit inclytus Neptunus.

Dum ille hæc deliberabat in mente et in animo,
 interea ipsum magnus æstus tulit asperum ad litus.
 Ibi cutem laceratus, simulque ossa contractus-fuisset,
 nisi in mentem ei hoc indidisset dea cæsiis-oculis Minerva :
 ambabus vero manibus irruensprehendit petram,
 cui adhærebat ingemiscens, donec magnus fluctus præteritis-
 set. Et hunc quidem scis effugit : refluus autem *fluctus* ipsum
 rursus] percussit irruens, longaque ipsum injecti ponto.
 Sicut vero quum polypi, e-cubili extracti,
 acetabulis multi calculi adhærescunt :
 sic hujus ad saxa fortibus a manibus
 cutis-partes direptæ-sunt : ipsum vero magnus fluctus obiecit.
 Ibi jam infelix præter-faturn perisset Ulysses,
 nisi prudentiam et dedisset cæsiis-oculis Minerva.

Κύματος ἑξαναδύς, τὰτ' ἐρεύγεται ἠπειρόνδε,
 νῆχε παρῆς, ἐς γαίαν δρώμενος, εἴ που ἐφρεύρι
 440 ἠϊόνας τε παραπλήγας, λιμένας τε θαλάσσης.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ποταμοῖο κατὰ στόμα καλλιρόοιο
 ἔξε νέων, τῇ δὲ οἱ ἐέλσας τώρος ἀριστος,
 λεῖος πετράων, καὶ ἐπὶ σκέπας ἦν ἀνέμοιο·
 ἔγνω δὲ προρέοντα, καὶ εὖζατο δν κατὰ θυμόν·
 445 Κλυθὶ, ἀναξ, ὅτις ἐσσί· πολύλλιστον δέ σ' ἱκάνω,
 φεύγων ἐκ πόντοιο Ποσειδάωνος ἐνιπὰς.
 Αἰδοῖος μὲν τ' ἐστὶ καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν,
 ἀνδρῶν ὅστις ἱκται ἀλώμενος, ὥς καὶ ἐγὼ νῦν
 σὸν τε βόον, σά τε γούναθ' ἱκάνω, πολλὰ μογήσας.
 450 Ἄλλ' Ὀλέαιρε, ἀναξ· ἱκέτης δέ τοι εὐχόμαι εἶναι.
 Ὡς φάβ'· ὁ δ' αὐτίκα παῦσεν ἐὼν βόον, ἔσχε δὲ κῦμα·
 πρόσθε δέ οἱ ποίησε γαλήνην, τὸν δ' ἐσάωσεν
 ἐς ποταμοῦ προχόας· ὁ δ' ἄρ' ἄμφω γούνατ' ἔκαμψεν,
 χειράς τε στήθεράς· ἄλλ' γὰρ δέδμητο φίλον κῆρ.
 455 Ὡδὲε δὲ χροά πάντα· θάλασσα δὲ κήχη πολλή
 ἂν στόμα τε βῖνάς θ'· ὁ δ' ἄρ' ἄπνευστος καὶ ἀναυδος
 κείτ' ὀλιγηπέλων, κάματος δέ μιν αἰνὸς ἴκανεν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ β' ἄμπνυτο καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη,
 καὶ τότε δὴ κρήδεμον ἀπὸ ἔο λῦσε θεοῖο·
 460 καὶ τὸ μὲν ἐς ποταμὸν ἀλιμυρήντα μεθῆκεν·
 ἀψ δ' ἔφερεν μέγα κῦμα κατὰ βόον. Αἴψα δ' ἄρ' Ἴνω
 δέξατο χεραὶ φίλῃσιν· ὁ δ' ἐκ ποταμοῖο λιασθεὶς
 σχοίνῳ ὑπεκλήνθη, κύσε δὲ ζεῖδιωρον ἄρουραν·
 ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς δν μεγαλήτορα θυμόν·
 465 ὦ μοι ἐγὼ, τί πάθω, τί νύ μοι μήκιστα γένηται.
 Εἰ μὲν κ' ἐν ποταμῷ δυσκρήδεα νόκτα φυλάξω,
 μή μ' ἀμυδις στίβῃ τε κακῇ καὶ θῆλυσ ἐέρση
 ἐξ ὀλιγηπελίης δαμάσῃ κεκαφητότα θυμόν·
 αὖρη δ' ἐκ ποταμοῦ ψυχρῇ πνέει ἡῶθι πρό.
 470 Εἰ δέ κεν ἐς κλιτὺν ἀναβῶς καὶ δάσκιον ὕλην,
 θάμνοισι ἐν πυκινούσι καταδράθω, εἰ με μεθέη
 ῥίγος καὶ κάματος, γλυκερὸς δέ μοι ὕπνος ἐπέλθῃ,
 δεῖδω μὴ θήρεσσιν ἔλωρ καὶ κύρμα γένωμαι.
 Ὡς ἄρα οἱ φρονέοντι δοάσασατό κέρδιον εἶναι·
 475 βῆ ῥ' ἵμεν εἰς ὕλην· τὴν δὲ σχεδὸν ὕδατος εὗρεν
 ἐν περιφαινομένῳ· δοιοὺς δ' ἄρ' ὑψηλυθε θάμνοους,
 ἐξ ὁμόθεν πεφυῶτας· ὁ μὲν φυλῆς, ὁ δ' ἐλαίης.
 Τοὺς μὲν ἄρ' οὐτ' ἀνέμῳν διᾶει μένος ὕγρον ἀέντων,
 οὐδέ ποτ' Ἥλιος φαέθων ἀκτίσιν ἔβαλλεν,
 480 οὐτ' ὁμβρος περάσασκε διαμπερές· ὥς ἄρα πυκνοὶ
 ἀλλήλοισιν ἔφυν ἐταμοβαδίσ· οὐς ὕπ' Ὀδυσσεὺς
 δύσσετ'· ἀφαρ δ' εὐνὴν ἐπαμήσατο χερσὶ φίλῃσιν
 εὐρεῖαν· φύλλων γὰρ ἔην χύσις ἡλίωτα πολλή,
 ὅσσον τ' ἡ δῶα ἢ τρεῖς ἀνδρες ἔρυσθαι
 485 ὥρη χειμερίη, εἰ καὶ μάλα περ χαλεπαῖνοι.
 Τὴν μὲν ἰδὼν γήθησε πολύτλας διος Ὀδυσσεύς·
 ἐν δ' ἄρα μέσση λέκτο, χύσιν δ' ἐπεχεύατο φύλλων.
 Ὡς δ' ὅτε τις δαλὸν σποδιῇ ἐνέκρυψε μελαίνῃ,
 ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατιῇς, ᾧ μὴ πᾶρα γείτονες ἄλλοι,
 490 σπέρμα πυρὸς σώζων, ἵνα μὴ ποθεν ἄλλοθεν αὖοι·
 ὥς Ὀδυσσεὺς φύλλοισι καλύψατο· τῷ δ' ἄρ' Ἀθήνη

E-fluctu ubi-emerserat, qua is eructatur ad-litus,
 ibi præternatabat, in terram spectans, sicubi inveniret
 litoraque obliqua, portusque maris.
 Sed quando jam fluvii ad ostia pulcre-fluentis
 pervenerat natans, ibi demum ei visus-est locus optimus,
 laevis scopulorum, et receptus inerat a-vento;
 agnovit autem profluentem, et supplicavit suo in animo:
 Audi, rex, quisquis es; exoptatissimum autem ad-te venio,
 fugiens ex ponto Neptuni minas.
 Venerabilis quidem est etiam immortalibus diis,
 hominum quicumque venerit errans, quemadmodum ego nunc
 ad-tuum fluentum, tuaque genua accedo, plurima passus.
 Sed miserere, rex; supplicem vero tibi me profiteor esse.
 Sic ait: ille vero continuo sedavit suum fluentum, continu-
 itque fluctum;] et ante ei fecit tranquillitatem, ipsumque ser-
 vavit] ad fluvii ostia: ille vero deinde ambo genua flexit,
 manusque validas; mari enim afflicus-erat caro corde.
 Tumebat vero corpore toto; mare autem manabat copiosum
 per osque, naresque; ipse vero absque-anhelitu et -voce
 jacebat viribus-defectus: defatigatio autem eum vehementem
 incessit.] Sed quando jam respiravit et in mente animus col-
 lectus-est,] tum vero vittam a se solvit deæ,
 et ipsam in fluvium mari-se-miscentem immisit;
 retro autem illam ferebat magnus fluctus per fluentum. Illico
 vero Ino] suscepit eam manibus caris; ille autem ex fluvio
 secedens] juncos incubuit, osculatusque est almam terram:
 ingemiscens autem inde dixit ad suum magnum animum:
 Heu mihi, quid patiar? quid mihi in-futurum etiam fiet?
 Si quidem in fluvio gravem per noctem excubavero,
 timeo, ne me simul frigusque malum et floridus ros
 præ imbecillitate conficiant expirantem animum:
 aura vero ex fluvio frigida spirat ante auroram.
 Si vero in clivum ascendens et umbrosam silvam,
 arbustis in densis dormiero, si me dimittat
 frigus et lassitudo, jucundus autem mihi somnus obreperet:
 vereor, ne feris captura et præda fiam.
 Sic igitur ei deliberanti visum-est utilius esse:
 profectusque-est ire in silvam; hanc autem prope aquam inve-
 nit] in conspicuo-loco; duo autem inde subiit arbusta,
 ex uno-loco enata, hoc quidem oleastri, illud autem oleæ.
 Hæc quidem nec ventorum perflat vis humidum spirantium,
 neque unquam Sol lucidus radiis percutiebat,
 neque imber penetrabat penitus: sic sane densa
 invicem creverunt alterum-alteri-intertextum; quæ Ulysses
 subiit; statimque cubile congressit manibus caris
 latum: foliorum enim erat lapsarum-copia satis magna,
 quantum vel duos, vel tres viros tegeret
 tempestate hiberna, etiamsi vel admodum-ea sæviret.
 Illa quidem conspecta gavisus-est audens divinus Ulysses:
 in medio autem decubuit, copiamque superingessit foliorum.
 Ut autem quum aliquis torrem in-cinere absconderit nigro,
 agri in extremitate, cui non adsunt vicini alii,
 semen ignis servans, ut ne qua aliunde incendat:
 sic Ulysses foliis se-obtexit: huic autem Minerva

ὑπνον ἐπ' ὀμμασι χεῦ', ἵνα μιν παύσειε τάχιστα
δυσπονέος καμάτοιο, φίλα βλέφαρ' ἀμφικαλύψας.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ζ.

Ὀδυσσεὺς ἄφιξις εἰς Φαίακας.

Ὡς δὲ μὲν ἐνθα καθεῦθε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
ὑπνῷ καὶ καμάτῳ ἀρήμενος· αὐτὰρ Ἀθήνη
βῆ β' ἐς Φαιήκων ἀνδρῶν δῆμόν τε πόλιν τε·
οἳ πρὶν μιν ποτ' ἔναιον ἐν εὐρυχόρῳ Ὑπερείῃ,
5 ἀγροῦ Κυκλώπων, ἀνδρῶν ὑπερηνορέοντων,
οἳ σφραγ σινέσκαοντο, βίηφι δὲ φέρτεροι ἦσαν.
Ἐνθεν ἀναστήσας ἄγε Νηυσίθοος θεοειδής,
εἶσεν δ' ἐν Σχερίῃ, ἐκὰς ἀνδρῶν ἀλφειστάων·
ἀμφὶ δὲ τείχος ἔλασσε πόλει, καὶ ἔδειματο οἴκους,
10 καὶ νηοὺς ποίησε θεῶν, καὶ ἐδάσσατ' ἀρούρας.
Ἄλλ' ὁ μὲν ἤδη Κηρὶ δαμελὶς Ἀἰδόσδε βεβήκει·
Ἀλκινόος δὲ τότε ἦρχε, θεῶν ἀπο μῆδεα εἰδώς.
Τοῦ μὲν ἔξη πρὸς δῶμα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
νόστον Ὀδυσσῆϊ μεγάλῃτορι μητιώωσα.
15 Βῆ δ' ἔμιν ἐς θάλαμον πολυθαῖδαλον, ᾧ ἐνὶ κούρῃ
κοιμαῖτ', ἀθανάτησι φυὴν καὶ ἔϊδος ὁμοίη,
Νηυσικάα, θυγάτηρ μεγάλῃτορος Ἀλκινόοιο·
παρ δὲ δὴ ἀμφίπολοι, Χαρίτων ἀπο κάλλος ἔχουσαι,
σταθμοῖν ἑκάτερθε· θύραι δ' ἐπέκειντο φαιναί.
20 Ἦ δ' ἀνέμου ὡς πνοὴ ἐπέσσυτο δέμνινα κούρης·
στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν,
εἰδομένη κούρῃ ναυσικλειτοῖο Δύμαντος,
ἥ οἱ ὁμηλικὴ μὲν ἦεν, κεχάριστο δὲ θυμῷ·
τῇ μιν εἰσαμένη προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη·
25 Νηυσικάα, τί νύ σ' ὧδε μεθήμονα γέλιντο μήτηρ;
ἔμματα μὲν τοι κεῖται ἀκηδέα σιγαλόεντα·
σοὶ δὲ γάμος σχεδὸν ἔστιν, ἵνα χρὴ καλὰ μὲν αὐτὴν
ἐννυσοῖαι, τὰ δὲ τοῖσι παρασχέιν οἳ κέ σ' ἄγωνται.
Ἐκ γάρ τοι τούτων φάτις ἀνθρώπους ἀναβαίνει
30 ἐσθλή· χαίρουσιν δὲ πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ.
Ἄλλ' ἵομεν πλυνέουσαι ἄμ' ἡοὶ φαινομένηφιν·
καὶ τοι ἐγὼ συνέριθος ἄμ' ἔψομαι, ὅφρα τάχιστα
ἐντύνεται· ἔπειτα οὗτοι ἔτι δὴν παρθένος ἔσσεαι.
Ἦδ' ἡ γάρ σε μνῶνται ἀριστῆες κατὰ δῆμον
35 πάντων Φαιήκων, ὅτι τοι γένος ἔσσι καὶ αὐτῇ.
Ἄλλ' ἄν', ἐπότηρνον πατέρα κλυτὸν ἡῶθι πρὸ,
ἡμιόνους καὶ ἄμαξαν ἐφοπλίσαι, ἥ κεν ἄγχι σιν
ζῶσπρά τε καὶ πέπλους καὶ ῥήγεια σιγαλόεντα.
Καὶ δέ σοι ὧδ' αὐτὴ πολλὸν κάλλιον ἢ πόδεσσιν
40 ἔρχεσθαι· πολλὸν γὰρ ἀπὸ πλυνοῖ εἰσι πολλοῖς.
Ἦ μὲν ἄρ' ὡς εἰπὼς ἀνέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη
Ὀλυμπόνδ', ὅτι φασὶ θεῶν ἔδος ἀσφαλὲς αἰεὶ
ἔμμεναι· οὐτ' ἀνέμοισι τινάσσεται οὔτε ποτ' ὄμβρῳ
δεύεται οὔτε χιὼν ἐπιπλιννεται, ἀλλὰ μάλ' αἶθρη
45 πέπταται ἀνέφελος, λευκὴ δ' ἐπιτέδρουμεν αἴγλη·

somnum in oculis fudit, ut is ipsum cessare-faceret citissime
a-difficili labore, caras palpebras obtogens.

ODYSSEÆ VI.

Ulyssis adventus ad Phæacas.

Sic is quidem illic dormiebat, audens divinus Ulysses,
somno et labore oppressus : verum Minerva
ivit ad Phæacum virorum populumque urbemque ;
qui olim quidem aliquando habitabant in spatiosa Hyperea,
prope Cyclopes, viros superbientes,
qui ipsos infestabant, viribusque potiores erant.
Inde excitos illos deduxit Nausithous deo-similis,
collocavitque in Scheria, procul ab-hominibus sollertibus ;
ac murum circumdixit urbi, et ædificavit domos,
et templa fecit deorum, et divisit agros.
Sed hic quidem jam fato domitus, ad-Orcum descenderat :
Alcinous vero tunc imperabat, a-diis consilia doctus.
Hujus quidem ivit ad domum dea cæsiis-oculis Minerva,
reditum Ulyssi magnanimo moliens.
Profecta-est autem ire ad thalamum multa-arte-factum, in quo
puella] cubabat, immortalibus habitu et forma similis,
Nausicaa, filia magnanimi Alcinoi ;
juxta autem duæ ancillæ, a Gratiis pulcritudinem habentes,
ad-postem-forium utrinque ; fores vero clausæ erant splendi-
dæ.] Illa vero venti veluti flatus accessit ad-cubile puella :
stetitque supra caput, et ipsam sermone allocuta-est,
assimilans-se filiae nautæ-celebris Dymantis,
quæ ei æqualis quidem erat, grataque animo ;
huic se-quum-assimilasset, illam affata-est cæsiis oculis Mi-
nerva :] Nausicaa, quid te sic negligentem peperit mater ?
vestes quidem tibi jacent neglectæ splendidæ ;
tibi vero nuptiæ propinquæ sunt, ubi oportet pulcras quidem
[e ipsam] induere, alias autem illis præbere, qui te ducant.
Etenim ex his fama apud-homines oritur
bona ; gaudent vero pater et veneranda mater.
At eamus loturæ cum aurora illucescente :
et te ego adjutrix una comitabor, ut celerrime
hæc instruas ; quoniam non amplius diu virgo eris.
Jam enim te ambiunt optimi in populo
omnium Phæacum, ubi tibi clarum genus est et ipsi
Verum age, hortare patrem inclytum sub auroram
mulos et currum ut-apparet, qui vehat
cingulaque, et peplos, et pallia splendida.
Et vero tibi sic ipsi multo honestius est, quam pedibus
ire ; multum enim absunt labra ab-urbe.
Hæc quidem sic locuta abiit, cæsiis-oculis Minerva,
ad-Olympum, ubi aiunt deorum sedem firmam semper
esse : nec ventis concutitur, neque unquam imbre
rigatur, nec nix ingruit ; sed omnino serenitas
panditur innubis, candidusque ambit splendor :

τῷ ἐνὶ τέρπονται μάκαρες θεοὶ ἡμᾶτα πάντα.
 Ἐνθ' ἀπέβη Γλαυκῶπις, ἐπεὶ διεπέρραδε κοῦρη.
 Αὐτίκα δ' Ἡὼς ἦλθεν εὐθρονος, ἥ μιν ἔγειρεν
 Ναυσικάαν εὐπεπλον ἄραρ δ' ἀπεθαύμασ' ὄνειρον.
 50 Βῆ δ' ἵμεναι κατὰ δώμαθ', ἐν' ἀγγελίει τοκεῦσιν,
 πατρὶ φίλῳ καὶ μητρὶ· κυχῆσατο δ' ἔνδον ἑόντας.
 Ἡ μὲν ἐπ' ἐσχάρη, ἦτο, σὺν ἀμφιπολοισι γυναιξίν,
 ἡλάκατα στρωφῶσ' ἀλιπόρφυρα· τῷ δὲ θύραζε
 ἐρχομένῳ ξυμβλήτο μετὰ κλειτοῦς βασιλῆας
 65 ἔς βουλήν, ἵνα μιν κάλεσον Φαίηκες ἀγαυοί.
 Ἡ δὲ μάλ' ἀγγι· στάσα φίλον πατέρα προσέειπεν·
 Πάππα φίλ', οὐκ ἂν δὴ μοι ἐροπλίσσειας ἀπήνην
 ὑψηλήν, εὐκυκλον, ἵνα κλυτὰ εἴματ' ἄγωμαι
 ἔς ποταμὸν πλυνέουσα, τὰ μοι βερυπωμένα κεῖται·
 80 καὶ δέ σοι αὐτῷ εἴωκε μετὰ πρώτοισιν ἑόντα
 βουλάς· βουλευεῖν καθαρὰ γροὶ εἴματ' ἔχοντα.
 Πέντε δέ τοι φίλοι υἱές ἐνὶ μεγάροισι γεγάσιν,
 οἱ δὲ σπύλιοντες, τρεῖς δ' ἡἴθεοι θαλῆγοντες·
 αἱ δ' αἰεὶ ἐθέλουσι νεόπλυτα εἴματ' ἔχοντες
 85 ἔς χορὸν ἐρχεσθαι· τὰ δ' ἐμῇ φρενὶ πάντα μέμνηεν.
 Ὡς ἔρατ'· αἶδετο γὰρ θαλερὸν γάμον ἐξονομῆναι
 πατρὶ φίλῳ· ὃ δὲ πάντα νόει καὶ ἀμείβετο μύθῳ·
 Οὔτε τοι ἡμιόνων φρονέω, τέκος, οὔτε τευ ἄλλου.
 Ἔργειν· ἀτὰρ τοι δμῶές ἐροπλίσσουσιν ἀπήνην
 70 ὑψηλήν, εὐκυκλον, ὑπερτερὴν ἀραρυῖαν.
 Ὡς εἰπὼν δμῶεσσιν ἐκέκλετο· τοὶ δ' ἐπίθοντο.
 Οἱ μὲν δρ' ἐκτὸς ἀμαξαν εὐτροχον ἡμιονεῖην
 ὤπλεον, ἡμιόνους θ' ὑπαγαν· ζευξάν θ' ὑπ' ἀπήνη·
 κοῦρη δ' ἐκ θαλάμοιο φέρεν ἐσθῆτα φαινήν,
 75 καὶ τὴν μὲν κατέθηκεν εὐξέστωρ ἐπ' ἀπήνη·
 μήτηρ δ' ἐν κίστῃ ἐτίθει μενοεικέ' ἐδωδὴν
 παντοίην, ἐν δ' ὄψα τίθει, ἐν δ' οἶνον ἔχευεν
 ἄσχω ἐν αἰγείῳ — κοῦρη δ' ἐπεδήσεται ἀπήνης —
 δοῦκεν δὲ χρυσήν ἐν ληκύθῳ ὑγρὸν ἔλαιον,
 80 εἶως γυτλώσταιτο σὺν ἀμφιπολοισι γυναιξίν.
 Ἡ δ' ἔλαβεν μάλιστα καὶ ἡνία σιγαλόνετα,
 μάλιστα δ' ἔλααν· καναχὴ δ' ἦν ἡμιόνουιν·
 αἱ δ' ἄμοτον τανύοντο, φέρον δ' ἐσθῆτα, καὶ αὐτὴν,
 οὐκ οἶν' ἅμα τῇγε καὶ ἀμφιπόλοι κίον ἄλλαι.
 85 Αἱ δ' ὅτε δὴ ποταμοῖο ῥέον περικαλλέ' ἔκοντο,
 ἐνθ' ἦτο· πλυνοὶ ἦσαν ἐππετανοί, πολλὸν δ' ὕδωρ
 καλὸν ὑπεκπρορέει, μάλα περ ῥυπόωντα καθῆραι·
 ἐνθ' αἶψ' ἡμιόνους μὲν ὑπεκπροέλυσαν ἀπήνης.
 Καὶ τὰς μὲν σῶαν ποταμὸν πέρα δινύμενα,
 90 τρώγειν ἄγρωσιν μελιτῆδέα· τὰ δ' ἀπ' ἀπήνης
 εἴματα χερσὶν ἔλοντο, καὶ ἐξφόρεον μέλαν ὕδωρ·
 στείβον δ' ἐν βόθροισι, βοῦς ἔριδα προσφέρουσαι.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πλυνάν τε κάθηράν τε ῥύπα πάντα,
 ἐξείης πέτασαν παρὰ οἶν' ἄλδος, ἤχι· μάλιστα
 95 λαίγγκας ποτὶ χέρσον ἀποπλύνεσκε θάλασσα.
 Αἱ δὲ λωεσάμεναι καὶ χρισάμεναι λίπ' ἐλαίῳ,
 δεῖπνον ἔπειθ' ἔλοντο παρ' ὄχλησιν ποταμοῖο·
 εἴματα δ' ἡελίοιο μένον τερσέμεναι αὐγῇ.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ σίτου τάρσφεν ἄμωρα τε καὶ αὐτῇ,

in quo delectantur beati dii diebus omnibus.

Eo abiit Minerva, postquam hæc suaserat puellæ.

Statim vero Aurora advenit in-pulcro-solio, quæ eam excitabat,] Nausicaam pulcro-peplo; continuoque ea admirata-est somnium.] Ivit autem per ædes, ut nuntiaret parentibus, patri caro et matri : deprehenditque eos, intus dum-essent.

Illæ quidem ad focum sedebat, cum ancillis mulieribus, pensa versans marina-purpura-tincta : ipsum autem foras egredientem convenit ad inclytos reges

in consilium, quo ipsum vocabant Phæaces nobiles.

Hæc autem valde prope stans carum patrem allocuta-est :

Pater care, non jam mihi apparaveris currum excelsum, agilem-rotis, ut pulcras vestes agam ad flumen, lotura, quæ mihi sordidatæ-jacent?

Et vero te ipsum decet inter primores versantem consilia consulere, puras in-corpore vestes habentem.

Quinque autem tibi cari filii in ædibus sunt,

duo in-matrimonio, tres autem cœlibes florentes :

hi vero semper volunt, recens-lotas vestes habentes, ad choream ire; hæc autem meæ menti omnia curæ-sunt.

Sic dixit : verebatur enim floridas nuptias nominare patri caro; ille vero omnia intelligebat, et respondit sermone :

Nequaquam tibi mulos invideo, filia, nec quicquam aliud.

Abi : ceterum tibi famuli apparabunt currum

altum, agilem rotis, sirpea instructum.

Sic locutus, servis præcepit; hi vero paruerunt.

Hi quidem foras currum agilem-rotis mulinum instruebant, mulosque submiserunt, junxeruntque sub curru : virgo autem e thalamo ferebat vestes pulcras ;

et eas quidem deposuit bene-polito in curru ;

mater vero in cista collocabat animo-gratum cibum ,

varium, et obsonia imposuit, et vinum infudit

utre in caprino; (puella vero conscendit currum :)

dedit etiam aurea in ampulla humidum oleum,

ut ungeretur cum ancillis mulieribus.

Illæ vero accepit scuticam et habenas pulcras, percussitque, ut-inirent-cursum; strepitus autem erat mulorum; hi vero impigre contendebant, ferebantque vestes, et ipsam,] non solam; una cum-ea etiam ancillæ proficiscebantur aliæ.]

Hæc vero quum jam fluvii ad-alveum perpulcrum pervenere,] ubi quidem labra erant perennia, multaque aqua pulcra profluebat, etiam admodum sordidata quæ-purget :

ibi illæ mulos quidem solverunt-a curru.

Et eos quidem egerunt fluvium propter vorticosum,

ut-carperent gramen dulce : ipsæ vero a curru

vestes manibus sumserunt, et inferebant in-nigram aquam :

constipabantque in scrobibus, celeriter certamen proferentes.

Sed postquam lavarantque, purgarantque sordes omnes,

ordine eas explicuerunt ad litus maris, ubi potissimum

lapillos ad litus abluabat mare.

Ipsæ porro lotæ, et unctæ pingui oleo,

prandium inde sumserunt ad ripas fluvii :

vestes autem solis manebant dum-siccarentur splendore.

Ac postquam cibo saturatæ-sunt ancillæque et ipsæ,

100 σφαίρῃ ταίτ' ἄρ' ἔπαζον, ἀπὸ κρήδεμνα βαλοῦσαι·
 τῇσι δὲ Νηυσικάα λευκώλενος ἤρχετο μολπῆς.
 Ὡς δ' Ἀρτεμις εἰσι κατ' οὐρεος ἰοχέαιρα,
 ἥ κατὰ Τηγέτεον περιμήκετον ἡ Ἐρύμανθον,
 τερπομένη κάπροισι καὶ ὠκείῃς ἐλάφοισιν·
 105 τῇ δέ ο' ἅμα Νύμφαι, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο,
 ἀγρονόμοι παίζουσι· γέγηθε δέ τε φρένα Λητώ·
 πασάνων δ' ὑπὲρ ἤγε κάρη ἔχει ἡδὲ μέτωπα,
 ρεῖά τ' ἀριγνώτῃ πέλεται, καλαὶ δέ τε πᾶσαι·
 ὡς ἥγ' ἀμφιπόλοισι μετέπρεπε παρθένος ἀδομῆς.
 110 Ἄλλ' ὅτε δὴ ἄρ' ἐμελλεν πάλιν οἰκόνδε νέεσθαι,
 ζεύς α' ἡμίονους, πτύξασά τε εἵματα καλὰ·
 ἐνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 ὡς Ὀδυσσεὺς ἔγοιτο, ἴδοι τ' εὐώπιδα κούρην,
 ἥ οἱ Φαιήκων ἀνδρῶν πόλιν ἡγήσαιοτο.
 115 Σφαίραν ἔπειτ' ἔβριψε μετ' ἀμφιπόλον βασιλεια·
 ἀμφιπόλου μὲν ἄμαρτε, βαθεῖ δ' ἐμβάλε δίνη·
 αἰδ' ἐπὶ μακρὸν αἶσαν. — Ὅδ' ἔγρετο διος Ὀδυσσεύς·
 ἐξόμνηεν δ' ὄρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν·
 ὦ μοι ἐγὼ, τέων αὖτε βροτῶν ἐς γαῖαν ἰκάνω;
 120 ἥ β' οἴγ' ὕβρισται τε καὶ ἄγριοι, οὐδὲ δίκαιοι,
 ἡδὲ φιλοξεῖνοι, καὶ σφιν νόος ἐστὶ θεουδής;
 ὥστε με κουράων ἀμφήλυθε θῆλυς αὖτῃ,
 Νυμφάων, αἱ ἔχουσ' ὀρέων αἰπεινὰ κάρηνα,
 καὶ πηγὰς ποταμῶν, καὶ πῖσαα ποιήεντα.
 125 Ἢ νύ ποιν ἀνθρώπων εἶμι σχεδὸν ἀδύηέντων;
 Ἄλλ' ἄγ', ἐγὼν αὐτὸς πειρήσομαι ἡδὲ ἰδῶμαι.
 ὦς εἰπὼν, θάμνωεν ὑπεδύσετο διος Ὀδυσσεύς·
 ἐκ πυκινῆς δ' ὕλης πτόρθον κλάσε χειρὶ παχείῃ
 φύλλων, ὡς βύσαιοτο περὶ χροῖ μήδεα φωτός.
 130 Βῆ δ' ἔμην, ὥστε λέων ὀρσιτόρφορος, ἀλλὰ πεποithώς,
 ὅστ' εἴσ' ὁύμενος καὶ ἀήμενος· ἐν δέ οἱ ὅσσε
 δαίεται· αὐτὰρ ὁ βουσί μετέρχεται ἥ ὀϊεσσιν,
 ἡδὲ μετ' ἀγροτέρας ἐλάφους· κέλεται δέ ἑ γαστήρ,
 μήλων πειρήσοντα καὶ ἐς πυκινὸν δόμον ἔλθειν·
 135 ὡς Ὀδυσσεὺς κούρησιν εὐπλοκάμοισιν ἐμελλεν
 μῖξεσθαι, γυμνὸς περ ἑὼν· χρεῖώ γάρ ἔκτανεν.
 Σμερδαλέος δ' αὐτῇσι φάνη, κεκακωμένος ἄλμῃ·
 τρέσσαν δ' ἄλλυδις ἄλλῃ ἐπ' ἡϊόνας προύχούσας·
 οἷη δ' Ἀλκινόου θυγάτηρ μένε· τῇ γὰρ Ἀθήνη
 140 θάρσος ἐνὶ φρεσὶ θῆκε, καὶ ἐκ δέος εἴλετο γυῖον.
 Στῆ δ' ἄντα σχομένη· ὁ δὲ μερμήριζεν Ὀδυσσεύς,
 ἥ γούνων λίσσοιτο λαβὼν εὐώπιδα κούρην,
 ἥ αὖτως ἐπέεσσιν ἀποσταδὰ μελιχίοισιν
 λίσσοιτ', εἰ δέξειε πόλιν, καὶ εἵματα δοίη.
 145 ὦς ἄρα οἱ φρονέοντι δόασσασα κέρδιον εἶναι,
 λίσσεσθαι ἐπέεσσιν ἀποσταδὰ μελιχίοισιν,
 μὴ οἱ γούνα λαβόντι χολώσαιο φρένα κούρη.
 Αὐτὰρα μελιχίον καὶ κερδαλέον φάτο μῦθον·
 Γουνοῦμαί σε, ἀνασσα· θεὸς νύ τις ἡ βροτὸς ἐσσι.
 150 Εἰ μὲν τις θεὸς ἐσσι, τοὶ οὐρανὸν εὖρυν ἔχουσιν,
 Ἀρτέμιδι σε ἔγωγε, Διὸς κούρῃ μεγάλῳ,
 εἰδὸς τε μέγεθος τε φῆν' ἑ' ἄγχιστα εἶσκω·
 εἰ δέ τις ἐσσι βροτῶν, τοὶ ἐπὶ χθονὶ ναιετάουσιν,

pila hæc inde ludebant, caput-redimiculis depositis :
 illis vero Nausicaa pulcris-ulnis exordiebatur ludum.
 Qualis autem Diana incedit per montem sagittis-gaudens,
 aut per Taygetum arduum, aut Erymanthum,
 oblectans-se apris, et velocibus cervis ;
 cum-illa autem simul Nymphæ, filię Jovis ægidem-tenentis,
 agrestes ludunt ; gaudet vero mente Latona ;
 omnes autem ipsa capite supereminet ac fronte,
 facileque conspicua est, pulcræ vero omnes :
 sic illa inter-ancillas excelebat virgo indomita.

Sed quum jam esset tursus domum reditura,
 junctis nullis, plicatisque vestibus pulcris :
 tunc iterum aliud excogitavit dea cæsis-oculis Minerva,
 ut Ulysses excitaretur, videretque pulcram-oculis puellam,
 quæ ipsum Pheacum virorum ad urbem duceret.
 Pilam deinde jecit in ancillam regina ;
 ab-ancilla quidem aberravit, profundum autem incidit in-
 vorticem : illæ vero alte clamaverunt. Atque expectectus-est
 divinus Ulysses,] sedensque cogitabat in mente et in animo :

Hec mihi, quorum demum hominum in terram deveni ?
 anne hi injuri sunt et feroces, nec justis ?
 an hospitales, et ipsis mens est decorum-reverens ?
 ut me puellarum circumvenit femineus clamor,
 Nympharum, quæ habitant montium altos vertices,
 et fontes fluviorum, et palustria-loca herbosa.
 An jam alicubi homines sum prope vocales ?
 Verum ego, ipse experiar ac videbo.

Sic locutus, arbustis egrediebatur divinus Ulysses :
 ex densa autem silva ramum fregit manu robusta,
 cum-foliis, ut tegeret circa corpus pudenda viri.
 Profectus-est autem ire, veluti leo in-montibus-nutritus, ro-
 bore confusus,] qui incedit conplutus et ventos-passus ; in-
 tus vero ei oculi] ardent : atque is boves invadit, aut oves,
 aut agrestes cervas ; jubet vero eum venter,
 pecudes tentaturum, etiam in densam domum ire :
 ita Ulysses puellis pulcras-comas-habentibus erat
 congressurus, nudus licet esset : necessitas enim urgebat.
 Horribilis vero ipsis apparuit, deturpatus salsugine :
 diffugerunt autem, alio alia, per ripas prominentes :
 sola vero Alcinoi filia mansit ; ei enim Minerva
 audaciam in mente posuit, et metum exemit e-membris.
 Stetit vero contra, continens-se : at deliberabat Ulysses,
 utrum genubus prehensis supplicaret pulcræ-oculis puellæ
 an sic ut erat] verbis eminus-stans blandis
 eam precaretur, si ostenderet urbem, et vestes daret.
 Sic igitur ei deliberanti visum-est melius esse,
 precari verbis eminus-stantem blandis,
 ne ei genua prehendenti irasceret mente puella.
 Protinus blandum et sollertem dixit sermonem :
 Supplex-oro te, regina ; deane tu aliqua, an mortalis es.
 Si quidem aliqua dea es, eorum qui cælum latum incolunt,
 Dianæ te ego, Jovis filię magni,
 formaque, staturaque, orisque-habitu, quam-proxime assi-
 milo :] sin aliqua es ex-hominibus, qui super terram habitant,

- 155 τριζυγάκαρες δὲ κασιγνήτοι· μάλα πού σφισι θυμὸς
 αἰὲν εὐφροσύνησιν λαίναται· εἴνεκα σείο,
 λευσοσύντων τοιόνδε θάλας χορὸν εἰσιχρυσῶσαν.
 Κείνος δ' αὖ περὶ κῆρι μακάρτατος ἔρχον ἄλλων,
 160 ὅς κ' ε' ἔειδνοισι βρίσας οἶκόνδ' ἀγάγηται.
 Οὐ γάρ πω τοιοῦτον ἴδον βροτὸν ὀφθαλμοῖσιν,
 οὔτ' ἀνδρ' οὔτε γυναῖκα· σέβας μ' ἔχει εἰσορόωντα.
 Δῆλ' ὃν ποτε τοῖον Ἀπόλλωνος παρὰ βωμῶ
 φοῖνικας νέον ἔρνος ἀνερχόμενον ἐνόησα —
 165 τῇν ἔδδον, ἥ δ' ἔμελλεν ἐμοὶ κακὰ κήδε' ἔσεσθαι —
 ὥς δ' αὐτὸς καὶ κείνο ἰδὼν, ἐτεθήπεια θυμῶ
 δῆν· ἐπεὶ οὐπω τοῖον ἀνέλυθεν ἐκ δόρυ γαίης·
 ὥς σε, γύναι, ἀγαμαὶ τε τέθηπά τε δειδία τ' αἰνῶς
 γούνων ἀψασθαι· χαλεπὸν δέ με πένθος ἰκάνει.
 170 Χθιζὺς ἔεικοστέφ' ὄγονα ἤματα οἴοντα πόντον·
 τόφρα δέ μ' αἰεὶ χῦμα φέροι, κραϊπναὶ τε θύελλαι,
 νήσου ἀπ' Ὀγυγίης· νῦν δ' ἐνθάδε κάθθαλε δαίμων,
 ὅρρ' ἔτι που καὶ τῇδε πάθω κακόν. Οὐ γάρ οἴω
 παύσεσθ'· ἀλλ' ἔτι πολλὰ θεοὶ τελέουσι πάροιθεν.
 175 Ἀλλὰ, ἄνασσ', ἑλέαιρε· σὲ γὰρ κακὰ πολλὰ μογήσας
 ἐς πρώτην ἰκόμην· τῶν δ' ἄλλων οὔτινα οἶδα
 ἀνθρώπων, οἳ τῇνδε πόλιν καὶ γαίαν ἔχουσιν.
 Ἄστ' αὖ μοι δείξον, ὅς δέ βράχος ἀμφιβαλέσθαι,
 εἴ τί που εἴλυμα σκείρων ἔχες ἐνθάδ' ἰοῦσα.
 180 Σοὶ δὲ θεοὶ τόσα δοῖεν, ὅσα φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς·
 ἀνδρα τε καὶ οἶκον καὶ δημοφροσύνην ὀπάσειαν
 ἐσθλήν· οὐ μὲν γὰρ τοῦγε κρεῖσσον καὶ ἀρείον,
 ἢ δὴ δημοφρονέοντα νοήμασιν οἶκον ἔχοντα
 ἀνὴρ ἢ δὲ γυνή· πολλὰ ἄλγεα δυσμενέεσσιν,
 185 χάρματα δ' εὐμενέτησι· μάστιγα δέ τ' ἔκλυον αὐτοί.
 Τὸν δ' αὖ Νηυσικιάς Λευκυκλένος ἀντίον ἤδα·
 ξεῖν· ἐπεὶ οὔτε κακῶ οὔτ' ἀφρονὶ φωτὶ ἔοικας —
 Ζεὺς δ' αὐτὸς νέμει δλθον Ὀλύμπιος ἀνθρώποισιν,
 ἐσθλοῖς ἢ δὲ κακοῖσιν, ὅπως ἐθέλῃσιν, ἐκάστω·
 190 καὶ πού σοι τάγ' ἔδωκε, σὲ δὲ χρὴ τετλάμεν ἐμπης —
 νῦν δ', ἐπεὶ ἡμετέρην τε πόλιν καὶ γαίαν ἰκάνεις,
 οὔτ' οὖν ἐσθλῆτος δευθήσαι οὔτε τευ ἄλλου,
 ὣν ἐπέοιχ' ἰκέτην ταλαπείριον ἀντιάσαντα.
 Ἄστ' αὖ μοι δείξω, ἔρρω δέ μοι οὖνομα λαῶν.
 195 Φαίηκες μὲν τῇνδε πόλιν καὶ γαίαν ἔχουσιν·
 εἰμὶ δ' ἐγὼ θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο,
 τοῦ δ' ἐκ Φαιήκων ἔχεται κάρτος τε βίη τε.
 Ἥ βρα, καὶ ἀμφίπολοιςιν εὐπλοκάμοισι κλέυσεν·
 στήτέ μοι, ἀμφίπολοι· πόσε φεύγετε, φῶτα ἰδοῦσαι;
 200 Ἥ μή πού τίνα δυσμενέων φάσθ' ἔμμεναι ἀνδρῶν;
 Οὐκ ἔσθ' οὗτος ἀνὴρ διερὸς βροτῶς, οὐδὲ γένηται,
 ὅς κεν Φαιήκων ἀνδρῶν ἐς γαίαν ἰκῇται,
 δηϊοτῆτα φέρων· μάλα γὰρ φίλοι ἀθανάτοισιν.
 Οἰκέομεν δ' ἀπάνευθε, πολυχλύστῳ ἐνὶ πόντῳ,
 205 ἔσχατοι, οὐδὲ τις ἄμμι βροτῶν ἐπιμισγεται ἄλλος.
 Ἀλλ' ὅδε τις δύστηνος ἀλώμενος ἐνθάδ' ἰκάνει,
 τὸν νῦν χρὴ κομέειν· πρὸς γὰρ Διὸς εἰσιν ἅπαντες

ter-beati quidem tibi pater et veneranda mater,
 ter-beati et fratres; valde, credo, ipsis animus
 semper lætitia perfunditur, tui gratia,
 videntibus te tale germen choream ingredientem.
 Ille vero rursus in animo felicissimus præter ceteris,
 quicunque te, sponsalibus-donis præponderans, domum du-
 xerit.] Nondum enim aliqua talem vidi mortalem oculis,
 nec virum, nec mulierem; admiratio me tenet aspicientem.
 In-Delo sane aliquando tale, Apollinis juxta aram,
 palmæ recens germen succrescens vidi:
 (profectus enim eram etiam illuc, multusque me sequebatur
 populus)] in-ea profectio, quæ demum erat mihi malum dam-
 num futura:)] eodem autem ipso-modo et illud conspiciatus,
 obstupui animo] diu; quandoquidem nunquam tale succrevit
 lignum e terra:] ita te, mulier, admirorque, obstupeoque, ve-
 reorque admodum] genua prehendere: gravis autem me dolor
 occupat.] Heri vigesimo effugi die nigrum pontum:
 eousque vero me perpetuo fluctus ferebat, celerisque procel-
 læ,] insula ab Ogygia: nunc tamen huc me conjecit deus,
 ut adhuc fortasse et hic patiar malum. Non enim puto
 cessaturum; sed adhuc multa dii efficient prius.
 Verum, regina, miserere: te enim mala multa passus
 primam accessi; at ceterorum neminem novi
 hominum, qui hanc urbem et terram incolunt.
 Urbem vero mihi ostende, daque pannum circumjiciendum,
 si quod forte involucrum pannorum habes, huc profecta.
 Tibi vero dii tanta dent, quanta animo tuo concupiscis;
 maritumque et familiam, et concordiam præbeant
 bonam: non enim hoc quicquam præstantius et melius est,
 quam quando concordēs animis domum teneant
 vir et uxor: tum oriuntur multi dolores malevolis,
 gaudia autem benevolis; maxime vero sentiunt ipsi.
 Hunc autem rursus Nausicaa candidis-ulnis contra allocuta-
 est:] hospes: quandoquidem neque ignavo, nec stulto viro
 similis es:] Jupiter vero ipse distribuit felicitatem Olympius
 hominibus,] bonis atque malis, prout voluerit, unicuique:
 et fere tibi istæc dedit, te autem oportet pati omnino:
 nunc vero, quum ad nostramque urbem et terram venisti,
 nec jam vestium indigebis, nec cujusquam alius rei,
 quarum decet supplicem miserum compotem fieri.
 Urbem autem tibi monstrabo, dicamque tibi nomen civium.
 Phæaces quidem hanc urbem et terram habitant:
 sum autem ego filia magnanimi Alcinoi;
 ex-quo Phæacum pendet et imperium et potentia.
 Dixit, et ancillis comas-pulcras-habentibus imperavit:
 sistite-gradum mihi, ancillæ: quo fugitis, virum conspiciatæ?
 an forte aliquem hostilium putatis esse virorum?
 Non est ille vir vegetus homo, nec fere-nascetur,
 qui Phæacum virorum in terram veniat,
 hostilia inferens; valde enim cari sunt hi immortalibus.
 Habitamus autem seorsum, undoso in mari,
 extremi, nec quisquam nobiscum mortalium commercium-
 habet alius.] Sed hic aliquis infelix errans huc venit,
 quem nunc oportet curare: a Jove enim sunt omnes

ξείνοί τε πτωχοί τε· δόσις δ' ὀλίγη τε φίλη τε.
 Ἄλλα δότ', ἀμφίπολοι, ξείνων βρώσιν τε πόσιν τε·
 210 λούσατέ τ' ἐν ποταμῷ, θη' ἐπὶ σκέπας ἔστ' ἀνέμοιο.
 Ὡς ἔραθ'· αἱ δ' ἔσταν τε καὶ ἀλλήλησι κέλευσαν·
 καὶ δ' ἄρ' Ὀδυσσῆϊ ἔισαν ἐπὶ σκέπας, ὡς ἐκέλευεν
 Ναυσικάα, θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο·
 215 πᾶρ δ' ἄρα οἱ φᾶρός τε γιγνώνα τε εἴματ' ἔθηκαν·
 δῶκαν δὲ χρυσῇ ἐν ληκύθῳ ὑγρὸν ἔλαιον,
 ἥνωγον δ' ἄρα μιν λούσθαι ποταμοῖο ῥοῇσιν.
 Δὴ ῥα τότε ἀμφίπολοισι μετηύδα διος Ὀδυσσεύς·
 Ἀμφίπολοι, στήθ' οὕτω ἀπόπρηνεν, ὅφρ' ἐγὼ αὐτὸς
 ἄλμην ὥμοιῖν ἀπολούσομαι, ἀμφὶ δ' ἐλαίῳ
 220 χρύσομαι· ἥ γὰρ δηρὸν ἀπὸ χροός ἐστιν ἀλοιφή.
 Ἄγνην δ' οὐκ ἂν ἔγωγε λοέσσομαι· αἰδέομαι γὰρ
 γυμνοῦσθαι, κούρησιν ἐὺπλοκάμοισι μετελθῶν.
 Ὡς ἔραθ'· αἱ δ' ἀπάνευθεν ἴσαν, εἶπον δ' ἄρα κούρη.
 Αὐτὰρ δ' ἐκ ποταμοῦ χροὰ νίζετο διος Ὀδυσσεύς
 225 ἄλμην, ἥ οἱ νῶτα καὶ εὐρέας ἀμπεγεν ὦμοις·
 ἐκ κεφαλῆς δ' ἔσμηχεν ἄλδος χνόον ἀτρυγέτοιο.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα λοέσσατο καὶ λίπ' ἄλειψεν,
 ἀμφὶ δὲ εἴματα ἔσασθ'· αἱ οἱ πόρε παρθένος ἀδμήτης·
 τὸν μὲν Ἀθηναίη θῆκεν, Διὸς ἐκγεγαυία,
 230 μείζονα τ' εἰσιδέειν καὶ πάσσονα· καὶ δὲ κάρητος
 οὐλάς ἦκε κόμας, ὑακινθίνῳ ἄνθει ὁμοίας.
 Ὡς δ' ὅτε τις χρυσὸν περιγεύεται ἀργύρῳ ἀνὴρ
 ἴδρις, θν' Ἡφαίστος δέδεσεν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη
 τέγγην παντοίην, χαρίεντα δὲ ἔργα τελεῖν·
 235 ὡς ἄρα τῷ κατέχευε χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὦμοις.
 Ἔζετ' ἔπειτ', ἀπάνευθε κιὼν ἐπὶ θίνα θαλάσσης,
 κάλλιε καὶ χάρισι στίλβων· θεῖτό δὲ κούρη·
 δὴ ῥα τότε ἀμφίπολοισιν ἐὺπλοκάμοισι μετηύδα·
 Κλυτὲ μευ, ἀμφίπολοι λευκώλενοι, ὅφρα τι εἴπω·
 240 οὐ πάντων ἀέκητι θεῶν, οἱ Ὀλυμπον ἔχουσιν,
 Φαιήκεσσ' ὅδ' ἀνὴρ ἐπιμίγεται ἀντιθείοισιν.
 Πρόσθεν μὲν γὰρ δὴ μοι ἀεικέλιος δέατ' εἶναι,
 νῦν δὲ θεοῖσιν ἔοικε, τοῖ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.
 Αἱ γὰρ ἐμοὶ τοιόδε πόσις κακῆλμένος εἶη,
 245 ἐνθάδε ναιετάων, καὶ οἱ ἄδοι αὐτόθι μέμνειν.
 Ἄλλα δότ', ἀμφίπολοι, ξείνων βρώσιν τε πόσιν τε. [το.
 Ὡς ἔραθ'· αἱ δ' ἄρα τῆς μάλα μὲν κλύον ἡδ' ἐπίθον·
 πᾶρ δ' ἄρ' Ὀδυσσῆϊ ἔθεσαν βρώσιν τε πόσιν τε.
 Ἥτοι δ' πίνε καὶ ἥσθε πολύτλας διος Ὀδυσσεύς
 250 ἀρπαλέως· δηρὸν γὰρ ἐδητύος ἦεν ἄπατος.
 Αὐτὰρ Ναυσικάα λευκώλενος ἄλλ' ἐνόησεν·
 εἴματ' ἄρα πτύξασα τίθει καλῆς ἐπ' ἀπήνης,
 ζευῖεν δ' ἡμιόνους κρατερώνυχας· ἂν δ' ἔβῃ αὐτή.
 Ὡτρυνεν δ' Ὀδυσῆα, ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 255 Ὅρσοο δὴ νῦν, ξεῖνε, πολινδ' ἴμεν, ὅφρα σε πέμψω
 πατρός ἐμοῦ πρὸς δῶμα δαΐφρονος, ἔνθα σέ φημι
 πάντων Φαιήκων εἰδησέμεν ὅσσοι ἄριστοι.
 Ἄλλα μάλ' ὧδ' ἔρδειν· δοακίεις δέ μοι οὐκ ἀπινύσσειν·
 ὅφρ' ἂν μὲν κ' ἀγροὺς ἴομεν καὶ ἔργ' ἀνθρώπων,
 260 τόφρα σὺν ἀμφίπολοισι μεθ' ἡμιόνους καὶ ἄμαξαν
 καρπαλίμως ἔρχεσθαι· ἐγὼ δ' ὁδὸν ἡγεμονεύσω.

hospitesque et egeni : donum autem *ipsis* exiguumque gra-
 tumque est.] Verum date, ancillæ, hospiti cibumque potum-
 que,] et lavate *eum* in fluvio, ubi receptus est a-venio.

Sic dixit; illæ vero steterunt, et se invicem hortatae sunt :
 atque Ulyssem collocarunt in receptu, uti jusserat
 Nausicaa, filia magnanimi Alcinoi ;
 atque ei palliumque tunicamque vestes apposuerunt :
 dederunt porro ei aurea in ampulla liquidum oleum,
 jusseruntque dein ipsum lavare-se fluvii in-fluento.
 Ac tum ancillas allocutus-est divinus Ulysses :
 Ancillæ, state ita eminus, dum ego ipse
 salsuginem ab-humeris abluiam, circumque oleo
 ungam-me : jam enim diu a corpore abest unctio.
 Coram vero haud ego lavero; vereor enim
 nudari, inter-puellas pulcris-comis versans.

Sic dixit; illæ vero secesserunt, narraruntque inde puella
 At ex flumine a-corpore abluebat divinus Ulysses
 salsuginem, quæ ei terga et latos obtegebat humeros :
 e capite autem eluebat maris sordes infructuosi.
 Ac postquam usquequaque lavarat-se, et oleo unxerat,
 vestesque induerat, quas ei præbebat virgo indomita :
 illum quidem Minerva reddidit, Jove enata,
 majoremque aspectu, et crassiorē : a capite vero
 crispas demisit comas, hyacinthino flori similes.
 Ut autem quum quis aurum circumfundit argento vir
 sollers, quem Vulcanus docuerit et Pallas Minerva
 artem omnigenam; pulcra vero is opera perficit :
 sic in-hunc defudit gratiam in-capitoque et humeris.
 Considerat deinde, seorsum profectus ad litus maris,
 pulcritudine et gratia resplendens : admirabatur autem puella :
 ac tunc ancillas pulcris-comis allocuta-est :

Audite me, ancillæ candidis-ulnis, ut aliquid dicam;
 non omnibus invitis diis, qui Olympum tenent,
 ad-Phæacas hic vir pervenit similes-diis.
 Quippe antea quidem mihi indecorus videbatur esse,
 nunc vero diis similis-est, qui cælum latum habitant.
 Utinam mihi talis maritus appellatus esset,
 hic habitans, et ipsi placeret hic manere.

Verum date, ancillæ, hospiti cibumque potumque.
 Sic dixit; illæ vero huic diligenter ausculta-runt et paroe-
 runt :] et subinde Ulyssi apposuerunt cibumque potumque.
 Atque is bibebat et edebat, audens divinus Ulysses,
 rapaciter; diu enim cibum non-gustaverat.

Sed Nausicaa candidis-ulnis aliud cogitavit;
 vestes jam plicatas posuit pulcrum in currum,
 junxitque mulos fortibus-ungulis, atque inscendit ipsa.
 Adhortata-est autem Ulyssem, verbumque dixit, et elocuta-
 est :] Surge nunc jam, hospes, ad-urbem eam, ut te de-
 ducam] patris mei in domum prudentis; ubi te puto
 omnium Phæacum visurum-esse quotquot *sunt* optimi.
 Sed omnino sic facito; videris vero mihi non desipere :
 donec quidem per agros iverimus et culta hominum,
 tamdiu cum ancillis, post mulos et currum,
 celeriter ito; ego autem viæ dux-ero.

Αὐτὰρ ἐπὶν πόλιος ἐπιβέλομεν — ἦν πέρι πύργος
 ὠ-ψηλός, καλὸς δὲ λιμὴν ἑκάτερθε πόλῃος,
 λεπτὴ δ' εἰσίθη· νῆες δ' ὁδὸν ἀμφιελίσσαι
 265 εἰρύσονται· πᾶσιν γὰρ ἐπίστιόν ἐστιν ἑκάστω.
 Ἔνθα δὲ τέ σφ' ἀγορὴ καλὸν Ποσιδῆϊον ἀμφίς,
 βυτοῖσιν λάεσσι κατωρυχέσσ' ἀραρυῖα.
 Ἔνθα δὲ νηῶν θπλα μελαινάων ἀλέγουσιν,
 πείσματα καὶ σπεῖρα καὶ ἀποζύνουσιν ἔρετμά.
 270 Οὐ γὰρ Φαιήχεσσι μέλει βίδς οὐδὲ φαρέτρῃ,
 ἀλλ' ἴστοι καὶ ἔρετμά νῶν καὶ νῆες ἔϊσαι,
 ἥσιν ἀγαλλόμενοι πολὴν περὸνσι θάλασσαν —
 τῶν ἀλείνω φῆμιν ἀδευκέα, μήτις ὀπίσω
 μωμευή — μάλα δ' εἰσὶν υπερβῆαιοι κατὰ δῆμον —
 275 καὶ νῦ τις ὧδ' εἴπησι κακώτερος ἀντιβολήσας·
 τίς δ' ὅδε Ναυσικάα ἔπεται καλὸς τε μέγας τε,
 ξεῖνος; ποῦ δέ μιν εὖρε; πόσις νῦ οἱ ἔσεται αὐτῇ.
 Ἥ τινά που πλαγχθέντα κομίσσατο ἥς ἀπὸ νηὸς
 ἀνδρῶν τηλεδαπῶν· ἐπεὶ οὔτινες ἐγγυδὲν εἰσίν·
 280 ἦ τίς οἱ εὐξαμένη πολυάρητος θεὸς ἦλθεν,
 οὐρανόθεν καταβάς, ἔξει δέ μιν ἡματα πάντα.
 Βέλτερον, εἰ κ' αὐτῇ περ ἐποικομένη πόσιν εὖρεν
 ἀλλοθεν· ἥ γὰρ τοῦδε γ' ἀτιμάζει κατὰ δῆμον
 Φαίηκας, τοῖ μιν μῶνυνται πολέες τε καὶ ἐσθλοί.
 285 Ὡς ἐρέουσιν, ἔμοι δέ κ' ὄνειδεα ταῦτα γένοιτο.
 Καὶ δ' ἄλλῃ νεμεσῶ, ἥτις τοιαῦτά γε βέζοι,
 ἥτ' ἀέκητι φίλων πατρὸς καὶ μητρὸς ἑόντων
 ἀνδράσι μίσσηται πρὶν γ' ἀμφάδιον γάμον ἔλθειν.
 Σεῖνε, σὺ δ' ὧδ' ἐμέθεν ξυνίει ἔπος, ὅρα τάχιστα
 290 πομπῆς καὶ νόστοιο τύχης παρὰ πατρὸς ἔμοιο.
 Δίεις ἀγλαὸν ἄλσος Ἀθήνης ἄγχι καλυύθου,
 αἰγέριον· ἐν δὲ κρήνῃ νάει, ἀμφὶ δὲ λειμῶν
 ἐνθα δὲ πατρὸς ἐμοῦ τέμενος τευλαυῖα τ' ἄλωθ',
 τὸσσον ἀπὸ πτόλιος, ὅσσον τε γέγονε βοήσας·
 295 ἐνθα καθεζόμενος μέναια χρόνον, εἰσέκων ἡμῆς
 ἄστυδε ἔλθωμεν καὶ ἰκώμεθα δώματα πατρὸς.
 Αὐτὰρ ἐπὶν ἡμέας ἔλπη ποτὶ δώματ' ἀφίχθαι,
 καὶ τότε Φαιήκων ἱμεν ἐς πόλιν ἦδ' ἐρέεσθαι
 δώματα πατρὸς ἐμοῦ μεγάλῃτορος Ἀλκινόοιο.
 300 Ῥεῖα δ' ἀρίγνωτ' ἐστὶ καὶ ἂν παῖς ἡγήσαιοτο
 νῆπιος· οὐ μὲν γάρ τι εἰοικότα τοῖσι τέτυκται
 δώματα Φαιήκων, οἷος δόμος Ἀλκινόοιο
 ἥρωος. Ἄλλ' ὅπότ' ἂν σε δόμοι κεκύθωσι καὶ αὐλῇ,
 ὦκα μάλα μεγαροῖο διελθέμεν, ὅφρ' ἂν ἔκηαι
 305 μητέρ' ἐμήν· ἥ δ' ἦσται ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν πυρὸς αὐγῇ,
 ἡλάκατα στρωφῶσ' ἁλιπόρφυρα, θαῦμα ἰδέσθαι,
 κλονι κεκλιμένη· δμῶαι δὲ οἱ εἶατ' ὅπισθεν.
 Ἔνθα δὲ πατρὸς ἐμοῖο θρόνος ποτικέκλιται αὐγῇ,
 πῶ ὅγε οἶνοποτάζει ἐφῆμενος ἀθάνατος ὦς.
 310 Τὸν παραμειψάμενος μητρὸς ποτὶ γούνασι χεῖρας
 βάλλειν ἡμετέρας, ἵνα νόστιμον ἦμαρ ἴδῃαι
 χαίρων καρπαλίμως, εἰ καὶ μάλα τηλόθεν ἐσσί.
 [Εἰ κέν τοι κείνη γε φίλα φρονέῃσ' ἐνὶ θυμῷ,
 ἐπωρῇ τοι ἔπειτα φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἰκέσθαι
 315 οἶκον εὐκτίμενον καὶ σπὴν ἐς πατρίδα γαίαν.]

At postquam ad urbem ascenderimus : circa quam murus
 altus, pulcer vero portus ab utraque parte urbis,
 arctus autem introitus; naves vero per viam utrinque recurvæ
 subductæ sunt : omnibus enim *nautis ibi statio est* singulis.
 Ibi porro et ipsis forum est pulcrum Neptunium circa *tem-*
plum,] vectitiis lapidibus profunde-immissis exstructum.
 Ibi vero navium armamenta nigrarum curant,
 rudentes, et spiras : et acuunt remos.
 Non enim Phæacibus curæ est arcus, nec pharetra,
 sed mali, et remi navium, et naves æquales,
 quibus læti canum trajiciunt mare.
 Horum evito famam amaram, ne quis a tergo
me carpat : valde enim sunt insolentes per vulgus :
 et fortasse quis sic dicat vilior obviam-factus :
 Quis vero ille *qui* Nausicaam sequitur, pulcerque magnusque,
 hospes? ubi illum nacta est? maritus utique ei erit ipsi.
 Aut aliquem forte vagatum excepit sua a navi
 virorem longiquorum : quippe nulli prope sunt :
 aut aliquis ei supplicanti multum-exoptatus deus adventit,
 e-cælo delapsus; habebit vero ipsum dies omnes.
 Rectius fecit, si etiam ipsa quærens maritum invenit
 aliunde : certe enim hos quidem spernit in populo
 Phæacas, qui ipsam ambiunt multique et nobiles.
 Sic dicent; mihi vero probra hæc essent.
 Et vero alii succensuerim, quæcunque talia quidem fecerit,
 quæ invitis caris patre et matre viventibus,
 viris misceatur, priusquam palam nuptiæ advenierint.
 Hospes, tu vero ita meum observa verbum, ut celerrime
 deductione et reditu potiaris a patre meo.
 Invenies pulcrum lucum Minervæ, prope viam,
 ex-populis; ibi autem fons effluit, circa vero *est* pratum :
 ibi vero patris mei *est* prædium, et florentes horti,
 tantum ab urbe, quantum *aliquis* auditor clamans :
 ibi desidens mane aliquamdiu, donec nos
 ad urbem accesserimus, et pervenerimus ad ædes patriæ.
 Ac postquam nos putaveris ad ædes pervenisse,
 tunc Phæacum eas in urbem, ac require
 ædes patriæ mei magnanimi Alcinoi.
 Facile vero conspicuæ sunt, et vel puer duceret
 infans : neque enim omnino similes illis sunt
 ædes Phæacum, qualis domus Alcinoi
 herois. Ac postquam te ædes occuluerint et aula,
 celeriter valde ædes transi, donec perveneris
 ad-matrem meam; illa autem sedet ad focum in ignis splen-
 dore,] pensa versans purpurea, mirabile visu,
 columnæ acclinata; ancillæ vero illi sedent a tergo.
 Ibi autem patriæ mei solium acclinatum-est foco :
 cui ille vinum-potat insidens, immortalis instar.
 Hoc præterito matris ad genua manus
 extendende nostræ, ut reditus diem videas
 gaudens cito, etiamsi valde procul hinc sis.
 [Si tibi illa quidem bene cupierit in animo,
 spes tibi deinde amicosque videndi, et perveniendi
 ad domum pulcre-ædificatam, et tuam in patriam terram.]

Ὡς ἄρα φωνήσας ἵμασεν μᾶστιγι φαεινῇ,
 ἡμιόνους· αἱ δ' ὤκα λίπον ποταμοῖο βέεθρα·
 αἱ δ' εὖ μὲν τρώων, εὖ δὲ πλίσσοντο πόδεσσιν.
 Ἡ δὲ μάλ' ἠνιόγευεν, ὅπως ἅμ' ἐποῖατο πεζοὶ
 320 ἀμφιπολοῖτ' Ὀδυσσεύς τε· νόφ' δ' ἐπέβαλλεν ἱμάσθλην.
 Δύσετο τ' ἥελιος καὶ τοὶ κλυτὸν ἄλσος ἵκοντο
 ἱρὸν Ἀθηναίης, ἣν ἄρ' ἔζετο διὸς Ὀδυσσεύς.
 Αὐτίχ' ἔπειτ' ἤρ᾽ αὖτο Διὸς κούρῃ μεγάλῳ·
 Κλυθί μεν, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, Ἀτρυτώνη·
 325 νῦν δὴ πέρ μεν ἄκουσον, ἐπεὶ πάρος οὔ ποτ' ἄκουσας
 βαιομένου, ὅτε μ' ἔρβαιε κλυτὸς Ἑννοσίγαιος.
 Δός μ' ἐς Φαίηκας φίλον ἔλθεῖν ἧδ' ἔλπεινόν.
 Ὡς ἔρατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη·
 αὐτῷ δ' οὐπω φαίνεται ἑναντίη· αἶδετο γάρ βα
 330 πατροκασίγητον· δ' δ' ἐπιζαφελῶς μενέαιενεν
 ἀντιθέμ' Ὀδυσσῇ, πάρος ἦν γαῖαν ἰκέσθαι.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Η.

Ὀδυσσεὺς εἰσδοὺς πρὸς Ἀλκίνοον.

Ὡς δὲ μὲν ἔνθ' ἤρ᾽ αὖτο πολύτλας διὸς Ὀδυσσεύς·
 κούρην δὲ προτὶ ἄστυ φέρεν μένος ἡμιονοῖν.
 Ἡ δ' ὅτε δὴ οὗ πατρὸς ἀγακλυτὰ δώμαθ' ἵκανε,
 στήσεν ἄρ' ἐν προθύροισιν· κασίγνητοι δὲ μιν ἀμφὶς
 5 ἴσταντ', ἀθανάτοισι ἐναλίχιοι· οἳ β' ὑπ' ἀπήνης
 ἡμιόνους ἔλυνον, ἐσθῆτά τε ἔσπερον εἴσω.
 Αὐτὴ δ' ἐς θάλαμον ἐὼν ἦϊε· δαΐε δὲ οἱ πῦρ
 γρη῏ς Ἀπειραῖη, θαλαμηπόλος Εὐρυμέδουσα,
 τήν ποτ' Ἀπείρηθεν νέες ἡγαγον ἀμφιελίσσαι·
 10 Ἀλκινόω δ' αὐτὴν γέρας ἔξελον, οὐνεκα πᾶσιν
 Φαίηκεσσιν ἄνασσε, θεοῦ δ' ὥς δήμος ἄκουεν·
 ἢ τρέφε Νηυσικαῖαν λευκώλενον ἐν μεγάροισιν.
 Ὡς οἱ πῦρ ἀνέκαιε, καὶ εἴσω δόρπον ἐκόσμει. [Θήνη
 Καὶ τότε Ὀδυσσεὺς ὦρτο πολινδ' ἵμεν· αὐτὰρ Ἀ-
 15 πολλὴν ἥερα χεῦε, φίλα φρονέουσ' Ὀδυσσῇ,
 μή τις Φαίηκων μεγαθύμων ἀντεβολήσας
 κερτομέοι τ' ἐπέεσσι καὶ ἐξερέοιθ', ὅτις εἴη.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ ἄρ' ἐμελλε πολὺν δύσεσθαι ἐραννῆν,
 ἐνθα οἱ ἀντεβόλησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 20 παρθενικῇ εἰκυῖα νέηϊδι, κάλπιν ἐχούσῃ·
 στή δὲ πρόσθ' αὐτοῦ· ὃ δ' ἀνέειρετο διὸς Ὀδυσσεύς·
 Ὡς τέκος, οὐκ ἂν μοι δόμον ἀνέρος ἡγήσαιο
 Ἀλκινόου, δὲ τοῖδε μετ' ἀνθρώποισιν ἀνάσσει·
 καὶ γὰρ ἐγὼ ξείνος ταλαπεῖριος ἐνθάδ' ἱκάνω,
 25 τηλόθεν ἐξ ἀπείνης γαίης· τῷ οὔτινα οἶδα
 ἀνθρώπων, οἳ τήνδε πολὺν καὶ ἔργα νέμονται.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ξεῖνε πάτερ, δόμον, ὃν με κελεύεις,
 δεῖξον· ἐπεὶ μοι πατρὸς ἀμύμονος ἐγγυῖοι ναίει.
 30 Ἀλλ' ἴθι σιγῇ τοῖον· ἐγὼ δ' ὁδὸν ἡγεμονεύσω·
 μηδὲ τιν' ἀνθρώπων προτιύσσομε ἧδ' ἐρέεινε.

Sic igitur locuta, percussit scutica splendida
 mulos; hi vero celeriter reliquerunt fluvii fluentes:
 ii autem bene currebant et bene alternabant pedes.
 Illa autem sedulo aurigabatur, ita ut simul sequerentur pe-
 dibus] ancillaeque Ulyssesque; mente (arte) vero impinge-
 bat scuticam.] Occidebatque sol, et illi inclytum ad-lucum
 pervenere] sacrum Minervae, ubi proinde consedit divinus
 Ulysses.] Statim deinde supplicabat Jovis filiae magni:

Audi me, ægidem-tenentis Jovis filia, indomita:
 nunc tandem me exaudi, quoniam antea nunquam exaudisti
 jactatum, quando me jactabat inclytus Neptunus.
 Da me ad Phæacas gratum venire ac miserandum.

Sic dixit supplicans; eum autem audivit Pallas Minerva
 ipsi vero nondum apparebat palam; verebatur enim etiam
 patrum; is autem vehementer irascebatur
 divino Ulyssi, antequam is suam ad-terram perveniret.

ODYSSEÆ VII.

Ulyssis ingressus ad Alcinooum.

Sic quidem ibi supplicabat audens divinus Ulysses;
 puellam vero ad urbem ferebat robur mulorum.
 Illa vero quando jam sui patris ad-inclytas aedes pervenerat,
 stetit in vestibulo: fratres vero eam undique
 circumstabant, immortalibus similes; qui a curru
 mulos solverunt, vestemque portarunt intro.
 Ipsa vero ad thalamum suum ibat; accendebat autem ei ignem
 anus Apiræa, cubicularia Eurymedusa,
 quam olim ex-Apira naves duxerunt utrinque-recurve:
 Alcinoou autem eam munus elegerant, eo-quod omaibus
 Phæacibus imperabat, deoque veluti populus ei auscultabat:
 quæ enutrierat Nausicaam pulcris-ulis in ædibus.
 Hæc ei ignem accendebat, et intus cœnam adornabat.

Et tunc Ulysses surrexit ad-urbem iturus; ac Minerva
 multam ei caliginem infudit, bene cupiens Ulyssi,
 ne-quis Phæacum magnanimorum obviam-factus,
 conviciareturque verbis, et interrogaret, quianam esset.
 Sed quum jam esset urbem ingressurus amœnam,
 tum ei obviam-facta-est dea cæsiis-oculis Minerva,
 virgini similis juveniculæ, urnam gestanti;
 stelitque ante eum: interrogabat autem divinus Ulysses:

O filia, nonne me ad-domum viri deduxeris
 Alcinoi, qui hosce inter homines imperat?
 etenim ego hospes multa-passus huc veni,
 procul e longinqua terra: quare neminem novi
 hominum, qui hanc urbem et hæc opera inhabitant.

Hunc autem rursus allocuta-est dea cæsiis-oculis Minerva:
 enimvero ego tibi, hospes pater, domum, quam me jubes,
 monstrabo; quoniam meum prope patrem eximium habitat.
 Verum eas tacite sic; ego vero viam monstrabo:
 neu quenquam hominum aspicere, neu interroga.

Οὐ γὰρ ξείνους οἶδε μάλ' ἀνθρώπους ἀνέχονται,
οὐδ' ἀγαπαζόμενοι φιλέουσ', ὅς κ' ἄλλοθεν ἔλθοι.

Νηυσὶ θεῶσιν τοίγε πεποιθότες ὠκείησιν
λαϊτμα μέγ' ἐκπερώσιν, ἐπεὶ σφισὶ δῶκ' Ἐνοσίχθων
τῶν νέες ὠκίαι ὥς ἐι πτερὸν ἤ ἐ νόημα.

Ἦς ἄρα φωνήσας ἤγησάτο Παλλὰς Ἀθήνη
καρπαλίμως δ' ὅ' ἔπειτα μετ' Ἴγνια βαίνει θεοῖο.

Τὸν δ' ἄρα Φαίηκες ναυσικλυτοὶ οὐκ ἐνόησαν
ἐρχόμενον κατὰ ἄστυ διὰ σφέας. Οὐ γὰρ Ἀθήνη
εἶα ἔυπλόκαμος, δεινὴ θεός, ἥ ῥα οἱ ἄγλυν
θεσπεσίην κατέχευε, φίλα φρονέουσ' ἐνὶ θυμῷ.

Θαυμάζειν δ' Ὀδυσσεὺς λιμένας καὶ νῆας ἔϊσας,
αὐτῶν θ' ἡρώων ἀγοράς καὶ τέγχεα μακρὰ,
ὑψηλὰ σκολόπεσσιν ἀρηρότα, θαῦμα ἰδέσθαι.

Ἄλλ' ὅτε δὴ βασιλῆος ἀγακλυτὰ δώμαθ' ἴκοντο,
τοῖσι δὲ μύθων ἥρχε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·

Οὗτος δὴ τοι, ξεῖνε πάτερ, δόμος, ὃν με κελεύεις
περπαδέμεν· δῆεις δὲ Διοτρεφέας βασιλῆας,

δαίτην δαιτυμένους· σὺ δ' ἔσω κίε μὴδὲ τι θυμῷ
τάρβει· θαρσαλέος γὰρ ἀνὴρ ἐν πᾶσιν ἀμείνων
ἐργοῖσιν τελέθει, εἰ καὶ ποδὲν ἄλλοθεν ἔλθοι.

Δέσποιναν μὲν πρῶτα κίχῃσαι ἐν μεγάροισιν·
Ἀρήτη δ' ὄνομ' ἐστὶν ἐπώνυμον, ἐκ δὲ τοκῆων

τῶν αὐτῶν, ὅππῃ τέκον Ἀλκίνοον βασιλῆα.

Ναυσίθοον μὲν πρῶτα Ποσειδάων ἐνοσίχθων
γείνατο καὶ Περύβοια, γυναικῶν εἶδος ἀρίστη,
ὀπλοτάτη θυγάτηρ μεγαλήτορος Εὐρυμέδοντος·
ὅς ποθ' ὑπερβύμοισι Γιγάντεσσιν βασιλευεν·

ἀλλ' ὃ μὲν ὤλεσε λαὸν ἀτάσθαλον, ὤλετο δ' αὐτός.

Τῇ δὲ Ποσειδάων ἐμίγη καὶ ἐγένεατο παῖδα
Ναυσίθοον μεγάλθυμον, ὃς ἐν Φαίξιν ἀνασθεν·
Ναυσίθοος δ' ἔτεκεν Ῥηξήνορα τ' Ἀλκινόον τε.

Τὸν μὲν, ἄκουρον ἰόντα, βάλ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
νυμφίον ἐν μεγάρῳ, μίαν οἷαν παῖδα λιπόντα
Ἀρήτην· τὴν δ' Ἀλκίνοος ποιήσας ἄκοιτιν,
καὶ μιν ἔτισ', ὥς οὕτως ἐπὶ χθονὶ τίεται ἄλλη,
ὅσσαι νῦν γε γυναῖκες ὑπ' ἀνδράσιν οἶκον ἔχουσιν.

Ἦς κείνη πέρι κῆρι τετίμηται τε καὶ ἐστὶν

ἐκ τε φίλων παίδων ἐκ τ' αὐτοῦ Ἀλκινόοιο
καὶ λαῶν, οἳ μὲν ῥα θεὸν ὥς εἰςορόωντες,
δειδέχεται μύθοισιν, ὅτε στεῆχῃσ' ἀνὰ ἄστυ.
Οὐ μὲν γάρ τι νόου γε καὶ αὐτῇ δεύεται ἔσθλοῦ·
οἷσιν τ' εὖ φρονήσει καὶ ἀνδράσι νείκεα λύει.

Εἰ κέν τοι κείνη γε φίλα φρονέησ' ἐνὶ θυμῷ,
ἐλπωρή τοι ἔπειτα φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἰκέσθαι
οἶκον ἐς ὑψόροφον καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαίαν.

Ἦς ἄρα φωνήσας ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη
πόντον ἐπ' ἀτρυγέτον· λίπε δὲ Σχερτήν ἑρατεινήν·

ἵκετο δ' ἐς Μαραθῶνα καὶ εὐρυάγυιαν Ἀθήνην,
δῶκε δ' Ἐρεχθίδος πυκινὸν δόμον. Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
Ἀλκινόου πρὸς δώματ' ἴε χλυτὰ πολλὰ δέ οἱ κῆρ
ῥομαίν' ἱσταμένῳ, πρὶν ἁλκεον οὐδὲν ἰκέσθαι.

Ἦς γὰρ ἡλίου αἴγλη πέλειν ἤ ἐ σελήνης,

δῶμα καθ' ὑψερεφές μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο.

Non enim hospites hi valde homines colunt,
nec amice-excipientes amplectuntur, qui aliunde venerit.

Navibus velocibus hi freti celeribus,
voraginem maris magnam trajiciunt; quippe ipsis hoc dedit
Neptunus:] horum naves veloces veluti ala sive cogitatum.

Sic igitur locuta, præibat Pallas Minerva
celeriter: ille vero inde post vestigia ibat deæ.

Hunc autem Phæaces nautæ-inclyti non adverterunt
gradientem in urbe per ipsos. Non enim Minerva
sinebat pulcris-comis, potens dea, quæ ei caliginem
divinam offuderat, bene ei cupiens in animo.

Mirabatur autem Ulysses portus et naves æquales,
ipsorumque heroum fora, et mœnia longa,
sublimia, vallis munita, mirabile visu.

Sed quando jam regis ad-inclytas domos pervenerant,
inter-eos sermones exorsa-est dea cæsiis-oculis Minerva:

Hæc jam tibi, hospes pater, domus est quam me jubet
monstrare; invenies vero Jovis-alumnos reges
epulas epulantes: tu autem intro eas, neu quicquam animo
timeas: audax enim vir in omnibus potior
operibus est, etiam sicunde aliunde venerit.

Reginam quidem primo invenies in ædibus:

Arete vero nomen est inditum ei: ex parentibus autem
iisdem est, qui-quidem genuerunt Alcinoium regem.

Nausithoum quidem primum Neptunus terræ-concussor
genuit, et Peribœa, mulierum forma præstantissima,
minima-natu filia magnanimi Eurymedontis,
qui olim superbis Gigantibus imperabat:

verum hic quidem perdidit populum scelestum, periitque
ipse.] Cum-illa vero Neptunus mixtus-est, et genuit filium

Nausithoum magnanimum, qui inter Phæacæas imperabat:
Nausithous vero genit Rhexenoremque, Alcinoiumque.

Illum quidem, prole-mascula-carentem, interemit argenteo-
arcu Apollo,] ducta-recens-uxore, in regia, unica sola filia
relicta] Arete; hanc vero Alcinoous duxit uxorem,
et ipsam honoravit, ut nulla super terra honoratur alia,
quotquot nunc mulieres sub viris domum habent.

Sic illa ex animo honoraturque, et est honorata

et a caris liberis, et ab ipso Alcinoio,

et civibus, qui ipsam veluti deam suspicientes,
excipiunt vocibus faustis, quum incedit per urbem.

Neque enim omnino mente et ipsa eget bona;
quibus quidem bene velit, his viris etiam lites solvit.

Si tibi illa quidem bene velit in animo,
spes tibi deinde amicosque videndi, et perveniendi
in domum excelsam, et tuam in patriam terram.

Sic igitur locuta, abiit cæsiis-oculis Minerva
pontum super infructuosum; reliquitque Scheriam amabi-
lem:] venit autem ad Marathona, et latas-vias-habentes Athe-
nas,] ingressaque-est Erechthei bene-munitam domum. At
Ulysses] Alcinoi ad domos ibat inclytas: multa vero ei cor
agitabat stanti, priusquam æreum ad-limen venisset.

Instar enim solis splendor erat, aut lunæ,
domum per excelsam magnanimi Alcinoi.

Χάλκεοι μὲν γὰρ τοῖχοι ἐρηρέδατ' ἔνθα καὶ ἔνθα,
 ἐς μυχὸν ἐξ οὐδοῦ· περὶ δὲ θριγκὸς κυάνοιο·
 χρύσειαι δὲ θύραι πικινὸν δόμον ἐντὸς ἔργον·
 ἀργύρεοι δὲ σταθμοὶ ἐν χαλκῷ ἕστασαν οὐδῶ,
 90 ἀργύρεον δ' ἐπ' ὑπερθύριον, χρυσῆ δὲ κορώνη.
 Χρῦσοι δ' ἐκάτερθε καὶ ἀργύρεοι κύνες ἦσαν,
 οὓς Ἥφαιστος ἔτευξεν ἰδυῖσι πρᾶπιδασιν,
 δῶμα φυλασσέμεναι μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο,
 ἀθανάτους ὄντας καὶ ἀγήρωσ' ἥματα πάντα.
 95 Ἐν δὲ θρόνῳ περὶ τοῖχον ἐρηρέδατ' ἔνθα καὶ ἔνθα,
 ἐς μυχὸν ἐξ οὐδοῖο διαμπερές· ἐνθ' ἐνὶ πέπλοι
 λεπτοὶ εὐνήτοι βελήτατο, ἔργα γυναικῶν.
 Ἐνθα δὲ Φαιήκων ἡγήτορες ἐδριάωντο,
 πίνοντες καὶ ἐδόντες ἐπηετανὸν γὰρ ἔχουσιν.
 100 Χρῦσοι δ' ἄρα κοῦροι εὐδμήτων ἐπὶ βωμῶν
 ἕστασαν, αἰδομένας δαΐδας μετὰ χερσὶν ἔχοντες,
 φαίνοντες νύκτας κατὰ δώματα δαιτυμόνεσσιν.
 Πεντήκοντα δὲ οἱ ὁμῶαι κατὰ δῶμα γυναῖκες,
 αἱ μὲν ἀλετρεύουσι μύλης ἐπὶ μύλοισι καρτὸν,
 105 αἱ δ' ἰσοτὸς ὑφώουσι καὶ ἡλάκατα στρωφῶσιν,
 ἥμεναι, οἷά τε φύλλα μακαδῶνς αἰγείροιο·
 καιροσέων δ' ὀθονέων ἀπολείβεται ὑγρὸν ἔλαιον.
 Ὅσων Φαίηκες περὶ πάντων ἰδρίες ἀνδρῶν
 νῆα θοὴν ἐνὶ πόντῳ ἑλαινέμεν, ὥς δὲ γυναῖκες
 110 ἰσὺν τεχνῆσαι· περὶ γάρ σφισι δῶκεν Ἀθήνη
 ἔργα τ' ἐπίστασθαι περικαλλία καὶ φρένας ἐσθλάς.
 Ἐκτοσθεν δ' αὐλῆς μέγας ὄρχατος ἄγχι θυράων
 τετράγυος· περὶ δ' ἔρκος ἐλήλαται ἀμφοτέρωθεν.
 Ἐνθα δὲ δένδρεα μακρὰ πεφύκει τηλεθώοντα,
 115 ὄγχυαι καὶ ῥοιαί καὶ μηλέαι ἀγλαόκαρποι,
 συκαὶ τε γλυκεραὶ καὶ ἑλαΐαι τηλεθώουσαι.
 Τῶν οὐποτε καρπὸς ἀπολλύεται οὐδ' ἀπολείπει
 χεῖματος οὐδὲ θέρεος, ἐπετήσιος· ἀλλὰ μάλ' αἰεὶ
 Ζεφυρίη πνεύουσα τὰ μὲν φύει, ἄλλα δὲ πέσσει.
 120 Ὅγχυη ἐπ' ὄγχην γηράσκει, μῆλον δ' ἐπὶ μῆλῳ,
 αὐτὰρ ἐπὶ σταφυλῇ, σταφυλῇ, σύκον δ' ἐπὶ σύκῳ.
 Ἐνθα δὲ οἱ πολύκαρπος ἄλῃ ἐβρίζωνται·
 τῆς ἑτερον μὲν θειλόπεδον λευρῷ ἐνὶ χώρῳ
 τέρσεται ἡέλιω, ἐτέρας δ' ἄρα τε τρυγώουσιν,
 125 ἄλλας δὲ τραπέουσιν· πάροιθε δὲ τ' ὁμφακές εἰσιν,
 ἄνθος ἀφιεῖσαι, ἑτεραι δ' ὑποπερκαίουσιν.
 Ἐνθα δὲ κοσμηταὶ πρασιαὶ παρὰ νεάτατον ὄρχον
 παντοῖαι πεφύασιν, ἐπηετανὸν γανόουσαι·
 ἐν δὲ δῶω κρῆναι, ἡ μὲν τ' ἀνὰ κήπον ἅπαντα
 130 σκιδνάται, ἡ δ' ἐτέρωθεν ὑπ' αὐλῆς οὐδὸν ἵσιν
 πρὸς δόμον ὑψηλὸν, ὅθεν ὑδρεύοντο πολῖται.
 Τοῖ' ἄρ' ἐν Ἀλκινόοιο θεῶν ἔσαν ἀγλαὰ δῶρα.
 Ἐνθα στάς θηεῖτο πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα εἰς θηήσατο θυμῷ,
 135 καρπαλίμως ὑπὲρ οὐδὸν ἐβήσατο δώματος εἴσω.
 Εὐρε δὲ Φαιήκων ἡγήτορας ἡδὲ μέδοντας
 σπένδοντας δεπᾶσσιν εὐσκόπῳ Ἀργεϊφόντῃ,
 ᾧ πυμάτω σπένδεσκον, ὅτε μνησαίετο κοῖτου.
 Αὐτὰρ ὁ βῆ διὰ δῶμα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς.

Ærei etenim parietes ducti erant hinc et illinc,
 ad intimum-secessum a limine: circum autem corona ex
 no:] aureæ vero fores firmam domum intus cladebant:
 argentei autem postes in æreo stabant limine,
 argenteumque superliminare, aureus autem annulus.
 Aurei porro utrinque et argentei canes erant,
 quos Vulcanus fecerat peritis præcordiis,
 domum ut-custodirent magnanimi Alcinoi,
 immortales qui-sunt et senii-expertes per-dies omnes.
 Intus vero solia circa parietem firmata-erant hinc et illinc,
 ad intimum-secessum a limine usque: ibi pepi
 tenues bene-texti instrati-erant, opera mulierum.
 Hic autem Phæacum primates sedebant,
 bibentes et edentes; perpetuo enim *epulas* habebant.
 Aurei vero juvenes bene-structas super aras
 stabant, ardentes faces in manibus tenentes,
 illucentes noctu per domum convivis.
 Quinquaginta porro ei ancillæ per domum mulieres;
 aliæ quidem molunt in mola flavum frumentum;
 aliæ vero telas texunt et fusos versant
 sedentes, *mobiles* qualia folia excelsæ populi:
 textilibus autem a-linteis distillat humidum oleum.
 Quantum Phæaces supra omnes periti *sunt* homines
 navem celerem per pontum dirigendi, tantum etiam mulieres
 telam texendi; supra-modum enim illis dedit Minerva
 operaque scire perpulcra, et ingenium *habere* bonum.
 Extra vero aulam magnus est hortus prope januas
 quatuor-jugum: circa autem *eum* septum ductum-est
 utrinque.] Ibi vero arbores procæræ creverant virentes,
 piri, et mali-punicæ, et mali pulcro-fructu,
 ficusque dulces, et oleæ virescentes.
 Ex-his nunquam fructus perit, nec deficit
 hieme, neque æstate, perennis; sed omnino semper
 Zephyrus spirans, alia quidem crescere-facit, alia vero ma-
 turescere.] Pirus post pirum senescit, malumque post ma-
 lum,] ac post uvam uva, ficusque post ficum.
 Ibi porro ei fructuum-plena vinea fundata-est:
 hujus alterum quidem apricum-solum plano in loco
 siccatur sole; alias autem *uvæ* vindemiant,
 alias vero calcant; ante autem, *uvæ* immaturæ sunt,
 florem emittentes, aliæ vero submaturescunt.
 Ibi porro cultæ leguminum-areolæ ad extremum ordinem
 omnigenæ consitæ-sunt, perenne florentes:
 insunt autem duo fontes, alter quidem per hortum totum
 dispergitur, alter vero ex-altera-parte sub aula limen fluit
 ad domum excelsam, unde aquabantur cives.
 Talia igitur in Alcinoi *domo* deorum erant splendida dona.
 Ibi stans *hæc* admirabatur audens divinus Ulysses.
 Ac postquam omnia suo admiratus-erat animo,
 celeriter super limen ingressus-est intra domum.
 Invenit autem Phæacum ductores atque principes
 libantes poculis speculatori Argicidæ;
 cui ultimo libabant, quando cogitabant de-lecto.
 Verum ivit per domum audens divinus Ulysses,

40 πολλὴν ἤερ' ἔχων, ἣν οἱ περίχρουν Ἀθήνη,
 ὅρ' ἔκετ' Ἀρήτην τε καὶ Ἀλκινόον βασιλῆα.
 Ἄμφι δ' ἄρ' Ἀρήτης βάλε γούνασι χεῖρας Ὀδυσσεύς.
 Καὶ τότε δὴ β' αὐτοῖο πάλιν χύτο θέσφατος ἀήρ.
 Οἱ δ' ἄνεω ἐγένοντο δόμον κάτα, φῶτα ἰδόντες·
 15 θαύμαζον δ' ὁρώμεντες· ὃ δ' ἑλλιδάνευεν Ὀδυσσεύς·
 Ἀρήτη, θυγάτηρ Πηξήνορος ἀντιθέοιο,
 σὺν τε πόσιν σά τε γούναθ' ἱκάνω, πολλὰ μογήσας,
 τοῦδε τε δαιτυμόνας· τοῖσιν θεοὶ ὀλβία δοῖεν
 ζῶμεναι, καὶ παισὶν ἐπιτρέψειεν ἕκαστος·
 20 κτήματ' ἐνὶ μεγάροισι γέρας θ', ὃ τι δῆμος ἔδωκεν.
 Αὐτὰρ ἐμοὶ πομπὴν δῶνυτες πατρίδ' ἱκέσθαι
 θέσσω· ἐπειδὴ δηθὰ φίλων ἀποπήματα πάσχω.
 Ὡς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔζετ' ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν κονίῃσιν,
 πῶρ πυρὶ· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀχλὺν ἐγένοντο σιωπῇ.
 25 Ὅτ' ἐδὲ δὴ μετέειπε γέρων ἥρως Ἑχένης,
 ἐξ ᾗ Φαιήκων ἀνδρῶν προγενέστερος ἦεν
 καὶ μῦθοισι κέκαστο, παλαιὰ τε πολλὰ τε εἰδώς·
 ὅσσιν ἑυρρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Ἀλκίνο', οὐ μὲν τοι τόδε κάλλιον οὐδὲ εἰσικεν
 30 ζεῖναι μὲν χαμαὶ ἦσθαι ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν κονίῃσιν·
 εἶδε δὲ σὺν μῦθον ποτιδέγμενοι ἱχθανόνωνται.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ ζεῖναι μὲν ἐπὶ θρόνου ἀργυροσίου
 εἶσαν ἀναστήσας· σὺ δὲ κηρύκεσσι κλέυσον
 ὄϊνον ἐπικρῆσαι, ἵνα καὶ Διὶ τερπικραύνῃ
 35 σπείσομεν, ὅθ' ἱκέτησιν ἅμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ·
 ὄρπον δὲ ζεῖνῳ ταμίῃ δότω ἔνδον ὄντων.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο,
 χειρὸς ἑλὼν Ὀδυσῆα δαΐφρονα ποικιλομήτην
 ὤρσεν ἀπ' ἐσχαρόφιν καὶ ἐπὶ θρόνου εἶσε φαινοῦ,
 40 οὐκ ἀναστήσας, ἀγαπήνορα Λαοδάμαντα,
 ὃς οἱ κλησίον ἔζε, μάλιστα δὲ μιν φιλέεσεν.
 Χέρνιβα δ' ἀμυρτίπολος προχῶρ ἐπέχευε φέρουσα
 καλῇ, χρυσεῇ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
 νήσασθαι· παρὰ δὲ ἑσπτὴν ἐτάδυσσε τράπεζαν.
 45 Σίτον δ' αἰδοίῃ ταμίῃ παρέθηκε φέρουσα,
 εἶδατα πολλὰ ἐπιθείσα, χαριζομένη παρεόντων.
 Αὐτὰρ ὃ πίνε καὶ ἦσθε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 καὶ τότε κήρυκα προσέφη μένος Ἀλκινόοιο·
 Ποντόνοε, κρητῆρα κερασσάμενος μέθυ νεῖμον
 50 πᾶσιν ἀνὰ μέγαρον, ἵνα καὶ Διὶ τερπικραύνῃ
 σπείσομεν, ὅθ' ἱκέτησιν ἅμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ.
 Ὡς φάτο· Ποντόνοος δὲ μελίφρονα οἶνον ἑλκίρνα·
 κώψονεν δ' ἄρα πᾶσιν, ἐπαρξάμενος δεπάεσσιν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ σπείσαν τ' ἐπὶν ὃ' ὅσον ἤϊελε θυμὸς,
 55 τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Κέλυτε, Φαιήκων ἡγήτορας ἡδὲ μέδοντας,
 ὅρ' εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 Νῦν μὲν δαισάμενοι κατακαίετε οἶκαδ' ἰόντες·
 ἴθωεν δὲ γέροντας ἐπὶ πλέονας καλέσαντες
 60 ζεῖναι ἐνὶ μεγάροισι ζεινίσσομεν ἡδὲ θεοῖσιν
 βέζομεν ἱερὰ καλὰ· ἐπειτα δὲ καὶ περὶ πομπῆς
 μνησόμεθ', ὥς χ' ὃ ζεῖνος ἀνευθε πόνου καὶ ἀνίης
 πομπῇ ὑφ' ἡμετέρῃ ἦν πατρίδα γαῖαν ἱκῆται

multam caliginem habens, quam ei circumfuderat Minerva,
 donec perveniret ad Aretenque et Alcinoou regem.
 Circumjecit autem Arete genubus manus Ulysses.
 Et tum demum rursus dissipata est divinitus offusa nebula.
 Illi vero muti facti sunt per domum, virum conspicati :
 admirabanturque intuentes : sed supplicabat Ulysses :

Arete, filia Rhexenoris paris-deo,
 ad-tuum maritum, et ad-tua genua veni, multa passus,
 et ad-hosce convivas; quibus dii feliciter dent
 vivere, et liberis transmittat unusquisque
 possessiones in aedibus, honoremque, quem populus dedit.
 At mihi deductionem parate, in-patriam ut-perveniam
 ocyus : quoniam diu *procul* ab-amicis ærumnas patior.

Sic fatus, resedit ad focum in cineribus,
 juxta ignem; illi vero omnes obmutuerunt silentio.
 Seroque tandem inter-eos-fatus est senex heros Echeneus
 qui sane Phæacum virorum maximus-natu erat,
 et sermonibus præstabat, priscaque et multa sciens :
 qui inter-eos benevolens concionatus est et dixit :

Alcinoe, non sane tibi hoc honestius, nec convenit,
 hospitem quidem humi sedere ad focum in cineribus :
 hi vero tuum sermonem expectantes continent-se.
 Verum age jam hospitem in sede argenteis-clavis-distincta
 colloca erectum : tu vero præcones jube
 vinum infundere, ut et Jovi fulmine-gaudenti
 libemus, qui supplices una venerandos comitatur :
 conam vero hospiti proma det ex-intus reconditis.

Ac postquam hoc audivit sacra vis Alcinoi,
 manu prehensum Ulyssem prudentem, versutum,
 erexit a'foco, et in sedem collocavit splendidam,
 filio surgere-jusso, virtutis-amante Laodamante,
 qui ei proximus sedebat; maxime autem ipse eum diligebat.
 Aquam vero ancilla gutturnio infudit ferens
 pulcro, aureo, super argenteum lebetem,
 ad-lavandum; juxtaque politam extendit mensam.
 Panem vero venerabilis proma apposuit ferens,
 fercula multa apponens, largiens de-præsentibus.
 Atque ille bibebat et edebat, audens divinus Ulysses :
 et tum præconem allocuta est vis Alcinoi :

Pontonoe, cratere mixto vinum distribue
 omnibus per domum; ut et Jovi fulmine-gaudenti
 libemus, qui supplices una venerandos comitatur.

Sic dixit; Pontonoeas autem dulce vinum miscibat;
 distribuitque omnibus, auspicatus poculis.

Ac postquam libarantque biberantque, quantum volebat ani-
 mus, illis dein Alcinoos concionatus est et dixit :

Audite, Phæacum ductores atque principes,
 ut dicam quæ me animus in pectoribus jubet.
 Nunc quidem epulati cubetis domum profecti :
 mane vero senibus pluribus advocatis,
 hospitem in aedibus hospitaliter-excipiemus, ac diis
 faciemus sacra pulcra : deinde autem et de deductione
 cogitabimus, ut hic hospes sine labore et molestia
 deductione sub nostra suam in-patriam terram perveniat,

χαίρων καρπαλίμως, εἰ καὶ μάλα τηλόθεν ἐστίν·
 195 μὴδὲ τι μεσσηγὺς γε κακὸν καὶ πῆμα πάθῃσιν,
 πρὶν γε τὸν ἦς γαίης ἐπιθήμεναι· ἐνθα δ' ἔπειτα
 πείσεται, ἅσσα οἱ Αἴσα κατακλῶθῃς τε βαρεῖαι
 γεινομένην νήσαντο λίην, ὅτε μιν τέκε μήτηρ.
 Εἰ δέ τις ἀθανάτων γε κατ' οὐρανοῦ εἰλήλουθεν,
 200 ἄλλο τι δὴ τόδ' ἔπειτα θεοὶ περιμηχανώνονται.
 Αἰεὶ γάρ τὸ πάρος γε θεοὶ φαίνονται ἑναργεῖς
 ἡμῖν, εὐτ' ἔρδωμεν ἀγακλειτὰς ἐκατόμβας·
 δαίνυνται τε παρ' ἅμμι καθήμενοι, ἐνθα περ ἡμεῖς.
 Εἰ δ' ἄρα τις καὶ μούνος ἰὼν ζῦμβοληται δότις,
 205 οὔτι κατακρύπτουσιν· ἐπεὶ σφισιν ἐγγύθεν εἰμέν,
 ὥς περ Κύκλωπές τε καὶ ἄγρια φῦλα Γιγάντων. [σεύς·
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 'Ἀλκίνο', ἄλλο τί τοι μελέτω φρεσὶν· οὐ γὰρ ἔγωγε
 ἀθανάτοισιν ὅμοια, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
 210 οὐδέμας οὐδὲ φυτὴν, ἀλλὰ θνητοῖσι βροτοῖσιν·
 οὐστὶνας ὑμεῖς ἴστε μάλιστ' ὀχέοντας οἷζ' ἄν
 ἀνθρώπων, τοῖσιν κεν ἐν ἄλγεσιν ἰωσαίμην.
 Καὶ δ' ἔτι κεν καὶ μᾶλλον ἐγὼ κακὰ μυθησαίμην,
 ὅσσα γε δὴ ζῦμπαντα θεῶν ἰότητι μόγησα.
 215 Ἄλλ' ἐμὲ μὲν δορπῆσαι ἑάσατε, κηδόμενόν περ.
 Οὐ γάρ τι στυγερῇ ἐπὶ γαστέρι κύντερον ἄλλο
 ἐπλετο, ἥτ' ἐκέλευσεν ἔο μνήσασθαι ἀνάγκη,
 καὶ μάλα τειρόμενον, καὶ ἐνὶ φρεσὶ πένθος ἔχοντα.
 Ὡς καὶ ἐγὼ πένθος μὲν ἔχω φρεσὶν· ἡ δὲ μάλ' αἰεὶ
 220 ἐσθόμεναι κέλεται καὶ πινέμεν· ἔκ δέ με πάντων
 ληθάνει, ὅσ' ἔπαθον, καὶ ἐνιπλήσασθαι ἀνώγει.
 Ὑμεῖς δ' ὀτρύνεσθαι ἅμ' ἡοὶ φαινομένην,
 ὥς κ' ἐμὲ τὸν δύστηνον ἐμῆς ἐπιθήσετε πάτρης,
 καί περ πολλὰ παθόντα· ἰδόντα μαι καὶ λίποι αἰὼν
 225 κτῆσιν ἐμήν, διμῶας τε καὶ ὑπερεφές μέγα δῶμα.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπ' ἤνεον ἠδ' ἐκέλευον
 πεμψόμεναι τὸν ζείνον, ἐπεὶ κατὰ μοῖραν ἔειπεν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ σπείσαντ' ἑπὶ τὸν ὅσον ἤθελε θυμὸς,
 οἱ μὲν κακχείοντες ἔβαν οἰκόνδε ἕκαστος.
 230 Αὐτὰρ δ' ἐν μεγάρῳ ὑπελείπετο δῖος Ὀδυσσεύς,
 πᾶρ δέ οἱ Ἀρήτη τε καὶ Ἀλκίνοος θεοειδὴς
 ἥσθη· ἀμφίπολοι δ' ἀπεκόσμεον ἔντα δαιτός·
 τοῖσιν δ' Ἀρήτη λευκώλενος ἤρχετο μύθων·
 ἔγνω γὰρ φᾶρός τε χιτῶνά τε, εἴματ' ἰδοῦσα
 235 καλὰ, τὰ β' αὐτῇ τεύξε σὺν ἀμφίπολοις γυναιξίν·
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ξεῖνε, τὸ μὲν σε πρῶτον ἐγὼν εἰρήσομαι αὐτῇ·
 τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν; τίς τοι τάδε εἴματ' ἔδωκεν;
 οὐδὲ γὰρ ἐπὶ πόντον ἀλώμενος ἐνθάδ' ἰκέσθαι;
 240 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 ἀργαλέον, βασιλεία, διηγεκέως ἀγορεύσαι [σεύς·
 κῆδε', ἐπεὶ μοι πολλὰ δόσαν θεοὶ Οὐρανίωνες·
 τοῦτο δέ τοι ἐρέω, δ' μ' ἀνείρειαι ἠδὲ μεταλλάξ.
 Ὠκυγίη τις νῆσος ἀπόπροθεν εἰν ἄλλ' κεῖται.
 245 ἐνθα μὲν Ἀτλαντος θυγάτηρ, δολόεσσα Καλυψὼ,
 ναίει εὐπλόκαμος, δεινὴ θεός· οὐδὲ τις αὐτῇ
 γίγεται, οὔτε θεῶν οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων.

gaudens, celeriter, etiam si valde procul sit :
 neu quod interea malum et dampnum patiatur,
 antequam ipse suae terrae appellat : ibi vero deinde
 patietur quaecunque ei Fatum Parcaeque graves
 nascenti neverunt filo, quando ipsum peperit mater.
 Sin autem quis immortalium utique de caelo venit,
 aliud quippiam hoc deinceps dii moliantur.
 Semper enim pridem certe dii apparent manifesti
 nobis, quando facimus inclytas hecatombas ;
 convivunturque apud nos sedentes, ubi quidem nos.
 Si vero quis et solus profectus occurrerit viator,
 nequaquam hoc occultant ; quoniam ipsos prope sumus,
 quemadmodum Cyclopesque et feroces gentes Gigantum.
 Hunc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses :
 Alcinoe, aliud quid tibi curae sit in animo ; non enim ego
 immortalibus similis sum, qui caelum latum tenent,
 non corpore, nec oris habitu, sed mortalibus hominibus ;
 quoscunque vos nostis maxime subeuntes miseriam
 hominum, hisce in doloribus aequipararer.
 Et adhuc etiam plura ego mala narrarem,
 quae jam cuncta deorum voluntate pertuli.
 Verum me quidem cenare sinite, dolentem licet.
 Non enim odiosum praeter ventrem importunius aliud
 est, qui jubet sui recordari necessitate,
 etiam valde afflictum, et in animo dolores habentem.
 Sic et ego dolores quidem labeo in animo ; hic vero omnia
 semper] edere jubet et bibere ; et me omnium
 oblivisci facit, quaecunque passus sum, et repleti postulat.
 Vos autem festinate simul cum aurora illucescente
 ut me infastum meam deducatis in patriam,
 quamvis multa passum ; conspicatum me vel relinquit vita
 possessionem meam, famulosque, et altam magnam domum.
 Sic dixit : illi autem omnes approbabant, et hortabantur
 deducere hunc hospitem, quoniam recte locutus erat.
 Ac postquam libarantque biberantque quantum volebat an-
 mus,] illi quidem decubitori iverunt domum unusquisque.
 At in aedibus relinquebatur divinus Ulysses,
 apud ipsum autem Areteque et Alcinoos deo-par
 sedebant : famulae autem auferebant vasa convivii :
 inter eos vero Arete candidis ulnis exordiebatur sermones
 agnovit enim pallium et tunicam, vestimenta videns
 pulcra, quae quidem ipsa fecerat, cum ancillis mulieribus ;
 et ipsum compellens alatis verbis allocuta est
 Hospes, hoc quidem te primum interrogabo ipsa :
 quis es unde es hominum ? quis tibi haec vestimenta dedit ?
 an-non dicis, per mare errantem te huc venisse ?
 Hanc autem respondens affatus est ingeniosus Ulysses :
 difficile est, regina, penitus enarrare meas
 aerumnas : quandoquidem mihi multas dederunt dii-coelestes :
 hoc vero tibi dicam, quod me interrogas et inquis.
 Ogygia quaedam insula procul in mari jacet,
 ubi quidem Atlantis filia, dolosa Calypso,
 habitat pulcris-comis, potens dea : nec quisquam cum-ipsa
 versatur, nec deorum, nec mortalium hominum.

50 Ἄλλ' ἐμὲ τὸν δύστηνον ἐφίστιον ἤγαγε δαίμων
 οἶον, ἐπεὶ μοι νῆα θοὴν ἀγῆτι κεραυνῷ
 Ζεὺς ἔλσας ἐκίασσε μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ.
 Ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέφθιθον ἐσθλοὶ ἑταῖροι·
 αὐτὰρ ἐγὼ τρόπιν ἀγκὰς ἑλὼν νεὸς ἀμφιελίσσης
 ἐννῆμαρ φερόμην· δεκάτῃ δέ με νυκτὶ μελαίνῃ
 νῆσον εἰς Ὀγυγίην πέλασαν θεοὶ, ἐνθα Καλυψὼ
 55 ναιέει ἑυπλόκαμος, δεινὴ θεὸς· ἥ με λαβοῦσα,
 ἐνδυκέως ἐφίλει τε καὶ ἔτρεφεν ἡδὲ ἐφασκεν
 θήσειν ἀθάνατον καὶ ἀγήραον ἥματα πάντα·
 ἄλλ' ἐμὸν οὐποτε θυμὸν ἐν στήθεσσιν ἔπειθεν.
 Ἔνθα μὲν ἐπτάετες μένον ἔμπεδον, εἴματα δ' αἰεὶ
 60 δάκρυσι δέυσκον, τὰ μοι ἀμβροτα δῶκε Καλυψὼ.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ὀγδοὸν μοι ἐπιπλόμενον ἔτος ἦλθεν,
 καὶ τότε δὴ με κέλευσεν ἐποτρύνουσα νέεσθαι,
 Ζηνὸς ὑπ' ἀγγελίης, ἥ καὶ νόος ἐτράπετ' αὐτῆς.
 Πέμπε δ' ἐπὶ σχεδὴς πολυδέσμου· πολλὰ δ' ἔδωκεν,
 65 σῖτον καὶ μέθυ ἡδὺ καὶ ἀμβροτα εἴματα ἔσσαν·
 οὔρῳ δὲ προέηκεν ἀπήμονά τε λιαρὸν τε.
 Ἑπτὰ δὲ καὶ δέκα μὲν πλεόν ἥματα ποντοπορεύων,
 ὀκτωκαίδεκάτῃ δ' ἐφάνη ὄρεα σκιάοντα
 γαίης ὑμετέρης· γήθησε δέ μοι φίλον ἦτορ,
 70 δυσμόρῳ ἥ γὰρ ἐμελλον εἶτι ξυνέσεσθαι οἴζυι
 πολλῇ, τὴν μοι ἐπῴρσε Ποσειδάων ἐνοσίχθων·
 ὅς μοι ἐφορήσας ἀνέμους κατέδρασε κέλευθα,
 ὥρινεν δὲ θάλασσαν ἀθέσφατον· οὐδέ τι κῦμα
 εἶα ἐπὶ σχεδὴς ἀδινὰ στενάχοντα φέρεσθαι.
 75 Τὴν μὲν ἔπειτα θύελλα διεσκέδασ'· αὐτὰρ ἐγώ γε
 νηχόμενος τόδε λαίτμα διέτμαγον, ὅρρα με γαίῃ
 ὑμετέρῃ ἐπέλασσε φέρων ἀνεμὸς τε καὶ ὕδωρ.
 Ἔνθα κέ μ' ἐκβαίνοντα βιήσατο κῦμα ἐπὶ χέρσου,
 πέτρης πρὸς μεγάλησι βαλὼν καὶ ἀτερπείῃ χώρῳ·
 80 ἄλλ' ἀναχασσάμενος νῆχον πάλιν, ἕως ἐπῆλθον
 εἰς ποταμὸν, τῇ δὴ μοι εἰσίσατο χῶρος ἄριστος,
 λειὸς πετράων· καὶ ἐπὶ σκέπατ' ἦν ἀνέμοιο.
 Ἐκ δ' ἔπεσον θυμυγερέων· ἐπὶ δ' ἀμβροσὴ νύξ
 ἤλυθ'· ἐγὼ δ' ἀπάνευθε Διπετέος ποταμοῖο
 85 ἐκβὰς ἐν θάμνοισι κατέδραθον· ἀμφὶ δὲ φύλλα
 ἡρυσάμην· ὕπνον δὲ θεὸς κατ' ἀπείρονα γεῦεν.
 Ἔνθα μὲν ἐν φύλλοισι, φίλον τετιμημένος ἦτορ,
 εὐδὼν παννύχιος καὶ ἐπ' ἡῶ καὶ μέσον ἡμαρ·
 δύσετο τ' ἥλιος καὶ με γλυκὺς ὕπνος ἀνῆκεν.
 90 Ἀμφιπόλους δ' ἐπὶ θινὶ τῆς ἐνόησα θυγατρὸς
 παιζούσας, ἐν δ' αὐτῇ ἐην εἰκυῖα θεῖσιν.
 Τὴν ἰκέτευς· ἥ δ' οὔτι νοήματος ἡμυροτεν ἐσθλοῦ,
 ὥς οὐκ ἂν ἔλποιο νεώτερον ἀντιάσαντα
 ἐρξέμεν· αἰεὶ γάρ τε νεώτεροι ἀφραδέουσιν.
 95 Ἦ μοι σῖτον ἔδωκεν ἄλις ἡδ' αἰθόπα οἶνον,
 καὶ λοῦσ' ἐν ποταμῷ, καὶ μοι τὰδε εἴματ' ἔδωκεν.
 Ταῦτά τοι ἀγνύμενος περ ἀληθείην κατέλεξα.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμειβετο φρόνησέν τε·
 100 ζεῖν, ἥ τοι μὲν τοῦτ' ἔ' ἐναίσιμον οὐκ ἐνόησεν
 παῖς ἐμὴ, οὐνεκά σ' οὔτι μετ' ἀμφιπόλοισι γυναιξίν
 ἦεν ἐς ἡμέτερον· σὺ δ' ἄρα πρῶτην ἰκέτευσας.

Sed me infelicem ad-focum ejus duxit deus
 solum, postquam mihi navem velocem candenti fulmine
 Jupiter percussam diffiderat medio in nigro mari.
 Ibi reliqui quidem omnes periere boni socii :
 at ego, carina ulnis comprehensa navis utrinque-recurvæ,
 novem-diebus ferebar : decima autem me nocte nigra
 insulam ad Ogygiam appulerunt dii, ubi Calypso
 habitat pulcris-comis, potens dea ; quæ me susceptum
 sedulo amice-tractabat, et alebat, et dicebat se
 facturam immortalem et senii-expertem per-dies omnes :
 sed meum nunquam animum in pectoribus flectebat.
 Illic quidem septem-annos manebam perpetuo, vestes autem
 semper] lacrimis rigabam, quas mihi divinas dedit Calypso.
 Sed quum jam octavus mihi revolutus annus venit,
 tum demum me jussit hortans redire,
 Jovis e jussu, sive etiam animus mutatus-est ipsius.
 Misit vero me in rate multis-vinculis-juncta : multa autem de-
 dit,] panem et vinum suave ; et divinas vestes induit :
 ventumque misit innocuumque placidumque.
 Septem et decem autem navigabam dies per-mare-iter-faciens,
 decima-octava vero mihi apparuerunt montes umbrosi
 terræ vestræ ; lætatum vero est mihi carum cor,
 infelici : certe enim eram adhuc conflictaturus ærumnis
 multis, quas mihi immisit Neptunus terræ-concussor ;
 qui mihi incitatis ventis impeditit iter,
 commovitque mare immensum ; neque ullo-pacto me fluctus
 sinebat in rate vehementer ingemiscentem vehi.
 Hanc quidem deinde procella dispersit : atque ego
 natans hanc voraginem emensus-sum, donec me terræ
 vestræ appulit ferens ventusque et aqua.
 Ibi me egredientem allisiaset fluctus ad terram,
 petras ad magnas jaciens et ingratum locum :
 sed recedens nabam retro, donec veni
 ad fluvium, ubi demum mihi visus-est locus opportunissimus,
 lævis petrarum ; et receptus ibi-erat a-vento.
 Excidi autem animum-collecturus : ac divina vox
 supervenit : ego autem seorsum ab divinitus-fluente fluvio
 egressus in arbustis dormivi : circumquaque vero folia
 congressi : somnum autem deus immensum in me defudit.
 Ibi quidem in foliis, caro afflictus corde,
 dormiebam per-totam noctem, et ad auroram et meridiem ;
 occidebatque sol, et me dulcis somnus dereliquit.
 Ancillas vero in litore tuæ vidi filie
 ludentes : inter eas autem ipsa erat similis deabus.
 Ei supplicavi : illa vero neutiquam a-mente aberrabat bona,
 ut non sperares juniorem obviam-factam
 acturum : semper etenim juniores desipiunt.
 Quæ mihi cibum dedit affatim, et nigrum vinum,
 et lavit in flumine, et mihi has vestes dedit.
 Hæc tibi, tametsi afflictus, ex-vero enarravi.
 Huic autem rursus Alcinous respondit, dixitque :
 hospes, enimvero hoc quidem decens non advertit
 filia mea, quod te neutiquam cum ancillis mulieribus
 duxit in nostram domum : tu vero illi primæ supplicaveras.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 ῆρος, μή μοι τοῦνεκ' ἀμύμονα νείκεα κούρη· [σεύς.
 ἡ μὲν γάρ με κέλευε σὺν ἀμφιπόλοισιν ἔπεσθαι·
 305 ἄλλ' ἐγὼ οὐκ ἔβελον, δέισας αἰσχυρόμενός τε,
 μήπως καὶ σοὶ θυμὸς ἐπισκύσσαιτο ἰδόντι·
 δύσζηλοι γάρ τ' εἰμέν ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων.

Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμείβετο φώνησέν τε·
 ξεῖν, οὐ μοι τοιοῦτον ἐνὶ στήθεσσι φίλον κῆρ
 310 μαψιδίως καχολώσθαι· ἀμείνω δ' αἶσιμα πάντα.

Αἱ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίῃ καὶ Ἀπολλων,
 τοῖος ἔων, οἷός ἐσσι, τὰ τε φρονέων, ἃ τ' ἐγὼ περ,
 παῖδά τ' ἐμὴν ἐχέμεν καὶ ἐμὸς γαμβρὸς καλέεσθαι,
 αὐθι μένων· οἶκον δέ τ' ἐγὼ καὶ κτήματα δόην,

315 εἰ κ' ἐθέλων γε μένοις· ἀέκοντα δέ σ' οὔτις ἐρύξει
 Φαιήκων· μὴ τοῦτο φίλον Διὶ πατρὶ γένοιτο.

Πομπὴν δ' ἐς τόδ' ἐγὼ τεκμαίρομαι, ὅρρ' εὐ εἰδῶς,
 αὔριον· ἐς τῆμος δέ σὺ μὲν δεδμημένος ὑπνῷ
 λῆξαι· οἱ δ' ἐλώουσι γαλήνην, ὅρρ' ἂν ἱκῇαι

320 πατρίδα σὴν καὶ δῶμα, καὶ εἰ πού τοι φίλον ἐστίν·
 εἴπερ καὶ μάλα πολλὸν ἑκαστέρῳ ἔστ'· Εὐβοίης·
 τήν περ τηλοτάτῳ φάσ' ἔμμεναι, οἳ μιν ἰδόντο
 λαῶν ἡμετέρων, ὅτε τε ξανθὸν Ῥαδάμανθυν
 ἦγον, ἐποφόμενον Τίτυδιν, Γαιήϊον υἱόν·

325 καὶ μὲν οἱ ἐνθ' ἦλθον, καὶ ἄτερ καμάτοιο τέλεσαν
 ἥματι τῷ αὐτῷ καὶ ἀπῆλυσσαν οἶκαδ' ὀπίσσω.

Εἰδῶσις δέ καὶ αὐτὸς ἐνὶ φρεσὶν, ὅσσην ἄρισται
 νῆες ἔμαί καὶ καῦροι ἀναβρίπτειν ἄλα πηδῶ.

ᾧ φάτο· γῆθησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 330 εὐχόμενος δ' ἄρα εἶπεν ἔπος τ' ἔφατ'· ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Ζεῦ πάτερ, αἰθ', ὅσα εἶπε, τελευτήσκειν ἅπαντα
 Ἀλκίνοος, τοῦ μὲν κεν ἐπὶ ζεῖδωρον ἄρουραν
 ἀσβεστον κλέος εἴη, ἐγὼ δέ κε πατρίδ' ἱκοίμην.

ᾧ οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 335 Κέκλετο δ' Ἀρήτῃ λευκώλενος ἀμφιπόλοισιν
 δέμνι· ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι καὶ ῥήγεα καλὰ
 πορφύρε' ἐμβαλέειν στορέσαι τ' ἐφύπερθε τάπητας
 χλαίνας τ' ἐνθέμεναι οὐκας καθύπερθεν ἑασσθαι.
 Αἱ δ' ἴσαν ἐκ μεγάρου, δῶς μετὰ χερσὶν ἔχουσαι.

340 Αὐτὰρ ἐπεὶ στορέσαν πυκινὸν λέχος ἐγκονέουσαι,
 ὥτρυνον Ὀδυσῆα παριστάμεναι ἐπέεσσιν·

Ὅρσο κῆων, ὧ ξεῖνε· πεποίηται δέ τοι εὐνή.

ᾧ φάν· τῷ δ' ἀσπαστὸν εἰσατο κοιμηθῆναι.

ᾧ δ' ἐμὲν ἐνθα καθέυδε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς
 345 τρητοὶς ἐν λεχέεσσιν, ὑπ' αἰθούσῃ ἐριδούπῳ.

Ἀλκίνοος δ' ἄρα λέκτο μυγῆ δόμου ὑψηλοῖο·
 παρ δὲ γυνὴ δέσποινα λέχος πόρσυνε καὶ εὐνήν.

Hunc autem respondens affatus est ingeniosus Ulysses :
 heros, ne mihi ideo eximiam reprehende puellam :
 ipsa enim me jussit cum ancillis subsequi ;
 sed ego nolui, timens reveritusque ,
 ne qua et tibi animus irasceretur conspicio :
 suspicaces etenim sumus in terra genera hominum.

Huic autem rursus Alcinous respondit, dixitque :
 hospes, non mihi tale in præcordiis carum cor,
 temere ut irascar : potiora autem *mihi sunt* honesta omnia.
 Utinam enim, Jupiterque pater, et Minerva et Apollo,
 talis quum sis qualis es, eaque sentiens quæ ego et ipse,
 filiamque meam habere velles, et meus gener vocari,
 hic manens ; domum autem ego et bona darem,
 si modo volens maneres, invitum vero te nemo detinebit
 Phæacum : ne hoc gratum Jovi patri sit.

Deductionem vero in hoc *tempus* ego constituam, ut bene
 scias,] crastinum ; tum diu autem tu quidem domitus somni
 decumbes ; illi vero remigabunt per tranquillum, donec per-
 veneris] in-patriam tuam, et domum, et sicubi tibi gratum sit.

etiam si valde multo longius absit quam Eubœa :
 eam quidem longissime aiunt abesse, qui eam viderunt
 civium nostrorum, quando flavum Rhadamanthum
 duxerunt, invisurum Tityum, Terræ filium :
 atque illi quidem illuc venere, et absque labore perfecerunt
 iter die eodem, et finierunt domum retro *venientes*.

Cognoscas vero et ipse in mente, quam optimæ
 naves meæ et juvenes ad-torquendum mare gubernaculo.

Sic dixit, gavisus est autem audens divinus Ulysses :
 precansque deinde ait, verbumque dixit et elocutus est :

Jupiter pater, utinam, quæcunque dixit, perficeret omnia
 Alcinous : cujus quidem per almam terram
 immortalis gloria esset ; ego autem in-patriam pervenirem.

Sic illi quidem talia ad se-invicem loquebantur.
 Jussit autem Arete candidas-ulas-habens ancillas
 cubilia sub porticu ponere, et stragula pulcra
 purpurea injicere, insternereque desuper tapetas,
 lænasque imponere villosas, superne ut indueretur.
 Illæ vero iverunt ex ædibus, facem in manibus tenentes.

Ac postquam straverant densum lectum accelerantes,
 hortabantur Ulyssem adstantes verbis :

Surge decubiturus, o hospes : paratus vero est tibi lectus.

Sic dixerunt : huic vero gratum visum est dormire.

Sic is quidem ibi dormiebat, audens divinus Ulysses,
 tornatis in lectis, sub porticu personante.

Alcinous vero decubuit in-penetrabili domus excelæ ;
 juxta vero uxor regina lectum paravit et cubile.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Θ.

ODYSSEÆ VIII.

Ὀδυσσέως σύστασις πρὸς Φαίακας.

Ulyssis conciliatio cum Phæacibus.

Ἥμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 ὤρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνῆς ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο·
 ἂν δ' ἄρα Διογενῆς ὤρτο πολίπορος Ὀδυσσεύς.
 Τοῖσιν δ' ἡγεμόνευ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο
 5 Φαιήκων ἀγορήνδ', ἣ σφιν παρὰ νηυσὶ τέτυκτο.
 Ἐλθόντες δὲ κάθισαν ἐπὶ ξεστοῖσι λίθοισιν
 πλῆστον ἣ δ' ἀνά στυ μετώχτεο Παλλὰς Ἀθήνη,
 εἰδομένη κήρυκι δαΐφρονος Ἀλκινόοιο,
 νόστον Ὀδυσσῆϊ μεγαλήτορι μητιώσασα·
 10 καὶ βᾶ ἐκάστω φωτὶ παρισταμένη φάτο μῦθον·
 Δεῦτ' ἄγε, Φαιήκων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
 εἰς ἀγορὴν ἵναι, ὅφρα ξείνοιο πύθησθε,
 ὅς νέον Ἀλκινόοιο δαΐφρονος ἔκετο δῶμα,
 πόντον ἐπιπλαγχθεὶς, δέμας ἀθανάτοισιν ὁμοῖος.
 15 Ὡς εἰπὺς ὅτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου.
 Καρπαλίμως δ' ἐμπλήντο βροτῶν ἀγοραί τε καὶ ἔδραϊ
 ἀγρομένων· πολλοὶ δ' ἄρα θήσαντο ἰδόντες
 υἱὸν Λαέρτᾳ δαΐφρονα. Τῷ δ' ἄρ' Ἀθήνη
 θεσπεσίην κατέχευε χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὤμοις·
 20 καὶ μιν μακρότερον καὶ πάσσονα θῆκεν ἰδέσθαι,
 ὥς κεν Φαιήκεσσι φίλος πάντεσσι γένοιτο,
 δεινὸς τ' αἰδοῖός τε, καὶ ἐκτελέσειεν ἀέθλους
 κολλοὺς, τοὺς Φαίηκες ἐπειρήσαντ' Ὀδυσῆος.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ β' ἤγερθεν ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο,
 25 τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Κέκλυτε, Φαιήκων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
 ὅφρ' εἴπω τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 Ξεῖνος δδ', οὐκ οἶδ' ὅστις, ἀλώμενος ἔκετ' ἐμὸν δῶ,
 ἢ πρὸς ἡῶιν ἢ ἐσπερίων ἀνθρώπων·
 30 πομπὴν δ' ὀτρύνει καὶ λίσσεται ἔμπροσθεν εἶναι.
 Ἡμεῖς δ' ὥς το πάρος περ ἐποτρυνώμεθα πομπήν.
 Οὐδὲ γὰρ οὐδέ τις ἄλλος, ὅστις κ' ἐμὰ δώμαθ' ἔχηται,
 ἐνθάδ' ὀδυρόμενος δηρὸν μένει εἵνεκα πομπῆς.
 Ἄλλ' ἄγε, νῆα μέλαιναν ἐρύσσομεν εἰς ἄλα διὰν
 35 πρωτόπλοον· κούρω δὲ δύο καὶ πεντήκοντα
 κρινάσθων κατὰ δῆμον, ὅσοι πάρος εἰσὶν ἄριστοι.
 Δησάμενοι δ' εὖ πάντες ἐπὶ κληῖσιν ἐρετμὰ
 ἔκβητ'· αὐτὰρ ἔπειτα θοὴν ἀλεγύνετε δαῖτα,
 ἡμέτερόνδ' ἐλθόντες· ἐγὼ δ' εὖ πᾶσι παρέξω.
 40 Κούροιον μὲν ταῦτ' ἐπιτέλλομαι· αὐτὰρ οἱ ἄλλοι
 σκηπτοῦχοι βασιλῆες ἐμὰ πρὸς δώματα καλὰ
 ἔρχεσθ', ὅφρα ξεῖνον ἐνὶ μεγάροισι φιλέωμεν
 μηδὲ τις ἀρνεῖσθω· καλέσασθε δὲ θεῖον αἰοδόν,
 Δημόδοκον· τῷ γάρ βα θεὸς πέρι δῶκεν αἰοδῆν,
 45 τέρπειν, ὅππῃ θυμὸς ἐποτρύνῃσιν αἰεδεῖν.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἡγήσατο· τοὶ δ' ἅμ' ἔποντο
 σκηπτοῦχοι· κήρυξ δὲ μετώχτεο θεῖον αἰοδόν.
 Κούρω δὲ κρινθέντε δύο καὶ πεντήκοντα
 βήτην, ὥς ἐκέλευσ', ἐπὶ θῖν' ἄλός ἀπρυγέτοιο.

Quando vero mane genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 surrexit e lecto sacra vis Alcinoi;
 surrexit porro divinus urbium-eversor Ulysses.
 Illis vero præibat sacra vis Alcinoi
 Phæacum ad-concionem, quæ ipsis apud naves constituta erat.
 Ingressi autem considabant in politis lapidibus
 prope *invicem* : sed per urbem obibat Pallas Minerva,
 assimilans-se præconi prudentis Alcinoi,
 reditum Ulyssi magnanimo meditans :
 atque unicuique viro astans dixit verbum :
 Huc age, Phæacum ductores et principes,
 ad concionem ite, ut de-hospite audiat, qui recens Alcinoi prudentis venit domum,
 ponto pererrato, corpore immortalibus similis.
 Sic locuta, incitavit robur et animum uniuscujusque.
 Cito vero implebantur hominibus foraque et sedilia
 congregatis : multi vero admirati sunt conspicati
 filium Laertæ prudentem. In-eum vero Minerva
 divinam defudit gratiam, in-caputque et humeros ;
 et ipsum prociorem et crassiorem reddidit aspectu,
 ut Phæacibus gratus omnibus fieret,
 gravisque et venerabilis, et ut perficeret certamina
 multa, quibus Phæaces experiebantur Ulysses.
 Ac postquam convenerant, unaque-congregati-erant,
 inter-eos Alcinoi concionatus-est et dixit :
 Audite, Phæacum ductores atque principes,
 ut dicam, quæ me animus in pectoribus jubet.
 Hospes hic, nescio quis, errans venit meam domum,
 sive ab orientalibus, sive occidentalibus hominibus ;
 deductionemque flagitat et precatur ratam esse.
 Nos vero, ut antea quidem, maturemus deductionem.
 Neque enim quisquam alius, quicunque meam domum
 venerit,] hic lugens diu manet propter deductionem.
 Sed age, navem nigram deducamus in mare divinum
 recentem : juvenes autem duo et quinquaginta
 eligantur per populum, quicunque pridem sunt optimi.
 Ligatis autem bene omnes ad transtra remis
 exite : ac deinde subito apparate convivium,
 ad-nostram domum profecti ; ego autem laute omnibus præ-
 bebo.] Juvenibus quidem hæc præcipio : at ceteri
 sceptrigeri reges meam ad domum pulcram
 veniat, ut hospitem in ædibus amice-excipiamus ;
 neu quis recuset : advocate vero divinum cantorem,
 Demodocum : huic etenim deus excellenter dedit cantum,
 ut oblectet quandocumque animus *eum* impellit ad-canen-
 dum.] Sic igitur locutus prævit ; ac simul sequebantur
 sceptrigeri : præco autem arcescebat divinum cantorem.
 Juvenes vero electi duo et quinquaginta
 iverunt, ut præceperat Alcinoi, ad litus maris infructuosius.

- 61 Αὐτὰρ ἐπεὶ β' ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἡδὲ θάλασσαν,
 νῆα μὲν οἴγε μέλαιναν ἄλως βένθοσδε ἔρυσαν·
 ἐν δ' ἴστων τ' ἐτίθεντο καὶ ἱστία νῆι μελαίνῃ,
 ἡρτύναντο δ' ἔρετμὰ τροποῖς ἐν δερματίνουσιν,
 πάντα κατὰ μοῖραν ἀνά θ' ἱστία λευκὰ πέτασαν.
 65 Ὑψοῦ δ' ἐν νοτίῳ τήνῃ ὤρμισαν· αὐτὰρ ἔπειτα
 βάν β' ἱμεν Ἀλκινόοιο δαΐφρονος ἐς μέγα δῶμα.
 Πλῆγντο δ' ἄρ' αἰθουσαὶ τε καὶ ἔρκαα καὶ δόμοι ἀνδρῶν.
 [ἀγρομέων· πολλοὶ δ' ἄρ' ἔσαν νέοι ἡδὲ παλαιοί.]
 70 Τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος δοκαῖδεκα μῆλ' ἱέρευσεν,
 ὅκτω δ' ἀργιδόοντας βίας, δύο δ' εἰλιπόδας βοῦς·
 τοὺς δέρον, ἀμφὶ θ' ἔπον τετύκοντό τε δαῖτ' ἔρατεινῇν.
 Κῆρυξ δ' ἐγγύθεν ἦλθεν, ἄγων ἐρίηρον αἰδὼν,
 τὸν περὶ Μοῦσ' ἐφίλησε, δίδου δ' ἀγαθὸν τε κακὸν τε·
 ὀφθαλμῶν μὲν ἄμερσε, δίδου δ' ἡδεῖαν αἰοδῆν.
 75 Τῷ δ' ἄρα Ποντόνοος θῆκε θρόνον ἀργυρόηλον
 μέσῳ δαιτυμόνων πρὸς κίονα μακρὸν ἐρείσας·
 καδ δ' ἐκ πασσαλόφῃ κρέμασεν φόρμιγγα λίγεια,
 αὐτοῦ ὑπὲρ κεφαλῆς, καὶ ἐπέφραδε χερσὶν ἐλέσθαι
 κῆρυξ· παρ δ' ἐτίθει κἀνεον καλὴν τε τράπεζαν,
 80 παρ δὲ δέπας οἶνοιο, πεινὴν δτε θυμὸς ἀνώγοι.
 Οἱ δ' ἐπ' οὐνείαθ' ἐτοῖμα προκειμένα χεῖρας ἱάλλον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐσθτύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 Μοῦσ' ἄρ' αἰδὼν ἀνῆκεν αἰδόμεναι κλέα ἀνδρῶν,
 οἴμης, τῆς τότε ἄρα κλέος οὐράνον εὐρὺν ἔκανε·
 85 νείκος Ὀδυσσεύος καὶ Πηλεΐδου Ἀχιλλεύος,
 ὥς ποτε δηρίσαντο θεῶν ἐν δαίτι θαλερῇ
 ἐκπάγλος ἐπέεσσιν· ἀναξ δ' ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 χαῖρε νόψ, ὅτ' ἀριστοὶ Ἀχαιῶν δηριόωντο.
 Ὡς γάρ οἱ χρεῖων μυθήσατο Φοῖβος Ἀπόλλων
 90 Πυθοὶ ἐν ἡγαθέῃ, ὅθ' ὑπέρβη λαῖνον οὐδὸν
 χρυσόμομος· τότε γάρ βα κυλίνδετο πῆματος ἀρχή
 Τρωαὶ τε καὶ Δαναοῖσι Διὸς μεγάλου διὰ βουλὰς. [σεύς
 ταῦτ' ἄρ' αἰδοὺς αἰεὶ περικλυτὸς· αὐτὰρ Ὀδυσ-
 πορφύρεον μέγα φῆρος ἑλὼν χερσὶ στείβαρῃσιν
 95 κακὰ κεφαλῆς εἵρυσσε, κάλυψε δὲ καλὰ πρόσωπα·
 αἰδετο γὰρ Φαιήκας ὑπ' ὀφρύσι δάκρυα λείβων.
 Ἦτοι δτε λήξειεν αἰδῶν θεῖος αἰδοῦς,
 δάκρυ' ὁμορξάμενος κεφαλῆς ἀπο φῆρος ἔλεσκεν
 καὶ δέπας ἀμφικύπελλον ἑλὼν σπείσασκε θεοῖσιν.
 100 Αὐτὰρ δτε' ἂψ ἀρχοῖτο, καὶ ὀτρύνειαν αἰδεῖν
 Φαιήκων οἱ ἀριστοὶ ἐπεὶ τέρποντ' ἐπέεσσιν·
 ἂψ Ὀδυσσεὺς κατὰ κρῆτα καλυψάμενος γοάσκειν.
 Ἔνθ' ἄλλους μὲν πάντας ἐλάνθανε δάκρυα λείβων,
 Ἀλκίνοος δέ μιν ὅλος ἐπεφράσατ' ἡδ' ἐνόησεν,
 95 ἦμενος ἄγχι αὐτοῦ· βαρὺ δὲ στενάχοντος ἄκουσεν.
 Αἴψα δὲ Φαιήκεσσι φιληρέτμοισι μετῴδα·
 Κέκλυτε, Φαιήκων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες·
 ἦδη μὲν δαιτὸς κεχορήμεθα θυμὸν εἴσης
 φόρμιγγός θ', ἥ δαίτι συνήροός ἐστι θαλερῇ·
 100 νῦν δ' ἐξέλθωμεν καὶ ἀέθλων πειρηθῶμεν
 πάντων· ὥς γ' ὁ ξείνος ἐνίσπη οἷσι φίλοισιν
 οἶκαδε νοστήσας, ὅσπον περιγυγνόμεθ' ἄλλων
 πῦξ τε παλαιουσύνῃ τε καὶ ἄλμασιν ἡδὲ πόδεσσιν.

Ac postquam ad navem devenerant ac mare,
 navem quidem ipsi nigram maris in-profundum deduxere :
 imposueruntque malum, et vela navi nigræ,
 aptaruntque remos vinculis in coriaceis,
 omnia rite ; atque vela alba expanderunt.
 Alte vero in humido ipsam stiterunt : ac postea
 profecti-sunt ire Alcinoi prudentis ad magnam domum.
 Implebantur autem porticusque, et septa, et domus viris.
 [congregatis : multi vero erant juvenes ac senes.]
 Illis vero Alcinous duodecim oves mactavit,
 octoque albis-dentibus sues, duosque pedes-trahentes boves.
 quos excoriarunt curaruntque pararuntque epulas gratas.

Præco autem prope venit, ducens amabilem cantorem :
 quem eximie Musa dilexit, et dedit bonumque malumque :
 oculis quidem privavit, dedit autem dulcem cantum.
 Huic vero inde Pontonous posuit sedem argenteis-clavis-dis-
 tinctam,] in-medio convivarum, columnæ longæ acclinans :
 et e paxillo suspendit citharam argutam,
 ipsius supra caput, et monuit, *quomodo* manibus prehendam,
 præco ; juxtaque ponebat canistrum, pulcrumque mensam,
 juxta etiam poculum vini, ut-biberet, quando animus juberet.
 Illi vero ad cibos paratos appositos manus extenderunt.
 Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
 Musa jam cantorem excitavit, ut-caneret laudes virorum,
 e-cantione, cujus tunc utique gloria ad-cælum latum pervenit.
 contentionem Ulyssis ac Pelidæ Achillis,
 ut quondam contenderunt, deorum in convivio celebri,
 acribus verbis : rex autem virorum Agamemno
 gaudebat animo, quum optimi Achivorum contenderent.
 Sic enim ei vaticinans prædixerat Phœbus Apollo
 Pytho in divina, quando supergressus-est lapideum limen
 oraculum-petiturus : tunc enim devolvebatur mali principium
 Trojanisque et Danaïs, Jovis magni propter consilia.

Hæc igitur cantor cantabat inclytus : at Ulysses
 purpuream magnam vestem prehensam manibus robustis,
 super caput traxit, obtexitque pulcrum faciem :
 verecundabatur enim Phæacas, sub superciliis lacrimas stil-
 lans.] Verum quando desierit canere divinus cantor,
 lacrimis abstersis, a capite vestem demebat,
 et poculo duplici sumto, libabat diis.
 Sed quando rursus incipiebat, et hortabantur eum, ut cane-
 ret,] Phæacum optimates : quippe oblectabantur illius car-
 minibus :] rursus Ulysses, capite obvoluto, flebat.
 Ibi alios quidem omnes latebat lacrimas stillans,
 Alcinoous vero ipsum solus animadvertit et observavit.
 sedens prope ipsum ; graviter autem suspirantem audivit.
 Continuo vero inter-Phæacas remigii-studiosos loquebat̃ :

Audite, Phæacum ductores atque principes :
 jam quidem convivio saturavimus animum æquo
 citharaque, quæ convivio comes est laulo :
 nunc vero exeamus, et certamina experiamur
 omnia ; ut hospes narret suis amicis,
 domum reversus, quantum superemus alios
 nuzillatuque, luctaque, et saltu, atque cursu.

105 Ὡς ἄρα φωνήσας ἡγήσατο· τοὶ δ' ἅμ' ἔποντο.
 Κὰδ' δ' ἐκ πασσαλόφῃ χρέμασεν φόρμιγγα λίγειαν,
 Δημοδόχου δ' ἔλε χεῖρα καὶ ἔξαγεν ἐκ μεγάροιο
 κήρυξ· ἦρχε δὲ τῷ αὐτῇ δδόν, ἦνπερ οἱ ἄλλοι
 Φαιήκων οἱ ἀρίστοι, ἀέθλια θαυμανέοντες.
 Βὰν δ' ἴμεν εἰς ἀγορὴν, ἅμα δ' ἔσπετο πούλυς ὄμιλος,
 110 μυριοὶ ἂν δ' ἴσαντο νέοι πολλοὶ τε καὶ ἑσθλοὶ.
 Ὀρτο μὲν Ἀκρόνέως τε καὶ Ὀκυάλους καὶ Ἐλατρεὺς,
 Ναυτεὺς τε Πρυμνεὺς τε καὶ Ἀγχιάλος καὶ Ἐρετμεὺς,
 Ποντεὺς τε Πρωρεὺς τε, Θῶων, Ἀναβesineos τε,
 Ἀμφιάλος θ', υἱὸς Πολυνέου Τεκτονίδαο·
 115 ἂν δὲ καὶ Εὐρύαλος, βροτολογὼν ἴσος Ἀρῆϊ,
 Ναυβολίδης θ', ὃς ἀρίστος ἐν εἰδός τε δέμας τε
 πάντων Φαιήκων μετ' ἀμύμονα Λαοδάμαντα,
 ἂν δ' ἴσαν τρεῖς παῖδες ἀμύμονος Ἀλκινόοιο,
 Λαοδάμας θ' Ἀλῖός τε καὶ ἀντίθεος Κλυτόνης·
 120 οἱ δὲ τοὶ πρῶτον μὲν ἐπειρήσαντο πόδεσσιν.
 Τοῖσι δ' ἀπὸ νύσσης τέτατο δρόμος· οἱ δ' ἅμα πάντες
 καρπαλλίμως ἐπτόντο κλονόντες πεδίον.
 Τῶν δὲ θέειν ὄγ' ἀρίστος ἐν Κλυτόνης ἀμύμον·
 ὄσσαν τ' ἐν νειῷ οὖρον πέλει ἡμινοῖιν,
 125 τόσσον ὑπεκπροθέων λαοὺς ἱκᾶθ', οἱ δ' ἔλιποντο.
 Οἱ δὲ παλαιμοσύνης ἀλεγεινῆς περήσαντο·
 τῇ δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπεκαίνυτο πάντας ἀρίστους.
 Ἄλματι δ' Ἀμφιάλος πάντων προφερέστατος ἦεν·
 δίσκῳ δ' αὖ πάντων πολλὸν φέρτατος ἦεν Ἐλατρεὺς·
 130 πῦξ δ' αὖ Λαοδάμας, ἀγαθὸς παῖς Ἀλκινόοιο.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντες ἐτέρφθησαν φρέν' ἀέθλοις,
 τοῖς ἄρα Λαοδάμας μετέφη παῖς Ἀλκινόοιο·
 Δεῦτε, φίλοι, τὸν ξεῖνον ἐρώμεθα, εἴ τιν' ἀέθλον
 οἶδέ τε καὶ δεδάσχε· φύνη γε μὲν οὐ κακός ἐστιν,
 135 μηρούς τε κνήμας τε καὶ ἄμφω χεῖρας ὑπερθεῖν
 αὐχένα τε στιβαρὸν μέγα τε σθένος· οὐδέ τι ἥβης
 δεύεται, ἀλλὰ κακοῖσι συνέρρηκται πολέεσσι.
 Οὐ γὰρ ἔγνω τί φημι κακώτερον ἄλλο θαλάσσης
 ἄνδρα τε συγγεῖναι, εἰ καὶ μάλα καρτερὸς εἴη.
 140 Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπαμειβετο φωνήσεν τε·
 Λαοδάμα, μάλα τοῦτο ἔπος κατὰ μοῖραν εἵπες.
 Αὐτὸς νῦν προκαλέσσαι ἴων καὶ πύφαδε μῦθον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τὸν ἄκουσ' ἀγαθὸς παῖς Ἀλκινόοιο,
 στῇ ῥ' ἐς μέσσον ἴων καὶ Ὀδυσσεῖα προσέειπεν·
 145 Δεῦρ' ἄγε καὶ σὺ, ξεῖνε πάτερ, πείρησαι ἀέθλων,
 εἴ τινά που δεδάσχε· εἴκε δ' εἰ ἴδμεν ἀέθλους.
 Οὐ μὲν γὰρ μεῖζον κλέος ἀνέρος ὄφρα κεν ᾔσιν,
 ἢ δ' τι ποσσὶν τε βέξει καὶ χερσὶν ἔῃσιν.
 Ἄλλ' ἄγε, πείρησαι, σιέδασον δ' ἀπὸ κῆδεα θυμοῦ·
 150 σοὶ δ' ὁδὸς οὐκέτι δυρὸν ἀπέσσεται, ἀλλὰ τοι ἤδη
 νῆys τε κατεΐρυσται, καὶ ἐπαρτέες εἰσὶν ἑταῖροι.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 Λαοδάμα, τί με ταῦτα κελεύετε κέρτομόντες; [σεύς·
 κῆδεά μοι καὶ μᾶλλον ἐν φρεσὶν ἤπερ ἀέθλοι,
 155 ὃς πρὶν μὲν μάλα πολλὰ ἔπαθον καὶ πολλὰ ἐμόγησα·
 νῦν δὲ μεθ' ὑμετέρῃ ἀγορῇ νόστοιο χατίζων
 ἤμαι, λισσόμενος βασιλῆά τε πάντα τε δῆμον.

Sic igitur locutus, praeivit; illi vero una secuti sunt.
 Atque e paxillo suspendit citharam argutam,
 Demodocum vero prehendit manu, et eduxit ex aulibus
 praeco; praebat autem ei eandem viam, quam et alii
 Phaeacum optimates *iverant*, certamina admiraturi.
 Profecti sunt autem ire ad forum, simulque sequebatur multa
 turba,] innumeri; ac surgebant juvenes multique et fortes.
 Surrexit quidem Acronaeusque, et Ocyalus, et Elatreus,
 Nautensque, Prymneusque, et Anchialus, et Eretmeus,
 Ponteusque, Proreusque, Thoon, Anabesineosque,
 Amphialusque, filius Polynei Tectonidae:
 surrexit etiam Euryalus, homicidae similis Marti,
 Naubolidesque, qui optimus erat specieque corporeque
 omnium Phaeacum, post egregium Laodamantem:
 surrexerunt porro tres filii eximii Alcinoi,
 Laodamasque, Haliusque, et deo-par Clytoneus.
 Hi vero primum quidem periculum fecerunt pedibus.
 Eis autem a carceribus extensus erat cursus; ac simul omnes
 celeriter volabant pulverem-excitantes per-campum.
 Horum autem currendo longe optimus erat Clytoneus eximius:
 quantumque in novali spatium est mularum-duarum,
 tantum praecurrens ad-cives venit; illi vero relictis sunt.
 Alii autem luctae molestae periculum fecerunt:
 in hac vero Euryalus vicit omnes optimos.
 Saltu autem Amphialus omnium eminentissimus erat:
 disco rursus omnium praestantissimus erat Elatreus:
 pugilatu denique Laodamas, eximius filius Alcinoi.
 Ac postquam omnes oblectarant animum certaminibus,
 inter-eos jam Laodamas locutus est, filius Alcinoi:
 Agite, amici, hospitem rogemus, si quod certamen
 novitque et didicit: habitu-corporis quidem non malus est,
 femoribusque, et cruribus, et ambabus manibus superne,
 cerviceque firma, magnoque robore: nec vigore-juvenili
 caret; at malis contractus est multis.
 Non enim equidem aliquid existimo pejus aliud esse mari
 ad-hominem confringendum, etiam si valde fortis sit.
 Huic autem rursus Euryalus respondit, dixitque:
 Laodama, sane hoc verbum recte dixisti.
 Ipse nunc eum provoca profectus, et admone sermone.
 Ac postquam hoc audivit strenuus filius Alcinoi,
 stetit in medium progressus, et Ulyssem allocutus est:
 Huc age etiam tu, hospes pater, periculum-fac certaminum,
 si quod forte didicisti; par vero est, te scire certamina.
 Non enim major gloria hominis, quoad fuerit,
 quam quod pedibus strenue-agat et manibus suis.
 Verum age, fac-periculum; pelle autem moestitiam ab animo:
 tibi vero profectio non-amplius diu aberit, sed tibi jam
 navisque deducta est, et parati sunt socii.
 Hunc autem respondens affatus est ingeniosus Ulysses:
 Laodama, quid me haec jubetis, lacescentes?
 dolores mihi etiam magis in animo sunt quam certamina;
 qui antea quidem valde multa passus-sum, et multa pertuli;
 nunc vero in vestro consessu reditus indigens
 sedeo, precans regemque omnemque populum.

Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπαμείβετο νείκεσσι τ' ἀντην·
 οὐ γάρ σ' οὐδὲ, ξεῖνε, δαήμενι φῶτ' εἴσκω
 160 δῖον, οἷά τε πολλὰ μετ' ἀνθρώποισι πέλονται·
 ἀλλὰ τῷ, θεῷ ἅμα νηὶ πολυκλήϊδι θαμίζων,
 ἀρχὸς ναυτῶων, οἷτε πρῆκτῆρες ἔασιν,
 φόρτου τε μνήμων καὶ ἐπίσκοπος ἦσιν ὁδαίων
 κερδέων θ' ἀρπαλέων· οὐδ' ἀθλητῆρι εἰοικας.
 175 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 ξεῖν, οὐ καλὸν ἔειπες· ἀτασθάλῳ ἀνδρὶ εἰοικας. [σεύς·
 Ὀὔτως οὐ πάντεσσι θεοὶ χαρίεντα διδοῦσιν
 ἀνδράσιν οὔτε φὺν οὔτ' ἄρ' φρένας οὔτ' ἀγορητύν.
 Ἄλλος μὲν γάρ τ' εἶδος ἀκιδνότερος πέλει ἀνὴρ,
 170 ἀλλὰ θεὸς μορφῇ ἐπεί σε στέφει· οἱ δέ τ' ἐξ αὐτὸν
 τερπόμενοι λεύσσουσιν· ὃ δ' ἀσφαλῆως ἀγορεύει
 αἰδοῖ μείλιχιν, μετὰ δὲ πρέπει ἀγρομένοισιν
 ἐρχόμενον δ' ἀνὰ δαίτου θεὸν ὥς εἰσορώσιν.
 Ἄλλος δ' αὖτ' εἶδος μὲν ἀλγικίος ἀθανάτοισιν·
 175 ἄλλ' οὐ οἱ χάρις ἀμφιπεριστέφεται ἐπέεσσιν.
 Ὡς καὶ σοὶ εἶδος μὲν ἀριπρεπές, οὐδὲ κεν ἄλλως
 οὐδὲ θεὸς τεύξειε· νόον δ' ἀποφωλῖος ἔσσι.
 Ὡρινάς μοι θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι φιλοισιν
 εἰπὼν οὐ κατὰ κόσμον· ἐγὼ δ' οὐ νῆϊς ἀέθλων,
 180 ὥς σύγε μυθεῖαι, ἀλλ' ἐν πρώτοισιν ὄϊω
 ἔμμεναι, ὅφρ' ἦβη τε πεποῖθεα χερσὶ τ' ἐμῇσιν.
 Νῦν δ' ἐχομαι κακότητι καὶ ἀλγεσιν· πολλὰ γὰρ ἔτλην,
 ἀνδρῶν τε πολλέμονας ἀλεγρινὰ τε κύματα πείρων.
 Ἄλλα καὶ ὡς κακὰ πολλὰ παθὼν πειρήσοιμ' ἀέθλων·
 185 θυμοδακῆς γὰρ μῦθος· ἐπώτρυνας δέ με εἰπὼν.
 Ἦ ῥα καὶ αὐτῷ φάροι ἀναίξας λάβε δίσκον
 μαίλιον καὶ πάχετον, στιβαρώτερον οὐκ ὀλίγον περ,
 ἢ ὅλω Φαιήκες ἐδίσκεον ἀλλήλοισιν.
 Τὸν ῥα περιστρέψας ἦκε στιβαρῆς ἀπὸ χειρός·
 190 βόμβησεν δὲ λίθος· κατὰ δ' ἔπτηξαν ποτὶ γαίῃ
 Φαιήκες δολιχῆρετμοι, ναυσίκελτοιο ἄνδρες,
 λαὸς ὑπὸ ῥιπῆς· ὃ δ' ὑπέρπτατο σήματα πάντα,
 ῥίμψα θέων ἀπὸ χειρός· ἔθηκε δὲ τέρματ' Ἀθήνη,
 ἀνδρὶ δέμας εἰκυῖα· ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 195 Καὶ κ' ἀλαός τοι, ξεῖνε, διακρίνεις τὸ σῆμα
 ἀμφοτέρων· ἐπεὶ οὔτι μειμιγμένον ἐστὶν ὁμῶι,
 ἀλλὰ πολὺ πρῶτον· σὺ δὲ θάρσει τόνδε γ' ἀέθλον·
 οὔτις Φαιήκων τόνγ' ἔξεται οὐδ' ὑπερήσει.
 Ὡς φάτο· γήθησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 200 χαίρων οὐνεχ'· ἐταῖρον ἐνθάδε λεῦσσε· ἐν ἀγῶνι.
 Καὶ τότε κουφώτερον μετεφώνες Φαιήκεσιν·
 Τοῦτον νῦν ἀφίκεσθε, νέοι· τάχα δ' ὕστερον ἄλλον
 ἦσιν ἡ τοσσούτων ὀϊομαι ἢ ἔτι μᾶλλον.
 Τῶν δ' ἄλλων ὅτινα κραδίη θυμὸς τε καλέυει,
 205 δεῦρ' ἄγε, πειρηθῆτω, ἐπεὶ μ' ἐχολώσατε λίην,
 ἢ πῦξ ἢ πάλῃ ἢ καὶ ποσὶν, οὔτι μεγαίρω,
 πάντων Φαιήκων πλήν γ' αὐτοῦ Λαοδάμαντος.
 Ξεῖνος γάρ μοι ὅδ' ἐστί· τίς ἂν φιλέοντι μάχοιτο;
 ἀφρων δὲ καὶ κείνός γε καὶ οὐτιδανὸς πέλει ἀνὴρ,
 210 ὅστις ξεινοδόκῳ ἐριδα προφέρηται ἀέθλων,
 δῆμῳ ἐν ἀλλοδαπῷ· ἔο δ' αὐτοῦ πάντα κολούει.

Huic vero rursus Euryalus respondit, objurgavitque palam :
 non enim te, hospes, perito viro assimilo
 certaminum, qualia utique multa inter homines sunt ;
 sed illi, qui navem multis transtris instructam frequentans,
 princeps nautarum, qui quidem negotiatores sunt,
 onerisque memor, et inspector sit mercium,
 lucrique rapto-acquisiti ; neque athletee similis-es.

Illum autem torve intultus affatus est ingeniosus Ulysses :
 hospes, non honeste dixisti ; protervo viro similis-es.
 Ita non omnibus dii amabilia munera donant
 hominibus, nec formam, nec ingenium, nec eloquentiam.
 Alius etenim specie deterior est vir,
 at deus formam verbis (*eloquentia*) ornat : alii vero in ipsum
 oblectati spectant : hic autem secure loquitur
 modestia cum suavi, eminetque inter congregatos ;
 incedentemque eum per urbem, deum veluti, aspiciunt.
 Alius vero rursus forma quidem similis immortalibus :
 verum haud ei gratia circum-affunditur sermonibus.
 Sic et tibi species quidem per decora, neque aliter
 ne deus quidem fingeret ; mente vero rudis es.

Irritasti mihi animum in praecordiis caris,
 locutus non decenter : ego vero non ignarus sum certaminum,
 ut tute fabularis, verum inter primos puto
 fuisse me, donec juvenia fretus fui, manibusque meis.
 Nunc vero lenior sermone et doloribus : multa enim passus-
 sum,] virorumque bella, saevosque fluctus penetrans.
 Sed etiam sic, mala multa passus, periculum-faciám certami-
 num,] mordax enim sermo tuus ; impulisti autem me, locutus.

Dixit, et cum ipsa veste impetu-facto prehendit discum
 majorem et crassum, graviolemque non paulo quidem,
 quam quali Phaeaces ludebant inter-se.

Hunc utique circumrotatum misit valida e manu :
 insonuit vero lapis ; inclinaverunt autem se ad terram
 Phaeaces longis-remlis-utentes, navigatione-celebres viri,
 lapidis ab impetu : is vero supervolavit signa omnia (*jactum
 celerorum*),] rapide ruens a manu : posuit vero signa Minerva,
 viro corpus assimilata ; verbumque dixit, et elocuta est :

Etiám cæcus tibi, hospes, distinxerit signum
 palpaudo ; quandoquidem nentiquam mixtum est multitudini,
 sed est longe primum : tu vero confide hoc quidem in-certa-
 mine :] nullus Phaeacum ad-hoc perveniet nec transmittet.

Sic dixit, lætatus est vero audens divinus Ulysses,
 gaudens quod socium benignum videret in circo.

Et tunc levius allocutus est Phaeacas :

Hunc nunc assequimini, juvenes ; brevi autem denuo alium
 me missurum-esse aut tantum puto, aut adhuc longius.

E-ceteris vero, quemcunque cor animusque jubet ;
 huc age, periculum-faciat, quoniam me irritastis valde,
 aut pugilatu, aut lucta, aut etiam cursu, nihil recuso,
 ex-omnibus Phaeacibus, præter ipsum Laodamantem.
 Hospes enim mihi ille est ; quis cum-amico-excipiente pugna-
 verit ?] insipiens vero ille et nullius-pretii est vir,
 quicumque cum-hospite contentionem proferat certaminum,
 populo in alieno ; sui vero ipsius omnia clauda-reddat.

- Ἰὼν δ' ἄλλων οὐ πέρ τιν' ἀναίνομαι οὐδ' ἀθερίζω,
 ἀλλ' ἐθέλω ἰδμεν καὶ πειρηθῆμεναι ἀντην.
 Πάντα γὰρ οὐ κακός εἰμι, μετ' ἀνδράσιν ὄσσοι ἀέθλοι.
 215 Εὖ μὲν τῶν οἶδα ἐξ ὅσον ἀμφαφάσθαι·
 πρῶτος κ' ἀνδρα βάλοιμι, οἷστεύσας ἐν δμῳ
 ἀνδρῶν δυσμενέων· εἰ καὶ μάλα πολλοὶ ἐταῖροι
 ἄγχι παρασταῖεν καὶ τοξάζοιτο φωτῶν.
 Οἷός δ' ἔμε Φιλοκτήτης ἀπεκαίνυτο τόξῳ,
 220 δῆμῳ ἐνὶ Τρώων, ὅτε τοξάζοιμεθ' Ἀχαιοί·
 τῶν δ' ἄλλων ἐμέ φημι πολὺ προφερέστερον εἶναι,
 ὄσσοι νῦν βροτοὶ εἰσιν ἐπὶ χθονὶ σίτον ἔδοντες.
 Ἀνδράσι δὲ προτέροισιν ἐριζέμεν οὐκ ἐβελήσω
 οὐθ' Ἡρακλῆϊ, οὐτ' Εὐρύτῳ Οἰχαλίῃ,
 225 οἳ ῥα καὶ ἀθανάτοισιν ἐρίζεσκον περὶ τόξων·
 τῷ ῥα καὶ αἰψ' ἐθανεν μέγας Εὐρύτος, οὐδ' ἐπὶ γῆρας
 ἔκετ' ἐνὶ μεγάροισιν· χολωσάμενος γὰρ Ἀπόλλων
 ἔκτανεν, οὐνεκά μιν προχαλίζετο τοξάζεσθαι.
 Δουρὶ δ' ἀκοντίζω, ὅσον οὐκ ἄλλος τις οἷσ' τῷ.
 230 Οἷοισιν δεῖδοικα ποσὶν μή τις με παρέλθῃ
 Φαιήκων· λίην γὰρ ἀεικαλίως ἔδαμάσθην
 κύμασιν ἐν πολλοῖς· ἐπεὶ οὐ κοιμῶ κατὰ νῆα
 ἦεν ἐπηετανός· τῷ μοι φίλα γυῖα λένονται.
 Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ·
 235 Ἀλκίνοος δὲ μιν οἷος ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 Ξεῖν', ἐπεὶ οὐκ ἀχάριστα μεθ' ἡμῖν ταῦτ' ἀγορεύεις,
 ἀλλ' ἐθέλεις ἀρετὴν σὴν φαίνεμεν, ἥ τοι ὀπηδεῖ,
 γεωόμενος ὅτι σ' οὗτος ἀνὴρ ἐν ἀγῶνι παραστάς
 νεύεσεν· ὥς ἂν σὴν ἀρετὴν βροτοὶς οὐκ ὄνοιτο,
 240 ὅστις ἐπίστατο ἥσι φρεσὶν ἄρτια βάξιν·
 ἀλλ' ἄγε, νῦν ἐμέθεν ξυνία ἔπος, ὅφρα καὶ ἄλλω
 εἰπῆς ἡρώων, ὅτε κεν σοὶς ἐν μεγάροισιν
 δαινύη παρὰ σῇ τ' ἀλόχῳ καὶ σοῖσι τέκεσσιν,
 ἡμετέρης ἀρετῆς μεμνημένος, οἷα καὶ ἡμῖν
 245 Ζεὺς ἐπὶ ἔργα τίθησι διαμπερές ἐξέτι πατρῶν.
 Οὐ γὰρ πυγμαῖοι εἰμὲν ἀμύμονες οὐδὲ παλαιστοί,
 ἀλλὰ ποσὶ κραϊπνὸς θέομεν καὶ νηυσὶν ἀριστοί·
 αἰεὶ δ' ἡμῖν δαῖς τε φίλη κίχρις τε χοροὶ τε,
 εἰματά τ' ἐξημοῖα λοετρά τε θερμὰ καὶ εὐναί.
 250 Ἄλλ' ἄγε, Φαιήκων βητάρμονες, ὄσσοι ἀριστοί,
 παῖσατε· ὥς γ' ὁ ξεῖνος ἐνίσπῃ οἷσι φίλοισιν,
 οἷκαδε νοστήσας, ὅσπον περιγιγνόμεθ' ἄλλων
 ναυτιλῇ καὶ ποσσὶ καὶ ὀρχηστῷ καὶ χοῖδῃ.
 Δημοδόκῳ δὲ τις αἶψα κίων φόρμιγγα λίγειαν
 255 οἰσέτω, ἥ που κεῖται ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν.
 Ὡς ἔφατ' Ἀλκίνοος θεοεικέλος· ὥρτο δὲ κῆρυξ,
 οἷσων φόρμιγγα γλαφυρὴν δόμου ἐκ βασιλῆος.
 Αἰσυνμῆται δὲ κριτοὶ ἐννέα πάντες ἀνέστησαν
 δῆμοι, οἳ κατ' ἀγῶνας εὐπρήσσεσκον ἕκαστα·
 260 λείπναν δὲ χορὸν, καλὸν δ' εὐρυαν ἀγῶνα.
 Κῆρυξ δ' ἔγγυθεν ἦλθε, φέρων φόρμιγγα λίγειαν
 Δημοδόκῳ· ὃ δ' ἐπειτα κ' ἐς μέσον ἀμφὶ δὲ κοῦροι
 πρωθῆβαι ἴσταντο, δαήμενες ὀρχηθμοῖο·
 πέπληγον δὲ χορὸν θεῖον ποσσὶν· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 265 μαρμαρυγὰς θηεῖτο ποδῶν, θαύμαζε δὲ θυμῷ.

Ceterorum autem haudquaquam ullum rejicio, nec despicio;
 sed volo cognoscere et periculum-facere palam.
 In-omnibus enim non ignavus sum, inter homines quotquot
 certamina sunt. Bene quidem arcum novi perpolitum tractare
 :] primus virum contingerem, sagitta-missa in turba
 virorum infestorum : etiam si valde multi socii
 juxta astarent, et sagittas-mitterent in-viros.
 Solus vero me Philoctetes vincebat arcu,
 populo in Trojanorum, quando arcum-tendebamus Achivi;
 ceteris vero me alio longe praestantiorum esse,
 quotquot nunc mortales sunt in terra panem edentes.
 Cum-viris autem praeis contendere nolo,
 neque cum-Hercule, neque cum-Euryto (Echaliensi ;
 qui etiam cum-immortalibus contendebant de arcum-peritia :
 ideo etiam subito mortuus-est magnus Eurytus, neque ad senectutem
 pervenit in aedibus ; iratus enim eum Apollo
 occidit, quia ipsum provocarat ad-arcum-tendendum.
 Hasta vero jaculor, quantum non alius quisquam sagitta.
 Solis timeo pedibus, ne quis me superet
 Phaeacum : nimis enim improbe domitus-sum
 fluctibus in multis ; quoniam non commeatus apud navim
 erat perpetuus ; ideo mihi cara membra soluta-sunt.
 Sic dixit ; illi vero omnes obmutuerunt silentio :
 Alcinoos autem ipsum solus respondens allocutus-est :

Hospes, quandoquidem non ingrata inter nos haec concio-
 naris,] sed vis virtutem tuam ostendere, quae te comitatur,
 iratus, quod te hic vir in certamine astans
 objurgavit ; ut tuam virtutem mortalis nullus vituperaret,
 quicumque norit sua mente idonea loqui :
 verum age, nunc meum intellige sermonem, ut etiam alii
 dicas heroum, quando tuis in aedibus
 epuleris apud tuamque uxorem et tuos liberos,
 nostrae virtutis recordatus, qualia etiam nobis
 Jupiter opera praebuit perpetuo jam-inde a-majoribus.
 Non enim pugiles sumus inclyti, nec luctatores,
 sed pedibus celeriter currimus, et navibus optimi sumus :
 semper autem nobis conviviumque gratum, citharaque, cho-
 rique,] vestesque mutatoriae, lavacraque calida, et cubilia.
 Verum age, Phaeacum saltatores, quotquot optimi,
 ludite ; ut hospes dicat suis amicis,
 domum reversus, quantum superemus alios
 rei-nauticae-peritia, et pedibus, et saltatione, et cantu.
 Demodoco vero aliquis statim profectus citharam argutam
 affert, quae alibi jacet in nostris aedibus.

Sic dixit Alcinoos deo-similis : surrexit autem praeco,
 allaturus citharam cavam e domo regis.
 Moderatores autem ludorum lecti novem omnes surrexere,
 publici, qui in certaminibus ordinabant singula :
 complanarunt autem aream, pulcrumque dilatarunt circum.
 Praeco vero prope venit, ferens citharam argutam
 Demodoco ; is autem deinde ixit in medium : circum vero ju-
 venes] primum-pubescentes stabant, periti saltationis :
 quatiebant vero circum divinum pedibus : at Ulysses
 micationes admirabatur pedum, stupefcebatque animo.

Αὐτὰρ ὁ φορμίζων ἀνεβάλλετο καλὸν αἰδεῖν,
 ἀμψὶ Ἄρεος φιλότῃτος εὖστεφάνου τ' Ἀφροδίτης·
 ὥς τὰ πρῶτα μίγησαν ἐν Ἡφαιστοῖο δόμοισιν
 λάθρῃ· πολλὰ δ' ἔδωκε, λέχος δ' ἤσχυνε καὶ εὐνὴν
 270 Ἡφαιστοῖο ἀνακτος· ἄφαρ δέ οἱ ἀγγέλος ἦλθεν
 Ἥλιος, ὃ σφ' ἐνόησε μιγαζομένους φιλότῃτι.
 Ἡφαιστος δ' ὥς οὖν θυμαλγέα μῦθον ἄκουσεν,
 βῆ β' ἱμεν ἐς χαλλεῖωνα, κακὰ φρεσὶ βυσσοδομεύων·
 ἐν δ' ἔθετ' ἀκμοθέτῃ μέγαν ἄκμονα, κόπτε δὲ δεσμοῦς
 275 ἀρρήκτους, ἀλύτους, ὅφρ' ἐμπεδον αὐθι μένοιεν.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τεύξε δόλον, κεχολωμένος Ἄρει,
 βῆ β' ἱμεν ἐς θάλαμον, ὅθι οἱ φίλα δέμνι' ἔκειτο·
 ἀμψὶ δ' ἄρ' ἐρμίσιν χεῖς δέσματα κύκλῳ ἀπάντη·
 πολλὰ δὲ καὶ καθύπερθε μελαθρόφιν ἐξεκένυτο,
 280 ἥτ' ἀράχνια λεπτά, τάγ' οὐ κέ τις οὐδὲ ἴδοιτο,
 οὐδὲ θεῶν μακάρων· πέρι γὰρ δολόνετα τέτυκτο.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα δόλον περὶ δέμνια χεῖν,
 εἶσατ' ἱμεν ἐς Αἴημον, εὐκτίμενον πτολίεθρον,
 ἣ οἱ γαῖαν πολλὴ φιλάτῃ ἐστὶν ἀπασέων.
 285 Οὐδ' ἀλαοσκοπὴν εἶχε χρυσήνιος Ἄρης,
 ὥς ἴδεν Ἡφαιστον κλυτοτέχνην νόσφι κίοντα·
 βῆ δ' ἱμεναι πρὸς δῶμα περικλυτοῦ Ἡφαιστοῖο,
 Ἰσχανῶν φιλότῃτος εὖστεφάνου Κυθερείης.
 Ἡ δὲ νέον παρὰ πατρός ἐρισθενέος Κρονίωνος
 290 ἐρχομένη κατ' ἄρ' ἔξεθ'· ὃ δ' εἶσω δώματος ἤει
 ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χεῖρ' ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Δεῦρο, φίλη, λέκτρονδε τραπέσιμον εὐνηθέντε.
 Οὐ γὰρ εἴθ' Ἡφαιστος μεταδήμιος, ἀλλὰ που ἦδη
 οἴχεται ἐς Αἴημον μετὰ Σίντιας ἀγριοφώνους.
 295 Ὡς φάτο· τῇ δ' ἀσπαστὸν εἰσάτο κοιμηθῆναι.
 Τῷ δ' ἐς δέμνια βάντε κατέδραθον· ἀμψὶ δὲ δεσμοὶ
 τεχνήντες ἔχυντο πολύφρονος Ἡφαιστοῖο·
 οὐδὲ τι κινήσαι μελέων ἦν οὐδ' ἀναείραι.
 Καὶ τότε δὴ γίγνασκον, ὅτ' οὐκέτι φукτὰ πέλοντο.
 300 Ἀγχιμόλον δὲ σφ' ἦλθε περικλυτὸς Ἀμρυγῆεις,
 αὐτίς ὑποστρέψας, πρὶν Αἴημον γαῖαν ἰδέσθαι·
 Ἥλιος γάρ οἱ σκοπὴν ἔχεν εἰπέ τε μῦθον.
 [Βῆ δ' ἱμεναι πρὸς δῶμα, φίλον τετιγμένους ἦτορ·]
 Ἔσθη δ' ἐν προθύροισι, χόλος δὲ μιν ἄγριος ἥρει·
 305 σμερδαλέον δ' ἐβόησε γέγωνέ τε πᾶσι θεοῖσιν·
 Ζεῦ πάτερ ἦδ' ἄλλοι μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἑόντες,
 δεῦθ' ἵνα ἔργα γελαστά καὶ οὐκ ἐπιεικτὰ ἴδῃσθε·
 ὥς ἐμὰ χαλὸν ἑόντα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη
 αἰὲν ἀτιμάζει, φιλέει δ' αἰδῆλον Ἄρῃα·
 310 οὐνεχ' ὃ μὲν καλὸς τε καὶ ἀρτίπος, αὐτὰρ ἐγώ γε
 ἡπεδανὸς γενόμεν· ἀτὰρ οὐτι μοι αἴτιος ἄλλος,
 ἀλλὰ τοκτῆς δύω· τῷ μὲν γείνασθαι ὀφείλον.
 Ἄλλ' ὄψεσθ', ἵνα τῶγε καθεύδετον ἐν φιλότῃτι,
 εἰς ἐμὰ δέμνια βάντες· ἐγὼ δ' ὀρόνῃ ἀκάρχημα.
 315 Οὐ μὲν σφεας ἔτ' ἔολπα, μίνυνθά γε, κείμεν οὕτω
 καὶ μάλα περ φιλέοντες· τάγ' οὐκ ἐβελήσετον ἄμφω
 εὔδειν· ἀλλὰ σφωε δόλος καὶ δεσμός ἐρύξει,
 εἰσέκοι μοι μάλα πάντα πατὴρ ἀποδώσει ἔεδνα,
 ὅσσα οἱ ἐγγυάλιξα κυνώπιδος εἶνεκα κούρης·

Sed ille (*Demodocus*) citharam pulsans orsus est pulcre ca-
 nere,] de Martis amore pulcraque-corona-cinctæ Veneris,
 ut primum coierint in Vulcani ædibus
 clam : plurima autem dedit, lectumque dedecoravit et cubile
 Vulcani regis : statim vero illi nuntius venit
 Sol, qui ipsos observavit sese-miscentes amore.
 Vulcanus autem, simulac tristem sermonem audiverat,
 profectus est ire in officinam, mala animo intimo-molens :
 imposuitque incudis-stipiti magnam incudem, cudebatque
 vincula] infragilia, insolubilia, ut firmiter illic manerent.
 Ac postquam struxerat dolum, iratus Marti,
 profectus est ire in thalamum, ubi ei cara cubilia strata erant
 circumfudit autem lecti fulcris vincula circulo undique :
 multa autem et desuper e-fastigio effusa erant,
 tanquam aranæ-fila tenuia, quæ nemo ne cerneret quidem,
 nec deorum beatorum : perquam enim dolosa facta erant.
 Ac postquam omnem dolum circa lectum fuderat,
 simulavit-se ire in Lemnum, pulcre-ædificatum oppidum,
 quæ illi terrarum multo carissima est omnium.
 Nec cæcam-speculationem habebat aureis-frenis-utens Mars,
 ut vidit Vulcanum inclytum-artificem seorsum profectum ;
 profectus est autem ire ad domum inclyti Vulcani,
 cupiens amoris pulcra-corona-redimitæ Veneris.
 Hæc vero recens a patre præpotente Saturnio
 veniens jam desidebat : ille autem intra domum ivit,
 inque manu ei hæsit, verbumque dixit, et elocutus est :
 Huc-age, cara, ad-lectum convertamur decumbentes.
 Non enim amplius Vulcanus inter-nos est, sed puto jam
 abiit in Lemnum, ad Sintias barbara-lingua.
 Sic dixit : illi autem gratum visum est cubare.
 Hi vero lectum ingressi concumbebant ; sed vincula
 fabrefacta circumfundebantur prudentis Vulcani ;
 neque ullum movere erat membrorum, neque attollere.
 Et tum demum agnoscebat, quod non-amplius effugium erat.
 Prope autem eis venit inclytus Vulcanus,
 iterum reversus, antequam ad-Lemni terram venisset ;
 Sol enim ei speculationem habebat, narravitque rem.
 [Profectusque est ire ad domum, caro afflictus corde.]
 Stetit autem in vestibulo, iraquo ipsum sæva cepit :
 horrendumque clamavit, ut-audiretur omnibus diis :
 Jupiter pater, atque alii beati dii sempiterni,
 venite, ut opera ridicula et non tolerabilia videatis :
 ut me, claudus quom-sim, Jovis filia Venus
 semper ignominia-afficit, amatque perniciosum Martem :
 eo-quod ille quidem pulcerque et sanis-pedibus, at ego
 imbecillis sum : ac neutiquam mihi in-causa alius est,
 quam parentes duo ; qui me non genuisse debebant.
 Sed videte, ubi illi dormiunt in amore,
 meum lectum ingressi ; ego vero aspiciens contristor.
 Non quidem illos amplius puto, vel paululum, dormituros ita,
 etiamsi valde amantes : cito non volent ambo
 dormire : sed ipsos dolus et vinculum detinebit,
 donec mihi propius omnia pater retribuat sponsalia,
 quæcunque ei præbui impudentis gratia puellæ :

320 οὐνεκά οἱ καλὴ θυγάτηρ, ἀτὰρ οὐκ ἐχέθυμας.
 "Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἀγέροντο θεοὶ ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ·
 ἦλθε Ποσειδάων γαίηχος· ἦλθ' ἐριούνης
 Ἑρμείας· ἦλθεν δὲ ἀναξ ἐκάεργος Ἀπόλλων.
 Ὀπλότεραι δὲ θεαὶ μένον αἰδοῖ οἶκοι ἐκάστη.
 325 Ἔσταν δ' ἐν προθύροις θεοὶ, δωτήρες ἑάων·
 ἀσθεστος δ' ἄρ' ἐνώρτο γέλως μακάρεσσι θεοῖσιν,
 τέχνας εἰσροῶσι πολὺρρνος Ἥφαιστοιο.
 Ὡδὲ δὲ τις εἰπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
 Οὐκ ἀρετᾷ κακὰ ἔργα· κίχαινε τοι βραδὺς ὠκύν·
 330 ὥς καὶ νῦν Ἥφαιστος ἑὼν βραδὺς εἶλεν Ἄρῃα,
 ὠκύτατόν περ ἔοντα θεῶν, οἱ Ὀλυμπον ἔχουσιν,
 χαλὸς ἑὼν, τέχνησι· τὸ καὶ μοιχάγρι· ὀφέλλει.
 "Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Ἑρμῆν δὲ προσέειπεν ἀναξ, Διὸς υἱός, Ἀπόλλων·
 335 Ἑρμεία, Διὸς υἱέ, διάκτορε, δῶτορ ἑάων,
 ἦ βᾶ κεν ἐν δεσμοῖς ἐθέλοις κρατεροῖσι πιεσθεῖς
 εὐδὲιν ἐν λέκτροισι παρὰ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ;
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα διάκτορος Ἀργεῖφόντης·
 αἶ γὰρ τοῦτο γένοιτο, ἀναξ ἐκατηβόλ' Ἀπόλλων.
 340 Δεσμοὶ μὲν τρεῖς τόσσοι ἀπείρονες ἀμφὶ ἔχιοιεν,
 ὅμεις δ' εἰσροῶτε θεοὶ πᾶσαι τε θέαιναι·
 αὐτὰρ ἐγὼν εὐδοίμῃ παρὰ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ.
 "Ὡς ἔφατ'· ἐν δὲ γέλως ὥρ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
 Οὐδὲ Ποσειδάωνα γέλως ἔχε, λίσσετο δ' αἰεὶ
 345 Ἥφαιστον κλυτοεργόν, ὅπως λύσειεν Ἄρῃα·
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Λῦσον· ἐγὼ δέ τοι αὐτὸν ὑπὸ πλοκάμῳ, ὥς σὺ κελεύεις,
 τίσειν αἷσιμα πάντα μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περικλυτὸς Ἀμφιγυήης·
 350 μὴ με, Ποσειδάων γαίησχε, ταῦτα κέλευε·
 δεῖλαι τοὶ δειλῶν γε καὶ ἐγγυαὶ ἐγγυάσθαι.
 Πῶς ἂν ἐγὼ σε δέοιμι μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν,
 εἰ κεν Ἄρῃς οἴχοιτο, χρέος καὶ δεσμὸν ἀλύξας;
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Ποσειδάων ἐνοσίχθων·
 355 Ἥφαιστ', εἰπερ γάρ κεν Ἄρῃς χρεῖος ὑπαλύξας
 οἴχῃται φεύγων, αὐτὸς τοὶ ἐγὼ τάδε τίσω.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα περικλυτὸς Ἀμφιγυήης·
 οὐκ ἔστ' οὐδὲ ἔοικε τεδὸν ἔπος ἀρνήσασθαι.
 "Ὡς εἰπὼν δεσμῶν ἀνίει μένος Ἥφαιστοιο.
 360 Τὼ δ' ἔπει ἐκ δεσμοῖο λύθεν, κρατεροῦ περ ἔντος,
 αὐτῆς ἀναΐξαντε, ὃ μὲν Θρηάκῃνδε βεβήκει,
 ἡ δ' Ἄρα Κύπρον ἵκανε φιλομμειδῆς Ἀφροδίτῃ,
 ἐς Πάφον· ἔνθα δὲ οἱ τέμμενος βωμός τε θυεῖς·
 ἔνθα δὲ μιν Χάριτες λούσαν καὶ χρίσαν ἐλαίῳ
 365 ἀμβρότι, ὅα θεοὺς ἐπενήνοθεν αἰὲν ἔοντας·
 ἀμφὶ δὲ εἴματα ἔσσαν ἐπὶ ῥάτῃ, θαῦμα ἰδέσθαι. [σεύς
 Ταῦτ' ἄρ' αἰδοῦς αἰεὶ περικλυτός· αὐτὰρ Ὀδυσ-
 σέτερος· ἐνὶ φρεσὶν ᾗσιν ἀκούων ἡδὲ καὶ ἄλλοι
 Φαίηκες δολιχέρετμοι, ναυσίκλυτοι ἄνδρες.
 370 Ἀλκίνοος δ' Ἄλιον καὶ Λαοδάμαντα κέλευσεν
 μουνᾷ δρχήσασθαι, ἐπεὶ σφισιν οὕτις ἔριζεν.
 Οἱ δ' ἔπει οὖν σφαῖραν καλὴν μετὰ χερσὶν ἔλοντο,
 πορφυρέην, τήν σφιν Πόλυβος ποίησε δαΐφρων·

quoniam illi pulcra erat filia, at non animi-continens.

Sic dixit; ac congregati sunt dii ad aere-fundatam domum : venit Neptunus terræ-concussor : venit utilium-auctor Mercurius; venit etiam rex jaculator Apollo.

Feminae vero deæ manebant præ-pudore domi singulæ.

Stabant autem in vestibulo dii, datores honorum;

immensusque inde exortus est risus diis beatis, artificia insipientibus prudentis Vulcani.

Sic autem aliquis dicebat intuitus proximum alium :

Non bene succedant mala opera : assequitur vero tardus celerem :] ut nunc Vulcanus, qui est tardus, cepit Martem, velocissimum licet deorum, qui Olympum tenent. claudus ipse, artificio : eo et adulterii-mulctam debet.

Sic illi quidem talia inter se loquebantur.

Mercurium autem allocutus est rex, Jovis filius, Apollo :

Mercuri, Jovis fili, internuntie, dator bonorum, nunquid in vinculis veller fortibus compressus dormire in lectis, apud auream Venerem?

Huic autem respondit deinde internuntius Argicida : utinam enim hoc fieret, rex longe-jaculans Apollo.

Vincula quidem ter tanta infinita circumjecta me tenerent; vos autem inspicere dii, omnesque deæ :

at ego dormire apud auream Venerem.

Sic dixit; risus autem exortus est inter-immortales deos.

Non-vero Neptunum risus tenebat, precabatur autem is usque Vulcanum inclytum-artificem, ut solveret Martem : et ipsum allocutus verba alata dicebat :

Solve; ego vero tibi ipsum spondeo, ut tu jubes, repensurum-esse æqua omnia inter immortales deos.

Hunc autem rursus allocutus est inclytus Vulcanus :

ne me, Neptune terræ-concussor, hæc jube : debiles utique pro-debilibus etiam sponsiones ad-spondendum.] Quo-pacto ego te obligarim inter immortales deos,

si Mars abierit, debito et vinculis elapsus?

Hunc autem rursus allocutus est Neptunus terræ-concussor :] Vulcane, etiamsi enim Mars debito elapsus abierit fugiens, ipse tibi ego hæc persolvam.

Huic autem respondit deinde inclytus Vulcanus : non licet, neque decet, tuam orationem abnuere.

Sic locutus, e-vinculis eos solvit robor Vulcani.

Illi vero postquam e vinculis soluti-erant, fortia licet essent, statim prosilientes, ille quidem in-Thraciam ivit; hæc autem in-Cyprum pervenit, risum-amans Venus, in Paphum; ibi vero ei lucus est araque odorata; ibique ipsam Gratia lavarunt, et unxerunt oleo immortali, qualia diis gratiam-addunt sempiternis; ac vestesque ei induerunt desiderabiles, mirabile visu.

Hæc igitur cantor cantabat inclytus : at Ulysses oblectabatur in mente sua audiens, atque etiam alii Phæaces longis-remis-utentes, re-nautica-inclyti viri.

Alcinous autem Halium et Laodamantem jussit solos tripudiare, quoniam cum-ipsis nemo certabat. Hi igitur postquam pilam pulcrā in manibus acceperant, purpuream, quam ipsis Polybus fecerat prudens :

τὴν ἑτερος ῥίπτασκε ποτὶ νέφεα σκιδέντα,
 375 ἰδὼν θεὸς ὅπσιον· ὁ δ' ἀπὸ χθονὸς ὕψος' ἀερθεῖς,
 ῥηϊδίως μεθέλεσκε, πάρος ποσὶν οὐδας ἰκέσθαι.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ σφαῖρην ἄν' ἰὺν πειρήσαντο,
 ὠρχίσθη· δὴ ἔπειτα ποτὶ χθονὶ πούλυδοτερην,
 ταρφε' ἀμειβομένην· κοῦροι δ' ἐπελήκειον ἄλλοι,
 380 ἑσταότες κατ' ἀγῶνα, πολὺς δ' ὑπὸ κόμπος δρώρει.
 Δὴ τότε ἄρ' Ἀλκίνοον προσεφώνεε διὸς Ὀδυσσεύς·
 Ἀλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,
 ἧ μὲν ἀπειλησας, βητάριμονας εἶναι ἀρίστους,
 ἧ δ' ἄρ' ἐτοῖμα τέτυκτο· σέβας μ' ἔχει εἰςορόωντα.
 385 Ὡς φάτο· γῆθησεν δ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο·
 αἶψα δὲ Φαιήκεσσι φιληρέτμοισι μετηύδα·
 Κέκλυτε, Φαιήκων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες·
 ὁ ξείνος μάλα μοι δοκεῖ πεπνυμένος εἶναι.
 Ἄλλ' ἄγε οἱ δῶμεν ξεινήιον, ὥς ἐπιεικὲς.
 390 Δῶδεκα γὰρ κατὰ δῆμον ἀριπρεπέες βασιλῆες
 ἄρχοι κραινοῦσι, τρικαιδέκατος δ' ἐγὼ αὐτός·
 τῶν οἱ φᾶρος ἕκαστος εὐπλυνὲς ἡδὲ χιτῶνα
 καὶ χρυσοῖο τάλαντον ἐνείκατε τιμήντος·
 αἶψα δὲ πάντα φέρωμεν ἀολλέες, ὅρρ' ἐνὶ χερσὶν
 395 ξείνος ἔχων, ἐπὶ δόρπον ἴη χαίρων ἐνὶ θυμῷ.
 Εὐρύαλος δὲ ἔαυτὸν ἀρεσσάσθω ἐπέεσσιν
 καὶ δῶρ' ἐπεὶ οὕτι ἔπος κατὰ μοῖραν ἔειπεν.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον ἡδ' ἐκέλευον·
 δῶρα δ' ἄρ' οἰσέμεναι πρόθεσαν κήρυκα ἕκαστος.
 400 Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπαμειβετο φώνησέν τε·
 Ἀλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,
 τοιγὰρ ἐγὼ τὸν ξείνον ἀρέσσομαι, ὥς σὺ κελεύεις·
 δώσω οἱ τὸδ' ἄορ παγχάλκειον, ᾧ ἐπὶ κῆπη
 ἀργυρεῇ, κολοῖν δὲ νεοπρίστου ἐλέφαντος
 405 ἀμφιδεδίνηται· πολέος δέ οἱ ἄξιον ἔσται.
 Ὡς εἰπὼν ἐν χερσὶ τίθει ἑξίφος ἀργυρόηλον,
 καὶ μιν φωνήσας ἔπειτα πτερόεντα προσεῖπεν·
 Χαῖρε, πάτερ ὦ ξεῖνε· ἔπος δ' εἴπερ τι βέβαχται
 δεινὸν, ἄφαρ τὸ φέροισεν ἀναρπάσσαι ἄελλα.
 410 Σοὶ δὲ θεοὶ ἀλογχόν τ' ἰδέειν καὶ πατρίδ' ἰκέσθαι
 δοῖεν· ἐπειδὴ θηδὰ φῶν ἀπο πῆματα πάσχεις. [σεύς·
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 καὶ σὺ, φίλος, μάλα χαῖρε, θεοὶ δέ τοι ὄλβια δοῖεν,
 μηδέ τί τοι ἑξίφος γε ποθὶ μετόπισθε γένοιτο
 415 τοῦτο, θ δὴ μοι δῶικας, ἀρεσσάμενος ἐπέεσσιν.
 Ἦ ῥα καὶ ἀμφ' ὦμοισι θέτο ἑξίφος ἀργυρόηλον.
 Δύσετό τ' ἥλιος, καὶ τῷ κλυτὰ δῶρα παρῆεν·
 καὶ τάγ' ἐς Ἀλκινόοιο φέρον κήρυκες ἀγαυοί·
 δεξάμενοι δ' ἄρα παῖδες ἀμύμονος Ἀλκινόοιο,
 420 μητρὶ παρ' αἰδοῖαν ἔθεσαν περικαλλέα δῶρα.
 Τοῖσιν δ' ἡγεμόνευ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο·
 ἐλθόντες δὲ κάθιστον ἐν ὑψηλοῖσι θρόνοισιν.
 Δὴ ῥα τότε Ἀρήτην προσέφη μένος Ἀλκινόοιο·
 Δεῦρο, γύναι, φέρε χηλὸν ἀριπρεπέ', ἥ τις ἀρίστη·
 425 ἐν δ' αὐτῇ θὲς φᾶρος εὐπλυνὲς ἡδὲ χιτῶνα.
 Ἀμφὶ δέ οἱ πυρὶ χαλκὸν ἰήνατε, θερμετε δ' ὕδωρ,
 ὅφρα λουσάμενός τε ἰδὼν τ' εὖ κείμενα πάντα

hanc alter jactabat ad nubes umbrosas,
 flexus retro; alter autem a terra in-altum elatus
 facile receptabat, antequam pedibus ad-solum venisset.
 At postquam pila in rectum *jacienda* periculum-locerant,
 sallabant jam deinde in terra alma,
 frequenter alternantes; juvenes vero applaudebant ceteri,
 stantes in consessu-spectatorum: multus autem strepitus or-
 tus-est.] Tum vero Alcinoum allocutus-est divinus Ulysses:
 Alcinoe rex, omnium clarissime civium,
 sane quidem pollicitus-es, tripudiatōres esse optimos;
 sane vero inde *hæc* effecta sunt: stupor me tenet insipientem.
 Sic dixit; lætata-est autem sacra vis Alcinoi;
 statimque Phæacas remigii-studiosos allocutus-est:
 Audite, Phæacum ductores atque principes:
 hospes valde mihi videtur prudens esse.
 Verum age, ei demus hospitale-munus, uti par est.
 Duodecim enim in populo præclari reges
 principes imperant, tertius-decimus vero ego ipse;
 horum ei vestem singuli bene-lotam, et tunicam,
 et auri talentum ferte pretiosi:
 statim vero omnia portemus conferti, ut in manibus
hæc hospes habens, ad cœnam veniat gaudens in animo.
 Euryalus autem eum ipsum placet verbis,
 et dono; quoniam nequaquam verbum decenter locutus-est.
 Sic dixit: illi autem omnes approbabant, et hortabantur;
 donaque apportatū miserunt præconem singuli.
 Huic autem rursus Euryalus respondit, dixitque:
 Alcinoe rex, omnium illustrissime civium,
 enimvero ego hospitem placabo, sicut tu jubes:
 dabo ei hunc ensen totum-æreum, cui inest manubrium
 argenteum, vagina autem recens-secti eboris
 circum-tornata-est: magni vero ei pretii erit.
 Sic fatus, in manibus posuit ensen argenteis-clavis-dis-
 tinctum,] et ipsum compellans verbis alatis allocutus-est:
 Gaude, pater o hospes! verbum vero si quod temere-di-
 ctum-est] grave, statim illud auferant abreptum procellæ.
 Tibi autem dii uxorem videre, et in-patriam pervenire,
 dent; quoniam diu procul ab amicis ærumnas pateris.
 Hunc autem respondens affatus-est ingeniosus Ulysses:
 et tu, amice, valde gaude; dii vero tibi felicia dent;
 neque ullum tibi ensis desiderium posthac fiat
 hujus, quem jam mihi dedisti, ubi-placaras verbis.
 Dixit et circa humeros sibi-posuit ensen argenteis clavis-
 distinctum.] Occidebatque sol, et ei inclyta dona aderant:
 et hæc in domum Alcinoi ferebant præcones illustres:
 suscepta autem filii eximii Alcinoi,
 matrem juxta venerandam posuerunt perpulcra dona.
 Illis autem præibat sacra vis Alcinoi;
 accedentes vero consederunt in altis solis.
 Tunc vero Areten allocuta-est vis Alcinoi:
 Huc-age, mulier, fer arcam luculentam, quæ sit optima;
 inque ea pone vestem bene-lotam et tunicam.
 Et ei in igne ahenum calefacite, tepefaciteque aquam;
 ut ubi-laveritque-se, et viderit bene posita omnia

δῶρα, τὰ οἱ Φαίηκες ἀμύμονες ἐνθάδ' ἐνείκαν,
δαιτί τε τέρπηται καὶ δοιδῆς ὕμνον ἀκούων.

430 Καὶ οἱ ἐγὼ τόδ' ἄλειςον ἐμὸν περικαλλὲς ὀπάσσω,
χρῦσεον, ὅρρ' ἐμέθεν μεμνημένος ἤματα πάντα
σπένδῃ ἐνὶ μεγάρῳ Διὶ τ' ἄλλοισιν τε θεοῖσιν.

Ὡς ἔφατ'· Ἀρήτη δὲ μετὰ δμῳῇσιν ἔειπεν,
ἀμφὶ πυρὶ στήσαι τρίποδα μέγαν ὅτι τάχιστα.
435 Αἱ δὲ λοετροχόον τρίποδ' ἴστασαν ἐν πυρὶ κηλέῳ·
ἐν δ' ἄρ' ὕδωρ ἔχεαν, ὑπὸ δὲ ξύλα δαίον ἐλοῦσαι.

Γάστρην μὲν τρίποδος πῦρ ἄμφεπε, θέρμετο δ' ὕδωρ.
Τόφρα δ' ἄρ' Ἀρήτη ξείνῳ περικαλλέα χηλὸν
ἐξέφερεν θαλάμοιο, τίθει δ' ἐνὶ κάλλιμα δῶρα,
440 ἐσθῆτα χρυσὸν τε, τὰ οἱ Φαίηκες ἔδωκαν·
ἐν δ' αὐτῇ φᾶρος θῆκεν καλὸν τε χιτῶνα
καὶ μιν φωνήσας· ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Αὐτὸς νῦν ἴδε πῶμα, θοῶς δ' ἐπὶ δεσμὸν ἦλθον,
μή τις τοι καθ' ὁδὸν δηλήσεται, ὅππότε· ἂν αὐτὴ
445 εὐδῶσθα γλυκὺν ὕπνον, ἰὼν ἐν νηὶ μελαίνῃ.

Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
αὐτίκ' ἐπήρτρε πῶμα, θοῶς δ' ἐπὶ δεσμὸν ἦλθεν
ποικίλον, οὐ ποτὲ μιν δάδα φρεσὶ πότνια Κίρκη.
Αὐτόδιον δ' ἄρα μιν ταμίη λούσασθαι ἄνωγεν,
450 ἔς ῥ' ἀσάμινθον βάνθ'· ὁ δ' ἄρ' ἀσπασίως ἴδε θυμῷ
θερμὰ λοστρ', ἐπεὶ οὐτὶ κομιζόμενός γε θάμιζεν,
ἐπειδὴ λίπε δῶμα Καλυψούς ἡϊκόμοιο·
τόφρα δὲ οἱ κοιμηθῆ γε θεῷ ὥς ἔμπεδος ἦεν.

Τὸν δ' ἐπεὶ οὖν δμῳαὶ λούσαν καὶ χρίσαν ἑλαίῳ,
455 ἀμφὶ δὲ μιν χλαῖναν καλὴν βάλλον ἡδὲ χιτῶνα,
ἔκ ῥ' ἀσάμινθου βὰς ἀνδρας μέτα οἰνοποτῆρας
ἦτε· Ναυσικάα δὲ θεῶν ἀπο κάλλος ἔχουσα
στήθεα παρὰ σταθμὸν τέγεος πύκα ποιητοῖο
θαύμαζεν δ' Ὀδυσῆα ἐν ὀφθαλμοῖσιν δρῶσα·
460 καὶ μιν φωνήσας· ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Χαῖρε, ξεῖν', ἴνα καὶ ποτ' ἐὼν ἐν πατρίδι γαίῃ
μνήσῃ ἐμεῖ', ὅτι μοι πρώτην ζωάγρ' ὀφείλεις.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
Ναυσικάα, θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο, [σεύς.

465 οὕτω νῦν Ζεὺς θέλῃ, ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης,
οἴκαδέ τ' ἐλθέμεναι καὶ νόστιμον ἦμαρ ἰδέσθαι·
τῷ κέν τοι καὶ κείθι θεῷ ὥς εὐχετομήν
αἰεὶ ἤματα πάντα· σὺ γάρ μ' ἐδιώσας, κούρη.

Ἥσα καὶ ἐς θρόνον ἴξε παρ' Ἀλκίνοον βασιλῆα.

470 Οἱ δ' ἤδη μοῖρας τ' ἐνεμον κερώνντο τε οἶνον.
Κῆρυξ δ' ἐγγύθεν ἦλθεν ἄγων ἐρίηρον δοῖδον
Δημόδοκον, λαοῖσι τετιμένον· εἶσε δ' ἄρ' αὐτὸν
μῆσσω δαιτυμόνων, πρὸς κίονα μακρὸν ἐρείσας.
Δὴ τότε κήρυκα προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
475 νώτου ἀποπροταμών — ἐπὶ δὲ πλεῖον ἐλελειπτο —
ἀργυρόδοντος ὁδὸς, θαλερῇ δ' ἦν ἀμφὶς ἀλοιφῇ·

Κῆρυξ, τῇ δὴ, τοῦτο πόρε κρέας, ὅρα φάγησιν,
Δημόδοκον, καὶ μιν προσπύξομαι, ἀχνύμενός περ.

Πᾶσι γὰρ ἀνθρώποισιν ἐπιχθονίοισιν ἀοῖδοι
480 τιμῆς ἐμμοροὶ εἰσι καὶ αἰδοῦς, οὐνεκ' ἄρα σφέας
οἴμας Μοῦσ' ἐδίδαξε· φίλησθε δὲ φύλον ἀοιδῶν.

dona, quæ ei Phæaces eximii huc tulerunt,
convivioque oblectetur, et cantilenæ modos audiens.

Atque ei ego hoc poculum meum perpulcrum præbebo,
aureum, ut mei memor diebus omnibus
libet in domo Jovique, aliisque diis.

Sic ait; Arete autem inter ancillas dixit,
in igne ut ponerent tripodem magnum quam celerrime.
Hæ vero lavacri tripodem posuerunt in igne ardenti:
et aquam infuderunt, subtusque ligna accendebant allata.

Alvum quidem tripodis ignis ambibat, calefiebatque aqua.
Interea vero Arete hospiti perpulcrum arcam
efferebat e-thalamo, imposuitque pulcra dona,
vestes, aurumque, quæ ei Phæaces dederant:
inque ea pallium posuit, pulcrumque tunicam;
et ipsum compellans verbis alatis allocuta-est:

Ipse nunc vide de-operculo, statim vero vinculum inde,
ne-quis tibi in itinere damnum-afferat, quando tum
dormieris dulcem somnum, iter-faciens in nave nigra.

Ac postquam hoc audierat audens divinus Ulysses,
statim aptavit operculum, celeriterque vinculum indidit
varium, quod olim eum docuit mente veneranda Circe.

Ilico autem ipsum mulier-oconomia lavari jussit,
in balneum ingressum; ille vero libenter vidit animo
calida lavacra; quoniam neutiquam curatus erat-frequenter,
ex-quo liquerat domum Calypsus pulcris-comis:

tunc autem ei curatio, tanquam deo, perpetua erat.
Hunc vero postquam ancillæ laverant et unxerant oleo,
circaque ipsum lænam pulcrum jecerant ac tunicam,
e balneo egressus viros ad vini-potiores
ibat: Nausicaa vero, a diis pulcritudinem habens,
stetit juxta postes tecti firmiter fabricati:
admirabatur autem Ulyssem in oculis aspiiciens,
et ipsum compellans verbis alatis allocuta-est:

Salve, hospes, ut etiam olim, quando-eris in patria terra,
memineris mei, quod mihi primæ vitæ-conservator-pretium
debes.] Hanc autem respondens affatus-est ingeniosus Ulys-
ses:] Nausicaa, filia magnanimi Alcinoi,

sic nunc Jupiter det, altitonans maritus Junonis,
domumque ut-veniam, et reditus diem videam:
ut tibi etiam illic, deæ veluti, vota-fecerim
semper diebus omnibus: tu enim me servasti, puella.

Dixit, et in solio consedit juxta Alcinoum regem.

Hi vero jam porciones distribuebant, miscebantque vinum.
Præco autem prope venit, ducens amabilem cantorem,
Demodocum, populo honoratum; sedereque-fecit ipsum
in-medio convivarum, ad columnam longam acclinatum.
Tunc vero præconem allocutus-est ingeniosus Ulysses,
a-tergo parte abscissa (multum vero supererat)
albis-dentibus suis, florida autem erat circum pinguedo:

Præco, accipe jam, hanc præbe carnem, ut comedat,
Demodoco; et ipsum complectar, mæstus licet.
Apud-omnes enim homines terrestres cantores
honoris compotes sunt et reverentiæ; eo-quod ipsos
cantus Musa docuit; amavit autem ea genus cantorum.

Ὡς ἄρ' ἔφη· κῆρυξ δὲ φέρων ἐν χερσὶν ἔθηκεν
 ἦρ' Δημόδοκον· ὃ δ' ἐδέξατο, χαῖρες δὲ θυμῷ.
 Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτόιμα προκειμένα χεῖρας ἱαλλον.
 485 Αὐτὰρ ἔπει πόσιος καὶ ἐδῆτύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 δὴ τότε Δημόδοκον προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Δημόδοκ', ἔσοχα δὴ σε βροτῶν αἰνίζου' ἀπάντων·
 ἢ σέγε Μοῦσ' εἰδίδασκε, Διὸς παῖς, ἢ σέγ' Ἀπολλων.
 Λῆην γὰρ κατὰ κόσμον Ἀχαιῶν οἶτον αἰεῖεις,
 490 ὅσσ' ἔρξαν τ' ἐπαθόν τε καὶ ὅσσ' ἐμόγησαν Ἀχαιοί·
 οἷς τε που ἢ αὐτὸς παρεὼν ἢ ἄλλου ἀκούσας.
 Ἀλλ' ἄγε δὴ μετὰ θηβι καὶ ἱππου κόσμον αἰεῖσον
 δουρατέου, τὸν Ἑπειὸς ἐποίησεν σὺν Ἀθήνῃ,
 ὃν ποτ' ἐς ἀκρόπολιν δολὸν ἤγαγε Διὸς Ὀδυσσεύς,
 495 ἀνδρῶν ἐμπλήσας, οἳ Ἴλιον ἐξαλάπαξαν.
 Αἶ κεν δὴ μοι ταῦτα κατὰ μοῖραν καταλέξῃ,
 αὐτίκ' ἔγῳ πᾶσιν μυθήσομαι ἀνθρώποισιν,
 ὡς ἄρα τοι πρόφρων θεὸς ὥπασε θέσπιν ἀοιδήν.
 Ὡς φάθ'· ὃ δ' ὀρμηθεὶς θεοῦ ἤρχετο, φαῖνε δ' ἀοιδῶν,
 500 ἔνθεν ἑλὼν, ὡς οἱ μὲν εὖσσελμων ἐπὶ νηῶν
 βάντες ἀπέπλειον, πῦρ ἐν κλισίῃσι βαλόντες,
 Ἀργεῖοι· τοὶ δ' ἤδη ἀνακλυτὸν ἄμφ' Ὀδυσῆα
 εἶατ' ἐνὶ Τρώων ἀγορῇ, κεκαλυμμένοι ἱππῶ·
 αὐτοὶ γάρ μιν Τρῶες ἐς ἀκρόπολιν ἐρύσαντο.
 505 Ὡς ὃ μὲν ἐστῆκε· τοὶ δ' ἄκριτα πολλὰ γόρουον,
 ἤμενοι ἄμφ' αὐτόν· τρίχα δὲ σφισιν ἦνδανε βουλή,
 ἡ δὲ διατμήξει κοῖλον δόρυ νηλεῖ χαλκῷ,
 ἢ κατὰ πετρῶν βαλέειν ἐρύσαντας ἐπ' ἄκρης,
 ἢ ἑαδ' ἄν' ἀγαλμα θεῶν θελκτήριον εἶναι·
 510 τῆπερ δὴ καὶ ἔπειτα τελευτήσεσθαι ἐμέλλεν.
 Αἶσα γὰρ ἦν ἀπολέσθαι, ἔπην πόλις ἀμφικαλύψῃ
 δουρατέον μέγαν ἱππον, ὃν εἶατο πάντες ἄριστοι
 Ἀργεῖων, Τρῶεςσι φόνον καὶ Κῆρα φέροντες.
 Ἥειδεν δ', ὡς ἄστῳ διέπραθον υἴες Ἀχαιῶν,
 515 ἱππὸθεν ἐκχύμενοι, κοῖλον λόχον ἐκπρολιπόντες.
 Ἄλλον δ' ἄλλῃ αἰεῖδε πόλιν κεραϊζέμεν αἰπήν·
 αὐτὰρ Ὀδυσῆα προτὶ δώματα Διηφόβοιο
 βήμεναι ἤϊτ' Ἀρηᾷ σὺν ἀντιθέῳ Μενελάῳ.
 Κεῖθι δὴ αἰνότατον πόλεμον φάτο τολμήσαντα,
 520 νικῆσαι καὶ ἔπειτα, διὰ μεγάλθυμον Ἀθήνην. [σεύς
 ταῦτ' ἄρ' ἀοιδὸς αἰεῖδε χειρικλυτὸς· αὐτὰρ Ὀδυσ-
 τήκετο δάκρυ δ' ἔδευεν ὑπὸ βλεφάροισι παρειάς.
 Ὡς δὲ γυνὴ κλαίῃσι φίλον πόσιν ἀμφιπεσοῦσα,
 δευτε εἴς πρόσθεν πόλιος λαῶν τε πέσθαι,
 525 ἄσπερ καὶ τεκέσσειν ἀμύμων νηλεὲς ἤμαρ·
 ἢ μὲν τὸν θνήσκοντα καὶ ἀσπαίροντ' ἐξιδούσα,
 ἄμφ' αὐτῷ χυμένη λίγα κωχέει· οἱ δὲ τ' ὀπίσθεν
 κόπτοντες δούρεσσι μετάρφρονον ἡδὲ καὶ ὤμους,
 εἵρερον εἰσανάγουσι πόνον τ' ἐχέμεν καὶ οἷζύν·
 530 τῆς δ' ἑλεεινοτάτῃ ἄχρ' ἐφθινύθουσι παρειαί·
 ὡς Ὀδυσσεὺς ἑλεεινὸν ὕπ' ὀφρύσι δάκρυον εἶδεν.
 Ἐνθ' ἄλλους μὲν πάντας ἐλάνθανε δάκρυα λείβων,
 Ἀλκίνοος δὲ μιν ὅς ἐπεφράσατ' ἡδ' ἐνόησεν,
 ἴμενος ἄγχ' αὐτοῦ, βαρὺ δὲ στενάχοντος ἄκουσεν·
 535 αἶψα δὲ Φαιήκεσσι φιληρέτμοισι μετῴδα·

Sic igitur dixit; præco autem ferens in manibus posuit
 heroi Demodoco: is autem accepit, gaudebatque animo.
 Illi vero ad cibos paratos appositos manus extendebant.
 Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
 tum vero Demodocum affatus est ingeniosus Ulysses:
 Demodoce, longe sane te supra-mortales laudo omnes:
 sive te Musa docuit, Jovis filia, sive te Apollo.
 Valde enim accurate Achivorum fatum canis,
 quanta fecerint passique-sint, et quanta laborarint Achivi:
 tanquam alicubi aut ipse præsens fueris, aut ab-alio præsen-
 te audieris.] Verum age jam alio transi et equi apparatus
 cantu] lignei, quem Epeus fecit cum (auxiliente) Minerva,
 quem quondam in arcem, dolum, duxit divinus Ulysses,
 viris impletum, qui Ilium destruxerunt.
 Si jam mihi hæc accurate enarraveris,
 inde ego omnibus edicam hominibus,
 quod sane tibi benignus deus præbuerit divinum cantum.
 Sic dixit: ille vero concitus a-deo incipiebat, exhibebatque
 cantum,] inde aggressus, quomodo alii quidem bene-tabu-
 latus in naves] ingressi enavigarunt, igne in tentoria injecto,
 Argivi: alii vero jam inclutum circa Ulyssem
 sedebant in Trojanorum cætu, tecti equo:
 ipsi enim eum Trojani in arcem protraxerant.
 Sic ille quidem stabat; hi autem incerta multa concionaban-
 tur,] sedentes circa ipsum: trifariam autem ipsis placebat
 consilium,] aut discindere cavum lignum sævo ære,
 aut de petris dejicere protractum in summitatem,
 aut sinere magnum simulacrum deorum placamen esse;
 qua utique *sententia* etiam postea peractum-iri decretum-
 erat.] Fatale enim erat ut-perirent, quando urbs intra-se-con-
 clusisset] ligneum magnum equum, ubi sedebant omnes
 optimi] Argivorum, Trojanis eadem et fatum ferentes.
 Canebat porro, ut urbem depopulati-sint filii Achivorum,
 ex-equo effusi, cavis insidiis relictis.
 Alium autem alias canebat urbem diripere excelsam;
 at Ulyssem ad ædes Deiphobi
 ivisse, tanquam Martem, cum pari-deo Menelao.
 Illic jam gravissimam pugnam dicebat ausum,
 vicisse etiam deinde, per magnanimam Minervam.
 Hæc igitur cantor cantabat eximius; at Ulysses
 tabescebat; lacrima autem rigabat sub palpebris genas.
 Ut vero femina flet dilectum maritum, ei circumvoluta,
 qui suam ante urbem populumque ceciderit,
 urbi et liberis arcens sævum diem;
 hæc quidem illum morientem et palpitantem intuita,
 super illum fusa stridule ejulat; illi vero pone
 caedentes hastis tergum, atque etiam humeros *civium*,
 servitutem inducunt, laboremque sustinentum et ærummam;
 hujus autem miserabilissimo dolore tabescunt genæ:
 sic Ulysses miserabilem sub palpebris lacrimam stillabat.
 Ibi alios quidem omnes latebat lacrimas fundens,
 Alcinous autem ipsum solus animadvertit et observavit,
 sedens prope ipsum, graviterque ingemiscentem audivit:
 statim vero Phæacibus remigii-studiosis dicebat:

Κέλυτε, Φαιήκων ἡγήτορες ἦδ' ἐμὲ μέδοντες·
 Δημόδοκος δ' ἤδη σχεθέτω φόρμιγγα λίγειαν·
 οὐ γάρ πω πάντεςσι χαριζόμενος τὰδ' αἰδεῖται.
 Ἐξ οὗ δ' ὀρπευόμενός τε καὶ ὥρορε θεῖος αἰοῖδός,
 510 ἐκ τοῦδ' οὐπω παύσατ' οἷζυροῖο γόοιο
 ὁ ξείνος· μάλα πού μιν ἄχος φρένας ἀμφιέβηκεν.
 Ἄλλ' ἄγ', ὁ μὲν σχεθέτω, ἦν' ὁμῶς τερπόμεθα πάντες,
 ξεινοδόχοι καὶ ξείνος· ἐπεὶ πολὺ κάλλιον οὕτω.
 Εἵνεκα γὰρ ξεινοῖο τὰδ' αἰδοῖοιο τέτυκται,
 545 πομπὴ καὶ φίλα δῶρα, τὰ οἱ δίδωμεν φιλέοντες.
 Ἄντι κασιγνήτου ξεινός θ' ἱκέτης τε τέτυκται
 ἀνέρι, ὅς τ' ὀλίγον περ ἐπιψαύῃ πραπίδεςσιν.
 Τῷ νῦν μὴδὲ σὺ κεῖθε νοήμασι κερδαλέοισιν,
 ὅτι κέ σ' εἰρωμαι· φάσθαι δέ σε κάλλιον ἔστιν.
 570 Εἶπ' ὄνομα, ὅτι σε κείθι κάλεον μήτηρ τε πατήρ τε,
 ἄλλοι θ' οἱ κατὰ ἄστυ καὶ οἱ περὶ ναιετάουσιν.
 Οὐ μὲν γάρ τις πάμπαν ἀνώνυμός ἐστ' ἀνθρώπων,
 οὐ κακὸς οὐδὲ μὲν ἐσθλός, ἐπὶν τὰ πρῶτα γέννηται·
 ἀλλ' ἐπὶ πᾶσι τίθενται, ἐπεὶ καὶ τέκωσι, τοκῆες.
 575 Εἶπε δέ μοι γαῖάν τε τὴν δῆμόν τε πόλιν τε·
 ὅρρα σε τῇ πέμπωσι τιτυσκόμεναι φρεσὶ νῆες.
 Οὐ γὰρ Φαιήκεσσι κυβερνητῆρες ἕανιν,
 οὐδέ τι πηδάλι· ἐστὶ, τὰτ' ἄλλα νῆες ἔχουσιν·
 ἀλλ' αὐταὶ ἴσασι νοήματα καὶ φρένας ἀνδρῶν,
 580 καὶ πάντων ἴσασι πόλιας καὶ πῖνας ἀγρούς
 ἀνθρώπων· καὶ λαῖτμα τάχισθ' ἄλδς ἐκπερώσιν,
 ἥρι καὶ νεφέλῃ κεκαλυμμένα· οὐδὲ ποτὲ σφιν
 οὔτε τι πημαίνῃται ἐπὶ θεός οὐδ' ἀπολέσθαι.
 Ἀλλὰ τὸδ' ὥς ποτε πατρός ἐγὼν εἰπόντος ἄκουσα
 585 Νηυσιθόου, ὃς ἔφασκε Ποσειδάων' ἀγάσασθαι
 ἡμῖν, οὐνεκα πομποὶ ἀπήμονές εἰμεν ἀπάντων.
 Φῆ ποτὲ Φαιήκων ἀνδρῶν εὐεργέα νῆα
 ἐκ πομπῆς ἀνιῶσαν ἐν ἡεροειδέϊ πόντῳ
 βαισέμεναι, μέγα δ' ἦμιν ὄρος πόλει ἀμφικαλύψειν.
 570 Ὡς ἀγόρευ' ὁ γέρω· τὰ δέ κεν θεός ἢ τελέσειεν,
 ἢ κ' ἀτέλεστο· εἶη, ὥς οἱ φίλον ἔπλετο θυμῷ.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
 ὅππῃ ἀπεπλάγχθης τε καὶ ἄστινας ἔκεο χώρας
 ἀνθρώπων· αὐτοὺς τε πόλεις τ' εὖ ναιετάσας·
 575 ἢ μὲν ὅσοι χαλεποὶ τε καὶ ἄγριοι οὐδὲ δίκαιοι·
 οἳ τε φιλοξένοι, καὶ σφιν νόος ἐστὶ θεοудής.
 Εἶπε δ' ὁ, ὃ τι κλαίεις καὶ δδύρεαι ἔνδοθι θυμῷ,
 Ἀργείων, Δαναῶν, ἦδ' Ἰλίου ὅϊον ἀκούων.
 Τὸν δὲ θεοὶ μὲν τεύξαν, ἐπεκλώσαντο δ' Ὀδυσσεύς
 580 ἀνθρώποις, ἵνα ᾗσι καὶ ἔσσομένοισιν αἰοιδῇ.
 Ἦ τίς τοι καὶ πηρὸς ἀπέφθιτο Διόθι πρόδ,
 ἐσθλὸς ἐὼν γαμβρός ἢ πενθερός, οἷτε μάλιστα
 κῆδιστοι τελέθουσι, μεθ' αἰμά τε καὶ γένος αὐτῶν;
 ἢ τίς που καὶ ἑταῖρος ἀνὴρ κεχαρισμένα εἰδώς,
 585 ἐσθλός, ἐπεὶ οὐ μὲν τι κασιγνήτοιο χερεῖων
 γίγνεται, ὃς κεν ἑταῖρος ἐὼν πεπνυμένα εἰδῇ.

Audite, Phæacum ductores atque principes,
 Demodocus vero jam colibeat citharam argutam;
 nequaquam enim omnibus gratificans hæc cantat.
 Ex quo cœnavimusque, et exorsus-est divinus cantor,
 ex hoc nunquam cessavit a-luctuoso flectu
 hospes; valde certe ipsi dolor mentem circumdedit.
 Sed age, illi quidem cesset, ut pariter oblectemur omnes,
 hospitio-suscipientes et hospes: quoniam multo satius ita.
 Propter hospitem enim hæc venerandum parata-sunt,
 deductio et amica dona, quæ ei damus amice-excipientes.
 Instar fratris hospesque supplexque est
 viro, qui-utique vel paululum attingat mentem sanam.
 Ideo nunc neque tu cela ingenio versuto,
 quodcunque te percontatus-fuero: dicere vero te satius est.
 Dic nomen, quo te illic vocabant materque paterque,
 alique, qui in urbe tua, et qui circum-habitant.
 Non enim quisquam omnino sine-nomine est hominum,
 nec malus, nec bonus, postquam primum natus-est:
 sed omnibus nomen imponunt, simul-ac genuerint, parentes.
 Dic etiam mihi terramque tuam, populumque, urbemque,
 ut te illuc mittant collimantes mente naves.
 Non enim Phæacibus navium-gubernatores sunt,
 neque omnino gubernacula sunt, quæ quidem aliæ naves ha-
 bent;] sed ipsæ sciunt cogitata et mentes virorum,
 et omnium norunt urbes et pingues agros
 hominum; et voraginem celerrime maris tranant,
 caligine et nebula oblectæ; neque unquam ipsis
 nec damni quid subeundi inest metus, nec pereundi.
 Sed hoc ita quondam patrem ego locutum audiui
 Nausithoum, qui dicebat Neptunum succensere
 nobis, quod deductores tuti sumus omnium.
 Dixit aliquando Phæacum virorum affabre-factam navem
 ex deductione revertentem in obscuro ponto
 perditurum-esse eum, magnumque nobis montem urbi obdu-
 cturum.] Sic prædicabat senex: ea vero deus sive perfec-
 erit, sive imperfecta sint, ut ei placitum est animo.
 Verum age mihi hoc dic, et vere enarra,
 ubinam erraverisque, et ad-quasnam perveneris regiones
 hominum; enarra et ipsos, urbesque bene habitatas:
 vel quotquot sævique et feroces, nec justī;
 quique hospitales sint, et ipsis meus est deorum-reverens.
 Dic vero etiam quidnam fleas et lugeas in animo,
 Argivorum, Danaorum, atque Ilii fatum audiens.
 Hoc autem dii quidem fecere, destinaveruntq. interitum
 hominibus, ut sit et posteris cantilena.
 Utrum aliquis tibi et cognatus periit ante Ilium,
 eximius qui-erat gener, aut socer, qui-quidem maxime
 curæ sunt, post sanguinem et genus nostrum ipsorum?
 an aliquis forte et socius vir, grata sciens,
 eximius? quoniam nequaquam quidem fratre inferior
 talis est, qui, socius, prudenti animo-sit.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ι.

Ἀλκίνου ἀπόλογοι. Κυκλωπεία.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Ἀλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,
 ἥτοι μὲν τόδε καλὸν ἀκουέμεν ἔστιν αἰδοῦ
 τοιοῦδ', ὅς οἱ δδ' ἔστι, θεοῖς ἐναλίγκιος αὐδῆν.
 5 Οὐ γὰρ ἐγὼ γέ τι φημι τέλος χαριέστερον εἶναι,
 ἢ δὲ ἂν εὐφροσύνη μὲν ἔχη κατὰ δῆμον ἅπαντα,
 δαιτυμόνες δ' ἂν ἄνδ' δώματ' ἀκούαζονται αἰδοῦ,
 ἤμενοι ἐξείης, παρὰ δὲ πλήθουσι τράπεζαι
 σίτου καὶ κρεῖων, μέθυ δ' ἐκ κρητῆρος ἀψύσσω
 10 οἶνον ὅς οἱ φερέησι καὶ ἐγγεῖη δεπάσσειν·
 τοῦτό τί μοι κάλλιστον ἐνὶ φρεσὶν εἶδεται εἶναι.
 Σοὶ δ' ἐμὰ κήδεα θυμὸς ἐπετράπετο στονόνετα
 εἶρεσθ', ὅρρ' ἐτι μᾶλλον δούρομένος στεναγίζω·
 τί πρῶτόν τοι ἔπειτα, τί δ' ὑστάτιον καταλέξω;
 15 κήδε' ἐπεὶ μοι πολλὰ δόσαν θεοὶ Οὐρανίωνες.
 Νῦν δ' ὄνομα πρῶτον μυθήσομαι, ὅρρα καὶ ὑμεῖς
 εἰδετ'· ἐγὼ δ' ἂν ἔπειτα φυγὼν ὑπο νηλεὲς ἤμαρ
 ὑμῖν ξείνος ἔω, καὶ ἀποπρόθι δώματα νείων.
 Ἐγὼ μὲν Ὀδυσσεὺς Λαερτιάδης, δὲ πᾶσι δόλοισιν
 20 ἀνθρώποισι μέλω, καὶ μευ κλέος οὐρανὸν ἔχει.
 Ναϊετάω δ' Ἰθάκην εὐδείλειον ἐν δ' ὄρος αὐτῇ,
 Νήριτον εἰνοσίφυλλον, ἀριπρεπέες ἄμφ' ὁ δὲ νῆσοι
 πολλὰι ναϊετάουσι μάλα σμεδὸν ἀλλήλησιν,
 Δουλιχίον τε Σάμη τε καὶ Ὑλήεσσα Ζάκυνθος·
 25 αὐτὴ δὲ θηαμαλὴ πανυπερτάτῃ εἰν ἄλλ' κεῖται
 πρὸς ἶζρον—αἱ δὲ τ' ἄνευθε πρὸς Ἥῳ τ' Ἡελίον τε—
 τρηγεῖ, ἄλλ' ἀγαθὴ κουροτρόφος οὗτοι ἐγὼ γὰρ
 ἦς γαίης δύναμαι γλυκερώτερον ἄλλο ἰδέσθαι.
 Ἦ μὲν μ' αὐτόθι ἔρυκε Καλυψώ, δῖα θεάων·
 30 [ἐν σπέσις γλαυροῖσι, λιλαιομένη πόσιν εἶναι·]
 ὥς δ' αὐτοῖς Κίρκη κατερῆτυεν ἐν μεγάροισιν
 Αἰαίη, δολόεσσα, λιλαιομένη πόσιν εἶναι·
 ἀλλ' ἐμὸν οὐποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθον.
 Ὡς οὐδὲν γλύκιον ἦς πατρίδος οὐδὲ τοκῆων
 35 γίγνεται, εἴπερ καὶ τις ἀποπρόθι πλόνεα οἶκον
 γαίῃ ἐν ἄλλοδαπῇ ναίει ἀπάνευθε τοκῆων.
 Εἰ δ', ἄγε τοι καὶ νόστον ἐμὸν πολυχρὸν ἐνίσπω,
 δν μοι Ζεὺς ἐρέηκεν ἀπὸ Τροίης ἐν ἰόντι.
 Ἰλιόθεν με φέρων ἄνεμος Κικόνεσσι πέλασσαν,
 40 Ἰσμάρω· ἔνθα δ' ἐγὼ πόλιν ἐπραθον, ὦλεσα δ' αὐτούς·
 ἐκ πόλεος δ' ἀλόχους καὶ κτήματα πολλὰ λαβόντες
 δασσάμεθ', ὥς μή τις μοι ἀτεμβόμενος κίσι ἴσῃς.
 Ἐνθ' ἦτοι μὲν ἐγὼ διεῖρ' ποδὶ φευγέμεν ἡμέας
 ἠνώγεα· τοὶ δὲ μέγα νῆπιοι οὐκ ἐπίθοντο.
 45 Ἐνθα δὲ πολλὸν μὲν μέθυ πίνετο, πολλὰ δὲ μῆλα
 ἔσφαζον παρὰ θίνα καὶ εἰλιπόδας ἑλικας βοῦς.
 Τόρρα δ' ἄρ' οἰχόμενοι Κίκονες Κικόνεσσι γεγόνυν,
 οἳ σφιν γείτονες ἦσαν ἅμα πλέονες καὶ ἀρείους,
 ἥπιρον ναίοντες, ἐπιστάμενοι μὲν ἄρ' ἵππων

ODYSSEÆ IX.

Alcinoi apologi. Cyclopea.

Hunc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses·
 Alcinoe rex, omnium illustrissime civium,
 sane hoc pulcrum est, audire cantorem
 talem, qualis hic est, diis similis voce.
 Non enim equidem ullam puto rem gratiore esse,
 quam quando lætitia quidem detineat populum universum,
 convivaxque per domos audiant cantorem,
 sedentes ordine; juxta autem plenæ sint mensæ
 pane et carnibus; vinum autem ex cratere hauriens
 pincerna afferat et infundat poculis;
 hoc aliquid mihi pulcherrimum in mente videtur esse.
 Tibi vero meas ærumnas animus institit luctuosas
 sciscitari, ut adhuc magis lugens ingemiscam:
 quid primum tibi jam, quid vero ultimum narabo?
 ærumnas quandoquidem mihi multas dedere dii cœlestes.
 Nunc vero nomen primum dicam, ut et vos
 sciatis: ego vero deinde, postquam effugero sævam diem,
 vobis hospes sim, etiam longe domos habitans.
 Sum Ulysses Laertiades, qui ob-omnigenos dolos
 hominibus in-animo-sum, et mea fama ad-cœlum pervenit.
 Habito autem Ithacam late-conspiciam: in ipsa vero moror
 Neritus, nemorosus, conspicuus: ærumnas autem insule
 multæ habitantur valde prope invicem,
 Dulichiumque, Sameque, et nemorosa Zacynthus:
 ipsa autem humilis longe-suprema in mari jacet
 ad occasum (illæ vero seorsum Auroram versus Solemque);
 aspera, sed bona juvenum-altrix; neutiquam ego
 propria terra possum dulcius aliud videre.
 Sane quidem me apud-se detinebat Calypso, diva dearum;
 [in specubus cavis, cupiens me sibi maritum esse;]
 similiterque prorsus Circe me detinebat in ædibus
 Æcæ, dolosa, cupiens me sibi maritum esse:
 sed meum nunquam animum in pectore flectebant.
 Adeo nihil dulcius sua patria nec parentibus
 est, etiam si quis procul divitem domum
 terra in aliena habitat seorsum a-parentibus.
 Si vero vis, age tibi et redditum meum lacrimosum narabo,
 quem mihi Jupiter immisit a Troja profecto.

Ab-Ilio me ferens ventus Ciconibus appulit,
 ad-Ismarum: ibi autem ego urbem diripui, occidique ipsos (in-
 colas):] ex urbe vero uxores et possessiones multas abi-ce-
 peramus,] divisimus, ut ne-quis mihi privatus abiret aequali
 portione.] Tum vero ego quidem celeri pede fugere nos
 hortabar; illi vero valde stulti non parebant.
 Hic vero multum quidem vinum bibeatur, multas autem oves
 mactabant ad litus, et trahentes-pedes camuros boves.
 Interea vero abeuntes Cicones Ciconibus acclamabant,
 qui ipsis vicini erant simul plures et meliores,
 continentem habitantes, docti quidem ab equis

- 50 ἀνδράσι μάρνασθαι καὶ οὐχὶ χερὶ πεζὸν εὐόντα.
Ἥβηον ἐπειθ', ὅσα φύλλα καὶ ἄνθηα γίγνεται ὄρη,
τήρειν· τότε δὴ βα καχὴ Διὸς αἶσα παρέστη
ἡμῖν αἰνομόροισιν, ἵν' ἄλγεα πολλὰ πάθοιμεν.
Στῆσάμενοι δ' ἐμάχοντο μάχην παρὰ νηυσὶ θοῇσιν·
- 55 βᾶλλον δ' ἀλλήλους χαλκίῃσιν ἐγγείησιν.
Ὅρρα μὲν γὰρ ἦν καὶ ἀέξετο ἱερὸν ἥμαρ,
τόρρα δ' ἀλεξόμενοι μένομεν πλεονάς περ εὐόντας·
ἥμος δ' Ἡέλιος μετενίσσετο βουλευτόνδε,
καὶ τότε δὴ Κίκονες κλῖναν δαμάσαντες Ἀχαιούς.
- 60 Ἐξ δ' ἄρ' ἐκάστης νῆος εὐκνήμιδες ἑταῖροι
ᾤοντο· οἳ δ' ἄλλοι φύγομεν θανάτον τε μόρον τε.
Ἔνθεν δὲ προτέρω πλέομεν ἀπ' ἀρχήμενοι ἦτορ,
ἄσμενοι ἐκ θανάτοιο, φίλους ὀλέσαντες ἑταίρους.
Οὐδ' ἄρα μοι προτέρω νῆες κίον ἀμφιέλισσαι,
- 65 πρὶν τινα τῶν δειλῶν ἐτάρων τρὶς ἑκαστον αὔσαι,
οἳ θάνον ἐν πεδίῳ, Κικόνων ὑπο δ' ἠρωθέντες.
Νηυσὶ δ' ἐπ' ὥρσ' ἄνεμον Βορέην νεφεληγερέτα Ζεὺς
λαολαπὴ θεσπεσίῃ, σὺν δὲ νεφέεσσι κάλυπεν
γαίαν ὁμοῦ καὶ πόντον· ὥρῳρει δ' οὐρανὸν ἐν νύξ·
- 70 Αἱ μὲν ἐπεὶ ἐφύροντο· ἐπικάρσαι, ἱστία δὲ σφιν
τριγὰ τε καὶ τετραγὰ διέσχισεν ἱς ἀνέμοιο.
Καὶ τὰ μὲν ἐς νῆας κάθεμεν, δαίσαντες ὀλεθρον,
αὐτὰς δ' ἐσσυμένους προερύσσαμεν ἥπειρόνδε.
Ἔνθα δὴ δύο νύκτας δύο τ' ἡμέατα συνεχὲς αἰεὶ
- 75 κείμεθ', ὁμοῦ καμάτῳ τε καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἔδοντες.
Ἄλλ' ὅτε δὴ τρίτον ἥμαρ εὐπλόκαμος τέλεος ἦώς,
ἱστὺς στῆσάμενοι ἀνά θ' ἱστία λευὰ ἐρύσαντες
ἥμεα· τὰς δ' ἄνεμος τε κυβερῆνταί τ' ἴθουν.
Καὶ νῦ κεν ἀσκηθῆς ἰκόμεν ἐς πατρίδα γαίαν,
- 80 ἀλλὰ μέν κ' ἄρα βόος τε περιγνάμπτοντα Μάλειαν,
καὶ Βορέης ἀπέωσε, παρέπλავεν δὲ Κυθῶρον.
Ἔνθεν δ' ἐν νῆμαρ φερόμεν ὀλοοῖς ἀνέμοισιν
πόντον ἐπ' ἰχθυόεντ'· αὐτὰρ δεκάτῃ ἐπέβημεν
γαίης Λωτοφάγων, οἳ τ' ἀνθινον εἶδον ἔδουσιν.
- 85 Ἔνθα δ' ἐπ' ἡπείρου βῆμεν καὶ ἀφυσσάμεθ' ὕδωρ·
αἶψα δὲ δειπνον ἔλοντο θοῆς παρὰ νηυσὶν ἑταῖροι.
Αὐτὰρ ἐπεὶ σίτοιο τε πασσάμεθ' ἤδ' ἐποῆτας,
δὴ τότε ἔγνων ἐτάρους προΐειν πεύθεσθαι ἰόντας,
ἄνδρε δύο κρίνας, τρίτατον κήρυχ' αἴμ' ὀπάσσας,
- 90 οἵτινες ἀνέρες εἶεν ἐπὶ χθονὶ σίτον ἔδοντες.
Οἳ δ' αἶψ' οἰχόμενοι μίγην ἀνδράσι Λωτοφάγοισιν·
οὐδ' ἄρα Λωτοφάγοι μῆδονθ' ἐτάροισιν ὀλεθρον
ἡμετέροις, ἀλλὰ σφι δόσαν λωτοῖο πάσασθαι·
τῶν δ' ὅστις λωτοῖο φάγοι μελιηδέα καρπὸν,
- 95 οὔκετ' ἀπαγγεῖλαι πάλιν ἤθελεν οὐδὲ νέεσθαι·
ἀλλ' αὐτοῦ βούλοντο μετ' ἀνδράσι Λωτοφάγοισιν
λωτὸν ῥεπετόμενοι μενέμεν νόστοι τε λαθῆσθαι.
Τοὺς μὲν ἐγὼν ἐπὶ νῆας ἄγον κλαίοντες ἀνάγκη,
νηυσὶ δ' ἐνὶ γλαφυρῇσιν ὑπὸ ζυγὰ δῆσα ἐρύσας.
- 100 Αὐτὰρ τοὺς ἄλλους κελόμεν ῥήϊφρας ἑταίρους
σπερχομένους νηῶν ἐπιβαίνεμεν ὠκειάων,
μήπω τις λωτοῖο φαγὼν νόστοιο λάθῃται.
Οἳ δ' αἶψ' εἰσβαῖνον καὶ ἐπὶ κληῖσι καθίζον·

cum-viris pugnare, et ubi opus-erat, pedibus.

Venerunt deinde, quot folia et flores nascuntur vere, matutini : tunc sane malum Jovis fatum astitit nobis infelicibus, ut dolores multos pateremur.

Instituentes autem pugnam pugnabant ad naves veloces ; feriebantque se-invicem *socii et Cicones* æreis hastis.

Quamdiu quidem tempus-matutinum erat, et augebatur sacra dies,] tamdiu nos-defendentes sustinebamus, plures licet essent :] quando vero Sol transibat vesperam-versus, tum vero Cicones inclinarunt domitos Achivos.

Sex autem a singulis navibus bene-ocreati socii periere : ceteri vero effugimus mortemque fatumque.

Illinc vero ulterius navigabamus, dolentes animo, lubentes ex morte, caris amissis sociis.

Nec inde mihi ulterius naves procedebant utrinque recurræ, priusquam miserorum sociorum ter unumquemque vocassemus,] qui perierunt in campo, a Ciconibus trucidati.

Navibus autem inunmisit ventum Boream nubes-cogens Jupiter cum-procella ingenti, ac nubibus cooperuit terram simul et pontum ; ingruit vero e-cælo nox.

Hæ quidem deinde ferebantur oblique ; vela autem ipsis in-tres et quatuor-partes discidit vis venti.

Et ea quidem in naves demisimus, timentes interitum ; ipsos vero festinantur subduximus in-continentem.

Ilic per-duas noctes duosque dies continenter usque jacebamus, simul laboreque et doloribus animum exedentes.

Sed quando jam tertium diem pulcris-comis fecit Aurora, malis erectis, at velis albis explicatis,

sedebamus : illas vero ventusque gubernatoresque dirigebant.

Et jam incolumis pervenissem in patriam terram, sed me fluctus æstusque, circumflectentem Maleam, et Boreas depulit, et aberrare-fecit Cytheris.

Hinc autem per-novem-dies ferebat perniciosis ventis pontum per piscosum : at decimo conscendimus terram Lotophagorum, qui-quidem floridum cibum edunt.

Hic vero continentem ingressi-sumus et hausimus aquam ; statim autem prandium cepere celeres apud naves socii.

Ac postquam cibum gustaveramus et potum,

tum vero ego socios premisi sciscitatum vadentes, viros duos electos, tertium præconem simul additum, quinam viri essent in terra panem edentes.

Hi vero statim abeuntes congressi-sunt viris Lotophagis : neque Lothophagi parabant sociis mortem nostris, sed ipsis præbuerunt lotum gustandam :

horum autem quicumque loti comedisset dulcem fructum, non-amplius renuntiare rursum volebat, nec redire ;

sed illic volebant inter viros Lotophagos lotum edentes manere, reditusque oblivisci.

Hos quidem ego ad naves duxi flentes necessitate, navibusque in cavis sub transtra ligavi tractos.

At ceteros jussi dilectos socios

festinantes naves conscendere veloces, ne-forte quis loto pastus reditus oblivisceretur.

Hi autem statim ingrediebantur, et in transtris consedere ;

- ἔζης δ' ἐζόμενοι πολλὴν ἄλα τύπτον ἐρετμοῖς.
 108 Ἐνθεν δὲ προτέρω πλέομεν, ἀκαχήμενοι ἥτορ.
 Κυκλώπων δ' ἐς γαῖαν ὑπερφαίων, ἀθεμίστων,
 ἰχόμεθ'· οἳ ῥα θεοῖσι πεποθήτες ἀθανάτοισιν,
 οὔτε φυτεύουσιν χερσὶν φυτὸν οὔτ' ἀρώσιν·
 ἀλλὰ τάγ' ἀσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται,
 110 πυροὶ καὶ χρῖοι καὶ ἡδ' ἄμπελοι, αἵτε φέρουσιν
 οἶνον ἐριστάφυλον, καὶ σφιν Διὸς ὄμβρος ἀέξει.
 Τοῖσιν δ' οὔτ' ἀγοραὶ βουλιφόροι οὔτε θέμιστες·
 ἀλλ' οἳ γ' ὑψηλῶν ὀρέων ναίουσι κάρηνα
 ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι· θεμιστεύει δὲ ἕκαστος
 115 παῖδων ἡδ' ἀλόχων, οὐδ' ἀλλήλων ἀλέγουσιν.
 Νῆσος ἔπειτα λάχεια παρέκ λιμένος τετάνυσται
 γαίης Κυκλώπων, οὔτε σγεδὸν οὔτ' ἀποτηλοῦ,
 ὕλησσι· ἐν δ' αἶγες ἀπειρέσiai γεγάσιν
 ἀγρίαι· οὐ μὲν γὰρ πάτος ἀνθρώπων ἀπερύκει·
 120 οὔδ' εἰς οἰχνοῦσι κυνηγέται, οἷτε καθ' ὕλην
 ἄλγεα πάσσοισιν, κορυφὰς ὀρέων ἐξέποντες.
 Οὔτ' ἄρα ποίμνησιν κατασχεῖται οὔτ' ἀρότοισιν,
 ἀλλ' ἥγ' ἀσπαρτος καὶ ἀνήροτος ἥματα πάντα
 ἀνδρῶν χηρεύει, βόσκει δὲ τε μηκάδας αἶγας.
 125 Οὐ γὰρ Κυκλώπεσσι νέες παρά μιλτοπάριοι,
 οὔδ' ἄνδρες νηῶν ἐνὶ τέκτονες, οἳ κε κάμοιεν
 νῆας εὐσέλμους, αἳ κεν τελείοιεν ἕκαστα,
 ἄστε' ἐπ' ἀνθρώπων ἰκνεύμεναι· οἳά τε πολλὰ
 ἄνδρες ἐπ' ἀλλήλους νηυσὶν περόωσι θάλασσαν·
 130 οἳ κε σφιν καὶ νῆσον εὐκτιμένην ἐκάμοντο.
 Οὐ μὲν γάρ τι κακὴ γέ, φέροι δὲ κεν ὦρια πάντα·
 ἐν μὲν γὰρ λειμῶνες ἄλδς πολιοῖο παρ' ὄχθας
 ὕδρηλοι, μαλακοί· μάλα κ' ἀφθιτοὶ ἄμπελοι εἶεν.
 Ἐν δ' ἄροσις λείη· μάλα κεν βαθὺ λήϊον αἰεὶ
 135 εἰς ὥρας ἀμῶεν· ἐπεὶ μάλα πῖαρ ὕπ' οὔδας.
 Ἐν δὲ λιμὴν εὐορμος, ἣν οὐ χρεῖω πείσματός ἐστιν,
 οὔτ' εὐνὰς βαλεῖν οὔτε πρυμνήσι' ἀνάψαι,
 ἀλλ' ἐπικέλαντας μῆναι χρόνον, εἰκόσε ναυτέρων
 θυμὸς ἐποτρύνῃ καὶ ἐπιπνεύσωσιν αἴττι.
 140 Αὐτὰρ ἐπὶ κρατὸς λιμένος ῥέει ἀγλαὸν ὕδωρ,
 κρήνη ὑπὸ σπείους· περὶ δ' αἰγίροι πεφύασιν.
 Ἐνθα κατεπλέομεν, καὶ τις θεὸς ἡγεμόνευεν
 νύκτα δι' ὀρφναίην· οὐδὲ προὔφαινετ' ἰδέσθαι·
 αἴῃ γὰρ παρὰ νηυσὶ βαθεῖ· ἦν, οὐδὲ Σελήνην
 145 οὐρανὸν προὔφαινε· κατελχετο δὲ νεφέεσσιν.
 Ἐνθ' οὔτις τὴν νῆσον ἐξέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν·
 οὔτ' οὖν κύματα μακρὰ κυλινδόμενα προτὶ χέρσον
 εἰσίδομεν, πρὶν νῆας εὐσέλμους ἐπικέλσαι.
 Κελεύσασθαι δὲ νηυσὶ κατελόμεν ἴστια πάντα·
 150 ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βῆμεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης·
 ἔνθα δ' ἀποβρίξαντες ἐμείναμεν Ἠῶ διαν.
 Ἥμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 νῆσον θαυμάζοντας ἐδινέμεσθαι κατ' αὐτὴν.
 Ὀρσαν δὲ Νύμφαι, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο,
 155 αἶγας ὀρεσκόφους, ἵνα δειπνήσειαν ἑταῖροι.
 Αὐτίκα καμπύλα τόξα καὶ αἰγανέας δολιχαύλους
 εἰλόμεθ' ἐκ νηῶν, διὰ δὲ τρίχα κοσμηθέντες

ordine vero sedentes canum mare verberabant remis.

Illinc autem ulterius navigabamus, dolentes corde.
 Cyclopum autem ad terram superborum, exlegum,
 venimus, qui quidem diis freti immortalibus,
 nec plantant manibus plantam, neque arant :
 sed hæcce sine-semente et -aratione omnia proveniunt,
 triticum, et hordeum, ac vites, quæ ferunt
 vinum in-magnis-uvis, et iis Jovis imber incrementum-dat
 Ipsis vero nec conciones sunt consiliariæ, nec leges ;
 sed hi celsorum montium inhabitant cacumina,
 in speluncis cavis ; jus autem dat unusquisque
 liberis atque uxoribus ; neque se-invicem curant.

Insula deinde fossioni-apta præ portu obtenditur
 terræ Cyclopum, nec prope, nec remote,
 silvosa : in ea vero capræ innumerae nascuntur
 agrestes ; neque enim frequentatio hominum eas prohibet :
 neque ipsam ingrediuntur venatores, qui per silvam
 dolores patiuntur, juga montium lustrantes.
 Neque etiam gregibus occupatur, neque arationibus,
 sed ipsa sine-semente et inarata diebus omnibus
 viris caret ; pascit vero balantes capras.
 Non enim Cyclopihus naves adsunt rubris-proris,
 nec viri insunt navium fabri, qui conficiant
 naves bonis-transtis-instructas, quæ transmittant singula,
 ad urbes hominum euntes, (veluti crebro
 viri ad se-invicem navibus trajiciunt mare) ;
 qui ipsis et insulam bene-habitatam elaborarent.
 Neque enim omnino mala est ; ferret autem tempestiva omnia :
 insunt enim prata maris cani ad litus
 irrigua, mollia ; omnino ibi perennes vites essent.
 In ea etiam aratio facilis esset ; valde altam segetem semper
 in suas anni-tempestates meterent ; quia valde pingue sub-st
 solum.] In ea porro portus est opportunus, in-quo non opus-re
 tinaculo est,) neque ancoris jactis, nec rudentibus alligatis ;
 sed qui appulerint maneat aliquamdiu, donec nautarum
 animus impulerit, et aspirarint venti.

Sed in vertice portus fuit limpida aqua,
 fons sub specu : circum autem populi creverunt.
 Huc devehebamur, atque aliquis deus nobis dux-erat
 noctem per obscuram : nec-tamen apparehat conspectus :
 caligo enim circa naves densa erat, nec Luna
 de-cælo lucebat ; obtegebatur vero cælum nubibus.
 Ibi nullus hanc insulam vidit oculis ;
 nec sane fluctus magnos volutos ad litus
 vidimus, antequam naves bonis-transtis-instructæ appuli-
 sent.] Appulsi autem navibus, collegimus vela omnia :
 egressi autem et ipsi sumus in litus maris ;
 ibique obdormientes expectavimus Auroram divinam.
 Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 insulam admirantes, obambulabamus per eam.
 Excitarunt vero Nymphæ, filiæ Jovis ægidem-tenentis,
 capras montanas, ut prandium-sumerent socii.
 Continuo incurvos arcus et hastas longis-cuspidibus
 cepimus ex navibus ; in tres-partes autem dispositi

βαλλομεν· αἶψα δ' ἔδωκε θεὸς μενοεικέα θήρην.
 Νῆες μὲν μοι ἔποντο δωῶδεκα, ἐς δὲ ἑκάστην
 160 ἐννέα λάγχανον αἶγες· ἔμοι δὲ δέκ' ἔξελον οἶψ.
 Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἤμαρ, ἐς ἥλιον καταδύντα,
 ἤμεθα δαινύμενοι κρέα τ' ἀσπετα καὶ μέθυ ἡδύ.
 Οὐ γάρ πω νῶϊν ἐξέσθιτο οἶνος ἐρυθρὸς,
 ἀλλ' ἐνέην· πολλὸν γάρ ἐν ἀμφοροεῦσιν ἕκαστοι
 165 ἠφύσαμεν, Κικλῶνων ἱερὸν πτολίεθρον ἔλόντες.
 Κυκλώπων δ' ἐς γαῖαν ἐλεύσομεν, ἐγγυὺς ἐόντων,
 καπνὸν τ' αὐτῶν τε φθογγὴν οἴων τε καὶ αἰγῶν.
 Ἥμος δ' ἥελιος κατέδυ καὶ ἐπὶ κνέρας ἦλθεν,
 δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ βρηγμῖνι θαλάσσης.
 170 Ἥμος δ' ἤριγένεια φάνη βοοδόακτυλος Ἥως,
 καὶ τότε ἔγῳ ἀγορὴν θέμενος μετὰ πᾶσιν ἔειπον·
 Ἄλλοι μὲν νῦν μέμνεν, ἔμοι ἐρίρης ἑταῖροι·
 αὐτὰρ ἐγὼ σὺν πᾶσι νηὶ τ' ἐμῇ καὶ ἔμοις ἐτάροισιν
 ἐλθὼν τῶνδ' ἀνδρῶν πειρήσομαι, οἵτινές εἰσιν·
 175 ἢ β' οἶγ' ὕβρισταί τε καὶ ἄγριοι οὐδὲ δίκαιοι,
 ἢ φιλοξένοι, καὶ σπιν νόος ἐστὶ θεοῦδής.
 Ὡς εἰπὼν ἀνὰ νηὸς ἔβην· ἐκέλευσα δ' ἑταίρους
 αὐτοὺς τ' ἀμυθάνειν ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι.
 Οἱ δ' αἶψ' εἰσβαῖνον καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθίζον·
 180 ἐξῆς δ' ἐζόμενοι πολιτὴν ἄλα τύπτον ἐρετμοῖς.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τὸν γῶρον ἀφικόμεθ', ἐγγυὺς ἐόντα,
 ἔνθα δ' ἐπ' ἐσχατιῇ σπέος εἰδομεν, ἄγχι θαλάσσης,
 ὑψηλὸν, δάφνησι κατηρερές· ἔνθα δὲ πολλὰ
 μῆλ', οἷός τε καὶ αἶγες ἱάυεσκον· περὶ δ' αὐλῇ
 185 ὑψηλὴ δέδμητο κατωρυγέεσσι λίθοισιν,
 μακροῦσιν τε πίτυσσιν ἰδὲ δρυσὶν ὑψικόμοισιν.
 Ἐνθα δ' ἀνὴρ ἐνίαυε πελώριος, ὃς ῥά τε μῆλα
 οἷος ποιμαίνεσκεν ἀπόπροθεν· οὐδὲ μετ' ἄλλους
 190 πωλεῖτ', ἀλλ' ἀπάνευθεν ἐὼν ἀδεμίστια ῥῆζι.
 Καὶ γὰρ θαῦμα· ἐτέτυκτο πελώριον· οὐδὲ ἔωκει
 ἀνδρὶ γε σιτοφάγῳ, ἀλλὰ ῥίω ὑλῆεντι
 ὑψηλῶν ὀρέων, ὅτε φαίνεται οἷον ἀπ' ἄλλων.
 Δὴ τότε τοὺς ἄλλους κελόμην ἐρίθρας ἑταίρους
 αὐτοῦ παρ νηὶ τε μένειν καὶ νῆα ἔρυσθαι·
 195 αὐτὰρ ἐγὼ κρίνας ἐτάρων δυσκαίδεκ' ἀρίστους
 βῆν· ἀτὰρ αἶγεον ἀσκὸν ἔμον μέλανος οἴνοιο,
 ἡδέος, ὃν μοι ἔδωκε Μάρων, Εὐάνθεος υἱός,
 ἱερεὺς Ἀπόλλωνος, ὃς Ἰσμαρον ἀμφιβεβήκει,
 οὐνεκά μιν σὺν παιδὶ περισχύομεθ' ἡδὲ γυναικὶ
 200 ἀζόμενοι· ὥκει γὰρ ἐν ἀλσεὶ δενδρῆεντι
 Φοῖβου Ἀπόλλωνος. Ὅ δέ μοι πόρεν ἀγλαὰ δῶρα·
 χρυσοῦ μὲν μοι δῶκ'· εὐεργέος ἑπτὰ τάλαντα·
 δῶκε δὲ μοι κρητῆρα πανάργυρον· αὐτὰρ ἔπειτα
 οἶνον ἐν ἀμφοροεῦσι δωῶδεκα πᾶσιν ἀφύσσας
 205 ἡδὺν, ἀκηράσιον, θεῖον ποτόν· οὐδὲ τις αὐτόν
 ἠεὶδὼν δμῶν οὐδ' ἀμφιπόλων ἐνὶ οἴκῳ,
 ἀλλ' αὐτὸς ἀλσός τε φίλη ταμίη τε μ' ὀψι.
 Τὸν δ' ὅτε πίνοιεν μελιθεῖα οἶνον ἐρυθρόν,
 ἐν δέπας ἐμπλήσας ὕδατος ἀνὰ εἰκοσι μέτρα
 210 γεῦ· δόμῃ δ' ἡδεῖα ἀπὸ κρητῆρος δῶδ' αἶ,
 θεσπεσίη· τότε ἂν οὗτοι ἀποσχεῖσθαι φίλον ᾔεν.

jaculabamur; statim vero dedit deus copiosam venationem. Naves quidem me sequebantur duodecim, in unamquamque autem novem sortito-contigere capræ; mihi vero decem elegi soli.] Sic tum per-totum diem, ad solis occasum, sedebamus epulantes carnes immensas, et bibentes vinum dulce.] Nondum enim e-navibus absumtum-erat vinum rubrum,] sed inerat: multum enim in amphoris singuli hausimus, Ciconum sacro oppido capto.

Cyclopum autem ad terram prospiciebamus, prope qui-erant, fumumque, ipsorumque vocem *audimus* oviumque et caprarum.] Quando autem sol occidit et tenebræ supervenere, tunc vero decubimus in litore maris.

Quando autem mane-genta apparuit roseis-digitis Aurora, tunc ego concione instituta inter omnes dixi:

Alii quidem nunc manete, mihi dilecti socii; at ego cum navique mea et meis sociis profectus, hos homines explorabo, quoniam sint: utrum illi flagitiosi et feroces, nec just, an hospitales, et ipsis mens sit deorum-reverens.

Sic fatus, navem conscendi; jussique socios ipsosque conscendere, et retinacula solvere.

Hi vero continuo inscendebant, et in transtris consedere; ordine autem sedentes canum mare verberabant remis.

Sed quum jan i-eum locum perveneramus, prope qui-erat, ibi in extrema-parte speluncam vidimus, prope mare, excelsam, lauris contextam: ibi vero inulta pecora, ovesque et capræ stabulabantur; circum autem caula excelsa ædificata-erat excisis lapidibus, procerisque pinis, et quercubus alte-comantibus. Hic autem vir habitabat ingens, qui quidem pecora solus pascebat procul; neque cum aliis versabatur, sed seorsum manens nefario animo-erat. Etenim monstrum erat horrendum; nec similis-erat homini quidem pane-vescenti, sed cacumini silvoso excelsorum montium, quando apparet solum ab aliis.

Tum vero ceteros jussi dilectos socios illic apud navemque manere, et navem custodire: at ego, electis sociorum duodecim optimis, ivi; sed caprinum utrem habebam nigri vini, dulcis, quod mihi dederat Maron, Evanthei filius, sacerdos Apollinis, qui Ismarum tuebatur; quoniam ipsum cum prole tutati-sumus atque uxore, reverentes: habitabat enim in luco arborifero Phœbi Apollinis. Ille vero mihi dedit pulcra dona: auri quidem mihi dedit elaborati septem talenta; dedit autem mihi craterem totum-argenteum: ac deinde vinum in amphoris duodecim omnibus (*summa*) haustum, suave, incorruptum, divinum potum: nec quisquam illud norat famulorum, neque ancillarum in domo, sed ipseque uxorque cara, promaque una sola. Hoc autem quum bibebant dulce vinum rubrum, unum poculum qui-impleverat, aquæ ad viginti mensuras infundebat; odor autem dulcis a cratere spirabat, divinus: tum nequaquam abstinere gratum fuisse.

Τοῦ φέρον ἐμπλήσας ἀσκὸν μέγαν· ἐν δὲ καὶ ἥια
κωρύκῃ· αὐτίκα γάρ μοι οἶσατο θυμὸς ἀγῆνωρ
ἄνδρ' ἐπελεύσεσθαι, μεγάλην ἐπιειμένον ἀλκήν·
215 ἄγριον, οὔτε δίκας εὔειδότα οὔτε θέμιστας. [δὸν

Καρπαλίμῳ δ' εἰς ἀντρον ἀφικόμεθ', οὐδὲ μιν ἐν-
εὔρομεν, ἀλλ' ἐνόμειε νομὸν κᾶτα πίοια μῆλα.
Ἐλθόντες δ' εἰς ἀντρον ἐθηεύμεσθα ἕκαστα·
ταρσοὶ μὲν τυρῶν βρίθον, στείνοντο δὲ σκηλοὶ
220 ἀρνῶν ᾗδ' ἐρίφων· διακεκριμένοι δὲ ἕκασται
ἔρχατο· χωρὶς μὲν πρόγονοι, χωρὶς δὲ μέτασσαι,
χωρὶς δ' αὐτ' ἔρσαι· ταῖον δ' ὄρω ἀγῆα πάντα,
γαυλοὶ τε σκαφίδες τε, τετυγμένα, τοῖς ἐνάμελγεν.

Ἐνθ' ἐμὲ μὲν πρῶτισθ' ἔταροι λίσσοντ' ἐπέεσσιν,
225 τυρῶν αἰνυμένους ἰέναι· πάλιν αὐτὰρ ἔπειτα
καρπαλίμῳ ἐπὶ νῆα θοὴν ἐρίφους τε καὶ ἄρνας
σηκῶν ἐξελάσαντας, ἐπιπλεῖν ἄλμυρὸν ὕδωρ·
ἀλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην — ἦ τ' ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν —
ὄφρ' αὐτόν τε ἴδοιμι, καὶ εἰ μοι ξείνια δότῃ·

230 οὐδ' ἄρ' ἐμελλ' ἔταροισι φανείς ἐρατεινὸς ἔσεσθαι.

Ἐνθα δὲ πῦρ κείαντες ἐθύσαμεν· ἠδὲ καὶ αὐτοὶ
τυρῶν αἰνυμένοι φάγομεν· μένομέν τέ μιν ἔνδον
ἤμενοι, ἕως ἐπῆλθε νέμων· φέρε δ' ὄβριμον ἄχθος
ῥῆς ἀζαλέης, ἵνα οἱ ποτιδόρπιον εἴη.

235 Ἐκτοσθεν δ' ἀντροιο βαλὼν ὀρυμαγδὸν ἔθηκεν·
ἡμεῖς δὲ δέισαντες ἀπεσσύμεθ' ἐς μυχρὸν ἀντροῦ.
Αὐτὰρ ὅγ' εἰς εὐρὺ σπέος ἤλασε πίοια μῆλα,
πάντα μάλ', ὅσ' ἡμέλγε, τὰ δ' ἄρσενα λείπε ὕρηφιν,
ἀρνεῖους τε τράγους τε, βαθείης ἔκτοθεν αὐλῆς.

240 Αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπέθηκε θυρεὸν μέγαν ὑφ' ὅσ' αἰέρας,
ὄβριμον· οὐκ ἂν τόνγε δύω καὶ εἴκοσ' ἄμαξαι
ἔσθαι, τετράκυκλοι, ἀπ' οὐδεὸς ὀχλίσσειαν·
τόσσην ἠλίσβατον πέτρην ἐπέθηκε ὕρησιν.

Ἐζόμενος δ' ἡμέλγεν οἷς καὶ μηκάδας αἶγας,
245 πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ ὑπ' ἐμβρυον ἤκεν ἐκάστῃ.
Αὐτίκα δ' ἤμισυ μὲν θρέψας λευκοῖο γάλακτος,
πλεκτοῖς ἐν ταλάροισιν ἀμυσάμενος κατέθηκεν·
ἤμισυ δ' αὐτ' ἔστησεν ἐν ἄγῃσιν, ὄφρα οἱ εἴη
πίνειν αἰνυμένῳ, καὶ οἱ ποτιδόρπιον εἴη.

250 Αὐτὰρ ἐπειδὴ σπεῦσε πονησάμενος τὰ ἅ ἔργα,
καὶ τότε πῦρ ἀνέκαε καὶ εἰσίδεν, εἶρετο δ' ἡμέας·

Ἦ ξεῖνοι, τίνες ἐστέ; πόθεν πλεῖθ' ὑγρὰ κέλευθα;

ἦ τι κατὰ πρῆξιν ἡ μαψιδίως ἀλάλησθε,
οἷά τε ληιστῆρες ὑπεῖρ ἄλα, τοίτ' ἀλῶνται

255 ψυχὰς παρθέμενοι, κακὸν ἄλλοδαποῖσι φέροντες;

Ἦς ἔφαθ'· ἡμῖν δ' αὖτε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ,
δεισάντων φθόγγον τε βαρὺν, αὐτόν τε πέλωρον.

Ἀλλὰ καὶ ὥς μιν ἔπεσιν ἀμειβομένους προσέειπον·

Ἥμεῖς τοι Τροίηνεν ἀποπλαγχθέντες Ἀχαιοὶ

260 παντοίοις ἀνέμοισιν ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θαλάσσης,
οἴκαδε ἰέμενοι ἄλλην δόδον, ἄλλα κέλευθα
ἤλθομεν· οὕτω που Ζεὺς ἤθελε μητίεσθαι.

Ἀσσοὶ δ' Ἀτρεΐδῳ Ἀγαμέμνονος εὐχόμεθ' εἶναι,

τοῦ δὴ νῦν γε μέγιστον ὑπουράνιον κλέος ἐστίν·

265 τόσσην γὰρ διέπερσε πόλιν καὶ ἀπώλεσε λαοὺς

Hujus ferebam impletum utrem magnum; insuper etiam [vaci-
ca] in-pera: statim enim mihi suspicatus est animus genero-
sus,] virum superventurum, ingenti præditum robore,
ferocem, nec jura bene scientem, nec leges.

Celeriter autem in antrum venimus, neque ipsum intus
invenimus; sed pascēbat per pascua pingua pecora.

Ingressi vero antrum admirabamur singula: calathi quidem casei gravabantur; repleta-erant autem [ca-
bula] agnorum atque hædorum: separati vero singuli
inclusi-erant; seorsum quidem grandiores, seorsum et [ca-
medii,] seorsum itidem recens-nati: natabant autem ser-
vasa omnia,] mulcraliaque, scaphiaque elaborata, quibus [ca-
mulgebat.] Tum me quidem primum socii precabantur verbis,
e-casei ut-sumeremus-et abiremos retro; ac deinde
confestim ad navem celerem hædosque et agnos
e-stabulis agentes, pernavigaremus salsam aquam;
sed ego non parui (certe multo satius fuisset),
donec ipsumque viderem, et experirer si mihi hospitalis
daret:] nec sane erat sociis visus amabilis futurus.

Tum vero igne accenso sacrificavimus; atque etiam ipsi
e-casei sumentes comedimus; expectabamusque ipsum [ca-
tus] sedentes, donec venit pascens: ferebat autem ingens [ca-
ligni aridi, ut ei ad-cœnam esset.

Extra antrum autem dejiciens strepitum fecit:
nos vero perterriti diffugimus in recessum antri.
At ille in latam speluncam egit pingua pecora,
omnia prorsus, quæ mulgebat: ac mares reliquit foris,
ariesque, hircosque, profundam extra caulam.

Ac deinde admovit operculum ingens alte sublatum,
grave: non illud duo et viginti currus
fortes, quaternis-rotis, et sibi ad-cœnam esset:
tantam excelsam petram admovit ostio.
Sedens autem mulgebat oves et balantes capras,
omnia faciens rite, et fortum submisit singulis.
Statim autem dimidium ubi-coagularat albi lactis,
textilibus in calathis constructum reposuit:
dimidium vero rursus constituit in vasibus, ut sibi esset
ad-potandum sumenti, et sibi ad-cœnam foret.

Ac postquam cito-expedierat obiens sua opera,
tunc ignem accendebat, et aspexit interrogabatque nos:

O hospites, quinam estis? unde navigatis humidas vias?
nunquid ad negotiationem, an temere erratis,
tanquam prædones super mare, qui errant,
animas periculo-objectantes, malum alienigenis ferentes?

Sic dixit; nobis autem statim confractum est carum cor,
timētibz sonitumque gravem, ipsumque monstrosum.
Sed etiam sic eum verbis respondens alloquebar:

Nos quidem a-Troja devii-acti Achivi
variis ventis super magnam voraginem maris,
domum petentes alia via, aliis itineribus
venimus: sic fere Jupiter voluit constituere.
Viros autem Atridæ Agamemnonis nos-profitemur esse,
cujus sane nunc maxima sub-cælo gloria est:
tantam enim diripuit urbem, et perdidit populos

πολλούς· ἡμεῖς δ' αὖτε χιχονόμενοι τὰ σά γούνα
 ἰκόμεθ', εἴ τι πόροις ξεινήιον ἢ καὶ ἄλλως
 δοίης δωτήνην, ἥτε ξείνων θέμις ἐστίν.

Ἄλλ' αἰδεῖο, φέριστε, θεούς· ἱκέται τέ τοι εἰμεν.

270 Ζεὺς δ' ἐπιτιμῆτωρ ἱκετῶν τε ξείνων τε,
 ξείνους, ὅς ξείνοισιν ἄμ' αἰδοῖσιν ὀπηδεῖ.

Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμείβετο νηλεῖ θυμῷ·
 νήπιός εἰς, ὧ ξεῖν', ἣ τηλόθεν εἰλήλουθα,
 ὅς με θεοὺς κέλεαι ἢ δειδίμεν ἢ ἀλέασθαι.

275 Οὐ γὰρ Κύκλωπες Διὸς αἰγίχου ἀλέγουσιν,
 οὐδὲ θεῶν μακάρων· ἐπειτὰ πολὺ φέρτεροί εἰμεν.
 Οὐδ' ἂν ἐγὼ Διὸς ἔχθος ἀλευάμενος περὶδοίμην
 οὔτε σέυ οὔθ' ἐτάρων, εἰ μὴ θυμὸς με κελεύει.

Ἄλλὰ μοι εἰρ', ὅπῃ ἔσχεις ὧν ευεργέα νῆα·

280 ἢ που ἐπ' ἐσχατῆς ἢ καὶ σχεδὸν, ὅρα δάειω.

Ὡς φάτο πεираζών· ἐμὲ δ' οὐ λάθεν εἰδότα πολλὰ·
 ἀλλὰ μιν ἀφορβὸν προσέφηρ δολίοις ἐπέεσσιν·

Νέα μὲν μοι κατέαξε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
 πρὸς πέτρῃσι βαλὼν ἡμῆς ἐπὶ πείρασι γαίης,
 285 ἄκρῃ προσπελάσας· ἀνεμὸς δ' ἐκ πόντου ἐνεικεν·
 αὐτὰρ ἐγὼ σὺν τοῖσδε ὑπέκφυγον αἰπὺν ὀλεθρον.

Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' οὐδὲν ἀμείβετο νηλεῖ θυμῷ·
 ἀλλ' ὅγ' ἀναίξας ἐτάρους ἐπὶ χεῖρας ἵαλιν·

290 σὺν δὲ δῶμα μάρψας ὥστε σκύλακας ποτὶ γαίῃ
 κόπτει· ἐκ δ' ἐγκέφαλος χαμάδις βέε, δεῦε δὲ γαῖαν.

Τοὺς δὲ διαμελεῖσσι ταμῶν ὑπάλισσάτο δόρπον·
 ἦσθε δ' ὥστε λέων ὀρεστροφος, οὐδ' ἀπέλειπεν
 ἔγκυτά τε σάρκας τε καὶ δότεια μυελόεντα.

Ἥμεῖς δὲ κλαίοντες ἀνεσθήμεν Διὶ χεῖρας,

295 σθένετ' ἔργ' ὀρώμεντες· ἀμυχανίη δ' ἔχε θυμόν.

Αὐτὰρ ἐπεὶ Κύκλωψ μεγάλην ἐμπλήσαντο νηδύν,
 ἀνδρόμεα κρέ' ἔδων καὶ ἐπ' ἄκρητον γάλα πίνων,
 κτεῖ' ἐντοσθ' ἀντροῖο ταυνοσάμενος διὰ μήλων.

Τὸν μὲν ἐγὼ βούλευσα κατὰ μεγαλῆτορα θυμόν,
 300 ἄσπον ὧν, ξίφος ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ
 οὐπάμεναι πρὸς στήθος, ὅθι φρένες ἦπαρ ἔχουσιν,
 γεῖρ' ἐπιμασσάμενος· ἕτερος δὲ με θυμὸς ἔρκεν.

Αὐτοῦ γάρ κε καὶ ἀμμες ἀπωλόμεθ' αἰπὺν ὀλεθρον·
 οὐ γάρ κεν δυνάμεσθα θυράων ὑψηλῶν

305 χερσὶν ἀπώσασθαι λίθον ὄβριμον, ὃν προσέθηκεν.

Ὡς τότε μὲν στενάχοντες ἐμείναμεν· Ἦῳ δ' ἰαν.

Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ροδοδάκτυλος Ἥως,
 καὶ τότε πῦρ ἀνέκαε καὶ ἤμελε κλυτὰ μέληα,
 πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ ὑπ' ἐμβρυον ἦκεν ἐκάστη.

310 Αὐτὰρ ἐπειδὴ σπεῦσε πονησάμενος τὰ ἀ ἔργα,
 σὺν δ' ὅγε δ' αὖτε δῶμα μάρψας ὑπάλισσάτο δειπνον.

Δειπνήσας δ' ἀντροῦ ἐξήλασε πῖονα μέληα,

ῥηϊδίως ἀφελὼν θυρεὸν μέγαν· αὐτὰρ ἐπειτα
 ἀψ' ἐπέθηγ', ὥσπερ τε φαρέτρῃ πῶμα ἐπιθείη.

315 Πολλὴ δὲ ροῖζα πρὸς ὅρος τρέπτε πῖονα μέληα
 Κύκλωψ· αὐτὰρ ἐγὼ λιτόμην κακὰ βυσσοδομεύων,
 εἰ πως τισαίμην, δόλη δέ μοι εὖχος Ἀθήνη.

Ἦδε δέ μοι κατὰ θυμόν ἄριστον φαίνεται βουλή.

Κύκλωπος γὰρ ἔκειτο μέγα ῥόπαλον παρὰ στήθῳ.

multos : nos autem demum te assecuti, ad-tua genua
 venimus, si quod præbeas hospitale-munus, sive etiam aliter
 des donum, qui-utique hospitem mos est.

Sed verere, optime, deos ; supplices tibi sumus :

Jupiter autem ultor est supplicumque hospitumque,
 Hospitalis, qui hospites simul venerandos comitatur.

Sic dicebat : ille vero mihi rursus respondit sævo animo :
 stultus es, o hospes, vel e-longinquo advenisti,
 qui me deos jubes aut timere aut observare.

Non enim Cyclopes Jovem ægidem-tenentem curant,
 nec deos beatos : quoniam multo potentiores sumus.

Neque ego Jovis inimicitias evitans pepercerim
 nec tibi, nec sociis, nisi animus me jubeat.

Sed mihi dic, ubi appuleris veniens fabrefactam navem,
 utrum alilibi ad extremam-oram, an prope, ut sciam.

Sic dixit tentans : me autem non latuit scientem multa ;
 sed ipsum vicissim allocutus-sum dolosis verbis :

Navem quidem mihi confregit Neptunus terræ-concussor,
 ad scopulos conjectam, vestræ ad fines terræ,
 promontorio impactam ; ventus autem ex ponto tulit :
 at ego cum hisce effugi arduum perniciem.

Sic dicebam ; ille autem mihi nihil respondit sævo animo ;
 sed ipse impetu-facto sociis manus inferebat ;
 simulque duos correptos, tanquam catulos, ad terram
 illidebat : ac cerebrum humi fluebat, irrigabatque terram.

Hic vero membratim dissectis sibi-apparavit coenam :
 vorabat autem, quemadmodum leo montanus, nec relinque-
 bat intestinaque, carnesque, et ossa medullosa.

Nos vero flentes sustulimus Jovi manus,
 improba opera videntes ; desperatio autem tenebat animum.

Ac postquam Cyclops magnum impleverat ventrem,
 humanas carnes comedens, et insuper merum lac bibens,
 jacebat intra antrum extensus per pecora.

Hunc quidem ego volui in magno animo,
 propius accedens, gladio acuto stricto a femore
 vulnerare ad pectus, ubi præcordia jecur circumdant,
 manu admota : alius autem me animus retinebat.

Ibidem enim et nos perissemus sæva morte :

non enim potuissemus ab-ostio excelso
 manibus amovere saxum grave, quod admovebat.

Ita tum quidem ingermiscentes exspectabamus Auroram di-
 vinam.] Quando vero mane-genita apparuit roseis-digitis Au-
 rora,] tunc ignem accendebat et mulgebat egregia pecora,
 omnia rite, et sœtum submisit singulis.

Ac postquam cito-expedierat obiens sua opera,
 simul ille rursus duobus correptis sibi-apparavit prandium.

Pransus autem, ex-anthro egit pingua pecora,
 facile amoto operculo ingenti : ac deinde
 rursus admovit, veluti si pharetræ operculum imponeret.

Multo autem strepitu ad montem agebat pingua pecora
 Cyclops : at ego relictus-eram mala profunde-cogitans.

si qua ulciscerer, daretque mihi votum Minerva.

Hoc autem mihi in animo optimum vibebatur consilium.

Cyclopis enim jacebat ingens clava ad stabulum

320 χλωρὸν, ἐλαίνεον· τὸ μὲν ἔκταμεν, ὅρα φοροίη
 αὐανθὲν· τὸ μὲν ἄμμες ἐίσκομεν εἰς ὁρώντες,
 ὅσον θ' ἴστων νηὶς εἰκοσὸροιο μελαίνης,
 φορτίδος, εὐρείης, ἥτ' ἐκπεράα μέγα λαίμα·
 τόσσον ἔην μήκος, τόσσον πάχος εἰς ὁράσθαι.

325 Τοῦ μὲν ὅσον τ' ὄργυιαν ἐγὼν ἀπέκοψα παραστάς,
 καὶ παρέθηξ' ἐτάροισιν, ἀποζῦναι δ' ἐκέλευσα.
 Οἱ δ' ὁμαλὸν ποίησαν· ἐγὼ δὲ θώωσα παραστάς
 ἄκρον, ἄραρ δὲ λαβὼν ἐπυράκτεον ἐν πυρὶ κηλέω.
 Καὶ τὸ μὲν εὖ κατέθηκα κατακρύψας ὑπὸ κόπρῳ,

330 ἢ ῥα κατὰ σπείουον κέχυτο μεγάλῃ ἥλιθα πολλή.
 Αὐτὰρ τοὺς ἄλλους κλήρω πεπαλάχθαι ἄνωγον,
 ὅστις τολμήσειεν ἐμοὶ σὺν μοχλὸν ἀείρας
 τριῖψαι ἐν ὀφθαλμῷ, ὅτε τὸν γλυκὺς ὕπνος ἱκάνοι.
 Οἱ δ' ἔλαχον, τοὺς ἂν κε καὶ ἤθελον αὐτὸς ἐλέσθαι,
 335 τέσσαρες, αὐτὰρ ἐγὼ πέμπτος μετὰ τοῖσιν ἐλέγμην.
 Ἑσπέριος δ' ἦλθεν καλλίτριγα μῆλα νομεύων·
 αὐτίκα δ' εἰς εὐρὸ σπέος ἤλασε πίονα μῆλα,
 πάντα μάλ'· οὐδέ τι λείπε βαθείης ἔκτοθεν αὐλῆς,
 ἥ τοι οἴσάμενος, ἥ καὶ θεὸς ὥς ἐκέλευσεν.

340 Αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπέθηκε θυρεὸν μέγαν ὑψὸς ἀείρας,
 ἐζόμενος δ' ἤμελγεν ὄες καὶ μηκάδας αἴγας,
 πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ ὑπ' ἐμβρυον ἤκεν ἐκάστη.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ σπεῦσε πονησάμενος τὰ ἄεργα,
 σὺν δ' ὅγε αὐτε δῶμα μάργας ὠπλίσσατο δόρπον.

345 Καὶ τότε ἐγὼ Κύκλωπα προσηύδων ἄγχι παραστάς,
 χισσύνον μετὰ χερσὶν ἔχων μέλανος οἴνοιο·
 Κύκλωψ, τί, πῆ οἶνον, ἐπεὶ φάγες ἀνδρόμεα χρέα·
 ὅρρ' εἰδῶς, οἷόν τι ποτὸν τόδε νηὺς ἐκεκεύθει
 ἡμετέρῃ· σοὶ δ' αὖ λουβὴν φέρον, εἰ μ' ἐλεήσας

350 οἶκαδε πέμψεις· σὺ δὲ μαίνειαι οὐκέτ' ἀνεκτὼς.
 Στέλλιε, πῶς κέν τις σε καὶ ὕστερον ἄλλος ἴκοιτο
 ἀνθρώπων πολέων; ἐπεὶ οὐ κατὰ μοῖραν ἔρεξας.
 Ὡς ἐράμην· ὁ δὲ δέκτο καὶ ἔκπιεν ἥσατο δ' αἰνῶς
 ἡδὺ ποτὸν πίνων· καὶ μ' ἤτεε δεῦτερον αὖτις·

355 Δὸς μοι ἐτι πρόφρων καὶ μοι τὸν οὐνομα εἰπέ
 αὐτίκα νῦν, ἵνα τοι δῶ ξείνιον, ὃ κε σὺ χαίρης.
 Καὶ γὰρ Κυκλώπεσσι φέρει ζεῖδιουρος ἄρουρα
 οἶνον ἐριστάφυλον, καὶ σφιν Διὸς ὁμβρος ἀέξει·
 ἀλλὰ τόδ' ἄμβροσίνης καὶ νέκταρός ἐστιν ἀπορρώξ.

360 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ οἱ αὖτις ἐγὼ πόρον αἶθωπα οἶνον·
 τρεῖς μὲν ἔδοξα φέρων, τρεῖς δ' ἔκπιεν ἀφραδίῃσιν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ Κύκλωπα περὶ φρένας ἤλυθεν οἶνος,
 καὶ τότε δὴ μιν ἔπεσσι προσηύδων μειλιχίῳσιν·
 Κύκλωψ, εἰρωτᾷς μ' ὄνομα κλυτόν; αὐτὰρ ἐγὼ τοι

365 ἐξερέω· σὺ δέ μοι δὸς ξείνιον, ὥσπερ ὑπέστης.
 Οὕτις ἐμοίγ' ὄνομα· Οὕτιν δέ με κυκλήσκουσιν
 μήτηρ ἢ δὲ πατήρ ἢ δ' ἄλλοι πάντες ἐταῖροι.
 Ὡς ἐράμην· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμείβετο νηλεὲς θυμῷ·
 Οὕτιν ἐγὼ πύματον ἔδομα μετὰ οἷς ἐτάροισιν,

370 τοὺς δ' ἄλλους πρόσθεν· τὸ δέ τοι ξεινήιον ἔσται.
 Ἦ καὶ ἀνακληθεὶς πέσεν ὕπτιος· αὐτὰρ ἔπειτα
 κεῖτ' ἀποδοχμίσας παρ' ἄνδρα αὐχένα· καδ δέ μιν ὕπνος
 ἤρει πανδαμάτωρ· φάρυγος δ' ἐξέσσυτο οἶνος

viridis, oleagina; hanc quidem exciderat, ut ferret
 arefactam; eam nos assimilabamus insipientes,
 quantus malus est navis viginti-remis-agitatae nigrae,
 onerariae, latae, quae trajicit magnam voraginem-maris:
 tanta erat longitudo, tanta crassitudo aspectu.
 Ab hac quidem quantum ulnam ego abscidi astans,
 et apposui sociis, laevigareque jussi.
 Hi vero laevem fecerunt; ego autem acui astans
 summum: statimque prehensam adurebam in igni ardente.
 Et hanc quidem bene deposui reconditam sub stercore,
 quod per speluncam fustum erat admodum dense multum
 Ac ceteros sorte sortiri jussi,
 quinam auderet mecum vectem sublatum
 terere in oculo, quando eum dulcis somnus occuparet.
 Hi autem sorte-electi sunt, quos et voluissem ipse eligere,
 quatuor, at ego quintus cum his delectus sum.
 Vespertinus autem rediit pulcris-velleribus pecora pascentes:
 continuo vero in latam speluncam egit pingua pecora,
 omnia prorsus; neque ullum relinquebat profundam extra
 caulam,] sive quid suspicatum, sive etiam deus sic jussisset.
 Ac deinde admovit operculum ingens alte sublatum;
 sedensque mulgebat oves et balantes capras,
 omnia faciens rite, et foetum submitis singulis.
 Ac postquam cito-expedierat obiens sua opera,
 simul ille rursus duobus correptis sibi-paravit coenam.
 Et tum ego Cyclopem alloquebar prope astans,
 poculum in manibus tenens nigri vini:
 Cyclops, accipe, bibe vinum, postquam comedisti huma-
 nas carnes;] ut scias, qualem quandam potum hunc navis
 condebat] nostra; tibi autem libamen ferebam, si me mise-
 ratus] domum mitteres: tu vero furis non-amplius tolerabi-
 liter.] Inique, quomodo quisquam ad-te et in-posterum alius
 accedat] ex-hominibus multis? quoniam non recte fecisti.
 Sic dicebam: is autem accepit et ebibit, delectatusque est
 vehementer] dulcem potum bibens; et a me petebat secundo
 rursus:] Da mihi adhuc lubens, et mihi tuum nomen dic
 statim nunc, ut tibi dem hospitale-munus, quo tu gaudeas.
 Etenim Cyclopibus fert alma terra
 vinum in-magis-uvis, et iis Jovis imber dat-incrementum;
 verum hoc ambrosiae et nectaris est surculus.
 Sic dixit; at ei rursus ego dedi nigrum vinum;
 ter quidem praebui ferens, ter autem is ebibit stultitia.
 Ac postquam Cyclopi circa mentem venit vinum,
 tunc vero ipsum verbis alloquebar blandis:
 Cyclops, interrogas me nomen inclytum? at ego tibi
 dicam; tu autem mihi da hospitale-munus, uti pollicitus es.
 Nemo mihi nomen est; Neminem vero me vocant
 mater atque pater et alii omnes sodales.
 Sic dixi; ille vero mihi statim respondebat saevo animo;
 Neminem ego postremum edam post suos socios,
 ceteros autem prius; hoc tibi hospitale-munus erit.
 Dixit, et recumbens cecidit supinus; ac deinde
 jacebat inflexa crassa cervice: atque eum somnus
 capiebat omnium-domitor; e-guttore vero erumpebat vinum,

ψυμοί τ' ἀνδρόμοι· ὁ δ' ἐρεύγετο οἶνοθαρείων.
 375 Καὶ τότε ἔγῳ τὸν μοχλὸν ὑπὸ σποδοῦ ἤλασα πολλῆς,
 εἷως θερμαίνοντο ἔπασσι τε πάντας ἑταίρους
 θάρσυνον, μή τις μοι ὑποδδείσας ἀναδύῃ.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ὁ μοχλὸς ἐλαίνους ἐν πυρὶ μέλλεν
 ἀψέσθαι, χλωρὸς περ ἑὼν, διεφάνετο δ' αἰνῶς,
 380 καὶ τότε ἑγὼν ἄσπον φέρον ἐκ πυρὸς, ἀμρὶ δ' ἑταίροι
 ἴσταν· αὐτὰρ θάρσος ἐνέπνευσεν μέγα δαίμων.
 Οἱ μὲν μοχλὸν ἐλόντες ἐλαῖνον, ὅζῃν ἐπ' ἄκρῳ
 ὀφθαλμῷ ἐνέρεισαν· ἐγὼ δ' ἐρύπερθεν ἀερθεὶς
 δίνεον. Ὡς ὅτε τις τρυπῶ δόρυ νῆϊον ἀνῆρ
 385 τρυπάνῳ, αἱ δὲ τ' ἐνερθεν ὑποσσεύουσιν ἱμάντι
 ἀψάμενοι ἐκάτερθε, τὸ δὲ τρέχει ἐμμένεις αἰεὶ·
 ὅς τοῦ ἐν ὀφθαλμῷ πυριήκεα μοχλὸν ἐλόντες
 δίνεομεν, τὸν δ' αἶμα περιῖρρε θερμὸν δόντα.
 Πάντα δέ οἱ βλέφαρ' ἀμρὶ καὶ ὀφρύας εὔσεν αὐτῇ,
 390 γλῆνης καιομένης· σφαραγεῦντο δέ οἱ πυρὶ ρίζαι.
 Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ χαλκεὺς πέλεκυν μέγαν ἤε σκέπαρνον
 εἰν ὕδατι ψυχρῷ βάπτῃ μεγάλα ἰάχοντα,
 φαρμάσσω· τὸ γὰρ αὐτὲ σιδήρου γε κράτος ἐστίν·
 ὥς τοῦ σιζ' ὀφθαλμὸς ἐλαίνῃ περὶ μοχλῷ.
 395 Σμερδαλέον δὲ μέγ' ὤμωξεν· περὶ δ' ἴαχε πέτρῃ·
 ἡμεις δὲ δέισαντες ἀπεσσύμεθ'. Αὐτὰρ ὁ μοχλὸν
 ἐξέρυσ' ὀφθαλμοῖο, πεφυρμένον αἵματι πολλῷ·
 τὸν μὲν ἔπειτ' ἐρρίψεν ἀπὸ θοῦ χερσὶν ἀλύων.
 Αὐτὰρ ὁ Κύκλωπας μεγάλ' ἤπνευ, οἳ βὰ μιν ἀμφὶς
 400 ὄικον ἐν σπήεσσι δι' ἀκρίας ἡμεϊόσσας·
 οἱ δὲ βοῆς αἰόντες ἐφοίτων ἀλλοθεν ἄλλος·
 ἰστάμενοι δ' αἶροντο περὶ σπέος, ὅττι ἐ κήδοι·
 Τίπτε τὸσον, Πολύφημ', ἀρημένους ὧδ' ἐδόησας
 νύκτα δι' ἀμβροσίην, καὶ ἀπνους αἶματι τίθησθα;
 405 ἡ μῆτις σευ μῆλα βροτῶν ἀέκοντος ἐλαύνει;
 ἡ μῆτις σ' αὐτὸν κτείνῃ δόλῳ ἢ ἐβήφιν; [μορ·
 Τους δ' αὐτ' ἐξ ἀντροῦ προσέφη κρατερὸς Πολύφρ-
 ὦ φίλοι, Οὐτίς με κτείνει δόλῳ, οὐδὲ βήφιν.
 Οἱ δ' ἀπαμειβόμενοι ἔπασ περὶόνετ' ἀγόρευον·
 410 εἰ μὲν δὴ μῆτις σε βιάζεται, ὅσον ἐόντα,
 νοῦσόν γ' οὐπὼς ἐστὶ Διὸς μεγάλου ἀλέασθαι·
 ἀλλ' σὺ γ' εὖ γεο πατρὶ Ποσειδάωνι ἀνακτὶ,
 Ὡς ἄρ' ἔφαν ἀπόντες· ἐμὸν δ' ἐγέλασσε φίλον κῆρ,
 ὥς ὄνομ' ἐξαπάτησεν ἐμὸν καὶ μῆτις ἀμύμων.
 415 Κύκλωψ δὲ στενάχων τε καὶ ὠδίνων ὀδύνησιν,
 χερσὶ ψηλαφῶν, ἀπὸ μὲν λίθον εἴλε θυράων·
 αὐτὸς δ' ἐνὶ θυρῇσι καθέζετο, χεῖρε πετάσσας,
 εἰ τίνα που μετ' ἑσσι λάβοι στείργοντα θυράζε·
 οὐτὰ γὰρ πού μ' ἤλπετ' ἐνὶ φρεσὶ νῆπιον εἶναι.
 420 Αὐτὰρ ἐγὼ βούλειον, ὅπως δ' ἄρ' ἄριστα γένοιτο,
 εἰ τιν' ἑταίροισιν θανάτου λύσιν ἡδ' ἐμοὶ αὐτῷ
 εὐροίμην· πάντας δὲ δολούς καὶ μῆτιν ὕφαινον,
 ὥς τε περὶ ψυχῆς· μέγα γὰρ κακὸν ἐγγυθὲν ἦεν.
 Ἦδε δέ μοι κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλῇ.
 425 Ἀρσενες δῖες ἦσαν εὐτρεφεές, δασύμαλλοι,
 καλοὶ τε μεγάλοι τε, ἰοδσφεῖς ἑίρος ἔχοντες·
 τοὺς ἀκῶν συνέρργον εὐστρεφέεσσι λύγοισιν,

frustaque-carnis humanæ; ipse autem eructabat vino-gravatus.] Et tunc ego vectem sub cinerem immisi multum, donec calefieret; verbiisque omnes socios confirmabam, ne quis mihi subveritus defugeret. Sed quum jam brevi vectis oleaginus in igne erat arsurus, viridis licet esset, candebatque vehementer, tum ego eum propius afferebam ex igne, circum autem socii stabant: atque audaciam inspiravit circumfluebat calentem. Hi quidem vectem prehensum oleaginum acutum in summo oculo infixerunt; ego autem superne arrectus versabam. Ut vero quum quis terebrat lignum navale vir terebra, alii autem infra torquent loro apprehensam utrinque: hæc autem circumvolvitur assiduo semper:] sic ejus in oculo ignea-acie vectem prehensum versabamus; hunc autem sanguis circumfluebat calentem. Omnes vero ei palpebras circum et supercilia cremavit vapor, pupilla ardente: crepitabant autem ei igne radices. Veluti autem quum vir faber securim magnam, aut asciam, in aqua frigida mergit valde stridentem, temperans; hoc enim deinde ferri robur est: sic ejus stridebat oculus oleaginum circa vectem. Horrendum autem magnam ejulavit; insonnitque petra: nos vero perterriti diffugimus. At ille vectem extraxit oculo sedatum sanguine multo illum quidem deinde abiecit a se manibus dolore-furens. Atque Cyclops magno clamore-vocabat, qui circa ipsum habitabant in speluncis per promontoria ventosa: illi autem clamorem audientes accurrebant aliunde alios; stantesque interrogabant circa speluncam, quidnam ipsum affligeret:] Cur tantum, Polypheme, læsus sis clamasti noctem per divinam, et insomnes non facis? num quis a-te oves mortalium invito abigit? an meluis ne-quis te ipsum occidat dolo aut vi? Hos autem rursus ex antro allocutus-est fortis Polyphemus:] o amici, Nemo me occidit dolo, neque viribus. Illi vero respondentes verba alata dicebant: si quidem revera nullus tibi vim-infert, solus quum-sis, morbum sane nullo-modo licet Jovis magni effugere: sed tu-quidem supplica patri Neptuno regi. Sic dixerunt abeuntes; meum autem risit carum cor, quod nomen eos decepisset meum et consilium eximium. Cyclops autem ingemiscensque, et cruciatus doloribus, manibus palps, amovit quidem lapidem ab-ostio; ipse vero in ostio considebat, manibus extensis, si quem forte inter oves deprehenderet exeuntem foras; adeo enim videlicet me putabat in mente stultum esse. At ego deliberabam, quomodo hæc omnium optime fierent, si quam sociis mortis liberationem, ac mihi ipsi invenirem: omnes vero dolos et consilium omne texebam, utpote de vita; magnum enim malum prope erat. Hoc vero mihi in animo optimum videbatur consilium. Mares oves erant bene-nutriti, densis-velleribus, pulcrique, magnique, violaceum vellus habentes; hos tacite colligabam bene-tortis viminibus,

τῆς ἐπὶ Κύκλωψ εὔδε πέλωρ, ἀθεμίστια εἰδὺς,
 σύντρεις αἰνύμενος· ὁ μὲν ἐν μέσῳ ἄνδρα φέρεσκεν,
 430 τῷ δ' ἐτέρῳ ἐκάτερθεν ἵτην, σῶντες ἐταίρους.
 Τρεῖς δὲ ἕκαστον φῶτ' ὅιες φέρον· αὐτὰρ ἔγωγε —
 ἄρνευς γὰρ ἔην, μῆλιν δ' ἄριστος ἀπάντων —
 τοῦ κατὰ νῶτα λαβὼν, λασίην ὑπὸ γαστέρ' ἔλυσθεῖς
 κείμην· αὐτὰρ χερσὶν αὐτοῦ θεσπεσίοιο
 435 νολεμέως στρεφθεὶς ἐχόμην τετλήσθι θυμῷ.
 Ὡς τότε μὲν στενάχοντες ἐμείναμεν ἦν δ' ἰάν.
 Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ροδοδάκτυλος Ἥως,
 καὶ τότε ἔπειτα νομόνδ' ἐξέσσυτο ἄρσενα μῆλα,
 θήλειαι δ' ἐμέμνηχον ἀνήμελχοι περὶ σπηλῆς·
 440 οὐβὰν γὰρ σφαραγεῖντο. Ἄναξ δ' ὀδύνῃσι κακῇσιν
 τειρόμενος, πάντων οἷον ἐπεμαίετο νῦτα
 ὀρθῶν ἐσταότων· τὸ δὲ νήπιος οὐκ ἐνόησεν,
 ὥς οἱ ὑπ' εἰροπάκων οἷων στέρνοισι δέδεντο.
 Ὑστατος ἄρνευός μῆλιν ἔστειχε ὕραζε,
 445 λάγνῳ στεινόμενος καὶ ἐμοί, πυκινὰ φρονέοντι.
 Τὸν δ' ἐπιμασσάμενος προσέφη κρατερὸς Πολύφημος·
 Κρίε πέπον, τί μοι ὧδε διὰ σπέος ἔσσυτο μῆλιν
 ὕστατος; οὐτι πάρος γε λελεϊμμένος ἐρχεαι οἶον,
 ἀλλὰ πολὺ πρῶτος νέμεις τέρεν' ἄνθεα ποίης,
 450 μακρὰ βιβιάς· πρῶτος δὲ ῥῶας ποταμῶν ἀφικάνεις·
 πρῶτος δὲ σταθμόνδε λιλαιεῖαι ἀπονέεσθαι
 ἐσπέριος· νῦν αὖτε πανύστατος — ἡ σὺ γὰρ ἄνακτος
 ὀφθαλμὸν ποθέεις; τὸν ἀνὴρ κακὸς ἐξαλάωσεν
 σὺν λυγροῖς ἐτάροισι, δαμασσάμενος φρένας οἶνω,
 455 Οὔτις, δν οὕτω φημί πεφυγμένον εἶναι δλεῖρον.
 Εἰ δὲ δημοφρονέεις ποτιφρονήεις τε γέναιοι
 εἰπεῖν, δπη καῖνος ἐμὸν μένος ἡλασκάξει·
 τῷ κέ οἱ ἐγκέφαλος γε διὰ σπέος ἀλλυδὶς ἄλλη
 θεινομένου βαίειτο πρὸς οὐδεῖ· καὶ δὲ κ' ἐμὸν κῆρ
 460 λωφῆσαι κακῶν, τὰ μοι οὐτιδανὸς πόρεν Οὔτις.
 Ὡς εἰπὼν τὸν κρινὸν ἀπὸ ἔο πέμπε ὕραζε.
 Ἐλθόντες δ' ἡθαῖον ἀπὸ σπέιους τε καὶ αὐλῆς,
 πρῶτος ὑπ' ἄρνεϊ λυόμεν, ὑπέλυσσεν δ' ἐταίρους.
 Καρπαλίμως δὲ τὰ μῆλα ταναῦποδα, πίονα δημῷ,
 465 πολλὰ περιτροπέοντες ἐλαύνομεν, ὄφρ' ἐπὶ νῆα
 ἰχόμεθ'· ἀσπάσιοι δὲ φίλοις ἐτάροισι φάνημεν,
 οἱ φύγομεν θάνατον· τοὺς δὲ στενάχοντο γοῶντες.
 Ἄλλ' ἐγὼ οὐκ εἶων, ἀνὰ δ' ὄφρ' ὤσει νῆον ἕκαστον
 κλαίειν· ἀλλ' ἐκέλευσα θοῶς καλλίτριχα μῆλα
 470 πολλὰ ἐν νηὶ βαλόντας ἐπιπλεῖν ἄλμυρον ὕδωρ.
 Οἱ δ' αἶψ' εἰς θάλασσαν καὶ ἐπὶ κληῖσι καθίζον·
 ἐξῆς δ' ἐξόμενοι πολὴν ἄλα τύττον ἐρετμοῖς.
 Ἄλλ' ὅτε τόσσον ἀπῆν, ὅσσην τε γέγωνε βοήσας,
 καὶ τότε ἐγὼ Κύκλωπα προσήδυν κερτομοίωσιν·
 475 Κύκλωψ, οὐκ ἄρ' ἐμέλλες ἀνάλκιδος ἀνδρὸς ἐταί-
 ἔδμεναι ἐν σπητὶ γλαφυρῷ κρατερῇσι βίησιν. [ρους
 Καὶ λίην σέγ' ἐμέλλε κιχῆσθαι κακὰ ἔργα,
 σφέλλι', ἐπεὶ ξείνους οὐχ ἄζω σῶ ἐν ὀλκῳ
 ἐσδέμεναι· τῷ σα Ζεὺς τίσατο καὶ θεοὶ ἄλλοι.
 480 Ὡς ἐφάμην· ὁ δ' ἔπειτα γολύσατο κηρόθι μάλλον·
 ἦκε δ' ἀπορρήξας κορυφὴν ὄρεος μεγάλου·

in quibus Cyclops dormiebat, monstrum, nefario animo,
 tres-una sumens : qui quidem in-medio erat, is virum fere-
 bat,] ceteri autem duo utrinque ibant, servantes socios.
 Terna autem quemque virum oves ferebant : atque ego
 (aries enim erat, pecudum longe maximus omnium),
 hujus tergo arrepto, villosum sub ventrem volutus
 extendabar : at manibus lanæ egregiæ
 firmiter implicatus hærebam constanti animo.
 Sic tum quidem gementes exspectavimus Auroram divinam.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 tum vero deinde ad-pascua erumpebant mascula pecora ;
 feminae vero balabant immulctæ per stabula :
 ubera enim gravabantur. Dominus vero doloribus gravibus
 afflictus, omnium ovium palpabat terga
 erecte stantium ; illud autem stultus non animadvertit,
 ut illi sub lanigerarum ovium pectoribus ligati-erant.
 Ultimus aries pecorum exibat foras,
 vellere gravatus, et me, multa cogitante.
 Hunc autem palpatum allocutus-est fortis Polyphemus :
 Aries care, quid mihi ita per speluncam exis pecudum
 ultimus? neutiquam antea quidem relictus venis post-oves,
 sed multo primus pascaris teneros flores herbar,
 magnis passibus-incedens ; primusque ad-fluenta fluviorum
 pervenis ;] primus autem in-stabulum cupis redire
 vespertinus : nunc contra omnium-ultimus : num tu domini
 oculum desideras? quem vir malus excæcavit
 cum perniciosi sociis, postquam-domuit mentem vino,
 Nemo, quem nondum exiatimo elapsus esse mortem.
 Si jam idem-mecum-sentires, vocalisque fieres,
 ut-diceres, ubinam ille meum robur evitet ;
 profecto ei cerebrum quidem per speluncam huc illuc
 eliso spargeretur ad solum ; ac meum cor
 quiesceret a-malis, quæ mihi nihili-vir intulit Nemo.

Sic locutus, arietem a se mittebat foras.
 Quum-venissemus autem paululum a speluncaque et caula,
 primus ab ariete me-expedivi, solvi vero deinde socios.
 Celeriter autem pecora pedes-tenduntia, pinguis adipem,
 multa circumducentes abigebamus, donec ad navem
 pervenissemus ; desiderati vero caris sociis apparuimus,
 qui effugimus mortem : ceteros autem lugebant flentes
 At ego non sinebam, sed superciliis innuebam unicuique,
 ne-flerent ; verum jussi celeriter pulcris-velleribus pecora
 multa in navem quum-immisissent, navigare saluam aquam.
 Illi vero statim inscendebant, et in transiris consedere ;
 ordineque sedentes canam mare verberabant remis.
 Sed quando tantum aberam, quantum aliquis audiri-potes
 clamans,] tunc ego Cyclopem alloquebar conviciis :

Cyclops, non ergo eras imbellis viri socios
 comesurus in spelunca cava, vi violenta.
 Et nimis-abunde te erant assecutura mala facta tua :
 inique! quoniam hospites non vereris tua in domo
 comedere : ideo te Jupiter ultus-est et dii alii.
 Sic dixi; ille autem deinde iratus-est in-animo magis :
 misit autem abruptum verticem montis magni;

κάδ' ὃ' ἔβαλε προπάροιθε νεὸς κυανοπρώοιο.
[τυτθὸν ἐδεύθησεν δ' οἴηϊον ἄρπον ἱκέσθαι.]
Ἐχλύσθη δὲ θάλασσα κατερχομένης ὑπὸ πέτρης·
485 τὴν δ' αἰὲ' ἡπειρόνδε παλιρρόοιον φέρε κύμα,
πλημμυρίς ἐκ πόντοιο, θέμωσε δὲ χέρσον ἱκέσθαι.
Αὐτὰρ ἐγὼ χεῖρεςσι λαβὼν περιμήκεα κοντόν
ὥσα παρέξ· ἑτάροισι δ' ἐποτρύνας ἐκέλευσα
ἐμβαλέειν κώπης, ἦν' ὑπέκ κακότητα φύγοιμεν,
490 κρατὶ κατανεύον· οἱ δὲ προπεσόντες ἔρρεσσον.
Ἄλλ' ὅτε δὴ δις τόσσον ἄλα πρήσσοντες ἀπῆμεν,
καὶ τότε' ἐγὼ Κύκλωπα προσηύδων· ἀμυρὶ δ' ἑταῖροι
μειλιχίοις ἐπέεσσιν ἐρήτυον ἀλλοθεν ἄλλος·
Σγέτλιε, τίπτ' ἐθέλεις ἐρεθίζεμεν ἄγριον ἄνδρα;
495 ὃς καὶ νῦν πόντονδε βαλὼν βέλος ἤγαγε νῆα
αὐτίς ἐς ἡπειρόν, καὶ δὴ φάμεν αὐτόθ' ὀλέσθαι.
Εἰ δὲ φθεγξαμένου τευ ἡ αὐδῆσαντος ἄκουσεν,
σύν κεν ἄραξ' ἡμέων κεφαλὰς καὶ νῆα δοῦρα,
μαρμάρῳ ὀκρύεντι βαλὼν· τόσσον γὰρ ἴησιν.
500 Ὡς φάσαν· ἀλλ' οὐ πειθόμενον μεγαλήτορα θυμὸν,
ἀλλὰ μιν ἄσφοδρον προσέφην κεκοτητόι θυμῷ·
Κύκλωψ, αἶ κέν τις σε καταδνητῶν ἀνθρώπων
ὀφθαλμοῦ εἴρηται ἀεικέλιν ἀλαωτὴν,
φάσθαι· Ὀδυσσῆα πτολιπόρθιον ἐξαλαῶσαι,
505 υἱὸν Λαέρτew, Ἰθάκῃ ἐνὶ οἴκῳ ἔχοντα.
Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' οἰμώξας ἡμείβετο μύθῳ·
ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ με παλαιάφατα θέσφαθ' ἱκάνει.
Ἔσκε τις ἐνθάδε μάντις ἀνὴρ, ἧς τε μέγας τε,
Τηλέμοις Εὐρυμίδης, ὃς μαντοσύνην ἐκέαστο,
510 καὶ μαντεῖόμενος κατεγύρα· Κύκλωπεςσιν
ἔς μοι ἔφη τάδε πάντα τελευτήσεσθαι ὀπίσσω,
χειρὶν ἐξ Ὀδυσσῆος ἀμαρτήσεσθαι ὀπιπτή·
Ἄλλ' αἰεὶ τινα φῶτα μέγαν καὶ καλὸν ἐδέγμην
ἐνθάδ' ἐλεύσεσθαι, μεγάλην ἐπιδιμένον ἀλκήν·
515 νῦν δέ μ' ἔων ὀλίγος τε καὶ οὐτιδανός καὶ ἀκίχως
ὀφθαλμοῦ ἀλάωσεν, ἔπει μ' ἑδαμύσσαστο οἶνω.
Ἄλλ' ἄγε δεῦρ', Ὀδυσσεῦ, ἵνα τοι παρ' ξείνια θείῳ
πομπήν τ' ὀτρύνω δόμεναι κλυτὸν Ἑννοσίγαιον·
τοῦ γὰρ ἐγὼ παῖς εἰμὶ, πατὴρ δ' ἐμὸς εὐχεται εἶναι·
520 αὐτὸς δ', αἶ κ' ἐθέλῃς, ἴησεται, οὐδέ τις ἄλλος
οὔτε θεῶν μακάρων οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων.
Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
αἶ γὰρ δὴ ψυχῆς τε καὶ αἰῶνός σε δυναίμην
εὖνιν ποιήσας πέμψαι δόμον Ἀΐδος εἴσω·
525 ὥς οὐκ ὀφθαλμὸν γ' ἴησεται οὐδ' Ἑννοσίγαιον.
Ὡς ἐφάμην, ὁ δ' ἐπειτα Ποσειδάωνι ἀνακτὶ
εὐχέτο, χεῖρ' ὀρέγων εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα·
Κλυθὶ, Ποσειδάων γαῖήσγε, κυανοχάρτα·
εἰ ἐτιόν γε σός εἰμι, πατὴρ δ' ἐμὸς εὐχεται εἶναι,
530 ὃς μὴ Ὀδυσσῆα πτολιπόρθιον οἰκαδ' ἱκέσθαι.
[υἱὸν Λαέρτew, Ἰθάκῃ ἐνὶ οἴκῳ ἔχοντα.]
Ἄλλ' εἰ οἱ μοῖρ' ἐστὶ φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἱκέσθαι
οἶκον εὐκτίμενον καὶ ἐὴν ἐς πατρίδα γαίαν·
ὃ μὲ κακῶς ἔλθοι, ὀλέσας ἀπο πάντας ἑταίρους,
535 νηὸς ἐπ' ἀλλοτρίης, εὐροὶ δ' ἐν πῆματι οἴκῳ.

dejecitque ante navem nigra-prora.
[paululum vero abfuit quin clavum extremum attingeret.]
Fluctavit autem mare decidente a petra :
ipsam vero *navem* statim ad-continentem refluus ferebat fluctus, inundatio e mari, adegitque-prope terram ut-veniret.
Atque ego manibus sumto præ-longo conto detrusi a *litore*; sociosque hortatus jussi incumbere remis, ut malum effugeremus, capite annuens : illi vero incumbentes remigabant.
Sed quando jam his tantum per-mare iter-facientes aberamus, tunc ego Cyclopem alloquebar; circum vero socii blandis verbis me inhibebant aliunde alius :
Improbe, cur vis irritare ferocem virum?
qui etiam nunc in-pontum jacto telo deduxit *navem* rursus ad continentem, et sane existimabamus illic nos per-ituos.] Si vero vociferatum aliquem, aut locutum audisset, collisset nostra capita, et navalia ligna, saxo aspero coniecto; tantum enim jaculatur.
Sic dixerunt; sed non flectebant meum magnum animum, sed illum rursus allocutus-sum irato animo :
Cyclops, si quis te mortalium hominum do-oculi interrogaverit fœda cecitate, dic, Ulyssem urbium-eversorem excœcasse *te*, filium Laertæ, in Ithaca ædes habentem.
Sic dixi; ille autem mihi ejulans respondebat sermone : dii boni, certe omnino jam me antiqua vaticinia attingunt.
Erat quidam hic vates vir, bonusque magnusque, Telemus Eurymides, qui vaticiniis excellebat, et vaticinans consenescebat inter-Cyclopas; qui mihi dixit hæc omnia perfectum-iri in-posterum, manibus ex Ulyssis me privatum-iri visu.
Sed semper aliquem virum magnum et pulcrum exspectabam huc venturum-esse, magno præditum robore; nunc autem me, parvusque et nihili-homo, et imbellis, oculo privavit, postquam me domuerat vino.
Sed age huc *veni*, Ulysse, ut tibi hospitalia præbeam, deductionemque impellam ut-det inclytum Neptunum : hujus enim ego filius sum, patrem autem is meum se-profi-tetur esse :] ipse autem, si voluerit, sanabit, nec quisquam alius,] nec deorum beatorum, nec mortalium hominum.
Sic dixit : at ego ipsum *sic* respondens alloquebar : utinam enim *ita* jam animaue et vita te possem expertem factum mittere in domum Plutonis, ut non oculum utique sanabit nec Neptunus.
Sic dixit : ille autem deinde Neptuno regi supplicabat, manus tendens ad cælum stellatum : Audi, Neptune terram-continentem, cæruleis-crinibus si revera tuus sum, patremque *te* meum proferis esse, da, ut-ne Ulysses urbium-eversor domum veniat. [filium Laertæ, in Ithaca domos habens.]
At si ei fatale est amicosque videre et pervenire ad-domum bene-ædificatam, et suam in patriam terram : sero male veniat, anissis omnibus sociis, nave in aliena, inveniatque calamitatis domi

Ἦς ἔφατ' εὐχόμενος τοῦ δ' ἔκλυε Κυανογαίτης.
 Αὐτὰρ δ' ἔξ' αὐτὶς πολὺ μείζονα λᾶαν αἰέρας,
 ἦκ' ἐπιδίνηςας ἐπέρεισε δὲ ἴν' ἀπέλεθρον.
 Κἀδ' ὁ ἔβαλεν μετόπισθε νεὸς κυανοπύρροιο
 640 τυτθόν, ἐδεύησεν δ' οἷόν τιν' ἄκρον ἰκέσθαι.
 Ἐκλώσθη δὲ θάλασσα κατερχομένης ὑπὸ πέτρης·
 τὴν δὲ πρόσω φέρε κῦμα, θέμωσε δὲ χέρσον ἰκέσθαι.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἀφικόμεθ', ἐνθα περ ἄλλαι
 νῆες εὐσελμοὶ μένον ἄθροαι, ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
 645 ἔατ' ὀδυρόμενοι, ἡμέας ποτιδέγμενοι αἰεὶ·
 νῆα μὲν ἐνθ' ἔλθόντες ἐκέλασμεν ἐν ψαμάθοισιν,
 ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βῆμεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
 Μῆλα δὲ Κύκλωπος γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἐλόντες
 δασσάμεθ', ὥς μῆτις μοι ἀτεμβόμενος κίσι ἴσῃς.
 650 Ἀρνεῖον δ' ἔμοι οἶω εὐκνήμιδες ἑταῖροι,
 μῆλων δαιομένων, δόσαν ἔζοχα· τὸν δ' ἐπὶ θινὶ
 Ζηνὶ κελαίνεφ' ἱ Κρονίδῃ, δς πᾶσιν ἀνάσσει,
 ῥέξας, μηρὶ ἔκαλον· ὁ δ' οὐκ ἐμπάζετο ἱρῶν,
 ἀλλ' ἄρα μερμήριζεν, ὅπως ἀπολοίαιτο πᾶσαι
 655 νῆες εὐσελμοὶ καὶ ἔμοι ἐρίηρες ἑταῖροι.
 Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἦμαρ ἐς ἥλιον καταδύντα
 ἤμεθα δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ.
 Ἦμος δ' ἥελιος κατέδω καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,
 δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
 660 Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 δὴ τότ' ἐγὼν ἑτάροισιν ἐποτρύνας ἐκέλευσα
 αὐτοὺς τ' ἀμβαίνειν ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι.
 Οἱ δ' αἰὶ' εἰσβαῖνον καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθίζον·
 ἔξῃς δ' ἐζόμενοι πολὺν ἄλα τύπτον ἑρετμοῖς.
 665 Ἐνθεν δὲ προτέρω πλέομεν, ἀχαχήμενοι ἦτορ,
 ἄσμενοι ἐκ θανάτοιο, φίλους ὀλέσαντες ἑταίρους.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Κ.

Τὰ περὶ Αἰόλου καὶ Λαιστρυγόνων
 καὶ Κίρκης.

Αἰολὴν δ' ἐς νῆσον ἀφικόμεθ'· ἐνθα δ' ἔναιεν
 Αἰολὸς Ἴπποτάδης, φίλος ἀθανάτοισι θεοῖσιν,
 πλωτῇ ἐνὶ νήσῳ· πᾶσαν δὲ τέ μιν πέρι τεῖχος
 γάλακτον, ἄβρηκτον· λισσῇ δ' ἀναδεδόρομε πέτρῃ.
 6 Ἐνθα καὶ δώδεκα παῖδες ἐνὶ μεγάροις γεγάσιν·
 ἕξ μὲν θυγατέρες, ἕξ δ' υἱέες ἡδυνότες.
 Ἐνθ' ὄγε θυγατέρας πόρην υἰάσιν εἶναι ἀκοίτης.
 Οἱ δ' αἰεὶ παρὰ πατρὶ φίλῳ καὶ μητέρῳ κεδνῇ
 δαίνυνται· παρὰ δὲ σφιν ὀνείατα μυρία κεῖται·
 10 κνισθῆν δὲ τε δῶμα περιστεναγίζετ' αὐλῇ
 ἤματα· νύκτας δ' αὐτε παρ' αἰδοῖς ἀλόχοισιν
 εὐδουσ' ἐν τε τάπησι καὶ ἐν τρητοῖς λεχέεσσιν.
 Καὶ μὲν τῶν ἰκόμεθα πόλιν καὶ δώματα καλά.
 Μῆνα δὲ πάντα φίλει με καὶ ἐξερέεινεν ἔκαστα,

Sic dixit precans; eum autem exaudivit Neptunus.
 Atque ille rursus multo majore lapide sublato,
 misit circumrotatum; intendit autem vim immensam.
 Dejecit vero post navem nigra-prora,
 paululum, parumque-absuit-quin clavum extremum attinge-
 ret.] Fluctuavit vero mare decidente a petra;
 ipsam autem navem ulterius ferebat fluctus, adegitque-proppe
 terram ut veniret.] Sed ut jam ad-insulam pervenimus, ubi co-
 teræ] naves bonis-transtris stabant confertæ, circum autem
 socii] sedebant lugentes, nos exspectantes semper:
 navem quidem, illuc ut-venimus, subduximus in arenis,
 egressique et ipsi sumus in litus maris.
 Pecudes autem Cyclopi's cava ex navi sumtas
 divisimus, ut nullus mihi privatus abiret æquali portione.
 Arietem autem mihi soli bene-ocreati socii,
 ovibus divisus, dederunt insuper: eum vero in litore
 Jovi atras-nubes-cogenti Saturnio, qui omnibus imperat,
 sacrificans, femora incendebam: ille vero non-curabat sacra;
 sed jam deliberabat, quo-pacto perderentur omnes
 naves bonis-transtris, et mihi dilecti socii.
 Sic tunc quidem per-totum diem ad solis occasum
 sedebamus, epulantes carnes-que immensas et bibentes vinum
 dulce.] Quando vero sol occiderat, et tenebræ supervenerant,
 tum vero decubuimus in litore maris.
 Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 tum vero ego socios adhortatus jussi
 ipsosque inscendere naves, et retinacula solvere.
 Illi vero statim ingrediebantur, et in transtris consedere,
 ordine-que sedentes canum mare verberabant remis.
 Hinc vero ulterius navigabamus, dolentes animo,
 lubentes ex morte, caris amissis sociis.

ODYSSEÆ X.

De Æolo et Læstrygonibus et
 Circe.

Æoliam autem in insulam pervenimus; ubi habitabat
 Æolus Hippotades, carus immortalibus diis,
 natatili in insula; totam vero circa eam murus est
 æreus, infragilis; lævisque assurgit petra.
 Hujus et duodecim liberi in ædibus nati-sunt,
 sex quidem filiæ, sex autem filii pubescentes.
 Ibi ille filias dedit filiis ut-essent uxores.
 Hi vero semper apud patrem carum et matrem venerandam
 convivantur; atque ipsis cibaria plurima apponuntur;
 odorata autem domus circum-personat in-aula
 interdiu; nocte vero rursus apud pudicas uxores
 dormiunt inque tapetibus et in tornatis lectis.
 Et ad-horum quidem pervenimus urbem et ædes pulcras. [Ia,
 Mensem vero totum amice-excipiebat me et exquirebat singu-

15 Ἴλιον, Ἀργείων τε νέας καὶ νόστον Ἀχαιῶν
καὶ μὲν ἐγὼ τῷ πάντα κατὰ μοῖραν κατέλεξα.
Ἄλλ' ὅτε δὴ καὶ ἐγὼ δὸν ἤτεον ἡδ' ἐκλείουν
πεμπόμεν, οὐδέ τι κείνος ἀνήγατο, τεῦχε δὲ πομπήν.
Δῶκε μοι ἐκδεύρας ἀσκὸν βοὸς ἐννεώριοι,
20 ἐνθα δὲ βυκτῶν ἀνέμων κατέδησε κέλευθα·
κείνον γὰρ ταμίην ἀνέμων ποίησε Κρονίων
ἵμην παυέμεναι ἡδ' ὀρνύμεν, δν' κ' ἐθέλησιν.
Νῆϊ δ' ἐνὶ γλαφυρῇ κατέδει μέριμνι φαεινῇ,
ἀργυρῇ, ἵνα μή τι παραπνύσῃ ὀλίγον περ·
25 αὐτὰρ ἐμοὶ πνοιῶν Ζεφύρου προσηκεν ἀγῆναι,
ὄρρα φέροι νῆας τε καὶ αὐτούς· οὐδ' ἄρ' ἐμελλεν
ἐκτελέειν· αὐτῶν γὰρ ἀπωλόμεθ' ἀρραδίησιν.
Ἐννήμαρ μὲν θυμῷς πλέομεν νύκτας τε καὶ ἡμαρ·
τῇ δεκάτῃ δ' ἦδη ἀνεφαίνετο πατρὶς ἄρουρα·
30 καὶ δὴ πυρπολέοντας ἐλεύσομεν, ἐγγὺς ἑόντας.
Ἐνθ' ἐμὲ μὲν γλυκύς ὕπνος ἐπῆλυθε κεκηῶντα·
αἰεὶ γὰρ πόδα νῆος ἐνώμιον, οὐδέ τῳ ἄλλῳ
δῶγ' ἐτάροιον, ἵνα θᾶσσον ἱκοίμεθα πατρίδα γαίαν.
Οἱ δ' ἔταροι ἐπέσσι πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον
35 καὶ μ' ἔρασαν χρυσόν τε καὶ ἄργυρον οἰκάδ' ἀγεσθαι,
δῶρα παρ' Αἰόλου μεγάλῃτορος Ἴπποτάδοιο·
ὥδε δὲ τις εἶπεν, ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
ὦ πόποι, ὡς ὅδε πᾶσι φίλος καὶ τίμιός ἐστιν
ἀνθρώποις, δτεῶν τε πόλιν καὶ γαίαν ἱκῆται.
40 Πολλὰ μὲν ἐκ Τροίης ἀγεται κειμήλια καλὰ
λεηϊδός· ἡμεῖς δ' αὐτὲ δμῶν δδὼν ἐκτελέσαντες
οἴκαδε νισσόμεθα κενεὰς σὺν χεῖρας ἔχοντες.
Καὶ νῦν οἱ τὰδ' ἔδωκε χαριζόμενος φιλότῃτι
Αἰολός· ἄλλ' ἀγε θᾶσσον ἰδῶμεθα, ὅτι τὰδ' ἐστίν,
45 ὅσος τις χρυσός τε καὶ ἄργυρος ἀσκήϊ ἔνεστιν.
Ὡς ἔρασαν· βουλή δὲ κακὴ νίκησεν ἑταίρων·
ἀσκὸν μὲν λῦσαν, ἀνέμοι δ' ἐκ πάντες ὄρουσαν.
Τοὺς δ' αἰψ' ἀρπάξασα φέρον πόντονδε θύελλα
κλαίοντας, γαῖης ἀποπατρίδος· αὐτὰρ ἔγωγε
50 ἐγρόμενος κατὰ θυμὸν ἀμύμονα μερμηρίζα,
ἡὲ πεσὼν ἐκ νῆος ἀποφθίμην ἐνὶ πόντῳ,
ἢ ἀκέων τλαίην καὶ ἔτι ζωοῖσι μετείην.
Ἄλλ' ἔτλην καὶ ἔμεινα· καλυψάμενος δ' ἐνὶ νηϊ
κείμεν· αἱ δ' ἐφέροντο κακῇ ἀνέμοιο θυέλλῃ
55 αὖτις ἐπ' Αἰολίην νῆσον στενάχοντο δ' ἑταῖροι.
Ἐνθα δ' ἐπ' ἡπείρου βῆμεν καὶ ἀφυσσάμεθ' ὕδαρ·
αἰψα δὲ δειπνον ἔλοντο θαῆς παρὰ νηυσὶν ἑταῖροι.
Αὐτὰρ ἐπεὶ σίτοιο τε πασσάμεθ' ἡδὲ ποτῆτος,
δὴ τότε· ἐγὼ κήρυκα τ' ὀπασσάμενος καὶ ἑταῖρον,
60 βῆν εἰς Αἰόλου κλυτὰ δώματα· τὸν δ' ἐκίχανον
δαίνύμενον παρὰ ἧ τ' ἀλόχῳ καὶ οἷσι τέκεσσιν.
Ἐλθόντες δ' ἐς δῶμα παρὰ σταθμοῖσιν ἐπ' οὐδοῦ
ἐξόμεθ'· οἱ δ' ἀνὰ θυμὸν ἐθάμβεον ἕκ τ' ἐρέοντο·
Πῶς ἦλθες, Ὀδυσσεύ; τίς τοι κακὸς ἔφραε δαίμων;
65 ἡ μὲν σ' ἐνδυκῆως ἀπεπέμπομεν, ὄρρ' ἀφίκοιο
πατρίδα σὴν καὶ δῶμα, καὶ εἰ πού τοι φίλον ἐστίν.
Ὡς φάσαν· αὐτὰρ ἐγὼ μετεφώνεον, ἀχνύμενος κῆρ·
ἄσσαν μ' ἑταροὶ τε κακοὶ πρὸς τοῖσι τε ὕπνος

de-Ilio, Argivorumque navibus et reditu Achivorum;
et ego quidem ei omnia accurate enarravi.
Sed quum jam et ego iter postulabam, atque hortabar *ut me*
dimitteret, nequaquam ille abnuvit, sed paravit deductionem.
Dedit mihi excoriatum utrem bovis novennis,
in-eo vero mugientium ventorum ligavit flatus:
illum enim promum ventorum fecit Saturnius
et ut-compescat, et ut-cieat, quemcunque velit.
Nave vero in cava colligavit funiculo splendido,
argenteo, ut ne-quid præter-flaret, vel paululum:
ac mihi flatum Zephyri immisit ad-flandum,
ut-ferret navesque et ipsos: nec-tamen inde erat
perfecturus: ipsorum enim periurus insipientia.

Per-novem-dies quidem continuo navigabamus noctesque
et dies:] decima vero jam apparebat patria terra:
et jam ignem-accendentes videbamus, prope qui-erant.
Ibi me quidem dulcis somnus occupavit defessum:
semper enim pedem navis movebam, nec cuiquam alii
dedi sociorum, ut citius perveniremus in-patriam terram.
Sed socii verbis ad se-invicem loquebantur,
et me putarunt aurumque et argentum domum reportare,
dona ab Æolo magnanimo Hippotada
sic autem aliquis dicebat, intuitus in proximum alium:

Dii boni! ut hic omnibus gratus et magni-æstimatus est
hominibus, quorumcunque in-urbem et terram venerit.
Multas quidem ex Troja ducit res-pretiosas, pulcras,
e-præda: nos vero contra, idem iter emensi,
domum redimus vacuas manus habentes.
Et nunc ei hæc dedit gratificans amicitia
Æolus; sed age ocyus videamus, quidnam hæc sint,
quantum quid aurique et argenti utri insit.

Sic dicebant; consiliumque malum vicit sociorum:
utrem quidem solverunt, venti autem erupere.
Illos vero statim abreptos ferebat in-pontum procella
flentes, terra a patria; at ego
experrectus, in animo eximio deliberavi,
utrum delapsus ex navi perirem in ponto,
an tacitus sustinerem, et adhuc vivis interesssem.
Sed sustinui et mansi; obvolutus autem in navi
jacebam: illæ vero ferebantur malo venti turbine
rursus ad Æoliam insulam: gemebant autem socii.

Ibi vero in terram ascendimus, et hausimus aquam:
statim autem prandium ceperunt celeres apud naves socii.
Ac postquam cibumque gustaveramus ac potum,
tum vero ego, præconem mihi ubi-asciveram et socium,
ivi ad Æoli inclytas ædes; eum autem inveniebam
convivantem cum suaque uxore et suis liberis.
Ingressi autem domum, ad fores in limine
sedebamus: illi vero in animo obstupescabant, interrogabant-
que:] Quomodo venisti, Ulysse? quis tibi malus ingruit
deus? certe quidem te accurate dimittebamus, ut pervenires
in-patriam tuam et domum, et sicubi tibi gratum sit.

Sic dixerunt; at ego eos alloquebar, mœrens corde:
lascrunt me sociique mali, præterque eos somnus

- σχέτιος· ἀλλ' ἀκέσασθε, φίλοι· δύναμις γὰρ ἐν ὑμῖν.
 70 Ὡς ἐφάμην, μαλακοῖσι καθαρτόμενος ἐπέεσσιν·
 οἱ δ' ἄνω· ἐγένοντο· πατὴρ δ' ἤλειβετο μύθῳ·
 Ἐρρ' ἐκ νήσου θάσσον, ἐλέγχιστε ζωνόντων.
 Οὐ γάρ μοι θέμις ἐστὶ κομιζέμεν οὐδ' ἀποπέμπειν
 ἄνδρα τὸν, ὃς κα θεοῖσιν ἀπέγλῃται μακάρεσσιν.
 75 Ἐρρ', ἐπεὶ ἀθανάτοισιν ἀπεγχοόμενος τὸδ' ἰκάνεις.
 Ὡς εἰπὼν ἀπέπεμπε δόμων βαρέα στενάχοντα.
 Ἔνθεν δὲ προτέρω πλέομεν, ἀχαγήμενοι ἦτορ.
 Τεῖρετο δ' ἀνδρῶν θυμὸς ὑπ' εἰρεσῆς ἀλεγεινῆς,
 ἡμετέρῃ ματίῃ· ἐπεὶ οὐκέτι φαίνεται πομπή.
 80 Ἐξῆμαρ μὲν διμῶς πλέομεν νύκτας τε καὶ ἡμαρ·
 ἐβδομάτῃ δ' ἰκόμεσθα Λάμου αἰπὺ πτολίεθρον,
 τηλέπυλον Λαιστρυγονίην, ὅθι ποιμένα ποιμῆν
 ἡψύει εἰσελάων, ὃ δέ τ' ἐξελάων δπαχοῦει.
 Ἔνθα κ' αὔπνος ἀνὴρ δοιοῦς ἐξήρατο μισθοῦς,
 85 τὸν νῆε, βουκολέων, τὸν δ' ἄργυρα μῆλα νομεύων·
 γένυς γὰρ νυκτὸς τε καὶ ἡματὸς εἰσι κέλευθοι.
 Ἔνθ' ἐπεί ἐς λιμένα κλυτὸν ἤλθομεν, δν περὶ πέτρῃ
 ἡλίδατος τετύγχε διαμπερές ἀμφοτέρωθεν,
 ἀκταὶ δὲ προβλήτες ἐναντίαι ἀλλήλησιν
 90 ἐν στόματι προύχουσιν· ἀραιὴ δ' εἰροδός ἐστιν·
 ἐνθ' οἳγ' εἴσω πάντες ἔχον νέας ἀμφιελίσσας.
 Αἱ μὲν ἄρ' ἔντοσθεν λιμένος κοίλοιο δίδεοντο
 πλησῖαι· οὐ μὲν γάρ ποτ' ἀξέτο χυμὰ γ' ἐν αὐτῷ,
 οὔτε μέγ' οὔτ' ὀλίγον· λευκὴ δ' ἦν ἀμφὶ γαλήνῃ.
 95 Αὐτὰρ ἐγὼν οἷος σχέθον ἐξω νῆα μέλαιναν,
 αὐτοῦ ἐπ' ἐσχاتیῃ, πέτρης ἐκ πείσματα δῆσας·
 ἔστην δὲ, σκοπιὴν ἐς παιπαλοέσσαν ἀνελθών.
 Ἔνθα μὲν οὔτε βοῶν οὔτ' ἀνδρῶν φαίνεται ἔργα,
 καπνὸν δ' οἷον δρῶμεν ἀπὸ χρονὸς αἴσσοντα.
 100 Δῆ τότ' ἐγὼν ἐτάρους προΐειν πεῦθεσθαι ἰόντας,
 ὅτινες ἀνέρες εἴεν ἐπὶ χροῖν ὀϊόν ἔδοντες,
 ἄνδρε δύο κρίνας, τρίτατον κήρυχ' αἶμ' ὀπάσσας.
 Οἱ δ' ἴσαν ἐκθάντες λείην ὁδὸν, ἥπειρ ἄμαζαι
 ἄστυδ' ἄρ' ὑψηλῶν ὁρέων καταγίνεον ὕλην.
 105 Κούρῃ δὲ ὑμέβληντο πρὸ ἀστεος ὕδρευούσῃ,
 θυγατέρ' Ἰφθίμῃ Λαιστρυγόνος Ἀντιφάτῃ.
 Ἡ μὲν ἄρ' ἐς κρήνην κατιβήσετο καλλιρέεθρον
 Ἀρτακίην· ἔνθεν γὰρ ὕδωρ προτὶ ἄστυ φέρεσκον·
 οἱ δὲ παριστάμενοι προσφώνεον, ἔκ τ' ἐρέοντο,
 110 ὅστις τῶνδ' εἴη βασιλεὺς καὶ τοῖσιν ἀνάσσοι.
 Ἡ δὲ μάλ' αὐτίκα πατρὸς ἐπέφραδεν ὑψερσφές δῶ.
 Οἱ δ' ἐπεί εἰσῆλθον κλυτὰ δώματα, τὴν δὲ γυναῖκα
 εὖρον, ὅσῃν τ' ὄρεος κορυφῇ, κατὰ δ' ἔστυγον αὐτῇ.
 Ἡ δ' αἶψ' ἐξ ἀγορῆς ἐκάλει κλυτὸν Ἀντιφάτῃα,
 115 δν πόσιν, ὃς δὴ τοῖσιν ἐμήσατο λυγρὸν δλεθρον.
 Αὐτίχ' ἔνα μάρφας ἐτάρων ὥπλισσαιτο δειπνον·
 τῶ δὲ δὴ αἶσαντε φυγῇ ἐπὶ νῆας ἱκέσθην.
 Αὐτὰρ ὃ τεῦχε βοῆν διὰ ἀστεος· οἱ δ' αἰόντες
 φοίτων Ἰφθίμοι Λαιστρυγόνες ἄλλοθεν ἄλλος,
 120 μυρία, οὐκ ἀνδρεσσιν ἰσοκότες, ἀλλὰ Γίγασιν.
 Οἱ ῥ' ἀπὸ πετρῶν ἀνδραγχεῖσι χερμαδίοισιν
 βάλλον· ἄφαρ δὲ κακὸς κόναθος κατὰ νῆας ὀρώρει

infaustus : sed medemini, amici : potestas enim est penes vos
 Sic dixi, blandis eos demulcens verbis :
 illi vero muti facti sunt ; pater autem respondebat sermone :
 Abi ex insula ocyus, pessime viventium.
 Non enim mihi fas est curare nec dimittere
 virum illum, qui diis invisus-sit beatis.
 Abi ; quoniam immortalibus invisus huc venisti.
 Sic locutus, dimittebat ex aedibus graviter gementem.
 Hinc vero ulterius navigabamus, dolentes corde.
 Fatigabatur autem virorum animus a remigatione molesta,
 nostra stultitia : quoniam non-amplius apparebat reductio.
 Per-sex-dies quidem continuo navigabamus noctesque et
 dies ;] septima vero venimus Lami ad-excelsam urbem,
 magnam (vel Telepylum) Laestrygoniam, ubi pastorem pastor
 inclamat intro-agens, alter vero exigens auscultat.
 Ibi insomnis vir duplicem reportaret mercedem,
 unam quidem, pascendis-bobus, alteram vero, candidas pec-
 cudes pascens ;] prope enim ibi noctisque et diei sunt viae.
 Ibi postquam ad portum inclytum veneramus, circa quem pe-
 tra] excelsa est, continenter utrinque,
 litoraue prominentia e-regione sibi-invicem
 in ostio procurrunt ; angustus vero introitus est :
 ibi illi intus omnes tenebant naves utrinque-recurras.
 Hæc quidem intra portum concavum alligatæ-erant
 propinquæ : nunquam enim attollebatur fluctus in ipso,
 nec magnus, nec parvus ; candida autem erat circum tranqui-
 litas.] At ego solus tenebam extra navem nigram,
 illic in extrema-parte, e petra funibus ligatis :
 constitui vero, speculam in præruptam ubi-ascenderam.
 Ibi quidem nec boum nec virorum apparebant opera,
 fumum autem solum videbamus a terra exsurgentem.
 Tum vero ego socios præmiis sciscitantem vadentes
 quoniam viri essent in hac terra panem vescentes ;
 viros duos electos, tertium præconem una comitem addens.
 Hi vero iverunt, egressi, per planam viam, qua plaustra
 ad urbem ab excelsis montibus devehebant lignum.
 Puellæ vero obvii-facti-sunt ante urbem aquam-petenti,
 filia eximiae Laestrygonis Antiphatae.
 Hæc quidem ad fontem descendebat pulcre-fluentem
 Artaciam ; hinc enim aquam ad urbem ferebant ;
 illi vero astantes eam alloquebantur, interrogabantque,
 quisnam illorum esset rex, et quibus imperaret.
 Illa vero valde cito patris ostendit excelsam domum.
 Hi autem postquam ingressi-sunt inclytas ædes, mulierem
 invenerunt, velut montis verticem ; horrueruntque eam.
 Hæc autem continuo e foro vocabat inclytum Antiphatem,
 suum maritum, qui sane illis molitus-est sævum exitium.
 Statim uno corrupto sociorum, apparavit-sibi æcnam :
 alteri vero duo conciti fuga ad naves pervenerunt.
 Atque ille excitabat clamorem per urbem ; hi vero audientes
 vadebant, fortes Laestrygones, aliunde alius,
 innumeri, non hominibus similes, sed Gigantibus.
 Qui a petris abruptis viro-gravibus saxis
 jaciebant ; statim autem malus strepitus per naves ortus-est

- ἀνδρῶν τ' ὀλλυμένων νηῶν θ' ἅμα ἀγνυμενάων·
 ἰχθῦς δ' ὥς πείροντες ἀταρπεία δαίτα φέροντο.
- 125 Ὀφρ' οἱ τοὺς δλιακὸν λιμένος πολυδενθέος ἐντὸς,
 τόρρα δ' ἐγὼ ξίφος οἷον ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ,
 τῷ ἀπὸ πείσματ' ἔκοψα νεὸς κυανοπρώροιο.
 Αἴψα δ' ἐμοῖς ἐτάροισιν ἐποτρύνας ἐκέλευσα
 ἐμβαλεῖν κώπῃς, ἵν' ὕπεκ κακότητα φύγοιμεν.
- 130 Οἱ δ' ἅλα πάντες ἀνέβριψαν, δέισαντες θληθρον.
 Ἀσπασίως δ' ἐς πόντον ἐπηρεφάς φύγε πέτρης
 νηὶς ἐμή· αὐτὰρ αἱ ἄλλαι ἀλλήλας αὐτόθ' ὀλοντο.
 Ἐνθεν δὲ προτέρω πλέομεν, ἀπαρχήμενοι ἥτορ,
 ἄσμενοι ἐκ θανάτοιο, φίλους ὀλέσαντες ἐταίρους.
- 135 Αἰαίην δ' ἐς νῆσον ἀρικόμεθ'· ἐνθα δ' ἐνιεν
 Κίρκη εὐπλόκαμος, δεινὴ θεὸς, αὐδῆσσα,
 αὐτακασιγνήτη ὀλοόφρονος Αἰήταο·
 ἄμφω δ' ἐκγαγάτην φαεισιμβρότου Ἥλαιοιο
 μητρός τ' ἐκ Πέρσης, τὴν Ὀκεανὸς τέκε παῖδα.
- 140 Ἐνθα δ' ἐπ' ἀκτῆς νηὶ κατηγαγόμεσθα σιωπῇ
 ναύλοχον ἐς λιμένα, καὶ τις θεὸς ἡγεμόνευεν.
 Ἐνθα τότε ἐκδάντες δύο τ' ἤματα καὶ δύο νύκτας
 κείμεθ', ἁμοῦ καμάτω τε καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἰδόντες.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ τρίτον ἤμαρ εὐπλόκαμος τέλεσ' Ἠὼς,
 145 καὶ τότε ἔγῳ ἐμὸν ἔγχος ἐλὼν καὶ φάσαντο οἷον,
 καρπαλίμως παρὰ νηὸς ἀνήϊον ἐς περιωπὴν,
 εἴ πως ἔργα ἴδοιμι βροτῶν ἐνοπὴν τε πυθόιμην.
 Ἔσσην δὲ, σκοπιῇ ἐς παιπαλόεσσαν ἀνελθὼν,
 καὶ μοι εἰσατο καπνὸς ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης
- 150 Κίρκης ἐν μεγάροισι διὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλην.
 Μερμήριζα δ' ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν
 εἰθεῖν ἤδὲ πυθέσθαι, ἐπεὶ ἶδον αἰθόπα καπνόν.
 Ὅδε δὲ μοι φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι,
 πρῶτ' ἐλθόντ' ἐπὶ νῆα θῆην καὶ θίνα θαλάσσης
- 155 δειπνον ἐταίροισιν δόμεναι προέμεν τε πυθέσθαι.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦα κίων νεὸς ἀμφιελίσσης,
 καὶ τότε τίς με θεῶν ὀλοφύρατο, μόνον ὄντα,
 ὅς βρά μοι ὑψικερὼν ἔλαφον μέγαν εἰς δόδον αὐτὴν
 ἤκεν· ὁ μὲν ποταμόνδε κατήϊεν ἐκ νομοῦ ὕλης,
- 160 πτόμενος· δὴ γάρ μιν ἔχεν μένος ἡελίοιο.
 Τὸν δ' ἐγὼ ἐκβαίνοντα κατ' ἀκνηστὶν μέσα νοῖτα
 πλῆξα· τὸ δ' ἀντικρὺ δόρυ χάλκεον ἐξεπέρησεν·
 καὶ δ' ἔπεισ' ἐν κονίῃσι μακρὴν, ἀπὸ δ' ἔπτατο θυμός.
 Τῷ δ' ἐγὼ ἐμβαίνων, δόρυ χάλκεον ἐξ ὠτειλῆς
- 165 εἵρυσάμην· τὸ μὲν αὖθι κατακλίνας ἐπὶ γαίῃ
 εἶλασ'· αὐτὰρ ἐγὼ σπασάμην ῥοιπὰς τε λύγους τε·
 πείσμα δ', ὅσον τ' ὄργυιαν, εὐστρεφὲς ἀμφοτέρωθεν,
 πλεξάμενος, συνέδησα πῶδας δεινοῖο πελῶρου.
 Βῆν δὲ καταλοφάδια φέρων ἐπὶ νῆα μέλαιναν,
- 170 ἔγχει ἐρειδόμενος, ἐπεὶ οὕτως ἦεν ἐπ' ὤμῳ
 χειρὶ φέρειν ἐτέρῃ· μάλα γάρ μέγα θηρίον ἦεν.
 Καὶ δ' ὁ ἔβαλον προπάρους νεὸς ἀνέγειρα δ' ἐταίρους
 μελιχίους ἐπέεσσι παρασταδὸν ἄνδρα ἕκαστον·
 ὦ φίλοι, ὡ γάρ πωκαταδυσόμεθ', ἀγνυμενοὶ περ,
- 175 εἰς Αἴδαο δόμους, πρὶν μῦρσιμον ἡμᾶρ ἐπελθῇ.
 Ἀλλ' ἄγετ', ὅφρ' ἐν νηὶ θοῇ βρώσις τε πόσις τε,

virorum pereuntium, naviumque simul fractarum;
 piscium vero instar transfigentes, tristes epulas forebant.
 Dum illi hos perdebant portum profundum intra,
 interea ego, gladio acuto extracto a femore,
 eo funes abscondi navis caerulea-prora.
 Statim autem meos socios adhortatus jussi
 incumbere remis, ut calamitatem subterfugeremus.
 Hi vero mare omnes jaciebant, veriti mortem.
 Libenter autem in pontum imminentes effugit petras
 navis mea; at reliquæ confertæ illic perierunt.
 Hinc autem ulterius navigabamus, dolentes animo,
 lubentes ex morte, caris amissis sociis.
 Ææam vero ad insulam pervenimus: ibi autem habitabat
 Circe comis-pulcris, potens dea, vocalis,
 germana-soror prudentis Ætææ:
 ambo enim nati-sunt ex lucem-hominibus-præbente Sole,
 et matre ex Perse, quam Oceanus genuit filiam.
 Hic vero ad litus nave appulimus tacite
 navium-capacem in portum, et aliquis deus dux-erat.
 Ibi tum egressi, duosque dies et duas noctes
 jacebamus, pariter et labore et doloribus animum rodentes.
 Sed quando jam tertium diem pulcris-comis fecit Aurora,
 tunc ego mea hasta sumta et gladio acuto,
 celeriter a nave ascendi in speculam.
 sicubi opera viderem mortalium vocemque audirem.
 Steti autem, speculam in præruptam ubi-ascenderam,
 et mihi visus-est fumus surgens a terra lata,
 Circes in ædibus, per querceta densa et silvam.
 Cogitavi autem deinde in mente et in animo
 ire ac sciscitari, postquam vidi atrum fumum.
 Sic vero mihi cogitanti visum-est satius esse,
 primum profectum ad navem celerem et litus maris,
 prandium sociis dare, præmittereque aliquos sciscitatum.
 Sed quando jam prope cram, profectus, navem utrinque-re-
 curvam,] tunc aliquis mei deorum misertus-est, solius,
 qui mihi excelsis-cornibus cervum magnum in viam ipsam
 misit: is quidem ad-flumen descendebat ex pascuis silvæ,
 potaturus: dudum enim ipsum urgebat vis solis.
 Illum vero ego egredientem per spinam medio tergo
 percussi; ac penitus hostile æreum transiit;
 decidit vero is in pulvere porrectus, avolatitque anima.
 Illi vero ego insists, hastam æream ex vulnere
 extraxi; quam quidem illic reclinatam in terra
 reliqui; at ego avulsi virgultaque viminaque,
 funemque quantum ulnam *longitudine*, bene-tortum undi-
 que,] ubi-plexeram, colligavi pedes ingentis monstri.
 Ivi autem *eum* de-cervice ferens ad navem nigram,
 hasta fultus, quoniam nequaquam licebat iam humero
 manu ferre altera: valde enim magna bellua erat.
 Dejeci autem ante navem; excitavique socios
 blandis verbis, astans, viros singulos:
 O amici, nequaquam enim descendemus, afflicti licet,
 in Plutonis ædes, antequam fatalis dies advenerit.
 Sed agite, quamdiu est in navi celeri cibisque potusque,

μνησόμεθα βρώμης μηδὲ τρυγώμεθα λιμῶ.

ᾧς ἐφάμην· οἱ δ' ὦκα ἑμοῖς ἐπέεσσι πίθοντο·
ἐκ δὲ καλυψάμενοι παρὰ θῖν' ἄλως ἀτρυγέτιοι
180 θηήσαντ' ἔλαφον· μάλα γὰρ μέγα θηρίον ἦεν.

Αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν δρώμενοι ὀφθαλμοῖσιν,
χεῖρας νιψάμενοι τεύχοντ' ἐρικυδέα δοῖτα.

ᾧς τότε μὲν πρόπαν ἤμαρ ἐς ἥλιον καταδύντα
ῥυμέθα δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ.

185 Ἥμος δ' ἥελιος κατέδου, καὶ ἐπὶ κνέφρας ἦλθεν,
ὃς τότε κοιμήθημεν ἐπὶ βρυγμῖνι θαλάσσης.

Ἥμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
καὶ τότε ἔγῳ ἀγορὴν θέμενος μετὰ πᾶσιν εἶπον·

Κέκλυτέ μευ μύθων, κακὰ περ πάσχοντες ἐταῖροι·

190 ὦ φίλοι, οὐ γάρ τ' ἴδμεν, ὅπη ζῳός, οὐδ' ὅπη Ἥως,
οὐδ' ὅπη ἥελιος φασίμβροτος εἶσ' ὑπὸ γαῖαν,
οὐδ' ὅπη ἀννέεται· ἀλλὰ φραζώμεθα θάσσον,
εἴ τις ἔτ' ἔσται μῆτις, ἐγὼ δ' οὐκ οἴομαι εἶναι.

Ἔδον γὰρ σκοπιῇ ἐς παιπαλόεσσαν ἀνελθὼν
195 νῆσον, τὴν περὶ πόντος ἀπείριτος ἐστεφάνωται·
αὐτὴ δὲ γθαμαλὴ κεῖται· καπνὸν δ' ἐνὶ μέσση
ἔδρακον ὀφθαλμοῖσι διὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλην.

ᾧς ἐφάμην· τοῖσιν δὲ κατεκλάσθη φίλον ἦτορ
μνησάμενοις ἔργων Λαιστρυγόνος Ἀντιφάτω

200 Κύκλωπός τε βίης μεγάλητορος, ἀνδρὸς ἀγαθοῦ.
Κλαῖον δὲ λιγέως, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες·
ἀλλ' οὐ γάρ τις πρῆξις ἐγγίγντο μυρομένοισιν.

Αὐτὰρ ἐγὼ δῖχα πάντας ἐκνήμειδας ἐταίρους
ἡρίθμεον, ἄργον δὲ μετ' ἀμφοτέροισιν ὅπασσα·

205 τῶν μὲν ἐγὼν ἦρχον, τῶν δ' Εὐρύλοχος θεοειδής.
Κλήρους δ' ἐν κυνέῃ χαλκῆρεϊ πάλλομεν ὥκα·
ἐκ δ' ἔθορε κλήρους μεγάλητορος Εὐρυλόχοιο.

Βῆ δ' ἰέναι, ἅμα τῷγε δύω καὶ εἴκοσ' ἐταῖροι
κλαίοντες κατὰ δ' ἅμμε λίπον γοῶντας ὀπισθεν.

210 Ἔβρον δ' ἐν βήσσησι τετυγμένα δώματα Κίρκης
ξεστοῖσιν λάεσαι, περισσέπτω ἐν γῶνι.

Ἄμφι δέ μιν λύκοι ἦσαν ὀρέστεροι ἡδὲ λέοντες,
τοὺς αὐτὴ κατέθελεξεν, ἐπεὶ κακὰ φάρμακ' ἔδωκεν.

Οὐδ' οὔγ' ὠρμήθησαν ἐπ' ἀνδράσιν, ἀλλ' ἄρα τοίγε

215 οὐρῆσιν μακρῇσι περισσαινόντες ἀνέστησαν.

ᾧς δ' ὅτ' ἂν ἀμφὶ ἀνακτα κύνες δαίτηθεν ἰόντα
σαίνωσ'· αἰεὶ γάρ τε φέρει μειλίγματα θυμοῦ·
ὥς τοὺς ἀμφὶ λύκοι κρατερώνυχες ἡδὲ λέοντες
σαίνων· τοὶ δ' ἔδδισαν, ἐπεὶ ἴδον αἰνὰ πέλωρα.

220 Ἔσαν δ' ἐν προθύροισι θεᾶς καλλιπλοκάμοιο·
Κίρκης δ' ἔνδον ἄκουον αἰδούσης ὅπῃ καλῇ,
ἱστὸν ἐποικομένης μέγαν, ἀμβροτὸν· οἷα θεᾶων
λεπτά τε καὶ χαρίεντα καὶ ἀγλαὰ ἔργα πέλονται.

Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε Πολίτης, ὄρχαμος ἀνδρῶν,
225 ὃς μοι κήριστος ἐτάρων ἦν, κεδνώτατός τε·

ᾧ φίλοι, ἔνδον γάρ τις ἐποικομένης μέγαν ἱστὸν
καλὸν ἀοιδαίει — δαπέδον δ' ἅπαν ἀμφιμέμικεν —

ἢ θεὸς ἢ γυνή· ἀλλὰ φεγγώμεθα θᾶσσον.

ᾧς ἄρ' ἐφώνησεν· τοὶ δ' ἐφθέγγοντο καλεῦντες.

230 Ἥ δ' αἰψ' ἐξελοῦσα θύρας οἷζε φαεινὰς

recordemur escæ, neu vexemur fame.

Sic dixit; illi vero ocyus meis verbis paruerunt:

abjectisque-involucris egressi ad litus maris infructuosi
admirabantur cervum; valde enim magna bellua erat.

Ac postquam se-obllectant spectantes oculis,

manibus lotis apparabant eximium convivium.

Sic tum quidem per-totum diem ad solis occasum

sedebamus, epulantes carnesque copiosas et *bibentes* vinum

dulce.] Quando autem sol occidit, et tenebræ supervenerunt,

tum vero decubivimus in litore maris.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,

tunc ego concione facta inter omnes dixi:

Audite meos sermones, mala licet patientes, socii:

o amici: neque enim scimus, ubi occasus, neque ubi Aurora,

neque ubi Sol hominibus-lucem-præbens vadit sub terram.

neque ubi resurgit; sed consultemus ocyus,

si quod adhuc erit consilium; ego autem non existimo esse.

Vidi enim, speculam in præruptam ubi-ascenderam,

insulam, quam circumcirca pontus infinitus ambit:

ipsa vero humilis jacet: fumum autem in medio

conspicatus-sum oculis, per querceta densa et silvam.

Sic dixi: illis vero confractum-est carum cor,

recordatis facinorum Læstrygonis Antiphæte,

Cyclopiisque violentiæ magnanimi, viros-devorantis.

Flebant autem stridule, uberes lacrimas defundentes:

at enim nullus profectus fiebat lugentibus.

Verum ego bipartito omnes bene-ocreatos socios

numerabam, ducemque utrisque præbui:

alterorum quidem ego dux-eram, alterorum vero Eurylochus

deo-similis.] Sortes autem in galea aerea concutiebamus celer-

ter;] exsiliit vero sors magnanimi Eurylochi.

Profectus-est autem ire; unaque cum-eo duo et viginti socii

flentes; ac nos reliquerunt ejulantes pone.

Invenerunt autem in convallibus structas ædes Circes

politis lapidibus, conspicuo in loco.

Circa vero ipsam lupi erant montani ac leones,

quos ipsa cicurarat, postquam mala medicamina dederat.

Neque illi irruerunt in viros, sed utique ipsi

caudis longis circum-adulantes assurrexerunt.

Ut vero quum circa dominum canes a-convivio redemtem

adulantur; semper enim fert delinimenta animi:

sic circa hos lupi fortibus-unguibus, ac leones,

adulabantur; illi vero timere, ut viderunt terribilia monstra.

Steterunt autem in vestibulo deæ pulcris-comis:

Circen autem intus audiebant cantantem voce pulcra,

telam obeuntem magnam, divinam; qualia dearum

subtiliaque et venusta et splendida opera sunt.

His vero sermonem exorsus-est Polites, princeps virorum,

qui mihi carissimus sociorum erat, maximeque-venerandus:

O amici, intus enim aliqua obiens magnam telam

pulcre cantillat (pavimentum autem totum resonat),

sive dea, sive femina; sed compellemus ocyus.

Sic igitur dixit: illi vero compellabant vocantes.

Ea autem continuo egressa fores aperuit splendidas,

καὶ κάλει· οἱ δ' ἅμα πάντες αἰδρείησιν ἔποντο·
 Εὐρύλοχος δ' ὑπέμεινε, δισάμενος δόλον εἶναι.
 Εἶσεν δ' εἰσαγαγούσα κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε·
 ἐν δέ σφιν τυρόν τε καὶ ἀλφίτα καὶ μέλι χλωρόν
 233 οἶνω Πραμνεῖω ἔκυκα· ἀνέμιγε δέ σίτω
 φάρμακα λύγρ', ἵνα πάγχυ λαθοῖατο πατρίδος αἴης.
 Αὐτὰρ ἔπει δῶκέν τε καὶ ἔκπιον, αὐτίκ' ἔπειτα
 ῥάβδω πεπληγυῖα, κατὰ συφεοῖσιν ἔεργνυ.
 Οἱ δέ σϋὼν μὲν ἔχον κεφαλὰς φωνήν τε τρίχας τε
 240 καὶ δέμας, αὐτὰρ νοῦς ἦν ἔμπεδος, ὥς τὸ πάρος περ.
 Ὡς οἱ μὲν κλαίοντες ἔεργατο· τοῖσι δὲ Κίρκη
 παρ' ἄκυλον βάλανόν τ' ἔβαλεν καρπὸν τε κρανείης
 ἔδμεναι, οἷα σύες χαμαιευνάδες αἰὲν ἔδουσιν.
 Εὐρύλοχος δ' αἰψ' ἤλθε θεὸν ἐπὶ νῆα μέλαιναν,
 245 ἀγγελλὴν ἐτάρων ἑρέων καὶ ἀδευκέα πότμον.
 Οὐδέ τι ἐκράσθαι δύνατο ἔπος, ἰέμενός περ,
 κῆρ ἄχρ' ἰμεγαλὸν βεβολημένος· ἐν δέ οἱ ὅσσε
 δακρυόφιν πιμπλάντο, γόνυ δ' ὠϊετο θυμός.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ μιν πάντες ἀγασσάμεθ' ἔξερέοντες,
 250 καὶ τότε τῶν ἄλλων ἐτάρων κατέλεξε νδλεθρον·
 Ἥομεν, ὃς ἐκλευες ἀνὰ δρυμὰ, φαίδιμ' Ὀδυσσεύ·
 εὐρομεν ἐν βήσσεισι τετυγμένα δώματα καλά.
 [ξυστοῖσιν λαέσσι, περισκέπτω ἐνὶ χώρῳ.]
 Ἐνθα δέ τις μέγαν ἰσθὺν ἐποιομένην λίγ' αἶδεν,
 255 ἢ θεὸς ἢ ἐ γυνή· τοὶ δ' ἐφθέγγοντο καλεῦντες.
 Ἥ δ' αἰψ' ἐξελοῦσα θύρας ὥϊζε φαινίās
 καὶ κάλει· οἱ δ' ἅμα πάντες αἰδρείησιν ἔποντο·
 αὐτὰρ ἐγὼν ὑπέμεινα, δισάμενος δόλον εἶναι.
 Οἱ δ' ἅμ' αἰστώθησαν ἀολλέες, οὐδέ τις αὐτῶν
 260 ἐξεφάνη· θηρὸν δὲ καθήμενος ἐσκοπίζον.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ περὶ μὲν ἕξιος ἀργυρόχλον
 ὤμοισιν βαλόμην, μέγα, χάλκεον· ἄμφι δὲ τόξα·
 τὸν δ' αἰψ' ἠνώγεα αὐτὴν ὁδὸν ἠγήσασθαι.
 Αὐτὰρ ὅγ' ἀμφοτέρησι λαβὼν ἔλλασσέτο γούνοιν·
 265 [καὶ μ' ὀλοφυρόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·]
 Μῆμ' ἄγε κείσ' ἀέκοντα, Διοτρεφές, ἀλλὰ λίπ' αὐ-
 οῖδα γάρ, ὥς οὐτ' αὐτὸς ἔλευσσαι οὔτε τιν' ἄλλον [τοῦ]
 ἄξιους σῶν ἐτάρων· ἀλλὰ ζῶν τοιζόεσι θάσσον
 φεύγωμεν· ἔτι γάρ κεν ἀλύξαιμεν κακὸν ἦμαρ.
 270 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 Εὐρύλοχ', ἦτοι μὲν σὺ μὲν' αὐτοῦ τῷδ' ἐνὶ χώρῳ,
 ἔσθων καὶ πίνων, κοίλῃ παρὰ νηὶ μελαίνῃ·
 αὐτὰρ ἐγὼν εἴμι· κρατερὴ δέ μοι ἔπλετ' ἀνάγκη.
 Ὡς εἰπὼν παρὰ νηὸς ἀντίον ἦδὲ θαλάσσης.
 275 Ἄλλ' ὅτε δὴ ἄρ' ἐμελλον ἰὼν ἱερὰς ἀνὰ βῆσας
 Κίρκης ἵεσθαι πολυφαρμάκου ἐς μέγα δῶμα,
 ἐνθα μοι Ἑρμείας χρυσοῖβρατις ἀντεβόλησεν,
 ἐρχομένη πρὸς δῶμα, νεηνίῃ ἀνδρὶ ῥοικῶς,
 πῶστον ὑπηγήτη, τοῦ περ χαριεστάτη ἦβη·
 280 ἐν τ' ἄρα μοι φῦ χειρὶ ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Πῆ δ' αὐτ', ὦ δύστηνε, δι' ἀκριας ἔργεαι ὅλος,
 χώρῳ αἰδρίας ἑών· ἔταροι δέ τοι οἶδ' ἐνὶ Κίρκης
 ἔρχαται, ὥστε σύες, πυκινὸν εὐθεμῶνας ἔχοντες.
 Ἥ τοὺς λυσόμενος δεῦρ' ἔρχεαι· οὐδέ σέ φημι

et invitabat; illi vero una omnes imprudentia sequebantur :
 Eurylochus autem remanebat, suspicatus dolum esse.
 Collocavit vero illa-introductos per sediliaque et solia ;
 ipsisque caseumque et farinam et mel recens
 vino Pramnio commiscebat ; immiscebatque pani
 medicamina perniciosa, ut penitus obliviscerentur patriæ ter-
 ræ.] Ac postquam præbuerat et illi ebibant, statim deinde
 virga percussos intra haras concludebat.
 Illi vero suum quidem habebant capita vocemque setasque
 et corpus ; at mens erat integra, ut antea quidem.
 Sic hi quidem flentes conclusi-sunt ; eis autem Circe
 glandem-ilignam quernamque projecit, fructumque corni,
 ad-edendum, qualia sues humi-cubantes semper edunt.
 Eurylochus autem continuo venit celerem ad navem ni-
 gram,] nuntium de-sociis relaturus, et amarum fatum.
 Neque ullum proloqui poterat verbum, cupiens licet,
 cor dolore ingenti percussus ; atque ei oculi
 lacrimis implebantur, netumque meditabatur animus.
 Sed posteaquam eum omnes mirati-sumus interrogantes,
 tunc ceterorum sociorum narravit exitium :
 Ivimus, ut jubebas, per querceta, inclyte Ulysse ;
 invenimus in convallibus structas ardes pulcras.
 [politis lapidibus, conspicuo in loco.]
 Illic autem quædam magnam telam obiens argute canebat,
 sive dea, sive mulier : hi vero compellabant vocantes.
 Illa autem continuo egressa fores aperuit splendoras,
 et invitabat ; hi vero simul omnes imprudentia sequebantur ;
 at ego remansi, suspicatus dolum esse.
 Illi vero simul evanuerunt universi, nec quisquam eorum
 apparuit : diu autem desidens speculabar.
 Sic dixit : at ego gladium quidem argenteis-clavis-distinctum
 humeris circumjeci, magnum, æreum, atque arcum ;
 illum vero continuo jussi eandem viam præire.
 At ille utraque manu prehensis me precabatur genibus :
 [et me lugens verbis alatis allocutus-est :]
 Ne me duc illuc invitum, Jovis-alumne, sed relinque hic :
 novi enim, quod neque ipse redibis, nec quenquam alium
 reduces tuorum sociorum : sed cum hisce ocyus
 fugiamus : adhuc enim effugere-poterimus malum diem.
 Sic dixit : at ego ipsum respondens allocutus-sum :
 Euryloche, sane tu quidem mane ibidem, hoc in loco,
 edens et bibens, cavam apud navem nigram :
 at ego ibo ; dura enim mihi adest necessitas.
 Sic fatus, a nave ascendebam ac mari.
 Sed quando jam eram profectus sacras per convalles,
 Circes accessurus veneficæ ad magnam domum,
 ibi mihi Mercurius aureo-caduceo obviam-venit,
 proficiscenti ad domum, adolescenti viro similis,
 primum pubescenti, cujus quidem gratiosissima pubertas ;
 inhæsitque mihi manu, verbumque dixit, et elocutus-est :
 Quorsum vero, o infelix, per juga vadis solus,
 loci ignarus quum-sis? socii vero tibi illi in Circes aridibus
 conclusi-sunt, ut sues, densa latibula habitantes.
 An eos liberaturus huc venis? neque te puto

285 αὐτὸν νοστήσειν, μενέεις δὲ σὺγ' ἐνόηα περ ἄλλοι.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ σε κακῶν ἐκλύσομαι ἡδὲ σῶσω·
 τῇ, τόδε φάρμακον ἐσθλὸν ἔχων ἐς δώματα Κίρκης
 ἔρχευ, ὃ κέν τοι κρατὸς ἀλάλκῃσι κακὸν ἦμαρ.
 Πάντα δέ τοι ἐρέω ὁλοφύϊα δήνεα Κίρκης.
 290 Τεύξει τοι κυκεῶν, βαλέει δ' ἐν φάρμακα σίτῳ·
 ἀλλ' οὐδ' ὧς θέλῃαι σε δυνήσεται· οὐ γὰρ ἔασει
 φάρμακον ἐσθλὸν, ὃ τοι δώσω· ἐρέω δὲ ἕκαστα.
 Ὅππότε κεν Κίρκη σ' ἐλάσῃ περιμήκει ῥάβδῳ,
 δὴ τότε σὺ ξίφος ὅζῳ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ
 305 Κίρκῃ ἐπαίξαι, ὥστε κτάμεναι μενεαίνων.
 Ἡ δέ σ' ὑποδδείσασα κελήσεται εὐνηθῆναι·
 ἐνόησ' οὐ μὲνέει· ἔπειτ' ἀπανήνασθαι θεοῦ εὐνῇν,
 ὄφρα κέ τοι λύσῃ θ' ἐτάρους αὐτόν τε κομίσσῃ·
 ἀλλὰ κέλεσθαι μιν μακάρων μέγαν ὄρκον ὁμόσσαι,
 300 μῆτι σοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο·
 μὴ σ' ἀπογομνωθέντα κακὸν καὶ ἀνήνορα θείῃ.
 Ὡς ἄρα φωνήσας πόρε φάρμακον Ἀργεϊφόντης,
 ἐκ γαίης ἐρύσας, καὶ μοι φύσιν αὐτοῦ ἔδειξεν.
 Ῥίζῃ μὲν μάλαν ἔσχε, γάλακτι δὲ εἰκελὸν ἄνθος·
 305 μῶλυ δέ μιν καλέουσι θεοί· χαλεπὸν δέ τ' ὀρύσσειν
 ἀνδράσι γε θνητοῖσι· θεοὶ δέ τε πάντα δύνανται.
 Ἑρμείας μὲν ἔπειτ' ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὀλύμπον
 νῆσον ἂν ὕλησσαν· ἐγὼ δ' ἐς δώματα Κίρκης
 ἦϊα· πολλὰ δέ μοι κραδίη πόρφυρε κίοντι.
 310 Ἔστην δ' εἰνὶ θύρῃσι θεᾶς καλλιπλοκάμοιο·
 ἐνόησ' ὅτις ἐβόησα, θεὰ δέ μιν ἔκλυεν αὐδῆς.
 Ἡ δ' αἶψ' ἐξελοῦσα θυρὰς ὥϊτε φαιειδὰς
 καὶ κάλει· αὐτὰρ ἐγὼν ἐπώνην, ἀκαγῆμενος ἦτορ.
 Ἔϊσε δέ μ' εἰσαγαγούσα ἐπὶ θρόνον ἀργυροῆλον,
 315 καλοῦ, δαιδαλέου· ὑπὸ δὲ θρήνυς ποσὶν ἦεν·
 τεύξε δέ μοι κυκεῶν χρυσέῳ δέπα', ὄφρα πίοιμι·
 ἐν δέ τε φάρμακον ἦκε, κακὰ φρονέουσα· ἐνὶ θυμῷ.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δῶκέν τε καὶ ἔκπιον, οὐδὲ μ' ἔθελξεν,
 ῥάβδῳ πεπληγυῖα ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 320 Ἐρχεο νῦν συμφέονδε, μετ' ἄλλων λῆξο ἑταίρων.
 Ὡς φάτ'· ἐγὼ δ' ἄορ ὅζῳ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ
 Κίρκῃ ἐπαίξαι, ὥστε κτάμεναι μενεαίνων.
 Ἡ δὲ μέγα ἰάχουσα ὑπέδραμε καὶ λάβε γούνων
 καὶ μ' ὁλοφυρομένη ἔπεια πτερόεντα προσήυδα·
 325 Τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἡδὲ τοκῆς;
 θαῦμά μ' ἔχει, ὥς οὔτι πῶν τάδε φάρμακ' ἐθέλχῃς.
 Οὐδὲ γὰρ οὐδέ τίς ἄλλος ἀνὴρ τάδε φάρμακ' ἀνέτλη,
 ὃς κε πῆχ' αἰ πρώτον ἀμείβεταί ἔρκος ὀδόντων.
 [Σοὶ δέ τις ἐν στήθεσσι δαήλῃτος νόος ἐστίν.]
 330 Ἡ σὺγ' Ὀδυσσεύς ἐσσι πολύτροπος, ὅντε μοι αἰεὶ
 φάσκεν ἐλευσέσθαι χρυσόβραπις Ἀργεϊφόντης,
 ἐκ Τροίης ἀνιόντα θεῶν σὺν νηὶ μελαίνῃ.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ καλεῶ μὲν ἄορ θεό, νῶϊ δ' ἔπειτα
 εὐνῆς ἡμετέρης ἐπιβείομεν, ὄφρα μιν γένε
 335 εὐνῇ καὶ φιλότῃ πεποιθὸμεν ἀλλήλοισιν.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 ὦ Κίρκη, πῶς γὰρ με κελῇ σοι ἦπιον εἶναι;
 ἥ μοι σὺς μὲν θῆκας ἐνὶ μεγάροισιν ἑταίρους·

ipsum rediturum-esse : manebis vero tu, ubi quidem alii.
 Sed age jam te e-malis expediā, ac servabo :
 accipe, hoc medicamen bonum habens ad aedes Circes
 vade, quod tibi a-capite avertat malum diem.
 Omnia autem tibi dicam pernicioſa consilia Circes.
 Apparabit tibi potionem-miscellam, injicietque medicamina
 in-escam :] sed neque sic incantare te poterit ; non enim sine
 medicamen eximium, quod tibi dabo ; dicam vero singula.
 Quando Circe te percutiet prælonga virga,
 tum vero tu, gladio acuto stricto a femore,
 in-Circeſen irruē, quasi interficere cupiens.
 Illa vero te subverita invitabit ad-concubitum ;
 ibi tu nequaquam deinde recusa deæ cubile,
 ut tibi solvatque socios, ipsumque te benigne-excipiat :
 sed jube ipsam beatorum magnum jusjurandum jurare,
 nullum tibi ipsi damnum malum machinaturam se aliud ;
 ne te nudatum vilem et enervem reddat.

Sic igitur locutus præbuit medicamen Argicida,
 e terra evulsum, et mihi naturam ejus ostendit.
 Radice quidem nigrum erat, lacti autem simile flore ;
 Moly vero ipsum vocant dii : difficileque est effossu
 viris utique mortalibus ; dii autem omnia possunt.

Mercurius quidem deinde discessit ad magnum Olympum,
 insulam per silvosam : ego autem ad domos Circes
 ivi ; multum vero mihi cor æstuabat eunti.
 Steti autem in vestibulo dæx pulcris-comis :
 ibi stans clamavi ; dea autem meam audivit vocem.
 Illa vero statim egressa fores aperuit splendidas,
 et invitabat ; atque ego sequebar, dolens corde.
 Collocavit autem me introductum in solio argenteis-clavis dis-
 tincto,] pulcro, artificioso : ac scabellum sub pedibus erat :
 apparavit autem mihi potionem-miscellam in-aureo poculo,
 ut biberem ;] immisitque medicamen, mala meditans in animo.
 Ac postquam dederatque et ebiberam, nec me incantavit,
 virgula ubi-percusserat, verbumque dixit et elocuta-est :

Abi nunc in-haram, cum ceteris cuba sociis.
 Sic dixit : ego vero, gladio acuto stricto a femore,
 in-Circeſen irruē, quasi interficere cupiens.
 Illa vero vehementer exclamans subtercurrit et prehendit ge-
 nua,] et me ejulans verbis alatis allocuta-est :

Quis es unde es hominum ? ubi tibi urbs atque parentes ?
 stupor me tenet, quod neutiſquam, bibens hæc medicamina, in-
 cantatus-sis. Minime enim quisquam alius vir hæc medicami-
 na sustinuit,] qui biberit, et primum miserit-per septam den-
 tium. [Tibi vero quædam in pectoribus indomabilia mens est.]
 Profecto tu Ulysses es versutus, quem mihi semper
 prædicabat venturum aureo-caduceo Argicida,
 e-Troja reversum celeri cum nave nigra.

Sed age nunc in-vagina gladium pone ; nos vero deinde
 lectum nostrum conscendamus, ut commixti
 cubili et amore, confidamus nobis-invicem.

Sic dixit : at ego ipsam respondens allocuta-sum :
 o Circe, quonam-modo me jubes tibi mitem esse ?
 quæ mihi sues quidem reddidisti in adibus socios :

αὐτὸν δ' ἐνθάδ' ἔχουσα, δολοφρονέουσα κελεύεις
 340 ἐς θάλαμόν τ' ἵναίη καὶ σῆς ἐπιβήμεναι εὐνῆς,
 ὅρρα με γυμνωθέντα κακὸν καὶ ἀνήνορα θείης;
 Οὐδ' ἂν ἔγωγ' ἐθέλωμι τεῆς ἐπιβήμεναι εὐνῆς,
 εἰ μὴ μοι τλαίης γε, θεὰ, μέγα δ' ὀρκον ὁμόσσαι,
 μή τι μοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο.
 345 Ὡς ἐρᾶμην· ἡ δ' αὐτίκ' ἀπώμυνεν, ὡς ἐκέλευον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ὁμοσέν τε τελευτήσεν τε τὸν ὄρκον,
 καὶ τότε ἔγῳ Κίρκης ἐπέβην περικαλλέος εὐνῆς.
 Ἀμφίπολοι δ' ἄρα τέως μὲν ἐνὶ μεγάροισι πένοντο
 τέσσαρες, αἳ οἱ δῶμα κάτα δρῆσταιραι ἔασιν.
 350 Γίγονται δ' ἄρα ταίγ' ἔκ τε κρηνῶν ἀπὸ τ' ἁλῶν
 ἔκ θ' ἱερῶν ποταμῶν, οἳ τ' εἰς ἅλας προρέουσιν.
 Τῶν ἡ μὲν ἔβαλλε θρόνον ἐνὶ ῥήγεα καλὰ,
 πορφύρεα καθύπερθε, ὑπένερθε δὲ λίθ' ὑπέβαλλον·
 ἡ δ' ἐτέρη προπαροίθε θρόνον ἔτιαινε τραπέζας
 355 ἀργυρέας, ἐπὶ δὲ σφι τίθει χρύσεια κάνεια·
 ἡ δὲ τρίτῃ κρητῇρι μελίρρονα οἶνον ἐκίρνα
 ἥδυν ἐν ἀγυρεῷ, νέμε δὲ χρύσεια κύπελλα·
 ἡ δὲ τετάρτῃ ὕδωρ ἐφόρει, καὶ πῦρ ἀνέκαιεν
 πολλὸν ὑπὸ τρίποδι μεγάλῳ· ἱαίνετο δ' ὕδωρ.
 360 Αὐτὰρ ἐπειδὴ ζέσσαν ὕδωρ ἐνὶ ἥνοιπι γαλκῷ,
 ἐς ῥ' ἀσάμινθον ἔασα λό' ἐκ τρίποδος μεγάλῳ,
 θυμῆρες κεράσασα κατὰ κρατὸς τε καὶ ὤμων,
 ὅρρα μοι ἐκ κάματον θυμορρόρον εἴλετο γυῖον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ λοῦσέν τε καὶ ἔχρισεν λίπ' ἐλαίῳ,
 365 ἀμφὶ δέ με χλαῖναν καλὴν βάλεν ἥδ' ἐ χιτῶνα·
 εἶσε δέ μ' εἰσαγαγούσα ἐπὶ θρόνου ἀγυροῦθλου,
 καλοῦ, δαιδαλέου· ὑπὸ δὲ θρήνυς ποσὶν ἦεν·
 [χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχῶν ἐπέχευε φέρουσα
 καλῇ, χρυσεῇ, ὑπὲρ ἀγυρεῖοιο λέβητος,
 370 νύψσθαι· παρὰ δὲ ξέστην ἐτάνυσσε τράπεζαν.
 Σίτον δ' αἰδοίη ταμίη παρέθηκε φέρουσα,
 εἶδ' αὖ πολλὰ ἐπιθεῖσα, χαριζομένη παρεόντων·]
 ἐσθιέμεναι δ' ἐκέλευεν· ἐμῷ δ' οὐχ ἤδανε θυμῷ·
 ἀλλ' ἤμην ἀλλοφρονέων, κακὰ δ' ὅσσοτε θυμός.
 375 Κίρκη δ' ὡς ἐνόησεν ἔμ' ἤμενον, οὐδ' ἐπὶ σίτῳ
 χεῖρας ἱάλλοντα, κρατερὸν δέ με πένθος ἔχοντα,
 ἄγχι παρισταμένη ἔπαια πτερόεντα προσηύδα·
 Τίφθ' οὕτως, Ὀδυσσεῦ, κατ' ἄρ' ἐξαιῖσος ἀναυδῶ,
 θυμὸν ἔδων, βρώμης δ' οὐχ ἄπτεαι οὐδὲ ποτῆτος;
 380 ἦ τίνα που δολὸν ἄλλον ὀΐεαι· οὐδέ τί σε χρὴ
 δεῖδιμεν· ἥδη γάρ τοι ἀπώμωσα καρτερόν ὄρκον.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 ὦ Κίρκη, τίς γάρ κεν ἀνὴρ, θεὸς ἢ ἀνείσυχος εἴη,
 πρὶν τλαίη πάσασθαι ἐδῆτύς ἢ δὲ ποτῆτος,
 385 πρὶν λύσασθ' ἐτάρους καὶ ἐν δ' ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι;
 ἀλλ' εἰ δὴ πρόφρασσα πιεῖν φαγέμεν τε κελεύεις,
 λῦσον, ἵν' ὀφθαλμοῖσιν ἴδω ἐρίφρας ἐταίρους.
 Ὡς ἐφάμην· Κίρκη δὲ δι' ἐκ μεγάροιο βεβήκει,
 ῥάβδον ἔχουσα ἐν χειρὶ, θύρας δ' ἀνέωγε συφειοῦ,
 390 ἐκ δ' ἔλασεν αἰάλοισιν ἐοικότας ἐννεώροισιν.
 Οἱ μὲν ἔπειτ' ἕστησαν ἐναντίοι· ἡ δὲ δὲ αὐτῶν
 ἐρχομένη προσέειπεν ἑκάστῳ φάρμακον ἄλλο.

ipsum vero hic detinens, dolos-meditans jubes
 in thalamumque ire, et tuum conscendere lectum,
 ut me nudatum, vilem et enervum reddas?
 Non equidem voluerim tuum conscendere lectum,
 nisi mihi sustinueris, dea, magnum jusjurandum jurare,
 nullum mihi damnum malum machinaturam te aliud.
 Sic dixi; illa vero continuo abjurabat, ut jubebam.
 Ac postquam juraverat peregeratque jusjurandum,
 tunc ego Circes conscendi perpulcrum lectum.
 Ancillæ autem tum in ædibus ministrabant
 quatuor, quæ ei per domum famulæ sunt.
 Natæ sunt vero hæc ex fontibus et a-silvis,
 ex sacrisque fluviiis, qui in mare profluunt.
 Harum una quidem injiciebat soliis stragula pulcra,
 purpurea superne, inferne autem lineæ subjiciebat:
 altera vero ante solia extendebat mensas
 argenteas, eisque imponebat aurea canistra:
 tertia autem cratere suave vinum miscebat
 dulce in argenteo, distribuebatque aurea pocula;
 quarta vero aquam ferebat, et ignem accendebat
 multum sub tripode magno; calefiebat autem aqua.
 Ac postquam calefacta erat aqua in splendido aheno,
 in balneo me inductum lavabat ex tripode magno,
 suavi fusa aqua per caputque et humeros,
 donec mihi defatigationem animum-rodentem exemisset
 membris.] Ac postquam lavarat me et unxerat pingui oleo,
 lenamque mihi pulcrum induerat ac tunicam;
 collocavit me introductum in solio argenteis-clavis-distincto,
 pulcro, artificioso; ac scabellum sub pedibus erat;
 [aquam autem ancilla gutturnio infundebat ferens
 pulcro, aureo, super argenteo lebetæ,
 ad-lavandum; juxta vero politam extendit mensam.
 Cibum autem veneranda proma apposuit ferens,
 ferculis multis appositis, largiens de-præsentibus;]
 edere vero me jubebat: meo autem non placebat animo;
 sed sedebam alia-cogitans, mala autem imaginabatur animus.
 Circe vero ut animadvertit me sedentem, neque ad cibum
 manus porrigentem, gravem autem me luctum habentem,
 prope astans verbis alatis me allocuta est:
 Quid sic, Ulysse, sedes similis muto,
 animum rodens; cibum autem non attingis, nec potum?
 certe aliquem dolum alium suspicaris: nec quicquam te oportet
 timere; jam enim tibi abjuravi firmum jusjurandum.
 Sic dixit: at ego ipsam respondens allocutus sum:
 o Circe, quis enim vir, qui æquus fuerit,
 prius sustinuerit gustare cibum ac potum,
 quam solvi-fecerit socios et in oculis videri?
 Sed si re-vera ex-animo me bibere edereque jubes,
 libera, ut oculis videam, dilectos socios.
 Sic dixi: Circe autem per-ædes transiens exivit,
 virgam tenens in manu; foresque aperuit haræ,
 exegitque porcis similes novennibus.
 Illi quidem deinde stabant ex-adverso: hæc vero per eos
 vadens adungebat unicuique medicamen aliud.

Τῶν δ' ἐκ μὲν μελέων τρίχες ἔρβρον, ἃς πρὶν ἔρυσεν
φάρμακον οὐλόμενον, τό σπιν πόρε πότνια Κίρκη·
395 ἄνδρες δ' αἰψ' ἐγένοντο νεώτεροι ἢ πάρος ἦσαν
καὶ πολλοὶ καλλίονες καὶ μείζονες εἰσροάσθαι.

Ἐγνώσαν δέ με κείνοι, ἔφυν τ' ἐν χερσὶν ἕκαστος.

Πᾶσιν δ' ἱμερόσις ὑπέου γόος, ἀμφὶ δὲ δῶμα
σμερδαλέον κανάχιζε· θεὰ δ' Ἠλέαιρε καὶ αὐτή.

400 Ἡ δέ μευ ἄγχι στάσα προσηύδα δια θεάων·

Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
ἔρχεο νῦν ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θίνα θαλάσσης·
νῆα μὲν ἄρ πάμπρωτον ἐρύσσετε ἡπειρόνδε,
κτῆματα δ' ἐν σπῆεσι πελάσσετε ὅπλα τε πάντα·
405 αὐτὸς δ' αἰψ' ἵεναι καὶ ἀγεῖν ἐρίφρας ἐταίρους.

ᾧς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔμοιγ' ἐπεπιβέτο θυμὸς ἀγήνωρ.

Βῆν δ' ἵεναι ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θίνα θαλάσσης·
εὖρον ἔπειτ' ἐπὶ νηϊ θοῇ ἐρίφρας ἐταίρους,
οἵκτρ' ὀλοφυρομένους, θαλερόν κατὰ δάκρυ χέοντας.

410 ᾧς δ' ὅτ' ἂν ἀγραινοὶ πόριες περὶ βούς ἀγελαίας,
ἐλθούσας ἐς κόπρον, ἐπὴν βοτάνης κορέσωνται,
πᾶσαι ἅμα σκαίρουσιν ἐναντίαι· οὐδ' ἔτι σῆκοι
ἴσχουσ', ἀλλ' ἀδινὸν μυκώμεναι ἀμυρθέουσι
μητέρας· ὥς ἐμὲ κείνοι, ἐπεὶ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν,
415 δακρυόεντες ἔχυντο· δόκησε δ' ἄρα σφίσι θυμὸς
ὥς ἔμεν, ὥς εἰ πατρίδ' ἰκοίτο καὶ πόλιν αὐτῶν
τρηχεῖς Ἰθάκης, ἵνα τ' ἐτράφην ἡδ' ἐγένοντο·
καὶ μ' ὀλοφυρόμενοι ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·

Σοὶ μὲν νοστήσαντι, Διοτρεφές, ὥς ἔχαρμεν,
420 ὥς εἴτ' εἰς Ἰθάκην ἀφικοίμεθα πατρίδα γαῖαν·
ἀλλ' ἄγε, τῶν ἄλλων ἐτάρων κατὰλεξον ὄλεθρον.

ᾧς ἔφην· αὐτὰρ ἐγὼν προσέφην μαλακοῖς ἐπέεσσιν·
νῆα μὲν ἄρ πάμπρωτον ἐρύσσομεν ἡπειρόνδε,
κτῆματα δ' ἐν σπῆεσι πελάσσομεν ὅπλα τε πάντα·

425 αὐτοὶ δ' ὀτρύνεσθ', ἵνα μοι ἅμα πάντες ἔπησθε,
ὅφρα ἴδῃθ' ἐτάρους ἱεροὺς ἐν δώμασι Κίρκης,
πίνοντας καὶ ἔδοντας· ἐπῆετάνον γὰρ ἔχουσιν.

ᾧς ἐφάμην· οἱ δ' ὥκα ἑμοῖς ἐπέεσσι πύθοντο·

Εὐρύλοχος δέ μοι οἷος ἐρύκανε πάντας ἐταίρους·

430 [καὶ σφεας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·]

Ἄ δειλοὶ, πόσ' ἴμεν· τί κακῶν ἱμεῖρετε τούτων,
Κίρκης ἐς μέγαρον καταβήμεναι· ἥ κεν ἀπαντας
ἢ σὺς ἢ ἐ λύκους ποιήσεται ἢ ἐ λέοντας·
οἳ κέν οἱ μέγα δῶμα φυλάσσοιμεν καὶ ἀνάγκη.

435 ᾧς περ Κέκλυψ' ἔρξ', ὅτε οἱ μέσσαυλον ἴκοντο
ἡμέτεροι ἔταροι, σὺν δ' ὁ θρασὺς εἶπετ' Ὀδυσσεύς·
τούτου γὰρ καὶ κείνοι ἀτασθαλίῃσιν ὀλοντο.

ᾧς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔγωγε μετὰ φρεσὶ μερμήριζα,
σπασσάμενος τανύηκες ἄορ παχέος παρὰ μηροῦ,
440 τῷ οἱ ἀποτμήξας κεφαλὴν οὐδ' ἄρδε πελάσσαι,
καὶ πῆψ' περ ἐόντι μάλα σχεδόν· ἀλλὰ μ' ἐταῖροι
μειλιχίους ἐπέεσσιν ἐρήτυον ἄλλοθεν ἄλλος·

Διοτρεφὲς, τοῦτον μὲν ἔασσομεν, εἰ σὺ κελύεις,
αὐτοῦ παρ νηϊ τε μένειν καὶ νῆα ἔρυσθαι·

445 ἡμῖν δ' ἡγεμόνευ' ἱερὰ πρὸς δώματα Κίρκης.

ᾧς φάμενοι παρὰ νηὸς ἀνήϊον ἡδὲ θαλάσσης.

Eorum autem e membris pili defluebant, quos ante produxerat
medicamen perniciosum, quod ipsis dederat veneranda Circe;
viri vero statim facti sunt juniores, quam antea fuerant,
et multo pulciores et majores aspectu.

Agnoverunt autem me illi, haeseruntque in manibus unus-
quisque.] Omnes autem gratus subiti fletus; circumque do-
mus] valide resonabat; dea vero miserabatur et ipsa.

Eaque me prope stans-allocuta est, diva dearum:

Generosissime Laertiade, sollers Ulysse,
vade nunc ad navem celerem et litus maris:

navem quidem omnium-primum subducite in-terram,
possessiones autem in speluncis deponite, armaque omnia:
ipse vero statim revertere, et adduc dilectos socios.

Sic dixit: ac mihi persuasus-est animus generosus.

Profectusque-sum ire ad navem celerem et litus maris:
inveni deinde apud navem celerem dilectos socios,
miserabiliter ejulantes, uberes lacrimas derudentes.

Ut vero quum in-agris-stabulantes vitulae circa vaccas armen-
tales] profectas ad mandram, postquam herba se-saturarint,
omnes simul vitulantur adversae; neque amplius stabula
eas detinent, sed dense mugientes circumcurrunt
matres: sic circum me illi, postquam viderunt oculis,
lacrimabundi fusi-sunt; visusque-est etiam ipsorum animus
ita esse, tanquam si in-patriam venissent et urbem ipsorum
in-aspera Ithaca, ubi nutritique-erant ac geniti:
et me ejulantes verbis alatis allocuti-sunt:

Tibi quidem reverso, Jovis-alumne, sic gratulamur,
ac si in Ithacam venissemus, patriam terram;
sed age, ceterorum sociorum narra interitum.

Sic dixerunt: at ego eos allocutus-sum dulcibus verbis:
navem quidem omnium-primum subducamus in-terram,
possessionesque in speluncis deponamus, armaque omnia:
vos vero properate, ut me una omnes sequamini,
quo videatis socios sacris in aedibus Circes,
bibentes et edentes: affatim enim habent.

Sic dixi: illi autem celeriter meis verbis paruerunt;
Eurylochus vero mihi solus detinebat omnes socios:
[et ipsos compellans verbis alatis allocutus-est:]

Ah miseri, quo imus? quid mala appetitis ista,
Circes ad aedes descensuri? quae cunctos
aut sues, aut lupos reddet, aut leones;
qui ei magnam domum custodiamus etiam necessitate.
Sicut Cyclops fecit, quando ejus ad-caulam venerunt
nostri socii, unaque hic audax comitatus-est Ulysses:
hujus enim etiam illi recordi-audacia perierunt.

Sic dixit: at ego in mente cogitavi,
stricto longo gladio, crasso a femore,
illo ei abscisum caput ad-solum dejicere,
etiamsi affinitate erat mihi proximus: sed me socii
blandis verbis retinebant aliunde alius:

Jovis-alumne, hunc quidem sinemus, si tu jubes,
hic apud navemque manere, et navem custodire:
nobis autem tu dux-esto sacras ad domos Circes.

Sic locuti a nave ascendeabant atque mari.

Ὀδὺ μὲν Εὐρύλοχος κοίλῃ παρὰ νηϊ λείπειτο,
ἀλλ' ἔπειτ' ἔδδισεν γὰρ ἐμὴν ἔκπαγλον ἐνιπτήν.

Τόφρα δὲ τοὺς ἄλλους ἐτάρους ἐν δώμασι Κίρκῃ
ἐνδοκέως λοῦσέν τε καὶ ἔχρισεν λπ' ἑλαίῳ·
ἀμφὶ δ' ἄρα χλαίνας οὐλας βάλεν ἡδὲ χιτῶνας·
δαινυμένους δ' εὖ πάντας ἐφύρομεν ἐν μεγάροισιν.
Οἱ δ' ἐπεὶ ἀλλήλους εἶδον φράσσαντό τε πάντα,
κλαίον ὀδυρόμενοι, περὶ δὲ στεναγίζετο δῶμα.

Ἡ δέ μευ ἄγχι στήσα προσηύδα διὰ θεάων·
[Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,]
μηκέτι νῦν θαλερὸν γόνον ὀρυγε· οἶδα καὶ αὐτῇ,
ἡμὲν δ' ἐν πόντῳ πάθεται ἄλγεα ἰχθυόεντι,
ἡ δ' ὅσ' ἀνάρσιοι ἄνδρες ἐδηλήσαντ' ἐπὶ χέροισιν.
Ἄλλ' ἄγετ', ἐσθλίετε βρώμην καὶ πίνετε οἶνον,
εἰσέκειν αὖτις θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι λάθῃτε,
οἷον ὅτε πρῶτιστον ἐλείπετε πατρίδα γαίαν
τρηγείης Ἰθάκῃς· νῦν δ' ἀσκαλέας καὶ ἄθυμοι,
αἰεὶ ἄλῃς χαλεπῆς μεμνημένοι· οὐδὲ ποδ' ὕμιν
θυμὸς ἐν εὐφροσύνῃ, ἐπεὶ μάλα πολλὰ πέποσθε.

Ὡς ἔφαθ'· ἡμῖν δ' αὖτ' ἐπεπαίθετο θυμὸς ἀγήνωρ.
Ἔνθα μὲν ἤματα πάντα τελεφόρον εἰς ἐνιαυτὸν
ἤμεθα, δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ·
ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐνιαυτὸς ἔην, περὶ δ' ἔτραπον ὄραι,
[μηνῶν φθινόγτων, περὶ δ' ἤματα μακρὰ τελέσθη,]
καὶ τότε μ' ἐκκαλέσαντες ἔφην ἐρίηρης ἐταῖροι·

Δαιμόνι', ἡδὴ νῦν μαινήσκειο πατρίδος αἴης
εἰ τοι θέσφατόν ἐστι σαωθῆναι καὶ ἰκέσθαι
ὄκον ἐς ὑψόροφον καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαίαν.

Ὡς ἔφην· αὐτὰρ ἐμοίγ' ἐπεπαίθετο θυμὸς ἀγήνωρ.
Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἤμαρ ἐς ἥλιον καταδύντα
ἤμεθα, δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ.
Ἥμος δ' ἥλιος κατέδυ, καὶ ἐπὶ κνέφρας ἦλθεν,
οἱ μὲν κοιμήσαντο κατὰ μέγαρα σκίοεντα.]

Αὐτὰρ ἐγὼ Κίρκης ἐπιβὰς περικαλλέος εὐνῆς,
γούνων ἐλλιτάνευσσα, θεὰ δέ μευ ἔκλυεν αὐδῆς·
καὶ μιν φωνήσας ἔπειτα περὶόντα προσηΐδων·

Ὡ Κίρκη, τέλεισόν μοι ὑπόσχεσιν, ἥνπερ ὑπέστης,
οἶκαδὲ πεμψέμεναι· θυμὸς δέ μοι ἐστῆται ἡδὴ,
ἡ δ' ἄλλον ἐτάρων, οἱ μὲν φθινύθουσι φίλον κῆρ,
ἀμφ' ἐμ' ὀδυρόμενοι, ὅτε που σύγε νόσφι γένηαι.

Ὡς ἔφραμην· ἡ δ' αὖτίκ' ἀμείβετο διὰ θεάων·
Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
μηκέτι νῦν ἀέκοντες ἐμῷ ἐνὶ μίμνετε οἴκῳ·
ἀλλ' ἄλλῃ ἄλλην χρῆ πρῶτον ὁδὸν τελέσαι καὶ ἰκέσθαι
εἰς Ἄϊδαο δόμους καὶ ἐπαινῆς Περσεφόνης,
ψυχῇ χρησόμενος Θηβαίου Τειρεσίαο,
μάντιος ἀλαοῦ, τοῦτε φρένες ἐμπεδοὶ εἰσιν·
τῷ καὶ τεθνηῶτι νόον πόρε Περσεφόνηα
ὡς πεπνύσθαι· τοὶ δὲ σκιαὶ αἴσσουσιν.

Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐμοίγε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ·
κλαίον δ' ἐν λεχέεσσι καθήμενος, οὐδὲ τι θυμὸς
ἦβελ' ἔτι ζῶειν καὶ ὄρῃν φάος ἡελίοιο.

Αὐτὰρ ἐπεὶ κλαίων τε κυλινδόμενός τ' ἐκορέσθην,
καὶ τότε δὴ μιν ἔπεσσαν ἀμειβόμενος προσέειπον·

Neque Eurylochus cavam apud navem relictus-est
sed sequebatur; veritus-est enim meas atroces minas.

Interea vero ceteros socios in aedibus Circe
studiosè lavitque, et unxit pingui oleo;
circumjecitque inde eis lænas pulcras ac tunicas:
epulantes autem bene omnes invenimus in aedibus.
Hi vero postquam se-invicem conspexere reputaruntque
omnia,] flebant lugentes; circum autem gemiscebat domus.
Illa vero me prope stans allocuta-est, augustissima dearum:

[Generosissime Laertiade, sollers Ulysse,]
ne-amplius nunc uberem fletum excitetis: novi etiam ipsa
et quantos in ponto passi-estis dolores piscoso,
et quanta infesti viri damna-intulere vobis in terra.
Sed agite, comedite cibum, et bibite vinum,
donec rursus animum intra præcordia receperitis,
qualem habuistis, quando primum relinquebatis patriam
terram] asperæ Ithacæ: nunc vero imbecilles et animo-de-
jecto estis,] semper erroris duri memores; neque unquam
vobis] animus in lætitia est, quippe valde multa passi-estis.

Sic dixit: nobis autem persuasus-est animus generosus.
Illic quidem diebus omnibus integrum in annum
sedebamus, epulantes carnesque copiosas et bibentes vinum
dulce:] sed quum jam annus esset, et circumvolverentur horæ,
[mensibus exeuntibus, ac dies longi circumacti-erant,
tunc me evocato dixerunt dilecti socii:

Mirifice, jam nunc memor-esto patriæ terræ,
si tibi fatale est servari et pervenire
domum in excelsam, et tuam in patriam terram.

[Sic dixerunt: ac mihi persuasus-est animus generosus.
Sic tum quidem toto die ad solis occasum
sedebamus, epulantes carnesque copiosas et bibentes vinum
dulce.] Quando vero sol occidit, et tenebræ supervenere,
illi quidem decubuerunt per aedes umbrosas.]

At ego Circes consensu perpulcro lecto,
genibus-prensis supplex-oravi, dea vero meam exaudivit vo-
cem:] et ipsam compellans verbis alatis allocutus-sum:

O Circe, perfice mihi promissum, quod præstitisti,
domum te missuram me; animus vero mihi impellitur jam,
et ceterorum sociorum, qui meum macerant carum cor,
circa me lugentes, quandocunque tu abscessisti.

Sic dixi: ac continuo respondebat augustissima dearum:
generosissime Laertiade, sollers Ulysse,
ne-amplius nunc inviti mea manete in domo:
sed aliam vos oportet primum viam perficere, et pervenire
in Plutonis domos, et venerabilis Proserpinæ,
animam consulturos Thebani Tiresiæ,
vatis cæci, cujus quidem mens integra est;
cui etiam mortuo mentem præbuit Proserpina,
solus ut-sapiat, reliqui vero ut umbrae volitant.

Sic dixit: at mihi contractum-est carum cor:
flebamque in lectis desidens, nec quicquam animus
volebat amplius vivere et videre lumen solis.
Ac postquam flendoque volutandoque satiatu-fueram,
tum demum ipsam verbis respondens allocutus-sum:

Ὁ Κίρκη, τίς γάρ ταύτην δδὼν ἡγεμονεύσει;
εἰς Ἄϊδος δ' οὐπω τις ἀφίκετο νηὶ μελαίνῃ.

Ὡς ἐφάμην· ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο διὰ θεάων·
Διογενὲς Λαερτιάδην, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
μήτι τοι ἡγεμόνος γε ποθὴ παρὰ νηὶ μελέσσω·
ἰσθὼν δὲ στήσας ἀνά θ' ἰστία λευκὰ πετάσσας
ῥῆσθαι· τὴν δὲ κέ τοι πνοιή Βορέας περήσιν.
Ἄλλ' ὅπότε ἂν δὴ νηὶ δι' Ὀκεανοῖο περήσης,
ἐνθ' ἀκτὴ τε λάχεια καὶ ἀλσεα Περσεφονείης,
μακρά τ' αἰγίεροι καὶ ἱταὶ ὠλεσικαρποὶ
νῆα μὲν αὐτοῦ κέλασι ἐπ' Ὀκεανῷ βαθυδινή,
αὐτὸς δ' εἰς Ἄϊδω ἐνέαι δόμον εὐρώεντα.
Ἐνθα μὲν εἰς Ἀχέροντα Πυριπλεγέθων τε βέουσιν
Κόκυτος θ' εἰς Ἄϊδος ὕδατος ἐστὶν ἀποβρώξ·
πέτρην τε ζύνεας τε δύο ποταμῶν ἐριδούπων·
ἐνθα δ' ἐπειθ', ἥρως, χριμφθεις πέλας, ὥς σε κελεύω,
βόθρον ὀρύξαι, ὅσον τε πυγούσιον ἔνθα καὶ ἔνθα·
ἀμψ' αὐτῷ δὲ χοὴν χεῖσθαι πᾶσιν νεκύεσσιν,
πρώτα μελικρήτω, μετέπειτα δὲ ἡδέϊ οἴνῳ,
τὸ τρίτον αὔθ' ὕδατι· ἐπὶ δ' ἄλφιστα λευκὰ παλύνειν.
Πολλὰ δὲ γουνοῦσθαι νεκῶν ἀμενῆνὰ κάρηνα,
ἐλθὼν εἰς Ἰθάκην, στείραν βοῶν, ἥτις ἀρίστη,
ῥέξειν ἐν μεγάρῳσι πυρὴν τ' ἐμπληστέμεν ἐσθλῶν·
Τειρεσίῃ δ' ἀπάνευθεν δῖν ἱερουσμένην οἶω,
παμμελάν', ὅς μ' ἡλοισι μεταπρέπει ὑμετέροισιν.
Αὐτὰρ ἐπὴν εὐχῇσι λίσθαι κλυτὰ θεῶνα νεκρῶν,
ἐνθ' δῖν ἄρνεϊόν ῥέξειν ὀθλὴν τε μελαιναν,
εἰς Ἑρεβὸς στρέψας, αὐτὸς δ' ἀπονόσφι τραπέσθαι,
ἱέμενος ποταμοῖο ῥόων· ἔνθα δὲ πολλὰ
ψυχαὶ ἐλεύσσονται νεκῶν κατατεθνηῶτων.
Δὴ τότε· ἐπειθ' ἐτάροισιν ἐποτρύναι καὶ ἀνῶξαι
μῆλα, τὰ δὲ κατέκειτ' ἐσφαγμένα νηλεὶ χάλκῳ,
δείραντας κατακαίει, ἐπεύξασθαι δὲ θεοῖσιν,
ἰφθίμῳ τ' Ἀΐδῃ καὶ ἑπαινῇ Περσεφονείῃ·
αὐτὸς δὲ ἕϊφος ὅξ' ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ
ῥῆσθαι, μὴδὲ ἑᾶν νεκῶν ἀμενῆνὰ κάρηνα
αἵματος ἄσπον ἱμεν πρὶν Τειρεσίαο πυθέσθαι.
Ἐνθα τοι αὐτίκα μάντις ἐλεύσεται, ὄρχαμε λαῶν,
ὅς κέν τοι εἴπῃσιν ὁδὸν καὶ μέτρα κελεύθου.

Ὡς ἔφατ'· αὐτίκα δὲ χρυσόθρονος ἤλυθεν Ἥως.
Ἀμφὶ δέ με χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματα ἔσσαν·
αὐτὴ δ' ἀργυφεὸν φᾶρος μέγα ἔννυτο Νύμφη,
λεπτὸν καὶ χαρὲν, περὶ δὲ ζώνην βάλετ' ἱζῦ
καλὴν, χρυσαίην· κεφαλῇ δ' ἐπέθηκε καλύπτρην.
Αὐτὰρ ἐγὼ διὰ δόματ' ἰὼν ὠτρυνὼν ἐταίρους
μειλιχίως ἐπέεσσι παρασταδὼν ἄνδρα ἕκαστον·
Μηκέτι νῦν εὐδόντες ἄωτεῖτε γλυκύν ὕπνον·
ἀλλ' ἴομεν· δὴ γάρ μοι ἐπέφραδε πότνια Κίρκη.
Ὡς ἐφάμην· τοῖσιν δ' ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγήνωρ.
Οὐδὲ μὲν οὐδ' ἔνθεν περ ἀπήμονας ἦγον ἐταίρους.
Ἐλπήνωρ δὲ τις ἔσκε νεώτατος, οὐδέ τι λίην
ἄλκιμος ἐν πολέμῳ οὔτε φρεσὶν ἦσιν ἀρηρώς,
ὅς μοι ἄνευθ' ἐτάρων ἱεροῖς ἐν δόμασι Κίρκης,

O Circe, quisnam hujus itineris dux-erit?

ad Orcum vero nondum quisquam pervenit nave nigra.

Sic dixi : ac continuo respondebat angustissima dearum :

generosissime Laertiade, sollers Ulysse,
minime tibi ducis desiderium apud navem curae-est :

malo autem erecto, et velis albis expansis,
sede : illam vero tibi flatus Boreae feret.

Sed quando jam nave per Oceanum trajeceris,
ubi litusque fossurae-aptum et luci Proserpinæ,
excelsæque populi, et salices frugiperdæ :
navem quidem ibi appelle in Oceano profundis-vorticibus,
ipse vero in Plutonis eas domum squalidam.

Ibi quidem in Acherontem Pyriplegethonque fluunt
Cocytusque, qui Stygis aquæ est rivus ;

rupesque est, et concursus duorum fluminum sonorum :
illic autem deinde, heros, admotus prope, ut te jubeo,
fossam fode, cubitalem quantam hinc et illinc :
circa eam autem libamen funde omnibus mortuis,
primum mulso, deinde vero dulci vino,
tertium rursus aqua ; ac farinam albam insperge.

Valde vero supplex-precare manium inania capita, vocans,
ubi-veneris in Ithacam, sterilem vaccam, quæ sit optima,
te sacrificaturum in ædibus, pyramque impleturum rebus-
bonis :] Tiresiæ vero seorsum arietem sacrificaturum soli,
totum-nigrum, qui inter-oves excellat vestras.

Ac postquam precibus oraveris inclytas gentes mortuorum,
ibi ovem marem sacrificæ, feminamque nigram,
ad Erebum versos ; ipse vero seorsum aversus-esto,
contendens ad-fluvii fluenta : ibi vero multæ
animæ accedent mortuorum defunctorum.

Tum vero deinde socios hortare et jube
pecudes, quæ jam jaceant mactatæ sævo ære,
excoriatis comburere, vota-que facere diis,
præpotentique Plutoni, et venerabili Proserpinæ :
ipse autem, gladio acuto stricto a femore,
sede, neu sine manium inania capita
ad-sanguinem prope accedere, antequam Tiresiam sciscita-
tus-fueris.] Ibi tibi statim vates adveniet, dux populorum,
qui tibi dicat iter et mensuras viæ,
reditumque, ut per pontum profisciscaris piscosum.

Sic dixit : statim autem in-aureo-solio venit Aurora.

Mihi vero lænamque tunicamque vestimenta induit :
ipsa autem candidam pallam magnam sibi-induit Nympha,
tenuem et venustam, ac zonam circumposuit lumbis
pulcræ, auream ; capitique imposuit calyptram.

Atque ego per domos profectus hortabar socios,
blandis verbis, astans, virum unumquemque :

Ne-amplius nunc dormientes carpite dulcem somnum ;
sed camus : jam enim me monuit veneranda Circe.

Sic dixi : illis vero persuasus-est animus generosus.
Nequaquam tamen vel illine incolumes abduxī socios.
Elpenor vero quidam erat minimus-natu, neque valde
fortis in bello, nec mente sua firmus,
qui mihi seorsum a-sociis, sacris in ædibus Circes,

655 φύγῃος ἱμεῖρων, κατελέξατο οἶνοδαρείων·
κινυμένων δ' ἐτάρων ἑμαδὸν καὶ δοῦπον ἀκούσας
ἐξαπίνῃς ἀνόρουσε καὶ ἐκλάθετο φρεσὶν ᾗσιν
ἄφοβρον καταβῆναι, ἰὼν ἐς κλίμακα μακρὴν·
ἀλλὰ καταντικρὺ τέγος πέσεν· ἐκ δέ οἱ αὐχὴν
660 ἀστραγάλων ἐάγη, ψυχὴ δ' Ἀΐδοδε κατήλθεν.
Ἐρχομένοισι δὲ τοῖσιν ἐγὼ μετὰ μῦθον ἔειπον·
Φάσθε νῦ που οἰκόνδε φίλῃν ἐς πατρίδα γαίαν
ἔρχεσθ'· ἄλλῃν δ' ἤμιν δῶδον τεκμήρατο Κίρκη
εἰς Ἀΐδαο δόμους καὶ ἑταιρῆς Περσεφονείης,
665 ψυχῇ χρησομένους Θηβαίου Τειρεσίαιο.
Ὡς ἐφάμην· τοῖσιν δὲ κατεκλάσθη φίλον ἦτορ·
ἐξόμενοι δὲ κατ' αὐτοὶ γόνυ τιλλόντό τε χαίτας.
Ἄλλ' οὐ γάρ τις πρῆξις ἐγίνετο μυρομένοισιν.
Ἄλλ' ὅτε δὴ β' ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θίνα θαλάσσης
670 ᾗμεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες,
τόφρα δ' ἄρ' οἰχομένη Κίρκη παρὰ νηὶ μελαίνῃ
ἄρνεϊὸν κατέδησεν δὴν θηλύν τε μέλαιναν,
βρεία παρεξελθοῦσα· τίς ἂν θεὸν οὐκ ἐθέλοντα
ὀφθαλμοῖσιν ἴδοιτ', ἢ ἐνθ' ἢ ἐνθα κίοντα;

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Α.

Nekyia.

Αὐτὰρ ἐπεὶ β' ἐπὶ νῆα κατήλθομεν ἡδὲ θάλασσαν,
νῆα μὲν ἄρ' ἀμπρωτὸν ἐρύσσαμεν εἰς ἅλα διαν,
ἐν δ' ἴστων τιθέμεσθα καὶ ἱστία νηὶ μελαίνῃ·
ἐν δὲ τὰ μῆλα λαβόντες ἐθέσσαμεν, ἂν δὲ καὶ αὐτοὶ
5 βαίνομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες.
Ἡμῖν δ' αὖ μετόπισθε νεὸς κυανοπρώτοιο
ἔκμενον οὖρον ἴει πλησίον, ἐσθλὸν ἐταῖρον,
Κίρκη εὐπλόκαμος, δεινὴ θεὰς, αὐδῆεσσα.
Ἡμεῖς δ' ὅπλα ἕκαστα πονησάμενοι κατὰ νῆα
10 ἤμεθα· τὴν δ' ἀνεμός τε κυβερνήτης τ' ἴθυεν.
Τῆς δὲ πανημερίης τέταθ' ἱστία ποντοπορούσης·
δύσετό τ' ἥλιος, σκιδνόντο τε πᾶσαι ἀγυαί.
Ἡ δ' ἐς πείραθ' ἔλανε βαθυῤῥόου Ὀκεανοῖο.
Ἐνθα δὲ Κιμμερίων ἀνδρῶν δῆμός τε πόλις τε,
15 ἥρῃ καὶ νεκρῇ κεκαλυμμένοι· οὐδὲ ποτ' αὐτοῦς
Ἥλιος φάεθων καταδέρχεται ἀκτίνεσσιν,
οὐδ' ὅπότε ἂν στείγῃσι πρὸς οὐρανὸν ἀστερόεντα,
οὐδ' ὅτ' ἂν ἄψ ἐπὶ γαίαν ἀπ' οὐρανὸθεν προτράπηται·
ἀλλ' ἐπὶ νῦξ ὅλοη τέταται δειλοῖσι βροτοῖσιν.
20 Νῆα μὲν ἐνθ' ἔλθόντες ἐκέλασμεν· ἐκ δὲ τὰ μῆλα
εἰλόμεθ'· αὐτοὶ δ' αὐτὲ παρὰ ῥόον Ὀκεανοῖο
ᾗμεν, ὅφρ' ἐς χῶρον ἀφικόμεθ', ὃν φράσε Κίρκη.
Ἐνθ' ἱερήϊα μὲν Περικλῆδης Εὐρύλοχος τε
ἔσχον· ἐγὼ δ' ἄορ ὅξυ ἐρύσσαμένος παρὰ μηροῦ
25 βόθρον ὄρυξ', ὅσσον τε πυγούσιον ἐνθα καὶ ἐνθα·
ἀμφ' αὐτῷ δὲ χοῦν χεῖρην πᾶσιν νεχέουσιν,

frigoris cupiens, decubuit vino-gravatus :
morientium autem se sociorum tumultu et strepitu audito,
repente exsiliit, et oblitus est mente sua
retrosum descendere, accedens ad scalam longam;
sed recta de tecto decedit : atque ei cervix
ex-articulis fracta est : anima vero ad Orcum descendit.
Venientibus autem illis ego sermonem dixi :

Existimatis jam fere domum caram ad patriam terram
vos profecturos ; aliud vero nobis iter designavit Circe,
ad Plutonis domum et venerabilis Proserpinæ,
animam consulturis Thebani Tiresiæ.

Sic dixi : illis vero contractum est carum cor :
desidentesque illic flebant, vellebantque capillos.
Verum enim non ullus profectus fiebat lugentibus.

At quando jam ad navem celerem et litus maris
ibamus tristes, uberes lacrimas defundentes :
interea profecta Circe ad navem nigram
masculam alligavit ovem, feminamque nigram,
facile clam-prætergressa : nam quis deum nolentem
oculis viderit, aut hac aut illuc vadentem ?

ODYSSEÆ XI.

Necromantia.

Ac quando ad navem devenimus et mare,
navem quidem omnium-primum deduximus in mare divinum,
malumque imposuimus et vela navi nigra ;
atque inde pecudes sumtas induximus ; atque etiam ipsi
inscendimus dolentes, uberes lacrimas defundentes.
Nobis vero dein pone navem cærulea-prora
secundum ventum immisit implentem-velum, bonum socium,
Circe pulcris-comis, potens dea, vocalis.
Nos autem armamentis singulis instructis per navem
sedimus ; hanc vero ventusque gubernatorque dirigebat.
Hujus autem tota-die extendebantur vela per-pontum euntis ;
occiditque sol, obumbrabanturque omnes viæ.

Ille vero ad fines pervenit profunde-fluentis Oceani.
Ibi autem Cimmeriorum est virorum populusque civitasque,
qui caligine et nebula tecti : neque unquam eos
Soflucidus aspicit radiis,
nec quando vadit ad cælum stelliferum,
nec quando rursus in terram de cælo devertitur :
sed nox perniciose intenditur miseris mortalibus.
Navem quidem illuc profecti appulimus ; sed pecudes
extraximus ; ipsi vero deinde propter fluentem Oceani
ivimus, donec in locum perveniremus, quem dixerat Circe.

Hic victimas quidem Perimedes Eurylochusque
tenebant ; ego vero, gladio acuto extracto a femore,
fossam fodi, cubitalem quantam hinc et illinc :
circa eam autem libamina fundebam omnibus manibus,

πρώτα μελικρήτω, μετέπειτα δὲ ἡδέϊ οἶνω,
 τὸ τρίτον αὐθ' ὕδατι· ἐπὶ δ' ἀλφίτα λευκὰ πάλυνον.
 Πολλὰ δὲ γουνούμην νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα,
 30 ἔλθων εἰς Ἴθάκην στεῖραν βοῦν, ἥτις ἀρίστη,
 ῥέξειν ἐν μεγάροισι πυρὴν τ' ἐμπλησέμεν ἐσθλῶν·
 Τειρεσίῃ δ' ἀπάνευθεν δὴν ἱερευσέμεν οἶω,
 παμμέλαν', ὃς μήλοισι μεταπρέπει ἡμετέροισιν.
 Τούς δ' ἐπεὶ εὐχολῆσι λιτῆσί τε, ἔθνεα νεκρῶν,
 35 ἑλλισάμην, τὰ δὲ μῆλα λαβὼν ἀπεδειροτόμησα
 ἐς βόθρον, ῥέε δ' αἶμα κελαινεφές· αἱ δ' ἀγέροντο
 ψυχαὶ ὑπέξ' Ἑρέβους νεκύων κατατεθνηώτων.
 [νύμφαι τ' ἡῖθεοί τε πολὺτλητοὶ τε γέροντες,
 παρθενικαὶ τ' ἀταλαί, νεοπενθέα θυμὸν ἔχουσαι·
 40 πολλοὶ δ' οὐτάμενοι χαλκήρεσιν ἐγγχείησιν,
 ἄνδρες Ἀρηίφατοι, βεβρωτῶμένα τεύχε' ἔχοντες·
 οἱ πολλοὶ περὶ βόθρον ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος
 θεοσπέσῃ λαχῇ· ἐμὲ δὲ χλωρὸν δέος ἦρει.]
 Δὴ τότε ἔπειθ' ἐτάροισιν ἐποτρύννας ἐκέλευσα
 45 μῆλα, τὰ δὴ κατέκειτ' ἐσφαγμένα νηλεῖ χαλκῷ,
 δείραντας κατακεῖαι, ἐπεύξασθαι δὲ θεοῖσιν,
 ἱρθίμω τ' Ἀΐδῃ καὶ ἐπαινῇ Περσεφονείῃ·
 αὐτὸς δὲ ξίφος ὅζῳ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ
 ἤμην, οὐδ' εἶων νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα
 50 αἵματος ἄσπον ἱμαν, πρὶν Τειρεσίαο πυθέσθαι.
 Πρώτῃ δὲ ψυχῇ Ἐλπήνορος ἦλθεν ἐταίρου·
 οὐ γὰρ ποτ' ἐτέυαπτο ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης·
 σῶμα γὰρ ἐν Κίρκης μεγάρῳ κατελείπομεν ἡμεῖς
 ἀκλαυτον καὶ ἀθᾶπτον· ἐπεὶ πόνος ἄλλος ἐπείγην.
 55 Τὸν μὲν ἐγὼ δάκρυσα ἰδὼν, ἐλέησά τε θυμῷ,
 καὶ μιν φωνήσας ἔπειτα περὶόντα προσηΐδων·
 Ἐλπήνορ, πῶς ἦλθες ὑπὸ ζῶφον ἡρόοντα;
 ἔφθης περὶος ἐὼν ἢ ἐγὼ σὺν νηὶ μελαίνῃ.
 ὣς ἐφάμην· ὃ δὲ μ' οἰμώσας ἡμέλειτο μύθῳ·
 60 [Διογενεὺς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεύ,]
 ἄσέ με δαίμονος αἶσα κακὴ καὶ ἀθέσφατος οἴνος·
 Κίρκης δ' ἐν μεγάρῳ καταλέγμενος οὐκ ἐνόησα
 ἀφορβὸν καταβῆναι, ἰὼν ἐς κλίμακα μακρὴν,
 ἀλλὰ καταντικρὺ τέγεος πέσον· ἐκ δέ μοι αὐγὴν
 65 ἀστραγάλων ἐάγῃ, ψυχὴ δ' Αἰδῶδες κατήλθεν.
 Νῦν δέ σε τῶν ὄπθιν γουνάζομαι, οὐ παρεόντων,
 πρὸς τ' ἀλόχου καὶ πατρός, ὃ σ' ἔτρεφε τυτθὸν ἐόντα,
 Τηλεμάχου θ', ὃν μούνον ἐνὶ μεγάροισιν ἔλειπες·
 οἶδα γὰρ, ὥς ἐνθένδε κίων δόμου ἐξ Αἰδαο
 70 νῆσον ἐς Αἰαίην σχήσεις εὐεργέα νῆα·
 ἐνθα σ' ἐπείτα, ἀναξ, κέλομαι μνήσασθαι ἐμεῖο·
 μή μ' ἀκλαυτον, ἀθᾶπτον, ἰὼν ὄπθιν καταλείπειν,
 νοσφισθεὶς, μή τοί τι θεῶν μῆνιμα γένωμαι·
 ἀλλὰ με κακκεῖαι σὺν τεύγεσιν ἄσσα μοῖ ἐστίν,
 75 σῆμά τέ μοι χεῦται πολὺς ἐπὶ θινὶ θαλάσσης,
 ἀνδρὸς δυστήνοιο, καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι·
 ταῦτά τέ μοι τελέσαι πῆξαι τ' ἐπὶ τύμβῳ ἑρετμόν,
 τῷ καὶ ζωὸς ἔρυσσον, ἐὼν μετ' ἐμοῖς ἐτάροισιν.
 ὣς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 80 ταῦτά τοι, ὦ δύστηνε, τελευτήσω τε καὶ ἔρξω·

primum mulso, postea vero dulci vino,
 tertio rursus aqua; ac farinam albam inspergebam.
 Multum autem supplex orabam manium inania capita, *τοιαῦτα*
me reversum in Ithacam, sterilem bovem, quæ *sic* optima,
 sacrificaturum in aedibus, pyramque impleturum bonis rebus;
 Tiresiæ vero *me* seorsum arietem sacrificaturum soli,
 totum-nigrum, qui inter-pecudes excellat nostras.
 Hos vero postquam votis precibusque, gentes mortuorum,
 exoraveram, inde pecudes prehensas jugulavi
 in fossam; fluebat autem sanguis ater: ac congregabantur
 animæ ex Erebo manium defunctorum.
 [sponsæque, cœlibesque, et multa-passi senes,
 virgunculæque tenellæ, recenti-luctu-affectum animam ha-
 bentes;] multi quoque vulnerati æratis hastis,
 viri in-bello-occisi, cruentata arma habentes;
 qui multi circa fossam obambulabant aliunde alius
 immenso clamore: me vero pallidus timor cepit.]
 Tum vero deinde socios adhortatus jussi,
 pecudes, quæ jam jacebant mactatæ sævo ære,
 excoriatas adolere, vota-que-facere diis,
 præpotentique Plutoni, et venerabili Proserpinæ:
 ipse autem, gladio acuto stricto a femore,
 sedebam, nec sinebam manium inania capita
 ad-sanguinem prope accedere, priusquam Tiresiam sciscita-
 tus-essem.] Prima vero anima Elpenoris venit socii:
 nondum enim sepultus-erat sub terra spatiosa:
 cadaver enim in Circes domo reliqueramus nos
 indefsetum et insepultum; quoniam labor alius urgebat.
 Illum quidem ego flevi conspicatus, miseratusque-sum animo
 et ipsum compellans verbis alatis allocutus-sum:
 Elpenor, quo-pacto venisti sub caliginem obscuram?
 prius-venisti pedibus quam ego cum navi nigra.
 Sic dixi: ille vero mihi plorans respondebat sermone:
 [generosissime Laertiade, sollers Ulysæe,]
 læsit me daemones fatum malum, et copiosum vinum;
 Circes autem in domo cubans non adverti
 retrorsum descendere, accedens ad scalam longam,
 sed recta de-tecto decidi: ac mihi cervix
 ex-articulis fracta-est: anima vero ad Orcum descendit.
 Nunc vero te per-eos quos post *te (domi)* reliquisti, oro, non
 præsentem,] per uxoremque et patrem, qui te nutritiv partu-
 lum,] Telemachumque, quem unicum in aedibus reliquisti:
 novi enim, quod hinc profectus e domo Plutonis
 insulam in Ææam appelles fabrefactam navem:
 ibi te deinde, rex, hortor recordari mei,
 ne me indefsetum, insepultum, profectus pone relinquas,
 digressus, ne qua tibi deorum indignatio fiam:
 sed me combure cum armis, quæcunque mihi sunt,
 tumultumque mihi aggere cani in litore maris,
 viri infelicis, etiam posterì ut-scient:
 et hæc mihi perface, figeque in tumulto remum,
 quo etiam vivus remigabam, quum-essem inter meos socios.
 Sic dixit: atque ego ipsum respondens allocutus-sum:
 hæc tibi, o infelix, perficiamque et præstabo.

Νῶϊ μὲν ὡς ἐπέεσσιν ἀμειβομένω στυγεροῖσιν
ἤμεθ'· ἐγὼ μὲν ἀνέυθεν ἐφ' αἵματι φάσγανον ἴσχων,
εἰδῶλον δ' ἐτέρωθεν ἐταίρου πόλλ' ἀγόρευεν.

Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχῇ μητρὸς κατατεθνηυῖας,
25 Αὐτολύκου θυγάτηρ μεγαλήτορος, Ἀντίκλεια,
τὴν ζῶντα κατέλειπον, ἰὼν εἰς Ἴλιον ἱρήν.
Τὴν μὲν ἐγὼ δάκρυσα ἰδὼν ἑλέσά τε θυμῷ·
ἀλλ' οὐδ' ὥς εἶων προτέρην πυκινὸν περ ἀχέων
αἵματος ἄσπον ἱμεν, πρὶν Τειρεσίῃα πυθέσθαι.
30 Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχῇ Θεβαίου Τειρεσίαο,
χρύσειον σκῆπτρον ἔχων, ἐμὲ δ' ἐγνώ και προσέειπεν·
[Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,]
τίπτ' αὐτ', ὃ δούστηνε, λιπὼν φάος ἡέλιον
ἤλυθε, ὅρα ἰδὼ νέκυας καὶ ἀτερπέα χῶρον;
35 ἀλλ' ἀπογάζεο βόθρου, ἀπίσχε δὲ φάσγανον ὀξὺ,
αἵματος ὅρα πῶ καὶ τοι νημερτέα εἴπω.

Ἦφατ'· ἐγὼ δ' ἀναχασσάμενος ξίφος ἀργυρόηλον
κουλεῶ ἔγκατέπτηξ'· ὃ δ' ἐπεί πῖεν αἶμα κελαινόν,
καὶ τότε δὴ μ' ἐπέεσσι προσήυδα μάντις ἀμύμων·
100 Νόστον διζῆσαι μελιηδέα, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ·
τὸν δέ τοι ἀργαλέον θήσει θεός· οὐ γὰρ οἶω
λήσειν Ἐννοσίγαιον, ὃ τοι κότον ἐνθετο θυμῷ,
χωόμενος ὅτι οἱ υἱὸν φίλον ἐξαλάωσας.

Ἄλλ' ἐτι μὲν κε καὶ ὡς κακὰ περ πάσχοντες ἔκοισθε,
105 αἶψ' ἐθέλης σὸν θυμὸν ἐρυκακέειν καὶ ἐταίρων,
δουπότε κε πρῶτον πελάγης εὐεργέα νῆα
Θρινακίῃ νήσῳ, προφυγὼν ἰοειδέα πόντον·
βοσκομένας δ' εὕρητε βόας καὶ ἱρία μῆλα
Ἥλαιου, ὅς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπαχοῦει.

110 Τὰς εἰ μὲν κ' ἀσινείας ἑάας νόστον τε μέδῃαι,
καὶ κεν ἐτ' εἰς Ἰθάκην κακὰ περ πάσχοντες ἔκοισθε·
εἰ δέ κε σῖναι, τότε τοι τεκμαίρομ' ὀλεθρον
νῆι τε καὶ ἐταίροις· αὐτὸς δ' εἴπω κεν ἀλγέης,
ὅμῃ κακῶς νείαι, ὀλέσας ἀπο πάντας ἐταίρους,
115 νῆος ἐπ' ἄλλοτρίης· δῆεις δ' ἐν πῆματά οἱ κω,
ἀνδράς ὑπερφιάλους, οἳ τοι βίοντα κατέδουσιν,
μυώμενοι ἀντιθέην ἀλογον καὶ ἔδνα διδόντες·
ἀλλ' ἤτοι κελίων γε βίας ἀποτίσσει ἔλθων.

Αὐτὰρ ἐπὶ νηυσὶν ἐνὶ μεγάροισι τεοῖσιν
120 κτείνης, ἡ δὲ δολῶ ἢ ἀμπαδὸν ὀξεί χαλκῷ,
ἔργεσθαι δὴ ἔπειτα, λαβὼν εὐῆρες ἑρετμὸν,
εἰσὶνὰ τοὺς ἀφίκηται, οἳ οὐκ ἴσασιν θάλασσαν
ἀνέρες, οὐδέ θ' ἄλεσσι μαιμικμένον εἶδαν ἔδουσιν·
οὐδ' ἄρα τοίγ' ἴσασιν νέας φοινικοπαρήους,

125 οὐδ' εὐῆρε' ἑρετμὰ, τά τε πτερὰ νηυσὶ πέλονται.
Σῆμα δέ τοι ἐρώ μάλ' ἀριφραδές, οὐδέ σε λήσει·
δουπότε κεν δὴ τοι ξυμβλημένος ἄλλος ὀδύτης
φήη ἀθηρηλοιγὸν ἔχειν ἀνὰ φαίδιμῳ ὦμῳ,
καὶ τότε δὴ γαίῃ πῆξας εὐῆρες ἑρετμὸν,

130 βέβας ἱερὰ καλὰ Ποσειδάωνι ἀνακτι,
ἀρνεῖν ταυρόν τε σῶν τ' ἐπιδήτορα κάπρον,
ὄλκαδ' ἀποστείχειν ἔρδειν θ' ἱερὰς ἐκατόμβας
ἀθανάτοισι θεοῖσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
πᾶσι μάλ' ἐξείης· θάνατος δέ τοι ἐξ ἄλός αὐτῷ

Nos quidem sic verbis alternantes tristibus
sedebamus; ego quidem seorsum super sanguine gladium
tenens,] simulacrum vero ex-altera-parte socii multa loque-
batur.] Venit autem inde anima matris defunctæ,
Autolyçi filia magnanimi, Anticlea,
quam vivam reliqui, profectus ad Ilium sacrum.

Hanc quidem ego flevi conspiciatus, miseratusque-sum animo;
sed neque sic sinebam priorem, valde licet dolens,
ad-sanguinem prope accedere, priusquam Tiresiam sciscita-
tus-essem.] Venit vero inde anima Thebani Tiresiæ,
aureum sceptrum tenens: me autem agnovit et allocuta-est:
[Generosissimæ Laertiadæ, sollers Ulysse,]

cur vero, o infelix, relicto lumine solis,
venisti, ut videas manes et inamabilem locum?
verum recede a fossa, amoveque gladium acutum,
de-sanguine ut bibam, et tibi vera dicam.

Sic dixit: ego vero recondens gladium argenteis-clavis-dis-
tinctum] vaginæ infixi: is autem ut biberat sanguinem nigrum,
tum vero me verbis alloquebatur vates eximius:

Reditum quæris dulcem, splendide Ulysse;
hunc vero tibi difficilem reddet deus: non enim puto
te latiturnum Neptunum, qui in-te iram reposuit animo,
iratus, quod ei filium carum excæcasti.

Verum adhuc quidem vel sic, mala licet patientes, pervene-
ritis,] si velis tuum animum cohibere et sociorum,
quando primum appuleris fabrefactam navem
Trinacriam ad-insulam, elapsus violaceum pontum:
pascentesque inveneritis boves et pingues pecudes
Solis, qui omnia videt et omnia audit.

Has si quidem illæsas sinas reditusque sis-memor,
etiam adhuc in Ithacam, mala licet patientes, perveneritis:
sin vero lædas, tum tibi prædico exitium
navique et sodalibus: ipse vero etiamsi effugeris,
sero male redibis, amissis omnibus sociis,
nave in aliena; inveniesque mala domi,
viros insolentes, qui tibi victum absumunt,
ambientes divinam uxorem, et munera-sponsalia dantes:
sed sane illorum injurias ulcisceris redux.

Ac postquam procos in ædibus tuis
interfeceris, sive dolo, sive palam, acuto ære,
proficiscere jam deinde, sumto fabrefacto remo,
donec ad illos perveneris, qui haud norunt mare
viri, nec sale conditum cibum edunt;
neque sane hi norunt naves proris-rubris,
nec fabrefactos remos, qui alæ navibus sunt.
Signum vero tibi dicam valde manifestum, nec te latebit:
quando utique tibi obviam-factus alius viator
dixerit te ventilabrum habere super splendido humero,
tum vero terræ infixo fabrefacto remo,
factisque sacris pulcris Neptuno regi,
ariete, tauroque, æsque inenunte verre,
domum revertere, faciasque sacras hecatombas
immortalibus diis, qui cælum latum tenent,
omnibus prorsus ordine: mors vero tibi extra mare ipsi

135 ἀλλήλῃς μάλα τοῖος ἐλεύσεται, ὅς κέ σε πέφνη
γῆρα ὑπο λιπαρῷ ἀρήμενον· ἀμφὶ δὲ λαοὶ
δλαιοὶ ἑσονται· τὰδε τοι νημερτέα εἶρω.

ᾠς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·

Τειρεσίη, τὰ μὲν ἄρ που ἐκέκλωσαν θεοὶ αὐτοί.

140 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον·
μητρὸς τήνδ' ὁρώ ψυχὴν κατατεθνηυῖαν·
ἥ δ' ἀέουσα ᾗσται σχεδὸν αἵματος, οὐδ' ἔον υἱὸν
ἔτλη ἕξαντα ἰδεῖν οὐδὲ προτιμυθήσασθαι.

Εἰπέ, ἀνάξ, πῶς κέν με ἀναγνοῖν τὸν ἔοντα. [πεν·

145 ᾠς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέει-
ρηϊδιὸν τοι ἔπος ἔρέω καὶ ἐνὶ φρεσὶ θήσω·
ὄντινα μὲν κεν ἔἴς νεκυῶν κατατεθνηώτων
αἵματος ἄσπον ἔμεν, ὅδε τοι νημερτές ἐνίψει·
ᾧ δέ κ' ἐπιφρονέεις, ὅδε ποι πάλιν εἰσιν ὀπίσσω.

150 ᾠς φαιμένη ψυχὴ μὲν ἔβη δόμον Ἀΐδος εἰσω
Τειρεσίαο ἀνάκτος, ἐπεὶ κατὰ θέσφατ' ἔλεξεν.

Αὐτὰρ ἐγὼν αὐτοῦ μένον ἐμπέδον, ὅφρ' ἐπὶ μήτηρ
ἤλυθε καὶ πῖεν αἶμα κελαινεφές· αὐτίκα δ' ἔγνω
καὶ μ' ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

155 Τέκνον ἐμὸν, πῶς ἦλθες ὑπὸ ῥόφον ἡρόεντα,
ζῶς ὢν; χαλεπὸν δὲ τὰδε ζωῶσιν ὁρᾶσθαι.

[μέσσω γὰρ μεγάλοι ποταμοὶ καὶ δεινὰ ῥέεθρα,
Ὀκεανὸς μὲν πρῶτα, τὸν οὕτως ἔστι περῆσαι
πεζὸν ἔόντ', ἣν μή τις ἔχῃ εὐεργέα νῆα.]

160 Ἦ νῦν δὴ Τροίηθεν ἀλῶμενος ἐνθάδ' ἱκάνεις
νῆϊ τε καὶ ἐτάροισι, πολλὴν χρόνον; οὐδέ πω ἦλθες
εἰς Ἰθάκην; οὐδ' εἶδες ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκα;

ᾠς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
μῆτερ ἐμὴ, χρεῖά με κατήγαγεν εἰς Αἴδαο,

165 ψυχῇ χρησόμενον Θηβαίου Τειρεσίαο.

Οὐ γὰρ πω σχεδὸν ἦλθον Ἀχαιῖδος, οὐδέ πω ἀμῆς
γῆς ἐπέβην, ἀλλ' αἰὲν ἔχων ἀλᾶλῃμαι οἰζύν,
ἐξ οὗ τὰ πρῶτισθ' ἐτόμην Ἀγαμέμνονι δῖω
Ἴλιον εἰς εὐπωλον, ἵνα Τρώεσσι μαχοίμην.

170 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον·
τίς νύ σε Κῆρ ἐδάμασσε τανηλέγους θανάτοιο;
ἥ δολιχὴ νοῦσος; ἥ Ἄρτεμις ἰοχέαιρα
οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχομένη κατέπεφνεν;
εἰπέ δέ μοι πατρός τε καὶ υἱός, ὃν κατέλειπον,

175 ἥ ἔτι παρ κείνοισιν ἐμὸν γέρας, ἥ τίς τῶν
ἀνδρῶν ἄλλος ἔχει, ἐμέ δ' οὐκέτι φασὶ νέεσθαι.
Εἰπέ δέ μοι μνηστῆς ἀλόχου βουλὴν τε νόον τε,
ἥ μὲνέει παρ παιδὶ καὶ ἐμπεδα πάντα φυλάσσει,
ἥ τῶν μιν ἔγχευεν Ἀχαιῶν ὅστις ἄριστος.

180 ᾠς ἐφάμην· ἥ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο πότνια μήτηρ·
καὶ λίην κείνη γε μένει τετληότι θυμῷ
σοῖσιν ἐνὶ μεγάροισιν· οἷζυραὶ δέ οἱ αἰεὶ
φθίνουσιν νύκτες τε καὶ ἡμέραι δακρυχεοῦσαι.

Σὺν δ' οὕτω τις ἔχει καλὸν γέρας· ἀλλὰ ἔκηνλος

185 Τηλέμαχος τεμένη νέμεται καὶ δαΐτα εἰσας
δαίνυται, ὅς ἐπέοικε δίκας πόλον ἀνδρ' ἀλεγύνειν·
πάντες γὰρ καλέουσι. Πατὴρ δὲ σὸς αὐτόθι μέμναι
ἀγρῷ, οὐδὲ πόλινδε κατέρχεται· οὐδὲ οἱ εὐναί

lenis admodum talis adveniet, quæ te occidat
senectute sub molli confectum : circum autem cives
felices erunt : hæc tibi vera dico.

Sic dixit : atque ego ipsam respondens allocutus-sum :
Tiresia, hæc quidem fere decreverunt dii ipsi.

Sed age mihi hoc dic et vere enarra :

matris hanc video animam defunctæ ;

illa autem tacita sedet prope sanguinem, nec suum filium
ausa est coram aspicere neque alloqui.

Dic, rex, quo-pacto me agnoscat talem esse.

Sic dixi : ille vero me respondens allocutus-est :

facile tibi verbum dicam, et in mente ponam ;

quemcunque quidem sinas manium defunctorum
ad-sanguinem prope accedere, ille tibi verum dicet :
cui vero inideas, ille tibi tacitus abibit retro.

Sic locuta, anima quidem abiit in domum Plutonis
Tiresiæ regis, postquam vaticinia ediderat.

At ego illic manebam constanter, donec mater
advenit, et bibit sanguinem nigrum : statim vero agnovit,
et me lugens verbis alatis allocuta-est :

Fili mi, quo-pacto venisti sub caliginem obscuram,
vividus quum-sis? difficile vero est hæc viventibus videre :
[in-medio enim magni fluvii sunt et gravia fluentia ;
Oceanus quidem primum, quem nequaquam licet trajicere
pedibus, nisi quis habeat fabrefactam navem.]

Num nunc demum a-Troja errans huc venisti
cum-navique et sociis, longo tempore? necdum pervenisti
in Ithacam? nec vidisti in ædibus uxorem?

Sic dixit : atque ego ipsam respondens allocutus-sum :
mater mea, necessitas detulit me in Plutonis domum,
animam consulturum Thebani Tiresiæ.

Nondum enim prope veni Achaïam; neque aliqua nostram
terram attingi; sed semper habens ærumnam erro,
ex quo primum secutus-sum Agamemnonem divinum
Ilium ad insignem-bonis-equis, ut cum-Trojanis pugnarem.

Sed age mihi hoc dic et vere narra :

quodnam te fatum domuit longam-sternentis mortis?

utrum diuturnus morbus? an Diana sagittis-gaudens

suis mitibus telis superveniens te occidit?

dic vero mihi et de-patre, et filio, quem reliqui,

utrum adhuc penes illos sit meum munus, an aliquis jam
virorum alius habeat, me autem non-amplius putent reditu-
rum.] Dic etiam mihi nuptæ uxoris consiliumque mentem-
que.] utrum maneat cum puero, et salva omnia custodiat ;
an jam eam duxerit Achivorum quicumque optimus.

Sic dixi : ac statim respondebat veneranda mater :

et perquam illa quidem manet afflicto animo

tuis in ædibus ; ærumnosæ autem ei semper

consumuntur noctesque diesque lacrimas-fundenti.

Tuum vero nondum quisquam habet pulcrum munus; sed
quietus] Telemachus prædia colit, et convivia aqua

epulatur, quæ decet principem virum curare;

omnes enim invitant. Pater autem tuus illic manet

in-agro, neque in-urbem devenit : neque ei lecti sunt

δέμνια καὶ χλαῖναι καὶ ῥήγεια σιγαλέοντα·
 90 ἄλλ' ὅγε χεῖμα μὲν εὐδρεῖ δὴ δμῶες ἐνὶ οἴκῳ
 ἐν κόνι ἄρχῃ πυρὸς, κακὰ δὲ γροῖ εἴματα εἴται·
 αὐτὰρ ἔπῃν ἐλθῇσι θέρος τεθαλυῖα τ' ὀπώρῃ,
 πάντῃ οἱ κατὰ γουνὸν ἀλωῆς οἰνοπέδοιο
 100 φύλλων κεκλιμένων χθαμαλαὶ βεβλήταται εὐναί·
 ἐνθ' ὅγε κεῖτ' ἄχρων, μέγα δὲ φρεσὶ πένθος ἀΐζει,
 σὸν πότμον γούων· χαλεπὸν δ' ἐπὶ γῆρας ἱκάνει.
 Οὕτω γάρ καὶ ἐγὼν ὀλόμην καὶ πότμον ἐπέσπον·
 οὔτε μὲ γ' ἐν μεγάροισιν εὐσκοπὸς Ἰσχυαῖρα
 οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχομένη κατέπεφεν·
 110 οὔτε τις οὖν μοι νοῦσος ἐπὶ ἦλθεν, ἥτε μάλιστα
 τηκεδόνι στυγερῇ μελέων ἐξείλετο θυμὸν·
 ἀλλὰ με σὸς τε πόθος σάτε μήδεα, φράδιμ' Ὀδυσσεύ,
 σὴ τ' ἀγανοφροσύνη μελιηδέα θυμὸν ἀπύρα.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔγωγ' ἔθειλον φρεσὶ μερμηρίζας
 120 μητρὸς ἐμῆς ψυχὴν ἐλέειν κατατεθνηύης·
 τρὶς μὲν ἐφωρμήθην, ἐλέειν τέ με θυμὸς ἀνώγει,
 τρὶς δέ μοι ἐκ χειρῶν σκιῇ εἰκελον ἦ καὶ δνειρῷ
 ἔπτατ'· ἐμοὶ δ' ἄχος ὅξυ γενέσκειτο κηρόβι μᾶλλον·
 καί μιν φωνήσας ἔπια περὶόντα προσηύδων·
 130 Μῆτερ ἐμὴ, τί νύ μ' οὐ μέμνηες ἐλέειν μεμαυῖτα,
 ὄφρα καὶ εἰν Ἀΐδαο, φίλας περὶ χεῖρε βαλόντε
 ἀμφοτέρω κρυεροῖο τεταρπύμεσθα γούοιο;
 ἦ τί μοι εἰδῶλον τόδ' ἀγαυὴ Περσεφόνηια
 ὤτρυν', ὄφρ' ἔτι μᾶλλον ὀδυρόμενος στεναχίζω;
 140 Ὡς ἐφάμην· ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο πότνια μήτηρ·
 ὦ μοι, τέκνον ἐμὸν, περὶ πάντων καίμορε φωτῶν,
 οὔτι σε Περσεφόνηια, Διὸς θυγάτηρ, ἀπαρίσκει,
 ἀλλ' αὐτὴ δίκη ἐστὶ βροτῶν, ὅτε κέν τε θάνασιν·
 οὐ γὰρ ἔτι σάρκας τε καὶ ὀστέα ἴνες ἔχουσιν,
 150 ἀλλὰ τὰ μὲν τε πυρὸς κρατερὸν μένος αἰθομένοιο
 δαμνᾷ, ἐπεὶ καὶ πρῶτα λίπη λεύκ' ὀστέα θυμὸς·
 ψυχὴ δ' ἥτ' ὄνειρος ἀποπταμένη πεπότηται.
 Ἄλλα φώκεδε τάχιστα λιλαιέο· ταῦτα δὲ πάντα
 ἴσθ', ἵνα καὶ μετόπισθε τεῇ ἐπὶ γῆρα γυναικί.
 160 Νῶϊ μὲν ὥς ἐπέεσσιν ἀμειβόμεθ'· αἱ δὲ γυναιχες
 ἤλυθον — ὤτρυνεν γὰρ ἀγαυὴ Περσεφόνηια —
 ὅσαι ἀριστῶν ἀλοχοὶ ἔσαν ἠδὲ θύγατρες·
 αἱ δ' ἀμφ' αἶμα κελαινὸν ἀολέες ἠγέρεθοντο.
 Αὐτὰρ ἐγὼ βούλευον, ὅπως ἐρέοιμι ἐκάστην·
 170 ἥδε δέ μοι κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνεται βουλὴ·
 σπασσάμενος τανύχες ἀορ παχέος παρὰ μηροῦ
 οὐκ εἶων πείειν αἶμα πάσας αἶμα κελαινόν.
 Αἱ δὲ προμνηστῖναι ἐπήϊσαν, ἠδὲ ἐκάστη
 ὅν γόνον ἐξαγόρευεν· ἐγὼ δ' ἐρέεινον ἀπάσας.
 180 Ἐνθ' ἦτοι πρῶτην Τυρῶ Ἴδον εὐπατρεῖαν,
 ἡ φάτο Σαλμωνῆος ἀμύμονος ἔκγονος εἶναι,
 φῇ δὲ Κρηθῆος γυνὴ ἔμμεναι Αἰολίδαο·
 ἡ Ποταμοῦ ἠράσσατ', Ἐνιπῆος θείοιο,
 δεὶ πρὸν καλλίστος ποταμῶν ἐπὶ γαίαν ἔσθιν·
 190 καὶ ῥ' ἐπ' Ἐνιπῆος πωλέσκειτο καλὰ ῥέεθρα.
 Τῷ δ' ἄρ' εἰσάμενος γαιήοχος Ἐννοσίγαιος
 ἐν προχοῇς ποταμοῦ παρελέξατο δινήεντος·

strata et læne, et stragula splendida;
 sed ille hieme quidem dormit, ubi servi in domo,
 in pulvere prope focum; vilia vero corpore vestimenta in-
 duit;] ac quando venit æstasque, florensque anni-tempus,
 undique illi per altiore-m-partem horti vitiferi
 ex-foliis delapsis humiles strati-sunt lectuli;
 hic ille jacet dolens, magnumque in-mente dolorem auget,
 tuum fatum deslens: molesta autem eum insuper senectus
 incessit.] Sic enim et ego perii, et fatum obii:
 nec me quidem in ædibus certa-jaculatrix Diana
 suis mitibus telis superveniens interemit;
 neque aliquis me morbus invasit, qui maxime
 tæbe invisæ ex-membris tollere-solet animum:
 sed me tuique desiderium, tuique cura, inclyte Ulysse,
 tuaque benignitas usque memorem dolci animo privarunt.

Sic dixit: atque ego volebam mente cogitans
 matris meæ animam prehendere defunctæ:
 ter quidem aggressus-sum, amplectique eam me animus ju-
 bebat:] ter autem mihi e manibus, umbræ instar vel etiam
 somnii,] avolvit; mihi vero dolor acutus oriebatur in-animo
 magis:] et ipsam compellans verbis alatis allocutus-sum:

Mater mea, cur me non manes prehendere te cupientem,
 ut etiam in Orco, caris manibus circumamplexi,
 ambo tristi oblectemur fletu?
 nunquid mihi simulacrum hoc inclyta Proserpina
 immisit, ut adhuc magis lamentans ingemiscam?

Sic dixi: ac statim respondit veneranda mater:
 vae mihi, fili mi, supra omnes infelix viros,
 minime te Proserpina, Jovis filia, deludit,
 sed hæc conditio est mortalium, quum mortui-fuerint.
 non enim amplius carnesque et ossa nervi habent,
 sed ea quidem ignis valida vis ardentis
 absumit, ubi primum reliquerit alba ossa animus:
 anima vero, tanquam somnium, avolans volitat.
 Sed in-lucem celerrime contendere: hæc vero omnia
 scito, ut etiam in-posterum tuæ dicas uxori.

Nos quidem sic verbis colloquebamur: ac mulieres
 accesserunt (incitabat enim inclyta Proserpina),
 quotquot optimatum uxores erant, atque filię;
 hæc vero circa sanguinem nigrum frequentes congregabantur.
 At ego consultabam, quo-pacto interrogarem singulas;
 illud autem mihi in animo optimum videbatur consilium:
 stricto acuto gladio crasso a femore,
 non sinebam bibere simul omnes sanguinem nigrum.
 Illæ vero se-excipientes accedebant; et unaquæque
 suum genus enarrabat; ego vero interrogabam omnes.

Ibi nempe primam Tyro vidi nobili-patre-natam,
 quæ dixit Salmonei eximii se prolem esse;
 dixitque Crethæi se uxorem esse Æolidæ;
 quæ Fluvium amavit, Enipeum divinum,
 qui longe pulcerrimus fluviorum super terram labitur:
 et ea propter Enipei versabatur pulcra fluenta.
 Huic vero quum-se-assimilasset terram-cingens Neptunus,
 in ostiis fluvii et accubuit vorticosi:

πορφύρεον δ' ἄρα κῦμα περιστάθη, οὐρεῖ ἴσον,
 κυρτωθέν· κρύψεν δὲ θεὸν θνητὴν τε γυναικα.
 245 [λύσε δὲ παρθενὴν ζώνην, κατὰ δ' ὕπνον ἔχευεν.]
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐτέλεσσε θεὸς φιλοτῆσια ἔργα,
 ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χεῖρὶ ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ δνόμαζεν·
 Χαῖρε, γύναι, φιλότῃ, περιπλομένου δ' ἐνιαυτοῦ
 τέξεις ἀγλαὰ τέκνα· ἐπεὶ οὐκ ἀποφώλιοι εὐναὶ
 250 ἀθανάτων· σὺ δὲ τοὺς κομέειν ἀτιταλλέμεναί τε.
 Νῦν δ' ἔρχου πρὸς δῶμα καὶ ἰσχυο, μὴδ' ὀνομήνης
 αὐτὰρ ἐγὼ τοί εἰμι Ποσειδάων ἐνοστήθων.
 Ὡς εἰπὼν ὑπὸ πόντον ἐδύσατο κυμαίνοντα.
 Ἥ δ' ὅπου κυσαμένη Πελίην τέκε καὶ Νηληϊά·
 255 τῷ κρατερῷ θεράποντε Διὸς μεγάλῳ γενέσθην
 ἀμφοτέρῳ· Πελίης μὲν ἐν εὐρυχώρῳ Ἰαωλκῷ
 ναίει πολὺρβητος· ὃ δ' ἄρ' ἐν Πύλῳ ἡμαθόεντι.
 Τοὺς δ' ἑτέρους Κρηθῆϊ τέκεν βασιλεια γυναικῶν,
 Αἰσονά τ' ἠδὲ Φέρητ' Ἀμυθῶνά θ' ἱπποχάρμην.
 260 Ἐὶν δὲ μέτ' Ἀντιόπην Ἴδον, Ἀσωπίῳ θυγάτρα,
 ἣ δὴ καὶ Διὸς εὐχετ' ἐν ἀγκοῖνῃσι ἰαῦσαι·
 καὶ ῥ' ἔτεκεν δύο παῖδ', Ἀμφιονά τε Ζῆθόν τε,
 οἱ πρῶτοι Θήβης ἔδος ἔκτισαν ἑπταπύλοιο,
 πύργωσάν τ'· ἐπεὶ οὐ μὲν ἀπύργωτόν γ' ἐδύναντο
 265 ναίεμεν εὐρύχορον Θῆβην, κρατερῷ περ ἔόντε.
 Τὴν δὲ μέτ' Ἀλκμήνην Ἴδον, Ἀμφιτρύωνος ἀκοῖτιν,
 ἣ ῥ' Ἑρακλῆα θρασυμέμονα, θυμολέοντα,
 γείνατ', ἐν ἀγκοῖνῃσι Διὸς μεγάλῳ μιγεῖσα·
 καὶ Μεγάρην, Κρεόντος ὑπερβόμοιο θυγάτρα,
 270 τὴν ἔχεν Ἀμφιτρύωνος υἱός, μένος αἰὲν ἀτειρής.
 Μητέρα τ' Οἰδιπόδαο Ἴδον, καλὴν Ἑπικάστην,
 ἣ μέγα ἔργον ἔρεξεν αἰδρεῖσθαι νόοιο,
 γημαμένη ᾧ υἱεῖ· ὃ δ' ὅν πατέρ' ἐξεναρίξας
 γῆμιν· ἄφαρ δ' ἀνάπυστα θεοὶ θέσαν ἀνθρώποισιν.
 275 Ἄλλ' ὃ μὲν ἐν Θῆβῃ πολυηράτῳ ἄλγεα πάσχων
 Καδμείων ἦνασσε θεῶν δλοὰς διὰ βουλάς·
 ἣ δ' ἔβη εἰς Αἶδαο πύλαρταο κρατεροῖς,
 ἀψαμένη βρόχον αἰπὺν ἀφ' ὕψηλοιο μελάθρου,
 ᾧ ἄχει σχομένη· τῷ δ' ἄλγεα κάλλιπ' ὀπίσσω
 280 πολλὰ μάλ', ὅσσα τε μητρὸς Ἑρινύες ἐκτελέουσιν.
 Καὶ Χλωρίν εἶδον περικαλλέα· τήν ποτε Νηλεὺς
 γῆμιν ἐὼν διὰ κάλλος, ἐπεὶ πόρε μυρία ἔδνα,
 ἐπλοτάτην κούρην Ἀμφίονος Ἰασίδαο,
 285 ὅς ποτ' ἐν Ὀρχομένῳ Μινυτῇ ἴφι ἀνασθεν·
 ἣ δὲ Πύλου βασιλεὺς, τέκεν δέ οἱ ἀγλαὰ τέκνα,
 Νέστορά τε Χρομίον τε Περικλύμενόν τ' ἀγέρωχον.
 Τοῖσι δ' ἐπ' ἰφθίμην Πηρῷ τέκε, θαῦμα βροτοῖσιν,
 τὴν πάντες μνῶοντο περικτῖται· οὐδέ τι Νηλεὺς
 τῷ ἐδίδου, ὅς μὴ ἔλιαις βόας εὐρυμετώπους
 290 ἐκ Φυλάκῃς ἐλάσσει βίης Ἰφικληΐης
 ἀργαλέας· τὰς δ' ὅς ὑπέσχετο μάντις ἀμύμων
 ἐξελεῖν· χαλεπὴ δὲ θεοῦ κατὰ Μοῖρ' ἐπέδρασεν,
 δεσμῶν τ' ἀργαλείοι καὶ βουκόλοι ἀγροῶνται.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ μῆνές τε καὶ ἡμέραι ἐξετελοῦντο,
 295 ἀψ περιτελλομένου ἔτος καὶ ἐπὶ πλοῦτον ὄραι,
 καὶ τότε δὴ μιν ἔλυσε βίη Ἰφικληΐη,

purpureus autem fluctus circumstitit, monti æqualis,
 curvatus : absconditque deum mortalemque feminam.
 [solvit autem virgineam zonam, ac somnum ipsi offudit.]
 Sed postquam perfecterat deus amatoria opera,
 inhæsit inde ei manu, verbumque dixit et elocutus est :
 Gaude, mulier, amore hoc ; circumvolvente autem ana-
 paries inclytos liberos ; quoniam haud inanes concubitus
 immortalium : tu vero eos cura enutrique.
 Nunc autem abi domum, et contine-te, neu memora :
 at ego tibi sum Neptunus terræ-concussor.
 Sic locutus, pontum subiti fluctuantem.
 Illa autem gravida-facta, Peliam peperit et Neleum ;
 qui fortes ministri Jovis magni fuerunt
 ambo : Pelias quidem in spatiosa Iolco
 habitabat abundans-pecore ; hic vero in Pylo arenosa.
 Ceteros Cretheo peperit regina mulierum,
 Æsonemque, ac Pheretem, Amythaonemque equestrem-bel-
 latorem.] Post hanc vero Antiopen vidi, Asopi filiam ;
 quæ etiam Jovis gloriabatur in ulnis se dormisse ;
 et peperit duos filios, Amphionemque Zethumque,
 qui primi Thebes sedem condidere septem-portas-habentis,
 turribusque-munierunt ; quia non sine-turribus poterant
 habitare spatiosam Thebem, fortes licet essent.
 Post hanc autem, Alcmenam vidi, Amphitryonis uxorem,
 quæ Herculem invictum, animum-leonis-habentem,
 peperit, in ulnis Jovis magni congressa :
 et Megaram, Creontis magnanimi filiam,
 quam habuit Amphitryonis filius, robore semper indomitus.
 Matremque CEdipodis vidi, pulcram Epicasten,
 quæ magnum facinus commisit insipientia mentis,
 nupta suo filio ; ille vero suum patrem ubi-interfecerat,
 eam uxorem-duxit : statim vero hæc vulgata dii fecere ho-
 minibus.] Sed ille quidem in Thebe amoenissima dolores pa-
 tiens,] Cadmeis imperabat, deorum dira per consilia :
 illa autem abiit in Orcum validas-portas-habentem, firmum,
 deligato laqueo sublimi ab alto conclavi,
 suo dolori implicata : illi vero dolores reliquit pone
 valde multos, quotquot matris Furie efficiunt.
 Et Chlorin vidi perpulcram ; quam olim Neleus
 uxorem-duxit suam ob pulcritudinem, postquam dederat in-
 numera sponsalia,] minimam-natu filiam Amphionis Iasida,
 qui olim in Orchomeno Minyeo fortiter imperabat :
 ea vero in-Pylo regnabat, peperitque illi inclytos liberos,
 Nestoremque, Chromiumque, Periclymenumque magnani-
 mum.] Post hos autem eximiam Pero peperit, miraculum
 mortalibus,] quam omnes ambiebant vicini : neque omnino
 Neleus] ulli dabat, qui non camuras boves latiss-frontibus
 e Phylace abegisset roboris Iphiclei
 difficiles abactu : has vero solus pollicitus-est vates eximis
 Melampus abacturum se : grave autem dei fatum eam im-
 pedivit,] vinculaque sæva, et bubulci agrestes.
 Sed quum jam mensesque et dies exacti-essent,
 rursus circumvolvente anno, et advenerant horæ,
 tum vero demum ipsum solvit vis Iphiclea,

θέσφατα πάντ' εἰπόντα· Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή.

Καὶ Ἀθήδην εἶδον, τὴν Τυνδαρέου παράκοιτιν,
ἥ ῥ' ὑπὸ Τυνδαρέῳ κρατερόφρονε γείνατο παῖδε,
Κάστορα θ' ἱππόδαμον καὶ πύξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα·
τοὺς ἄμφω ζωὸς κατέχει φυσίζκος αἶα·
οἱ καὶ νέρθεν γῆς τιμὴν πρὸς Ζηνὸς ἔχοντες
ἄλλοτε μὲν ζῶουσ' ἑτερήμεροι, ἄλλοτε δ' αὖτε
τεθνῶσιν· τιμὴν δὲ λελόγχασ' ἴσα θεοῖσιν.

Τὴν δὲ μέτ' Ἰφιμέδειαν, Ἀλωῶς παράκοιτιν,
εἶκιδον, ἥ δὴ φάσκε Ποσειδάωνι μιγῆναι·
καὶ ῥ' ἔτεκεν δύο παῖδε, μινυνθαδίῳ δὲ γενέσθην,
Ὡτόν τ' ἀντίθεον, τηλεκλειτόν τ' Ἐριάτην·
οὓς δὴ μῆκιστους θρέψε ζεῖδαρος Ἄρουρα
καὶ πολλὸ καλλίστους, μετὰ γέ κλυτὸν Ὀρίωνα.
Ἐννέωροι γάρ τοιγε καὶ ἐννεαπήχεες ἦσαν
εὖρος, ἀτὰρ μῆκος γέ γενέσθην ἐννεόργυιοι.
Ὅθ' ἄρα καὶ ἀθανάτοισιν ἀπειλήτην ἐν Ὀλύμπῳ
φυλόπιδα στήσειν πολυαῖκος πολέμοιο·

Ὅσσαν ἐπ' Οὐλύμπῳ μέμασαν θέμεν, αὐτὰρ ἐπ'
Πήλιον εἰνόςφυλλον, ἵν' οὐρανὸς ἀμβατὸς εἴη. [Ὅσση
καὶ νύ κεν ἐξετέλεσσαν, εἰ ἥβης μέτρον ἴκοντο·
ἀλλ' ὄλεσεν Διὸς υἱὸς, δν ἡύκομος τέκε Ἀητῶ,
ἄμροτέρω, πρὶν σφῶιν ὑπὸ κρατῆφοισιν ἰούλους
ἀνθῆσαι πυκάσαι τε γένος εὐανθεῖ λάχνην.]

Φαῖδρην τε Πρόκριν τε ἶδον καλὴν τ' Ἀριάδην,
χοῦρην Μίνως ὀλοόφρονος, ἣν ποτε Θησεὺς
ἐκ Κρήτης ἐς γουνὸν Ἀθηναίων ἱεράων
ἦγε μὲν, οὐδ' ἀπόνητο· πάρος δέ μιν Ἀρτεμις ἔκτα
Δίῃ ἐν ἀμφιρύτῃ, Διονύσου μαρτυρήσιν.

Μαῖράν τε Κλυμένην τε ἶδον στυφερὴν τ' Ἐριφύ-
ῃ χρυσὸν φίλου ἀνδρὸς ἐδέξατο τιμήεντα. [ἄην,
Πάσας δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὄνομηνω,
βσας ἡρώων ἀλόχους ἶδον ἡδὲ θύγατρας·
πρὶν γάρ κεν καὶ νῦς φθίτ' ἀμβροτος· ἀλλὰ καὶ ὦρη
εἶδεν, ἥ ἐπὶ νῆα θοὴν ἐλθόντ' ἐς ἐταίρους
ἡ αὐτοῦ· πομπὴ δὲ θεοῖς ὕμιν τε μελήσει.]

Ὡς ἔφατ'· αἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ·
κληθμῶ δ' ἔσχοντο κατὰ μέγαρά σκιδόντα.

Τοῖσιν δ' Ἀρήτη λευκώλενος ἤρχετο μῦθων·

Φαίηκες, πῶς ὕμιν ἀνὴρ ὅδε φαίνεται εἶναι·
εἶδός τε μέγεθος τέ ἰδὲ φρένας ἐνδόν ἔϊσας;
ξεῖνος δ' αὖτ' ἐμός ἐστιν· ἑκαστος δ' ἔμμορε τιμῆς·
τῷ μὴ ἐπειγόμενοι ἀποτέμπετε, μηδὲ τὰ δῶρα
οὕτω χρῆζοντι κολούετε· πολλὰ γὰρ ὕμιν
κτῆματ' ἐνὶ μεγάροισι θεῶν ἰότητι κέονται.

Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε γέρον ἥρως Ἐχένης·
[ὅς δ' αὖ Φαίηκων ἀνδρῶν προγενέτερος ἦεν·]

Ὡ φίλοι, οὐ μὰν ἤμιν ἀπὸ σκοποῦ οὐδ' ἀπὸ δοξῆς

μυθεῖται βασιλεία περιφρων· ἀλλὰ πίθεσθε·
Ἀλκινόου δ' ἐκ τοῦδ' ἔγχεαι ἔργον τε ἔπος τε.

Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμείβετο φώνησέν τε·
τοῦτο μὲν οὕτω δὴ ἔσται ἔπος, αἱ κεν ἐγὼ γε
ζῶας Φαίηκεσι φιληρέτοισιν ἀνάσσω.

Ξείνος δὲ τλήτω, μάλα περ νόστοιο χατίζων,

vaticinia omnia elocutum : Jovis autem perficiebatur consilium.] Et Ledam vidi, illam Tyndarei uxorem, quæ sub Tyndareo magnanimos peperit filios, Castoremque equum-domitorem, et pugilatu strenuum Pol- lucem :] quos ambos vivos detinet alma terra ; qui etiam infra terram, honorem a Jove habentes, modo quidem vivunt alternis-diebus, modo autem rursus mortui-sunt : honorem vero sortiti-sunt æqualiter diis.

Post hanc autem Iphimediam, Aloei uxorem, aspexi, quæ sane dicebat Neptuno se-congressum-esse : et peperit duos filios (brevis autem vitæ fuerunt), Otumque deo-parem, inclytumque Ephialten ; quos procerissimos enutrivit alma Terra, et longe pulcerrimos, post inclytum quidem Orionem. Novennes etenim hi etiam novem-cubitorum erant latitudine : at longitudine erant novem-ulnarum. Qui etiam immortalibus minabantur in Olympo certamen allaturos se tumultuosi belli : Ossam Olympo conati-sunt imponere, at Ossæ Pelium nemorosum, ut cælum ipsis scansile esset. Et sane perfecissent, si ad-ubertatis mensuram pervenis- sent :] sed perdidit eos Jovis filius, quem peperit pulcris-co- mis Latona,] ambos, antequam ipsis sub temporibus pili florent, legerentque mentum florenti lanugine.

Phædrumque, Procrinque vidi, pulcramque Ariadnen. filiam Minois exitiosi, quam olim Theseus ex Creta in eminens-solum Athenarum sacrarum duxit quidem, sed non potitus-est ; antea vero ipsam Diana occidit] Dia in circumflua, Bacchi testimonio damnatam.

Mæramque, Clymenamque vidi, odiosamque Eriphylen, quæ aurum pro-suo marito accepit pretiosum. Omnes vero non ego dixero, neque nominavero, quotquot heroum uxores vidi, ac filias : prius enim etiam nox abiret divina : sed et hora dormiendi mihi, sive ad navem celerem digresso ad socios, sive hic : deductio autem diis vobisque curæ-erit.

Sic dixit : illi vero omnes muti facti-sunt silentio ; voluptateque tenebantur per ædes umbrosas.

Hic vero Arete candidis-ulnis exordiebatur sermonem :

Phæaces, quomodo vobis vir hic videtur esse, formaque, magnitudineque ac mente intus æqua ? Hospes vero ilidem meus est ; unusquisque autem vestrum particeps-est honoris hujus :] ideo ne festinantes dimittite, neu dona] sic egenti præcidite : multa enim vobis bona in ædibus, deorum benignitate, jacent.

Inter-hos autem et locutus-est senex heros Echeneus : [qui Phæacum virorum maximus-natu erat :]

O amici, non utique nobis præter rem nec præter decorum loquitur regina prudens ; sed obedite :

Alcinoos autem ex ipso pendet opusque dictumque.

Huic autem rursus Alcinoos respondit, dixitque : hoc quidem ita vere stabit verbum, si ego vivus Phæacibus navigandi-studiosis impero.

Hospes autem sustineat, valde licet reditum desiderans,

ἐμπης οὖν ἐπιμείναι ἐς αὔριον, εἰκόηε πᾶσαν
δωτιήνην τελέσω· πομπή δ' ἀνδρῶσσι μελήσει
πᾶσι, μάλιστα δ' ἐμοί· τοῦ γὰρ κράτος ἔστ' ἐνὶ δῆμῳ.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
355 Ἀλκίνοος· κρεῖον, πάντων ἀρβύρεϊκετε λαῶν, [σεύς·
εἴ με καὶ εἰς ἐνιαυτὸν ἀνώγοιτ' αὐτόθι μῖμνεν
πομπήν τ' ὀτρύνοιτε καὶ ἀγλαὰ δῶρα δίδοιτε,
καὶ κε τὸ βουλοίμην, καὶ κεν πολὺ κέρδιον εἴη,
πλειοτέρῃ σὺν χειρὶ φίλῃν ἐς πατρίδ' ἰκέσθαι·
360 καὶ κ' αἰδοιότερος καὶ φιλετερος ἀνδράσιν εἴην
πᾶσιν, ὅσοι μ' Ἰθάκηνδε ἰδοῖατο νοστήσαντα.

Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμειβετο φώνησέν τε·
ὦ Ὀδυσσεῦ, τὸ μὲν οὔτι σ' εἰσκόμεν εἰςορόωντες
ἡπεροπῆά τ' ἔμεν καὶ ἐπίκλοπον, οἳ τε πολλοὺς
365 βόσκει γαῖα μέλαινα πολυσπεράς· ἀνθρώπους
ψεύδεά τ' ἀρτύνοντας, ὅθεν κέ τις οὐδέ ἰδοίτο·
σοὶ δ' ἐπι μὲν μορφή ἐπέων, ἐνὶ δὲ φρένες ἐσθλαί·
μῦθον δ' ὥς ὅτ' αἰδοὺς ἐπισταμένους κατέλεξας,
πάντων τ' Ἀργεῖων σὸς τ' αὐτοῦ κήδεα λυγρά.
370 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ καὶ ἀτρεκέως κατὰλεξον,
εἴ τινας ἀντιθέων ἐτάρων ἴδες, οἳ τοι ἄμ' αὐτῶ
Ἴλιον εἰς ἄμ' ἔποντο καὶ αὐτοῦ πότμον ἐπέσπον.
Νῦν δ' ἦδε μάλα μακρὴ, ἀθέσφατος οὐδέ πω ὥρη
εὐθεὶν ἐν μεγάρῳ· σὺ δέ μοι λάγνε θέσκελα ἔργα.

375 Καὶ κεν ἐς ἧν διὰν ἀνασχοίμην, ὅτε μοι σὺ
τλαίης ἐν μεγάρῳ τὰ σὰ κήδεα μυθήσασθαι. [σεύς·

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
Ἀλκίνοος· κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,
ὥρῃ μὲν πολέων μῦθον, ὥρῃ δὲ καὶ ὑπνον·
380 εἰ δ' ἔτ' ἀκουόμεναί γε λιλαιέαι, οὐκ ἂν ἔγωγε
τούτων σοὶ φονόεμι καὶ οἰκτρότερ' ἄλλ' ἀγορεύσαι,
κῆδ' ἐμῶν ἐτάρων, οἳ δὴ μετόπισθεν ὄλοντο·
οἳ Τρώων μὲν ὑπεξέφυγον στονόεσαν αὐτῇν,
ἐν νόστῳ δ' ἀπόλοντο κακῆς ἰότητι γυναικός.

385 Αὐτὰρ ἐπεὶ ψυχὰς μὲν ἀπεσκέδασ' ἀλλυδὶς ἄλλη
ἄγῃ Περσεφόνηα γυναικῶν θηλυτεράων,
ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχῇ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο
ἀγνυμένη· περὶ δ' ἄλλαι ἀγῃγέραθ', ὅσσαι ἄμ' αὐτῶ
οἴκῳ ἐν Αἰγίσθοιο θάνατον καὶ πότμον ἐπέσπον.

390 Ἐγὼ δ' αἶψ' ἐμὲ κείνος, ἐπεὶ πῖεν αἶμα κελαιόν·
κλαίει δ' ὅγε λιγέως, θαλερόν κατὰ δάκρυον εἵδων,
πιτνὰς εἰς ἐμὰ χεῖρας, δρέξασθαι μενεαίων·
ἄλλ' οὐ γὰρ οἱ ἔτ' ἦν ἱς ἐμπέδος οὐδέ τι κίκυς,
οἷη περ πάρος ἔσκεν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι.

395 Τὸν μὲν ἐγὼ δάκρυσα ἰδὼν ἐλέησά τε θυμῷ
καὶ μιν φωνήσας ἔπεια πτερόεντα προσηύδων·

Ἀτρεΐδῃ κῦδιστε, ἀνάξ ἀνδρῶν, Ἀγάμεμνον,
τίς νύ σε Κῆρ ἐδάμασσε ταηλεγέος θανάτοιο;
ἡέ σέγ' ἐν νῆσσι Ποσειδάων ἐδάμασσεν,
400 ὅρας ἀργαλέων ἀνέμων ἀμέγαρτον αὐτμήν;
ἡέ σ' ἀνάρασοι ἄνδρες ἐδηλήσαντ' ἐπὶ χέρσου,
βοῦς περιταμνόμενον ἡδ' οἶων πῶεα καλὰ,
ἡέ περὶ πτόλιος μαρχειομένου ἡδὲ γυναικῶν;
Ὡς ἐφάμην· δέ με' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν·

omnino jam expectare in crastinum, donec totum
munus perficiam : deductio autem viris curæ-erit
omnibus, maxime vero mihi, cuius imperium est in populo.

Hunc autem respondens affatus-est ingeniosus Ulysses :
Alcinœ rex, omnium nobilissime civium,
si me etiam in annum jusseritis hic manere,
deductionemque apparaveritis et splendida dona dederitis·
etiam hoc mallet, et multo utilius esset,
plenius cum manu caram in patriam pervenire;
et magis honorabilis et carior viris essem
omnibus, quotquot me in-Ithacam viderent reversum.

Huic autem rursus Alcinoüs respondit, dixitque :
o Ulysse, hoc quidem neutiquam te suspicamur aspicientes,
impostoremque te esse et fallacem, qualiter multos
pascit terra nigra late-dispersos homines,
mendaciaque concinnantes, unde quis neque suspicaretur :
tibi vero inest quidem species verborum, inest et mens bona ;
historiam vero, ut et cantor, scite enarrasti
omniumque Argivorum tuique ipsius dolores tristes.

Sed age mihi hoc dic, et accurate narra,
si quos eximiorum sociorum videris, qui una te ipsum
ad Ilium simul comitati-sunt, et illic fatum obierunt.
Nox autem hæc valde longa, immensa ; neque adhuc tempus
dormiendi in ædibus : tu autem mihi dic mirifica opera.
Etiam ad auroram divinam sustinerem, quando mihi tu
sustineres in ædibus tuos dolores narrare.

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
Alcinœ rex, omnium nobilissime civium,
tempus quidem multi sermonis, tempus vero et somni :
sin vero adhuc audire utique cupis, haud equidem
hæc tibi invidēbo et miserabiliores alios narrare
dolores meorum sociorum, qui jam post-hæc perierunt :
qui Trojanorum quidem effugerant luctuosum bellum,
in reditu vero perierunt, malæ causa feminae.

Ac postquam animas quidem disperserat huc illuc
casta Proserpina mulierum feminarum,
venit deinde anima Agamemnonis Atridæ
dolens ; circumque aliae congregatæ-erant, quæcumque simul
cum-eo] domo in Ægisti perierunt et fatum obierunt.
Agnovit vero statim me ille, postquam biberat sanguinem ni-
grum :] flebat autem is acute, uberes lacrimas destillans,
extendens ad me manus, attingere cupiens :
sed non amplius ei aderat vis firma, neque omnino potentia,
qualis quidem antea erat in flexilibus membris.
Illum quidem ego flevi conspicatus, misertusque sum in-ani-
mo,] et ipsum compellens verbis alatis allocutus-sum :

Atride augustissime, rex virorum, Agamemno,
quodnam te fatum domuit longum-sternentis mortis ?
utrum te in navibus Neptunus domuit,
excitato sævorum ventorum immenso flatu ?
an te hostiles viri læserunt in terra,
boves abducentem atque ovium greges pulcros,
an pro urbe pugnaturum sive feminis ?

Sic dixi : ille autem me statim respondens allocutus-est :

105 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 οὔτε μέ γ' ἐν νήεσσι Ποσειδάων ἐδάμασσε,
 ὄρσας ἀργαλέον ἀνέμω ἀμέγαρτον αὐτῇν,
 οὔτε μ' ἀνάρσιοι ἄνδρες ἐδηλῆσαν' ἐπὶ χέρσου·
 ἀλλὰ μοι Αἴγισθος τεύξας θανάτῳ τε μόρον τε
 110 ἔκτα σὺν οὐλομένη ἀλόγῳ, οἰκόνδε καλῆσας,
 δειπνίσσας, ὥς τίς τε κατέκτανε βοῦν ἐπὶ φάτῃ.
 Ὡς θάνον οἰκτίστω θανάτῳ· περὶ δ' ἄλλοι ἑταῖροι
 πωλεμέως κτείνοντο σῦες ὡς ἀργιόδοτες,
 οἳ βᾶ τ' ἐν ἀφνειοῦ ἀνδρὸς μέγα δυναμένιο
 115 ἢ γάμῳ ἢ ἐράνῳ ἢ εἰλαπίνῃ τεθαλυῖ.
 Ἥδη μὲν πολέων φόνῳ ἀνδρῶν ἀντεβόλησας,
 μουνᾶς κτεινομένων καὶ ἐν κρατερῇ ὑσμίνῃ
 ἀλλὰ κε κείνα μάλιστα ἰδὼν ὁλοῦράα θυμῷ,
 ὥς ἀμφὶ κρητῆρα τραπέζας τε πληθούσας
 120 κείμεθ' ἐνὶ μεγάρῳ, δάπεδον δ' ἅπαν αἵματι θῦεν.
 Οἰκτροτάτῃν δ' ἤκουσα ὅπα Πριάμοιο θυγατρὸς,
 Κασσάνδρης, τὴν κτεῖνε Κλυταίμνηστρῃ δολόμητις
 ἀμφ' ἐμοί· αὐτὰρ ἐγὼ ποτὶ γαίῃ χεῖρας ἀείρων
 βάλλον ἀποθνήσκων περὶ φασγάνῳ· ἡ δὲ κυνώπις
 125 νοσφίσσας· οὐδέ μοι ἔτλη ἰόντι περ εἰς Ἀἶδα
 χερσὶ κατ' ὀφθαλμοὺς ἔλκειν σὺν τε στόμ' ἔρεισαι.
 Ὡς οὐκ αἰνότερον καὶ κύντερον ἄλλο γυναικὸς,
 ἥ τις δὴ τοιαῦτα μετὰ φρεσὶν ἔργα βάλλεται·
 ὅταν δὴ καὶ κείνῃ ἐμῆσατο ἔργον αἰεὶς,
 130 κουριδίῳ τεύξασα πόσει φόνον· ἦτοι ἔφην γε
 ἀσπασίως παίδεσσιν ἰδὲ δμῳέσσιν ἐμοῖσιν
 οἴκαδ' ἐλεύσεσθαι· ἡ δ' ἔλογα λυγρ' εἰδύια
 οἳ τε κατ' αἴσχος ἔχγευε καὶ ἔσομένησιν ὀπίσσω
 θηλυτέρῃσι γυναιξὶ, καὶ ἡ κ' εὐεργὸς ἔστιν.
 135 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ γόνον Ἄτρεος εὐρύσπα Ζεὺς
 ἐκπαύλως ἤχθηρε γυναικεῖας διὰ βουλὰς
 ἐξ ἀρχῆς· Ἑλένης μὲν ἀπολούμεθ' εἵνεκα πολλοί·
 σοὶ δὲ Κλυταίμνηστρῃ δόλον ἥρτυε τηλόθ' ἐόντι.
 140 Ὡς ἐράμην· ὁ δέ μ' αὐτὶς ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 τῷ νῦν μήποτε καὶ σὺ γυναικὶ περ ἥπιος εἶναι,
 μὴδ' οἳ μῦθον ἅπαντα πιφασχέμεν, ὅν κ' εὖ εἰδῆς,
 ἀλλὰ τὸ μὲν φάσθαι, τὸ δὲ καὶ κεχυμένον εἶναι.
 Ἄλλ' οὐ σοί γ', Ὀδυσσεῦ, φόνος ἔσσεται ἐκ γε γυναικός·
 145 λῖν γὰρ πινυτὴ τε καὶ εὖ φρεσὶ μήδεα οἶδεν
 κούρῃ Ἰκαρίοιο, περίφρων Πηνελόπεια.
 Ἥ μὲν μιν νόμῳν γε νήην κατελείπομεν ἡμεῖς,
 ἐρχόμενοι πολεμόνδε· παῖς δέ οἱ ἦν ἐπὶ μαζῷ
 νήπιος, ὃς που νῦν γε μετ' ἀνδρῶν ἵζει ἀριθμῷ,
 150 Ὀδῖος· ἥ γὰρ τότε πατὴρ φίλος δῖφεται ἐλθὼν,
 καὶ κείνος πατέρα προσκτῦζεται, ἥ θέμις ἐστίν.
 Ἥ δ' ἐμὴ οὐδὲ περ υἱὸς ἐνὶ πηλοσθῆναι ἀκοίτις
 ὀφθαλμοῖσιν ἔασε· πάρος δέ με πέφνε καὶ αὐτόν.
 Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 155 κρύβδην, μὴδ' ἀναφανδὰ, φίλῃν ἐς πατρίδα γαῖαν
 νῆα κατισχέμεναι· ἐπεὶ οὐκέτι πιστὰ γυναιξὶν.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
 εἴ που ἔτι ζῶντος ἀκούετε παιδὸς ἐμοῖο,

generosissime Laertiade, sollers Ulysse,
 nec me sane in navibus Neptunus domuit,
 excitato sævorum ventorum immenso flatu;
 nec me hostiles viri læserunt in terra:
 sed mihi Ægisthus quum-struxisset mortemque fatumque,
 occidit, cum pernicioxa uxore, ad-domum vocatum,
 convivio-exceptum, uti quis occidit bovem ad præsepe.
 Sic perii miserabilissima morte; circum autem alii socii
 continuo occidebantur, ut sues albis-dentibus,
 qui quidem *mactantur* in locupletis viri præpotentis
 aut nuptiis, aut convivio-de-symbolis, aut epulis lautis.
 Jam tu quidem multorum credi virorum interfuisti,
 et separatim interfectorum, et in aspera pugna;
 sed illa potissimum conspicatus misertus-esses animo,
 ut circa craterem, mensasque plenas,
 jacebamus in domo; pavimentum vero totum sanguine flue-
 bat.] Miserabilissimam autem audi vi vocem Priami filias,
 Cassandrea, quam occidebat Clytæmnestra dolosa
 propter me: at ego in terra manus elevans
 jacebam moriens, ad gladium *capendum*: illa autem impu-
 dens] secessit, nec mihi sustinuit, eunti licet ad Orcum,
 manibus oculos comprimere, atque os claudere.
 Adeo non est gravius et improbius aliud muliere,
 quæcunque talia in mentem facinora induxerit:
 quale utique et illa patravit facinus indignum,
 ingenuo struens marito cædem: sane putabam quidem
 gratum me liberis, atque famulis meis,
 domum venturum: illa vero apprime exitialia callens
 sibique infamiam offudit, et futuris in-posterum
 feminis mulieribus, etiam ei quæ probe-agens sit.

Sic dixit: atque ego ipsum respondens allocutus-sum:
 dii boni! profecto valde genus Atrei altitonans Jupiter
 vehementer odit, feminea propter consilia,
 ab initio: Helenæ quidem causa perimus multi;
 tibi vero Clytæmnestra dolum struxit procul absenti.

Sic dixi: Ille autem me protinus respondens allocutus-est:
 ideo jam nunquam etiam tu uxori quidem mansuetus sis,
 neu ei sermonem totum revela, quem bene noveris:
 sed aliud quidem dic, aliud vero et celatum sit.

Sed laud tibi, Ulysse, exitium erit ex uxore quidem:
 valde enim sapiens *est*, et bene in-mente consilia novit,
 filia Icarii, prudens Penelope.

Profecto quidem ipsam nuptam juvenem relinquebamus nos,
 abeuntes ad-bellum; filius autem ei erat ad mamillam,
 infans, qui fere nunc quidem in virorum sedet numero,
 felix; certe enim eum pater carus videbit, veniens,
 et ille patrem amplectetur, ut fas est.

Verum mea ne filio quidem me saturari uxor
 oculis permittit; prius vero me occidit et ipsum.
 Aliud autem tibi dicam, tuque in mente reconde tua:
 clam, neu palam, caram in patriam terram
 navem appelle; quoniam non-amplius fides est feminis.
 Sed age mihi hoc dic, et vere narra,
 sicubi adhuc viventem audiat filium meum,

ἡ που ἐν Ὀρχομενῷ, ἢ ἐν Πύλῳ ἡμαθόνετι,
 460 ἡ που παρ Μενελάῳ ἐνὶ Σπάρτῃ εὐρείῃ·
 οὐ γάρ πω τέθνηκεν ἐπὶ χθονὶ διὸς Ὀρέστης.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 Ἀτρεΐδῃ, τί με ταῦτα διέρρει; οὐδὲ τι οἶδα,
 ζῶει ὅγ' ἢ τέθνηκε· κακὸν δ' ἀνεμώλια βάζειν.
 465 Νῶϊ μὲν ὧς ἐπέεσσιν ἀμειβομένονα στυγεροῖσιν
 ἔσταμεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες.
 Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχῇ Πηληϊάδεω Ἀχιλλῆος
 καὶ Πατροκλῆος καὶ ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο
 Αἰαντός θ', ὃς ἀρίστος ἦν εἰδὸς τε δέμας τε
 470 τῶν ἄλλων Δαναῶν μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα.
 Ἔγνων δὲ ψυχῇ με ποδώκεος Αἰακίδαο,
 καὶ β' ὀλοφυρομένην ἔπειτα πεπρόνετα προσήδα·
 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 σχέτλιε, τίπτ' ἐτι μείζον ἐνὶ φρεσὶ μήσεαι ἔργον;
 475 πῶς ἔτλης Αἰδόςδε κατελθέμεν, ἔνθα τε νεκροὶ
 ἀρραδέες ναίουσι, βροτῶν εἰδῶλα καμόντων;
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 ὦ Ἀχιλεῦ, Πηλέος υἱέ, μέγα φέρτατ' Ἀχαιῶν,
 ἦλθον Τειρεσίαο κατὰ χρέος, εἰ τινα βουλήν
 480 εἴποι, ὅπως Ἰθάκῃν ἐς παιτιάδεσσιν ἰκοίμην·
 οὐ γάρ πω σχεδὸν ἦλθον Ἀχαιῖδос, οὐδέ πω ἀμῆς
 γῆς ἐπέβην, ἀλλ' αἰὲν ἔχω κακὰ· σείο δ', Ἀχιλλεῦ,
 οὕτως ἀνὴρ προπάροιθε μακάρτατος οὗτ' ἄρ' ὀπίσσω.
 Πρὶν μὲν γάρ σε ζῶν ἐτίομεν ἴσα θεοῖσιν
 485 Ἀργεῖοι, νῦν αὖτε μέγα κρατέεις νεκύεσσιν,
 ἐνθάδ' ἑὼν· τῷ μῆτι θανῶν ἀκαχίζεω, Ἀχιλλεῦ.
 Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 μὴ δὴ μοι θανάτῳ γε παραῦδα, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ·
 490 βουλοίμην κ' ἐπάροικος ἑὼν θητεύεμεν ἄλλω,
 ἀνδρὶ παρ' ἀχλὺρ, ὅ μ' ἴβριος πολὺς εἴη,
 ἢ πᾶσιν νεκύεσσι καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τοῦ παιδὸς ἄναυτοῦ μῦθον ἔνισπε,
 ἢ ἔπετ' ἐς πόλεμον πρόμος ἔμμεναι ἢ καὶ οὐκί.
 Εἰπέ δέ μοι, Πηλῆος ἀμύμονος εἰ τι πέπυσσαι,
 495 ἢ ἔτ' ἔχει τιμὴν πολέσιν μετὰ Μυρμιδόνεσσιν,
 ἢ μιν ἀτιμάζουσιν ἄν' Ἑλλάδα τε Φθίῃν τε,
 οὐνεκά μιν κατὰ γῆρας ἔχει χεῖράς τε πόδας τε.
 Οὐ γάρ ἔγων ἐπαρωγὸς ὑπ' αὐγᾶς Ἥelioio,
 τοῖος ἑὼν, οἷός ποτ' ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ
 500 πέφνον λαὸν ἀρίστον, ἀμύνων Ἀργεῖοισιν.
 Εἰ τοῖσδ' ἔλθοιμι μίνυνθά περ ἐς πατέρος δῶ,
 τῷ κε τέφρ' στύζαιμι μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους,
 οἳ κείνων βιώνονται, ἐέργουσιν τ' ἀπὸ τιμῆς.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 505 ἦτοι μὲν Πηλῆος ἀμύμονος οὕτι πέπυσμαι·
 αὐτὰρ τοι παῖδός γε Νεοπτολέμοιο φίλοιο
 πᾶσαν ἀληθείην μυθήσομαι, ὥς με κελεύεις·
 αὐτὸς γάρ μιν ἐγὼ κοίλῃς ἐπὶ νηὸς εἵσης
 ἤγαγον ἐκ Σκύρου μετ' εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς.
 510 Ἦτοι δτ' ἀμφὶ πόλιν Τροίην φραζοίμεθα βουλᾶς,
 αἰεὶ πρῶτος ἔβαλε καὶ οὐχ ἡμάρτανε μῦθων·
 Νέστωρ τ' ἀντίθεος καὶ ἐγὼ νικάσκομεν οἶω.

sive forte in Orchomeno, sive in Pylo arenosa,
 sive forte apud Menelaum, in Sparta lata :
 nondum enim fere mortuus-est in terra divinus Orestes.
 Sic dixit : atque ego ipsum respondens allocutus-sum :
 Atride, quid me hæc interrogas? neque quicquam scio,
 vivatne ille, an mortuus-sit : malum autem vana loqui.
 Nos quidem sic verbis alternantes tristibus
 stabamus dolentes, uberes lacrimas defundentes.
 Venit autem inde anima Pelidæ Achilles,
 et Patrocli, et eximii Antiloichi,
 Ajacisque, qui præstantissimus erat formaque corporeque
 ceterorum Dansorum, post eximum Peliden.
 Agnovit autem me anima pedibus-velocis Æacidæ,
 et lamentans verbis alatis me allocuta-est :
 Generosissime Laertiade, sollers Ulysse,
 infelix, quodnam adhuc majus in mente molieris facinus?
 quo-pacto ausus-es ad-Orcum descendere, ubi mortui
 sensuum-expertes habitant, hominum simulacra defuncto-
 rum?] Sic dixit; atque ego ipsum respondens affatus-sum :
 o Achille, Pelei fili, longe præstantissime Achivorum,
 veni Tiresiæ propter vaticinium, si quod consilium
 diceret, quo-pacto Ithacam ad asperam pervenirem :
 necdum enim prope veni Achaïam, necdum nostram
 terram conscendi, sed semper habeo mala : te vero, Achille,
 nullus vir majorum beatior, nec posterorum :
 antea etenim te vivum honorabamus æqualiter diis
 Argivi; nunc rursus potenter imperas mortuis,
 hic dum-es; ideo neuliquam mortuus tristeris, Achille.
 Sic dixi : ille autem me protinus respondens allocutus-est :
 ne jam mihi mortem consolare, inclyte Ulysse :
 mallem rusticus esse-et mercede servire alii,
 virum apud inopem, cui haud victus multus esset,
 quam omnibus manibus defunctis imperare.
 Sed age mihi de-filio meo generoso sermonem dic,
 utrum profectus-sit ad bellum, inter-primos-pugnator ut-es-
 set, an etiam non.] Dic vero mihi etiam, de-Peleo eximio si quid
 audiveris,] utrum adhuc teneat honorem multos apud Myr-
 midonas,] an ipsum despiciant per Hellademque Phthiamque.
 eo-quod ipsum senium occupat manusque pedesque.
 Non enim ego ei adjutor sum sub radiis Solis,
 talis ut-essem, qualis olim in Troja lata
 trucidabam populum fortissimum, propugnans Argivis.
 Si talis venirem vel paulisper in patris domum,
 tum alicui terribiliter-ostenderem meum robur et manus in-
 victas,] eorum qui illum violant, arcentque ab honore.
 Sic dixit; atque ego ipsum respondens allocutus-sum :
 certe quidem de-Peleo eximio nihil audiui :
 sed tibi de-filio quidem Neoptolemo caro
 omnem veritatem dicam, ut me jubes;
 ipse enim illum ego cava in nave æquali
 duxi e Scyro ad bene-ocreatos Achivos.
 Nempe quando circa urbem Trojam inibamus consilia,
 semper primus dicebat, et non aberrabat a-dicendis :
 Nestorque deo-par et ego eum vincebamus soli.

Αὐτὰρ δ' ἐν πεδίῳ Τρώων μαρνοίμεθα χαλκῷ,
 οὔ ποτ' ἐνὶ πληθυῖ μένεν ἀνδρῶν οὐδ' ἐν ὀμίλῳ,
 615 ἄλλὰ πολλὸν προέβηκε, τὸ δὲ μένος οὐδενὶ εἶκον·
 πολλοὺς δ' ἀνδράς ἐπεφνεν ἐν αἰνῇ δῆριότητι.
 Πάντας δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήνω,
 ὅσων λαὸν ἐπεφνεν, ἀμύνων Ἀργείοισιν·
 ἀλλ' ὅσον τὸν Τηλεφίδην κατενέηρατο χαλκῷ,
 620 ἔρω· Εὐρύπυλον πολλοὶ δ' ἄμρ' αὐτὸν ἐταῖροι
 Κήτειο κτείνοντο, γυναιῶν εἵνεκα δόρων.
 Κεῖνον δὲ καλλίστον ἶδον μετὰ Μέμνονα δῖον.
 Αὐτὰρ δ' εἰς ἵππον κατεβαίνομεν, δὲν καμ' Ἐπειὸς,
 Ἀργείοι οἱ ἀρίστοι, ἔμοι δ' ἐπὶ πάντ' ἐτέταλτο·
 625 [ἦ μὲν ἀνακλίνειν πυκινὸν λόχον ἢ δ' ἐπιθεῖναι·]
 ἐνὸ' ἄλλοι Δαναῶν ἡγήτορες ἢ δὲ μέδοντες
 δάκρυά τ' ὀμόρρογνον τρέμον θ' ὑπὸ γυῖα ἐκάστου·
 κείνον δ' οὔποτε πάμπαν ἐγὼν ἶδον ὀφθαλμοῖσιν
 οὔτ' ὠγρήσαντα χροῖα κάλλιμον οὔτε παρειῶν
 630 δάκρυ' ὀμορζάμενον· ὁ δὲ με μάλα πολλὰ ἱκέτευεν
 ἱπποῖεν ἐξιμεναι, ξίφος δ' ἐπεμαίετο κώπῃν
 καὶ δόρυ χαλκοβαρές, κακὰ δὲ Τρώεσσι μενόνιζ.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ Πριάμοιο πόλιν διεπέρσαμεν αἰπῇ,
 μοῖραν καὶ γέρας ἐσθλὸν ἔχων ἐπὶ νηὸς ἐβαινεν
 635 ἀσκηθῆς, οὔτ' ἄρ βεβλημένος οὔτε χαλκῷ
 οὔτ' αὐτοσχεδίην οὐτασιμένος· ὅλα τε πολλὰ
 γίνετ' ἐν πολέμῳ· ἐπιμῆξ δέ τε μαίνεται Ἄρης.
 Ὡς ἐράμην· ψυχὴ δὲ ποδώκεος Αἰακίδαο
 φοῖτα μακρὰ βιώσα κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα,
 640 γηθούσῃ, ὅ οἱ υἱὸν ἔρην ἀριδείκετον εἶναι.
 Αἱ δ' ἄλκι ψυχαὶ νεκρῶν κατατεθνηῶτων
 ἴσταν ἀνύμεναι, εἶροντο δὲ κήδε' ἐκάστη.
 Οἷη δ' Αἴαντος ψυχὴ Τελαμωνιάδαο
 νόστον ἀρεστήκει, κεχολωμένη εἵνεκα νίκης,
 645 τῇ μιν ἐγὼ νίκησα δικάζομενος παρὰ νηυσὶν
 τεύχεσιν ἄμρ' Ἀχιλλῆος ἔθηκε δὲ πότνια μήτηρ.
 [παῖδες δὲ Τρώων δίκασαν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη·]
 Ὡς δὲ μὴ δρελὸν νικᾷ τοῖσδ' ἐπ' ἀέλωι·
 τοῖσιν γὰρ κεφαλὴν ἔνεχ' αὐτῶν γαῖα κατέσχευ,
 650 Αἰάντ', ὃς πέρι μὲν εἶδος, πέρι δ' ἔργα τέτυκτο
 τῶν ἄλλων Δαναῶν, μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα.
 Τὸν μὲν ἐγὼν ἐπέεσσι προσηύδα μιλίχιόισιν·
 Αἴαν, παῖ Τελαμῶνος ἀμύμονος, οὐκ ἄρ' ἔμελλες
 οὐδὲ θανὼν λήσεσθαι ἔμοι χόλου, εἵνεκα τευχέων
 655 οὐλομένων· τὰ δὲ πῆμα θεοὶ θέσαν Ἀργείοισιν.
 Τοῖος γάρ σφιν πύργος ἀπώλεο· σείο δ' Ἀχαιοὶ
 ἴσον Ἀγυλλῆος κεφαλῇ Πηληϊάδαο,
 ἀνύμεθα φθιμένοιο διαμπερές· οὐδὲ τις ἄλλος
 αἴψας, ἀλλὰ Ζεὺς Δαναῶν στρατὸν αἰχμητῶων
 660 ἐκπάγλως ἤχθηρε· τεῖν δ' ἐπὶ μῦραν ἔθηκεν.
 Ἄλλ' ἄγε δεῦρο, ἀναξ, ἵν' ἔπος καὶ μῦθον ἀκούσῃς
 ἡμέτερον· δάμασον δὲ μένος καὶ ἀγήνορα θυμόν. [λας
 Ὡς ἐράμην· ὁ δὲ μ' οὐδὲν ἀμείβετο, βῆ δὲ μετ' ἄλ-
 ψυχὰς εἰς Ἐρεβος νεκρῶν κατατεθνηῶτων.
 665 Ἐνθα χ' ὁμῶς προσέφη κεχολωμένος, ἥ κεν ἐγὼ τὸν,
 ἀλλὰ μοι ἤθελε θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φιλοισιν

At quum in campo Trojanorum pugnabamus aere,
 nunquam in multitudine manebat virorum, neque in turba,
 sed longe præcurrebat, suo robore nulli cedens;
 multos autem viros trucidavit in aspera pugna.
 Omnes vero non ego dixero nec nominavero,
 quantas copias occiderit, propugnans Argivis :
 sed qualem illum Telephiden interfecerit ferro,
 heroem Eurypylum : multi vero circa eum socii
 Cetei trucidabantur, muliebria propter dona.
 Illum sane pulcerrimum vidi, post Memnonem divinum.
 Ac quum in equum conscendimus, quem fabricavit Epeus
 Argivorum principes, mihi autem omnia commissa erant :
 [et ut aperirem densas insidias, et ut includerem :]
 hic alii Danaorum ductores ac principes
 lacrimasque sibi abstergebant, tremebantque subtile membra
 ejusque :] illum vero nunquam omnino ego vidi oculis
 nec pallescentem corpore pulcro, neque a-genis
 lacrimas abstergentem : sed is mihi permultum supplicabat
 ab-equo ut-exiret ; gladii autem prensabat capulum,
 et hastam ære-gravem, malaque Trojanis moliebatur.
 Sed quando Priami urbem depopulati-sumus excelsam,
 portionem et munus eximium habens, navem conscendebat
 incolumis, neque eminus-ictus acuto aere,
 nec cominus vulneratus ; ut saepe
 fit in bello ; promiscue vero furit Mars.

Sic dixi : anima autem pedibus-celeris Æacidæ
 abibat magnis passibus-gradiens per asphodelo-plenum pra-
 tum,] læta, quod ei filium dixissem insigne esse.

Celeræ vero animæ mortuorum defunctorum
 stabant mœrentes, narrabantque dolores unaquæque.

Solâ autem Ajacis anima Telamonii
 longè absistebat, irata propter victoriam,
 qua ipsum ego vici, judicio-contendens apud naves,
 de armis Achillis ; proposuit autem veneranda mater.
 [filii autem Trojanorum judicantur et Pallas Minerva.]

Utinam sane non vicissem tali in certamine :
 tale enim caput ob ista arma terra detinuit,
 Ajacem, qui præstantissimus forma et rebus-gestis fuit
 ceterorum Danaorum, post eximium Peliden.

Illum quidem ego verbis alloquebar blandis :

Ajax, fili Telamonis eximii, non ergo eras
 ne mortuus quidem obliturus mihi iræ, ob arma
 perniciosâ? illa autem perniciem dii fecerunt Argivis.
 Talis enim ipsis turris periisti : propter-te autem Achivi,
 æque-ac propter-Achillis caput Pelidæ,
 dolemus defunctum usque : neque quisquam alius
 in-culpas est, sed Jupiter Danaorum exercitum bellicosorum
 graviter oderat ; tibi vero fatum imposuit.

Sed age, huc-veni, rex, ut verbum et orationem audias
 nostram : doma autem iram et generosum animum.

Sic dixi : ille vero mihi nihil respondit, ibat autem ad alias
 animas in Erebum mortuorum defunctorum.

Ibi tamen me allocutus-fuisset quanquam-iratus, aut ego
 ipsum,] sed mihi volebat animus in pectore caro

τῶν ἄλλων ψυχὰς ἰδέειν κατατεθνήτων.

Ἐνθ' ἦτοι Μίνωα ἰδόν, Διὸς ἀγλαὸν υἱόν,
χρῦσεν σκῆπτρον ἔχοντα, θεμιστεύοντα νέκυσιν,
670 ἤμενον· οἱ δέ μιν ἀμφὶ δίκας εἵροντο ἀνακτα,
ἤμενοι ἐσταότες τε, κατ' εὐρυπυλῆς Ἀΐδος δῶϊ.

Τὸν δέ μετ' Ὀρίωνα πελώριον εἰzenόησα,
θῆρας βοῦδ' εἰλεῦντα κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα,
τοὺς αὐτὸς κατέπεφνεν ἐν οἰοπόλοισιν ὄρεσιν,
675 χερσὶν ἔχων ῥόπαλον παγγάλεον, αἰὲν ἀαγές.

Καὶ Τίτυόν εἶδον, Γαίης ἐρικυδέος υἱόν,
κειμένον ἐν δαπέδῳ· ὃ δ' ἐπ' ἐνέαια κεῖτο πέλεθρα·
γῦπε δέ μιν ἐκάτερθε παρημένῳ ἦπαρ ἔκειρον,
δέρτρων ἔσω δύνοντες· ὃ δ' οὐκ ἀπαμύνητο χερσίν·

680 Λητὸν γάρ ῥιχθησε, Διὸς κυδρήν παράκοιτιν,
Πυθὸδ' ἐρχομένην διὰ καλλιγόρου Πανοπῆτος.

Καὶ μὴν Τάνταλον εἰσεῖδον, χαλέπ' ἀλγε' ἔχοντα,
ἐσταότ' ἐν λίμνῃ· ἥ δέ προσέπλεξε γενεῖω·
στεῦτο δὲ διεψάων, πῆεϊν δ' οὐκ εἶχεν ἐλῆσθαι
685 Ὅσσαίη γὰρ κύψει· ὃ γέρον, πῆεϊν μενεαίνων,
τοσσάχ' ὕδωρ ἀπολέσκατ' ἀναβροχέν· ἀμφὶ δὲ πυσσὶν
γαῖα μέλαινα φάνεσκε, καταζήνασκε δὲ δαίμων.
Δένδρεα δ' ὑψιπέτληα κατὰκροθὲν χεῖε καρπὸν,
ὄγγυαι καὶ ῥοαὶ καὶ μηλαίαι ἀγλαόκαρποι,
690 συκαὶ τε γλυκεραὶ καὶ εἰαῖαι τηλεθύουσαι·
τῶν ὀπότε ἰθύσει· ὃ γέρον ἐπὶ χερσὶ μάσασθαι,
τάς δ' ἀνεμὸς ῥίπτασκε ποτὶ νέφεα σκιόεντα.

Καὶ μὴν Σίσυφον εἰσεῖδον, κρατέρ' ἀλγε' ἔχοντα,
λῆαν βαστάζοντα πελώριον ἀμφοτέρῃσιν.

695 Ἦτοι ὃ μὲν σκηριπτόμενος χερσὶν τε ποσὶν τε
λῆαν ἄνω ὤθεσκε ποτὶ λόφον· ἄλλ' ὅτε μέλλοι
ἄκρον ὑπερβαλεῖν, τότε ἀποστρέψασκε κραταιῆς
αὐτίς· ἔπειτα πέδονδε κυλίνδοντο λῆας ἀναιδής.
Αὐτὰρ ὅγ' αἶψ' ὤσασκε τιτανόμομος κατὰ δ' ἰδρῶς
699 ἔρβεν ἐκ μελέων, κονίη δ' ἐκ κρατὸς ὀρώρει.

Τὸν δέ μετ' εἰzenόησα βίην Ἡρακλείην,
εἰδῶλον· αὐτὸς δέ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν
τέρπεται ἐν θαλῆς καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην.
[παῖδα Διὸς μεγάλου καὶ Ἥρης χρυσοπεδίλου.]

695 Ἀμφὶ δέ μιν κλαγγὴ νεκύων ἦν οἰωνῶν ὥς,
πάντοσ' ἀτυζόμενον· ὃ δ', ἐρεμνὴ νυκτὶ ἰοικώς,
γυμνὸν τόξον ἔχων καὶ ἐπὶ νευρῇφιν ὀστόν,
δεινὸν παπταίνων, αἰεὶ βαλέοντι ἰοικώς.

Σμερδαλέος δέ οἱ ἀμφὶ περὶ στήθεσιν ἄορτηρ,
699 χρύσεος ἦν τελαμών· ἵνα θέσκελα ἔργα τέτυκτο,
ἄρκοι τ' ἀγρότεροί τε σῆες χαρποὶ τε λέοντες
ὁσμύναί τε μάχαι τε φόνος τ' ἀνδροκτασίαι τε.
Μὴ τεχνησάμενος μὴδ' ἄλλο τι τεχνήσαιο,
ὃς κείνον τελαμῶνα ἔῃ ἐγκάθθeto τέχνῃ.

695 Ἐγὼν δ' αὐτίκα κείνος, ἐπεὶ ἰδὼν ὀφθαλμοῖσιν
καὶ μ' ὀλοφύρομενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
ᾧ δειλ', ἦ τινὰ καὶ σὺ κακὸν μόνον ἡγήλάσεις,
ὄντιν ἐγὼν ὀχέεσκον ὑπ' αὐγὰς Ἥelioιο.
699 Ζηνὸς μὲν παῖς ἦα Κρονίωνος, αὐτὰρ διζὺν

ceterorum animas videre defunctorum.

Ibi quidem Minoem vidi, Jovis illustrem filium,
aureum sceptrum tenentem, jus-dicentem mortuis,
sedentem : illi vero circa ipsum causas dicebant regem,
sedentes stantesque, per amplam-portis Plutonis domum.

Post hunc autem, Orionem ingentem animadverti,
feras simul agitantem per asphodelo-plenum pratam,
quas ipse occiderat in desertis montibus,
manibus tenens clavam totam-aeream, semper infragilem.

Et Tityum vidi, Terræ augustissimæ filium,
jacentem in solo ; is vero per movem jacebat jugera ;
duo-vultures autem ipsi utrinque assidentes jecur rodebant,
in viscera penetrantes : is autem non propulsabat manibus :
Latonæ enim vim-intulit, Jovis augustæ conjugii,
ad-Pytho eunti, per amenum Panopeum.

Et vero Tantalum vidi, graves dolores habentem,
stantem in lacu ; hic autem attingebat ad-mentum :
stabat vero sitiens ; ad-bibendum autem aquam non poterat
capere.] Quoties enim inclinaret se senex, bibere cupiens,
toties aqua peribat absorpta : circa autem pedes
terra nigra apparebat ; arefaciebat vero deus.
Arbores autem proceræ ab-alto fundebant fructum,
piri, et mali-punicæ, et mali pulcro-fructu,
ficusque dulces, et oleæ virentes :
quas quum recta-lenderet senex in manibus prehendere,
eas ventus dispellebat in nubes obscuras.

Et vero Sisyphum aspexi, duros dolores habentem,
lapidem gestantem ingentem utraque manu.
Nempe ille quidem innixus manibusque pedibusque,
lapidem sursum pellebatur ad cacumen ; sed quando erat
summum superatulus, tunc illum delinibat potens-vis
retro : deinde in-solumolvebatur lapis impudens.
Verum ille rursus trudebat contendens ; ac sudor
defluebat e membris, pulvis vero a capite movebatur.

Post hunc autem vidi vim Herculeam,
simulacrum ; ipse vero inter immortales deos
oblectatur in convitiis, et habet pulcris-lalis Heben.
[filium Jovis magni et Junonis aureos-calceos-habentis.]
Circa autem ipsum clangor mortuorum erat, avium instar.
undique agitatorum : ille vero, obscuræ nocti similis,
nudum arcum tenens, et ad nervum sagittam,
horrendum circumspectans, semper jaculatore similis.
Terribilis autem ei circa pectora balteus,
aureum erat lorum ; ubi miranda opera inerant,
ursique, agrestesque apri, torvique leones,
præliaque, pugnaeque, caedesque, homicidiaque.
Non hoc fabricato aliud quid fabricaverit is
qui illud cingulum sua comprehenderit arte.
Agnovit autem statim ille, postquam vidit ocalis,
et me lugens verbis alatis allocutus-est :

Generosissime Laertiade, sollers Ulysse,
ah miser, certe aliquid et tu malum satum sustines,
quale ego ferebam sub radiis Solis.
Jovis quidem filius eram Saturnii ; verum ærummas

εἶχον ἀπειρεσίην· μάλα γάρ πολλὸν χεῖροσι φωτὶ
 δεδμήμην, δὲ μοι χαλεπούς ἐπετέλλετ' ἀέθλους·
 καί ποτέ μ' ἐνόσθ' ἐπεμψε κύν' ἄζοντ'· οὐ γάρ ἐτ' ἄλ-
 φράζετο τοῦδ' ἐτί μοι χαλεπώτερον εἶναι ἄεθλον. [λον
 625 Τὸν μὲν ἐγὼν ἀνένεικα καὶ ἤγαγον ἐξ Ἀΐδαο·
 Ἑρμείας δέ μ' ἐπεμψεν ἰδὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Ὡς εἰπὼν, δὲ μὲν αὐτὶς ἔβη δόμον Ἀΐδος εἴσω.
 Αὐτὰρ ἐγὼν αὐτοῦ μένον ἐμπεδον, εἴ τις ἐτ' ἔλθοι
 ἀνδρῶν ἡρώων, οἳ δὴ τὸ πρόσθεν ὄλοντο.
 630 Καὶ νύ κ' ἐτι προτέρους ἴδον ἀνέρας, οὓς ἔθελόν περ·
 [Θησέα Πειρίθοόν τε, θεῶν ἐρικυδέα τέκνα·]
 ἀλλὰ πρὶν ἐπὶ ἔθνε' ἀγείρετο μυρία νεκρῶν,
 ἥ γ' ὅσπεσσίη· ἐμὲ δὲ χλωρὸν δέος ἥρει,
 μή μοι Γοργεῖην κεφαλὴν δεινοῖο πελώρου
 635 ἐξ Ἀΐδος πέμψειεν ἀγανὴ Περσεφόνηα.
 Αὐτίκ' ἔπειτ' ἐπὶ νῆα κίων ἐκέλευον ἐταίρους
 αὐτοὺς τ' ἀμβοαίνειν ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι·
 οἳ δ' αἶψ' εἰσβαῖνον καὶ ἐπὶ κλισίῳ καθίζον.
 Τῇν δὲ κατ' Ὀκεανὸν ποταμὸν φέρε κῦμα ῥόοιο·
 640 πρῶτα μὲν εἰρεσίη, μετέπειτα δὲ κάλλιμος οὖρος.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Μ.

Σειρῆνες, Σκύλλα, Χάρυβδις, βόες
 Ἡλίου.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ποταμοῖο λίπεν ῥόον Ὀκεανοῖο
 νῆς, ἀπὸ δ' ἔκτο κῦμα θαλάσσης εὐρυπόροιο,
 νήσον τ' Αἰαίην, ὅθι τ' Ἡοῦς ἡριγενείης
 οἶκία καὶ χοροὶ εἰσι καὶ ἀντολαὶ Ἡελίοιο·
 1 νῆα μὲν ἐνθ' ἐλθόντες ἐκέλευον ἐν ψαμμάθοισιν,
 ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βῆμεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
 Ἔγθα δ' ἀποδορξάντες ἐμείναμεν Ἡῶ διαν.
 Ἥμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 2 ὃν τότε ἐγὼν ἐτάρους προΐειν ἐς δώματα Κίρκης,
 οἰστέμεναι νεκρὸν Ἑλπίνωρα τεθνηῶτα.
 Φιτρώς δ' αἶψα ταμνόντες, ὅθ' ἀκροτάτῃ πρόσχ' ἀκτῇ,
 βάπτομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ νεκρὸς τ' ἐκάη καὶ τεύχεα νεκροῦ,
 τύμβον γέαντας καὶ ἐπὶ στῆλῃν ἐρύσαντες
 15 πῆξαμεν ἀκροτάτῳ τύμβῳ εὐήρης ἐρεμνόν.
 Ἥμεῖς μὲν τὰ ἕκαστα διαίτομεν· οὐδ' ἄρα Κίρκην
 ἐξ Ἀΐδαο ἐλθόντες ἐλήθομεν, ἀλλὰ μάλ' ὥκα
 ἤθ' ἐντυναμένη· ἅμα δ' ἀμφίπολοι φέρον αὐτῇ
 σίτον καὶ κρέα πολλὰ καὶ αἶδοπα οἶνον ἐρυθρόν.
 20 Ἡ δ' ἐν μέσσω σῆσσι μετῴδα δια θεάων·
 Σχέτλιοι, οἳ ζῶντες ὑπῆλθετε δῶμ' Ἀΐδαο,
 διαβανίεσ, ὅτε τ' ἄλλοι ἀπαῖς θνήσκουσιν ἄνθρωποι.
 Ἄλλ' ἄγετ', ἐσθίετε βρώμην καὶ πίνετε οἶνον
 αὐτοὶ πανημέριοι· ἅμα δ' ἥοι φαινομένην
 25 πλείυσεσθ'· αὐτὰρ ἐγὼ δεῖξω δόδον ἥδ' ἕκαστα

habebam infinitam : valde enim longe deteriori viro
 subditus-eram ; ille vero mihi graves imperabat labores ;
 et olim me huc misit , canem ut-ducerem : non enim aliud
 existimabat hoc ullum mihi gravius fore certamen.

Eum quidem ego subduxi et traxi ex Orco :

Mercurius autem me duxit, ac cæsiis-oculis Minerva.

Sic fatus, ipse quidem rursus abiit in Plutonis domum.

At ego illic manebam constanter, si quis adhuc veniret
 virorum heroum, qui jam olim perierant.

Et adhuc priores vidissem viros, quos volebam quidem :
 [Theseum, Pirithoumque, deorum gloriosos filios :]

sed prius gentes congregabantur infinitæ mortuorum,
 sonitu immenso ; me vero pallidus timor cepit,
 ne mihi Gorgonium caput horrendi monstri
 ex Orco mitteret inclyta Proserpina.

Statim deinde ad navem profectus, jubebam socios
 ipsosque inscendere, et retinacula solvere :

illi vero statim ingrediebantur et in transtris consedere

Hanc autem (navem) per Oceanum flumen ferebat unda fluen-
 ti,] primum quidem remigatio, postea autem optimus ventus.

ODYSSEÆ XII.

Sirenes, Scylla, Charybdis, boves
 Solis.

Ac postquam fluminis reliquit fluentum Oceani
 navis, et pervenit ad fluctus maris lati,
 insulamque Æxam, ubi Auroræ mane-genitæ
 domicilium et chori sunt, et ortus Solis :
 navem quidem hic advenientes subduximus in arenas
 atque et ipsi egressi-sumus in litus maris.
 Hic vero dormientes expectavimus Auroram divinam.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 tum vero ego socios præmisi ad domos Circes
 allaturos mortuum Elpenorem defunctum.

Stipitibusque statim cæsis, ubi summum prominebat litus,
 sepeliebamus eum dolentes, uberes lacrimas defundentes.

Ac postquam corpusque combustum-erat et arma mortui,
 tumulo aggesto, et desuper cippo erecto,
 fiximus in-summo tumulo fabrefactum remum.

Nos quidem hæc singula administrabamus : neque inde
 Circe] ex Orco regressi latuimus, sed valde celeriter
 venit, quum-se-parasset : una autem ancillæ ferebant cum-
 ipsa] panem et carnes multas, et ignitum vinum rubrum.
 Et in medio stans dixit augustissima dearum :

Miseri, qui viventes subiistis domum Plutonis
 bis-morientes, quando alii semel moriuntur homines.

Verum agite, edite cibum et bibite vinum
 hic toto-die ; simul autem cum aurora illicescente
 navigabitis : atque ego monstrabo viam, ac singula

σημανέω· ἵνα μήτι κακοῖς ἀλεγεινῇ
ἢ ἄλδος ἢ ἐπὶ γῆς ἀλγήσετε πῆμα παθόντες.

Ἦ· ἔφαθ'· ἡμῖν δ' αὖτ' ἐπεπιθετο θυμὸς ἀγῆνωρ.

Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἤμαρ ἐς ἡέλιον καταδύντα
30 ἤμεθα δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ.

Ἦμος δ' ἡέλιος κατέδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἤλθεν,
οἱ μὲν κοιμήσαντο παρὰ πρυμνήσια νηός·
ἢ δ' ἐμέ χειρὸς ἐλοῦσα φίλων ἀπονόσσειν ἐταίρων
εἶσε τε καὶ προσέλεκτο καὶ ἐξερέεινεν ἕκαστα·

35 αὐτὰρ ἐγὼ τῇ πάντα κατὰ μοῖραν κατέλεξα.

Καὶ τότε δὴ μ' ἐπέεσαι προσηύδα πότνια Κίρκη·

Ταῦτα μὲν οὕτω πάντα πεπείρανται· σὺ δ' ἄκουσον,
ὥς τοι ἐγὼν ἐρέω, μνήσει δέ σε καὶ θεὸς αὐτός.

Σειρήνας μὲν πρῶτον ἀφίξειαι, αἱ βρά τε πάντας

40 ἀνθρώπους θέλγουσιν, ὅτις σφέας εἰσαφίκεται.

Ὅστις αἰδρεῖται πελάσῃ καὶ φθόγγον ἀκούσῃ

Σειρήνων, τῷ δ' οὔτι γυνὴ καὶ νήπια τέχνα

οἰκαδε νοστήσαντι παρίσταται οὐδὲ γάνυνται·

ἀλλὰ τε Σειρήνες λιγυρῇ θέλγουσιν αἰοδῇ,

45 ἤμεναι ἐν λειμῶνι· πολλὸς δ' ἄμψ' ὀστεόφιν οἷς

ἀνδρῶν πυθομένων, περὶ δὲ ῥινόι μινύθουσιν.

Ἀλλὰ παρέξ ἐλάαν· ἐπὶ δ' οὐατ' ἀλεῖψαι ἐταίρων,

κηρὸν δεψήσας μελιηδέα, μήτις ἀκούσῃ

τῶν ἄλλων· ἀτὰρ αὐτὸς ἀκουέμεναι αἶψ' ἐθέλησθαι,

50 δησάντων σ' ἐν νηὶ θοῇ χειράς τε πόδας τε,

ὄρθον ἐν ἱστοπέδῃ· ἐκ δ' αὐτοῦ πείρατ' ἀνήψω·

ὅρα κε τερπόμενος ὅπ' ἀκούης Σειρήνοιν.

Αἱ δέ κε λίσσασθαι ἐτάρους λῦσαι τε κελεύεις,

οἱ δέ σ' ἔτι πλεόνεσσι τότε ἐν δεσμοῖσι δεόντων.

55 Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ τάςγε παρέξ ἐλάσσωσιν ἐταῖροι,

ἔνθα τοι οὐκέτ' ἐπειτα διηγεκέως ἀγορεύσω,

ὅπποτέρη δὴ τοι δόδος ἔσεται, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς

θυμῷ βουλευέμεναι· ἐρέω δέ τοι ἀμφοτέρωθεν.

Ἦ· νυνὲν μὲν γὰρ πέτραι ἐπηρεφές, προτὶ δ' αὐτάς

60 κύμα μέγα ρογθεὶ κυανώπιδος Ἀμφιτρίτης·

Πλαγκτάς δὴ τοι τάςγε θεοὶ μάκαρες καλέουσιν.

Τῇ μὲν τ' οὐδὲ ποτήρτ' ἀπέρχεται οὐδὲ πέλειαι

τρήρωνες, ταῖτ' ἀμβροσίην Διὶ πατρὶ φέρουσι,

ἀλλὰ τε καὶ τῶν αἰεὶ ἀφαιρεῖται λῖς πέτρῃ·

65 ἀλλ' ἄλλην ἐνίησι πατὴρ ἐναρίθμιον εἶναι.

Τῇ δ' οὐπω τις νῆὺς φύγεν ἀνδρῶν, ἥτις ἴκηται,

ἀλλὰ θ' ὁμοῦ πίνακάς τε νεῶν καὶ σώματα φωτῶν

κύμαθ' ἄλδς φορέουσι πυρός τ' ὀλοοῖο θύελλαι.

Οἷη δὴ κείνη γε παρέπλω ποντοπόρος νῆς,

70 Ἀργῷ πασιμέλousα, παρ' Αἰθήταο πλέουσα·

καὶ νύ κε τὴν ἐνθ' ὥκα βάλεν μεγάλας ποτὶ πέτρας,

ἀλλ' Ἥρῃ παρέπεμψε, ἐπεὶ φίλος ἦεν Ἴησων.

Οἱ δὲ δύο σκόπελοι· ὁ μὲν οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει

ὀξείη κορυφῇ, νεφέλῃ δέ μιν ἀμφιβέβηκεν

75 κυανέη· τὸ μὲν οὐ ποτ' ἐρωεῖ, οὐδέ ποτ' αἴθρη

κείνου ἔχει κορυφὴν οὔτ' ἐν θέρει οὔτ' ἐν ὀπώρῃ·

οὐδέ κεν ἀμβαλὴ βροτὸς ἀνὴρ, οὐ καταβαίη,

οὐδ' εἰ οἱ χειρὸς τε εἰλοοσι καὶ πόδες εἰεν·

πέτρῃ γὰρ λῖς ἐστι, περιξέσθῃ εἰκνύα.

significabo ; ut nequid malo consilio damnosus
aut in mari , aut in terra , doleatis damnus passus.

Sic dixit : nobis vero rursus persuasus est animus generosus.] Sic tunc quidem toto die, ad solis occasum, sedebamus, epulantes carnesque copiosas et bibentes vinum dulce.] Quando vero sol occidit, et tenebrae supervenerunt, illi quidem decubuerunt juxta retinacula navis ; haec vero me manu prehensum, dilectis seorsum a sociis, sedere fecit et accubuit et interrogavit singula : atque ego ei omnia ordine recensui.

Tum vero me verbis alloquebatur veneranda Circe :

Haec quidem sic omnia peracta sunt : tu vero audi, ut tibi ego dicam ; recordari autem te faciet etiam deus ipse. Ad Sirenas quidem primum pervenies, quae quidem omnes homines delinunt, quicumque ad eas pervenerit. Quisquis imprudentia appulerit, et vocem audierit Sirenium, huic neutiquam uxor et infantes liberi domum reverso astant, neque laetantur : sed Sirenes arguto delinunt cantu, sedentes in prato : magnus vero circum ossium acervus virorum putrefactorum, circumque cutes tabescunt. Sed praeternavigato : verum aures obline sociorum, cera subacta dulci, ne quisquam audiat ceterorum ; at tu ipse audire si velis, liganto tibi in navi veloci manusque pedesque, erecto ad basem mali ; ex ipso autem funes alligantur, ut cum voluptate vocem audias Sirenium. Si vero rogaveris socios, solvereque jubeas, illi te adhuc in pluribus tum vinculis illiganto.

Ac postquam has praeternavigarint socii, tum tibi non amplius deinceps continuo dicam, utra demum tibi via futura sit ; sed et ipse animo considera : dicam vero tibi quae sint vice utriusque. Hinc enim petrae imminentes : ad eas autem fluctus ingens rauce sonat caerulea facie Amphitritae : Planctas (erraticas) vero hasce dii beati vocant. Hac quidem nec volucres praetervolant, nec columbae timidae, quae ambrosiam Jovi patri ferunt ; sed etiam ex iis aliquam semper abripit levis petra ; verum aliam summittit pater, ut in numero sit. Hac vero nondum ulla navis effugit virorum, quae accesserit, sed pariter tabulataque navium, et corpora virorum fluctus maris auferunt ignisque perniciosi procellae. Sola vero illa praeternavigavit mare-transiens navis, Argo omnibus celebrata, ab Aetia navigans : et sane illam ibi cito fluctus conjecissent magnas ad petras ; sed Juno eam praeterire fecit, quoniam ipsi carus erat Iason.

Duo vero sunt scopuli : hic quidem caelum latum attingit acuto vertice, nubes autem ipsum circumdat obscura : quod quidem nunquam cessat, neque unquam serenitas illius tenet verticem, neque in aestate, neque in autumno :] neque ascenderit mortalis vir, nec descenderit, ne si quidem illi manusque viginti et pedes essent : petra enim laevis est, circumcirca politae similis.

80 Μέσσω δ' ἐν σκοπέῳ ἐστὶ σπέος ἡεροειδές,
 πρὸς ὄζον, εἰς Ἐρεβος τετραμμένον· ἥπερ ἂν ὑμεῖς
 νῆα παρὰ γλαφυρὴν ἰθύνετε, φαίδιμ' Ὀδυσσεύ.
 Οὐδέ κεν ἐκ νηὸς γλαφυρῆς αἰζήσιος ἀνὴρ
 τοῖσ' ὁιστεύσας κοῖλον σπέος εἰσφύκοιτο.

85 Ἔνθα δ' ἐνὶ Σκύλλῃ ναιεῖ, δεινὸν λελαχυῖα·
 τῆς ἥτοι φωνὴ μὲν, ὅση σκύλακος νεογιλῆς,
 γίγνεται, αὐτὴ δ' αὖτε πέλωρ κακόν· οὐδὲ κέ τις μιν
 γηθήσειεν ἰδὼν, οὐδ' εἰ θεὸς ἀντιάσειεν.
 Τῆς ἥτοι πόδες εἰσὶ δυώδεκα πάντες ἄωροι·
 90 ἔξ δέ τέ οἱ δειραὶ περιμήκεες· ἐν δὲ ἐκάστη
 σμερδαλέῃ κεφαλῇ, ἐν δὲ τρίστοιχοι ὀδόντες,
 πυκνοὶ καὶ θαμέες, πλείοι μέλανος θανάτοιο.
 Μέσση μὲν τε κατὰ στείλιος κοίλοιο δέδυνεν·
 ἔξω δ' ἐξίσγει κεφαλὰς δεινὸιο βερέθρου·

95 αὐτοῦ δ' ἰχθυὰς σκόπελον περιμαίμωσσε
 δελφινὰς τε κύνας τε, καὶ εἰ ποθὶ μείζον ἔλθῃ
 κῆτος, ἃ μυρία βόσκει ἀγαστόνος Ἀμφιτρίτη.
 Τῇ δ' οὐ πάποτε ναῦται ἀκήριοι εὐχετόντωνται
 παρρυγέειν σὺν νηϊ· φέρεῖ δέ τε κρατὶ ἐκάστω
 100 φῶτ' ἐξαρπάξασα νεὸς κυανοπρώροιο. [σεῦ,
 Τὸν δ' ἔτερον σκόπελον γ' θαυμαλώτερον ὄψεῖ, Ὀδυσ-
 πλησίον ἀλλήλων· καὶ κεν διοῖτευσσαις.
 Τῷ δ' ἐν ἐρινεὸς ἐστὶ μέγας, φύλλοισι τεθληώς·
 τῷ δ' ὑπὸ οἷα Χάρυβδιν ἀναβροίβοει μέλαν ὕδωρ.

105 Τρίς μὲν γάρ τ' ἀνίσιν ἐπ' ἤματι, τρίς δ' ἀναροῖβοει
 δεινόν· μὴ σύγε κεῖθι τύχοις, ὅτε βροῖδῇσειεν·
 οὐ γάρ κεν ῥύσαιτό σ' ὑπ' ἐκ κακοῦ οὐδ' Ἐνοσίγθων.
 Ἀλλὰ μάλα Σκύλλῃς σκοπέλῳ πεπλημένους, ὥκα
 νῆα παρεῖ ἑλάν· ἐπειλὴ πολλὴ φέρτερόν ἐστιν

110 ἔξ ἐτάρους ἐν νηϊ ποθήμεναι ἢ ἅμα πάντας.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 εἰ δ', ἄγε δὴ μοι τοῦτο, θεά, νημερτές ἐνίσπε,
 εἰ πως τὴν ὁλοὴν μὲν ὑπεκπροφύγοιμι Χάρυβδιν,
 τὴν δέ κ' ἀμυναίμην, ὅτε μοι σίνοντό γ' ἐταίρους.

115 Ὡς ἐφάμην· ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο διὰ θεάων
 σχέτλιε, καὶ δ' αὖ τοι πολεμήϊα ἔργα μέμνηεν
 καὶ πόνος· οὐδὲ θεοῖσιν ὑπεῖξαι ἀθανάτοισιν·
 Ἡ δέ τοι οὐ θνητὴ, ἀλλ' ἀθάνατον κακόν ἐστιν
 δεινόν τ' ἀργαλέον τε καὶ ἄγριον οὐδὲ μαχητόν·

120 οὐδέ τις ἐστ' ἀλκή· φυγέειν κάρτιστον ἐπ' αὐτῆς.
 Ἦν γάρ δηθύνησθα κορυσσόμενος παρὰ πέτρῃ,
 δεῖδω μὴ σ' ἐξαυτὶς ἐφορμηθεῖσα κίχῃσιν
 τόσσησιν κεφαλῇσι, τόσους δ' ἐκ φῶτας ἔλθῃαι.
 Ἀλλὰ μάλα σφοδρῶς ἑλάν, βωστρεῖν δὲ Κραταῖν,
 125 μητέρα τῆς Σκύλλης, ἣ μιν τέκε πῆμα βροτοῖσιν·
 ἣ μιν ἔπειτ' ἀποπαύσει ἐς ὕστερον ὀρμηθῆναι.
 Θρινακίην δ' ἐς νῆσον ἀφίξει· ἔνθα δὲ πολλὰ
 βόσκοντ' Ἡελίοιο βόες καὶ ἱρία μῆλα,
 ἑπτὰ βοῶν ἀγέλαι, τόσα δ' οἶων πῶεα καλὰ,
 130 πεντήκοντα δ' ἑκαστα· γόνος δ' οὐ γίγνεται αὐτῶν,
 οὐδὲ ποτε φθινύθουσι· θεαὶ δ' ἐπιποιμένες εἰσὶν,
 Νύμφαι ἐνπλόκαμοι, Φαέθουσά τε Λαμπετίη τε,
 ἃς τέκεν Ἡελίῳ Ὑπερίονι διὰ Νεάρα.

Medio autem in scopulo est spelunca obscura,
 versus occasum, ad Erebum conversa; qua vos
 navem cavam præteragatis, splendide Ulysse.
 Neque ex navi cava juvenis vir
 arcu jaculatus, ad-cavam speluncam perveniret.
 Hic autem Scylla inhabitat, terribiliter vociferans:
 ejus nempe vox quidem, quanta catuli recens-nati,
 oritur; ipsa vero monstrum malum: nec quisquam eam
 lætaretur conspicatus, nec si deus obviam-veniret.
 Hujus etenim pedes sunt duodecim omnes deformes:
 sex autem ei colla prælonga; in unoquoque vero
 horrendum caput, insunt autem triplici-ordine dentes,
 densi et frequentes, pleni atræ mortis.
 Media quidem per speluncam cavam immergitur:
 extra vero exserit capita ex-horrendo barathro;
 illic autem piscatur scopulum circumlustrans
 delphinusque, canesque, et sicubi majorem capere possit
 cetum, quos innumeros alit sonora Amphitrite.
 Huic autem nondum-unquam nautæ illasi gloriantur
 se-effugisse cum nave; aufert vero capite unoquoque
 virum abreptum ex-nave cæreuleam-proram-habente.
 At alterum scopulum humiliorē videbis, Ulysse:
 prope sunt se invicem; et jaculo-attingeres.
 In hoc autem caprificus est magnus, foliis florens:
 sub eo vero divina Charybdis absorbet nigram aquam.
 Ter etenim eructat quotidie, ter vero resorbet
 horrendum; ne tu ibi forte-sis, quando absorbet:
 non enim liberarit te ex malo vel Neptunus.
 Sed valde Scyllæ scopulo prope-admotus, celeriter
 navem præterage; quoniam longe satius est,
 sex socios in navi desiderare, quam simul omnes.
 Sic dixit: atque ego ipsam respondens allocutus-sum:
 age vero jam mihi hoc, dea, vere dic,
 si quo-pacto perniciosam quidem subterfugerim Charybδιν,
 illam autem (Scyllam) propulsem, quando mihi lædet socios?
 Sic dixi: ac statim respondit augustissima dearum:
 infelix; et adhuc tibi bellica opera curæ-sunt
 et labor; ne diis quidem cedes immortalibus?
 Illa vero tibi non mortalis, sed immortale malum est,
 graveque, difficileque, et immane, neque expugnabile:
 neque ullum est præsidium; fugere optimum est ab illa.
 Si enim cuncteris, arma-induens ad petram,
 vereor ne te denuo impetu-facto consequatur
 tot capitibus, totque viros abripiat.
 Sed valde celeriter præternaviga; voca autem Cratain,
 matrem Scyllæ, quæ ipsam peperit perniciem hominibus:
 quæ eam deinde compescet denuo ne-irruat.
 Thrinacriam vero ad insulam pervenies; ibi autem multæ
 pascuntur Solis boves et pingues pecudes,
 septem boum armenta, totque ovium greges pulcri,
 quinquagenorum vero singuli: propagatio autem non fit ipsa-
 rum,] neque unquam moriuntur: deæ vero pastores sunt,
 Nymphæ pulcris-comis, Phæthusæque, Lampetieque,
 quas peperit Soli Hyperioni divina Neära.

Τὰς μὲν ἄρα θρέψασα τεκοῦσά τε πότνια μήτηρ
 135 Θρινακίην ἐς νῆσον ἀπόκτισε τηλοῖι ναίειν,
 μῆλα φυλασσέμεναι πατρώϊα καὶ ἑλικας βοῦς.
 Τὰς εἰ μὲν κ' ἀσινέας ἑάας νόστου τε μέδῃαι,
 ἦ τ' ἂν ἔτ' εἰς Ἰθάκην κακὰ περ πάσχοντες ἴκοισθε·
 εἰ δέ κε σίνηαι, τότε τοι τεκμαίρουμ' ὄλεθρον
 140 νῆϊ τε καὶ ἐτάροις· αὐτὸς δ' εἰ πέρ κεν ἀλύξῃς,
 ὄψε κακῶς νείαι, ὀλέσας ἀπο πάντας ἐταίρους.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτίκα δὲ χρυσόθρονος ἤλυθεν Ἥως.
 Ἡ μὲν ἔπειτ' ἀνὰ νῆσον ἀπέστιχε διὰ θεάων·
 αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆα κιῶν ὤτρυνον ἐταίρους
 145 αὐτοὺς τ' ἀμβαίνειν ἀνὰ τε πρυμνήσια λῦσαι.
 Οἱ δ' αἶψ' εἰσβαίνουν καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθισον.
 [ἐξῆς δ' ἐξόμενοι πολὴν ἄλα τύπτον ἑρετμοῖς.]
 Ἡμῖν δ' αὖ κατόπισθε νεὸς κυκνοπύρροιο
 ἔκμενον οὔρον ἴει πηλίσιστιον, ἐσθλὸν ἐταῖρον,
 150 Κίρκην εὐπλόκαμος, δεινὴ θεὸς, αὐδῆεσσα.
 Αὐτίκα δ' ὅπλα ἕκαστα πονησάμενοι κατὰ νῆα
 ἤμεθα· τὴν δ' ἀνεμὸς τε κυβερνήτης τ' ἴθυνεν.
 Δὴ τότε ἐγὼν ἐτάροισι μετηδύων, ἀχνύμενος κῆρ·
 Ὡ φίλοι, οὐ γὰρ χρὴ ἕνα ἰδόμεναι οὐδὲ δύο οἴους
 155 θέσφαθ', ἃ μοι Κίρκη μυθήσατο, διὰ θεάων·
 ἀλλ' ἐρέω μὲν ἐγὼν, ἵνα εἰδότες ἦ κε θάνωμεν
 ἢ κεν ἀλευράμενοι θάνατον καὶ Κῆρα φύγοιμεν.
 Σειρήνων μὲν πρῶτον ἀνώγει θεσπεσιῶν
 φθόγγον ἀλεύσασθαι καὶ λειμῶν ἀνθεμόντα·
 160 οἷον ἔμ' ἠγνώγει ὅπ' ἀκούειν· ἀλλὰ με δεσμῶ
 ἐῖσατ' ἐν ἀργαλέῳ—ὅρρ' ἐμπεδον αὐτόθι μέμνω—
 ὁρθὸν ἐν ἱστοπέδῃ, ἐκ δ' αὐτοῦ πείρατ' ἀνήρθω.
 Αἱ δέ κε λίσσωμαι ὑμέας λῦσαι τε κελεύω,
 ὑμεῖς δὲ πλεόνεσσι τότ' ἐν δεσμοῖσι πιέζειν.
 165 Ἦτοι ἐγὼ τὰ ἕκαστα λέγων ἐτάροισι πίψαυσκον·
 τόφρα δὲ καρπαλίμως ἐξίκετο νῆς εὐεργῆς
 νῆσον Σειρήνοισιν· ἐπείγε γὰρ οὖρος ἀπήμων.
 Αὐτίκ' ἔπειτ' ἀνεμὸς μὲν ἐπαύσατο, ἥδὲ γαλήνη
 ἔπλετο νηγεμῆ· κοίμησε δὲ κύματα δαίμων.
 170 Ἀνσταντές δ' ἐταροὶ νεὸς ἱστία μηρύσαντο
 καὶ τὰ μὲν ἐν νηϊ γλαφυρῇ θέσαν· οἱ δ' ἐπ' ἑρετμῇ
 ἐξόμενοι λεύκαινον ὕδωρ ξεστῆς ἐλάττησιν.
 Αὐτὰρ ἐγὼ κηροῖο μέγαν τροχὸν ὀξείῃ χαλκῶ
 τυτθὰ διατμήξας χερσὶ στιβαρῇσι πιέζειν·
 175 αἶψα δ' αἶνετο κηρὸς, ἐπεὶ κέλετο μεγάλη ἱς,
 Ἥελίου τ' αὐγῇ Ὑπεριονίδαο ἀνακτος·
 ἐξείη δ' ἐτάροισιν ἐπ' οὐατα πᾶσιν ἀειψα.
 Οἱ δ' ἐν νηϊ μ' ἔδωσαν ὁμοῦ χειράς τε πόδας τε
 ὁρθὸν ἐν ἱστοπέδῃ, ἐκ δ' αὐτοῦ πείρατ' ἀνήπτον·
 180 αὐτοὶ δ' ἐξόμενοι πολὴν ἄλα τύπτον ἑρετμοῖς.
 Ἀλλ' ὅτε τόσσον ἀπήμην, ὅσον τε γέγωνε βοήσας,
 ῥίμφα διώκοντες, τὰς δ' οὐ λάθεν ὠκύαλος νῆς
 ἑγγύθεν ὀρνυμένη· λιγυρὴν δ' ἐντυνον δοιδήν·
 Δεῦρ' αἶψ' ἰὼν, πολύαιν' Ὀδυσσεῦ, μέγα κῆδος Ἄ-
 185 νῆα κατὰστεισον, ἵνα νοῦτέρην ὅπ' ἀκούσῃς. [χαίων,
 Οὐ γὰρ πῶς τις τῆδε παρήλασε νηὶ μελαίνῃ,
 πρίν γ' ἡμέϊον μελίγηρυν ἀπὸ στομάτων ὅπ' ἀκούσαι·

Has quidem ut-educarat pepereratque veneranda mater,
 Thrinacriam in insulam ablegavit, procul ut-habiterent,
 oves custoditum paternas, et camuras boves.
 Eas si quidem illasas sinas, reditusque memor-sis,
 sane adhuc in Ithacam, mala licet patientes, perveneritis:
 sin vero ladas, tum tibi prædico exitium
 navique et sodalibus: ipse vero si quidem effugas,
 sero male redibis, amissis omnibus sociis.
 Sic dixit: statim vero in-aureo-solio venit Aurora.
 Ipsa quidem deinde per insulam abiit angustissima dearum:
 sed ego ad navem profectus hortabar socios,
 ipsique ut-inscenderent, et retinacula solverent.
 Illi vero statim ingrediebantur, et in transtris consedere.
 [ordine vero sedentes canum mare verberabant remis.]
 Nobis autem dein pone navem caerulea-prora
 secundum ventum misit implentem-vela, bonum socium,
 Circe pulcra-comis, potens dea, vocalis.
 Continuo vero armamentis omnibus ordinatis per navem
 sedimus; hanc autem ventusque gubernatorque dirigebant.
 Tum vero ego socios alloquebar, dolens corde:
 O amici, non enim oportet unum scire, nec duos solos,
 vaticinia, quæ mihi Circe dixit, angustissima dearum;
 sed dicam quidem ego, ut scientes vel moriamur,
 vel elapsi mortem et fatum effugiamus.
 Sirenum quidem primum jubet divinarum
 vocem evitare, et pratrum floridum:
 solum me jubebat vocem audire: sed me vinculo
 ligate in duro (ut firmiter illic maneam),
 erectum ad basem-mali: ex ipso autem fumes alligantur.
 Si vero orem vos, solve-reque jubeam,
 vos tamen pluribus tum in vinculis me constringite.
 Nempe ego hæc singula dicens sociis declarabam:
 interea autem celeriter venit navis fabrefacta
 ad-insulam Sirenum: urgebat enim ventus innoxius.
 Statim deinde ventus quidem quievit, ac tranquillitas
 erat sine-vento; sopiverrat autem fluctus deus.
 Surgentes vero socii navis vela complicarunt,
 et ea quidem in navi cava collocarunt: ipsi autem ad remos
 sedentes, dealabant aquam politis abietibus.
 At ego ceræ magnam massam-rotundam acuto ære
 minutatim dissectam manibus validis premebam:
 statim vero calefiebat cera, nam urgebat magna vis,
 Solisque splendor, Hyperionidæ regis:
 ordine vero sociis in aures omnibus illevis.
 Illi autem in navi me ligarunt, simul manusque pedesque,
 erectum ad basem-mali; ex eo autem funes alligarunt:
 ipsi vero sedentes canum mare verberabant remis.
 Sed quando tantum aberamus, quantum auditur aliquis sedens,
 celeriter urgentes: illas non latuit velox-per-mare navis
 prope impulsa: argutum vero exordiebantur cantum:
 Huc age profectus, laudatissime Ulysse, magnum decus
 Achivorum,] navem siste, ut nostram vocem audias.
 Non enim unquam aliquis præteregit nave nigra,
 priusquam nostram melleam ab oribus vocem audisset:

ἀλλ' ὅγε τερψάμενος νῆϊται καὶ πλείονα εἰδώς.
 ἴδμεν γάρ τοι πᾶνθ', ὅσ' ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ
 10 Ἀργεῖοι Τρῳῆς τε θεῶν ἰότητι μῶγησαν
 ἴδμεν δ' ὅσα γένηται ἐπὶ χθονὶ πούλυδοτείρῃ.
 Ὡς φάσαν, ἰεῖσαι ὅπα κάλλιμον· αὐτὰρ ἔμῳ κῆρ
 ἦβελ' ἀκούεμεναι, λῦσαι τ' ἐκέλευον ἑταίρους,
 ὀρρύσι νευσάζων· οἱ δὲ προπρῆστοντες ἔρῃσιν.
 20 Αὐτίκα δ' ἀνστάντες Περιμήδης Εὐρύλοχος τε
 πλείοσι μ' ἐν δεσμοῖσι δέον μᾶλλον τε πείζουσιν.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τάγχε παρήλασαν, οὐδ' ἔτ' ἔπειτα
 φθογῆς Σειρήνων ἠκούομεν οὐδέ τ' αἰδοῖς,
 αἰψ' ἀπὸ κηρὸν ἔλοντο ἔμοι ἐρίφρες ἑταῖροι,
 30 ἐν σπιν ἐπ' ὥσιν ἄλειψ', ἐμέ τ' ἐκ δεσμῶν ἀνέλυσαν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἐλείπομεν, αὐτίκ' ἔπειτα
 καπνὸν καὶ μέγα κύμα ἴδον καὶ δοῦπον ἀκούσα·
 τῶν δ' ἄρα δεισάντων ἐκ χειρῶν ἔπτατ' ἑρετμά·
 βόμβησαν δ' ἄρα πάντα κατὰ ῥόον· ἔσχετο δ' αὐτοῦ
 40 νῆς, ἐπεὶ οὐκέτ' ἑρετμά προήκεα χερσὶν ἔπειγον.
 Αὐτὰρ ἐγὼ διὰ νῆος ἰὼν ὠτρυνον ἑταίρους
 μελιχίους ἐπέεσσι παρασταδὸν ἄνδρα ἕκαστον·
 Φίλοι, οὐ γάρ πώ τι κακῶν ἀδαήμενός εἰμεν·
 οὐ μὲν δὴ τόδε μέζον ἐπι κακόν, ἥ σ' τε Κύκλωψ
 50 εἶλει ἐνὶ σπητὶ γλαφυρῷ κρητερῶν βίηφι·
 ἀλλὰ καὶ ἔνθεν ἐμῇ ἀρετῇ βουλῇ τε νόῳ τε,
 ἐκρύβομεν καὶ που τῶνδε μνήσεσθαι ὀίω.
 Νῦν δ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼν εἰπω, πειθώμεθα πάντες.
 Ὑμεῖς μὲν κόπησιν ἁλὸς ρηγάμιν βαθεῖαν
 60 τύπτετε κληῖδεςσιν ἐρήμενοι, αἳ κέ ποθι Ζεὺς
 δῶή τόνδε γ' ὀλεθρον ὑπεκφυγέειν καὶ ἀλύξαι.
 Σοὶ δὲ, κυδερνήθ', ὧδ' ἐπιτέλλουμαι· ἄλλ' ἐνὶ θυμῷ
 βᾶλλεν, ἐπεὶ νῆος γλαφυρῆς οἴηται νωμᾶ·
 τοῦτο μὲν καπνοῦ καὶ κύματος ἐκτὸς ἔργε
 70 νῆα· σὺ δὲ σκοπέλου ἐπιμαίεο, μὴ σε λάθῃσιν
 κείσ' ἔξορμήσασα, καὶ ἐς κακὸν αἶμας βάλῃσθα.
 Ὡς ἐφάμην· οἱ δ' ὅκα ἐμοῖς ἐπέεσσι πίθοντο.
 Σκύλλην δ' οὐκέτ' ἐμυθεύμην, ἀπρηκτον ἀνίην·
 μὴ πῶς μοι δεισάντες ἀπολλήσειαν ἑταῖροι
 80 εἰρεστές, ἐντὸς δὲ πυκάζουσιν σφέας αὐτοῖς.
 Καὶ τότε δὴ Κίρκης μὲν ἐφημισσύνης ἀλεγεινῆς
 λανθανόμην, ἐπεὶ οὔτι μ' ἀνύγει θωρήσσεσθαι·
 αὐτὰρ ἐγὼ καταδὺς κλυτὰ τεύχεα καὶ δύο δοῦρε
 μάκρ' ἐν χερσὶν ἔλῳν εἰς ἱκρία νῆος ἔβαινον
 90 πρῶρης· ἔνθεν γάρ μιν ἐδέγμην πρῶτα φανείσθαι
 Σκύλλην πετραῖν, ἥ μοι φέρε πῆμ' ἐτάροισιν.
 Οὐδέ πη ἀρῆσαι δυνάμην· ἔκαμον δέ μοι ὅσα
 πάντῃ παπταίνοντι πρὸς ἡεροειδέα πέτρην.
 Ἥμεῖς δὲ στενωπὸν ἀνεπλόμεν γούωντες·
 100 ἔνθεν μὲν γὰρ Σκύλλ', ἐτέρωθι δὲ διὰ Χάρυβδος
 δεινὸν ἀνεβροῖδ' ἡσε θαλάσσης ἄλμυρον ὕδωρ.
 Ἦτοι δ' ἐξεμέσειε, λέβης ὡς ἐν πυρὶ πολλῷ
 πᾶσ' ἀνεμομύρεσκε κυκωμένη· ὥσπερ δ' ἄγνη
 ἄχροισι σκοπελοῖσιν ἐπ' ἀμφοτέροισιν ἐπιπτεν.
 110 Ἄλλ' ἔτ' ἀναβροῖε θαλάσσης ἄλμυρον ὕδωρ,
 πᾶσ' ἐντοσθε φάνεσκε κυκωμένη· ἀμφὶ δὲ πέτρῃ

verum ille delectatus abit, et plura sciens.

Scimus etenim omnia, quaecunque in Troja lata
 Argivi Trojanique deorum voluntate pertulerunt :
 scimus etiam, quaecunque fiunt in terra alma.

Sic dixerunt, emittentes vocem pulcrā; ac meum cor
 volebat audire, solveoque me jubebam socios,
 superciliis innuens; illi autem procumbentes remigabant.
 Statim vero surgentes Perimedes Eurylochusque,
 pluribus me in vinculis ligabant, magisque premebant.
 Ac postquam illas præterierant neque amplius deinde
 vocem Sirenū audiebamus, neque cantum,
 continuo ceram sibi-demserunt mei dilecti socii,
 quam ipsis in auribus illeveram, meque e vinculis resolve.

Sed quando jam insulam reliquimus, statim deinde
 fumum et magnum fluctum vidi, et fragorem audiui :
 his autem timentibus ex manibus excidere remi ;
 insonuerunt vero omnes per fluctum ; sistebatur autem illic
 navis, quoniam non amplius remos longos manibus urgebant.
 At ego per navem vadens hortabar socios
 blandis verbis, astans, virum quemque :

O amici, nequaquam enim malorum inexperti sumus :
 non quidem jam hoc majus imminet malum, quam quum
 Cyclops] clauderet nos in spelunca cava, forti violentia :
 sed et illinc mea virtute, consilioque, prudentiaque
 effugimus; et aliquando horum recordaturos vos puto.
 Nunc vero agite, uti ego dixero, pareamus omnes.

Vos quidem remis maris fluctus profundos
 verberate, transtris insidentes, si forte Jupiter
 det hanc saltem mortem effugere et evitare.
 Tibi vero, gubernator, hoc præcipio; sed in animo
 reconde, quoniam navis cavæ gubernacula regis :
 hunc quidem fumum et fluctum extra dirige
 navem : tu vero scopulum observa, ne te lateat navis
 illinc evagata, et in malum nos conjicias.

Sic dixi : illi vero celeriter meis verbis paruerunt.
 Scyllam autem non commemorabam, immedicabile malum,
 ne qua mihi veriti cessarent socii
 a-remigatione, intraque constiparent se ipsos.

Et tum sane Circes quidem mandati tristis
 obliviscebatur, quoniam neitiquam me jussit armari :
 at ego indutus inclyta arma, et duabus hastis
 longis in manus sumtis, ad tabulata navis ascendebam
 in-prora; inde enim ipsam exspectabam primum apparituram
 Scyllam petrosam, quæ meis ferebat damnum sociis.
 Neque usquam videre potui; lassati-erant autem mihi oculi
 undique circumspectanti ad obscuram petram.

Nos vero angustias transvehebamur flentes :
 ab-altera-parte enim Scylla erat, ab-altera autem divina Cha-
 rrybdis] horrendum absorbit maris salsam aquam.
 Nempe quum evomebat, lebes sicut in igne multo,
 tota immurmurabat conturbata; in-altum autem aspergo
 summis scopulis utrisque incidebat.

Sed quum sorbebat maris salsam aquam,
 tota intus apparebat conturba : circum vero petram.

δεινὸν ἐθεδρῶχει· ὑπένερθε δὲ γαῖα φάνεσκεν
 ψάμμῳ κυανῇ· τοὺς δὲ χλωρὸν δέος ἤρει.
 Ἥμεῖς μὲν πρὸς τήνδ' ἴδομεν, δέισαντες ὀλεθρον·
 215 τόρρα δέ μοι Σκύλλη κοιλίης ἐκ νηὸς ἐταίρους
 ἐξ' ἔλεθ', οἳ χερσὶν τε βίηρ τε φέραυλοι ἦσαν.
 Σκεψάμενος δ' ἐς νῆα θοὴν ἅμα καὶ μεθ' ἐταίρους,
 ἤδη τῶν ἐνόησα πόδας καὶ χεῖρας ὑπερβεν,
 ὑψὸς' ἀειρομένων· ἐμὲ δὲ φθέγγοντο καλεῦντες
 220 ἐξονομακλήδην, τότε γ' ὕστατον, ἀχνύμενοι κῆρ.
 Ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ προβόλῳ ἀλιεύς περιμήκει βράβδι
 ἰχθύσι τοῖς ὀλίγοις δόλον κατὰ εἶδατα βάλλων
 ἐς πόντον προΐησι βοδὸς κέρασ' ἀγραυλοῖο,
 ἀσπαίροντα δ' ἐπειτα λαβὼν ἔρριψε θύραζε·
 225 ὡς οἳ γ' ἀσπαίροντες ἀείροντο προτὶ πέτρας·
 αὐτοῦ δ' εἶνι θύρῃσι κατήσθιε κεκλήγοντας,
 χεῖρας ἐμοὶ ὀρέγοντας ἐν αἰνῇ δηϊότητι.
 Οἵκτιστον δὴ κείνο ἐμοῖς ἴδον ὀφθαλμοῖσιν
 πάντων, ὅσσ' ἐμόγησα πόρους ἄλως ἐξερεῖναι.
 230 Αὐτὰρ ἐπεὶ πέτρας φύγομεν, δεινὴν τε Χάρυβδιν
 Σκύλλην τ', αὐτίκ' ἐπειτα θεοῦ ἐς ἀμύμονα νῆσον
 ἰκόμεθ'· ἐνθα δ' ἔσαν καλὰ βόες εὐρυμέτωποι,
 πολλὰ δὲ ἱζία μῆλ' Ὑπερίονος Ἥελιοιο.
 Δὴ τότε ἔγῳν ἐτι πόντῳ ἐὼν ἐν νηὶ μελαινῇ
 235 μυκηθμοῦ τ' ἤκουσα βοῶν αὐλιζομενάων
 οἷων τε βληγῆν· καὶ μοι ἔπος ἔμπεσε θυμῷ
 μάντιος ἀλαοῦ, Θηβίου Τειρεσίου,
 Κίρκης τ' Αἰαίης, ἥ μοι μάλα πολλὰ ἐπέτελλεν
 νῆσον ἀλεύασθαι τερψιμβρότου Ἥελιοιο.
 270 Δὴ τότε ἔγῳν ἐτάριοισι μετηύδων, ἀχνύμενος κῆρ·
 Κέκλυτέ μευ μύθων, κακὰ περ πάσχοντες ἐταῖροι,
 ὅρρ' ὑμῖν εἴπω μαντήϊα Τειρεσίου
 Κίρκης τ' Αἰαίης, ἥ μοι μάλα πολλὰ ἐπέτελλεν
 νῆσον ἀλεύασθαι τερψιμβρότου Ἥελιοιο·
 275 ἐνθα γὰρ αἰνότατον κακὸν ἐμμεναι ἅμιν ἔφασκεν·
 ἀλλὰ παρῆς τὴν νῆσον ἐλαύνετε νῆα μέλαιναν.
 Ὡς ἐφάμην· τοῖσιν δὲ κατεκλάσθη φίλον ἦτορ.
 Αὐτίκα δ' Εὐρύλοχος στυγερῷ μ' ἡμίβετο μύθῳ·
 Σχέτλιός εἰς, Ὀδυσσεῦ· περί τοι μένος οὐδέ τι γυῖα
 280 κάμνεις· ἥ ῥά νυ σοίγῃ σιδήρεα πάντα τέτυκται,
 ὅς ῥ' ἐτάρους καμάτῳ ἀδδῆκότας ἡδὲ καὶ ὕπνῳ
 οὐκ ἔας γαίης ἐπιδήμειν· ἐνθα κεν αὖτε
 νῆσῳ ἐν ἀμφιρῦτῃ λαρὸν τετυκοίμηναι δόρπον·
 ἀλλ' αὐτως διὰ νύκτα θοὴν ἀλάλῃσθαι ἄνωγας,
 285 νῆσσο ἀποπταγθέντας, ἐν ἡεροειδέῃ πόντῳ.
 Ἐκ νυκτῶν δ' ἀνέμοι χαλεποί, δηλῆματα νηῶν,
 γίνονται· πῇ κέν τις ὑπεκφύγοι αἰπὺν ὀλεθρον,
 ἣν πῶς ἑξαπίνης ἔλθῃ ἀνέμοιο θύελλα,
 ἥ Νότος ἢ Ζεφύροιο δυσαιέος, οὔτε μάλιστα
 290 νῆα διαρραίοισι, θεῶν ἀέκητι ἀνάκτων;
 Ἄλλ' ἤτοι νῦν μὲν πειθώμεθα νυκτὶ μελαινῇ
 δόρπον θ' ὀπλισόμεθα, θοῇ παρὰ νηὶ μένοντες·
 ἤδη δ' ἀναδύντες ἐνήσομεν εὐρεῖ πόντῳ.
 Ὡς ἔφατ' Εὐρύλοχος· ἐπὶ δ' ἤνουν ἄλλοι ἐταῖροι.
 295 Κι καὶ τότε δὴ γίνωσκον, ὃ δὴ κακὰ μέθετο δαίμων·

horrendum mugiebat : infra autem terra apparebat
 cum-arena cærulea : illos vero pallidus timor cepit.
 Nos quidem hanc aspiciamus, veriti interitum ;
 interea autem mihi Scylla cava ex navi socios
 sex abstulit, qui manibusque viribusque optimi erant.
 Conspicatus autem in navem velocem simulque ad socios,
 jam horum animadverti pedes et manus superne
 in-altum sublatorum ; me vero compellabant vocantes
 nominatim, tunc sane postremo, dolentes corde.
 Ut autem quum in scopulo-projecto piscator prælonga virg
 piscibus minutis per dolum escam obiciens,
 in pontum demittit bovis cornu agrestis,
 palpitantemque deinde correptum projicit foras :
 sic illi palpitantes tollebantur ad petras :
 illic autem in foribus eos devorabat *Scylla* clamantes,
 manus mihi porrigentes in gravi discrimine.
 Miserabilissimum vero illud meis vidi oculis
 omnium, quæcunque passus-sum vias maris perlustrans.
 Ac postquam petras effugeramus, horrendamque *Char-*
bdin] *Scyllam*que, statim deinde dei ad eximiam insulam
 pervenimus : ibi autem erant pulcræ boves latis frontibus :
 multæque pingues pecudes *Hyperionis filii*, *Solis*.
 Tum vero ego adhuc in-mari versans, in navi nigra,
 mugitumque audiui boum stabulantium,
 oviumque balatum ; et mihi sermo incidit animo
 vatis cæci, *Thebani Tiresiæ*,
Circæque *Æææ*, quæ mihi plurimum præcipiebat
 insulam ut-vitarem homines-oblactant *Solis*.
 Tum vero ego socios alloquebar, dolens corde :
 Audite meos sermones, mala quamvis patientes, socii,
 ut vobis dicam vaticinia *Tiresiæ*,
Circæque *Æææ*, quæ mihi plurimum præcipiebat,
 insulam ut-vitarem homines-oblactantis *Solis* ;
 ibi enim gravissimum malum fore nobis dicebat :
 sed præter hanc insulam agile navem nigram.
 Sic dixi ; illis autem contractum-est carum cor.
 Statim vero *Eurylochus* molesto mihi respondit sermone :
 Crudelis es, *Ulysse* ; abundat tibi robur, nec quicquam
 membris] defatigaris ; profecto utique tibi omnia ferrea sunt :
 qui quidem socios, labore defatigatos, atque etiam somno *do-*
mitos,] non sinis terram conscendere : ubi demum
 insula in circumflua lautam paraverimus cœnam :
 sed sic per noctem celerem errare jubes,
 ab-insula divagatos, in obscuro ponto.
 E noctibus autem venti graves, pernicies navium,
 oriuntur : quam quis effugerit sævum exitium,
 si forte repente ingruerit venti procella,
 sive *Noti*, sive *Zephyri* graviter-spirantis, qui potissimum
 navem disperdunt, diis invitis regibus ?
 Verum sane nunc quidem pareamus nocti nigræ,
 cœnamque apparemus, celerem apud navem manentes :
 mane autem conscensam navem immitteremus lato ponto.
 Sic dixit *Eurylochus* ; comprobant autem ceteri socii.
 Et tunc agnoscebam, quod jam mala moliebatur deus ;

καί μιν φωνήσας ἔπια πτερόεντα προσηΐδων·

Εὐρύλοχ', ἥ μάλα δὴ με βιάζετε, μοῦνον ἔοντα·
ἀλλ' ἄγε νῦν μοι πάντες ὁμόσσετε καρτερόν ὄρκον,
εἰ κέ τιν' ἦε βοῶν ἀγέλην ἢ πῶῦ μέγ' οἴων
300 εὐρωμεν, μή πού τις ἀτασθαλίῃσι κακῇσιν
ἢ βοῦν ἢ ἐτι μῆλον ἀποκτανῇ· ἀλλὰ ἔκηλοι
ἑστίετε βρώμην, τὴν ἀθανάτη πόρε Κίρκη.

Ὡς ἐφάμην· οἱ δ' αὐτίκ' ἀπώμυνον, ὥς ἐκέλευον.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ὁμοσάν τε τελευτήσαν τε τὸν ὄρκον,
305 στήσαμεν ἐν λιμένι γλαφυρῇ εὐεργέα νῆα,
ἄγχ' ὕδατος γλυκεροῖο· καὶ ἐξαπέβησαν ἑταῖροι
νῆος, ἔπειτα δὲ δόρπον ἐπισταμένως τετύκοντο.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
μνησάμενοι δὴ ἔπειτα φίλους ἔκλειον ἑταίρους,
310 οὓς ἔφαγε Σκύλλη, γλαφυρῆς ἐκ νῆος ἐλῶσα·
κλαιόντεςσι δὲ τοῖσιν ἐπήλυθε νῆδ' ὁμοῦ ὕπνος.
Ἦμος δὲ τρίχα νυκτὸς ἦν, μετὰ δ' ἄστρα βεβήκει,
ὥρσεν ἐπιζῆῃν ἀνεμὸν νεφεληγερέτα Ζεὺς
λαλαπτι θεσπεσίῃ, σὺν δὲ νεφέεσσι κάλυψεν

315 γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον· ὀρώρει δ' οὐρανὸνθεν νύξ.

Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ροδοδάκτυλος Ἥως,
νῆα μὲν ὠρμίσαμεν, κοῖλον σπέος εἰσερύσαντες·
ἐνθα δ' ἔσαν Νυμφῶν καλοὶ χοροὶ ἡδὲ θώοκοι·
καὶ τότε ἔγῳν ἀγορὴν θέμενος μετὰ πᾶσιν ἔειπον·

320 ὦ φίλοι, ἐν γὰρ νηὶ θοῇ βρώσις τε πόσις τε
ἐστί, τῶν δὲ βοῶν ἀπεχώμεθα, μή τι πάθωμεν·
δεινὸν γὰρ θεοῦ αἶδε βοές καὶ ἱρία μῆλα,
Ἥελιου, δὲ πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει.

Ὡς ἐφάμην· τοῖσιν δ' ἐπεπειθετο θυμὸς ἀγῆνωρ.

325 Μῆνα δὲ πάντ' ἀλλήλοισι ἀνέμοιοι, οὐδὲ τις ἄλλος
γίγνεται· ἔπειτ' ἀνέμων, εἰ μὴ Εὐρὸς τε Νότος τε.

Οἱ δ' εἰώς μὲν σίτον ἔγον καὶ οἶνον ἐρυθρόν,
τόρρα βοῶν ἀπέχοντο, λιλαίομενοι βίστοιο.

Ἄλλ' ὅτε δὴ νῆος ἐξέφοντο ἥϊα πάντα,

330 καὶ δὴ ἀγρῶν ἐφέπεσκον ἀλχητεύοντες ἀνάγκη,
ἰχθὺς ὀρνίθας τε, φίλας δ' ἐτι χεῖρας ἴκοιτο,
γναμπτοῖς ἀγκίστροισιν ἔτειρε δὲ γαστέρα λιμός.
Δὴ τότε ἔγῳν ἀνὰ νῆσον ἀπέστιχον, ὅρρα θεοῖσιν
εὐδαίμην, εἰ τίς μοι δῶδον φήνειε νέεσθαι.

335 Ἄλλ' ὅτε δὴ διὰ νήσου ἰὼν ἤλυθα ἑταίρους,
χεῖρας νυψάμενος, ὅθ' ἐπὶ σκέπας ἦν ἀνέμοιο,
ἠρώμην πάντεςσι θεοῖς, οἳ Ὀλυμπον ἔχουσιν·
οἱ δ' ἄρα μοι γλυκὺν ὕπνον ἐπὶ βλεφάροισιν ἔχουσιν.

Εὐρύλοχος δ' ἐτάροισι κακῆς ἐξήρχετο βουλῆς· [ροι·

340 Κέλλυτέ μευ μύθων, κακὰ περ πάσχοντες, ἑταί-
πάντες μὲν στυγεροὶ θάνατοι δειλοῖσι βροτοῖσιν,
λιμῶν δ' οἰκτιστὸν θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν.
Ἄλλ' ἄγετ', Ἥελιοιο βοῶν ἐλάσαντες ἀρίστας
βέζομεν ἀθανάτοισι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.

345 Ἢ δὲ κεν εἰς Ἰθάκην ἀρικοιμέω, πατρίδα γαῖαν,
αἰψά κεν Ἥελιῳ Ὑπερίονι πίονα νηὸν
τεύξομεν, ἐν δέ κε θεῖμεν ἀγάλματα πολλὰ καὶ ἐσθλά·
εἰ δὲ χολωσάμενός τι βοῶν ὀρθοκραϊράων,
νῆ' ἐθέλῃ δλέσαι, ἐπὶ δ' ἔσπονται θεοὶ ἄλλοι,

et illum compellans, verbis alatis allocutus-sum :

Euryloche, profecto valde jam me urgetis, solus quum-
sim :] sed age, nunc mihi omnes jurate firmum jusjurandum :
si quod aut boum armentum, aut gregem magnum ovium
inveniamus, ne ullo-modo quis insipientia mala
aut bovem, aut etiam pecudem occidat : sed quiete
comedite cibum, quem immortalis præbuit Circe.

Sic dixi : illi autem protinus abjurabant, ut jussi.

Ac postquam jurarant peregérantque jusjurandum,
constituimus in portu cavo fabrefactam navem,
prope aquam dulcem ; et egressi sunt socii
e-navi, deinde autem cornam scite appararunt.

Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
recordati deinde caros flebant socios,

quos devoraverat Scylla, cava ex navi ereptos :
fletibus autem iis supervenit dulcis somnus.

Quando vero tertia-pars noctis erat, et astra transierant,
immisit vehementem ventum nubes-cogens Jupiter
turbine cum ingenti ; ac nubibus cooperuit
terram simul et pontum : ingruit autem de-cælo nox.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
navem quidem subduximus, in-cavum specum intro-tra-
ctam ;] ubi erant Nympharum pulcri chori ac sedilia :
et tum ego, concione instituta, inter omnes dixi :

O amici, in navi enim celeri cibisque potusque
est ; verum a-bobus abstineamus, ne-quid patiamur ;
gravis enim dei hæc boves sunt et eximiae pecudes,
Solis, qui omnia inspicit, et omnia audit.

Sic dixi ; illis vero persuasus-est animus generosus.

Mensem autem integrum perpetuus flabat Notus, nec ullus
alius] oriebatur inde ventorum, nisi Eurusque Notusque.

Illi autem, quamdiu quidem panem habebant et vinum ru-
brum,] tamdiu a-bobus abstinebant, cupientes victus.

Sed quum jam e-navi absumta-essent viatica omnia,
tum demum prædam sequebantur palantes necessitate,
pisces, avesque, caras quodcunque in-manus venisset,
uncis hamis : vexabat vero ventrem fames.

Tum vero ego per insulam secessi, ut diis
supplicarem, si quis mihi viam monstraret, ut-redirem.

Sed quum jam per insulam profectus decligissem a-sociis,
manibus lotis, ubi receptus erat a-vento,

supplicabam omnibus diis, qui Olympum habitant ;
hi vero inde mihi dulcem somnum palpebris infudere.

Eurylochus autem sociis mali auctor exstitit consilii :

Audite meos sermones, mala quamvis patientes, socii :
omnes quidem invisæ sunt mortes miseris mortalibus,
fame vero miserrimum est mori et fatum consequi.

Sed agite, Solis boum abactis optimis,
sacrificabimus immortalibus, qui cælum latum habitant.

Si vero in Ithacam pervenerimus, patriam terram,
statim Soli Hyperioni opulentum templum
struemus ; et imponemus donaria multa et pretiosa ;
sin autem aliquantum iratus ob-boves erectis-cornibus,
navem velit perdere, suffragenturque dii ceteri,

350 βούλομ' ἀπαξ πρὸς κύμα χανὼν ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι,
ἢ δὴ θά σφ' ἐσθλὰ στρεφύεσθαι, ἔων ἐν νήσῳ ἐρήμῃ.

Ἦς ἔφατ' Εὐρύλοχος ἐπὶ δ' ἤνεον ἄλλοι ἐταῖροι·
Αὐτίκα δ' Ἡελίοιο βοῶν ἐλάσαντες ἀρίστας
ἐγγυθεν οὐ γὰρ τῆλε νεὸς κυανοπρώροιο
355 βοσκέσκοντο· ἔλικες καλαὶ βόες, εὐρυμέτωποι·
τὰς δὲ περιστήσαντο καὶ εὐχέτόωντο θεοῖσιν,
φύλλα δρεψάμενοι τέρενα δρυὸς ὑψικόμοιο·
οὐ γὰρ ἔχον κρὶ λευκὸν εὖσσελμου ἐπὶ νηός.

Αὐτὰρ ἐπεὶ δ' εὖξαντο καὶ ἔσφαξαν καὶ ἔδειραν,
360 μηρούς τ' ἐξέταμον κατὰ τε κνίσῃ ἐκάλυψαν,
δίπτυχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοθέτησαν·
οὐδ' ἔχον μέθυ λείψαι ἐπ' αἰδομένοισιν ἱεροῖσιν,
ἀλλ' ὕδατι σπένδοντες ἐπὶ ὀπίσσω ἔγκατα πάντα.

Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάη καὶ σπλάγγν' ἐπάσαντο,
365 μεσιτυλλὸν τ' ἄρα τάλλα καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν.

Καὶ τότε μοι βλεφάρων ἐξέσσυτο νηῦς ὕπνος·
βῆν δ' ἰέναι ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θίνα θαλάσσης.
Ἄλλ' ὅτε δὴ σγεδὸν ἦα κίων νεὸς ἀμφιελίσσης,
καὶ τότε με κνίσῃ ἀμφήλυθεν ἡδὺς αὐτμῇ·
370 οἰμώξας δὲ θεοῖσι μετ' ἀθανάτοισι γεγώνευ·
Ζεῦ πάτερ ἡδ' ἄλλοι μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἔόντες,
ἦ με μάλ' εἰς ἄτην κοιμήσατε νηλεῖ ὕπνῳ,
οἳ δ' ἔταροι μέγα ἔργον ἐμητίσαντο μένοντες.

Ὡκέα δ' Ἡελίῳ Ὑπερίονι ἄγγελος ἦλθεν
375 Λαμπετῖνι τανύπεπλος, ὃ οἱ βόας ἔκταμεν ἡμεῖς.

Αὐτίκα δ' ἀθανάτοισι μετῴδα, χυόμενος κῆρ·
Ζεῦ πάτερ ἡδ' ἄλλοι μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἔόντες,

τίσαι δὴ ἐτάρους Λαερτιάδῳ Ὀδυσσεύς,
ὃς μὲν βούς ἔκτειναν ὑπέρβιον· ἦσιν ἔγωγ' αἶψα

380 χαίρεσκον μὲν ἰὼν εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα
ἡδ' ὅποι' ἂψ ἐπὶ γαίαν ἀπ' οὐρανὸθεν προτραποίμην.

Εἰ δέ μοι οὐ τίσοισι βοῶν ἐπεικέ· ἄμοιχ' ἄμοιχ' ἄμοιχ',
δύσσομαι εἰς Αἴδαο καὶ ἐν νεκύεσσι φαίεμαι.

Τὸν δ' ἀπαιμιόβροτος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
385 Ἥελι', ἦτοι μὲν σὺ μετ' ἀθανάτοισι φάειναι

καὶ θνητοῖσι βροτοῖσιν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν·
τῶν δέ κ' ἐγὼ τάχα νῆα θοὴν ἀργῆτι κεραυνῷ
τυτθὰ βαλὼν κεάσασμαι μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ.

Ταῦτα δ' ἐγὼν ἤκουσα Καλυψοῦς ἠυκόμοιο·

390 ἡ δ' ἔφη Ἑρμείῳ διακτόρου αὐτῇ ἀκοῦσαι.

Αὐτὰρ ἐπεὶ δ' ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἡδὲ θάλασσαν,
νείκεον ἄλλοθεν ἄλλον ἐπιστάδον, οὐδέ τι μῆχος
εὐρέμεναι δυνάμεσθαι· βόες δ' ἀπετέθνησαν ἡδὴ.

Τοῖσιν δ' αὐτίκ' ἔπειτα θεοὶ τέρατα προῦφαινον·

395 εἶρπον μὲν βινοί, κρέα δ' ἀμφ' ὀβελοῖς ἐμμεύκει,
ὀπταλέα τε καὶ ὠμά· βοῶν δ' ὥς γίγνεται φωνή.

Ἐξήμαρ μὲν ἔπειτα ἔμοι ἐρίηρες ἐταῖροι
δαίνυντο· Ἡελίοιο βοῶν ἐλάσαντες ἀρίστας·

ἀλλ' ὅτε δὴ ἐβδόμον ἦμαρ ἐπὶ Ζεὺς ὅτῃε Κρονίων,
400 καὶ τότε ἔπειτ' ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο λαολαπι θύων·

ἡμεῖς δ' αἶψ' ἀναβάντες ἐνθάκαμεν εὐρεῖ πόντῳ,
ἰστὸν στησάμενοι ἀνά θ' ἰστίᾳ λευκῇ ἐρυσαντες.

Ἄλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἐλείπομεν, οὐδέ τις ἄλλ' ἤ

malo semel ad fluctus lians animam perdere
quam diu tabescere, manens in insula deserta.

Sic dixit Eurylochus; comprobabant vero ceteri socii.
Statim autem Solis ex-bobus quum-abegissent optimas
e-propinquo: non enim longe a-nave cærulea-prora
pascabantur camuræ pulcræ boves, latiss-frontibus:
has circumstant, et vota-faciebant diis,
foliis decerpitis teneris quercus alte-comantis:
non enim habebant hordeum album bene-tabulata in navi.
Ac postquam precati-erant et mactarant et excoriant,
femoraque exsecuere, et adipe cooperuerunt,
eam duplicantes, superque ipsis frustra-cruda-posuere;
neque habebant vinum ad-libandum super ardentibus sacris
sed aqua libantes assabant intestina omnia.

Ac postquam femora exusta-erant, et ipsi viscera gustarant,
minutimque secuere cetera, et verubus transflixere.

Et tunc mihi palpebris excidit suavis somnus:
profectusque-sum ire ad navem velocem et litus maris.
Sed quum jam prope essem profectus navem utrinque-recur-
vam,] tunc mihi uidoris obvenit dulce flamen:
ejulans vero deos ad immortales clamavi:

Jupiter pater, ac ceteri beati dii sempiterni,
profecto me valde in damnum sopivistis sævo somno;
socii vero magnum facinus moliti-sunt manentes.

Velox autem Soli Hyperioni nuntia venit
Lampetie plepulum-trahens, quod ei boves mactavimus nos.
Statim autem is inter-immortales dixit, iratus corde:

Jupiter pater, ac ceteri beati dii sempiterni,
fac luere jam socios Laertiadæ Ulyssis,
qui meas boves occiderunt superbe: quibus ego
gaudebam quidem profectus in cælum stellatum,
et quando retro ad terram e cælo revertebar.
Si vero mihi non luent boum condignam retributionem,
descendam in Orcum, et inter mortuos lucebo.

Hunc autem respondens allocutus-est nubes-cogens Jupiter:
Sol, sane tu quidem inter immortales luceto
et mortales homines super almam terram:
horum autem ego cito navem celerem candenti fulmine
minutatim ictam diffidero, medio in nigro ponto.

Hæc vero ego audiui a-Calypsone pulcris-comis:
illa autem dixit a-Mercurio internuntio se-ipsam audivisse.

Ac postquam ad navem perveneram et mare,
objurgabam aliunde alium astans, neque ullum remedium
invenire potuimus: boves enim mortuæ-erant jam.
Eis autem continuo deinde dii prodigia ostendebant:
serpebant quidem pelles, carnes autem circum verua mugie-
bant,] assæque et crudæ; boum vero quasi siccæ vox.

Sex-diebus quidem deinde mei dilecti socii
epulabantur Solis de-bobus abigentes optimas:
sed quando jam septimum diem Jupiter induxit Saturnius,
tum vero deinde ventus quidem desiluit turbine sævire:
nos autem statim conscensam navem innimisimo lato mari
malo erecto, ac velis albis expansis.

Verum ubi jam hanc insulam reliqueramus, nec ulla alia

- φάνετο γαίῳ, ἀλλ' οὐρανὸς ἤδ' ἐθάλασσα,
 405 δὴ τότε κυανέην νεφέλην ἔστησε Κρονίων
 νηὸς ὑπερ γλαφυρῆς· ἤχλυσε δὲ πόντος ὑπ' αὐτῆς.
 Ἦ δ' ἔθει οὐ μάλα πολλὸν ἐπὶ χρόνον· αἴψα γὰρ ἦλθεν
 κεκληγὸς Ζέφυρος, μεγάλη σὺν λαίλαπι θύων·
 ἱστοῦ δὲ προτόνους ἔρρηξ' ἀνέμοιο θύελλα
 410 ἀμφοτέρους· ἱστὸς δ' ὀπίσω πέσεν, θπλα τε πάντα
 εἰς ἄντλον κατέχυνθ'· ὁ δ' ἄρα πρύμνῃ ἐνὶ νηϊ
 πλῆξε κυβερνήτῳ κεφαλῇ, σὺν δ' ὅστέ' ἄραξεν
 πάντ' ἄμυδις κεφαλῆς· ὁ δ' ἄρ' ἀρνευτῆρι εἰσικῶς
 κάππεσ' ἀπ' ἱκριόφιν, λίπε δ' ὀστέα θυμὸς ἀγῆνωρ.
 415 Ζεὺς δ' ἄμυδις βρόντησε καὶ ἐμβαλε νηϊ κεραυνόν·
 ἡ δ' ἐλελίθη πᾶσα, Διὸς πληγῆισα κεραυνῶ,
 ἐν δὲ θεοῖο πλῆτο· πέσον δ' ἐκ νηὸς ἑταῖροι.
 Οἱ δὲ κορώνησιν ἱκελοι περὶ νῆα μέλαιναν
 κύμασιν ἐμφορέοντο· θεὸς δ' ἀποαῖνυτο νόστον.
 420 Αὐτὰρ ἐγὼ διὰ νηὸς ἐφοίτων, ὄρρ' ἀπὸ τοίχους
 λῦσε κλύδων τρόπιος· τὴν δὲ ψιλὴν φέρε κύμα.
 Ἔκ δ' ἐοῖ ἱστὸν ἀραξε ποτὶ τρόπιν· αὐτὰρ ἐπ' αὐτῷ
 ἐπίτονος βέβλητο, βοδὲ βρινοὶ τετευγῶς.
 Τῷ β' ἄμω συνέεργον ἑμοῦ τρόπιν ἡδὲ καὶ ἱστὸν·
 425 ἐξόμενος δ' ἐπὶ τοῖς φερόμην ὁλοῖς ἀνέμοισιν.
 Ἐνθ' ἦτοι Ζέφυρος μὲν ἐπαύτατο λαίλαπι θύων·
 ἦλθε δ' ἐπὶ Νότος ὤκα, φέρων ἐμῷ ἀλγεα θυμῷ,
 ὄρρ' ἔτι τὴν ὁλοὴν ἀναμετρήσασμαι Χάρυβδιν.
 Παννύχιος φερόμην· ἅμα δ' ἡελίῳ ἀνιόντι
 430 ἦλθον ἐπὶ Σκύλλης σκόπελον δεινὴν τε Χάρυβδιν.
 Ἦ μὲν ἀνερρόβιδ' ἔσθ' ἐθαλάσσης ἀλμυρὸν ὕδωρ·
 αὐτὰρ ἐγὼ ποτὶ μακρὸν ἐρινεὸν ὕψος· ἀερθεῖς
 τῷ προσφύς ἐχόμεν ὥς νυκτερίς· οὐδὲ πη εἶχον
 οὔτε στηρίξαι ποσὶν ἐμπεδον οὔτ' ἐπιθῆναι.
 435 Ῥίζαι γὰρ ἐκὰς εἶχον, ἀπτήρωι δ' ἔσαν ὄζοι,
 μακροί τε μεγάλοι τε, κατεσκάσαν δὲ Χάρυβδιν.
 Νωλεμέως δ' ἐχόμεν, ὄρρ' ἐξεμέσειεν ὀπίσω
 ἱστὸν καὶ τρόπιν αὐτίς· ἐέλδομένω δέ μοι ἦλθον
 ὄψ'· ἦμος δ' ἐπὶ δόρπον ἀνὴρ ἀγορῆθεν ἀνέστη,
 440 κρίνων νείκεα πολλὰ δικαζομένων αἰζήων,
 τῆμος δὴ τάγε δοῦρα Χαρύβιδος ἐξεφαίνθη.
 Ἦκα δ' ἐγὼ καθύπερθε πόδας καὶ χεῖρε φέρεσθαι,
 μέσσω δ' ἐνδούπησα παρὲξ περιμήχεα δοῦρα,
 ἐξόμενος δ' ἐπὶ τοῖσι διήρεσα χερσὶν ἐμῇσιν.
 445 [Σκύλλην δ' οὐκέτ' ἔασε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
 εἰσιδέειν· οὐ γὰρ κεν ὑπέκφυγον αἰπὺν θλαθρον.]
 Ἐνθεν δ' ἐννήμαρ φερόμην· δεκάτῃ δέ με νυκτὶ
 νῆσον ἐς Ὀγυγίην πέλασαν θεοί· ἐνθα Καλυψὼ
 ναίει εὐπλόκαμος, δεινὴ θεὸς, αὐδήσασσα,
 450 ἡ μ' ἐφίλει τ' ἐκόμει τε. Τί τοι τάδε μυθολογεῖω;
 ἦ δὴ γάρ τοι χθιζὸς ἐμυθεύθην ἐνὶ οἴκῳ
 σοί τε καὶ ἰφθίμῃ ἀλόχῳ· ἐλθρὸν δέ μοι ἔστιν
 αὐτίς ἀριζήλως εἰρημένα μυθολογεῖν.

apparerebatur terrarum, sed cœlum atque mare,
 tum vero cœruleam nebulam statuit Saturnius
 navem super cavam; obscuratusque est pontus ab ipsa.
 Ea autem currebat haud valde multum in tempus; statim enim
 venit] stridens Zephyrus, magno cum turbine furens :
 mali autem rudentes rupit venti procella
 ambos; malus vero retro cecidit, armamenta que omnia
 in sentinam decidere : is autem in puppi navis
 percussit gubernatoris caput, atque ossa confregit
 omnia simul capitis; ille vero urinatori similis
 cecidit a tabulatis, reliquitque ossa animus generosus.
 Jupiter autem crebro intonat, et iniecit navi fulmen;
 ea autem contorta est tota, Jovis icta fulmine;
 ac sulphure impleta est : ceciderunt vero e navi socii.
 Illi autem cornicibus *marinis* similes circa navem nigram
 in fluctibus ferebantur : deus vero *itis* auferebat reditum.

At ego per navem incedebar, donec latera
 solvit fluctuum impetus a-carina; eam vero inermem ferebat
 unda.] Effregit autem ei malum usque ad carinam; ac super
 ipso] lorum inditum erat, bovis corio factum.
 Hoc utique colligabam utrumque, pariter carinam atque etiam
 malum;] sedens autem super his, ferebar a-perniciosis ventis.

Tum sane Zephyrus quidem desit turbine furere :
 supervenit autem Notus cito, ferens meo dolores animo,
 ut iterum istam perniciosam remetirer Charybdin.
 Totam per-noctem ferebar; simul autem cum sole oriente
 veni ad Scyllæ scopulum, horrendamque Charybdin.
 Hæc quidem absorpsit maris salsam aquam;
 at ego ad proceram caprificum alte levatus,
 ei adhærens tenebar, veluti vespertilio; nec usquam potui
 neque hædere pedibus firmiter, neque ascendere.
 Radices enim longe erant, alte-remoti autem erant rami,
 longique magnique; obumbrabant vero Charybdin.
 Continenter autem hærebar, donec evomeret retrorsum
 malum et carinam rursus; cupienti autem mihi advenit
 tandem : quando autem ad cœnam vir e-foro surgit,
 judicans lites multas litigantium juvenum,
 tunc demum hæc ligna e-Charybdi apparebant.
 Demisi vero ego desuper pedes et manus, ut-ferrer;
 in-medium autem cum-sonitu-incidi præter prælonga ligna,
 sedensque super his remigavi manibus meis.

[Scyllam autem non-amplius sivit pater hominumque dedim-
 que] aspicere me : non enim effugissem altam perniciem.]

Inde autem per-novem-dies ferebar decima autem me nocte
 insulam in Ogygiam appulerunt dii, ubi Calypso
 habitat pulcris-comis, potens dea, vocalis;
 quæ me amiceque-excipiebat, fovebatque. Quid tibi hæc enar-
 rem? jam etenim heri enarrabam in domo
 tibi que et præstanti uxori : odiosum vero mihi est
 rursum luculenter dicta enarrare.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ν.

Ὀδυσσέως ἀπόπλους παρὰ Φαίακων
καὶ ἄφιξις εἰς Ἰθάκην.

ᾯς ἔραθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀχὴν ἐγένοντο σιωπῇ·
κηληθμῶν δ' ἔσγοντο κατὰ μέγαρα σκίοεντα.

Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμείβετο φώνησέν τε·

ᾯ Ὀδυσσεύ, ἐπεὶ ἔκευ ἐμὸν ποτὶ χαλκοβατὲς δῶι,

ἔψερεφές, τῷ σ' οὔτι παλιμπλαγχθέντα γ' οἶω
ἄψ' ἀπονοστήσειν, εἰ καὶ μάλα πολλὰ πέπονθας.

Ἵμέων δ' ἀνδρὶ ἐκάστῳ ἐπιμένεος τάδε εἶρω,
ὅσσοι ἐνὶ μεγάροισι γερούσιον αἵθηπα οἶνον
αἰεὶ πίνετ' ἐμοῖσιν, ἀκούάζεσθε δ' αἰδοῦ·

εἴματα μὲν δὴ ξείνῳ εὐξέσθη ἐνὶ χηλῷ
κεῖται καὶ χρυσὸς πολυδαίδαλος ἄλλα τε πάντα
δῶρ', ὅσα Φαιήκων βουλῆφόροι ἐνθάδ' ἔνεικον·
ἀλλ' ἄγε οἱ δῶμεν τρίποδα μέγαν ἠδὲ λέβητα
ἀνδρακάς· ἡμεῖς δ' αὖτε ἀγειρόμενοι κατὰ δῆμον

τισόμεθ'· ἀργαλέον γάρ ἐνα προικὸς χαρίσασθαι.

ᾯς ἔρατ' Ἀλκίνοος τοῖσιν δ' ἐπιτύνανε μῦθος.

Οἱ μὲν κακχείοντες ἔβαν οἴκονδε ἕκαστος.

Ἥμος δ' ἡριγένεια φάνη βοδοδάκτυλος Ἥως,
νῆ' ἄρ' ἐπεσσεύοντο, φέρον δ' εὐήνορα χαλκόν·

καὶ τὰ μὲν εὖ κατέθηχ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο,
αὐτὸς ἰὼν διὰ νηὸς ὑπὸ ζυγῇ, μὴ τιν' ἐταίρων
βλάπτοι ἑλαυνόντων, δπότε σπερχοῖατ' ἐρετμοῖς.

Οἱ δ' εἰς Ἀλκινόοιο κίον καὶ δαίτ' ἀλέγουν.

Τοῖσι δὲ βοῦν ἱέρουσ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο

Ζηνὶ κελαινεφεῖ Κρονίδῃ, ὃς πᾶσιν ἀνάσσει.

Μῆρα δὲ κελάντες δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα,
τερπόμενοι· μετὰ δὲ σπινὲν ἐμέλειπτο θεῶς αἰδοῖς,
Δημόδοκος, λαοῖσι τετιμένος. Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
πολλὰ πρὸς ἥλιον κεφαλὴν τρέπε παμφανώνοντα,
δοῦναι ἐπειγόμενος· δὴ γὰρ μενέαινε νέεσθαι.

ᾯς δ' ὅτ' ἀνὴρ δόρποιο λιλαίεται, ὅτε πανῆμαρ
νειὼν ἀν' ἑλκῆτον βόε οἶνοπε πηκτὸν ἄροτρον·
ἀσπασίως δ' ἄρα τῷ κατέδω φάος ἡελίοιο
δόρπον ἐποίγεσθαι, βλάβεται δὲ τε γούνατ' ἰόντι·

ὥς Ὀδυσσῆ' ἀσπαστὸν ἔδω φάος ἡελίοιο.

Αἶψα δὲ Φαιήκεσσι φιληρέτμοισι μετῴδα,
Ἀλκινόῳ δὲ μάλιστα πιπασκόμενος φάτο μῦθον·

Ἀλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,
πέμπετε με σπείσαντες ἀπῆμονα, χαίρετε δ' αὐτοί·

ἥδη γὰρ τετέλεσται, ἃ μοι φίλος ἤθελε θυμὸς,
πομπὴ καὶ φίλα δῶρα, τὰ μοι θεοὶ Οὐρανίωνες
δλβια ποιήσειαν· ἀμύμονα δ' οἴκοι ἀκοῖτιν
νόστησας εὐρόμι συν ἄρτεμέεσσι φίλοισιν.

Ἵμεῖς δ' αὖθι μένοντες εὐφραίνοιτε γυναῖκας

κουριδίας καὶ τέκνα· θεοὶ δ' ἀρετὴν ὀπάσειαν
παντοίην, καὶ μῆτι καχὸν μεταδῆμιον εἴη.

ᾯς ἔραθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπῆνεον ἠδ' ἐκέλευον

ODYSSEÆ XIII.

Ulyssis discessus a Phæacibus et ad-
ventus in Ithacam.

Sic dixit : illi autem omnes obmutuerunt silentio ;
oblectationeque tenebantur per aedes umbras.

Huic autem vicissim Alcinoos respondit dixitque :

O Ulysses , quandoquidem venisti meam ad ære-fundatam
domum ,] altam , eo te neutiquam iterum-errantem puto
rediturum-esse , etsi valde multa passus-es.

Vestrum autem viro unicuique præciciens hæc dico ,
quotquot in ædibus honorarium nigrum vinum
semper bibitis meis , auditisque cantorem :
vestes quidem jam hospiti bene-polita in arca
jacent , et aurum multa-arte-elaboratum , aliaque omnia
dona , quæcunque Phæacum consiliiarii huc attulerunt :
verum age , ei demus tripodem magnum ac lebetem ,
viritim ; nos autem rursus congregati in populo
rependemus : grave enim uni fuerit de-suo-totum præbere.

Sic dixit Alcinoos ; illis vero placebat sermo.

Il quidem decubitori abierunt domum unusquisque.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora ,
ad-navem inde properabant , ferebantque viros-honestans-as :
et hæc quidem bene deposuit sacra vis Alcinoi ,
ipse vadens per navem , sub transtris , ne quem sociorum
laderent impellentium , quando incumberent remis.

Illi autem ad Alcinoi domum iverunt et convivium curabant.

Inter hos autem bovem mactavit sacra vis Alcinoi
Jovi atras-nubes-cogenti Saturnio , qui omnibus imperat.
Femoribus autem assatis , epulabantur illustres epulas
oblectantes-sese:inter ipsos vero modulabatur divinus cantor ,
Demodocus , a-civibus honoratus. At Ulysses
sæpe ad solem caput vertebat splendidum ,
ut-occideret expetens ; jamdudum enim cupiebat reverti.
Sicut autem quum vir cœnam concupiscit , cui toto-die
per novale traxere duo-boves nigri compactum aratrum ;
optato autem huic occidit lumen solis ,
cœnam ut-obeat ; affliguntur vero genua eunti :
sic Ulyssi gratum occidit lumen solis.

Statim autem inter-Phæacas remigii-studiosos locutus-est ,
Alcinoos autem maxime loquens dixit sermonem :

Alcinoos rex , omnium illustrissime civium ,
mittite me , postquam-libaveritis , illasum ; valete vero ipsi :
jam enim perfecta-sunt , quæ mihi carus volebat animus ,
deductio et cara dona , quæ mihi dii cœlestes
fortunata faciant : eximiam autem domi uxorem
utinam reversus inveniam , cum incolumibus amicis.

Vos autem hic manentes oblectetis uxores
ingenuas et liberos ; dii vero virtutem dent
omnigenam , et ne-quod malum in-populo sit.

Sic dixit : illi vero omnes collaudabant , et jubebant

πεμπέμεναι τὸν ξείνον, ἐπεὶ κατὰ μοῖραν ἔειπεν.

Καὶ τότε κήρυκα προσέφη μένος Ἀλκινόοιο·

50 Ποντόνοε, κρητῆρα κερασσάμενος μέθυ νεῖμον
πᾶσιν ἀνὰ μέγαρον, ὅφρ' εὐξάμενοι Διὶ πατρὶ
τὸν ξείνον πέμπωμεν ἔην ἐς πατρίδα γαῖαν.

Ὡς φάτο· Ποντόνοε δὲ μελίφρονα οἶνον ἐκίρνα,
νώμησεν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπιστάδον· οἱ δὲ θεοῖσιν
55 ἔσπεισαν μακάρεσσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
αὐτόθεν ἐξ ἑδρών. Ἀνὰ δ' ἴστατο διὸς Ὀδυσσεύς,
Ἀρήτη δ' ἐν χερσὶ τίθει δέπας ἀμφικύπελλον,
καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Χαῖρέ μοι, ὦ βασιλεῖα, διαμπερές, εἰσέκε γῆρας
60 ἔλθῃ καὶ θάνατος, τάτ' ἐπ' ἀνθρώποισι πέλονται.
Αὐτὰρ ἐγὼ νέομαι· σὺ δὲ τέρπεο τῷδ' ἐνὶ οἴκῳ
παιῖσι τε καὶ λαοῖσι καὶ Ἀλκινόῳ βασιλῆϊ.

Ὡς εἰπὼν ὑπὲρ οὐδὸν ἐθήσето διὸς Ὀδυσσεύς.

Τῷ δ' ἄμα κήρυκα προῖει μένος Ἀλκινόοιο
65 ἥγεισάι ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θίνα θαλάσσης·
Ἀρήτη δ' ἄρα οἱ δμῳὰς ἄμ' ἔπειμπε γυναῖκας·
τὴν μὲν φᾶρος ἔχουσιν εὐπλυνὲς ἡδὲ χιτῶνα,
τὴν δ' ἑτέρην χηλὸν πυκινὴν ἄμ' ἔπειμπε κομίζειν·
ἡ δ' ἄλλη σίτον τ' ἔφερεν καὶ οἶνον ἐρυθρόν.

70 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἡδὲ θάλασσαν,
αἶψα τάγ' ἐν νηὶ γλαφυρῇ πομπῆς ἄγαυοι
δεξάμενοι κατέθεντο, πόσιν καὶ βρώσιν ἄπασαν·
καδὲ δ' ἄρ' Ὀδυσσῆϊ στόρεσαν ῥηγὸς τε λίνον τε
νῆος ἐπ' ἱκρίοφιν γλαφυρῆς, ἵνα νήγρετον εὐδοί,
75 πρύμνης· ἂν δὲ καὶ αὐτὸς ἐθήσето καὶ κατέλεκτο
σιγῇ· τοὶ δὲ καθίζον ἐπὶ κληῖσιν ἑκάστοι
κόσμῳ, πείσμα δ' ἔλυσαν ἀπὸ τρητοῖο λίθοιο.

Ἐνδ' οἱ ἀνακλινθέντες ἀνερβρίπτουν ἄλα πηδῶν·
καὶ τῷ νηῦδος ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἔπιπτεν,
80 νήγετος, ἥδιστος, θανάτῳ ἄγχιστα ἑοικώς.
Ἡ δ', ὥς τ' ἐν πεδίῳ τετράοροι ἄρσενες ἵπποι,
πάντες ἄμ' ὀρμηθέντες ὑπὸ πληγῇσιν ἱμάσθλῃς,
ὑψόσ' ἀειρόμενοι ῥίμῃα κρήσσοισι κέλευθον·
ὥς ἄρα τῆς πρύμνης μὲν αἶετο, κύμα δ' ὅπισθεν

85 πορφύρεον μέγα ὕπερ πολυφλοίσβοιο θαλάσσης.
Ἡ δὲ μάλ' ἀσφαλῶς θέεν ἐμπέδον· οὐδὲ κεν ἱρήξ
κίρκος ὀμαρτήσειεν, ἐλαφρότατος πετεηνῶν·
ὥς ἡ ῥίμῃα θέουσα θαλάσσης κύματ' ἔταμνεν,
ἄνδρα φέρουσα, θεοῖς ἐναλίγκια μῆδ' ἔχοντα·
90 ὥς πρὶν μὲν μάλα πολλὰ πάθ' ἄλγεα ὄν κατὰ θυμὸν
ἀνδρῶν τε πολέμους ἄλεγεινὰ τε κύματα πείρων,
ὃτ' ὅτε γ' ἀτρέμας εὔδε, λελασμένος ὅσῳ ἔπεπνυθαι.

Εὐτ' ἀστήρ ὑπέρεσχε φαάνατος, ὅστε μάλιστα
ἔρχεται ἀγγέλλων φάος Ἡοῦς ἥριγενέλης·

95 τῆμος δὴ νῆσῳ προσέπιπτο πομποπόρος νῆς.

Φόρκυνος δὲ τίς ἐστι λιμὴν, ἁλίοιο γέροντος,
ἐν δῆμῳ Ἰθάκης δύο δὲ προβλήτες ἐν αὐτῷ
ἀκταὶ ἀποβρώγες, λιμένος ποτιπεπτηυῖαι·
αἷτ' ἀνέμων σκεπῶσι δυσαήων μέγα κύμα
100 ἔκτοθεν ἔντοσθεν δέ τ' ἀνευ δεσμοῖο μένουσιν
νῆες εὖσσελμοι, δέ τ' ἂν ὀρμου μέτρον ἴκωνται.

deduci hospitem, quum decenter locutus-esset.

Ac tum praeconeu allocuta-est vis Alcinoi :

Pontonoë, cratere mixto, merum distribue
omnibus per domum, ut precati Jovem patrem,
hunc hospitem deducamus suam in patriam terram.

Sic dixit : Pontonoüs vero dulce vinum miscebat :
distribuitque inde omnibus astans : illi autem diis
libarunt beatissimis, qui cælum latum habitant,
indidem ex sedibus. Surrexit vero divinus Ulysses,
Areteque in manibus posuit poculum duplex,
et ipsam compellans verbis alatis allocutus-est :

Vale mihi, o regina, in-perpetuum, donec senectus
venerit, et mors, quæ quidem hominibus accidunt.
At ego proficiscor : tu vero delectare hac in domo
liberisque, et civibus, et Alcinoö rege.

Sic fatus, super limen ibat divinus Ulysses.

Cum-eo autem una praeconeu misit vis Alcinoi,
ut-duceret ad navem velocem et litus maris :

Arete autem cum-eo famulas simul misit mulieres ;
alteram quidem chlamydem habentem bene-lotam ac tuni-
cam,] alteram autem, arcam bene-munitam una misit ut por-
taret ;] alia iterum panemque ferebat et vinum rubrum.

Ac postquam ad navem pervenerant et mare ,
statim hæc in navi cava comites strenui
accepta deposuerunt, potum et cibum omnem :
at Ulyssi stravere vestemque-stragulam linteumque ,
navis in tabulatis cavæ, ut tranquille dormiret,
in-puppi : conscendit autem et ipse, et decubuit
silentio : illi autem consedere in transtris unusquisque
ordine ; retinaculumque solverunt a perforato lapide.

Ibi illi reclinati torquebant mare remo :

ut huic suavis somnus in palpebras incidit,
altus, jucundissimus, morti proxime similis.

Illa autem, sicut in campo quadrijuges masculi equi,
omnes simul incitati sub verberibus scuticæ,
alte elevati, perneciter conficiunt viam :

sic inde hujus puppis quidem tollebatur, fluctus autem pone
niger magnus ruebat sonori maris.

Hæc autem valde tute currebat firmiter ; neque accipiter
circus assecutus-fuisset, pernecissimus volucrum :

sic illa celeriter currens maris fluctus secabat,
virum ferens, diis paria consilia habentem :

qui antea quidem multos passus-erat dolores suo in animo,
viro-rumque bella, sævosque fluctus transiens ;
tunc vero placide dormiebat, oblitus eorum quanta passus-
fuerat.] Quando stella super-institit lucidissima, quæ maxi-
me] venit nuntians lumen Auroræ mane-genitæ :

tum denum insulæ appropinquabat pontum-transiens navis.

Phorcynis autem quidam est portus, marini senis ,

In agro Ithacæ ; duo vero projecta in ipso sunt
litora abrupta, in-portum vergentia :

quæ a-ventis defendunt graviter-flantibus magnum fluctum
extra ; intus vero sine vinculo manent
naves bene-tabulatæ, quando portus spatium intraverint.

- Αὐτὰρ ἐπὶ κρατὸς λιμένος τανύφυλλος ἐλαίῃ·
 ἀγχιθὶ δ' αὐτῆς ἀντρον ἐπήρατον, ἡεροειδές,
 ἱρὸν Νυμφῶν, αἱ νηϊάδες καλέονται.
 106 Ἐν δὲ κρητῆρές τε καὶ ἀμφοροῖσιν ἔασιν
 λαῖνοι· ἔνθα δ' ἔπειτα τιθαιδώσουσι μελίσσαι.
 Ἐν δ' ἱστοὶ λίθιοι περιμήχεες, ἔνθα τε Νύμφαι
 φάρε' ὑφαίνουσιν ἀλινόφρυφα, θαῦμα ἰδέσθαι·
 ἐν δ' ὕδατ' ἀενάοντα. Δύω δέ τε οἱ θύραι εἰσίν·
 110 αἱ μὲν πρὸς Βορέαο, καταβαταὶ ἀνθρώποισιν,
 αἱ δ' αὖ πρὸς Νότου εἰσι, θεώτεραι· οὐδέ τι κείνῃ
 ἄνδρες ἐξέρχονται, ἀλλ' ἀθανάτων δόος ἐστίν.
 Ἐνθ' οὖν εἰσελασαν, πρὶν εἰδότες· ἡ μὲν ἔπειτα
 ἡπείρῳ ἐπέκελεσεν, ὅσον τ' ἐπὶ ἡμισυ πάσης,
 115 σπερχομένη· τοίων γὰρ ἐπείγετο χέρος' ἑρετῶν.
 Οἱ δ' ἐκ νηὸς βάντες εὐζύγου ἡπειρόνδε
 πρῶτον Ὀδυσσῆα γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἄειραν
 αὐτῷ σὺν τε λίνῳ καὶ ῥήγῃ σιγαλόεντι·
 καὶ δ' ἄρ' ἐπὶ ψαμάθῳ ἔθεσαν δεσμημένον ὕπνῳ,
 120 ἐκ δὲ κτήματ' ἄειραν, ἃ οἱ Φαίηκες ἀγαυοὶ
 ὤπασαν οἴκαδ' ἰόντι διὰ μεγάρησιν Ἀθήνην.
 Καὶ τὰ μὲν οὖν παρὰ πυθμὲν' ἐλαίης ἀθρόα θῆκαν
 ἐκτὸς δόου, μὴ ποῦ τις ὀδύειν ἀνθρώπων
 πρὶν γ' Ὀδυσσῆ' ἔγρεσθαι ἐπελθὼν δηλήσαιο·
 125 αὐτοὶ δ' αὖτ' οἴκονδε πάλιν κίον. — Οὐδ' Ἐνοσίχθων
 λήθετ' ἀπειλῶν, τὰς ἀντιθέμῃ Ὀδυσσῆϊ
 πρῶτον ἐπηπειλῆσε, Διὸς δ' ἐξείρετο βουλὴν·
 Ζεῦ πάτερ, οὐκέτ' ἔγωγε μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν
 τιμῆεις ἔσομαι, ὅτε με βροτοὶ οὔτι τίουσιν,
 130 Φαίηκες, τοῖσπερ τοῖς ἐμῇ ἔξ εἰσι γενέθλης.
 Καὶ γὰρ νῦν Ὀδυσσῆ' ἐφάμην κακὰ πολλὰ παθόντα
 οἴκαδ' ἐλευσεσθαι· νόστον δέ οἱ οὔποτε' ἀπηύρων
 πάγχυ, ἐπεὶ σὺ πρῶτον ὑπέσχεο καὶ κατένευσας.
 Οἱ δ' εὐδον· ἐν νηϊ ὅθ' ἐπὶ πόντον ἄγοντες
 135 κάτθεσαν εἰν Ἰθάκῃ, ἔδωσαν δέ οἱ ἄσπετα δῶρα,
 χαλκὸν τε χρυσὸν τε ἄλις ἐσθλὰ δ' ὑφαντήν,
 πολλὰ, ὅσ' ἂν οὐδέποτε Τροίης ἐξήρατ' Ὀδυσσεύς,
 εἴπερ ἀπήμων ἦλθε, λαχὼν ἀπὸ ληϊδος αἶσαν.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 140 ὦ πόποι, ἔννοσίγαι· εὐρυσθενές, ὅλον ἔειπες.
 Οὐτὶ σ' ἀτιμάζουσι θεοί· χαλεπὸν δέ καν εἴη,
 πρεσβύτατον καὶ ἀριστον ἀτιμήσιν ἰαλλεῖν.
 Ἄνδρῶν δ' εἴπερ τίς σε βίη καὶ κάρτει εἴκων
 οὔτι τίει, σοὶ δ' ἐστὶ καὶ ἔξοπλῳ τίσις αἰεὶ.
 145 Ἐρῶν, ὅπως ἐθέλεις καὶ τοῖ φῶλον ἔπλετο θυμῷ.
 Τὸν δ' ἡμέμβετ' ἔπειτα Ποσειδάων ἔνοσίχθων·
 αἶψά κ' ἔρων ἔρξαιμι, Κελαινεφές, ὥς ἀγορεύεις·
 ἀλλὰ σὺν αἰεὶ θυμὸν ὀπιζομαι ἡδ' ἀλεινῶ.
 Νῦν αὖ Φαίηκων ἐθέλω περικαλλέα νῆα,
 150 ἐκ πομπῆς ἀνιοῦσαν, ἐν ἡεροειδέϊ πόντῳ
 ῥαῖσαι· ἵν' ἡδὴ σκῶνται, ἀπαλλῆλῳσι δὲ πομπῆς
 ἀνθρώπων· μέγα δέ σφιν ὄρος πόλει ἀμφοκαλύψαι.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 ὦ πέπον, ὡς μὲν ἐμῷ θυμῷ δοκεῖ εἶναι ἄριστα,
 155 ὁππότε κεν δὴ πάντες ἐλαυνομένην προΐδωνται

At in vertice portus patulis ramis-oliva est :
 prope autem ipsam, antrum amœnum, obscurum,
 sacrum Nympharum, quæ Naiades vocantur.
 Intus vero crateresque et amphoræ sunt
 lapideæ : ibi autem lapinde mellificæ apes.
 Intus sunt et juga lapidea prælonga, in quibus Nymphae
 pallia texunt purpura, mirabile visu :
 intus et aquæ perpetuo-fluentes. Duæ autem ei fores sunt ;
 hæc quidem ad Boream, permeabiles hominibus,
 illæ autem ad Notum sunt, diviniiores : neque omnino illæ
 homines intrant, sed immortalium via est.
 Huc illi navem adegerunt, locum prius scientes : ea quidem
 postea] terræ appulsa-est, quantum ad didimium totius,
 concitata ; tallum enim impellebatur manibus remigum.
 Illi autem ex navi egressi bonis-transstris-instructa in-terram
 primum Ulyssem cava ex navi sustulerunt,
 ipso cumque linteo et stragulis splendidis ;
 atque in arena deposuerunt, oppressum somno :
 extulerunt autem bona, quæ ei Phæaces illustres
 dederant domum eunti, propter magnanimam Minervam.
 Et ea quidem inde ad imum olivæ conferta posuerunt
 extra viam, ne forte quis viatorum hominum,
 antequam Ulysses expergisceretur, aggressus ea violaret :
 ipsi vero rursus domum redibant. Neque Neptunus
 obliviscebatur minarum, quas deo-pari Ulyssi
 primum minatus-erat, Jovis autem expetebat consilium :
 Jupiter pater, haud-amplius ego inter immortales deos
 honoratus ero, quum me vel mortales minime honorant,
 Phæaces, qui sane a-mea oriundi sunt stirpe.
 Etenim nunc Ulyssem putabam mala multa passum
 domum venturum ; reditum vero illi nunquam auserebam
 penitus, quoniam tu primum promisisti et annuisti.
 Hi autem dormientem in navi veloci super pontem vehentes
 deposuerunt in Ithaca, dederuntque ei immensa dona,
 æsque, aurumque abunde, vestesque textilibus,
 multa, quot nunquam Troja extalisset Ulysses,
 si incolamus venisset, sortitus de præda portionem.
 Hunc autem respondens affatus-est nubes-cogens Jupiter :
 papæ ! Neptune late-potens, quale hoc dixisti !
 nequaquam te despiciunt dii ; grave vero esset,
 antiquissimum et præstantissimum ignominia prosequi.
 Hominum autem si quis te viribus et robori suo obsequens
 non honorat, tibi tamen est et in-posterum ultio semper.
 Fac, sicut vis et tibi gratum est animo.
 Huc autem respondit deinde Neptunus terræ-concussor :
 statim ego fecerim, Atrarum-nubium-coactor, sicut dicis ;
 sed tuam semper iram observo et evito.
 Nunc vero Phæacum volo perpulcræ navem,
 ex deductione revertentem, in obscuro ponto
 perdere ; ut jam abstineant, desistantque a-deductione
 hominum ; magnum vero ipsius montem urbi obducere.
 Hunc autem respondens affatus-est nubes-cogens Jupiter :
 o bone, sic quidem meo animo videtur esse optimum,
 quum jam omnes incitatem instuebuntur

λαοὶ ἀπὸ πόλιος, θεῖναι λίθον ἐγγυθὶ γαίης,
νηὶ βοῇ ἔκελον· ἵνα θαυμάζωσιν ἅπαντες
ἄνθρωποι· μέγα δέ σφιν ὄρος πόλει ἀμφικαλύψει.

160 Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσε Ποσειδάων ἑνοσίχθων,
βῆ β' ἵμεν ἐς Σχερίην, ὅθι Φαίηκες γεγάσιν.
'Ενθ' ἔμεν· ἡ δὲ μάλα σχεδὸν ἤλυθε ποντοπόρος νηὺς,
ῥίμῃα διωκομένη· τῆς δὲ σχεδὸν ἦλθ' ἑνοσίχθων,
ὅς μιν ἄαν ἔθηκε καὶ ἐρρίζωσεν ἔνερθεν,
χειρὶ καταπρηνεὶ ἐλάσας· ὁ δὲ νόσφι βεβήκει.

165 Οἱ δὲ πρὸς ἀλλήλους ἔπεα περόεντ' ἀγόρευον
Φαίηκες δολιχίηρες, ναυσίκλυτοι ἄνδρες.
'Ὡδε δέ τις εἶπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·

'Ὁ μοι, τίς δὴ νῆα βοῇ ἐπέδωκ' ἐνὶ πόντῳ,
οἴκαδ' ἐλαινομένην; καὶ δὴ προῦφάνετο πᾶσα.

170 'Ὡς ἄρα τις εἶπεσσε· τὰ δ' οὐκ ἴσαν, ὥς ἐτέτυκτο.
Τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·

'Ὁ πόποι, ἡ μάλα δὴ με παλαίφατα θέσφαθ' ἱκάνει
πατὴρ ἐμοῦ, ὃς ἔφασκε Ποσειδάων' ἀγάσασθαι
ἡμῖν, οὐνεκα πομπὴ ἀπήμονές εἰμεν ἀπάντων.

175 Φῆ ποτὲ Φαιήκων ἀνδρῶν περικαλλέα νῆα,
ἐκ πομπῆς ἀνιούσαν, ἐν ἡροειδέϊ πόντῳ
ῥαισέμεναι, μέγα δ' ἦμιν ὄρος πόλει ἀμφικαλύψει.
'Ὡς ἀγόρευ' ὁ γέρων· τάδε δὴ νῦν πάντα τελεῖται.
'Αλλ' ἀγεθ', ὥς ἂν ἐγὼν εἰπω, πειθώμεθα πάντες·

180 πομπῆς μὲν παύσασθε βροτῶν, ὅτε κέν τις ἔκηται
ἡμέτερον προτὶ ἄστυ· Ποσειδάωνι δὲ ταύρους
δώδεκα κεκριμένους ἱερεύσομεν, αἳ κ' ἐλέσῃ,
μηδ' ἡμῖν περίμηκες ὄρος πόλει ἀμφικαλύψῃ.

'Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἔδδεισαν, ἐτοιμάσαντο δὲ ταύρους.

185 'Ὡς οἱ μὲν β' εὐχοντο Ποσειδάωνι ἀνακτὶ
δήμου Φαιήκων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
ἑσταότες περὶ βωμόν. — 'Ὁ δ' ἔγρετο δῖος Ὀδυσσεύς,
εὐδὼν ἐν γαίῃ πατρῴῃ, οὐδὲ μιν ἔγνω,
ἥδη δὴν ἀπείων· περὶ γὰρ θεὸς ἡέρα γεῦεν

190 Παλλὰς Ἀθηναίη, κούρη Διός· ὅφρα μιν αὐτὸν
ἄγνωστον τεύξειεν ἑκαστὰ τε μυθήσαιτο,
μή μιν πρὶν ἀλογος γνοῖται ἀσσοὶ τε φίλοι τε,
πρὶν πᾶσαν μνηστῆρας ὑπερβασίην ἀποτίσαι.

Τούνεκ' ἄρ' ἀλλοειδέα φαίνεσθε πάντα ἀνακτὶ,
ἀτραπιτοὶ τε διηνεκές λιμένες τε πᾶν ὁρμιόμοιοι
πέτραι τ' ἡλίσσονται καὶ δένδρεα τηλεθώοντα.
Στῆ δ' ἄρ' ἀνάβας καὶ β' εἰσὶδε πατρίδα γαίαν·
ῥιμυξέν τ' ἄρ' ἔπειτα καὶ ὦ πεπλήγητο μηρῷ
χεροὶ καταπρηνέσσ'· ὀλοφυρόμενος δ' ἔπος ἠύδα·

200 'Ὁ μοι ἐγὼ, τέων αὐτὲ βροτῶν ἐς γαίαν ἱκάνω;
ἦ β' οἳ ὕβρισταὶ τε καὶ ἄρριοι οὐδὲ δίκαιοι,
ἡ δὲ φιλόξενοι, καὶ σφιν νόος ἐστὶ θεοῦδής;
πῇ δὴ χρήματα πολλὰ φέρω τῆδε; πῇ τε καὶ αὐτὸς
παίζομαι; αἶψ' ὄφελον μείναι παρὰ Φαίηκεσσιν

205 αὐτοῖ· ἐγὼ δὲ κεν ἄλλον ὑπερμενέων βασιλῆων
ἐξικόμην, ὃς κέν μ' ἐρίλει καὶ ἔπεμπε νέεσθαι.
Νῦν δ' οὐτ' ἄρ' πῃ θέσται ἐπίσταμαι οὐδὲ μὲν αὐτοῦ
καλλείψω, μή πως μοι ὀλοὺ ἄλλοις γένηται.

'Ὁ πόποι, οὐκ ἄρα πάντα νοήμονες οὐδὲ δίκαιοι

cives ab urbe, *tum eam* facere lapidem prope terram
navi veloci similem : ut admirentur omnes
homines ; magnum vero ipsis montem urbi obducere.

Ac postquam hoc audiverat Neptunus terræ-concussor,
profectus est ire in Scheriam, ubi Phæaces sunt.
Illic manebat : hæc vero valde prope venit, pontum-transiens
navis,] celeriter impulsa ; eam autem prope venit Neptunus,
qui ipsam lapidem reddidit, et radicari-fecit inferne,
manu prona percussam : ipse autem discessit.

Illi vero inter se verba alata loquebantur,
Phæaces longis remis-utentes, navibus-inclyti viri.
Sic autem aliquis dicebat intuitus propinquum alium :

Eheu, quis jam navem velocem ligavit in ponto,
domum-versus actam? et jam apparebat tota.

Sicaliquis dicebat : hæc autem nesciebant quomodo facta
essent.] Inter-eos vero Alcinoos concionatus est et dixit :

Dii-boni! certe omnino jam me antiqua vaticinia assequun-
tur] patris mei, qui dicebat Neptunum iratum-esse
nobis, quoniam deductores tuli sumus omnium.

Dixit aliquando Phæacum virorum se perpulcrum navem,
ex deductione revertentem, in obscuro ponto
perditurum, magnumque nobis montem urbi obducturum.

Sic dicebat senex ; hæc vero nunc omnia perficiuntur.

Sed agite, sicut ego dixero, pareamus omnes :
a-deductione quidem desistite mortalium, quando aliquis ve-
nerit] nostram ad urbem : Neptuno autem tauros
duodecim electos sacrificabimus, si forte misereatur,
neque nobis ingentem montem urbi obducatur.

Sic dixit : illi autem timuerunt, paraveruntque tauros.

Sic hi quidem supplicabant Neptuno regi,
populi Phæacum ductores et principes,
stantes circum altare. Exspectatus est autem divinus Ulysses,
cubans in terra patria, neque ipsam cognovit,
jam diu quum-abfuisset ; nam dea nebulam circumfuderat,
Pallas Minerva, filia Jovis ; ut eum ipsum
ignotum faceret, singulaque ediceret,
ne ipsum prius uxor cognosceret civesque, amicique,
quam omnem proci contumeliam luisset.

Propterea mutata-forma videbantur omnia regi,
viæque perpetuæ, portusque undique-stationibus-apti,
petræque præcipites, et arbores virentes.
Stetit autem quum-exsurrexisset, et inspexit patriam terram;
flevitque deinde, et sua percussit femora
manibus pronis ; lugensque verbum dixit :

Hei mihi, quorumnam demum hominum in terram veni?
numquid hi injuriosique et crudeles, neque justī?
an hospitales, et ipsis mens est deorum-reverens?
quanam jam bona multa fero hæc? quanam autem et ipse
vago? utinam mansissent apud Phæacas
illic; ego vero ad alium magnanimorum regum
pervenissem, qui me amice-excepisset et deduxisset ut-redi-
rem.] Nunc vero nec usquam ex seponere scio, neque illic
relinquam, ne forte mihi præda aliis fiant.

Dii boni! non ergo omnino sapientes, neque justī

- 210 ἦσαν Φαιήκων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
οἳ μ' εἰς ἄλλην γαίαν ἀπήγαγον, ἥ τέ μ' ἔφαντο
ἄξιν εἰς Ἰθάκην εὐδείελον, οὐδ' ἐτέλεσσαν.
Ζεὺς σφείας τίσαςθ' ἱκετήσιος, ὅτε καὶ ἄλλους
ἀνθρώπους ἐφορᾷ καὶ τίνεται, ὅστις ἀμάρτη.
- 215 Ἄλλ' ἄρα δὴ τὰ χρέματ' ἀριθμήσω καὶ ἰδωμαι,
μή τι μοι οἴχωνται κοιλῆς ἐπὶ νηὸς ἄγοντες.
Ῥεῖσι πῶν τρίποδας περικαλλέας ἡδὲ λέβητας
ῥιθίμει καὶ χρυσὸν ὕφαντά τε εἴματα καλά.
Τῶν μὲν ἄρ' οὔτι πόθεν δ' ὅδ' ὀδύρετο πατρίδα γαίαν,
220 ἐρπύζων παρὰ θίνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
πολλ' ὀλοφυρόμενος. Σχεδόνθεν δέ οἱ ἦλθεν Ἀθήνη,
ἀνὸρὶ δέμας εἰκυία νέω ἐπιθώτορι μῆλων,
παναπάλῳ, οἷοί τε ἀνάκτων παῖδες ἔασιν,
δίπτυγον ἄμφ' ὁμοισιν ἔχουσ' εὐεργέα λώπην·
225 ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσι πέδιλ' ἔχε, χερσὶ δ' ἄκοντα.
Τὴν δ' Ὀδυσσεὺς γῆθησεν ἰδὼν καὶ ἐναντίος ἦλθεν,
καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ῥ φίλ', ἔπει σε πρῶτα κιχάνω τῷδ' ἐνὶ γῶρῳ,
γαίρῃ τε καὶ μὴ μοί τι κακῷ νόῳ ἀντιβολήσῃς,
230 ἀλλὰ σάω μὲν ταῦτα, σάω δ' ἐμέ· σοὶ γὰρ ἔγωγε
εὐχομαι ὥστε θεῶ καὶ σευ φίλα γούναθ' ἰκάνω.
Καὶ μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὅρρ' εὖ εἰδῶ·
τίς γῆ, τίς δῆμος, τίνες ἀνέρες ἐγγεγάσιν;
ἥ πού τις νήσων εὐδείελος ἥ τις ἀκτὴ
235 κεῖθ' ἄλλ' κεκλιμένη ἐριβώλακος ἡπείροιο;
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
νήπιός εἰς, ὧ ξεῖν', ἥ τηλόθεν εἰλήλουθας,
εἰ δὲ τήνδε τε γαῖαν ἀνείρεαι. Οὐδέ τι λῆην
οὕτω νώνυμός ἐστιν· ἴσασι δέ μιν μάλα πολλοί,
240 ἡμὲν ὅσμι ναίουσι πρὸς Ἡῶι τ' Ἡελίῳ τε,
ἡδ' ὅσσοι μετόπισθε ποτὶ ζόρον ἡρρόεντα.
Ἦτοι μὲν τρηγεῖα καὶ οὐχ' ἱππῆλατός ἐστιν,
οὐδὲ λῆην λυπρὴν, ἀτὰρ οὐδ' εὐρεῖα τέτυκται.
Ἐν μὲν γὰρ οἱ σίτος ἀθέσφατος, ἐν δέ τε ὄϊνος
245 γίγνεται· αἰεὶ δ' ὁμῆρος ἔχει τεθλαυῖα τ' ἐέρση·
αἰγίβοτος δ' ἀγαθὴ καὶ βούβοτος· ἔστι μὲν ὕλη
παντοίη, ἐν δ' ἄρδμοι ἐπηετανοὶ παράσιν.
Τῷ τοι, ξεῖν', Ἰθάκης γε καὶ ἐς Τροίην ὄνομ' ἔχει,
τήν περ τηλοῦ φασὶν Ἀχαιῖδος ἐμμεναι αἰῆς.
250 Ῥε φάτο· γῆθησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
χαίρων ἥ γαίῃ πατρίῳι, ὥς οἱ ἔειπεν
Παλλὰς Ἀθηναίη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο·
καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
οὐδ' ὅγ' ἀληθέα εἶπε, πάλιν δ' ὅγε λάξετο μῦθον,
255 αἰεὶ ἐνὶ στήθεσσι νόον πολυκερδέα νομῶν·
Πυνανόμην Ἰθάκης γε καὶ ἐν Κρήτῃ εὐρεῖη,
τηλοῦ ὑπὲρ πόντου· νῦν δ' εἰλήλουθα καὶ αὐτὸς
χρήμασι σὺν τοῖςδεσσι· λιπὼν δ' ἔτι παισὶ τοσαῦτα
φεύγω, ἔπει φίλον υἱὰ κατέκτανον Ἰδομενῆος,
260 Ὀρσιλοχον πόδας ὠκύν, ὃς ἐν Κρήτῃ εὐρεῖη
ἀνέρας ἀλφειστὰς νῖκα ταχέεσσι· πόδεσσιν·
οὐνεκά με στερέσαι τῆς ληΐδος ἤθελε πάσης
Τρωϊάδος, τῆς εἵνεκ' ἐγὼ πάθον ἄλγεα θυμῷ

erant Phaeacum ductores et principes,
qui me in aliam terram abduxerunt : certe me dicebant
ducturos se in Ithacam late-conspiciam; nec perfecerunt
Jupiter ipsos ulciscatur supplicum-custos, qui et alios
homines inspicit et punit, quicunque peccet.

Verum age jam bona numerabo et videbo,
ne-quid mihi abierint cava in navi auferentes.

Sic locutus, tripodas perpulcros et lebetas
numerabat, et aurum, textiliaque vestimenta pulcra.
Horum quidem nihil desiderabat : verum lugebat patriam ter-
ram,] reptans juxta litus sonori maris,
multum lamentans. Prope autem cum venit Minerva,
viro corpore assimilata juveni, pastori ovium,
perdelicato, quales quidem regum filii sunt,
duplicem circa humerum habens pulcre-factam vestem;
pedibus vero sub nitidis calceos habebat, manumque jaculum.
Hanc autem Ulysses gaudebat conspicatus, et obvius venit,
et ipsam compellans verbis alatis allocutus-est :

O amice, quandoquidem te primum invenio hoc in loco,
salveque, et neutiquam mihi malo animo occurreris;
sed serva quidem hæc, serva autem et me; tibi enim ego
supplico, tanquam deo, et ad-tua cara genua accedo.
Et mihi hæc dic vere, ut bene sciam :
quæ hæc est terra? quis populus? qui viri insunt?
an aliqua insularum late-conspicua, an aliquod litus
hoc jacet mari acclinatum glebosæ continentis?

Hunc autem contra allocuta-est dea caesiis-oculis Minerva:
stultus es, o hospes, aut e-longinquo venisti,
si revera de-hac terra interrogas. Neutiquam nimis
adeo ignobilis est; norunt vero eam admodum multi,
sive quotquot habitant ad Auroramque Solemque,
sive quoquot in-averso ad caliginem obscuram.
Nempe aspera quidem et non equitabilis est;
nec valde exilis, at neque lata est.

In ea enim frumentum copiosum, in ea autem et vinum
oritur : semper vero pluvia tenet eam fecundusque ros :
caprisque-pascendis bona et -bobus; est quidem silva
omnigena, ibique aquationes perennes adsunt.
Itaque, hospes, Ithacæ sane et in Trojam nomen pervenit,
quam-quidem procul dicunt Achaica esse a-terra.

Sic dixit : lætatus-est autem audens divinus Ulysses,
gaudens sua terra patria, sicut ei dixerat
Pallas Minerva, filia Jovis ægidem-tenentis :
et ipsam compellans verbis alatis allocutus-est;
neque is vera dixit, ex-obliquo vero instruebat sermonem,
semper in pectore mentem perastutam agitans :

Audiebam de-Ithaca quidem etiam in Creta lata,
longe trans pontum; nunc autem hæc veni et ipse
bonis cum hisce; relictis vero adhuc apud-filios tantis
fugi, quoniam dilectum filium interfeci Idomenei,
Orsilochum pedibus velocem, qui in Creta lata
viros ingeniosos vincebat velocibus pedibus :
quoniam me privare præda volebat omni
Trojana : cuius gratia ego passus-eram dolores animo,

ἀνδρῶν τε πτολέμους ἀλεγεινά τε κύματα πείρων
 265 οὔνεκ' ἄρ' οὐχ ὃ πατρὶ χαρίζομενος θεράπευον
 δῆμω ἐνὶ Τρώων, ἀλλ' ἄλλων ἥρχον ἑταίρων.
 Τὸν μὲν ἐγὼ κατιόντα βάλλον χαλκῆρ' εἰς δουρὶ
 ἀγρόθεν, ἐγγυρὶ δδοίοιο λοχησάμενος σὺν ἑταίρῳ
 νύξ δὲ μάλα θυνοφερὴ κατέρχ' οὐρανὸν, οὐδέ τις ἡμέρις
 270 ἀνθρώπων ἐνόησε· λάθον δέ εἰ θυμὸν ἀπούρας.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τόνγε κατέκτανον δῆϊ χαλκῷ,
 αὐτίκ' ἐγὼν ἐπὶ νῆα κίων Φοίνικας ἀγαυοὺς
 ἐλλισάμην καὶ τρην μενοεικέα ληίδα δῶκα·
 τοὺς μ' ἐκέλευσα Πύλονδε καταστήσαι καὶ ἐφέσσαι
 275 ἥ εἰς Ἥλιδα διᾶν, ὅθι κρατέουσιν Ἑπείοι.
 Ἄλλ' ἥτοι σφέας κείθεν ἀπάνωτο ἰς ἀνέμοιο,
 πολλὰ ἀεκαζόμενους· οὐδ' ἤθελον ἐξαπατήσai.
 Κεῖθεν δὲ πλαγχθέντες ἱκάνομεν ἐνθάδε νυκτός·
 σπουδῇ δ' ἐς λιμένα προερέσσαμεν, οὐδέ τις ἡμῖν
 280 δόρυ μνηστὴς ἔην, μάλα περ χατέουσιν ἐλέσθαι·
 ἀλλ' αὐτως ἀποθάντες ἐκέμειθα νηὸς ἅπαντες.
 Ἐνθ' ἐμὲ μὲν γλυκὺς ὕπνος ἐπῆλυθε κεκμηῶτα·
 οἱ δὲ χρήματ' ἐμὰ γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἐλόντες
 κάθισαν, ἐνθα περ αὐτὸς ἐπὶ ψαμάθοισιν ἐκείμην.
 285 Οἱ δ' ἐς Σιδονίην εὐναιομένην ἀναβάντες
 ὄχοντ'· αὐτὰρ ἐγὼ λιπόμην ἀκαχήμενος ἤτορ.
 Ὡς φάτο· μείδῃσεν δὲ θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
 χεῖρὶ τέ μιν κατέρεξε· δέμας δ' ἤϊκτο γυναικί
 καλῇ τε μεγάλῃ τε καὶ ἀγλαὰ ἔργ' εἰδυίῃ·
 290 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Κερδάλιος κ' εἴη καὶ ἐπίκλοπος, ὅς σε παρέλθοι
 ἐν πάντεσσι δόλοισι, καὶ εἰ θεὸς ἀντιάσειεν.
 Σχέτλιε, ποικιλομήτα, δόλων ἄτ', οὐκ ἄρ' ἐμελλες
 οὐδ' ἐν σῇ περ ἐὼν γαίῃ λήξειν ἀπατάων
 295 μύθων τε κλοπῶν, οἳ τοι πεδόμεν φίλοι εἰσίν;
 Ἄλλ' ἄγε, μηκέτι ταῦτα λεγόμενα, εἰδότες ἄμφω
 κέρδε'· ἐπεὶ σὺ μὲν ἔσσι βροτῶν ὄχ', ἄριστος ἀπάντων
 βουλῇ καὶ μύθοισιν, ἐγὼ δ' ἐν πᾶσι θεοῖσιν
 μήτι τε κλέομαι καὶ κέρδεσιν· οὐδὲ σὺγ' ἔγνωκ
 300 Παλλάδ' Ἀθηναίην, κούρην Διὸς, ἥ τε τοι αἰεὶ
 ἐν πάντεσσι πόνοισι παρίσταμαι ἡδὲ φυλάσσω,
 καὶ δέ σε Φαιήκεσσι φίλον πάντεσσιν ἔθηκα.
 Νῦν αὖ δεῦρ' ἰκόμην, ἵνα τοι σὺν μῆτιν ὑφῆνω
 χρήματά τε κρύψω, ὅσα τοι Φαίηκες ἄγαυοὶ
 305 ὥπασαν, οἴκαδ' ἰόντι, ἐμῇ βουλῇ τε νόρῳ τε,
 εἴπω θ', ὅσα τοι αἶσα δόμοις ἐνὶ ποιητοῖσιν
 κήδε' ἀνασχέσθαι· σὺ δὲ τετλάμεναι καὶ ἀνάγκῃ,
 μηδὲ τω ἐκφάσθαι, μήτ' ἀνδρῶν μήτε γυναικῶν,
 πάντων, οὔνεκ' ἄρ' ἤλθες ἀλώμενος· ἀλλὰ σιωπῇ
 310 πάσχειν ἀλγεα πολλὰ, βίας ὑποδέγμενος ἀνδρῶν.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 ἀργαλέον σε, θεὰ, γνῶναι βροτῶν ἀντιάσαντι, [σεύς·
 καὶ καλ' ἐπισταμένῳ· σὲ γὰρ αὐτὴν παντὶ ἔισκει.
 Τοῦτο δ' ἐγὼν εὖ οἶδ', ὅτι μοι πάρος ἡπίη ἦρσα,
 315 εἴως ἐν Τροίᾳ πολεμιζόμεν υἱὲς Ἀχαιῶν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ Πριάμοιο πόλιν διεπέρασαμεν αἰπὴν,
 βῆμεν δ' ἐν νήεσσι, θεὸς δ' ἐκέδασσεν Ἀχαιοὺς,

virorumque bella, tristesque undas transiens :
 quoniam scilicet haud suo patri gratificans serviebam
 populo in Trojanorum, sed aliis imperabam sociis.
 Hunc quidem ego revertentem percussi ærata hasta
 ex-agro, prope viam insidiatus cum socio :
 nox vero valde obscura tenebat cælum, nec quisquam nos
 hominum animadvertit : latui autem illum anima spolians.
 Ac postquam hunc interfeceram acuto ære,
 statim ego ad navem profectus Phœnicas illustres
 oravi, et ipsis animo-gratam prædam dedi :
 hos me iussi in-Pylum deferre et collocare,
 vel in Elidem divinam, ubi dominantur Epei.
 Sed sane ipsos illinc depulit vis venti
 admodum invitos ; neque volebant me fallere.
 Illinc autem vagati venimus huc noctu :
 ægre vero in portum remorum-ope-appulimus, neque ulla no-
 bis] cœnæ cogitatio erat, valde licet indigentibus sumere ;
 sed sic temere jacebamus egressi e-navi omnes.
 Illic me quidem dulcis somnus invasit defessum :
 illi autem bona mea cava e navi extracta
 deposuerunt, ubi quidem ipse in arenis jacebam.
 Hi vero in Sidoniam bene-habitatam navi conscensa
 abierunt ; at ego relictus-sum dolens corde.
 Sic dixit : risit autem dea cæcis-oculis Minerva,
 manque ipsum demulsit ; corpore vero assimilata est mulieri
 pulcræque magnæque, et illustria opera scienti ;
 et ipsum compellans verbis alatis allocuta est :
 Astutus esset et fallax, qui te superaret
 in omnibus dolis, etiam si deus tibi occurreret.
 Intractabilis, versute, dolorum insatiabilis, non ergo eras,
 ne in tua quidem quum-esses terra, destitutus a-fallaciis,
 verborumque fraudibus, quæ tibi ab-ortu amicæ sunt ?
 Sed age, ne-amplius hæc inter-nos-seramus, scientes ambo
 dolos : quia tu quidem es hominum longe optimus omnium
 consilio et verbis ; ego autem inter omnes deos
 consilioque celebror et dolis : nec tu-scilicet novisti
 Palladem Minervam, filiam Jovis, quæ tibi semper
 in omnibus laboribus asto, et te servo,
 et vero te Phæacibus gratum reddidi.
 Nunc vero rursus huc veni, ut tibi consilium contexam,
 bonæque abscondam, quotquot tibi Phæaces illustres
 dederunt, domum proficiscenti, meo consilioque menteque ;
 dicamque, quantos tibi fatale est ædibus in structis
 dolores perferre ; tu vero tolera etiam necessitate ;
 neu cuquam eloquere, nec virorum nec mulierum,
 omnium, quod veneris vagans : sed tacite
 patere dolores multos, injurias sustinens virorum.
 Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses
 difficile est te, dea, cognoscere mortali congresso,
 etiam admodum scienti : te enim ipsum cuilibet assimilas.
 Hoc autem ego bene novi, quod mihi antea benigna eras,
 dum in Troja pugnabamus filii Achivorum.
 At postquam Priami urbem destruximus altam,
 ivimusque in navibus, deusque dissipavit Achivos,

οὐ σέγ' ἔπειτα ἴδον, κούρη Διὸς, οὐδ' ἐνόησα
 νηὸς ἑμῆς ἐπιβᾶσαν, ὅπως τί μοι ἄλλος ἀλάλκοις.
 320 [ἀλλ' αἰεὶ φρεσὶν ᾗσιν ἔχων δεδαίγμενον ἦτορ
 ἠλώμενη, εἰώς με θεοὶ κακότητος ἔλυσαν·
 πρὶν γ' ὅτε Φαίηκων ἀνδρῶν ἐν πτόνι δῆμῳ
 θάρσυνάς τ' ἐπέεσσι καὶ ἐς πόλιν ἡγαγες αὐτή.]
 Νῦν δέ σε πρὸς πατρός γουνάζομαι — οὐ γὰρ ὅτω
 325 ἤκειν εἰς Ἴθακὴν εὐδείελον, ἀλλὰ τιν' ἄλλην
 γαῖαν ἀναστρέφομαι· σέ δὲ κερτομέουσιν οἶω
 ταῦτ' ἀγορεύεμεναι, ἦν' ἑμάς φρένας ἡπεροπεύσης —
 εἰπέ μοι, εἰ ἐτεόν γε φίλην ἐς πατρίδ' ἱκάνω.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 330 αἰεὶ τοι τοιοῦτον ἐνὶ στήθεσσι νόημα·
 τῷ σε καὶ οὐ δύναμαι προλιπεῖν δύστηνον ἐόντα,
 οὐνεκ' ἐπητής ἐσσι καὶ ἀγχίνους καὶ ἐχέφρων.
 Ἀσπασίως γάρ κ' ἄλλος ἀνὴρ ἀλαλγόμενος ἐλθὼν
 ἴετ' ἐνὶ μεγάροις ἰδέειν παιδᾶς τ' ἀλοχόν τε·
 335 σοὶ δ' οὕτω φίλον ἐστὶ δαήμεναι οὐδὲ πυθέσθαι,
 πρὶν γ' ἔτι σῆς ἀλόχου πειρήσασαι, ἥτε τοι αὐτως
 ᾗσται ἐνὶ μεγάροισιν· οἷζυραὶ δὲ οἱ αἰεὶ
 φθίνουσιν νύχτες τε καὶ ἡμέραι δακρυχεοῦσθαι.
 Αὐτὰρ ἐγὼ τὸ μὲν οὕτωτ' ἀπίστεον, ἀλλ' ἐνὶ θυμῷ
 340 ᾗδε, ὅ νοστήσεις ὁλέσας ἀπο πάντας ἐταίρους.
 Ἀλλὰ τοι οὐκ ἐθέλησα Πησείδωνι μάχεσθαι,
 πατροκασιγνήτω, ὃς τοι κότον ἐνέβeto θυμῷ,
 χωόμενος ὅτι οἱ υἱὸν φίλον ἐξαλάωσας.
 Ἄλλ' ἄγε τοι δείξω Ἴθάκης ἔδος, ὅρα πεποιθῆς.

345 Φόρυκνος μὲν ὅδ' ἐστὶ λιμὴν, ἁλίοιο γέροντος·
 ᾗδε δ' ἐπὶ κρατὸς λιμένος τανύφυλλος ἐλαίη·
 [ἀργόη δ' αὐτῆς ἀντρον ἐπήρατον, ἡεροειδᾶς,
 ἱρὸν Νυμφᾶων, αἱ νηϊάδες καλέονται.]
 τοῦτο δὲ τοι σπέος ἐστὶ κατρηφές, ἐνὸν σὺ πολλὰς

350 ἔρδεσκες Νύμφῃσι τεληέσσας ἑκατόμβας·
 τοῦτο δὲ Νηριτὸν ἐστίν, ὅρος καταειμένον ὕλην.

Ἦς εἰπούσα θεὰ σκέδασ' ἥερα· εἰσαντο δὲ γῶν·
 γήθησέν τ' ἄρ' ἔπειτα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 χαίρων ἥ γαίῃ· κύσε δὲ ζείδωρον ἄρουραν.

355 Αὐτίκα δὲ Νύμφῃς ἡρήσατο, χεῖρας ἀνασχών·
 Νύμφαι νηϊάδες, κούραι Διὸς, οὐποτ' ἐγῶγε
 ὤψεσθ' ὕμῃ· ἐφάμην· νῦν δ' εὐχολῆς ἀγανῆσιν
 χαίρειτ'· ἀτὰρ καὶ δῶρα διδώσομεν, ὥς τὸ πάρος περ,
 αἶ κεν ἔᾳ πρόφρων με Διὸς θυγάτηρ ἀγελείη

360 αὐτόν τε ζῶειν καὶ μοι φίλον υἱὸν ἀέξῃ.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Ὀρᾶσαι, μὴ τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῆσι μελόντων.
 Ἀλλὰ χρήματα μὲν μυχρὶ ἀντροῦ θεσπεσίῳ
 θειομέν αὐτίκα νῦν, ἵνα περ τάδε τοι σῶα μείνῃ·
 365 αὐτοὶ δὲ φραζώμεθ', ὅπως ὅχ' ἀρίστα γένηται.

Ἦς εἰπούσα θεὰ δῦνε σπέος ἡεροειδῆς,
 μαιομένη κευθυμένας ἀνὰ σπέος· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 ἄσσον πάντ' ἐφόρει, χρυσὸν καὶ ἀτειρέα χαλκὸν
 εἰματὰ τ' εὐποίητα, τὰ οἱ Φαίηκες ἔδωκαν.

370 Καὶ τὰ μὲν εὖ κατέθηκε· λίθον δ' ἐπέθηκε θυρῇσιν
 Παλλὰς Ἀθηναίη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο.

haud te postea vidi, filia Jovis, neque animadverti
 navem meam ingressam, ut aliquem mihi dolorem arceres.
 [sed semper mente propria habens distractum cor
 vagabar, donec me dii malo solverunt:]

prius-quam quando Phaeacum virorum in opulento populo
 animastique verbis *me*, et in urbem duxisti ipsa.]

Nunc vero te per patrem supplex-oro: non enim puto
 venisse *me* in Ithacam late-conspiciuam, sed aliquam aliam
 per-terram versor; te autem illudentem puto
 hac dicere, ut meam mentem decipias:
 dic mihi, an vere dilectam in patriam venerim.

Huic vero respondit deinde dea caesiis-oculis Minerva:
 semper tibi talis in pectore *est* cogitatio:

propterea etiam te non possum deserere, infelix quando es,
 quoniam humanus es, et mente-promptus, et prudens.

Libenter enim alius vir errans, reversus,
 cuperet in aedibus videre filiosque uxoremque:

tibi vero neutiquam gratum est scire, neque exquirere,
 priusquam etiam tuae uxoris periculum-feceris, quae tibi sic
 sedet in aedibus: luctuosae vero ei semper
 pereunt noctesque et dies lacrimas-fundenti.

At ego de-hoc quidem nunquam diffidebam, sed in animo
 sciebam, quod rediturus-esses, amissis omnibus sociis.

Verum sane nolui Neptuno obsistere
 patruo, qui adversus-te iram induxit-in animum,
 iratus, quod ei filium dilectum excacasti.

Sed age, tibi ostendam Ithacae sedem, ut credas.

Phorcyis quidem hic est portus, marini senis;
 hac autem in vertice portus patulis-ramis oliva:

[prope vero ipsam antrum amabile, ohscurum,
 sacrum Nympharum, quae Naiades vocantur:]

hac autem tibi spelunca est umbrosa, ubi tu multas
 sacrificabas Nymphis perfectas hecatombas:
 hic vero Neritus est, mons vestitus silva.

Sic fata dea dissipavit nebulam; apparuit autem terra:
 laetatusque-est deinde audens divinus Ulysses,
 gaudens sua terra; osculatus-est autem almam tellurem;
 statimque Nymphis supplicavit, manibus sublatis:

Nymphae Naiades, filiae Jovis, nunquam ego
 visurum *me* vos putabam: nunc vero ob-vota blanda *exon-*
dita] salvet: sed et dona dabimus, sicuti antea quidem,
 si sinat lubens Jovis filia praedatrix
 ipsumque *me* vivere, et mihi carum filium auctet.

Hunc autem rursus allocuta-est dea caesiis-oculis Minerva:
 confide, ne tibi hac in mente tua curae-sint.

Sed bona quidem in-recessu antri divini
 ponamus statim nunc, ubi quidem hac tibi salva maneant:
 ipsi vero consulemus, quo-pacto *omnia* quam optime fiant.

Sic locuta dea subiit specum obscurum,
 explorans latibula per specum: atque Ulysses
 propius omnia portabat, aurum et indomitum aes,
 vestimenta-que bene-elaborata, quae ei Phaeaces dederant.
 Et hac quidem bene deposuit; lapidem vero imposuit for-
 bus] Pallas Minerva, filia Jovis agidem-tenentis.

Τῷ δὲ καθεζομένῳ ἱερῆς παρὰ πυθμὲν' ἑλαίης,
 φραζέσθην μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισιν ὄλεθρον.
 Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 275 Διογενὲς Ἀερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 φράζεο, ὅπως μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφήσεις,
 οἳ δὴ τοι τρίετες μέγαρον κάτα κοιρανέουσιν,
 μνώμενοι ἀντιθέην ἀλοχον καὶ ἔδνα διδόντες·
 ἡ δὲ σὺν αἰεὶ νόστον δούρομένη κατὰ θυμόν,
 330 πάντας μὲν ῥ' ἔλπει καὶ ὑπέρσχειται ἀνδρὶ ἑκάστῳ,
 ἀγγελίας προίεισα· νόος δέ οἱ ἄλλα μενοινᾷ. [σεύς·
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 σῆς·] πόποι, ἦ μάλα δὴ Ἀγαμέμνωνος Ἀτρεΐδου
 φρίσσει κακὸν οἶτον ἐνὶ μεγάροισιν ἐμελλον,
 385 εἰ μὴ μοι σὺ ἕκαστα, θεὰ, κατὰ μοῖραν ἔειπες.
 Ἀλλ' ἄγε, μῆτιν ὕψην, ὅπως ἀποτίσσομαι αὐτούς·
 πᾶρ δέ μοι αὕτη στήθι, μένος πολυθαρσὺς ἐνεῖσα,
 οἶον ὅτε Τροίης λύομεν λιπαρὰ κρήδεμνα.
 Αἶέ μοι ὡς μεμαυῖα παρασταίης, Γλαυκῶπι-
 390 καὶ κε τριηκοσίοισιν ἔγῳ ἀνδρῶσι μαχοίμην,
 σὺν σοὶ, πότνα θεὰ, ὅτε μοι πρόφρασσ' ἐπαρήγοις.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 καὶ λίην τοι ἔγωγε παρέσσομαι, οὐδὲ με λήσεις,
 ὅππότε κεν δὴ ταῦτα πενώμεθα· καὶ τιν' οἶω
 405 αἰματὶ τ' ἐγκεφάλῳ τε παλαζέμεν ἀσπετον οὐδ' αὖ
 ἀνδρῶν μνηστῆρων, οἳ τοι βίοτον κατέδουσιν.
 Ἀλλ' ἄγε σ' ἀγνωστον τεύξω πάντεσσι βροτοῖσιν·
 κάρφω μὲν γρόα καλὸν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεισιν,
 ξανθὰς τ' ἐκ κεφαλῆς ὀλέσω τρίχας, ἀμφὶ δὲ λαῖφος
 410 ἔσσω, δ' κε στυγέσθην ἰδὼν ἀνθρώπος ἔχοντα·
 κλυζώσω δέ τοι ὄσσε, πάρος περικαλλὲ' ἔοντα·
 ὡς ἂν αἰκέλιος πᾶσι μνηστῆρσι φανεῖης
 σῆ τ' ἀλόχῳ καὶ παιδὶ, τὸν ἐν μεγάροισιν ἔλειπες.
 Αὐτὸς δὲ πρῶτιστα συδῶτην εἰσαφικέσθαι,
 405 ὥς τοι ὦν ἐπίουρος, δμῶς δέ τοι ἤπια οἶδεν,
 παιδὰ τε σὺν φιλέει καὶ ἔχέφρονα Πηνελόπειαν.
 Διήεις τόγες σὺέσσι παρήμενος αἰ δὲ νέμονται
 πᾶρ Κόρακος πέτρῃ ἐπὶ τε κρήνῃ Ἀρεθούσῃ,
 ἔσθουσιν βάλανον μενοεικέα καὶ μέλαν ὕδωρ
 410 πίνουσαι, τάθ' ὕεσι τρέφει τεθαλυῖαν ἀλοιφήν.
 Ἔνθα μένειν καὶ πάντα παρήμενος ἐξερέεσθαι,
 ὅρρ' ἂν ἐγὼν ἔλθω Σπάρτην ἐς καλλιγύναικα,
 Τηλέμαχον καλέουσα, τεὸν φίλον υἱόν, Ὀδυσσεῦ·
 ὅς τοι ἐς εὐρύχορον Λακεδαίμονα πᾶρ Μενέλαον
 415 ὥγχετο πεισόμενος μετὰ σὺν κλέος, ἦν που ἐπ' εἴης.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 σῆς· τίπετ' ἄρ' οὐοὶ ἔειπες, ἐνὶ φρεσὶ πάντ' εἰδυῖα; [σεύς·
 ἦ ἵνα που καὶ κείνος ἀλώμενος ἀλγεα πάσῃ
 πόντον ἐπ' ἀρύγεται· βίον δέ οἱ ἄλλοι ἔδουσιν;
 420 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 μὴ δὴ τοι κείνος γε λίην ἐνθύμιος ἔστω.
 Αὐτὴ μιν πόμπευον, ἵνα κλέος ἐσθλὸν ἀροῖτο
 αἰς ἑλθόν· ἀτὰρ οὐτὶν ἔχει πόνον, ἀλλὰ ἔκχλος
 ἔσται ἐν Ἀτρεΐδου δόμοις, παρὰ δ' ἄσπετα κεῖται.
 425 Ἡ μὲν μιν λοχῶσι νέοι σὺν νηὶ μελαινῇ,

Hi autem sedentes sacrae ad radicem olivæ,
 moliebantur procis insolentibus exitum.
 Inter eos vero sermonem orsa est dea cæsis-oculis Minerva:
 Generose Laertiade, sollertissime Ulysse,
 considera, quomodo procis impudentibus manus inferas,
 qui jam tibi triennio per domum dominantur,
 ambientes divinam uxorem, et sponsalia dantes:
 illa vero tuum semper redditum cum-fletu-desiderans in animo,
 omnes quidem sperare-facit et pollicetur viro cuique,
 nuntios mittens; mens autem ei alia versat.
 Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses:
 dii boni! profecto plane Agamemnonis Atridæ
 periturus malo fato in ædibus eram,
 nisi mihi tu singula, dea, accurate dixisses.
 Verum age, consilium texe, quo-pacto ulciscar ipsos;
 et mihi ipsa asta, animum valde-audacem immittens,
 qualem *immisisti mihi* quando Trojæ solvebamus splendidas pinnas.] Si mihi sic studiosa astare-velis, Minerva,
 etiam cum-trecentis ego viris pugnaverim,
 ope tua, πότνα dea, quando me prompto-animo adjuves.
 Huic autem respondit deinde dea cæsis-oculis Minerva:
 et omnino tibi ego adero, nec me latebis,
 quandocunque demum hæc obeamus; atque aliquem puto
 sanguineque cerebrique fedaturum immensum solum
 virorum procorum, qui tibi victum absumunt.
 Sed age, te incognitum reddam omnibus mortalibus:
 arefaciam quidem cutem pulcrum in flexilibus membris;
 flavosque ex capite delebo crines; circumque pallium
 induam, quod aversetur conspicatus homo habentem:
 deformabo etiam tibi oculos, antea præpulcri qui-fuere:
 ut turpis omnibus procis appareas,
 tuæque uxori, et filio, quem in ædibus reliquisti.
 Ipse vero omnium-primum subulcum adi,
 qui tibi suum custos est, attamen in-te benevolo animo-est,
 filiumque tuum diligit et prudentem Penelopen.
 Invenies-hunc suibus assidentem; hæc vero pascuntur
 apud Coracis petram, et ad fontem Arethusam,
 comedentes glandem suavem, et nigram aquam
 bibentes, quæ suibus alunt florentem pinguedinem.
 Illic mane, et omnia assidens interroga,
 dum ego ivero ad Spartam pulcris-mulieribus-abundantem,
 Telemachum accersitura, tuum dilectum filium, Ulysse:
 qui tibi in spatiosam Lacedæmonem ad Menelaum
 abiit, sciscitaturus de-tua fama, sicubi adhuc esses.
 Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses:
 et cur non ei dixisti, in mente omnia sciens?
 an ut alicubi et ille errans dolores patiatur
 pontum super infructuosum? victum autem ei alii edunt.
 Huic autem respondit deinde dea cæsis-oculis Minerva:
 ne jam tibi ille valde in-animo sit:
 ipsa eum deducebam, ut famam bonam adipisceretur,
 illuc profectus: at nullam habet molestiam, sed quietus
 sedet in Atridæ ædibus, et copiosa ei apposita-sunt.
 Profecto ei insidiantur juvenes cum navi nigra,

ἰέμενοι κτείναι, πρὶν πατρίδα γαῖαν ἰκέσθαι·
ἀλλὰ τὰγ' οὐκ οἶω, πρὶν καὶ τινα γαῖα καθέξει.
[ἀνδρῶν μνηστῆρων, οἳ τοὶ βίοντον κατέδουσιν.]

Ὡς ἄρα μιν φραμένη βράβῳ ἐπεμάσσατ' Ἀθήνη·
430 κάρφει μὲν οἱ χροὰς καλὸν ἐνὶ γναμπτοῖσι μελέσσειν,
ξανθὰς δ' ἐκ κεφαλῆς ὄλεσε τρίχας, ἄμφι δὲ δέρμα
πάντεσσιν μελέεσσι παλαιοῦ θῆκε γέροντος·
κνύζωσεν δὲ οἱ ὅσσε, πάρος περικαλλέ' ἐόντε·
ἄμφι δὲ μιν βράχος ἄλλο κακὸν βάλεν ἠδὲ χιτῶνα,
435 βωγαλέα, ρυπόωντα, κακῷ μεμορυγμένα καπνῷ.
Ἄμφι δὲ μιν μέγα δέρμα ταχείης ἔσσι' ἐλάφοιο,
φυλόν· οἷκε δὲ οἱ σκῆπτρον καὶ ἀεικέα πήρην,
πυκνὰ βωγαλέην· ἐν δὲ στρόφος ἦεν ἄορτήρ.

Τῷγ' ὥς βουλευσάντε διέτμαγεν· ἡ μὲν ἔπειτα
440 ἐς Λακεδαίμονα διὰν ἔβη μετὰ παῖδ' Ὀδυσῆος.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ε.

Ὀδυσσεύς πρὸς Εὐμαίον ὁμιλία.

Αὐτὰρ δ' ἐκ λιμένος προσέβη τρηχεῖαν ἀταρπὸν
χωρὸν ἂν' ὀλήεντα δι' ἄκριας, ἧ οἱ Ἀθήνη
πέφραδε δῖον ὑφορδόν, ὃ οἱ βίοτον μάλιστα
κῆδετο οἰκῶν, οὓς κτήσατο δῖος Ὀδυσσεύς.

8 Τὸν δ' ἄρ' ἐνὶ προδόμῳ εὖρ' ἤμινον, ἐνθα οἱ αὐλῇ
ὑψηλῇ δέδμητο, περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ,
καλῇ δὲ μεγάλη τε, περιδρόμος· ἦν βα συώτης
αὐτὸς δέιμαθ' ὕεσσι, ἀποικοιμένοιο ἀνακτος,
νόσφιν δεσποίνης καὶ Λαέρτῳ γέροντος,
10 ρυτοῖσιν λάεσσι καὶ ἐθρίγκωσεν ἀχέρει.

Σταυροὺς δ' ἐκτὸς ἔλασσε διαμπερές· ἐνθα καὶ ἐνθα,
πυκνοὺς καὶ θαμέας, τὸ μέλαν δρυὸς ἀμφικεάσας·
ἐντοσθεν δ' αὐλῆς συφεοὺς δοοκαίδεα ποιεῖ
πλησίον ἀλλήλων, εὐνὰς συσίν· ἐν δὲ ἐκάστῳ

15 πεντήκοντα σύες χαμαιαινάδες ἐργατόωντο,
θῆλειαι τοκάδες· τοὶ δ' ἄρσενες ἐκτὸς ἱαυον,
πολλὸν παυρότεροι· τοὺς γὰρ μινύθεσκον ἔδοντες
ἀντίθεοι μνηστῆρες· ἐπεὶ προΐαλλε συδῶτης
αἰεὶ ζατρεφείων σιάλων τὸν ἀρίστον ἀπάντων·

20 οἱ δὲ τρηχόσιοι τε καὶ ἐξήκοντα πέλοντο.

Πὰρ δὲ κύνας, θήρεσσιν εἰκοτάες, αἰὲν ἱαυον
τέσσαρες, οὓς ἔθρεψε συδῶτης, ὄρχαιος ἀνδρῶν.
Αὐτὸς δ' ἄμφι πόδεσσιν εἰς ἀράρισκε πέδιλα,
τάμνων δέρμα βόειον, εὐχροές· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι

25 ὦχοντ'· ἀλλυδὶς ἄλλος, ἄμ' ἀγορμένοισι σύεσσιν
οἱ τρεῖς· τὸν δὲ τέταρτον ἀποπροέηκε πόλινδε,
σὺν ἀγέμεν μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισιν ἀνάγκῃ,
ὄφρ' ἱερεύσαντες χρειῶν κορρεσαῖατο θυμόν.

Ἐξαπίνης δ' Ὀδυσῆα ἴδον κύνας ὑλακόμενους·

30 οἱ μὲν κεκλήγοντες ἐπέδραμον· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
ἔζετο κερδοσύνη, σκῆπτρον δὲ οἱ ἔκπεσε χειρός.
Ἐνθα κεν ὦ παρ σταθμῷ ἀεικέλιον πάθεν ἄλγος·

cupientes interficere, antequam in-patriam terram pervene-
rit:] sed hæc futura non puto; prius etiam aliquem terra
habebit,] [virorum procorum, qui tibi victum devorant.]

Sic igitur ipsum locuta virga tetigit Minerva :
arefecit quidem ei cutem pulcrum in flexilibus membris ;
flavosque ex capite delevit crines, circum vero pellem
omnibus membris antiqui posuit senis :
deformavit autem ei oculos, antea præpulcri qui-fuere :
circum autem ipsum lacernam aliam malam jecit, et tunicam,
laceras, squalentes, malo foedatas fumo :
circumque ipsum magnam pellem velocis induit cervi,
depilem ; deditque ei baculum et turpem peram,
crebris-locis lacernam : inerat vero tortum lorum-ad-portan-
dum.] Illi ita consilio-inito discessere : hæc quidem deinde
in Lacedæmonem divinam ivit ad-accersendum filium Ulyssis.

ODYSSEÆ XIV.

Ulyssis cum Eumæo conversatio.

At hic ex portu ingressus-est asperam viam,
locum per silvosum, per juga, qua ei Minerva
designaverat divinum subulcum, qui ei victum maxime
curabat famulorum, quos comparaverat divinus Ulysses.

Hunc autem in vestibulo invenit sedentem, ubi ei caula
alta ædificata-erat, undique-conspicuo in loco,
pulcræque, magna-que, vacuis-spatiis-circumdata ; quam su-
bulcus] ipse ædificaverat suibus, absente rege,
sine (non jubentibus) domina et Laerte sene,
advectatis lapidibus, et cinxerat sepe-spinea.
Palos autem extra adegerat prorsus hinc atque illinc,
densos et crebros, nigra-parte roboris circumfissa ;
intra vero caulam suilia duodecim fecerat,
prope invicem, cubilia suibus, in singulis autem
quinquaginta sues humi-cubantes concludebantur ;
feminae genitrices ; at mares foris dormiebant,
multo pauciores ; hos enim minuebant comedentes
divini proci ; quippe mittebat subulcus
semper saginatorum porcorum optimum omnium :
hi vero trecentique et sexaginta erant.
Juxta autem canes, feris similes, semper cubabant
quatuor, quos nutritiv subulcus, princeps virorum.
Ipse autem circa pedes suos aptabat calceamenta,
incidens pellem bubulam, bene-coloratam : ceteri vero su-
bulci jam] abierant alio alius, cum congregatis suibus
tres ; quantum autem dimiserat ad-urbem,
suem ut-ageret procis insolentibus, necessitate ;
ut sacris-factis, carnibus satiarent-sibi animum.

Extemplo vero Ulyssem viderunt canes latratores :
hi quidem clamantes occurrerunt ; at Ulysses
sedit astutia, baculumque ei excidit manu.

Tunc suum apud stabulum indignum sustinisset dolorem :

ἀλλὰ συβώτης ὦκα ποσὶ κραιπνοῖσι μετασπὼν
 ἔσσυ· ἀνὰ πρόθυρον, σκύτας δέ οἱ ἔκπεσε χειρός.
 35 Τοὺς μὲν ὁμοκλήσας σέυν κύνας ἀλλοῖσι ἀλλή
 πυκνῇσιν λιθάδεσσιν· ὃ δὲ προσέειπεν ἄνακτα·
 ὦ γέρον, ἥ ὀλίγου σε κύνες διεδολήσαντο
 ἔξαπνης· καὶ κέν μοι ἐλεγχείην κατέχευας.
 Καὶ δέ μοι ἄλλα θεοὶ δόσαν ἀλγέα τε στοναχάς τε·
 40 ἀντιθέου γάρ ἄνακτος δορυρόμενος καὶ ἀχέων
 ἤμαι, ἄλλοισιν δὲ σῶας σιάλους ἀτιφάρως
 ἔδμεναι· αὐτὰρ κείνος ἐλεδόμενός που ἐδωδῆς
 πλάζετ' ἐπ' ἀλλοθρόων ἀνδρῶν δῆμόν τε πόλιν τε,
 εἰ που ἔτι ζῶει καὶ δρᾷ φῶς ἡλίοιο.
 45 Ἄλλ' ἔπειο, κλισίῃνδ' ἴομεν, γέρον, ὅφρα καὶ αὐτὸς
 σίτου καὶ οἴνιο χορεσσάμενος κατὰ θυμὸν
 εἴπῃς, ὁππόθεν ἔσσι καὶ ὁππόσα κῆδ' ἀνέτλης.
 Ὡς εἰπόν κλισίῃνδ' ἡγήσατο δῖος ὕπορβος·
 ἔισαν δ' εἰς αἰγαγῶν, ῥῶπας δ' ὑπέχευε δασείας·
 50 ἐστόρεσεν δ' ἐπὶ δέρμα ἰονιδάδος ἀγρίου αἰγός,
 αὐτοῦ ἐνεύναιον, μέγα καὶ δασύ. Χαῖρε δ' Ὀδυσσεύς,
 ὅττι μιν ὥς ὑπέδεκτο· ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Ζεὺς τοι δόη, ξεῖνε, καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι
 ὅττι μάλιστα· ἐθέλεις, ὅτι με πρόφρων ὑπέδεξο.
 55 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαίε συβώτα·
 ξεῖν, οὐ μοι θέμις ἔστ', οὐδ' εἰ κακίων σθένει ἔλθοι,
 ξεῖνον ἀτιμῆσαι· πρὸς γὰρ Διὸς εἰσιν ἅπαντες
 ξεῖνοί τε πτωχοὶ τε· δόσις δ' ὀλίγη τε φιλή τε
 γίγνεται ἡμετέρῃ· ἥ γὰρ δμῶν δίκη ἐστίν,
 60 αἰεὶ διειδιότων, ὅτ' ἐπικρατέωσιν ἄνακτες
 οἱ νέοι· ἥ γὰρ τοῦγε θεοὶ κατὰ νόστον ἔδωσαν,
 ὅς κεν ἔμ' ἐνδυκέως ἐφίλει καὶ κτῆσιν ὅπασσεν,
 ὅα τε ᾧ οἰκῇ ἀναξ εὐθυμος ἔδωκεν,
 ὅκόν τε κληρὸν τε πολυμνήστην τε γυναῖκα,
 65 ὅς οἱ πολλὰ κάμῃσι, θεὸς δ' ἐπὶ ἔργον ἀέξῃ,
 ὥς καὶ ἐμοὶ τὸδε ἔργον ἀέξεται, ᾧ ἐπιμίμνω·
 τῷ κέ με πολλὰ ὤνησεν ἀναξ, εἰ αὐτότ' ἐγγρά·
 ἀλλ' ὀλεθ' — ὥς ὦρελλ' Ἑλένης ἀπὸ φῦλον ὀλέσθαι
 πρόχην, ἐπεὶ πολλῶν ἀνδρῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν.
 70 Καὶ γὰρ ἐκεῖνος ἔβη Ἀγαμέμνωνος εἵνεκα τιμῆς
 Ἴλιον εἰς εὐπωλον, ἵνα Τρώεσσι μάχοιτο.
 Ὡς εἰπὼν ζωστήρι τοῶς συνέεργε χιτῶνα·
 βῆ δ' ἵμεν ἐς συφεοὺς, ὅθι ἔθνεα ἔρχατο χοίρων·
 ἐνθεν ἔλων οὐ· ἐνεῖκε καὶ ἀμφοτέρους ἱέρευσεν·
 75 εὐσεῖ τε μίστυλλέν τε καὶ ἄμψ' ὀβελοῖσιν ἔπειρεν.
 Ὅπτησας δ' ἄρα πάντα φέρων παρέθηκ' Ὀδυσσῇ
 θέρμ' αὐτοῖς ὀβελοῖσιν· ὃ δ' ἄλφιτα λευκὰ πάλυνεν·
 ἐν δ' ἄρα σισυβίῳ κίρνη μελιθόα οἶνον,
 αὐτὸς δ' ἀντίον ἔζεν, ἐποτρύνων δὲ προσχρῦδα·
 80 Ἔσθι νῦν, ὦ ξεῖνε, τάτε δμῶσιν πάρεστιν,
 χοῖρε· ἀτὰρ σιάλους γε σῶας μνηστῆρες ἔδουσιν,
 οὐκ ὅπιδά φρονέοντες ἐνὶ φρεσὶν οὐδ' ἐλεητύν.
 Οὐ μὲν σφέτελια ἔργα θεοὶ μάκαρες φιλέουσιν,
 ἀλλὰ δίκην τίουσιν καὶ αἴσιμα ἔργ' ἀνθρώπων.
 85 Καὶ μὲν δυσμενέες καὶ ἀνάρστοι, οἳ τ' ἐπὶ γαίης
 ἀλλοτρίης βῶσιν, καὶ σφι Ζεὺς λήϊδα δόη

sed subulcus ocyus pedibus velocibus subsecutus
 ruit per vestibulum, corium vero ei excidit manu.

Hos quidem increpans pepulit alios alio, canes,
 crebris lapidibus; ipse vero affatus est dominum:

O senex, profecto parne te canes disperdiderunt
 repente; et mihi opprobrium offudisses.

Et vero mihi alios dii dedere doloresque gemitusque:
 deo-parem enim ob-herum lugens et dolens

sedeo; aliis autem sues pingues nutrio

ad-comedendum: at ille egens alicubi cibi
 vagatur apud alienæ-linguæ virorum populumque urbemque,
 sicubi adhuc vivit, et videt lumen solis.

Verum sequere, ad-casam eamus, senex, ut et ipse
 cibo et vino saturatus in animo,

dicas, unde sis et quantas ærumnas toleraveris.

Sic locutus ad-casam præivit divinus subulcus;
 et sedere-fecit *illum* introductum; virgulta vero subjecit den-
 sa:] instravitque pellem villosæ agrestis capræ,
 in- eo ut-cubare-posset, magnum et densum. Gaudebat au-
 tem Ulysses,] quod ipsum sic exciperet; verbumque dixit et
 elocutus est:] Jupiter tibi det, hospes, et immortales dii alii,
 quodcunque maxime cupis, quia me lubens excepisti.

Hunc autem repondens allocutus es, Eumææ subulce:
 hospes, non mihi fas est, nec si pejor te venerit,
 hospitem indigne-tractare; a Jove enim sunt omnes
 hospitesque, mendicique; munus vero exiguumque carum-
 que] sit nostrum: hic enim servorum mos est,
 semper timentium, quando dominantur heri
 juvenes: certe enim illius-quidem dii reditum impediunt,
 qui me studiose dilexisset, et possessionem dedisset,
 qualia quidem suo famulo dominus benignus dederit,
 domumque, et peculium, et multum-ambitam uxorem;
 qui ei multum laboraverit, cuique deus laborem incremento-
 juverit:] ut et mihi hic labor incrementum-habet, in-quo
 versor:] ideo me multum juvisset dominus, si hic senesceret:
 sed perit: utinam Helenæ genus dispertisset
 funditus; quoniam multorum virorum genua solvit.

Etenim ille ivit Agamemnonis propter honorem
 in Ilium bonis-equis-fœcundum, ut cum-Trojanis pugnaret.

Sic locutus, cingulo celeriter constringebat tunicam:
 profectusque est-ire ad suilia, ubi greges conclusi-erant porco-
 rum:] illinc sumtos duos attulit, et ambos mactavit;
 ustulavitque conciditque, et verubus transfixit.

Assata autem omnia ferens apposuit Ulyssi,
 calida ipsis in-verubus: atque farinam albam inspersit;
 in poculo autem miscebat dulce vinum:

ipse vero ex-adverso sedit, adhortansque allocutus est:

Comede nunc, o hospes, quæ servis adsunt
 porculorum-carne: at pingues sane sues proci comedunt,
 non ultionis-divinæ memores in mentibus, nec misericordiæ.
 Non quidem improba opera dii beati amant,
 sed justitiam honorant, et æqua opera hominum.

Etiā infesti quidem et insolentes, qui terram
 alienam invaserint, et ipsis Jupiter prædam dederit,

πλησάμενοι δέ τε νῆας ἔθαν ὀκνόνδε νέεσθαι·
καί μὲν τοῖς ὀπιόντεσσι κρατερὸν δέος ἐν φρεσὶ πίπτει.
Ὀΐδε δὲ καὶ τὶ ἴσασι, θεοῦ δέ τιν' ἔκλυον αὐτὸν,
90 κείνου λυγρὸν ὀλεθρον, ὅτ' οὐκ ἐθέλουσι δικαίως
μυῖσθαι οὐδὲ νέεσθαι ἐπὶ σφέτερ'· ἀλλὰ ἔκχλοι
κτῆματα δαρδάρπτουσιν ὑπέρβιον, οὐδ' ἐπι φειδώ.
"Ὅσσαι γὰρ νύκτες τε καὶ ἡμέραι ἐκ Διὸς εἰσιν,
οὐποθ' ἐν ἱερέουσ' ἱερήϊον, οὐδὲ δὴ οἶον·
95 οἶον δὲ φθινύθουσιν ὑπέρβιον ἐξαφύοντες.
Ἦ γὰρ οἱ ζωὴ γ' ἦν ἄσπετος· οὐτὶνι τόσση
ἀνδρῶν ἡρώων, οὐτ' ἡπείροιο μελαίνης
οὐτ' αὐτῆς Ἰθάκης οὔτε ξυνεείκοσι φωτῶν
ἔστ' ἀφenoς τοσσούτον· ἐγὼ δέ κέ τοι καταλέξω.
100 Δώδεκ' ἐν ἡπείρῳ ἀγέλαι· τόσα πῶσα οἶον,
τόσσα συὼν συβόσια, τόσ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν
βόσκουσι ξεινοὶ τε καὶ αὐτοῦ βώτορες ἄνδρες.
Ἐνθα δέ τ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν ἐνδεκα πάντα
ἔσχατι γ' βόσκοντ'· ἐπὶ δ' ἀγέρες ἐσθλοὶ δρονται.
105 Τῶν αἰεὶ σφιν ἕκαστος ἐπ' ἡματι μῆλον ἀγίνει,
ζατρεφῶν αἰγῶν, ὅστις φαίνεται ἄριστος.
Αὐτὰρ ἐγὼ σὺς τάδε φυλάσσω τε ρύομαι τε
καὶ σφί συὼν τὸν ἄριστον ἐὺ κρίνας ἀποπέμπω.
"Ὡς φάθ'· ὁ δ' ἐνδυκῶς χρέα τ' ἤσθιε πίνει τε οἶνον
110 ἀρπαλέως, ἀκῶν· κακὰ δὲ μνηστῆρσι φύτευεν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δειπνῆσε καὶ ἤραρε θυμὸν ἔδωδῃ,
καὶ οἱ πηλασάμενος δῶκε σκύφον, ὥπῃ ἐπινεν,
οἶνου ἐνίπλειον· ὁ δ' ἐδέξατο, χαίρει δὲ θυμῷ
καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
115 "ὦ φίλε, τίς γάρ σε πρίατο κτεάτεσσιν ἑοῖσιν,
ὥδε μάλ' ἀφνειὸς καὶ καρτερός, ὥς ἀγορεύεις,
φῆς δ' αὐτὸν φοῖσθαι Ἀγαμέμνονος εἵνεκα τιμῆς;
εἰπέ μοι, αἱ κέ ποθι γνῶω τοιοῦτον ἰόντα.
Ζεὺς γάρ που τόγῃ οἶδε καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἅλλοιοι,
120 εἰ κέ μιν ἀγγελιαίμιν ἰδῶν· ἐπὶ πολλὰ δ' ἀλήθην.
Τὸν δ' ἡμέλειβ' ἔπειτα συβώτης, ὄρχαμος ἀνδρῶν·
ὦ γέρον, οὐτὶς κείνον ἀνὴρ ἀλαλήμενος ἐλθὼν
ἀγγέλλων πείσει γυναικὰ τε καὶ φίλον υἱόν·
ἀλλ' ἄλλως κομιδῆς κεχρημένοι ἄνδρες ἀλήτῃται
125 ψεύδοντ', οὐδ' ἐθέλουσιν ἀληθέα μυθήσασθαι.
"Ὅς δέ κ' ἀλητεύων Ἰθάκης ἐς δῆμον ἵκηται,
ἐλθὼν ἐς δέσποιναν ἐμὴν ἀπατήλια βάζει·
ἡ δ' εὖ δεξαμένη φιλέει καὶ ἕκαστα μεταλλάξ·
καὶ οἱ ὀδυρομένη βλεφάρων ἀπο δάκρυα πίπτει,
130 ἥ θέμις ἐστὶ γυναικὸς, ἔπῃν πόσις ἄλλοθ' ὀληται.
Ἀΐψα κε καὶ σὺ, γεραίη, ἔπος παρατεκτῆναιο.
[εἰ τίς τοι χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἴματα δοίῃ.]
Τοῦ δ' ἡδὴ μέλλουσι κύνες ταχέες τ' οἰωνοὶ
ρίνον ἀπ' ὄσπερσιν ἐρύσαι· ψυχῇ δὲ λελοιπεν·
135 ἡ τόνγ' ἐν πόντῳ φάγον ἰχθύες, ὅστέα δ' αὐτοῦ
κεῖται ἐπ' ἡπείρου, ψαμάθῃ εἰλυμένα πολλῇ.
"Ὡς ὁ μὲν ἐνθ' ἀπόλωλε· φίλοις δὲ κήδε' ὀπίσσω
πᾶσιν, ἐμοὶ δὲ μάλιστα, τετεύχεται· οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλον
ἥπιον ὥδε ἀνακτα κυχήσομαι, δῆπός τ' ἐπέλθω·
140 οὐδ' εἰ κεν πατὴρ καὶ μητέρος αὐτίς ἴκωμαι

impletisque navibus abierint domum redituri :
etiam his ultionis-divinae vehemens metus animis incidit.
Isti vero etiam aliquid sciunt, deque aliquam audire vo-
cem,] illius tristem mortem, quandoquidem nolunt rite
ambire, nec redire ad sua : sed tranquilli
bona absumunt immodice, neque iis inest parsimonia.
Quotquot enim noctesque et dies a Jove oriuntur,
nunquam unam mactant victimam, neque duas solas;
vinum vero consumunt immoderate exhaurientes.
Certe ei victus erat copiosus; nemini tantus
virorum heroum, nec continentis nigræ,
neque ipsius Ithacæ, nec simul-viginti virorum
sunt divitiæ tantæ : ego vero tibi recensebo.
Duodecim in continente armenta sunt; tot greges ovium,
tot suum pascua, tot stabula lata caprarum
pascunt mercenariique et ipsius pastores viri.
Hic autem stabula lata caprarum undecim omnia in
extremitate-agri pascuntur; ac viri prohi immittuntur custo-
des.] Quorum semper ipsis unusquisque in die pecudem fert,
saginatorum caprorum, quicunque appareat optimus.
At ego sues hasce custodioque, tuorque,
et ipsis porcorum optimum quemque selectum mitto.
Sic dixit : ille autem intente carnes edebat, bibebatque vi-
num] avide, tacitus; mala autem procis meditabatur.
Ac postquam cœnarat et refecerat animum cibo,
etiam ei impletum dedit *Eumæus* poculum, quo bibebat,
vino plenum : is vero accepit, gaudebatque animo,
et ipsum compellans verbis alatis allocutus-est :
O amice, quisnam te emit possessionibus suis,
ita valde dives et fortis, ut prædicas?
diciis autem ipsum periisse Agamemnonis propter honorem.
Dic mihi, si forte norim *eum*, qui-talis fuerit.
Jupiter enim hoc scit, et immortales dii alii,
si de-eo nuntiare-possim viso; per multa vero *loca* erravi.
Huic autem respondit deinde subulcus, princeps virorum :
o senex, nullus illum vir vagatus adveniens
nuntians persuaserit uxori que et dilecto filio :
sed temere curationis indigentes viri errone
sunt mentiantur, nec volunt vera loqui.
Quicumque vero errans Ithacæ in populum venerit,
profectus ad dominam meam, fallacia loquitur :
hec vero benigne exceptum diligit, et singula inquit :
et ei lugenti de palpebris lacrimæ cadunt; et
qua fas est mulieri, quando maritus alibi perierit.
Statim etiam tu, senex, fabulam fabricaveris.
[si quis tibi lanamque tunicamque vestimenta daret.]
illius autem jam debent canes velocesque alites
cutem ab ossibus detraxisse; anima vero *eum* reliquit :
vel illum in ponto comederunt pisces, ossa autem ipsius
jacent in litore, arena involuta multa.
Sic ille quidem illic perit; amicis vero dolores postea
omnibus, mihi autem maxime, effecti-sunt : non enim am-
plius alium] nitem adeo dominum inveniam, quocumque
profectus-fuero :] neque si patris et matris iterum ivero

οἶκον, θηὶ πρῶτον γενόμεν, καὶ μ' ἔτρεφον αὐτοί.
 Οὐδὲ νῦν τῶν ἐτι τόσσον δούρομαι, ἱεμένους περ
 ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι, ὧν ἐν πατρίδι γαίῃ·
 ἀλλὰ μ' Ὀδυσσεύς πόθος αἰνυται οἰχομένοιο.
 145 Τὸν μὲν ἐγὼν, ὃ ζεῖνε, καὶ οὐ παρεόντ' ὀνομάζειν
 αἰδέομαι· περί γάρ μ' ἐφίλει καὶ κῆρστο θυμῷ·
 ἀλλὰ μιν ἡθεῖον καλέω, καὶ νόσφιν ὄντα.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 ὦ φίλ', ἐπειδὴ πάμπαν ἀνάνειαι, οὐδ' ἐτι φῆσθα
 150 κείνον ἐλεύσεσθαι, θυμὸς δέ τοι αἰὲν ἄπιστος·
 ἀλλ' ἐγὼ οὐκ αὐτως μυθήσομαι, ἀλλὰ σὺν ὄρκῳ,
 ὡς νεῖται Ὀδυσσεύς· εὐαγγέλιον δέ μοι ἔστω
 αὐτίκ', ἐπεὶ κεν κείνος ἰὼν τὰ δ' δώμαθ' ἵκηται·
 [ἔσσαι με χλαϊνάν τε, χιτῶνά τε, εἵματα καλά·]
 155 πρὶν δέ κε καὶ μάλα περ κεχρημένος οὔτι δεχοίμην.
 Ἐχθρὸς γάρ μοι κείνος δμῶς Αἰδαο πύλῃσιν
 γίγνεται, δς πενήτη εἰκὼν ἀπατήλια βάζει.
 Ἰστω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν ξενίῃ τε τράπεζα
 ἱστίῃ τ' Ὀδυσσεὺς ἀμύμονος, ἣν ἀφικάνω·
 160 ἧ μὲν τοι τάδε πάντα τελεῖται, ὡς ἀγορεύω.
 Τοῦδ' αὐτοῦ λυκάβαντος ἐλεύσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς·
 τοῦ μὲν φθίνοντος μηνός, τοῦ δ' ἰσταμένοιο,
 οἰκαδὲ νοστήσει καὶ τίσεται, ὅστις κείνου
 ἐνθάδ' ἀτιμάζει ἀλογον καὶ φαίδιμον υἱόν.
 165 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαῖε συβῶτα·
 ὦ γέρον, οὔτ' ἄρ' ἐγὼν εὐαγγέλιον τόδε τίσω,
 οὔτ' Ὀδυσσεὺς ἐτι οἶκον ἐλεύσεται· ἀλλὰ ἔκκλητος
 πῖνε, καὶ ἄλλα παρὲς μεμνήμεθα, μῆδὲ με τούτων
 μείνησθαι· ἧ γὰρ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἐμοῖσιν
 170 ἀχνυται, ὅππότε τις μνήσῃ κεδοῖο ἀνακτος.
 Ἄλλ' ἦτοι ὄρκον μὲν ἑάσομεν· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 ἔλθοι, ὅπως μιν ἐγὼγ' ἐθέλω καὶ Πηνελόπεια
 Λαέρτης θ' ὁ γέρον καὶ Τηλέμαχος θεοειδής.
 Νῦν αὖ παιδὸς ἄλαστον δούρομαι, ὃν τέχ' Ὀδυσσεύς,
 175 Τηλεμάχου· τὸν ἐπεὶ δρέμην θεοί, ἔρνει ἴσον,
 καὶ μιν ἔφην ἔσσεσθαι ἐν ἀνδράσιν οὔτι χέρηρα
 πατὴρ ἐοῖο φίλοιο, δέμας καὶ εἶδος ἀγχιτάν·
 τοῦ δέ τις ἀθανάτων βλάβη φρένας ἐνδον ἔισας
 ἤε τις ἀνθρώπων· ὃ δ' ἔβη μετὰ πατρός ἀκούων
 180 ἐς Πύλον ἡγαθήν· τὸν δὲ μνηστῆρες ἀγαυοὶ
 οἴκαδ' ἰόντα λοχῶσιν, ὅπως ἀπὸ φύλον δληται
 νώνυμον ἐξ Ἰθάκης Ἀρκεσίδιον ἀντιθέοιο.
 Ἄλλ' ἦτοι κείνον μὲν ἑάσομεν, ἧ κεν ἀλώῃ
 ἧ κε φύγοι καὶ κέν οἱ ὑπέρχοι χεῖρα Κρονίων.
 185 Ἄλλ' ἄγε μοι σὺ, γεραιέ, τὰ σ' αὐτοῦ κῆρδ' ἐνίσπε
 καὶ μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὅφρ' εὖ εἰδῶ.
 Τίς πόθεν ἔς ἐς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἡδὲ τοκῆς;
 ὅπποῦ δ' ἐπὶ νηὸς ἀφίκεο; πῶς δέ σε ναῦται
 ἡγαγον εἰς Ἰθάκην; τίνες ἔμμεναι εὐχετόωνται;
 190 οὐ μὲν γάρ τί σε πεζὸν ὄτομαι ἐνθάδ' ἰκέσθαι. [σεύς·
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 τοιγὰρ ἐγὼ τοι ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
 Εἴη μὲν νῦν νῶϊν ἐπὶ χρόνον ἡμὲν ἐδωδῇ
 ἡδὲ μέθυ γλυκερὸν, κλισίης ἐντοσθεν ἐοῦσιν,

domum, ubi primum natus sum, et qui me educarunt ipsi.
 Neque omnino hos adhuc tantum lugeo, cupiens licet
 oculis ut videam eos, degens in patria terra;
 sed me Ulyssis desiderium capiti absantis.

Hunc quidem ego, o hospes, etiam non presentem nomine-
 vocare] vereor; valde enim me diligebat et curabat in-animo:
 sed ipsum carum appello *velut alloquens*, etiam absentem.

Hunc autem rursus allocutus est audens divinus Ulysses:
 o amice, quandoquidem prorsus negas, neque amplius credis
 illum venturum-esse, animus vero tibi semper incredulus:
 verum ego non temere loquar, sed cum iurejurando,
 quod redibit Ulysses; ac pretium-lacti-nuntii mihi esto
 statim, postquam ille reversus ad-suas aedes pervenerit;
 [ut-induat mihi tunicamque tunicamque, vestimenta pulcra:]
 ante autem, etiamsi valde indigens, nequaquam acciperem.
 Inimicus enim mihi is æque atque-Orci portæ
 est, qui egestati cedens fallacia loquitur.
 Sciat nunc Jupiter primum deorum, hospitalisque mensa,
 focusque Ulyssis eximii, ad-quam veni:
 certe quidem hæc omnia perficientur, sicut dico.

Hoc ipso anno veniet huc Ulysses;
 hoc quidem exeunte mense, altero autem ineunte,
 domum revertetur, et ulciscetur, quicumque illius
 hic probro afficit uxorem et splendidum filium.

Hunc autem respondens allocutus-es, Eumæe subulce:
 o senex, neque ego pretium-lacti-nuntii hoc persolvam,
 neque Ulysses amplius domum veniet: sed quietus
 bibe, et alia præter hæc memoremus, neu mihi hæc
 in-mentem-revoca: certe enim animus in pectore meo
 dolet, quando aliquis meminere honorandi domini.
 Verum enimvero jusjurandum quidem mittamus: sed Ulysses
 veniat, ut ipsum ego cupio, et Penelope,
 Laertesque senex, et Telemachus deo-similis.
 Nunc rursus nati causa usque lugeo, quem genuit Ulysses,
 Telemachi: quem postquam nutrierant dii, plantæ similem,
 et ipsum putabam fore in viris haud pejorem
 patre suo caro, mente et specie admirabilem:
 ejus tamen aliquis immortalium læsit mentem intus æquam,
 vel aliquis hominum; is vero ivit, ad-quar-endam patris fa-
 mam,] in Pylum divinam: ei autem proci superbi
 domum redeunti insidias-struunt, ut genus dispereat
 sine-nomine ex Ithaca Arcesii deo-paris.

Verum enimvero illum quidem sinamus, sive opprimatur,
 sive effugiat, et eum protegat manu Saturnius.
 Sed age mihi tu, senex, tuas ipsius ærumnas enarra,
 et mihi hoc dic verum, ut bene sciam,
 quis est unde es virorum? ubi tibi urbs et parentes?
 quam autem in nave venisti? et quomodo te nautæ
 duxerunt in Ithacam? quosnam se esse profitentur?
 nequaquam enim te pedibus puto huc venisse.

Hunc autem respondens affatus est ingeniosus Ulysses:
 enimvero ego tibi hæc valde accurate enarrabo.
 Si sit nunc quidem nobis in tempus et cibus
 et vinum duke, casam intra manentibus,

196 δαίνυσθαι ἀκέοντ', ἄλλοι δ' ἐπὶ ἔργον ἔποιεν,
 ῥηϊδίως κεν ἔπειτα καὶ εἰς ἐνιαυτὸν ἅπαντα
 οὔτι διαπρήξαιμι, λέγων ἐμὰ κήδεα θυμοῦ,
 ὅσσα γε δὴ ζύμπαντα θεῶν ἰότητι μάγισσα.
 Ἐκ μὲν Κρητῶν γένος εὖχομαι εὐρείων
 200 ἀνέρος ἀφνειοῖο παῖς· πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι
 υἷες ἐν μεγάρῳ ἡμὲν τράφεν ἡδ' ἐγένοντο,
 γνήσιοι ἐξ ἀλόγου· ἐμὲ δ' ὦνητή τέκε μήτηρ
 παλλακίς, ἀλλὰ με ἴσον ἰθαγενέεσσιν ἐτίμα
 Καστώρ Ὀυακίδης, τοῦ ἐγὼ γένος εὖχομαι εἶναι·
 205 δὲς τότε' ἐνὶ Κρήτεσσι θεὸς ὥς τιετο δῆμῳ
 ὀλέω τε πλούτῳ τε καὶ υἰάσι κυδαλίμοσιν.
 Ἄλλ' ἤτοι τὸν Κῆρες ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι
 εἰς Αἶδαο δόμους· τοὶ δὲ ζωὴν ἐδάσαντο
 παῖδες ὑπέρθυμοι καὶ ἐπὶ κλήρους ἐβάλοντο·
 210 αὐτὰρ ἐμοὶ μάλα παῦρα δόσαν καὶ οἰκί' ἐνειμαν·
 ἡγαγόμεν δὲ γυναῖκα πολυχλήρων ἀνθρώπων
 εἵνεκ' ἐμῆς ἀρετῆς· ἐπεὶ οὐκ ἀπορύλιος ἦα
 οὐδὲ φυγοπτόλεμος· νῦν δ' ἤδη πάντα λείλοιπεν·
 ἀλλ' ἐμπτῆς καλὰ μιν γέ σ' οἶμαι εἰσροῶντα
 215 γιγνώσκειν· ἦ γάρ με δύη ἔχει ἡλιθα πολλή.
 Ἡ μὲν δὴ θάρσος μοι Ἀρης τ' ἔδωκεν καὶ Ἀθήνη
 καὶ ῥηξηνορίην· ὅπότε κρίνοιμι λόχονδε
 ἄνδρας ἀριστῆας, κακὰ θυσιμενέεσσι φυτεύων,
 οὐποτέ μοι θάνατον προτίσσετο θυμὸς ἀγῆνων,
 220 ἀλλὰ πολὺ πρῶτιστος ἐπάλμενος ἔγχει ἔλεσκον
 ἄνδρῶν θυσιμενέων ὅ τε μοι εἴξειε πόδεσσιν.
 Τοῖος ἔ' ἐν πολέμῳ ἔργον δέ μοι οὐ φαῖλον ἔσκεν
 οὐδ' οἰκωφελίη, ἥ τε τρέφει ἀγλαὰ τέκνα·
 ἀλλὰ μοι αἰεὶ νῆες ἐπῆρτεμοι φίλαι ἦσαν
 225 καὶ πολεμοὶ καὶ ἀκοντες εὐξέστοι καὶ δίστολ,
 λυγρὰ, τά τ' ἄλλοισιν γε καταριγῆλα πέλονται·
 αὐτὰρ ἐμοὶ τὰ φίλ' ἔσκε, τὰ που θεὸς ἐν φρεσὶ θῆκεν·
 ἄλλος γάρ τ' ἄλλοισιν ἀνὴρ ἐπιτέρπεται ἔργοις.
 Πρὶν μὲν γὰρ Τροίης ἐπιθήμεναι ὕας Ἀχαιῶν,
 230 εἰνάκις ἀνδράσιν ἦρα καὶ ἀνωπύροισι νέεσσιν
 ἄνδρας ἐς ἀλλοδαπούς· καὶ μοι μάλα τύγχανε πάντα.
 Τῶν ἐξαίρετῶν μενοεικέα, πολλὰ δ' ὀπίσω
 λάγχανον· αἶψα δὲ οἶκος ὀφέλλετο, καὶ βα ἔπειτα
 δεινὸς τ' αἰδοῖός τε μετὰ Κρήτεσσι τετύγμην.
 235 Ἄλλ' ὅτε δὴ τήνγε στυγερὴν ὁδὸν εὐρύοπα Ζεὺς
 ἐφράσαθ', ἥ πολλῶν ἀνδρῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν,
 δὴ τότε' ἐμ' ἤνωγον καὶ ἀγαχλυτὸν Ἰδομενῆα
 νῆεσσ' ἡγήσασθαι ἐς Ἴλιον· οὐδέ τι μῆχος
 ἦεν ἀνῆνσθαι, χαλεπὴ δ' ἔχε δῆμον φῆμις.
 240 Ἐνθα μὲν εἰνάετες πολεμιζόμεν ὕες Ἀχαιῶν,
 τῷ δεκάτῳ δὲ πόλιν Πριάμου πέρσαντες ἔβημεν
 οἰκαδε σὺν νῆεσσι· θεὸς δ' ἐκέδεσσεν Ἀχαιοὺς.
 Αὐτὰρ ἐμοὶ δειλῶ κακὰ μῆδετο μητίετα Ζεὺς·
 μῆνα γὰρ οἷον ἔμεινα τεταρπόμενος τειέεσσιν
 245 κουριδίη τ' ἀλόχῳ καὶ κτήμασιν· αὐτὰρ ἔπειτα
 Αἴγυπτόνδε με θυμὸς ἀνώγει ναυτιλάεσθαι,
 νῆας ἐὺ στείλαντα σὺν ἀντιθέοις ἐπάροισιν·
 ἐννέα νῆας στεῖλα, θοῶς δ' ἐξαγείρατο λαός.

ad-epulandum quietis, alii autem opus obeant :
 facile inde et in annum integrum
 neuitquam perficerem, narrans meos dolores animi,
 quantos vere cunctos deorum voluntate pertuli.

Ex Creta quidem genere gloriior *me esse lata*,
 viri divitis filium : multi vero et alii
 filii in domo *nostra* et educati sunt, et nati,
 legitimi ex uxore : me autem emta peperit mater,
 pellex ; sed me æque-ac legitimos honorabat
 Castor Hylacides, ejus ego genus gloriior *me esse* :
 qui quondam inter Cretenses, dei instar, honorabatur α-η-ο-
 pulo.] opibusque, divitiisque, et filiis gloriosis.
 Verum tamen illum fata iverunt mortis ferentia
 in Orci domos : illi vero victum (*opes*) diviserunt,
 filii magnanimi, et de eo sortes jecerunt :
 ac mihi valde pauca dederunt, et aedes tribuerunt.
 Duxi autem uxorem locupletissimorum hominum
 meæ gratia virtutis : quia non despicibilis eram
 nec fugax-in-bello : nunc autem jam omnia defecere :
 sed tamen stipulam saltem te arbitror intuentem
 cognoscere: profecto enim me calamitas tenet cumulate multa.
 Sane quidem audaciam mihi Marsque dederunt et Minerva,
 et vires-bellicas : quum legebam ad-insidias
 viros optimos, mala hostibus serens,
 nunquam mihi mortem ante-oculos-ponebat animus genero-
 sus,] sed multo primus insiliens hasta occidebam
 virorum infestorum quicumque mihi cederet pedibus.
 Talis eram in bello : opus vero mihi faul gratum erat,
 nec *grata* rei-familiaris-cura, quæ nutrit claros filios,
 sed mihi semper naves remigio-instructæ *gratæ* erant,
 et bella, et tela bene-polita, et sagittæ,
 tristitia, quæ aliis quidem horrenda sunt.
 At mihi ea grata erant, quæ fere deus in animo posuit :
 alius etenim aliis vir delectatur operibus.
 Antequam enim in-Trojam profecti-sint filii Achivorum,
 novies viris imperavi, et velocibus navibus,
 viros adversus externos; et mihi abunde contigerant omnia.
 Ex-quibus eligebam quæ-placebant; multa autem post
 sortito-obtinebam : statim vero domus augebatur, et deinceps
 gravisque reverendusque inter Cretenses factus-sum.
 Sed quum jam hoc odiosum iter late-sonans Jupiter
 decrevit, quod multorum virorum subtus genua solvit :
 tunc vero me jusserunt et inclytum Idomeneum
 navibus duces-esse in Ilium; neque ulla ratio
 erat denegandi, gravis vero obtinebat vulgi vox.
 Ibi quidem per-novem-annos belligerabamur filii Achivorum,
 decimo autem urbem Priami populati, ivimus
 domum-versus cum navibus; deus vero dissipavit Achivos.
 Ac mihi misero mala struebat providus Jupiter :
 mensem enim solum mansi oblectans-me filiis,
 ingenuaque uxore, et facultatibus : ac postea
 in-Ægyptum me animus impulit navigare,
 navibus bene adornatis, cum eximiis sociis;
 novem naves adornavi; cito autem coactæ sunt coplæ.

Ἐξήμαρ μὲν ἔπειτα ἔμοι ἐρήρης ἑταῖροι
 250 δαίνυντ'· αὐτὰρ ἐγὼν ἱερήϊα πολλὰ παρείχων
 θεοῖσιν τε βέζειν αὐτοῖσι τε δαῖτα πένεσθαι.
 Ἐβδομάτῃ δ' ἀναβάντες ἀπὸ Κρήτης εὐρείης
 ἐπλέομεν Βορρὴ ἀνέμῳ ἀκραεῖ, καλῷ,
 ῥηϊδίῳ, ὥς κ' ἐπὶ κατὰ ῥόον· οὐδὲ τις οὖν μοι
 255 νῶϊν περὶ μάνθη, ἀλλ' ἀσκηθέες καὶ ἄνουςοι
 ἤμεθα· τὰς δ' ἀνέμους τε κυβερνῆται τ' Ἴθουον.
 Πεμπταῖοι δ' Αἰγύπτῳ ἐῦβρέϊτῃν ἱκόμεσθα·
 σπῆσα δ' ἐν Αἰγύπτῳ ποταμῷ νέας ἀμφιελίσσας.
 Ἐνθ' ἦτοι μὲν ἐγὼ καλόμενῃ ἐρήρης ἑταίρους
 260 αὐτοῦ παρ νήεσσι μένειν καὶ νῆας ἔρυσθαι·
 ὁππῆρας δὲ κατὰ σκοπίας ὥτρυνα νέεσθαι.
 Οἱ δ' ὕβρει ἐξάντες, ἐπισπόμενοι μένειν σφῶ
 αἶψα μάλ' Αἰγυπτίων ἀνδρῶν περικαλλέας ἀγροῦς
 πόρθεον, ἐκ δὲ γυναῖκας ἄγον καὶ νήπια τέκνα
 265 αὐτοὺς τ' ἔκτεινον· τάχα δ' ἐς πόλιν ἵκετ' αὐτῇ.
 Οἱ δὲ βοῆς αἰόντες ἄμ' ἡοὶ φαινομένην
 ἦλθον· πλῆτο δὲ πᾶν πεδίον πεζῶν τε καὶ ἵππων
 χαλκοῦ τε στεροπῆς· ἐν δὲ Ζεὺς τερπικέραυνος
 φῶξαν ἔμοις ἐτάρουσι κακὴν βάλεν, οὐδὲ τις ἔτλη
 270 μέλαινα ἑναντίον· περὶ γὰρ κακὰ πάντοθεν ἔστη.
 Ἐνθ' ἡμέων πολλοὺς μὲν ἀπέκτανον δαεῖ χαλκῷ,
 τοὺς δ' ἀναγον ζωοὺς σφίσιν ἐργάζεσθαι ἀνάγκη.
 Αὐτὰρ ἔμοι Ζεὺς αὐτὸς ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο νόημα
 ποίησ' — ὥς ὄφελον θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν
 275 αὐτοῦ ἐν Αἰγύπτῳ· ἐπὶ γὰρ νύ με πῆμ' ὑπέδεκτο —
 αὐτίκ' ἀπὸ κρατὸς κυνέην εὐτυχτον ἔθηκα
 καὶ σάκος ὤμοισιν· ὀρόν δ' ἔκβαλον ἔκτοσε χεῖρός·
 αὐτὰρ ἐγὼ βασιλῆος ἑναντίον ἦλυθον ἵππων,
 καὶ κύσα γούναθ' ἑλῶν· ὁ δ' ἐρύσατο καὶ μ' ἐλέσεν·
 280 ἐς δίφρον δέ μ' ἔσας ἄγεν οἶκαδε δακρυχέοντα.
 Ἦ μὲν μοι μάλα πολλοὶ ἐπήϊσσαν μελήσιν,
 ἰέμενοι κτεῖναι — δὴ γὰρ κεχολώατο λῆν —
 ἀλλ' ἀπὸ κεῖνος ἔρυκε, Διὸς δ' ὠπίζετο μῆνιν
 ῥεινίῳ, ὅς τε μάλιστα μέμεσσάται κακὰ ἔργα.
 285 Ἐνθα μὲν ἐπτάετες νέμον αὐτοῖ, πολλὰ δ' ἄγεια
 γρήματ' ἀν' Αἰγυπτίους ἀνδράς· δίδοσαν γὰρ ἅπαντας.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ ὀγδοὸν μοι ἐπιπλόμενον ἔτος ἦλθεν,
 ὃν τότε Φοῖνιξ ἦλθεν ἀνὴρ, ἀπατήλια εἰδὼς
 τρώετς, ὃς δὴ πολλὰ κάκ' ἀνθρώποισιν ἐώργει·
 290 ὃς μ' ἄγε παρπεπιθὼν ἦσι φρεσὶν, ὅφρ' ἱκόμεσθα
 Φοινίκην, θοι τοῦγε δόμοι καὶ κτήματ' ἔχειτο.
 Ἐνθα παρ' αὐτῷ μέλαινα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτόν.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ μῆνές τε καὶ ἡμέραι ἐξετελείντο,
 ἅψ περιτελλομένου ἔτεος, καὶ ἐπῆλυθον ὥραι,
 295 ἐς Αἰθύνῃ μ' ἐπὶ νηὸς ἐέσατο ποντοπόροιο,
 ψεύδεα βουλευσας, ἵνα οἱ σὺν φόρτον ἄγοιμι·
 κειθὶ δέ μ' ὥς περᾶσαι καὶ ἄσπετον ὦνον εἴοιτο.
 Τῷ ἐπόμεν ἐπὶ νηὸς, οἰόμενος περ, ἀνάγκη.
 Ἦ δ' ἔθεν Βορρὴν ἀνέμῳ ἀκραεῖ, καλῷ,
 300 μέσσην ὑπὲρ Κρήτης· Ζεὺς δὲ σφισι μῆδ' ὄλεθρον.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ Κρήτῃν μὲν ἐλείπομεν, οὐδὲ τις ἄλλη
 φάνετο γαῖαν, ἀλλ' οὐρανὸς ἦδ' ὁράλασσα,

Per-sex-dies quidem inde mei dilecti socii
 convivabantur; at ego victimas multas præbebam
 diisque ad-sacrificandum, ipsisque ad-epulas parandas.
 Septimo autem *navibus* consensens a Creta lata,
 navigavimus Borea vento vehementer-flante, bono,
 facile, veluti secundo flumine: neque ulla inde mihi
 navium læsa-est, sed sospites et incolumes
 sedebamus: has autem ventusque gubernatoresque dirige-
 bant.] Quinto-die autem ad-Ægyptum pulcre-fluentem veni-
 mus:] statui vero in Ægypto fluvio naves utrinque-recurvas.
 Ibi quidem ego jubebam caros socios
 illic apud naves manere, et naves tueri;
 speculatores autem ad speculas hortabar ut-irent.
 Hi vero insolentiae cedentes, sequentes impetum suum,
 statim admodum Ægyptiorum virorum perpulcros agros
 populabantur, ac mulieres abducebant, et infantes liberos,
 ipsosque interficiebant; cito autem ad urbem pervenit clamor.
 Illi autem clamorem audientes, simul-cum aurora illucescente,
 venerunt: impletus-est vero totus campus peditibusque et
 equitibus,] ærisque fulgore: Jupiter autem gaudens-fulmine
 fugam meis sociis malam immisit: nec quisquam sustinuit
 consistere contra: circum enim mala undique stabant,
 Ibi nostrum multos quidem interfecerunt acuto ære;
 alios autem duxerunt vivos, sibi operaturos necessitate.
 At mihi Jupiter ipse in mente hoc cogitatum
 effecit (utinam mortuus-fuissem et fatum assecutus
 illic in Ægypto; adhuc enim me malum excepit):
 statim de capite galeam fabrefactam deposui,
 et scutum ab-humeris; hastamque projecti ex manu:
 atque ego regis obviam ivi equis,
 et osculatus-sum genua *ejus* prehensa: hic autem servavit et
 mei misertus-est:] in currumque me locatum duxit domum
 lacrimas-fundentem.] Profecto me valde multi adoriebantur
 fraxineis-hastis,] cupientes interficere (namque irati-erant val-
 de); sed ille arcebat; Jovis vero veritus-est iram
 Hospitalis, qui maxime indigne-fert mala opera.
 Tum quidem per-septem-annos mansi ibidem, multasque col-
 legi] divitias inter Ægyptios viros: dederunt enim omnes.
 Sed quum jam octavus mihi revolvens annus venit,
 tum vero Phœnicus venit vir, fallacia sciens,
 veterator, qui jam multa mala hominibus fecerat:
 qui me duxit persuasum ipsius ingenio, donec venissemus
 in-Phœnicen, ubi ipsius domus, et possessiones erant.
 Ibi apud ipsum mansi integrum in annum.
 Sed quando jam mensesque et dies exacti-erant,
 iterum circumvolvante anno, et supervenerant horæ,
 in Libyam *vecturum* me navi imposuit pontum-transeunti,
 mendacia meditatus, ut secum merces agerem;
 illic vero me ut venderet, et magnum pretium acciperet.
 Hunc sequebar in navi, suspicans licet, necessitate.
 Illa vero currebat Borea vento valide-flante, bono,
 per-medium supra Cretam: Jupiter autem eis moliebatur exi-
 tum.] Sed quum jam Cretam quidem liquissemus, neque
 ulla alia] appareret terrarum, sed cœlum ac mare,

δὴ τότε κυανέην νεφέλην ἔσθησε Κρονίων
 νηὸς ὑπὲρ γλαφυρῆς· ἤχλυσε δὲ πόντος ὑπ' αὐτῆς.
 205 Ζεὺς δ' ἄμυδις βρόντησε καὶ ἐμβαλε νηὶ κεραυνόν·
 ἥ δ' ἐλλέγχθη πᾶσα, Διὸς πληγείσα κεραυνῶ,
 ἐν δὲ θεοῦ πλῆγῳ πέσον δ' ἐκ νηὸς ἅπαντες.
 Οἱ δὲ κορύνησιν ἱελοὶ περὶ νῆα μέλαιναν
 κύμασιν ἐμφορέοντο· θεὸς δ' ἀποαίνυτο νόστον.
 310 Αὐτὰρ ἔμοι Ζεὺς αὐτὸς, ἔχοντί περ ἄλγεα θυμῶ,
 ἰσθὺν ἀμαιμάκετον νηὸς κυανοπρώροιο
 ἐν χεῖρεσσιν ἔθηκεν, ὅπως ἔτι πῆμα φύγοιμι.
 Τῷ ῥα περιπλεγθεὶς φερόμην ὄλοισι ἀνέμοισιν·
 ἐν νῆμαρ φερόμην, δεκάτῃ δέ με νυκτὶ μελαίνῃ
 315 γαίῃ Θεσπρωτῶν πέλασεν μέγα κῆμα κυλίνδον.
 *Εὐθα με Θεσπρωτῶν βασιλεὺς ἐκομίσσατο Φεῖδων
 ἥρως ἀπριάτην· τοῦ γὰρ φίλος υἱὸς ἐπελθὼν
 αἰθρῶ καὶ καμάτῳ δεδημημένον ἦγεν ἐς οἶκον,
 χεῖρὸς ἀναστήσας, ὅρρ' ἵκετο δώματα πατρός·
 320 ἀμφὶ δέ με χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματα ἔσθεν.
 *Εὐθ' Ὀδυσῆος ἐγὼ πυθόμην· κείνος γὰρ ἔρασκεν
 ξεινίσαι ἠδὲ φιλήσαι ἰόντ' ἐς πατρίδα γαίαν.
 Καί μοι κτήματ' ἔδειξεν, ὅσα ξυναγέροτ' Ὀδυσσεύς,
 χαλκὸν τε χρυσόν τε πολύκμητόν τε σίδηρον.
 325 Καὶ νύ κεν ἐς δεκάτην γενεὴν ἕτερόν γ' ἔτι βόσκοι·
 τόσσα οἱ ἐν μεγάροισι κειμήλια κείτο ἀνακτος.
 Τὸν δ' ἐς Δωδώνην φάτο βῆμεναι, ὅρρα θεοῖο
 ἐκ δρυὸς ὕψικόμοιο Διὸς βουλὴν ἑπακούσαι,
 ὅπως νοστήσει Ἰθάκης ἐς πῖονα δῆμον,
 330 ἥ δ' ἦν ἀπείων, ἥ ἀμπαρδὸν ἥ κρυφθδόν.
 *Ὤμοσε δὲ πρὸς ἔμ' αὐτόν, ἀποσπένδων ἐνὶ οἴκῳ,
 νῆα κατειρῶσθαι καὶ ἐπαρτέας ἔμμεν' ἐταίρους,
 οἳ δὴ μιν πέμψουσι φίλῃν ἐς πατρίδα γαίαν.
 *Ἄλλ' ἐμὲ πρὶν ἀπέπεμψε· τύχησε γὰρ ἐρχομένη νηῦς
 335 ἀνδρῶν Θεσπρωτῶν ἐς Δουλίχιον πολύπυρον.
 *Εὐθ' ὅγε μ' ἠνώγει πέμψαι βασιλῆϊ Ἀκάσῳ
 ἐνδουκέως· τοῖσιν δὲ κακῇ φρεσὶν ἦιδανε βουλὴ
 ἀμφ' ἔμοι, ὅρρ' ἔτι πάγχυ δῦς ἐπὶ πῆμα γενοίμην.
 *Ἄλλ' ὅτε γαίης πολλὸν ἀπέπλω ποντοπόρος νηῦς,
 340 αὐτίκα δούλιον ἦμαρ ἔμοι περιμηχανόωντο·
 ἐκ μὲν με χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματ' ἔδυσαν,
 ἀμφὶ δέ μοι βράχος ἄλλο κακὸν βάλον ἠδὲ χιτῶνα,
 βωγαλέα, τὰ καὶ αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὄρχει.
 *Εσπέριοι δ' Ἰθάκης εὐδειλεῖον ἔργ' ἀρίκοντο·
 345 ἐνθ' ἐμὲ μὲν κατέδυσαν εὖσσελμῳ ἐνὶ νηὶ
 ὅπλῳ εὖστρεφεῖ στερεῶς· αὐτοὶ δ' ἀποδάντες
 ἐσσυμένους παρὰ θῖνα θαλάσσης δόρπον ἔλοντο.
 Αὐτὰρ ἔμοι δεσμὸν μὲν ἀνέγραμψαν θεοὶ αὐτοὶ
 ῥηϊδίως· κεφαλῇ δὲ κατὰ βράχος ἀμφικαλύψας,
 350 ἔσπτον ἐφολκαῖον καταβάς ἐπέλασσα θαλάσση
 στήθος· ἔπειτα δὲ χεῖρσι διήρσας ἀμφοτέρησιν
 νηχόμενος, μάλα δ' ὤκα θυρῶν· ἔα ἀμφὶς ἐκείνων.
 *Εὐθ' ἀναβάς, ὅθι τε δῖος ἦν πολυανθέος ὕλης,
 κείμην πεπτηγὸς· οἱ δὲ μεγάλα στενάχοντες
 355 φοίτων· ἄλλ' οὐ γάρ σφιν ἐφαίνετο κέρδιον εἶναι
 μαίεσθαι προτέρῳ· τοὶ μὲν πάλιν αὖτις ἔβαινον

tum vero atram nubem statuit Saturnius
 nave super cava; obscuratus est autem pontus ab ipsa.
 Jupiter vero crebro tonuit, et injecit navi fulmen :
 hæc autem contorta est tota, Jovis percussa fulmine,
 ac sulphure impleta est; ceciderunt autem ex navi omnes.
 Hi vero cornicibus *marinis* similes, circa navem nigram
 in fluctibus ferebantur : deus autem *itis* auferebat reditum.
 At mihi Jupiter ipse, habenti quidem dolores animo,
 malum longum navis cærulea-prora
 manibus imposuit, ut adhuc malum effugerem.
 Hunc inde amplexus, ferebar perniciosus ventis;
 per-novem-dies ferebar, decima autem me nocte nigra
 terræ Thesprotorum appulit magna unda volvens.
 Ibi me Thesprotorum rex excepit Phidon
 heros gratis; hujus enim dilectus filius quum supervenisset,
 frigore et labore afflictum duxit in domum,
 manu sublevatum, donec pervenisset ad-aedes patris :
 ac mihi lænanque tunicamque vestimenta induit.
 Ibi de-Ulysse ego audiui : ille enim dicebat,
 hospitio-excepisse *se illum* et amice-tractasse euntem in pa-
 triam terram.] Et mihi bona ostendit, quanta collegerat Uly-
 ses,] æsque, aurumque, multumque-elaboratum ferrum.
 Et sane *itis* in decimam generationem alium adhuc aleret;
 tantæ ei res-pretiosæ jacebant in aedibus regis.
 Ipsum autem in Dodonam dicebat ivisse, ut dei
 ex quercu alte-comante Jovis consilium audiret,
 quomodo rediret Ithacæ in opulentum populum,
 jam diu absens, utrum palam, an occulte.
 Juravit autem coram me ipso, libans in domo,
 navem deductam-esse et paratos esse socios,
 qui jam ipsum deducturi-sint caram in patriam terram.
 Sed me prius dimisit : contigit enim ut-iret navis
 virorum Thesprotorum in Dulichium tritici-ferax.
 Tunc ille me jussit deduci ad-regem Acastum
 cum-cura; illis autem malum in-animo placebat consilium
 de me, ut adhuc omnino calamitatis in pestem incidere.
 Sed quando a-terra longe progressa-est pontum-transiens na-
 vis,] statim servilem diem mihi moliebantur :
 exuerunt quidem me lænaque, tunicaque vestimentis,
 circumque me pannum alium malum jecerunt, et tunicam,
 lacera, quæ et ipse in oculis vides.
 Vespertini autem Ithacæ late-conspiciæ *ad culta* pervenere :
 ibi me quidem ligaverunt bene-tabulata in navi
 fune bene-torto arcte; ipsi vero egressi
 festinanter ad litus maris, cœnam sumserunt.
 At mihi vinculum quidem resolvere dii ipsi
 facile: capiti autem panno obvoluto,
 lævigatum per-clavum delapsus applicui mari
 pectus; deinde autem manibus remigavi ambabus
 natans; valdeque cito foris eram seorsum ab-illis.
 Tunc quum-ascendissem, ubi senticetum erat florida silva,
 jacebam stratus: illi vero valde gementes
 ibant; sed enim ipsis non videbatur melius esse
 inquirere ulterius : hi quidem retro iterum ibant

νῆες ἐπὶ γλαφυρῆς ἐμέδ' ἔκρυψαν θεοὶ αὐτοὶ
ρηϊδίως, καὶ με σταθμῷ ἐπέλασαν ἄγοντες
ἄνδρὸς ἐπισταμένου· ἔτι γάρ νύ μοι αἴσα βιῶναι.

300 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαίε συβῶτα·
ἃ δειλὴ ξείνων, ἧ μοι μάλα θυμὸν θρίνας,
ταῦτα ἔκαστα λέγων, ὅσα δὴ πάθες ἡδ' ὅσ' ἀλήθης.
Ἄλλὰ τάγ' οὐ κατὰ κόσμον ὀνομαί, οὐδέ με πείσεις
εἰπὼν ἄμφ' Ὀδυσσῆϊ· τί σε χρὴ, τοῖον ὄντα,
305 μαψιδίως ψεύδεσθαι; ἐγὼ δ' εὖ οἶδα καὶ αὐτὸς
νόστον ἔμοιο ἀνακτος, ὅτ' ἤχθετο πᾶσι θεοῖσιν
πάγχυ μάλ', ὅττι μιν οὔτι μετὰ Τρώεσσι δάμασσαν
ἢ φίλων ἐν χερσίν, ἐπεὶ πόλεμον τολύπευσεν.

Τῷ κέν οἱ τύμβον μὲν ἐποίησαν Παναχαιοί,
310 ῥέε καὶ ὃ παιδί μέγα κλέος ἤρατ' ὀπίσσω.
Νῦν δέ μιν ἀκλειῶς Ἀρπυιαὶ ἀνῃρέψαντο.

Αὐτὰρ ἐγὼ παρ' ὕεσσιν ἀπότροπος· οὐδὲ πόλινδε
ἔρχομαι, εἰ μὴ πού τι περίφρων Πηνελόπεια
ἔλθῃμεν ὀτρύνουσιν, ὅτ' ἀγγελίῃ ποθὲν ἔλθοι.

315 Ἄλλ' οἱ μὲν τὰ ἔκαστα παρήμενοι ἐξερέουσιν,
ἡμὲν οἱ ἄχυννται δὴν οἰχομένοιο ἀνακτος,
ἡδ' οἱ χαίρουσιν βίοντι νήποιον ἔδοντες.
Ἄλλ' ἐμοὶ οὐ φίλον ἔστι μεταλλῆσαι καὶ ἐρέσθαι,
ἐξ οὗ δὴ μ' Αἰτωλὸς ἀνὴρ ἐξήπαφε μύθῳ,

320 ἔς β' ἄνδρα κτείνας, πολλὴν ἐπὶ γαίαν ἀληθείς
ἦλυθ' ἐμὰ πρὸς δόματ'· ἐγὼ δέ μιν ἀμραγάπαζον.

Φῆ δέ μιν ἐν Κρήτεσσι παρ' Ἰδομενεΐ ἰδέσθαι
νῆας ἀκείομενον, τὰς οἱ ξυνέαξαν ἄελλαι·
καὶ φάτ'· ἑλεύσεσθαι ἢ ἐς θέρος ἢ ἐς ὀπώρην,

325 πολλὰ χρήματ' ἄγοντα, σὺν ἀντιθέοις ἐτάροισιν.
Καὶ σὺ, γέρον πολυπενθὲς, ἐπεὶ σέ μοι ἤγαγε δαίμων,
μήτε τί μοι ψεύδεσαι χαρίζεο μήτε τι θέλγῃ·
οὐ γὰρ τοῦνεκ' ἐγὼ σ' αἰδέσσομαι οὐδὲ φιλήσω,

ἀλλὰ Δία ξένιον δέσας αὐτὸν τ' ἑλαίρει. [σέως·

330 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
ῆς· μάλα τίς τοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι νῆπιος,
ὅλόν σ' οὐδ' ὁμόσας περ ἐπήγαγον οὐδὲ σε πείθω.

Ἄλλ' ἄγε νῦν ῥήτρην ποιησόμεθ'· αὐτὰρ ὑπερβεν
μάρτυροι ἀμφοτέροισι θεοὶ, τοὶ Ὀλυμπον ἔχουσιν.

335 Εἰ μὲν κεν νοστήσῃ ἀναξ τεὸς ἐς τὸδε δῶμα,
ἔσας με χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματα πέμψαι
Δουλίχιόνδ' ἵεναι, ὅθι μοι φίλον ἔπλετο θυμῷ·
εἰ δέ κε μὴ ἔλθῃσιν ἀναξ τεὸς, ὥς ἀγορεύω,
ὁμῶς ἐπιστεύας βαλέειν μεγάλῃς κατὰ πέτρης,
340 ὅρρα καὶ ἄλλος πτωχὸς ἀλεύεται ἡπεροπεύειν.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσεφώνεε διὸς ὑφορβός·
ξεῖν', οὕτω γάρ κεν μοι εὐκλείη τ' ἀρετὴ τε
εἴη ἐπ' ἀνθρώπους ἅμα τ' αὐτίκα καὶ μετέπειτα,
ὅς σ' ἐπεὶ ἐξ κλισίῃν ἄγαγον καὶ ξείνια δῶκα,
345 αὐτίκα δὲ κτείναιμι φίλον τ' ἀπὸ θυμὸν ἐλοίμην·
πρόφρων κεν ἐὼς ἔπειτα Δία Κρονίωνα λιτοίμην.
Νῦν δ' ὥρῃ δόρποιον τάχιστα μοι ἐνδόν ἐταῖροι
ἴεν, ἵν' ἐν κλισίῃ λαρὸν τετυχοίμεθα δόρποιον.

Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον·

350 ἀγγίμολον δὲ σύες τε καὶ ἀνέρες ἦλθον ὑφορβοί.

navem in cavam; me autem absconderunt dii ipsi
facile, et me stabulo appulerunt ducentes
viri prudentis; adhuc enim mihi fatum est vivere.

Hunc autem respondens allocutus-es, Eumæe subulce :
ah miser hospitum, certe mihi valde animum commovisti,
hæc singula dicens, quanta jam passus-es, et quantum vaga-
tus.] Sed ea non pro decenti dicta arbitror, nec mihi persua-
debis] locutus de Ulysse : quid te oportet, talis quum-sis,
temere mentiri? ego vero certe novi et ipse
de-redditū mei domini, quod is odio-habebatur omnibus diis
prorsus valde, quia ipsum non inter Trojanos domuere,
vel amicorum in manibus, postquam bellum confecerat.
Tunc ei tumultum quidem fecissent universi-Achivi,
atque etiam suo filio magnam gloriam peperisset in-posterum
Nunc autem ipsum inglorie Harpyiæ abripuerunt.

At ego apud suos maneo semotus : neque ad urbem
eo, nisi quando forte prudens Penelope
venire jubeat, quando nuntius alicunde venerit.

Sed illi quidem singula assidentes interrogant,
sive qui dolent diu absente rege,
sive qui gaudent victum impune absumentes.

Sed mihi non gratum est inquirere et interrogare,
ex quo quidem me Ætolus vir decepit sermone ;
qui, viro interfecto, multas per regiones vagatus,

venit meas ad domos : ego vero ipsum amice-complectebat.
Dixit autem se eum inter Cretenses apud Idomeneum vidisse
naves reficientem, quas ei confregerant procellæ :

et dixit venturum, vel in æstatem, vel in autumnum,
multas opes advehentem, cum divinis sociis.

Et tu, senex infelix, postquam te mihi adduxit deus,
neu quid mihi mendacii gratificare, neu mulce :
non enim ob-id ego te honorabo, nec diligam,

sed Jovem Hospitalem veritus, teque-ipsum miseratus.

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
certe valde quidam tibi animus in pectoribus incredulus :

quoniam te ne cum-jurejurando quidem ad-credendum-addu-
xi, nec tibi persuadeo.] Sed age nunc sponsionem faciamus :
ac desuper] testes ambobus dii sunt, qui Olympum tenent.

Si quidem redierit herus tuus in hanc domum,
indutum me lænaque tunicaque vestimentis deduc

ad-Dulichium, ut-eam, quo mihi tre gratum est animo ;
sin vero non venerit herus tuus, ut prædico,

famulus incitatis me dejice magna de rupe,
ut et alius mendicus caveat decipere.

Hunc autem respondens allocutus-est divinus subulcus :
hospes, sic enim mihi bona-fama virtutisque-nomen
esset inter homines simul nunc, et in-posterum,
qui te, postquam in casam duxissem, et hospitalia dedissem,
deinde tamen interficerem, dilectumque animum eriperem :
ex-animo sane deinde Jovi Saturnio supplicarem.

Nunc vero hora cœnæ est : citissime mihi intus socii
adsint, ut in casa lautam apparementis cenam.

Sic hi quidem talia inter se dicebant,

prope autem suosque et viri venere subulci.

Τὰς μὲν ἄρα ἔρξαν κατὰ θῆρα κοιμηθῆναι·
κλαγγὴ δ' ἄσπετος ὤρτο συῶν αὐλιζομένων.

Αὐτὰρ δ' οἷς ἐτάροισιν ἐκέλετο διὸς ὑφορέος·

Ἄξεθ' ὧν τὸν ἄριστον, ἵνα εἰνὼι ἱερεῦσω
415 τηλεδαπῶ· πρὸς δ' αὐτοὶ ὀνησόμεθ', οἵπερ οἷζυν
δὴν ἔχομεν, πάσχοντες ὧν ἐνεκ' ἀργιόδοντων·
ἄλλοι δ' ἡμέτερον κάματον νῆποινον ἐδουσιν.

Ὡς ἄρα φωνήσας κέασε ξύλα νηλεῖ χαλκῷ·

οἱ δ' ἔν εἰς ἔχγον μάλα πίονα πενταέτηρον·

420 τὸν μὲν ἔπειτ' ἔστησαν ἐπ' ἐσχάρῃ· οὐδὲ συβώτης
λήθεται· ἄρ' ἀθανάτων· φρεσὶ γὰρ κέχρητ' ἀγαθῇσιν·
ἀλλ' ὅγ' ἀπαρχόμενος κεφαλῆς τρίχας ἐν πυρὶ βάλλεν
ἀργιόδοντος ὕος καὶ ἐπείχετο πᾶσι θεοῖσιν
νοστήσαι Ὀδυσῆα πολύφρονα δνδὲ δόμονδῃ.

425 Κόψε δ' ἀνασχόμενος στήλῃ δρυὸς, ἣν λίπε κείων·
τὸν δ' εἰπε ψυχῇ· Τοι δ' ἐσφαζάν τε καὶ εὖσαν·
αἴψα δέ μιν διέχευαν· ὁ δ' ὠμοθετεῖτο συβώτης,
πάντοθεν ἀρχόμενος μελέων, ἐς πίονα δημόν.

Καὶ τὰ μὲν ἐν πυρὶ βάλλε, παλύνας ἀλφίτου ἀκτῇ,
430 μίστυλλον τ' ἄρα τᾶλλα καὶ ἀμψ' ὀβελόισιν ἐπείραν
ὥπτησάν τε περιφραδέως ἐρύσαντο τε πάντα·
βάλλον δ' εἰν ἐλεοῖσιν ἀλλῆλα· ἂν δὲ συβώτης
ἴστατο δαιτρεύσων· περὶ γὰρ φρεσὶν αἴσιμα ᾔδη.

Καὶ τὰ μὲν ἔπταχα πάντα διεμοιρᾶτο δαΐζων·

435 τὴν μὲν ἱὼν Νύμφῃσι καὶ Ἑρμῇ, Μαϊάδος υἱεῖ,
θῆκεν ἐπευξάμενος, τὰς δ' ἄλλας νεῖμεν ἐκάστω·
νώτοισιν δ' Ὀδυσῆα διηνεκέεσσι γέραιρεν
ἀργιόδοντος ὕος· κύδαινε δὲ θυμὸν ἀνακτος·
καὶ μιν φωνήσας προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·

440 Αἴθ' οὕτως, Εὐμαίε, φίλος Διὶ πατρὶ γένοιο,
ὥς ἐμοί, ὅττι με, τοῖον ἐόντ', ἀγαθοῖσι γέραιρεις.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαίε συβώτα·
ἔσθιε, δαιμόνιε ξείνων, καὶ τέρπεο τοῖσδε,
οἷα πάρεστι· θεὸς δὲ τὸ μὲν δώσει, τὸ δ' ἐάσει,
445 ὅττι κεν ᾧ θυμῷ θέλῃ· δύναται γὰρ ἅπαντα.

Ἦ ἄρα καὶ ἀργματα θύσε θεοῖς αἰετιγενέτησιν·
σπείσας δ' αἰθοπα οἶνον, Ὀδυσσῆϊ πτολιπόρῳ
ἐν χεῖρεσσιν ἔθηκεν· ὁ δ' ἔξετο ἥ παρὰ μοῖρῃ.

Σίτον δὲ σπιν ἐνείμε Μεσαύλιος, ὃν ἄρα συβώτης
450 αὐτὸς κτήσατο οἷος ἀποιοχόμενοι ἀνακτος,
νόσφιν δεσποίνης καὶ Λαέρταο γέροντος·
παρ δ' ἄρα μιν Ταφίῳ πρίατο κτεάτεσσιν ἑοῖσιν·
οἱ δ' ἐπ' ὀνειᾶθ' ἐτοίμα προκειμένα χεῖρας ἱαλλον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
455 σίτον μὲν σπιν ἀρείλε Μεσαύλιος οἱ δ' ἐπὶ κοῖτον
σίτον καὶ χρεῶν κεκορημένοι ἐσσεύοντο.

Νῦς δ' ἄρ' ἐπῆλθε κακῇ σκοτομήνῃος, ὅς δ' ἄρα Ζεὺς
πάννυχος· αὐτὰρ ἤ Ζεφύρος μέγας αἰὲν ἔφυδρος.
Τοῖς δ' Ὀδυσσεὺς μετέειπε, συβώτῳ πειρητίζων,
460 εἰ πῶς οἱ ἐκδὺς χλαῖναν πόροι, ἥ τιν' ἐταίρων
ἄλλον ἐποτρύνειεν, ἐπεὶ ἔο κήδετο λήν·

Κέκλυθι νῦν, Εὐμαίε καὶ ἄλλοι πάντες ἐταῖροι,
εὐξάμενος τι ἔπος ἐρέω· οἶνος γὰρ ἀνώγει
ἡλεός, ὅτ' ἐφέηκε πολύφρονά περ μάλ' ἀεῖσαι,

Has quidem deinceps incluserunt in stabula ad-cubandam
strepitus vero ingens ortus-est suum stabulantium.

Verum ille suos socios hortabatur, divinus subulcus :

Ducite suum optimum, ut hospitii gratia mactem
longinqui : una autem ipsi recreabimur, qui ærumnam
diu habemus, patientes suum gratia albis-dentibus :
alii vero nostrum labore impune edunt.

Sic igitur locutus, scidit ligna acuto ære :
illi autem suam adduxere valde pinguem, quinquennem :
eum quidem inde statuerunt ad focum ; neque subulcus
oblitus-est immortalium : mente enim utebatur bona ;
sed hic auspicans, capitis pilos in ignem jecit
albis-dentibus suis, et precabatur omnes deos,
ut-rediret Ulysses prudens suam domum.

Ferit autem suam manu sublata segmine quercus, quod reli-
querat findens ;] et hunc reliquit anima. Ipsi vero jugularunt
et ustularunt ;] statimque eum divisere ; ac frustra cruda-pon-
ebat subulcus,] undique auspicans a-membris, in pinguem
adipem :] et alia quidem in ignem jecit, conspersa frumenti
farina,] minutatimque-secuere cetera, et verubus transiere
assaruntque scite, extraxeruntque igne omnia :
posuerunt autem in mensis simul omnia : ac subulcus
surrexit divisurus ; valde enim mente æqua norat.

Atque illa quidem septifariam omnia partitus-est dividens ;
partem quidem unam Nymphis et Mercurio, Maiae filio,
posuit precatus ; ceteras vero distribuit singulis :
tergo autem Ulyssem perpetuo honorabat
albis-dentibus suis ; lætificabat vero animum domini ;
et ipsum compellans allocutus-est ingeniosus Ulysses :

Utinam sic, Eumæe, dilectus Jovi patri sis,
ut mihi, quandoquidem me, talis quum-sim, bonis honoras.

Hunc autem respondens allocutus-es, Eumæe subulce :
comede, mirifice hospitum, et delectare hisce,
qualia adsunt ; deus autem hoc quidem dabit, illud vero siet,
quodcunque suo animo voluerit : potest enim omnia.

Dixit, et primitias sacrificavit diis sempiternis :
libatoque nigro vino, Ulyssi urbium-vastatori poculum
in manibus posuit ; hic autem sedebat suam juxta partem.
Panem autem ipsis distribuit Mesaulius, quem subulcus
ipse sibi comparaverat solus, absente domino,
sine (pretium non præbentibus) domina et Laerte sene :
eum vero a Taphiis emit ex-possessionibus suis.
Hi autem ad cibos paratos appositos manus porrigebant.
Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
panem quidem eis abstulit Mesaulius ; illi autem ad cubitum,
pane et carnibus saturati ; properabant.

Nox vero dein supervenit mala obscura-sine-luna ; phœbat
autem Jupiter] tota-nocte ; ac sibat Zephyrus magnus sem-
per aquosus.] Inter-hos vero Ulysses locutus-est, subulcum
tentans,] si qua sibi exutam lænam præberet, vel aliquem
sociorum] alium dare hortaretur, siquidem ipsum curabat
valde :] Audi nunc, Eumæe, et ceteri omnes socii,
gloriabundus aliquod verbum dicam : vinum enim jubet
stultum, quod impulit sapientem etiam valde cantare.

485 καὶ θ' ἀπαλὸν γελάσαι καὶ τ' ὀρχήσασθαι ἀνῆκεν
καὶ τι ἔπος προέηκεν, ὅπερ τ' ἄρρητον αἰμεινον.
Ἄλλ' ἔπει οὖν τὸ πρῶτον ἀνέκραγον, οὐκ ἐπικεύσω.
Εἴθ' ὡς ἡβώοιμι βίη τέ μοι ἐμπεδος εἴη,
ὡς θο' ὑπὸ Τροίην λόχον ἤγομεν ἀρτύναντες·
470 ἠγείσθην δ' Ὀδυσσεύς τε καὶ Ἀτρεΐδης Μενέλαος,
τοῖσι δ' ἅμα τρίτος ἦρχον ἔγων· αὐτοὶ γὰρ ἀνωγον.
Ἄλλ' ὅτε δὴ β' ἰκόμεσθα ποτὶ πόλιν αἰπύ τε τείχος,
ἡμεῖς μὲν περὶ ἄστου κατὰ ῥωπήϊα πυκνὰ
ἂν δόνακας καὶ ἔλος ὑπὸ τεύχεσι πεπτηῶτες
475 κείμεθα. Νῦξ δ' ἄρ' ἐπῆλθε κακῇ Βορέα πεσόντος,
πηγυλίς· αὐτὰρ ὑπερθε χῶιν γένετ' ἥτε πάγη,
ψυχρὴ, καὶ σακίεσσι περιτρέφετο χρύσταλλος.
Ἔνθ' ἄλλοι πάντες χλαῖνας ἔχον ἠδὲ χιτῶνας,
εὐδον δ' εὐκῆλοι, σάκεσιν εἰλυμένοι ὁμοῦς·
480 αὐτὰρ ἐγὼ χλαῖναν μὲν ἰὼν ἐτάροισιν ἔλειπον
ἀφραδέως, ἔπει οὐκ ἐφάμην ῥιγώσμεν ἐμπης·
ἄλλ' ἐπόμην σάκος ὅον ἔχων καὶ ζῶμα φαινόν.
Ἄλλ' ὅτε δὴ τρίχα νυκτὸς ἔην, μετὰ δ' ἄστρα βεβήκει,
καὶ τότε ἔγων Ὀδυσῆα προσήδων ἐγγὺς ἐόντα,
485 ἀγκῶνι νύξας· δ' δ' ἄρ' ἐμπαπῶς ὑπάκουσεν.
Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
οὔτοι ἐτι ζωοῖσι μετέσσομαι, ἀλλά με χεῖμα
δάμναται· οὐ γὰρ ἔγω χλαῖναν· παρὰ μ' ἤπαφε δαίμων
οιοχίτων' ἵμεναι· νῦν δ' οὐκέτι φυχτὰ πέλονται.
490 Ὡς ἐφάμην· δδ' ἔπειτα νόον σέβεθ' ὀνδ' ἐνὶ θυμῷ,
οἷος ἐκείνος ἦν βουλευόμεν ἠδὲ μάχεσθαι·
φθεγγάμενος δ' ὀλίγη ὀπί με πρὸς μῦθον ἔειπεν·
Σίγα νῦν, μή τις σευ Ἀχαιῶν ἄλλος ἀκούσῃ.
Ἦ καὶ ἐπ' ἀγκῶνος κεφαλὴν σέθεν εἶπέ τε μῦθον·
495 Κλύτε, φίλοι· θεοῖς μοι ἐνύπνιον ἦλθεν δνειρος.
Λίην γὰρ νηῶν ἐκάς ἤλθομεν· ἀλλὰ τις εἴη
εἰπεῖν Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν,
εἰ πλέονας παρὰ νοῦφιν ἐποτρύνει νείεσθαι.
Ὡς ἔφατ'· ὥρτο δ' ἔπειτα Θόας, Ἀνδράμονος υἱός,
500 καρπαλίμως, ἀπὸ δὲ χλαῖναν θέτο φοινικέσσαν,
βῆ δὲ θέειν ἐπὶ νῆας· ἐγὼ δ' ἐνὶ εἵματι κείνου
καίμην ἀσπασίως· φάε δὲ χρυσόβρονος Ἥως.
Ὡς νῦν ἡβώοιμι, βίη τέ μοι ἐμπεδος εἴη·
δοίη κέν τις χλαῖναν ἐνὶ σταθμοῖσι συφορῶν
505 ἀμφοτέρου, φιλότῃ καὶ αἰδοῖ φωτὸς ἔηος·
νῦν δέ μ' ἀτιμάζουσι κακὰ χροὶ εἴματ' ἔχοντα.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφηρ, Εὐμῆαι συβῶτα·
ὦ γέρον, αἴνος μὲν τοι ἀμύμων, ὃν κατέλεξας,
οὐδέ τί πω παρὰ μοῖραν ἔπος νηκερδὲς ἔειπας·
510 τῶν οὐτ' ἐσθῆτος δευήσσαι οὔτε τευ ἄλλου,
ῶν ἐπέοιχ' ἱκέτην ταλαπείριον ἀντιάσαντα,
νῦν· ἀτὰρ ἡῶθέν γε τὰ σά ῥάκεα νοσπαλλίξεις.
Οὐ γὰρ πολλαὶ χλαῖναι ἐπημιοῖβοι τὸ χιτῶνες
ἐνθάδε ἐννύσθαι· μία δ' οἴη φασὶ ἐκάστω.
515 [Αὐτὰρ ἐπὴν ἔλθουσιν Ὀδυσσεύς φῖλος υἱός,
αὐτὸς τοι χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματα δώσει,
πέμψει δ' ὅππῃ σε κραδίη θυμός τε κελεύει.]
Ὡς εἰπὼν ἀνόρουσε· τίθει δ' ἄρα οἱ πυρὸς ἐγγὺς

et ad molliter ridendum, et ad saltandum essetavit,
et aliquod verbum emisit, quod indictum esset melius.
Sed postquam primum vocem-rupi, non celabo.
Utinam sic pubescerem, viresque mihi integræ essent,
sicut quando sub Trojam insidias duximus instructas :
ducesque-erant Ulyssesque et Atrides Menelaus ;
cum-his vero una tertius dux-eram ego : ipsi enim jubebant.
Sed quando jam veneramus ad urbem, altumque murum,
nos quidem circa urbem per virgulta densa,
in arundinibus et palude sub armis prostrati,
jacebamus. Nox autem supervenit mala, Borea oborto,
glacialis ; at superne nix facta-est veluti pruina,
frigida, et scutis circum-accescebat glacies.
Ibi ceteri omnes lænas habebant, et tunicas,
dormiebantque quieti, scutis cooperti humeros :
at ego lænam quidem profectus sociis reliqueram,
stulte, quoniam non putabam me frigus-passurum omnino :
sed sequebar, scutum solum habens et cingulum nitidum.
Sed quando jam tertia-pars noctis erat, et astra transierant,
tunc ego Ulysses allocutus-sum, prope qui-erat,
cubito pungens ; is vero promte auscultavit :

Nobilissime Laertiade, sollers Ulyse,
nequaquam amplius vivis interero ; sed me hieme
domat ; non enim habeo lænam : decepit me deus,
sola-cum-tunica ut-irem ; nunc vero non-amplius effugium
est.] Sic dixi ; is autem dein mentem habebat hanc in animo,
qualis ille erat ad-consultandum et pugnandum :
locutus autem submissa voce, me sermone affabatur :

Sile nunc, ne-quis te Achivorum alius audiat.
Dixit ; et in cubito caput tenuit, dixitque sermonem :
Audite, amici : divinum mihi in-somnis astitit somnium.
Valde enim a-navibus longe venimus : sed aliquis eat
nuntiatum Atridæ Agamemnoni, pastori virorum,
si plures a navibus excitare velit ut-veniant.

Sic dixit : surrexit autem deinde Thoas, Andraemonis filius,
confestim, ac lænam deposuit purpuream,
profectusque-est currens ad naves : ego vero in vestimento
illius] jacui libenter ; illuxit autem in-aureo-solio Aurora.

Ita utinam nunc pubescerem, viresque mihi integræ essent ;
daret aliquis lænam in stabulis subulcorum,
utrumque, ex-amicitia ac reverentia viri boni :
nunc autem me despiciunt, mala corpore vestimenta habentem.]
Hunc autem respondens allocutus-est, Eumææ subul-
ce :] ο senex, narratio quidem tibi bona, quam dixisti,
neque ullum præter decorum verbum inutile locutus-es :
ideo nec veste indigebis, neque ulla alia-re,
quarum decet supplicem miserum compotem-factum-esse,
nunc ; at mane quidem tuos pannos manibus-excuties.
Non enim multæ lænæ, mutatorilæque tunicæ
hic sunt ad-induendum ; una autem sola est viro cuique.
[At postquam venerit Ulyssis dilectus filius,
ipse tibi lænamque tunicamque vestimenta dabit,
deducetque, quo te cor animusque jubet.]

Sic locutus cito-surrexit ; ponebat autem ei prope ignem

εὐνῇ, ἐν δ' οἷω τε καὶ αἰγῶν δέρματ' ἔβαλλεν.
 620 Ἐνθ' Ὀδυσσεὺς κατέλεκτ' ἐπὶ δὲ χλαῖναν βάλεν αὐτῷ
 πυκνὴν καὶ μεγάλην, ἣ οἱ παρεσκεύετο· ἀμοιβὰς
 ἔνυσσθαι, ὅτε τις χειμῶν ἑκπαγλὸς ὄροιτο. [τὸν
 Ὡς δὲ μὲν ἐνθ' Ὀδυσσεὺς κοιμήσατο, τοὶ δὲ παρ' αὐ-
 ἄνδρες κοιμήσαντο νηνύειν· οὐδὲ συβώτῃ
 625 ἤνδανεν αὐτοῖσι κοῖτος ὤϊν ἀπο κοιμηθῆναι,
 ἀλλ' ὅγ' ἄρ' ἔξω ἰὼν ὠπλίζετο· χαῖρε δ' Ὀδυσσεὺς,
 ὅττι βρά οἱ βίотου περικυδέτο, νόσφιν ἐόντος.
 Πρῶτον μὲν ἕξρος ὅξυ περὶ στιβαροῖς βάλετ' ὦμοις,
 ἀμυρὶ δὲ χλαῖναν ἐέσσατ' ἀλεξάνεμον, μάλα πυκνὴν,
 630 ἃν δὲ νάκην ἔλετ' αἰγὸς εὐτρεφέας, μεγάλοιο·
 εἴλετο δ' ὅξυν ἄκοντα, κυνῶν ἀλκτῆρα καὶ ἀνδρῶν.
 Βῆ δ' ἱμεναὶ κείων, ὅτι περ σύες ἀργιόδοτες
 πέτρῃ ὑπο γλαφυρῇ εὖδον, Βορέω ὑπ' ἰωγῇ.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ο.

Τηλεμάχου πρὸς Εὐμαῖον ἄφιξις.

Ἦ δ' εἰς εὐρύχορον Λακεδαίμονα Παλλὰς Ἀθήνη
 ὄχρετ' Ὀδυσσεὺς μεγαθύμου παῖδιμον υἱὸν
 νόστου ὑπομνήσουσα καὶ στρυνέουσα νέεσθαι.
 Εὔρε δὲ Τηλέμαχον καὶ Νέστορος ἀγαδὸν υἱὸν,
 5 εὖδοντ' ἐν προδόμῳ Μενελάου κυδαλίμοιο·
 ἦτοι Νεστορίδην μαλακῶ δαδμημένον ὕπνω·
 Τηλέμαχον δ' οὐχ ὕπνος ἔχε γλυκὺς, ἀλλ' ἐνὶ θυμῷ
 νύκτα δι' ἀμβροσίην μελεδόμενα πατρός ἔγειρεν.
 ἀγχοῦ δ' ἴσταμένη προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη· [σαι,
 10 Τηλέμαχ', οὐκέτι καλὰ δόμων ἀπο τῇλ' ἀλάλη-
 κτήματα τὴ προλιπὼν ἄνδρας τ' ἐν σοῖσι δόμοισιν
 οὔτω ὑπερφιάλους· μή τοι κατὰ πάντα φάγῃσιν,
 κτήματα δασσάμενοι, σὺ δὲ τηυσίην ὀδὸν ἔλθῃς.
 Ἄλλ' ἔτρυνε τάχιστα βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον
 15 πεμπέμεν, ὅφρ' ἔτι οἶκος ἀμύμονα μητέρα τέτμῃς.
 Ἦδῃ γάρ βα πατήρ τε κασιγνήτοί τε κέλονται
 Εὐρυμάχῳ γήμασθαι· ὁ γὰρ περιβάλλει ἀπαντας
 μνηστῆρας δώροισι καὶ ἐξώφελλεν ἔεδνα·
 μή νύ τι σεῦ ἀέκητι δόμων ἐκ κτήμα φέρηται.
 20 Οἶσθα γάρ, οἷος θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι γυναικός·
 κείνου βούλεται οἶκον ὀφελλῖν, ὅς κεν ὀπυῖοι,
 παίδων δὲ προτέρων καὶ κουριδίοιο φίλοιο
 οὐκέτι μέμνηται τεθνητός οὐδὲ μεταλλᾷ.
 Ἄλλὰ σύγ' ἐλλὼν αὐτὸς ἐπιτρέμειας ἔκαστα
 25 δμῳάων, ἥτις τοι ἀρίστη φαίνεται εἶναι·
 εἰλόκε τοι φήνωσι θεοὶ κυδρὴν παρὰκοιτιν.
 Ἄλλο δὲ τοίγε ἔπος ἐρέω· σὺ δὲ σύνθεο θυμῷ.
 Μνηστῆρων σ' ἐπιτηδὲς ἀριστῆες λοχῶσιν
 ἐν πορθμῷ Ἰθάκης τε Σάμοιο τε παιπαλοέσσης,
 30 ἱέμενοι κτείνειν, πρὶν πατρίδα γαῖαν ἰκέσθαι.
 Ἄλλὰ τάγ' οὐκ οἶω, πρὶν καὶ τίνα γαῖα καθέξει
 ἀνδρῶν μνηστῆρων, οἳ τοι βίотον κατέδουσιν.

lectum; atque oviumque et caprarum pelles injiciebat.
 Ibi Ulysses decubuit; injecit autem lanam ipsi
 densam et magnam, quæ ei prope-jacebat mutatoria
 ad-induendum, quando aliqua tempestas gravis oriretur.

Sic quidem tunc Ulysses decubuit; ac prope ipsum
 viri cubuere juvenes; non-autem subulco
 placuit illic lectus, a-suibz seorsum ut-cubaret :
 sed is extra profectus armabat-se : gaudebat vero Ulysses,
 quod sibi facultatum curam-habebat, ipse dum-abesset.
 Primum quidem ensen acutum circa fortes suspendit hume-
 ros;] tum lanam sibi-circumdedit arcen-tem-ventos, valde
 densam;] ac pellem sumsit capræ bene-nutritæ, magnæ :
 sumsitque acutum jaculum, canum propulsatorem et timo-
 rum.] Ivitque decubiturus, ubi quidem sues albis-dentibus
 rupe sub cava dormiebant, Boream arcen-tem-in-loco.

ODYSSEÆ XV.

Telemachi ad Eumæum adventus.

In spatiosam vero Lacedæmonem Pallas Minerva
 ibat, Ulysses magnanimi splendidum filium
 de-redditū submonitura et hortatura ut-rediret.
 Invenit autem Telemachum et Nestoris inclytum filium
 cubantes in vestibulo-domus Menelai gloriosi :
 Nestoriden quidem molli domitum somno ;
 Telemachum vero non somnus tenebat dulcis, sed eam in
 animo] noctem per divinam curæ de-patris excitabant.
 Prope autem stans eam allocuta-est caesiis-oculis Minerva :

Telemache, non-amplius bene a tua domo procul vagari,
 possessionibusque relictis, virisque in tuis ædibus
 ita insolentibus; cave ne tibi omnia comedant,
 possessionibus divisīs, tu vero inane iter feceris.
 Sed hortare citissime bello strenuum Menelaum
 ut dimittat te : ut adhuc domi eximiam matrem invenias.
 Jam enim paterque fratresque eam jubent
 Eurymacho nubere; is enim superat omnes
 procos donis, et nimium-auxit sponsalia :
 ne quid, te invito, ex ædibus bonum efferatur.
 Scis enim, qualis animus in pectoribus est mulieris :
 illius vult domum augere, qui se duxerit,
 filiorum autem priorum, et mariti cui-virgo-nupsit de-
 lecti,] non-amplius recordatur, quando-mortuus-est, nequē
 inquit.] Sed tu ubi-veneris ipse, committas singula
 famularum ei quæcunque tibi optima videatur esse;
 donec tibi ostenderint dii illustrem uxorem.
 Aliud autem tibi verbum dicam; tu vero repone animo.
 Procorum tibi studiosè principes insidiantur
 in freto Ithacæque Samique asperæ,
 cupientes te occidere, antequam in-patriam terram perve-
 neris.] Sed ea non futura puto : prius etiam aliquem terra
 habebit] virorum procorum, qui tibi victum devorant.

Ἀλλὰ ἐκάς νῆσων ἀπέχειν εὐεργέα νῆα,
 νυκτὶ δ' ὁμῶς πλείων πέμψει δέ τοι οὖρον ὅπισθεν
 35 ἀνάντων, ὅστις σε φυλάσσει τε ῥέεται τε.
 Αὐτὰρ ἐπὴν πρώτῃν αὐτὴν Ἰθάκης ἀφίκηται,
 νῆα μὲν ἐς πόλιν ὀτρύναι καὶ πάντας ἐταίρους·
 αὐτὸς δὲ πρώτιστα συδῶτῃν εἰσαφικέσθαι,
 ὅς τοι ὤων ἐπίουρος, ὁμῶς δέ τοι ἥπια οἶδεν.
 40 Ἐνθα δὲ νύκτ' ἀέσαι· τὸν δ' ὀτρύναι πόλιν εἰσω
 ἀγγελίην ἐρέοντα περίρπονι Πηνελοπείῃ,
 οὐνεχὶ οἱ σῶς ἐσσι καὶ ἐκ Πύλου εἰληλούθας.
 Ἦ μὲν ἄρ' ὥς εἰποῖσ' ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὀλυμ-
 45 Αὐτὰρ ὁ Νεστορίδην ἐξ ἡδέος ὕπνου ἐγειρεν· [πον.
 [λῆξ ποδὶ κινήσας, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν].
 Ἐγρεο, Νεστορίδῃ Πεισίστρατε, μώνυχας ἵππους
 ζεύξον ὑφ' ἄρματ' ἄγων, ὅρα πῇσασκαμεν ὁδοῖο.
 Τὸν δ' αὖ Νεστορίδης Πεισίστρατος ἀντίον ἠΐδα·
 Τηλέμαχ', οὕτως ἐστὶν ἐπιγομένους περ ὁδοῖο
 50 νύκτα διὰ δνοφερὴν ἑλάαν τάχα δ' ἔσσεται ἡώς.
 Ἀλλὰ μὲν, εἰς ὅκε δῶρα φέρων ἐπιδίφρια θείῃ
 ἔρωσ' Ἀτρείδης, δουρικλειτὸς Μενέλαος,
 καὶ μύθοις ἀγανοῖσι παραυδήσας ἀποπέμψῃ.
 Τοῦ γάρ τε ξείνος μμνήσεται ἤματα πάντα
 55 ἀνδρὸς ξεινοδόκου, ὅς κεν φιλόγητα παρὰ σῃ.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτίκα δὲ χρυσόθρονος ἦλυθεν Ἥως.
 Ἀγγέλιον δέ σφ' ἦλεθ βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 ἀνστής ἐξ εὐνῆς, Ἑλένης πάρα καλλιχόμοιο.
 Τὸν δ' ὥς οὖν ἐνόησεν Ὀδυσσεὺς φίλος υἱός,
 60 σπερχόμενος ἅα χιτῶνα περὶ χροῖ σιγαλόεντα
 δύνει καὶ μέγα φᾶρος ἐπὶ στιβαροῖς βάλετ' ὅμοιος
 ἔρωσ' βῆ δὲ θύραζε, παριστάμενος δὲ προσῆυδα·
 [Τηλέμαχος, φίλος υἱὸς Ὀδυσσεὺς θεῖοιο.]
 Ἀτρείδῃ Μενέλαε Διοτρεφεῖ, ὄρχαμε λαῶν,
 65 ῥῆθ' νῦν μ' ἀπόπεμπε φίλῃν ἐς πατρίδα γαίαν·
 ῥῆθ' γὰρ μοι θυμὸς ἐέλδεται οἰκᾶδ' ἰκέσθαι.
 Τὸν δ' ἡμέτεβ' ἔπειτα βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·
 Τηλέμαχ', οὗτι σ' ἔγωγε πολλὸν χρόνον ἐνθάδ' ἐρύξω,
 ἱέμενον νόστοιο· νειμεσσῶμαι δὲ καὶ ἄλλῃ
 70 ἀνδρὶ ξεινοδόκῳ, ὅς κ' ἔλοχα μὲν φιλέησιν,
 ἔλοχα δ' ἐχθαίρῃσιν· ἀμείνω δ' αἰσίμα πάντα·
 ἴσθ' οἱ κακὸν ἐσθ', ὅς τ' οὐκ ἐθέλοντα νέεσθαι
 ξείνων ἐποτρύνει καὶ ὅς ἐσσύμενον κατερύκει.
 [Χρὴ ξείνων παρεόντα φιλεῖν, ἐθέλοντα δὲ πέμπειν.]
 75 Ἀλλὰ μὲν, εἰς ὅκε δῶρα φέρων ἐπιδίφρια θείω
 καλῆ, σὺ δ' ὀφθαλμοῖσιν ἴδης· εἴπω δὲ γυναῖξιν
 δεῖπνον ἐνὶ μέγαροις τετυκεῖν ἄλις ἔνδον ἐόντων·
 ἀμφοτέρων, κῦδος τε καὶ ἀγλαΐη καὶ θνειαρ·
 δειπνήσαντας ἱμεν πολλὴν ἐπ' ἀπείρονα γαίαν·
 80 εἰ δ' ἐθέλεις τραφεῖναι ἀν' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος,
 ὅρα τοι αὐτὸς ἔπωμαι, ὑποζεύξω δέ τοι ἵππους,
 ἅπτα δ' ἀνθρώπων ἡγήσονται· οὐδέ τις ἡμέας
 αὐτὰς ἀμπέμψει, δώσει δέ τι ἐν γῇ φέρεσθαι,
 ἢ τινα τριπόδων εὐχάλκων ἢ λεβήτων
 85 ἢ δ' ὅτ' ἡμιόνους ἢ χρύσειον ἀλυσον.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠΐδα·

Sed longe ab-insulis abstine beno-fabricatam navem,
 cumque-nocte simul naviga : mittet autem tibi ventum-se-
 cundum a-tergo] immortalium quicunque te custoditque tue-
 turque.] At ubi ad-primum litus Ithacae perveneris,
 navem quidem in urbem mitte et omnes socios :
 Ipse vero omnium-primum subulcum adi,
 qui tibi suum custos est, simulque in-te benevolo animo-est.
 Illic autem noctem perage; ipsum vero mitte in urbem
 nuntium laturum prudenti Penelopæ,
 quod ei salvus sis, et ex Pylo veneris.

Hæc quidem sic locuta abiit ad magnum Olymum.
 At ille Nestoriden ex dulci somno excitavit
 [illato pede motum; et ei verbum dixit :]

Surge, Nestoride Pisistrate, solidis-ungulis equos
 junge sub currum ducens, ut conficiamus iter.

Hunc autem Nestorides Pisistratus contra allocutus-est :
 Telemache, nequaquam licet, deproperantes licet iter,
 noctem per tenebrosam aurigare; cito vero aderit aurora.
 Sed mane, dum dona ferens in-currū posuerit
 heros Atrides, hasta-inclytus Menelaus,
 et verbis placidis compellatū dimiserit.
 Etenim hospes recordatur dies omnes
 viri hospitalis, qui amicitiam exhibuerit.

Sic dixit : statim autem in-aureo-solio venit Aurora.
 Prope autem ad-eos venit bello strenuus Menelaus,
 ubi-surrexit e lecto, ab Helena pulcris-comis.
 Hunc autem postquam animadvertis Ulyssis dilectus filius,
 festinans inde tunicam circa corpus splendidam
 induit, et magnum pallium fortibus injectit humeris
 heros : ivit autem foras, astansque eum allocutus-est :
 [Telemachus, dilectus filius Ulyssis divini :]

Atride Menelæ, Jovis-alumne, princeps civium,
 jam nunc me dimitte dilectam in patriam terram :
 jam enim mihi animus cupit domum ire.

Huic autem respondit deinde bello strenuus Menelaus :
 Telemache, non te equidem in-longum tempus hic detinebo,
 cupientem reditus : succenseo autem et alii
 viro hospitali, qui immoderate quidem diligit,
 immoderate autem oderit; meliora vero sunt æqua omnia.
 Æquale sane malum est, qui et nolentem redire
 hospitem impellat, et qui ire-festinantem detineat.

[Oportet hospitem præsentem amice-tractare, volentemque
 dimittere.] Sed mane, dum dona ferens in-currū posuero
 pulcra; tu autem oculis videris : dicam vero mulieribus
 jentaculum in ædibus ut-parent abunde ex-intus repositis :
 utrumque, gloriaque et splendor, et utilitas est,
 pastos ire multam super immensam terram;
 sin vero vis divertere in Helladem, et medium Argos :
 ut te ipse sequar, subjungam autem tibi equos,
 ad-urbesque hominum ducam; nec quisquam nos
 sic remittet; sed dabit aliquid unum saltem ferendum,
 aut aliquem tripodum bene-seratorum, aut lebetum,
 aut duos mulos, aut aureum poculum. [est :

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-

- Ἀτρεΐδῃ Μενέλαε Διοτρεφές, δρχαμε λαων,
 βούλομαι ἦδ' ἐν νείσθαι ἐπ' ἡμέτερ'· οὐ γὰρ ὅπισθεν
 οὐρον ἰὼν κατέλειπον ἐπὶ κτεάτεσσιν ἐμοῖσιν·
- 90 μὴ πατέρ' ἀντίθεον διζήμενος αὐτὸς δλωμαι,
 ἢ τί μοι ἐκ μεγάρων κειμήλιον ἐσθλὸν δληται.
- Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἀκουσε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 αὐτίκ' ἀρ' ἢ ἀλόχῳ ἠδὲ θυγατρὶ κέλευσεν
 δεῖπνον ἐνὶ μεγάροις τετυχεῖν ἄλλας ἐνδόν ἐόντων.
- 95 Ἀγχίμολον δὲ οἱ ἦλθε Βοηθοίδης Ἑτρενεὺς,
 ἀνστήας ἐξ εὐνῆς, ἐπεὶ οὐ πολλὸν ναίεν ἀπ' αὐτοῦ·
 τὸν πῦρ κῆαι ἀνωγε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος
 ὁπητῆσαι τε κρεῖων· ὁ δ' ἀρ' οὐκ ἀπίθῃσεν ἀκούσας.
- Αὐτὸς δ' ἐς θάλαμον κατεβήσατο κηφόντα,
 100 οὐκ ὅλος, ἅμα τῶγ' Ἑλένη κίε καὶ Μεγαπένθης.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ δ' ἔκτανον, ὅθ' οἱ κειμήλια κείτο,
 Ἀτρεΐδης μὲν ἔπειτα δέπας λάβεν ἀμφικύπελλον,
 υἱὸν δὲ κρητῆρα φέρειν Μεγαπένθε' ἀνωγεν
 ἀργύρεον· Ἑλένη δὲ παρίστατο φωριαμοῖσιν,
- 105 ἐνὸν ἔσαν οἱ πέπλοι παμποίκιλοι, οὐδ' ἄρ' αὖτε αὐτῇ.
 Τῶν ἐν' αἰραιμένη Ἑλένη φέρε, διὰ γυναικῶν,
 δς κάλλιστος ἔην ποικιλίμασιν ἠδὲ μέγιστος,
 ἀστὴρ δ' ὡς ἀπέλαμπεν· ἔκειτο δὲ νεώτατος ἄλλων.
 Βὰν δ' ἰέναι προτέρω διὰ δώματος, ἔως ἔκοντο
- 110 Τηλέμαχον· τὸν δὲ προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 Τηλέμαχ', ἦτοι νόστον, ὅπως φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς,
 ὥς τοι Ζεὺς τελέσειεν, ἐρίγδουπος πόσις Ὁρης.
 Δῶρων δ', ὅσσ' ἐν ἐμῷ οἴκῳ κειμήλια κείται,
 δώσω, δ' ἀκάλιστον καὶ τιμησέστατόν ἐστιν.
- 115 Δώσω τοι κρητῆρα τετυγμένον· ἀργύρεος δὲ
 ἐστὶν ἅπας, χρυσῷ δ' ἐπὶ χεῖλαι κεκράνται·
 ἔργον δ' Ἡφαίστοιο· πόρην δὲ Ἐφαιδίμος ἦρωσ,
 Σιδονίων βασιλεὺς, ὅθ' ἔδς δόμος ἀμφεκάλυψεν
 κείσθαι με νοστήσαντα· τεινὸν δ' ἐθέλω τὸδ' ὁπάσσαι.
- 120 Ὡς εἰπὼν ἐν χειρὶ τίθει δέπας ἀμφικύπελλον
 ἦρωσ Ἀτρεΐδης· ὁ δ' ἄρα κρητῆρα φαινόν
 θῆκ' αὐτοῦ προπάροιθε φέρων κρατερὸς Μεγαπένθης,
 ἀργύρεον· Ἑλένη δὲ παρίστατο καλλιπάρης,
 πέπλον ἔχουσα ἐν χειρσὶν, ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
- 125 Δωρὸν τοι καὶ ἐγὼ, τέκνον φίλε, τοῦτο δίδωμι
 μνῆμ' Ἑλένης χειρῶν, πολυηράτου ἐς γάμου ὥρην
 σὴν ἀλόχῳ φορέειν· τείως δὲ φίλῃ παρὰ μητρὶ
 κείσθω ἐνὶ μεγάρῳ· σὺ δέ μοι χαίρων ἀφίκοιο
 οἶκον εὐκτίμενον καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν.
- 130 Ὡς εἰποῦσ' ἐν χειρὶ τίθει· ὁ δ' ἐδέξατο χαίρων.
 Καὶ τὰ μὲν ἐς πείρινθα τίθει Πεισιστράτος ἦρωσ
 δεξάμενος καὶ πάντα ἐπὶ θηήσατο θυμῷ.
 Τοὺς δ' ἦγε πρὸς δῶμα κάρη ξανθὸς Μενέλαος·
 ἐξέστην δ' ἀρ' ἔπειτα κατὰ κλισίους τε θρόνους τε.
- 135 Χέρον βα δ' ἀμφίπολος προχῶν ἐπέγχευε φέρουσα
 καλῇ, χρυσείῃ, ὑπὲρ ἀργυροῖο λέβητος,
 νίψασθαι παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν.
 Σίτον δ' αἰδοίῃ ταμὴν παρέθηκε φέρουσα·
 [εἶδατα πολλὰ ἐπιθείσα, χαριζομένη παρεόντων]
- 140 πᾶρ δὲ Βοηθοίδης κρέα δαίετο καὶ νέμει μοίρας·

Atride Menelae, Jovis-alumne, princeps civium,
 volo jam redire ad postra; non enim post me
 custodem discedens reliqui apud possessiones meas :
 ne patrem deo-parem quærens, ipse peream,
 aut aliquod mihi ex ædibus supellectile-præstans pereat.

Ac postquam hoc audierat bello strenuus Menelaus,
 statim suam uxorem et famulas jussit
 jentaculum in ædibus parare abunde ex-intus repositis.
 Prope autem ipsi venit Boethoides Eteoneus,
 ubi-surrexerat a lecto; quippe non procul habitabat ab ipso;
 hunc ignem accendere jussit bello strenuus Menelaus,
 assareque carnes; is vero non inobsequens-fuit, ubi-audie-
 rat.] Ipse autem in thalamum descendit odoratum,
 non solus; simul cum-ipso Helena ivit et Megapenthes.
 Sed quando jam eo pervenerant, ubi ei bona-recondita jace-
 bant,] Atrides quidem deinde poculum cepit duplex,
 filium autem craterem portare Megapenthem jussit
 argenteum : Helena vero astitit arcis,
 ubi erant ei pepla omni-artificio-varia, quæ elaborarat ipsa.
 Horum unum sublatum Helena ferebat, divina mulierum,
 qui pulcerrimus erat ornatu-versicolori, et maximus,
 ut stella autem resplendebat : jacebat vero ultimus omnium.
 Iveruntque inde ulterius per domum, donec pervenirent
 ad-Telemachum : hunc autem affatus-est flavus Menelaus :
 Telemache, sane reditum, ut animo tuo cupis,
 sic tibi Jupiter perficiat, altitonans maritus Junonis.
 Donorum autem, quotquot in mea domo recondita jacent,
 dabo quod optimum et pretiosissimum est.
 Dabo tibi craterem elaboratum; argenteus autem
 est totus, auro vero labra munita-sunt;
 opus est Vulcani : donavit autem eum mihi Phædimus heros,
 Sidoniorum rex, quando ejus domus suscepit
 illic me in-redditu-profectum : tibi autem volo hoc præbere.
 Sic locutus, in manibus ei ponebat poculum duplex
 heros Atrides : ille vero craterem splendidum
 posuit ante ipsum ferens, fortis Megapenthes,
 argenteum : Helena autem astitit pulcris-genis,
 peplum habens in manibus, verbumque dixit et elocuta-est :
 Donum tibi et ego, fili dilecte, hoc do,
 monumentum Helenæ manuum, optabile in nuptiarum tem-
 pus] tuæ uxori gestandum : interim vero dilectam apud ma-
 trem] jaceat in domo : tu vero mihi gaudens pervenias
 ad-domum bene ædificatam, et tuam in patriam terram.
 Sic locuta in manibus ei posuit : hic autem accepit gaudens.
 Et hæc quidem in sirpea posuit Pisistratus heros
 accepta, et omnia suo admiratus-est animo.
 Hos autem duxit ad domum capite flavus Menelaus :
 sederuntque deinde in sedibusque solisque.
 Aquam autem famula gutturnio defudit ferens,
 pulcro, aureo, super argenteum lebetem,
 ad-lavandum; juxtaque politam extendit mensam.
 Panem vero veneranda proma apposuit ferens :
 [fercula multa imponens, gratificans de-præsentibus] [nes;
 juxtaque Boethoides carnes dividebat et distribuebat portio-

ὠνοχοίει δ' υἱὸς Μενελάου κυδαλίμοιο.
Οἱ δ' ἐπ' ὄνελαθ' ἐτοίμα προκειμένα χεῖρας ἱαλλον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
δὴ τότε Τηλέμαχος καὶ Νέστορος ἀνγλὰς υἱὸς
135 ἵππους τε ζεύγυνυντ' ἀνά θ' ἄρματα ποικίλ' ἔβαινον
ἐκ δ' ἔλασαν προθύροιο καὶ αἰθούσης ἐριδούπου.
Τοὺς δὲ μετ' Ἀτρεΐδης ἔκτε ξανθὸς Μενέλαος,
οἶνον ἔγων ἐν χειρὶ μελίφρονα δεξιτερῇφιν,
χρυσέω ἐν δέπαϊ, ὅρρα λείψαντα κιοίτην.
150 στή δ' ἵππων προπάροιθε, δεδισκόμενος δὲ προσήυδα·
Χαίρετον, ὦ κούρω, καὶ Νέστορι ποιμένι λαῶν
εἰπεῖν· ἧ γὰρ ἔμοιγε πατὴρ ὡς ἥτιος ἦεν,
εἶως ἐν Τροίῃ πολεμίζομεν υἱὲς Ἀχαιῶν.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
155 καὶ λήην κείνῳ γε, Διοτρεφές, ὡς ἀγορεύεις,
πάντα τάδ' ἐλθόντες καταλέξομεν· αἱ γὰρ ἐγὼν ὡς
νοστήσας Ἰθάκηνδε, κίων Ὀδυσῆ' ἐνὶ οἴκῳ
εἵποιμ', ὡς παρὰ σείῳ τυχὼν φιλότῃτος ἀπάσης
ἐρχομαι, αὐτὰρ ἄγω χειμῆλια πολλὰ καὶ ἐσθλὰ.
180 Ὡς ἄρα οἱ εἰπόντι ἐπέπατο δεξιὸς ὄρνις,
αἰετὸς ἀργὴν χῆνα φέρων δνύχασσι πέλῳρον,
ἥμερον ἐξ αὐλῆς· οἱ δ' ἰδόντες ἐποντο
ἀνέρες ἡδὲ γυναῖκες· ὁ δὲ σφισιν ἐγγύθεν ἐλθὼν
δεξιὸς ἤϊξε πρόσθ' ἵππων· οἱ δὲ ἰδόντες
185 γήθησαν, καὶ πᾶσιν ἐν φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη.
Τοῖσι δὲ Νεστορίδης Πεισίστρατος ἤρχετο μῦθων·
Φράζεο δὴ, Μενέλαε Διοτρεφές, ὄρχαμα λαῶν,
ἡ νῶϊν τόδ' ἔφηνε θεὸς τέρας ἥε σοὶ αὐτῷ.
Ὡς φάτο· μερμήριξε δ' Ἀρηΐφιλος Μενέλαος,
170 ὅπως οἱ κατὰ μοῖραν ὑποκρίναιτο νοήσας.
Τὸν δ' Ἑλένη ταυόπτελος ὑποφαιμένη φάτο μῦθον·
Κλυτὲ μιν· αὐτὰρ ἐγὼ μαντεύσομαι, ὡς ἐνὶ θυμῷ
ἀθάνατοι βάλλουσι, καὶ ὡς τελέεσθαι ὄτω.
Ὡς ἔδε χῆν' ἤρπαξ', ἀτιταλλομένη ἐνὶ οἴκῳ,
175 ἐλθὼν ἐξ ὄρεος, θοὶ οἱ γενεὴ τε τόκος τε·
ὡς Ὀδυσσεὺς κακὰ πολλὰ παθὼν καὶ πολλὰ ἐπαληθεῖς
οἶκαδε νοστήσει καὶ τίσεται· ἧ δὲ καὶ ἥδη
οἴκοι, ἀτὰρ μνηστῆρσι κακὸν πάντεσσιν φυτεύει.
Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
180 οὕτω νῦν Ζεὺς θέλῃ, ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης·
τῷ κέν τοι καὶ κείθι θεῷ ὡς εὐχετομήην.
Ἥ καὶ ἔφ' ἵπποιν μάστιν βάλεν· οἱ δὲ μάλ' ὤκα
ῆξαν πεδὶονδε διὰ πτόλιος μεμαῶτες·
οἱ δὲ πανημέριοι σείον ζυγὼν ἀμφὶς ἔχοντες.
185 Δύσετό τ' ἥελιος, σκιδνῶντό τε πᾶσαι ἀγυαί·
εἰς Φηρὰς δ' ἔκοντο Διοκλῆος ποτὶ δῶμα,
υἱὸς Ὀρσίλοχιο, τὸν Ἀλφειὸς τέλει παῖδα.
Ἐνθα δὲ νύκτ' ἄεσαν· ὁ δὲ τοῖς παρὰ ξεινία θῆκεν.
Ἥμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
190 ἵππους τε ζεύγυνυντ' ἀνά θ' ἄρματα ποικίλ' ἔβαινον
ἐκ δ' ἔλασαν προθύροιο καὶ αἰθούσης ἐριδούπου·
μάστιξεν δ' ἔλασαν, τὸ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην.
Αἶψα δ' ἐπειθ' ἔκοντο Πύλου αἰπὴν πτολίεθρον·
καὶ τότε Τηλέμαχος προσεφώνεε Νέστορος υἱόν·

HOMERUS.

sed vinum-fundebat filius Menelai inclityi.
Hi autem ad cibos paratos appositos manus extendebant.
Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
tum vero Telemachus et Nestoris illustris filius
equosque junxerunt, currusque variegatos conscenderunt;
exegerunt autem e-vestibulo et porticu sonora.
Post hos vero Atrides ivit flavus Menelaus,
vinum habens in manu dulce dextra,
aureo in poculo, ut, ubi-libassent, proficiscerentur;
stetit autem ante equos, propinausque eos allocutus-est:
Valete, o juvenes, et Nestori pastori virorum
dicite salutem; certe enim mihi, ut pater, benignus erat,
quamdiu in Troja pugnabamus filii Achivorum.
Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
est:] et omnino illi, Jovis-alumne, sicut dicis,
omnia hæc profecti narrabimus: utinam enim ego sic,
reversus in-Ithacam, ubi-advenero, Ulyssi in domo
dixerim, ut a te potitus amica-exceptionis omnigenæ
veniam, atque afferam opes multas et bonas.
Sic igitur ei locuto supervolavit dextera avis,
aquila album anserem ferens unguibus ingentem,
mansuetum e chorte: ac clamantes sequebantur
viri et mulieres: hæc vero ipsos prope quom-venisset,
dextera emicuit ante equos: hi autem conspicati
gavisi-sunt, et omnibus in mentibus animus exhilaratus-
est.] His autem Nestorides Pisistratus orsus-est sermonem:
Considera jam, Menelæ Jovis-alumne, princeps virorum,
an nobis hoc ostenderit deus portentum, an tibi ipsi.
Sic dixit; cogitabat autem Marti-carus Menelaus,
quomodo ei rite responderet meditatus.
Hunc autem Helena lato-peplo præveniens dixit verbum:
Audite me; at ego vaticinabor, sicut in animo
immortales mihi suggerunt, et sicut perfectum-iri puto.
Sicut hæc anserem rapuit, nutritum in domo,
profecta ex monte, ubi ei genusque partusque:
sic Ulysses mala multa passus, et multum vagatus,
domum redibit, et ulciscetur; aut jam
domi est; quin-etiam procis malum omnibus serit.
Hanc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
est:] sic nunc Jupiter faciat, altitonans maritus Junonis;
ita tibi et illic, deo tanquam, vota-fecerim.
Dixit, et equis scuticam incussit: hi autem valde celeriter
ruerunt ad-campum per urbem prompti;
iique toto-die quatiebant jugum utrinque habentes.
Occiditque sol, obumbrabanturque omnes viæ:
ad Pheras autem pervenere Dioclei ad domum,
filii Orsilochoi, quem Alpheus genuit filium.
Illic vero noctem dormierunt: is vero eis hospitalia apposuit.
Quando vero mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
equosque junxere, currusque variegatos conscenderunt;
exegeruntque e-vestibulo et porticu sonora;
et scutica-percussit Pisistratus, ut-currerent; hi autem non
inviti volarunt.] Statim vero inde venerunt ad Pyli altam
urbem;] et tunc Telemachus allocutus-est Nestoris filium:

198 Νεστορίδῃ, πῶς κέν μοι ὑποσχόμενος τελέσειας
μῦθον ἐμὸν; εἵνοι δὲ διαμπερές εὐχόμεθ' εἶναι
ἐκ πατέρων φιλότῃας, ἀτὰρ καὶ διηΐλικές εἰμεν·
ἥδε δ' ὁδὸς καὶ μάλλον δημοφροσύνησιν ἐνήσει.
Μὴ με παρὲς ἄγε νῆα, Διοτρεφές, ἀλλὰ λίπ' αὐτοῦ·
200 μὴ μ' ὁ γέρον ἀέκοντα κατασχηῖ ὧ ἐνὶ οἴκῳ,
ἱέμενος φιλέειν· ἐμὲ δὲ χρεὼ θάσσον ἱέσθαι. [μῶ,
ᾧ φάτο· Νεστορίδης δ' ἄρ' ἐῷ συμπράσσατο θυ-
δῖπως οἱ κατὰ μοῖραν ὑποσχόμενος τελέσειεν.
ᾧ δὲ οἱ φρονέοντι δοάσατο κέρδιον εἶναι·
205 στρέψ' ἵππους ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θίνα θαλάσσης
νῆϊ δ' ἐνὶ πρύμνῃ ἐξαινυτο κάλλιμα δῶρα,
ἑσθλὰ χρυσόν τε, τὰ οἱ Μενέλαος ἔδωκεν·
καὶ μιν ἐποτρύνων ἔπειτα χερσὶν ἀένοντα προσεῦδα·
Σπουδῇ νῦν ἀνάβαινε κέλευε τε πάντας ἑταίρους,
210 πρὶν ἐμὲ οἶκαδ' ἱέσθαι ἀπαγγεῖλαι τε γέροντι.
Εὖ γὰρ ἐγὼ τόδε οἶδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν·
οἷος ἐκείνου θυμὸς ὑπέρβιος, οὐ σε μεθήσει,
ἀλλ' αὐτὸς καλέων δεῦρ' εἰσεται· οὐδὲ ἔφημι
ἂψ ἵναί κε νεόν· μάλα γὰρ κεχολώσεται ἔμπης.
215 ᾧ φωνήσας ἔλασεν καλλίτριχας ἵππους
ἂψ Πυλὸν εἰς ἄστυ, θοὺς δ' ἄρα δώμαθ' ἵκανε.
Τηλέμαχος δ' ἑτάροισιν ἐποτρύνων ἐκέλευσεν·
Ἐγκοσμεῖται τὰ τεύχε', ἑταῖροι, νηὶ μελαίνῃ·
αὐτοὶ τ' ἀμβαίνωμεν, ἵνα πρήσσωμεν ὁδοῖο. [θοντο.
220 ᾧ φάτο· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἡδ' ἐπὶ-
Αἶψα δ' ἄρ' εἰσβαῖνον καὶ ἐπὶ κληῖσι καθίζον.
Ἦτοι δὲ μὲν τὰ πονεῖτο καὶ εὐχετο, οὔτε δ' Ἀθήνη
νηὶ παρά πρύμνῃ σχεδόν· δέ οἱ ἦλυθεν ἀνὴρ
τηλεδαπρός, φεύγων ἔξ Ἀργεος, ἀνδρὰ κατακτάς,
226 μάντις· ἀτὰρ γενεὴν γε Μελάμπεδος ἔκγονος ἦεν,
δς πρὶν μὲν ποτ' ἔναιε Πύλῳ ἐνὶ, μητέρι μῆλων,
ἀφνειὸς Πυλίοισι μέγ' ἔσοχα δώματα ναίων·
δὴ τότε γ' ἄλλων δῆμον ἀφίκετο, πατρίδα φεύγων
Νηλέα τε μεγάρθιον, ἀγαυότατον ζώντων,
230 δς οἱ χρήματα πολλὰ τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν
εἶχε βίη. Ὁ δὲ τέως μὲν ἐνὶ μεγάροις Φυλάκοιο
δεσπῶν ἐν ἀργαλέῳ δέδετο, κρατέρ' ἄλγεα πάσχων
εἵνεκα Νηλῆος κούρης ἄτης τε βαρείης,
τὴν οἱ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ δασπλητὶς Ἐρινύς.
236 Ἀλλ' ὁ μὲν ἐκφυγε Κῆρα καὶ ἔλασε βούς ἐριμύχους
ἐς Πύλον ἐκ Φυλάκης καὶ ἐτίσατο ἔργον ἀεικὲς
ἀντίθεον Νηλῆα, κασιγνήτην δὲ γυναῖκα
ἡγάγετο πρὸς δώμαθ'. Ὁ δ' ἄλλων ἔκετο δῆμον,
Ἄργος ἐς ἱππόδοτον· τόθι γάρ νύ οἱ αἰσιμον ἦεν
240 ναίμεναι, πολλοῖσιν ἀνάσσον· Ἀργείοισιν
ἔνθα δ' ἔγγημι γυναῖκα καὶ ὑπερφεῖς θέτο δῶμα,
γαίνατο δ' Ἀντιφάτην καὶ Μάντιον, οἷε κραταιῶ.
Ἀντιφάτης μὲν ἔτιχεν Ὀϊκλῆα μεγάρθιον·
αὐτὰρ Ὀϊκλείης λαοσσόν Ἀμφιάραον,
246 δν περὶ κῆρι φιλεῖ Ζεὺς τ' αἰγίλοχος καὶ Ἀπόλλων
παντοίῃν φιλότῃ· οὐδ' ἔκετο γήραος οὐδὸν,
ἀλλ' ὀλετ' ἐν Θήβῃσι γυναῖων εἵνεκα δώρων.
Τοῦ δ' οἱ εἰς ἐγένοντ' Ἀλκμαίων Ἀμφιλόχος τε.

Nestoride, quomodo mihi pollicitus perfecteris
verbum meum? hospites autem penitus nos profiteamur esse
ex patrum amicitia; atqui et æquales ætate sumus;
hoc autem iter etiam magis concordia nos conciliabit.
Ne me præter navem agas, Jovis-alumne, sed relinque illi:
ne me senex invitum detineat sua in domo,
cupiens amice-tractare; mihi autem opus est cito pervenire.

Sic dixit: Nestorides autem suo consultabat animo,
quomodo ei hoc rite pollicitus perficeret.

Sic vero ei cogitanti visum-est satius esse:
vertit equos ad navem velocem et ad litus maris:
navis autem in puppim depromebat pulcra dona,
vestes, aurumque; quas ei Menelaus dederat:
et ipsum adhortans verbis alatis allocutus-est:

Festinanter nunc conscende, jubeque inscendere omnes
socios,] priusquam ego domum ivero, renuntiaveroque
seni.] Bene enim ego hoc novi in mente et in animo:
qualis est illius animus vehemens, non te dimittet,
sed ipse invitaturus huc venit; neque eum puto
retro iturum vacuum (sine te); valde enim irascetur omnino.

Sic igitur locus impolit pulcris-jubis equos
retro Pylorum in urbem, celeriterque domum pervenit.
Telemachus vero sociis hortans præcepit;

Ordinate armamenta, socii, in-nave nigra;
ipsique conscendamus, ut perficiamus iter.

Sic dixit: illi autem ei maxime auscullarunt et parvere.
Statim vero ingrediebantur, et in transtris consedere.

Atque is quidem hæc properabat et supplicabat; sacrificabat:
que Minervæ] navis ad puppim; prope autem ad-eam venit
vir] longinquus, fugiens ex Argo, viro interfecto,
vates; at genere Melampodis proles erat,
qui olim quidem aliquando habitabat in Pylo, matre ovium,
dives inter-Pylios valde egregias ædes habitans:
tum vero aliorum ad-populum pervenit, patriam fugiens,
Neleumque magnanimum, clarissimum viventium,
qui ei opes multas integrum in annum
tenebat vi. Is vero tamdiu quidem in ædibus Phylaci
vinculo in duro ligatus-erat, vehementes dolores patiens,
Nelei gratia filix, noxæque gravis,
quam ei in mente posuit dea horrenda Erinny.

Sed is quidem effugit mortem, et abegit boves valde-mugien-
tes] in Pylum ex Phylace, et ultus-est factum indignum
in-deo-pari Neleo, fratrique uxorem

duxit ad domum. Ipse vero aliorum venit ad-populum,
in Argos equos-pascens: ibi enim ei fatale erat
habitare, multis imperantem Argivis:
hui autem duxit uxorem et altam posuit domum,
genuitque Antiphaten et Mantium, filios fortes.
Antiphates quidem genuit Oicleum magnanimum;
at Oicleus populi-concitatorem Amphiarum,
quem ex animo diligebat Jupiterque regidem-tenens et Apollo:
omnigeno amore: nec pervenit is ad-senectutis limen;
sed periit in Thebis, muliebrium gratia donorum.
Huic autem filii nati-sunt Alcmaeon, Amphilochnusque.

Μάντιος αὐτέκετο Πολυφειδέα τε Κλειτόν τε·
 250 ἀλλ' ἦτο Κλειτόν χρυσόθρονος ἥρπασεν Ἡὼς
 κάλλεος εἵνεκα οἷο, ἵν' ἀθάνατοι μετεῖη·
 αὐτὰρ ὑπέρθυμον Πολυφειδέα μάντιν Ἀπόλλων
 θῆκε βροτῶν ὄχ' ἄριστον, ἐπεὶ θάνεν Ἀμφιάραος·
 255 ὃς β' Ὑπερσίηνδ' ἀπενάσαστο, πατρὶ χολωθείς,
 ἐνθ' ὄγε ναιετάων μαντεύετο πᾶσι βροτοῖσιν.
 Τοῦ μὲν ἄρ' υἱὸς ἐπῆλθε, Θεοκλύμενος δ' ὄνομ' ἦεν,
 δὲ τότε Τηλεμάχου πέλας ἵστατο· τὸν δ' ἐκίχανεν
 σπένδοντ' εὐχόμενόν τε βοῇ παρὰ νηὶ μελαίνῃ·
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 260 ὦ φίλ', ἐπεὶ σε θύοντα κιχάνω τῶδ' ἐνὶ χώρῳ,
 λίσσομαι ὑπὲρ θυέων καὶ δαίμονος, αὐτὰρ ἔπειτα
 σῆς τ' αὐτοῦ κεφαλῆς καὶ εἵκτων, οἳ τοι ἔπονται,
 εἰπέ μοι εἰρομένῳ νημερτέα μὴδ' ἐπιχειρήσεις·
 τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἡδὲ τοκῆς;
 265 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 τοιγὰρ ἐγώ τοι, Ζεῦ, μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
 Ἐξ Ἰθάκης γένος εἰμι, πατὴρ δέ μοι ἔστιν Ὀδυσσεύς,
 εἴ ποτ' ἔην· νῦν δ' ἥδη ἀπέφθιτο λυγρῷ ὀλέθρῳ.
 Τοῦνεκα νῦν ἐτάρους τε λαδὼν καὶ νῆα μελαιναν
 270 ἦλθον πευσόμενος πατρὸς δὴν οἰχομένοιο.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Θεοκλύμενος θεοειδής·
 οὕτως τοι καὶ ἐγὼν ἐκ πατρίδος ἀνδρα κατακτάς
 ἐμψυλὸν· πολλοὶ δὲ κασίγνητοί τε ἔσται τε
 Ἄργος ἄν' ἱππόβοτον, μέγα δὲ κρατέουσιν Ἀχαιῶν·
 275 τῶν ὑπαλευσάμενος θάνατον καὶ Κῆρα μελαιναν
 φεύγω· ἐπεὶ νῦ μοι αἴσα κατ' ἀνθρώπους ἀλάλησθαι.
 Ἀλλὰ με νηὶς ἔρεσσαι, ἐπεὶ σε φυγῶν ἰάτευσα,
 μή με κατακτείνωσι· διωχόμεναι γὰρ οἷω.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 280 οὐ μὲν δὴ σ' ἐθέλοντά γ' ἀπώσω νηὶς εἴσης·
 ἀλλ' ἔπει· αὐτὰρ καί τι φιλήσεται, οἷά κ' ἔχωμεν.
 Ὡς ἄρα φωνήσας οἱ ἐδέξατο γάλακτον ἔγχος
 καὶ τόγ' ἐπ' ἐκρίφιν τάνυσεν νεὸς ἀμφιέλισης·
 ἂν δὲ καὶ αὐτὸς νηὶς ἐδήσατο ποντοπόροιο.
 285 Ἐν πρύμνῃ δ' ἄρ' ἔπειτα καθέζετο· παρὰ δὲ οἱ αὐτῶν
 εἴσε Θεοκλύμενον· τοὶ δὲ πρυμνήσι· ἔλυσαν.
 Τηλέμαχος δ' ἐτάροις ἐποτρύννας ἐκέλευσεν
 ἔπλων ἔπτεσθαι· τοὶ δ' ἐσσυμένως ἐπίθοντο.
 Ἴστον δ' εἰλάτινον κοίλης ἐντοσθε μεσόδμης
 290 στήσαν ἀείραντες, κατὰ δὲ προτόνοις ἐδήσαν·
 ἔλκον δ' ἰστία λευκὰ εὐστρέπτοις βοεῦσιν.
 Τοῖσιν δ' ἔκμενον οὖρον ἱεὶ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 λάβρον ἐπαιγίζοντα δι' αἰθέρος, ὅρρα τάγιστα
 νῆς ἀνώσσε θεούσα θαλάσσης ἀλμυρὸν ὕδωρ.
 295 [Βὰν δὲ παρὰ Κρονουὺς καὶ Χάλκιδά καλλιρέεθρον.]
 Δυσέτο τ' ἥλιος, σκιδνώτό τε πᾶσαι ἀγυαί·
 ἡ δὲ Φεάς ἐπέβαλλεν, ἐπειρομένη Διὸς οὐρῳ,
 ἡδὲ παρ' Ἥλιδα δῖαν, θηὶ κρατέουσιν Ἑπειοί.
 Ἐνθεν δ' αὖ νήσοισιν ἐπιπροήκε βοῇσιν,
 300 ὀρμαίνων ἡ κεὶν θάνατον φύγοι ἡ κεὶν ἀλγήν. —
 Τῷ δ' αὖτ' ἐν κλισίῃ Ὀδυσσεὺς καὶ δῖος ἠφροδῶς
 δορκαίτην· παρὰ δὲ σφιν ἐδόρπειον ἀνέρες ἄλλοι.

Mantius rursum genuit Polyphidemque, Clitumque :
 sed Clitum quidem aureo-solio-insidens rapuit Aurora ,
 pulcritudinis gratia ipsius , ut immortalibus interesset ;
 sed magnanimum Polyphidem vatem Apollo
 reddidit mortalium longe optimum , postquam obierat Am-
 phiaraus :] qui in-Hyperesiam migravit , patri iratus ;
 ubi ille habitans vaticinabatur omnibus mortalibus .

Hujus quidem filius advenit , Theoclymenus autem nomen
 ei erat ,] qui tunc prope Telemachum stetit : hunc vero inve-
 nit libantem supplicantemque velocem apud navem nigram ;
 et ipsum compellans verbis alatis allocutus-est :

O amice , quoniam te sacrificantem invenio hoc in loco ,
 oro per sacra et per deum , ac deinde
 per tuumque ipsius caput , et socios , qui te comitantur ,
 dic mihi interroganti vera , neu celes :
 quis et unde es hominum ? ubi tibi urbs et parentes ?

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] etenim ego tibi , hospes , hæc valde accurate dicam .
 Ex Ithaca genere sum , pater autem mihi est Ulysses ,
 si quando erat : nunc vero jam periit tristi interitu .
 Propterea nunc sociisque assumtis et nave nigra ,
 veni interrogaturus de-patre diu absente .

Hunc autem rursus allocutus-est Theoclymenus deo-si-
 milis :] sic tibi et ego ex patria exii , viro interfecto
 tribule : multi vero fratresque sodalesque sunt ,
 Argos per equos-pascens , multumque pollent inter-Achivos :
 horum elapsus cædem et fatum nigrum
 fugio : quippe mihi fatale est inter homines vagari .
 Sed me navi impone , quia tibi in-fuga supplicavi ,
 ne me interficiant : persequi enim eos me puto .

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] non quidem jam te consendere volentem depellam a-
 navi equali : sed sequere ; at illic amice-excipieris ex his
 qualia habemus .] Sic igitur locutus , ejus accepit æream
 hastam ; et hanc super tabulata extendit navis utrinque-re-
 curvæ :] consendit autem et ipse navem pontium-transeun-
 tem .] In puppi vero deinde consedit , juxtaque se ipsum
 sedere-fecit Theoclymenum : illi autem rudentes solverunt .
 Telemachus vero socios hortatus jussit
 armamenta capessere : illi autem festinanter obedierunt .
 Malum autem abiectum concava in basi
 statuerunt erectum ; ac pedibus navis astrinxerunt ;
 traxeruntque vela alba bene-tortis loris .

His autem secundum ventum misit cassis-oculis Minerva ,
 acrem ingruentem per aerem , ut citissime
 navis emetiretur currens maris salsam aquam .

[Præteriere vero Crunus et Chalcidem pulcre-fluentem .]

Occiditque sol , obumbrabanturque omnes viæ :
 illa autem Pheas appelletur , impulsus Jovis vento-secundo ;
 et apud Elidem divinam , ubi dominantur Epel .

Hinc vero rursus insulis immisit eam Acutis ,
 cogitans , utrum mortem fugeret , an caperetur .

Illi autem in casa , Ulysses et divinus subulcus ,
 cœnabant ; apud ipsos vero cœnabant et viri alii .

Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 τοῖς δ' Ὀδυσσεὺς μετέειπε, συβώτῳ περρητίζων,
 306 εἴ μιν ἐτ' ἐνδοκέως φιλέοι μείναι τε κελεύοι
 αὐτοῦ ἐνὶ σταθμῷ, ἢ ὄτρυνεῖ πόλινδε·
 Κέλλυθι νῦν, Εὐμαίε, καὶ ἄλλοι πάντες ἐταῖροι·
 ἦϋθεν προτὶ ἄστυ λιλαιοίμαι ἀπονέεσθαι
 πτωχεύσων, ἵνα μὴ σε κατατρώχῃ καὶ ἐταίρους.
 310 Ἄλλὰ μοι εὖ θ' ὑπόθευ καὶ ἄμ' ἡγεμόν' ἐσθλὸν ὅπωςσον,
 δὲ κέ με κείσ' ἀγάγῃ· κατὰ δὲ πόλιν αὐτὸς ἀνάγκη
 πλάγξομαι, εἴ κέν τις κοτύλην καὶ πύρνον ὀρέξῃ.
 Καί κ' ἔλθῃν πρὸς δώματ' Ὀδυσσεὺς θεῖοιο
 ἄγγελήν εἵποιμι περίφρονι Πηνελοπείῃ·
 316 καὶ κε μνηστήρεςσιν ὑπερφιάλοισι μιγείην,
 εἴ μοι δειπνον δοίεν, ὄνελατα μυρὶ' ἔχοντες.
 Αἰψά κεν εὖ ὀρώοιμι μετὰ σφίσιν, ὅτ' ἐθέλοισιν.
 Ἐκ γάρ τοι ἔρῳ σὺ δὲ σύνθεο καὶ μευ ἄκουσον.
 Ἑρμείαο ἔκῃτι διακτόρου, δὲ βρά τε πάντων
 320 ἀνθρώπων ἔργοισι χάριν καὶ κῦδος ὀπάξει,
 δρηστοσύνη οὐκ ἂν μοι ἐρίσσειε βροτὸς ἄλλος
 πῦρ τ' εὖ νῆψαι διὰ τε ῥύλα δανὰ κεάσσαι
 δαιτρεῦσαι τε καὶ ὀπτήσαι καὶ οἰνογοῇσαι·
 οἳά τε τοῖς ἀγαθοῖσι παραδρῶνσι χέρηες.
 326 Τὸν δὲ μὲγ' ὀχθήσας προσέφη, Εὐμαῖε συβώτα·
 ὦ μοι, ξεῖνε, τίη τοι ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο νόημα
 ἔπλετο; ἦ σύγε πάγχυ λιλαιέαι αὐτόθ' ὀλέσθαι,
 εἰ δὴ μνηστήρων ἐθέλεις καταδῦναι ὄμιλον,
 τῶν ὕβρις τε βίη τε σιδήρεον οὐρανὸν ἔκει.
 330 Οὗτοι τοιοῖδ' εἰσὶν ὑποδρηστήρες ἐκείνων,
 ἀλλὰ νέοι, γλαῖνας εὖ εἰμένοι ἠδὲ χιτῶνας,
 αἰεὶ δὲ λιπαροὶ κεφαλὰς καὶ καλὰ πρόσωπα·
 οἳ σφιν ὑποδρῶνσιν· ἐύξεστοι δὲ τράπεζαι
 σίτου καὶ κραιῶν ἠδ' οἴνου βεβρίθασιν.
 336 Ἄλλὰ μὲν· οὐ γάρ τις τοι ἀνιάται παρεόντι,
 οὔτ' ἐγὼ οὔτε τις ἄλλος ἐταῖρων, οἳ μοι ἔασιν.
 Αὐτὰρ ἐπὶν ἔλθῃσιν Ὀδυσσεὺς φίλος υἱός,
 κείνους σε γλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματα ἔσσει,
 πέμψει δ' ὅππῃ σε κραδίη θυμός τε κελεύει.
 340 Τὸν δ' ἡμέριβέτ' ἔπειτα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 αἰθ' οὕτως, Εὐμαίε, φίλος Διὶ πατρὶ γένοιο
 ὥς ἐμοί, ὅττι μ' ἔπαυσας ἄλῃς καὶ οἰζύος αἰνῆς.
 Πλαγκτοσύνης δ' οὐκ ἔστι κακώτερον ἄλλο βροτοῖσιν·
 ἀλλ' ἔνεκ' οὐλομένης γαστροδὲ κακὰ κήδε' ἔχουσιν
 346 ἀνέρες, ὃν κεν ἔκηται ἀλῇ καὶ πῆμα καὶ ἄλγος.
 Νῦν δ' ἐπεὶ ἰσχανάας μείναι τέ με κείνων ἄνωγας,
 εἰπ' ἄγε μοι περὶ μητρός· Ὀδυσσεὺς θεῖοιο
 πατρός θ', ὃν κατέλειπεν ὡν ἐπὶ γήραος οὐδῶ,
 εἴ που ἐτι ζῶουσιν ὑπ' αὐγὰς ἡελίοιο
 350 ἢ ἤδη τεθνήσκαι καὶ εἶν' Αἴδαο δόμοισιν.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε συβώτης, ὄρχαμος ἀνδρῶν·
 τοιγάρ ἐγὼ τοι, ξεῖνε, μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
 Λαέρτης μὲν ἐτι ζῶει, Διὶ δ' εὐχεται αἰεὶ,
 θυμὸν ἀπὸ μελέων φθίσθαι ὅς ἐν μεγάροισιν·
 356 ἐκπάγλως γάρ παιδὸς δούρεται οἰχομένοιο
 κουριδίης τ' ἀλόχοιο δαΐφρονος, ἥ ἰ μάλιστα

Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
 inter eos Ulysses locutus est, subulcum tentans,
 utrum ipsum amplius studiose curaret, manereque juberet
 illic in stabulo, an hortaretur ad urbem ire :

Audi nunc, Eumæe, ceterique omnes socii;
 mane ad urbem cupio discedere
 mendicaturus, ut ne te atteram et socios.
 Sed me bene mone, et simul ductorem bonum præbe,
 qui me illuc ducat : per urbem autem ipse necessitate
 vagabor, si forte quis poculum et panis-frustum porrexerit.
 Et profectus ad ædes Ulyssis divini,
 nuntium dixero prudenti Penelopæ,
 et procis insolentibus me-immiscuero,
 si mihi cœnam dederint, cibum infinitum habentes.
 Statim bene perfecero inter ipsos, quicquid voluerint.
 Etenim tibi dicam ; tu vero attende, et mihi ausculta.
 Mercurii voluntate internuntii, qui utique omnium
 hominum operibus gratiam et gloriam præbet,
 officio-servili non mihi contenderit mortalis alius,
 ad-ignemque bene cumulandum, ac ligna sicca discindenda,
 carnesque dividendas, et ad-assandum, et ad-vinum-infundendum ;] qualia optimatibus præstant inferiores.

Hunc autem valde indignatus allocutus es, Eumæe subulce :
 hei mihi, hospes, cur tibi in mente hoc cogitatum
 fuit? certe tu omnino cupis illic perire,
 si revera procorum vis ingredi cœtum,
 quorum injuriaque violentiaque ad-ferreum cœlum pervenit.
 Nequaquam tales sunt ministri illorum ;
 sed juvenes, lænas bene induti ac tunicas,
 semperque nitidi capitibus et pulcris vultibus,
 qui ipsis subministrant : bene-politæ autem mensæ
 pane, et carnibus, et vino oneratæ sunt.
 Sed mane ; non enim quisquam te molestatur præsentē,
 neque ego, nec quisquam alius sociorum, qui mihi sunt.
 At postquam venerit Ulyssis dilectus filius,
 ille te lænaque tunicaque vestimentis induet,
 deducetque eo quo te cor animusque jubet.

Huic autem respondit deinde audens divinus Ulysses :
 utinam sic, Eumæe, dilectus Jovi patri fieres,
 ut mihi, quod me cessare-fecisti a-vagando et ærumna gravi.
 Vagatione vero non est pejus aliud mortalibus :
 sed propter perditum ventrem malas curas habent
 viri, quemcunque invaserit vagatio, calamitasque, et dolor
 Nunc vero quoniam detines, manereque me illum jubes,
 dic, age, mihi de matre Ulyssis divini,
 de-patrequē, quem reliquit, profectus, in senectutis limine,
 sicubi adhuc vivant sub radiis solis,
 an jamjam mortui-sint, et in Plutonis ædibus.

Hunc autem rursus allocutus est subulcus, princeps viro-
 rum : etenim ego tibi, hospes, hæc valde accurate narrabo.
 Laertes quidem adhuc vivit, Jovi autem supplicatur semper,
 ut anima sibi a membris pereat suis in ædibus :
 vehementer enim de-filio dolet absente,
 deque-ingenua uxore, prudente; quæ ipsum maxime

ἤκαχ' ἀποφθιμένη καὶ ἐν ὧμῳ γῆραι ᾔηκεν.

Ἦ δ' ἄλγεϊ οὐ παιδὸς ἀπέφθιτο κυδαλίμοιο,
λευγαλέω θανάτῳ ὥς μὴ θάνοι, ὅστις ἐμοίγε
300 ἐνθάδε ναιετάων φίλος εἴη καὶ φίλα ἔρδοι.

Ὅφρα μὲν οὖν δὴ κείνη ἔην, ἀχέουσα περ ἔμπης,
τόφρα τί μοι φίλον ἔσκε μεταλῆσαι καὶ ἐρέσθαι,
οὐνεκά μ' αὐτὴ θρῆψεν ἅμα Κτιμένη ταυυπέπλω,
θυγατέρ' ἰφθίμῃ, τὴν δολοτάτην τέκε παιδῶν·

305 τῇ θυοῦ ἐτρεπόμην, ὀλίγον δέ τί μ' ἥσσον ἐτίμα.
Αὐτὰρ ἔπειτ' ῥ' ἔβην πολυήρατον ἰκόμεθ' ἄμφω,
τὴν μὲν ἔπειτα Σάμηνδ' ἔδοσαν καὶ μυρ' ἔλοντο·
αὐτὰρ ἐμὲ χλαϊνὰν τε χιτῶνά τε εἵματ' ἔκειν
καλὰ καλὰ ἀμφιέσασα, ποσὶν δ' ὑποδήματα δοῦσα

370 ἀγρόνδε προΐαλλε· φίλει δέ με κηρόθι μάλλον.
Νῦν δ' ἤδη τούτων ἐπιδύομαι· ἀλλὰ μοι αὐτῷ
ἔργον ἀέξουσιν μάκαρες θεοί, ᾧ ἐπιμίμνω·
τῶν ἑφαγόντ' ἐπιόν τε καὶ αἰδοίοισιν ἔδωκα.

Ἐκ δ' ἄρα δεσποίνης οὐ μελίχον ἔστιν ἀκοῦσαι
375 οὐτ' ἔπος οὔτε τι ἔργον· ἐπεὶ καχὸν ἐμπέσεν οἴκῳ,
ἄνδρες ὑπερφίαλοι· μέγα δέ θυμῶς χατέουσιν
ἀντία δεσποίνης φάσθαι καὶ ἕκαστα πυθέσθαι
καὶ φαγόμεν πύμεν τε, ἔπειτα δέ καὶ τι φέρεσθαι
ἀγρόνδ', ὅλὰ τε θυμὸν αἰὶ δμῶεσσιν ἰαίνει. [σεύς·

380 Τὸν δ' ἀπαιεδόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
ῶ πόποι, ὥς ἄρα τυτθὸς ἔων, Εὐμαίε συβῶτα,
πολλὸν ἀπεπλάγχθης σῆς πατρίδος ἡδὲ τοκῶν.
Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὶ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
ἡδὲ διεπράθετο πόλις ἀνδρῶν εὐρυάγρεια,
385 ἥ ἐνὶ ναιετάασκε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ·
ἣ σέγε μουνυθόντα παρ' ὀλέσιν ἢ παρὰ βουσίην
ἄνδρες δυσμενέες νηυσὶν λάβον ἡδ' ἐπέρασαν
τοῦδ' ἄνδρὸς πρὸς δώμαθ', ὃ δ' ἄξιον ὧνων ἔδωκεν.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε συβώτης, ὄρχαμος ἀνδρῶν·
390 ξεῖν', ἐπεὶ ἄρ δὴ ταῦτά μ' ἀνέρεαι ἡδὲ μεταλλῆς,
σιγῇ νῦν ξυνίει καὶ τέρπεο πίνε τε οἶνον,
ἥμενος αἶδε δὲ νύκτες ἀθέσφατοι· ἔστι μὲν εὐδεῖν,
ἔστι δὲ τερπομένοισιν ἀκοῦεῖν· οὐδὲ τί σε χρὴ,
πρὶν ὥρη, καταλέχθαι ἀνίη καὶ πολὺς ὕπνος.

395 Τῶν δ' ἄλλων ὅτινα κραδίη καὶ θυμὸς ἀνώγει,
εὐδέτω ἐξελθὼν ἅμα δ' ἡοὶ φαινομένην φιν
δειπνήσας, ἅμ' ὕεσσιν ἀνακτορήσιν ἐπέσθω.
Νοῦθ' ἐνὶ κλισίῃ πίνοντέ τε δαιτυμένω τε
κῆδουσιν ἀλλήλων τερπόμεθα λευγαλόεσσιν,

400 μνωμένω· μετὰ γάρ τε καὶ ἄλγεσι τέρπεται ἀνὴρ,
ὅστις δὴ μάλα πολλὰ πάθη καὶ πολλ' ἐπαληθῇ.
Τοῦτο δέ τοι ἔρως, ὅ μ' ἀνέρεαι ἡδὲ μεταλλῆς.

Νησὸς τις Συρίη κυλιέσεται, εἰ που ἀκούεις,
Ὀρτυγίης καθύπερθεν, θβι τροπαίη ἡελίοιο,
405 οὔτι περιπλήθης λίην τόσον, ἀλλ' ἀγαθὴ μὲν,
εὐβοτος, εὐμηλος, οἶνοπληθής, πολὺπυρος.

Πείρη δ' οὐποτε δῆμον ἐξέρχεται, οὐδέ τις ἄλλη
νοῦσος ἐπὶ στυγερῇ πέλειται δειλοῖσι βροτοῖσιν·
ἀλλ' ὅτε γηράσκωσι πόλιν κάτω φῦλ' ἀνθρώπων,
410 ἔλθων ἀργυρότοξος Ἀπόλλων Ἀρτεμίδι ξύν,

tristitia-affecit obiens et in præmatura senectute posuit.

Illa autem dolore de-suo filio periit glorioso
lugenda morte : sic ne moriatur, quicumque mihi
hic habitans amicus sit, et amica faciat.

Quamdiu illa igitur quidem erat, dolens quantumvis,
tamdiu aliquid mihi dilectum erat sciscitari et interrogare,
quoniam me ipsa nutrit, una-cum Ctimena peplum-tra-
hente,] filia eximia, quam minimam-natu peperit liberorum:
cum-hac simul nutriebar, paulo autem me minus honorabat.
Ac postquam ad-pubertatem optabilem perveneramus ambo,
hanc quidem postea in-Samum nuptum-dedere, et infinita
acceperunt :] at me lænaque tunicaque vestimentis illa
pulcris valde ubi-induerat, pedibusque calceamenta dederat,
in-agrum emisit ; diligebat autem me corde magis.
Nunc vero jam his indigeo ; sed mihi ipsi
opus incremento-augent beati dii, in-quo versor :
ex-his comedique, bibique, et venerandis hospitibus dedi.
Ex domina autem haud dulce licet audire
nec verbum, neque aliquid opus : quoniam malum incidit
domui,] viri insolentes : valde vero famuli indigent
coram domina loqui, et singula interrogare,
et edere, bibereque : deinde autem et aliquid portare
in-agrum, qualia quidem animum semper famulis lætificant.

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
dii boni ! ut parvulus adhuc, Eumææ subulce,
multum jactatus-es seorsum a-tua patria ac parentibus.
Sed age mihi hoc dic et accurate enarra,
utrum vastata sit urbs virorum viis-latis,
in qua habitabat pater et veneranda mater ;
an te solum-relictum apud oves, vel apud boves,
viri hostiles navibus ceperint, et vendiderint
lujusce viri in ædes, hic autem dignum pretium dederit.

Hunc autem rursus allocutus-est subulcus, princeps viro-
rum :] hospes, quoniam jam hæc me percontaris et interro-
gas,] silentio nunc attende et delectare, bibeque vinum,
sedens ; hæc autem noctes immense : licet quidem dormire,
licet etiam sese-oblectantibus audire ; nec te oportet,
ante horam cubitum-ire : nocumentum est etiam multus so-
mnus.] Ceterorum autem quemcunque cor et animus jubet,
decumbat egressus : simul autem cum-auro illucescente
jentaculo-sumto, una sues heriles sequatur.
Nos autem in casa bibentesque edentesque,
doloribus alter-alterius delectemur tristibus,
recordantes ; namque etiam doloribus delectatur vir,
qui-quidem valde multa passus-fuerit, et multum erraverit.
Hoc autem tibi dicam, quod me percontaris et interrogas.

Insula quædam Syria vocatur, si forte audisti ;
Ortygiam supra, ubi sunt conversiones solis,
non ita valde-magna ; sed bona quidem,
fertilis-boum, fertilis-ovium, vino-abundans, tritici-ferax.
Fames vero nunquam populum invadit, neque ullus alius
morbus odiosus ibi incidit miseris mortalibus ;
sed quando senescunt in urbe gentes hominum,
veniens argenteum-arcum-gestans Apollo cum Diana,

- οἷς ἀγανοῖς βάλεσσαν ἐπιχοίμενος κατέπεφεν.
 Ἔνθα δὴ πόλιες, δίχα δὲ σφίσι πάντα δέδασται·
 τῆσιν δ' ἀμφοτέρῃσι πατὴρ ἐμὸς ἐμβασίλευεν,
 Κτήσιος Ὀρμενίδης, ἐπιεικέλους ἀθανάτοισιν.
 415 Ἔνθα δὲ Φοῖνικες ναυσίκλυτοι ἤλυθον ἄνδρες,
 τρωῖται, μυρ' ἄγοντες ἀθύρματα νηὶ μελαίνῃ.
 Ἔσκε δὲ πατὴρ ἐμοῖο γυνὴ Φοῖνισσ' ἐνὶ οἴκῳ,
 καλὴ τε μεγάλη τε καὶ ἀγαλὰ ἔργ' εἰδυῖα·
 τὴν δ' ἄρα Φοῖνικες πολυπαῖπαλοι ἠπερόπευον·
 420 πλουνοῦση τις πρῶτα μίγῃ, κοίλῃ παρὰ νηϊ,
 εὐνῇ καὶ φιλότῃ· τότε φρένας ἠπεροπεύει
 θηλυτέρῃσι γυναιξί, καὶ ἥ κ' εὐεργὸς ἔστιν.
 Ἡρώτα δὲ ἔπειτα, τίς εἴη καὶ πόθεν ἔλθοι·
 ἥ δὲ μάλ' αὐτίκα πατρός ἐπέφραδεν ὑπερφερὲς δῶ·
 425 Ἐκ μὲν Σιδῶνος πολυχάλκου εὐχομαι εἶναι·
 κοῦρήν δ' εἰμ' Ἀρύβαντος ἐγὼ ῥυδὸν ἀνέμοιο·
 ἀλλὰ μ' ἀνήρπαξαν Τάφιοι, ληϊστορες ἄνδρες,
 ἀγρόθεν ἐρχομένην· πέρασαν δέ με δεῦρ' ἀγαγόντες
 τοῦδ' ἀνδρός πρὸς δώμαθ'· ὁ δ' ἄξιον ὄνον ἔδωκεν.
 430 Τὴν δ' αὖτε προσέειπεν ἄνθρωπος, ὃς ἐμίσγετο λάθρῃ·
 ἦ βρά κε νῦν πάλιν αὖτις ἄμ' ἡμῖν οἰκὰδ' ἔποιο,
 ὅρα ἰδὴ πατρός καὶ μητέρος ὑπερφερὲς δῶ
 αὐτοῦσι τ' ; ἦ γὰρ ἔτ' εἰσὶ καὶ ἀφνειοὶ καλέονται.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε γυνὴ καὶ ἀμείβετο μύθῳ·
 435 εἴη κεν καὶ τοῦτ', εἰ μοι θελοῖτέ γε, ναῦται,
 ὅρῳ πιστωθῆναι, ἀπήμονά μ' οἶκαδ' ἀπάξειν.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπώμουνον, ὡς ἐκέλευεν.
 Αὐτὰρ ἔπει δ' ὁμοσάν τε τελευτήσαν τε τὸν ὅρκον,
 τοῖς δ' αὖτις μετέειπε γυνὴ καὶ ἀμείβετο μύθῳ·
 440 Σιγῇ νῦν, μή τίς με προσαυδάτω ἐπείεσιν
 ὑμετέρων ἐτάρων, ζυμῆλῆμενος ἢ ἐν ἀγυίῃ,
 ἥ που ἐπὶ κρήνῃ· μή τις ποτὶ δῶμα γέροντι
 ἔλθων ἐξεῖπῃ· ὁ δ' οἰσάμενος καταδήσῃ
 δεσμῷ ἐν ἀργαλέῳ, ὅμιν δ' ἐπιφράσσει· ὀλεθρον.
 445 Ἀλλ' ἔχετ' ἐν φρεσὶ μῦθον, ἐπείγετε δ' ὄνον δαΐων.
 Ἀλλ' ὅτε κεν δὴ νηὺς πλείη βιότοιο γένηται,
 ἀγγελίῃ μοι ἔπειτα θοῶς ἐς δώμαθ' ἰκέσθω·
 ὁσω γὰρ καὶ χρυσὸν, ὅτις γ' ὑποχείριος εἴη·
 καὶ δέ κεν ἀλλ' ἐπιβιβρον ἐγὼν ἐθελούσῃ γε δοίην.
 450 Παιῖδα γὰρ ἄνδρὸς ἔηος ἐνὶ μεγάροις ἀτιτάλλω,
 κερδαλέον δὴ τοῖον, ἀματροχόωντα θύραζε·
 τὸν κεν ἄγοιμ' ἐπὶ νηὸς· ὁ δ' ὅμιν μυρίον ὄνον
 ἄλφοι, ὅπῃ περάσσητε κατ' ἀλλοθρόους ἀνθρώπους.
 Ἡ μὲν ἄρ' ὡς εἰποῦσ' ἀπέβη πρὸς δώματα καλά.
 455 Οἱ δ' ἐναιὸν ἅπαντα παρ' ἡμῖν αὖθι μένοντες
 ἐν νηϊ γλαφυρῇ βίοντο πολλὸν ἐμπολύωντο·
 ἀλλ' ὅτε δὴ κοίλῃ νηὺς ἤχθετο τοῖσι νέεσθαι,
 καὶ τότε ἄρ' ἀγγελον ἦκαν, ὃς ἀγγελλεῖ γυναιξί.
 Ἦλυσ' ἀνὴρ πολυΐδρις ἐμοῦ πρὸς δώματα πατρός,
 460 χρύσειον ὄρμον ἔχων, μετὰ δ' ἡλέκτροισιν ἔερτο·
 τὸν μὲν ἄρ' ἐν μεγάρῳ δμῶαι καὶ πότνια μήτηρ
 χαρσίν τ' ἀμφάρωντο καὶ ὀφθαλμοῖσιν ὀρῶντο,
 ὦνον ὑπισχόμεναι· ὁ δὲ τῇ κατένευσε σιωπῇ.
 Ἦτοί οὐ καννέυσας κοίλῃ ἐπὶ νῆα βεβήκει·

suis lenibus telis aggrediens interficit.

Illic duæ urbes; bifariam autem ipsis omnia divisa sunt :
 in his vero ambabus pater meus imperabat,
 Ctesius Ormenides, assimilis immortalibus.

Illuc autem Phœnices re-nautica-incliti venerunt viri,
 veteratores, innumeras ducentes merces ludicras nave nigra.
 Erat autem patris mei mulier Phœnissa in domo,
 pulcraque magna, et splendida opera sciens :
 hanc autem Phœnices percallidi decipiebant :
 cum ea lavante quidam primum mixtus est, cavam apud na-
 vem.] concubitu et amore : quæ quidem mentes decipiunt
 imbecillis mulieribus, etiam tali quæ frugi fuerit.

Interrogabat autem postea, quænam esset, et upde venisset :
 hæc autem cito admodum patris indicavit altam domum :

Ex Sidone quidem abundante-aeris me-glorior esse ;
 filia vero sum Arybantis ego abunde divitis :
 sed me abripuerunt Taphii, latrones viri,
 ex-agro venientem ; vendideruntque me hac deductam
 hujusce viri ad-aedes ; hic autem dignum pretium dedit.

Hanc autem rursus allocutus-est vir, qui ei coierat clam :
 numquid jam retro rursus una nos domum sequereris,
 ut videas patris et matris altam domum,
 iposque? certe enim etiamnum sunt, et divites vocantur.

Hunc vero rursus allocuta-est mulier, et respondit sermone :
 fieri-possit et hoc, si mihi velitis, nautæ,
 jurejurando fidem-dare, vos incolumem me domum abdu-
 cturos.] Sic dixit : illi autem omnes jurabant, sicut jussit.
 Ac postquam jurantque peregerantque jusjurandum,
 inter-eos rursus locuta-est mulier, et respondit sermone :

Tacite agatis nunc, ne quis me alloquatur verbis
 vestrorum sociorum, obviam-factus vel in via,
 vel alicubi ad fontem : ne-quis ad domum seni
 profectus aperiat ; is autem suspicatus liget me
 vinculo in duro, vobis vero molietur interitum.
 Sed retinete in mente verbum, et properate emtionem vi-
 ticorum.] Sed quando jam navis plena victu fuerit,
 nuntius mihi deinde celeriter ad aedes veniat :
 afferam enim et aurum, quodcumque sub-manus venerit ;
 et vero aliud naulum ego volens sane dederò.

Filium enim viri boni in ædibus nutrio,
 astutum jam talem, simul-cursitantem foras ;
 hunc duxero in navem ; hic vero vobis infinitum pretium
 comparavit, quocumque vendendum-vexeritis ad alienos ho-
 mines.] Hæc quidem sic fata, abiit ad aedes pulcras.
 Illi autem per-annum totum apud nos ibidem manentes
 in navi cava facultates multas emebant ;
 sed quando jam cava navis onerata-erat ipsi ad-redeundum,
 tunc nuntium miserunt, qui nuntiaret mulieri.

Venit vir sollers mei ad aedes patris,
 aureum monile habens, quod electricis intersertum-erat :
 hoc quidem in domo famulæ et veneranda mater
 manibusque tractabant, et oculis spectabant,
 pretium pollicitæ : ille autem bulc innuit tacite.
 Atque ille postquam-innuerat, cavam ad navem ivit ;

466 ἡ δ' ἐμὲ χειρὸς ἐλοῦσα δόμῳ ἐξῆγε θύραζε·
 εἶρε δ' ἐνὶ προδόμῳ ἡμὲν δέπα ἡδὲ τραπέζας
 ἀνδρῶν δαιτυμόνων, οἳ μὲν πατέρ' ἀμπεπόνοντο —
 οἳ μὲν ἄρ' ἐς θῶκον πρόμολον, δῆμόιό τε φῆμιν —
 ἡ δ' αἶψα τρὶ' ἄλεια κατακρύψας ὑπὸ κολπῷ
 470 ἔκπερεν· αὐτὰρ ἐγὼν ἐκτόμην ἀσιφροσύνησιν.
 Δύσετό τ' ἥελιος, σκιάωντό τε πᾶσαι ἀγυαί·
 ἡμεῖς δ' ἐς λιμένα κλυτὸν ἤλθομεν ὤκα κίοντες,
 ἐνθ' ἄρα Φοινίκων ἀνδρῶν ἦν ὠκύαλος νηὺς.
 Οἳ μὲν ἔπειτ' ἀναβάντες ἐπέπλεον ὑγρὰ κέλευθα,
 475 νῶ ἀναθησάμενοι· ἐπὶ δὲ Ζεὺς οὖρον ἱαλλεν.
 Ἐξῆμαρ μὲν ὁμῶς πλέομεν νύκτας τε καὶ ἡμέρας·
 ἄλλ' ὅτε δὴ ἐβδομον ἡμέρα ἐπὶ Ζεὺς ὅθικε Κρονίων,
 τὴν μὲν ἔπειτα γυναῖκα βάλλ' Ἀρτεμις ἰοχέαιρα·
 ἀντὶν δ' ἐνδούπησε πεσοῦσ' ὥς εἰναλίη κῆξ·
 480 καὶ τὴν μὲν φώκησι καὶ ἰχθύσι κύρμα γενέσθαι
 ἔβαλον· αὐτὰρ ἐγὼ λιπόμην, ἀκαχήμενος ἤτορ.
 Τοὺς δ' Ἰθάκῃ ἐπέλασσε φέρον ἀνέμος τε καὶ ὕδωρ·
 ἐνθα με Λαέρτης πρίατο κτεάτεσσιν ἐοῖσιν.
 Οὕτω τήνδε τε γαῖαν ἐγὼν ἶδον ὀρθαλοῖσιν.

485 Τὸν δ' αὖ Διογενὴς Ὀδυσσεὺς ἡμέιβητο μῦθω·
 Εὐμαί, ἦ μάλα δὴ μοι ἐνὶ φρεσὶ θυμὸν ὄρινας,
 ταῦτα ἕκαστα λέγων, ὅσα δὴ πάθεις ἄλγεα θυμῷ.
 Ἄλλ' ἦτοι σοὶ μὲν παρὰ καὶ κακῷ ἐσθλὸν ἐθῆκεν
 Ζεὺς, ἐπεὶ ἀνδρὸς δώματ' ἀφίκεο πολλὰ μογήσας
 490 ἥπιον, ὅς δὴ τοι παρέχει βρώσιν τε πόσιν τε
 ἐνδύκεως, ζώεις δ' ἀγαθὸν βίον· αὐτὰρ ἐγὼ γε
 πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἄσπε' ἀλώμενος ἐνθάδ' ἰκάνω.

Ὡς οἳ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον·
 καδδραθέτην δ' οὐ πολλὸν ἐπὶ χρόνον, ἀλλὰ μίνυνθα·
 495 αἶψα γὰρ Ἠὼς ἦλθεν εὐθρόνος. — Οἳ δ' ἐπὶ χέρσου
 Τηλεμάχου ἕταροι λύον ἱστία· καδ δ' ἔλον ἱστὸν
 καρπαλίμως τὴν δ' εἰς ὄρυον προέρυσσαν ἐρετμοῖς·
 ἐκ δ' εὐνάς ἔβαλον, κατὰ δὲ πρυμνήσι' ἔδησαν·
 ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βαῖνον ἐπὶ βῆγμινι θαλάσσης,
 500 δαίπνόν τ' ἐντύνοντο κερύνῳ τε αἶθρα οἶνον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 τοῖσι δὲ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἤρχετο μῦθων·

Ὑμεῖς μὲν νῦν ἄστυ δ' ἐλαύνετε νῆα μέλαιναν·
 αὐτὰρ ἐγὼν ἀγροὺς ἐπιείσομαι ἡδὲ βοτῆρας·
 505 ἱσπερίους δ' εἰς ἄστυ ἰδὼν ἐμὰ ἔργα κάτειμι.
 Ἡῶθεν δὲ κεν ὕμιν ὁδοιπόριον παραβείμην,
 δαίτ' ἀγαθὴν κρειῶν τε καὶ οἶνου ἡδυπότοιο.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Θεοκλύμενος θεοειδής·
 πῇ γὰρ ἐγὼ, φίλε τέκνον, ἴω; τεῦ δώμαθ' ἴκωμαι
 510 ἀνδρῶν, οἳ κραναὴν Ἰθάκην κατὰ κοιρανέουσιν;
 ἡ ἰθὺς σῆς χειρὸς ἴω καὶ σοῖο δόμοιο;

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦδδα·
 ἄλλως μὲν σ' ἂν ἔγωγε καὶ ἡμέτερονδε κελόμην
 ἔργεσθ'· οὐ γάρ τι ξενίων ποθὴ· ἀλλὰ σοὶ αὐτῷ
 515 χεῖρον· ἐπεὶ τοι ἐγὼ μὲν ἀπέσσομαι, οὐδέ σε μήτηρ
 ὀφεται· οὐ μὲν γάρ τι θαμὰ μνηστῆρσ' ἐνὶ οἴκῳ
 φαίνεται, ἀλλ' ἀπο τῶν ὑπερωῶ ἱστὸν ὑφαίνει.
 Ἀλλὰ τοι ἄλλον φῶτα πιράσσομαι, ὃν κεν ἔκηαι,

hac autem me manu prehensum ædibus eduxit foras;
 invenit vero in vestibulo et poculum et mensas
 virorum convivarum, qui circa-meum patrem versabantur,
 (illi quidem in consessum processerunt, populi que cæti):
 hæc autem statim tria pocula abscondita sub sinu
 efferebat; at ego sequebar stultitia.

Occidebatque sol, obumbrabanturque omnes viæ:
 nos vero in portum inclytum venimus celeriter videntes,
 ubi Phœnicum virorum erat velox-per-mare navis.
 Hi quidem deinde nave conscensa navigabant humidas vias,
 nobis navi impositis: ac Jupiter ventum-secundum mitte-
 tebat.] Sex-diebus quidem simul navigabamus noctesque et
 dies;] sed quando jam septimum diem Jupiter induxit Satur-
 nius,] deinde mulierem quidem ferit Diana sagittis-gaudens:
 in-sentinamque ea insonuit delapsa, sicut marina fulica;
 et hanc quidem phocis et piscibus escam futuram
 ejecerunt: at ego relictus-sum, dolens corde.
 Hos autem Ithacæ appulit ferens ventusque et aqua;
 ubi me Laertes emit possessionibus suis.
 Sic hancce terram ego vidi oculis.

Huc autem rursus nobilis Ulysses respondit sermone:
 Eumæe, certe valde jam mihi in mente animum commovisti,
 hæc singula dicens, quantos jam passus-sis dolores animo.
 Verum enimvero tibi quidem etiam ad-malum bonum appo-
 suit] Jupiter, quippe in-viri ædes pervenisti, multa perpes-
 sus,] mitis, qui jam tibi præbet cibumque potumque
 sedulo; degis autem bonam vitam: at ego
 multas hominum per urbes vagans huc veni.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur:
 dormierunt vero non multum in tempus, sed paululum;
 statim enim Aurora venit in-pulcro-solio. Verum ad terram
 Telemachi socii solvebant vela; demiseruntque malum
 confestim; ipsamque navem in stationem subduxere remis:
 ancoras autem ejecerunt, et retinacula alligarunt:
 atque ipsi egrediebantur in litus maris,
 cœnamque parabant, miscebantque nigrum vinum.
 Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
 his Telemachus prudens exorsus-est sermones:

Vos quidem nunc ad-urbem agite navem nigram;
 at ego agros adibo, et pastores;
 vespertinus vero in urbem, visis meis operibus, revertar.
 Mane autem vobis viaticum-epulum apposuerō,
 convivium bonum carniūque et vini dulcis-potu.

Hunc autem rursus allocutus-est Theoclymenus deo-simi-
 lis:] quoniam ego, dilecte fili, ibo? cujus ædes accedam
 virorum, qui in aspera Ithaca dominantur?
 an recta tuam matrem adibo et tuam domum?

Hunc autem Telemachus prudens contra allocutus-est:
 alias quidem te ego et nostram-ad domum juberem
 ire: haud enim ibi ulla hospitalium inopia est; sed tibi ipsi
 pejus esset: quoniam tibi ego quidem abero, nec te mater
 videbit; nequaquam enim frequenter procis in domo
 apparet, sed seorsum ab-his in-cœnaculo telam textit.
 At tibi alium virum indicabo, quem adeas.

Εὐρύμαχον, Πολύβοιο δαίφρονος ἀγαθὸν υἱὸν,
 520 τὸν νῦν ἴσα θεῶ Ἰθακήσιοι εἰςὐρόωσιν·
 καὶ γὰρ πολλὸν ἄριστος ἀνὴρ, μέμονέν τε μάλιστα
 μητέρ' ἐμὴν γαμέειν καὶ Ὀδυσσῆος γέρας ἔξειν.
 Ἀλλὰ τάγε Ζεὺς οἶδεν Ὀλύμπιος, αἰθέρι ναίων,
 εἰ κέ σφι πρὸ γάμοιο τελευτήσῃ κακὸν ἡμᾶρ.

625 Ὡς ἄρα οἱ εἰπόντι ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις,
 κίρκος, Ἀπόλλωνος ταγὺς ἄγγελος· ἐν δὲ πόδεσσιν
 ἔλλα πελειαν ἔχων, κατὰ δὲ περὰ χεῦεν ἔραζε,
 μεσσηγὺς νηῆς τε καὶ αὐτοῦ Τηλεμάχοιο.

Τὸν δὲ Θεοκλύμενος ἐτάρων ἀπονόσφι καλέσσας
 530 ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·

Τηλέμαχ', οὐ τοι ἀνευ θεοῦ ἔπτατο δεξιὸς ὄρνις·
 ἔγνω γάρ μιν ἐςάντα ἰδὼν οἰωνὸν ἐόντα.

Ἵμετέρου δ' οὐκ ἔστι γένος βασιλεύτερον ἄλλο
 ἐν δῆμῳ Ἰθάκης, ἀλλ' ὑμεῖς καρτεροὶ αἰεὶ.

635 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦῤῥα·
 αἶ γὰρ τοῦτο, ξεῖνε, ἔπος τετελεσμένον εἴη·
 τῷ κα τάχα γνῶις φιλότῃτά τε πολλὰ τε δῶρα
 εἴ μευ, ὥς ἂν τίς σε συναντόμενος μακαρίζοι.

Ἦ καὶ Πείραιον πρσεφώνεε, πιστὸν ἐταῖρον·

640 Πείραιε Κλυτίδῃ, σὺ δέ μοι τάπερ ἄλλα μάλιστα
 πείθῃ ἐμῶν ἐτάρων, οἳ μοι Πύλον εἰς ἅμ' ἔποντο·
 καὶ νῦν μοι τὸν ξεῖνον ἄγων ἐν δώμασι σοῖσιν
 ἀνδουκῶς φιλέειν καὶ τιέμεν, εἰκόκεν ἔλθω.

Τὸν δ' αὖ Πείραιος δουρικλυτὸς ἀντίον ἦῤῥα·

645 Τηλέμαχ', εἰ γάρ κεν σὺ πολλὸν χρόνον ἐνθάδε μίμνῃς,
 τόνδε τ' ἐγὼ κομιῶ, ξενίων δέ οἱ οὐ ποθὶ ἔσται.

Ὡς εἰπὼν ἐπὶ νηὸς ἔβη, ἐκέλευσε δ' ἐταίρους
 αὐτοὺς τ' ἀμβαίνειν ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι.

Οἱ δ' αἰψ' εἰςβαῖνον καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθισον.

650 Τηλέμαχος δ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδῆσατο καλὰ πέδιλα,
 εἰλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀκαχμένον ὀξεί' χαλκῷ,
 νηὸς ἀπ' ἱκρίοφιν· τοὶ δὲ πρυμνήσι' ἔλυσαν.

Οἱ μὲν ἀνόσαντες πλέον ἐς πόλιν, ὥς ἐκέλευσεν
 Τηλέμαχος, φίλος υἱὸς Ὀδυσσῆος θεῖοιο.

655 Τὸν δ' ὥκα προδιβῶντα πόδες φέρον, ὅφρ' ἵκετ' αὐλήν,
 ἐνθα οἱ ἦσαν βες μάλα μυρίαί, ἦσι συδῶτης
 ἰσθλὸς ἔων ἐνίαυεν, ἀνάκτεσιν ἥπια εἰδῶς.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Π.

Τηλεμάχου ἀναγνωρισμὸς Ὀδυσσέως.

Τῷ δ' αὖτ' ἐν κλισίῃ Ὀδυσσεὺς καὶ διὸς ὕφορβος
 ἐντύνοντο ἄριστον ἅμ' ἥοι, κραιμένω πῦρ,
 ἐκπεμψάν τε νομῆζε ἅμ' ἀγρομένοισι σύεσιν·
 Τηλέμαχον δὲ περισσαινόν κύνες ὀλαχόμεωροι,
 6 οὐδ' ὕλεον προσιόντα. Νόησε δὲ διὸς Ὀδυσσεὺς
 σαίνοντάς τε κύνες, περὶ τε κτύπος ἦλθε ποδοῖν.

Αἶψα δ' ἄρ' Εὐμαῖον ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Εὐμαί', ἦ μάλα τίς τοι ἐλεύσεται ἐνθάδ' ἐταῖρος

Eurymachum, Polybi prudentis inclytum filium,
 quem nunc instar dei Ithacenses suspiciunt :
 etenim longe optimus vir est, cupitque maxime
 matrem meam ducere-uxorem, et Ulyssis munus habere.
 Sed hæcce Jupiter novit Olympius, in-æthere habitans,
 an ipsis ante nuptias perficiat malum diem.

Sic igitur ei locuto supervolavit dextera avis,
 accipiter, Apollinis velox nuntius; in pedibus autem
 vellebat columbam tenens, ac pennas defundebat ad-terram,
 in-medio inter-navemque et ipsum Telemachum.

Illum autem Theoclymenus a-sociis seorsum ubi-vocarat,
 inhaesitque ei manu, verbumque dixit et elocutus-est :

Telemache, nequaquam sine deo volavit dextera avis;
 cognovi enim ipsam, contra intuitus, alitem-anguralem case.
 Vestro autem non est genere regalius aliud
 in populo Ithacæ; sed vos potentes eritis semper.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est:] utinam enim hoc, hospes, verbum perfectum sit;
 ita cito cognoveris amicitiamque et acceperis multa dona
 ex me, adeo-ut aliquis te occurrentem beatum-diceret.

Dixit, et Piræum allocutus-est, fidum socium :
 Piræe Clytide, tu vero mihi ceteris in rebus maxime
 obsequeris meorum sociorum, qui me in Pylum comitati-sunt:
 etiam nunc mihi hunc hospitem ducens in sedibus tuis
 sedulo amice-tracta et honora, donec ipse venero.

Hunc autem rursus Piræus hasta-inclytus contra allocutus-
 est:] Telemache, etiamsi tu multo tempore hic maneat,
 hunc ego curabo; hospitalium autem ei desiderium non erit.

Sic locutus, navem conscendit, jussitque socios
 ipsosque ascendere, et retinacula solvere.
 Hi autem statim incendebant, et in transtris consedere.

Telemachus vero sub pedibus ligavit pulcros calceos,
 sumsitque validam hastam, præfixam acuto aere,
 navis a tabulatis: illi autem retinacula solverunt.

Hi quidem navem in-altum-agentes navigabant in urbem, ut
 jusserat] Telemachus, dilectus filius Ulyssis divini.

Hunc autem celeriter progredientem pedes ferebant, donec
 venit in-caulam,] ubi ei erant sues perplurimæ, apud-quas su-
 bulcus,] bonus ut-erat, dormiebat, dominis bene cupiens.

ODYSSEÆ XVI.

Telemachi agnitio Ulyssis.

Hi autem in casa, Ulysses et divinus subulcus,
 parabant jentaculum simul-cum aurora, accenso igne,
 emiseruntque pastores cum congregatis subibus :
 Telemachum vero circum-adulabantur canes latratores,
 neque illatrabant advenienti. Vidit autem divinus Ulysses
 adulantesque canes, circumvenitque eum sonus pedum :
 statim vero Eumæum verbis alatis allocutus-est :

Eumæe, certe omnino aliquis tibi veniet huc socius,

ἥ καὶ γνῶριμος ἄλλος· ἐπεὶ κύνες οὐχ ὑλάουσιν,
 10 ἄλλα περισσαινουσι· ποδῶν δ' ὑπὸ δοῦπον ἀκούω.
 Οὕτω πᾶν εἰρητο ἔπος, ὅτε οἱ φίλος υἱὸς
 ἔσθη ἐνὶ προθύροισι. Ταφῶν δ' ἀνόρουσε συδῶτης·
 ἐκ δ' ἄρα οἱ χειρῶν πῆσον ἄγγεα, τοῖς ἐπονείτο,
 κίρνας αἰθῶπα οἶνον· ὃ δ' ἀντίος ἦλθεν ἀνακτος·
 15 κύσσε δέ μιν κεφαλῇν τε καὶ ἄμφω φάεα καλὰ
 χεῖρας τ' ἀμφοτέρας· θαλερὸν δέ οἱ ἐκπέσσε δάκρυ.
 Ὡς δὲ πατὴρ ὃν παῖδα φίλα φρονέων ἀγαπάζει
 ἄλθοντ' ἐξ ἀπίης γαίης δεκάτῳ ἐνιαυτῷ,
 μῶσυν, τηλύγετον, τῷ ἐπ' ἄλγεα πολλὰ μογήσῃ·
 20 ὥς τότε Τηλέμαχον θεοειδέα διος ὑφορβὸς
 πάντα κύσεν περιφῶς, ὥς ἐκ θανάτοιο φυγόντα·
 καὶ β' ὀλοφύρομενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἥλθες, Τηλέμαχε, γλυκερὸν φάος; οὐ σ' ἔτ' ἔγωγε
 ὄψεσθαι ἐφάμην, ἐπεὶ ὦχεο νηὶ Πύλονδε·
 25 ἀλλ' ἄγε νῦν εἰσελθε, φίλον τέκος, ὅφρα σε θυμῷ
 τέρψομαι εἰσορώων, νέον ἄλλοθεν ἐνδον ἑόντα.
 Οὐ μὲν γάρ τι θάμ' ἀγρὸν ἐπέρχεται οὐδὲ νομῆας,
 ἀλλ' ἐπιδημέυεις· ὥς γάρ νύ τοι εὐαδε θυμῷ
 ἀνδρῶν μνηστήρων ἐσορᾶν αἰδέηλον δμῖον.
 30 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
 ἴσσεται οὕτως, ἅττα· σθένος δ' ἔνεκ' ἐνθάδ' ἰκάνω,
 ὅφρα σέ τ' ὀφθαλμοῖσιν ἴδω καὶ μῦθον ἀκούσω,
 εἴ μοι ἔτ' ἐν μεγάροις μήτηρ μένει, ἥ τίς ᾗδῃ
 ἀνδρῶν ἄλλος ἔφημεν, Ὀδυσσεύς ποῦ εὖνῃ
 35 χήτει ἐνευναίων κακ' ἀράχνηα κείται ἔχρυσσα.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε συδῶτης, δρχαμος ἀνδρῶν·
 καὶ λίην καί νη γε μένει τετλητότι θυμῷ
 σοῖσιν ἐνὶ μεγάροισιν· διζυραὶ δέ οἱ αἰεὶ
 φθίνουσιν νύκτες τε καὶ ἡμέτεα δακρυχεούσῃ.
 40 Ὡς ἄρα φωνήσας οἱ ἐδέξατο γάλακτον ἔγχος·
 αὐτὰρ ὅγ' εἰσὼ ἱέν καὶ ὑπέρβη λαΐνον οὐδόν.
 Τῷ δ' ἔδρης ἐπιόντι πατὴρ ὑπέειξεν Ὀδυσσεύς·
 Τηλέμαχος δ' ἐτέρωθεν ἐρήτυε φώνησέν τε·
 Ἥσ', ὦ ξεῖν', ἡμεῖς δὲ καὶ ἄλλοιθι δόλομεν ἔδρην
 45 σταθμῷ ἐν ἡμετέρῳ· πάρα δ' ἀνὴρ, δς καταθήσει.
 Ὡς φασθ'· ὃ δ' αὖτις ἰὼν κατ' ἄρ' ἔξετο· τῷ δὲ συδῶ-
 χεῦεν ὑπο γλωρᾶς ῥῶπας καὶ κῶας ὑπερθεν· [τῆς
 ἐνθα καθέζετ' ἐπειτα Ὀδυσσεύς φίλος υἱός.
 Τοῖσιν δ' αὖ κρεῖων πίνακας παρέθηκε συδῶτης
 50 ὅπταλέων, ἃ ῥα τῇ προτέρῃ ὑπέλειπον ἔδοντες·
 σίτον δ' ἐσσυμένως παρενήγεεν ἐν χανόεσιν,
 ἐν δ' ἄρα κισσὺν κίρνη μελιθρία οἶνον·
 αὐτὸς δ' ἀντίον ἔζεν Ὀδυσσεύς θεῖοιο.
 Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτοίμα προκείμενα χεῖρας ἱάλλον.
 55 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἐντο,
 δὴ τότε Τηλέμαχος προσεφώνεε διὸν ὑφορβόν·
 Ἄττα, πόθεν τοι ξεῖνος δδ' ἵκετο; πῶς δέ ἐ ναῦται
 ἡγαγον εἰς Ἰθάκην; τίνος ἔμμεναι εὐχετόωνται;
 οὐ μὲν γάρ τί ἐ πεζὸν ὁίομαι ἐνθάδ' ἰκένσθαι.
 60 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαῖε συδῶτα·
 τοιγάρ ἐγώ τοι, τέκνον, ἀληθῆα πάντ' ἀγορεύσω.
 Ἐκ μὲν Κρητῶν γένος εὐχεται εὐρεῖάνων·

vel et notus alius; quoniam canes non latrant,
 sed circum-adulantur; pedum vero subitus sonum audio.

Nondum totus dictus-erat sermo, quando ei dilectus filius
 stetit in vestibulo. Attonitus autem exsiliiit subulcus;
 atque ei e-manibus cecidere vasa, quibus utebatur,
 miscens nigrum vinum: ipse vero obviu iuit hero,
 osculatusque-est ipsi caputque et ambo lumina pulcra,
 manusque ambas; uber autem ei excidit lacrima.
 Sicut vero pater suum filium amanti animo amplectitur,
 reversum e longinqua terra decimo anno,
 unicum, in-senectute-genitum, super quo dolores multos pas-
 sus-sit:] sic tunc Telemachum deo-similem divinus subulcus
 totum osculatus-est circumhærens, tanquam e morte ela-
 psu[m] :] et ejulans eum verbis alatis allocutus-est:

Venisti, Telemache, dulce lumen? non te amplius ego
 me visurum putabam, postquam ivisti navi in-Pylum;
 sed age, nunc ingredi, dilecte fili, ut te animo
 delecter aspiciens, recens aliunde intro advenientem.
 Nequaquam enim frequenter agrum adis, nec pastores,
 sed in-urbe-manes: sic enim tibi placebat animo,
 virorum procorum aspicere exitiosum cœtum.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
 est:] erit sic, pater: tui vero causa huc venio,
 ut teque oculis videam, et sermonem audiam,
 si mihi adhuc in ædibus mater maneat, an aliquis jam
 virorum alius eam duxerit; Ulyssis autem fere cubile
 inopia stragularum malas araneas jacet habens.

Hunc autem rursus allocutus-est subulcus, princeps viro-
 rum:] et perquam illa manet patienti animo
 tuis in ædibus: luctuosæ vero ei semper
 pereunt noctesque et dies lacrimas-fundenti.

Sic igitur locutus, ejus accepit æream hastam:
 atque is introibat, et transivit lapideum limen.

Ei autem suam sedem ingresso pater cesserat Ulysses;
 Telemachus vero ex-altera-parte prohibebat, dixitque:

Sede, o hospes; nos autem et alibi inveniemus sedem
 tugurio in nostro: adest vero vir, qui talem ponet.

Sic dixit: ille autem retrogressus inde consedit: huic au-
 tem subulcus] substravit viridia virgulta, et pellem insuper;
 ibi consedit delinde Ulyssis dilectus filius.

Illis autem carniu[m] lances apposuit subulcus
 assarum, quas quidem priori die reliquerant comedentes;
 panem autem festinanter ac̄cumulabat in canistris,
 atque inde in poculo miscēbat dulce vinum:
 ipse vero e-regione sedit Ulyssis divini.

Hi autem ad cibos paratos appositos manus porrigebant.
 Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
 tum vero Telemachus allocutus-est divinum subulcum:

Pater, unde tibi hospes hic venit? quomodo autem ipsum
 nautæ] duxerunt in Ithacam? quosnam se esse profitebantur?
 nequaquam enim ipsum pedibus puto huc venisse.

Hunc autem respondens allocutus-es, Eumæe subulce:
 enimvero ego tibi, fili, vera omnia dicam.

Ex Creta quidem genere se-profitetur esse lata:

φῆσι δὲ πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἄστεα δινηθῆναι
πλαζόμενος· ὥς γάρ οἱ ἐπέκλωσεν τάγε δαίμων.

95 Νῦν αὖ Θεσπρωτῶν ἀνδρῶν ἐκ νηὸς ἀποδράς
ἤλυθ' ἐμὸν πρὸς σταθμόν, ἐγὼ δέ τοι ἐγγυαλίζω·
ἔρξον ὅπως ἐθέλεις· ἱκέτης δέ τοι εὐχεται εἶναι.

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·

Εὐμαί', ἡ μάλα τοῦτο ἔπος θυμαλγές ἔειπες·

70 πῶς γὰρ δὴ τὸν ξεῖνον ἐγὼν ὑποδέξομαι οἴκῳ;
αὐτὸς μὲν νέος εἰμι καὶ οὕτω χερσὶ πέποιθα

ἀνδρ' ἀπαμύνασθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ·
μητρὶ δ' ἐμῇ δίχα θυμὸς ἐνὶ φρεσὶ μερμηρίζει,
ἡ αὐτοῦ παρ' ἐμοὶ τε μένη καὶ δῶμα κομίζει,

75 εὐνὴν τ' αἰδομένη πόσιος δῆμοιο τε φῆμιν·
ἢ ἥδη ἄμ' ἐπῆται Ἀχαιῶν, ὅστις ἄριστος
μνᾶται ἐνὶ μεγάροισιν ἀνὴρ καὶ πλείστα πόρῃσιν.
Ἄλλ' ἦτοι τὸν ξεῖνον, ἔπει τεδὼν, ἔκετο δῶμα,

ἔσσω μιν χλαῖναν τε χιτῶνά τε, εἵματα καλά·

80 δῶσω δὲ ξίφος ἀμφηχὲς καὶ ποσσὶ πέδιλα,
πέμψω δ', ὅππῃ μιν κραδίη θυμὸς τε κελεύει.

Εἰ δ' ἐθέλεις, σὺ κόμισσον, ἐνὶ σταθμοῖσιν ἐρύξας·
εἵματα δ' ἐνθάδ' ἐγὼ πέμψω καὶ σίτον ἅπαντα
ἔδμεναι, ὥς ἂν μὴ σε κατατρύχῃ καὶ εταίρους.

85 Κεῖσε δ' ἂν οὐ μιν ἐγῶγε μετὰ μνηστῆρας ἐῷμι
ἔρχεσθαι· λίην γὰρ ἀτάσθαλον ὕβριν ἔχουσιν·
μὴ μιν κερτομέωσιν, ἐμοὶ δ' ἄχος ἔσσεται αἰνόν.
Πρῆξαι δ' ἀργαλέον τι μετὰ πεδονέουσιν ἐόντα
ἄνδρα καὶ ἱφθιμόν· ἐπειτὰ πολλὴ φέρτεροί εἰσιν.

90 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
ὦ φίλ', ἐπεὶ θῆν μοι καὶ ἀμείψασθαι θέμις ἐστίν,
ἡ μάλα μευ καταδάπτει· ἀκούοντας φίλον ἦτορ,
οἷά φατε μνηστῆρας ἀτάσθαλα μηχανάσθαι
ἐν μεγάροις, ἀέκητι σέθεν, τοιοῦτου ἐόντος.

95 Εἰπέ μοι, ἥ ἐκὼν ὑποδάμνασαι, ἢ σῆγε λαοὶ
ἐχθαίρουσ' ἀνὰ δῆμον, ἐπιποτόμενοι θεοῦ ὁμοφῆ·
ἢ τι κασιγνήτοισι ἐπιμέμφεαι· οἷσί περ ἀνὴρ
μαρναμένοισι πέποιθε, καὶ εἰ μέγα νεῖκος ὄρηται.

Αἱ γὰρ ἐγὼν οὕτω νέος εἶην τῷδ' ἐπὶ θυμῷ,

100 ἢ παῖς ἐξ Ὀδυσῆος ἀμύμονος ἡ δὲ καὶ αὐτός·
[ἐλθοὶ ἀλητεῶν· ἔτι γὰρ καὶ ἐλπίδος αἴσα·]
αὐτίκ' ἐπεὶτ' ἀπ' ἐμείο κάρη τάμοι ἀλλότριος φῶς,
εἰ μὴ ἐγὼ κείνοισι κακὸν πάντεσσι γενοίμην,
ἐλθὼν ἐς μέγαρον Λαερτιάδῃ Ὀδυσσεύϊ·

105 εἰ δ' αὖ με πληθυὶ δαμασάλατο, μούων ἐόντα,
βουλομένην κ' ἐν ἐμοῖσι κατακτάμενος μεγάροισιν
τεθνάμεν ἢ τάδε γ' αἰὲν δευκέα ἔργ' ὀράσθαι,
ξεῖνους τε στυφελίζομένους δμωάς τε γυναῖκας
ῥυστάζοντας ἀεικελίως κατὰ δώματα καλά
110 καὶ οἶνον διαφυσσόμενον καὶ σίτον ἔδοντας
μακρὰ αὐτῶν, ἀτέλεστον, ἀνῆνυστω ἐπὶ ἔργῳ.

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ξεῖνε, μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.

Οὔτε τί μοι πᾶς δῆμος ἀπεχθόμενος χαλεπαίνει,

115 οὔτε κασιγνήτοισι ἐπιμέμφομαι, οἷσί περ ἀνὴρ
μαρναμένοισι πέποιθε καὶ εἰ μέγα νεῖκος ὄρηται.

dicit autem se multis hominum in urbibus versatum esse
errantem; sic enim ei destinavit hæc deus.

Nunc autem Theprotorum virorum e nave elapsus
venit meum ad stabulum, ego vero tibi *eum* in-manus-tradam:
fac quomodo vis; supplicem vero tibi *se* profitetur esse.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
est:] Eumæe, certe valde hoc verbum animum-tristans divi-
sti:] quomodo enim jam hunc hospitem ego suscipiam domi?
Ipse quidem juvenis sum, et nondum manibus confusus suu-
virum ut-propulsem, quando aliquis prior lacessiverit;
matri autem meæ bifariam animus in mente cogitat,
utrum illic apud me maneat et domum curet,
torumque reverens mariti, populique famam;
an jam una sequatur Achivorum *eum*, quicumque optimus
ambit *eam* in ædibus vir, et plurima dedit.

Verum enimvero hospitem, quoniam tuam advenit domum,
induam ipsum lænaque tunicaque, vestimentis pulcris;
dabo autem ense ampicitem, et pedibus calceamenta:
dimittamque, quo ipsum cor animusque jubet.

Sin vero velis, tu curato *eum*, in stabulis detentum;
vestimenta autem huc ego mittam et cibum omnem,
ad-edendum, ut ne te atterat et socios.

Illuc vero non ipsum equidem inter procos siverim
ire; valde enim petulantem insolentiam habent,
ne ipsum conviciis-proscindant, mihi autem dolor fiat gravis.
Efficere vero difficile est aliquid inter plures unum
virum, etiam fortem; quoniam multo potentiores sunt.

Illum autem rursus afflatus-est audens divinus Ulysses:
o amice, quoniam sane mihi etiam respondere fas est,
certe valde meum corroditur audientis carum cor,
de iis qualia dicitis procos injusta moliri
in ædibus, invito te, talis quum-sis.

Dic mihi, utrum sponte succumbas, an te cives
oderint in populo, obsequentes dei voci:
an aliquid fratribus succenseas; quibus-quidem vir
pugnantibus confidit, etiam si magna contentio orta-sit.
Utinam enim ego sic juvenis essem hoc cum animo,
vel filius ex Ulysse eximio, vel etiam ipse
[venerit errans: adhuc enim et spei copia est:]

ilico deinde mihi caput abscinderet alienus vir,
si non ego illis malum omnibus fierem,
profectus in domum Laertiadæ Ulyssis:
sin vero rursus me multitudine domarent, solus quum-essem,
mallem in meis interfectus ædibus
mori, quam hæc quidem semper indigna opera videre,
hospitesque male-tractatos, famulasque mulieres
illos violantes indigne in ædibus pulcris,
et vinum exhaustum, et cibum comedentes
temere sic, in-infinitum, nunquam-perfecto in opere.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
est:] enimvero ego tibi, hospes, hæc valde accurate dicam.
Nec quicquam mihi universus populus invisus irascitur,
nec fratribus succenseo: quibus-quidem vir
pugnantibus confidit, etiam si magna contentio orta-sit.

Ὦδε γὰρ ἡμετέρην γενεὴν μούνωσι Κρονίων
 μούνον Λαέρτην Ἀρκείσιος υἱὸν ἔτικτεν,
 μούνον δ' αὖτ' Ὀδυσῆα πατὴρ τέκεν· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 120 μούνον ἔμ' ἐν μεγάροισι τεκὼν λίπεν οὐδ' ἀπόνητο.
 Τῷ νῦν δυσμενέες μάλα μυρίοι εἰσ' ἐνὶ οἴκῳ.
 Ὅσσοι γὰρ νήσοισιν ἐπικρατέουσιν ἀρίστοι,
 Δουλιχίῳ τε Σάμῃ τε καὶ ὑλήεντι Ζακύνθῳ,
 ἡδ' ὅσσοι κραναὴν Ἰθάκην κάτα κοιρανέουσιν,
 125 τόσσοι μητέρ' ἐμὴν μνῶνται, τρύχουσι δὲ οἶκον.
 Ἥ δ' οὐτ' ἀρνείται συγερὸν γάμον οὔτε τελευτὴν
 ποιῆσαι δύναται· τοὶ δὲ φθινύουσιν ἔδοντες
 οἶκον ἐμόν· τάχα δὴ με διαβράσουσιν καὶ αὐτόν.
 Ἀλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται. —
 130 Ἄττα, σὺ δ' ἔρχεο θᾶσσον, ἐξέρπονι Πηνελοπείῃ
 εἰς', ὅτι οἱ σῶς εἰμὶ καὶ ἐκ Πύλου εἰληλούθα.
 Αὐτὰρ ἔγων αὐτοῦ μενέω, σὺ δὲ δεῦρο νέεσθαι,
 οἷη ἀπαγγελίας τῶν δ' ἄλλων μήτις Ἀχαιῶν
 ποιέεσθαι· πολλοὶ γὰρ ἐμοὶ κακὰ μηχανώνονται.
 135 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαίε συδῶτα·
 γινώσκω, φρονέω· τάγε δὴ νοέοντι κελεύεις.
 Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ καὶ ἀτρεκέως καταλεξόν,
 ἥ καὶ Λαέρτῃ αὐτὴν ὁδὸν ἀγγελίᾳ ἔλθω
 δυσκόρῳ· ὅς τελέως μὲν Ὀδυσσεύς μετ' ἀγέων
 140 ἔργα τ' ἐποπτεύεσκε μετὰ δμῶν τ' ἐνὶ οἴκῳ
 πίνε καὶ ἦσθ', ὅτε θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι νάωγοι·
 αὐτὰρ νῦν, ἔξ οὗ σύγε ὄψεαι καὶ Πύλονδε,
 οὐπω μὲν φασιν φαγέμεν καὶ πιέμεν αὐτῶς
 οὐδ' ἐπὶ ἔργα ἰδεῖν· ἀλλὰ στοναχῇ τε γόῳ τε
 145 ἦσται ὀδυρόμενος, φθινύθει δ' ἀμψ' ὅστέορι χροῖς.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦυδα·
 ἄλγιον, ἀλλ' ἐμπης μιν ἑάσωμεν, ἀχνύμενοι περ.
 Εἰ γὰρ πως εἴη αὐτάγρετα πάντα βροτοῖσιν,
 πρῶτον κεν τοῦ πατρὸς ἔλοιμεθα νόστιμον ἦμαρ.
 150 Ἀλλὰ σύγ' ἀγγεῖλαις ἐπίσω κίε, μηδὲ κατ' ἀγροῦς
 πλάζεσθαι μετ' ἐκείνων· ἀτὰρ πρὸς μητέρα εἰπεῖν,
 ἐμφίπολον ταμίην δρυμένην ὅττι τάχιστα
 κρύβδην· κείνη γάρ κεν ἀπαγγελεῖαι γέροντι.
 Ἥ ῥα καὶ ὥρσε συρορβόν· ὃ δ' εἴλετο χερσὶ πέδιλα,
 155 δησάμενος δ' ὑπὸ ποσσὶ πόλινδ' ἔην. Οὐδ' ἄρ' Ἀθήνην
 λῆθεν ἀπὸ σταθμοῖο κίων Εὐμαίος ὑφορβός·
 ἀλλ' ἤγε σχεδὸν ἤλθε· δέμας δ' ἤκιστο γυναικί,
 καλῇ τε μεγάλῃ τε καὶ ἀγλαὰ ἔργ' εἰδυῖη.
 Στῆ δὲ κατ' ἀντίθυρον κλισίης Ὀδυσῆϊ φανείσα·
 160 οὐδ' ἄρα Τηλέμαχος ἰδὼν ἀντίον οὐδ' ἐνόησεν —
 οὐ γάρ πω πάντεςσι θεοὶ φαίνονται ἑναργεῖς —
 ἀλλ' Ὀδυσσεὺς τε κύνες τε ἰδὼν καὶ ῥ' οὐχ ὑλάοντο,
 κυζηθμῷ δ' ἐτέρωσε διὰ σταθμοῖο φόβηθεν.
 Ἥ δ' ἄρ' ἐπ' ὀρρούσι νεῦσε· νόησε δὲ δῖος Ὀδυσσεύς,
 165 ἐκ δ' ἤλθεν μεγάροιο παρὲς μέγα τευχὸν αὐλῆς,
 στῆ δὲ πάροιθ' αὐτῆς τὸν δὲ προσέειπεν Ἀθήνη·
 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 ἦδῃ νῦν σὺ παιδὶ ἔπος φάο μηδ' ἐπίκευθε,
 ὥς ἂν μνηστῆρσιν θάνατον καὶ Κῆρ' ἀράροντε
 170 ἔργησθον προτὶ ἄστυ περικλυτόν· οὐδ' ἐγὼ αὐτῇ

Ita enim nostrum genus per-unicos-demisit Jupiter ;
 unicum Laerten Arcesium filium genuit ,
 unicum autem rursus Ulysssem pater genuit ; at Ulysses
 unicum me in ædibus genitum liquit, nec me fruitus-est.
 Ideo nunc inimici valde multi sunt in domo.
 Quotquot enim insulis dominantur optimi,
 Dulichioque, Samoque, et nemorosæ Zacyntho ,
 et quot per asperam Ithacam dominantur,
 tot matrem meam ambiunt, atteruntque domum.
 Illa autem neque abnegat odiosas nuptias, nec finem
 facere potest ; hi autem absumunt comedentes
 domum meam : cito vero me perdent et ipsum.
 Sed enim hæc quidem deorum in genibus posita-sunt
 Pater, tu vero vade ocyus, prudenti Penelopæ
 dic, quod ei salvus sum, et ex Pylo veni.
 At ego hic manebo, tu autem huc redi ,
 soli ubi-nuntiaris ; ceterorum vero nullus Achivorum
 audiat : multi enim mihi mala moliantur.

Hunc autem respondens allocutus-es, Eumæe subulce :
 cognosco, sapio ; hæc sane intelligenti imperas.
 Sed age mihi hoc dic et accurate præcipe,
 an et Laertæ eadem via nuntius eam
 infelici ; qui eousque quidem ob-Ulysssem valde dolens ,
 operaque inspiciebat, et cum famulis in domo
 bibebat et edebat, quando animus in pectoribus juberet ;
 at nunc, ex quo tu abiisti navi in-Pylum,
 nondum ipsum dicunt edisse et bibisse sic *ut solebat*,
 neque opera inspexisse ; sed suspirioque fletuque
 sedet lamentans ; tabescit autem circum ossa corpus.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] tristius est, sed nihilominus ipsum sinemus, dolentes
 licet.] Si enim ullo-pacto essent proprii-arbitrii omnia morta-
 libus,] primum mei patriis eligeremus reditus diem.
 Sed tu ubi-nuntiaveris, revertere ; neu per agros
 vagare ad illum : at matri dic,
 ut-famulam œconomam ire-jubeat quam citissime
 clam ; illa etenim nuntiaverit seni.

Dixit, et excitavit subulcum : hic autem cepit manibus cal-
 ceos,] ligatisque his sub pedibus ad-urbem ibat. Nec Minervam
 latebat a stabulo profectus Eumæus subulcus ;
 sed ea prope venit : corpore vero assimilata-est mulieri
 pulcræque magnæque, et splendida opera scienti.
 Stetit autem e-regione-ostii casæ Ulyssi apparens ;
 nec Telemachus eam vidit coram, neque advertit :
 (nequaquam enim omnibus dii apparent manifesti :)
 sed Ulyssesque, canesque viderunt, atque non latraverunt,
 cum gannitu vero allorsum per stabulum trepidaverunt.
 Illa autem superciliis innuit ; animadvertit vero divinus Ulys-
 ses ;] exivitque domo extra magnam marum caulæ,
 stetitque ante ipsam : eum vero allocuta-est Minerva :

Generose Laertiade, sollers Ulysse,
 jam nunc tuo filio verbum dic, neu cela ;
 ut procis mortem et fatum ubi-composueritis,
 eatis ad urbem inclytam : neque ego ipsa

δὴρὸν ἀπὸ σφῶϊν ἔσομαι μεμαυῖα μάχεσθαι.

Ἦ καὶ χρυσεὴν βράβδω ἐπεμάσσαι· Ἀθήνη·
φᾶρος μὲν οἱ πρῶτον εὐπλυνὲς ἡδὲ χιτῶνα
ὅτ' αἰὶν στήθεσσι· δέμας δ' ὠφέλλε καὶ ἥβην.

175 Ἄψ δὲ μελαγχροῖς γένητο, γναθμοὶ δὲ τάνυσθεν·
κυάνεαι δ' ἐγένοντο γενεάδ' αἰὶν ἀμφὶ γένειον.

Ἦ μὲν ἄρ' ὡς ἔρξασα πάλιν κίεν· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
ἦεν ἐς κλισίην· θάμβησε δὲ μιν φίλος υἱός·
ταρβήσας δ' ἐτέρως βάλλ' ὄμματά, μὴ θεὸς εἴη,

180 καὶ μιν φωνήσας ἔπεια πτερόεντα προσηύδα·

Ἄλλοιός μοι, ξεῖνε, φάνης νέον ἢ παρῴθεν,
ἄλλα δὲ εἴματ' ἔχεις, καὶ τοι χρῶς οὐκέθ' ὁμοῖος.

Ἦ μάλα τις θεὸς ἔσσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν·
ἄλλ' ὦλθ', ἵνα τοι κεχαρισμένα δώσωμεν ἱρά

185 ἡδὲ χρύσεια δῶρα, τετυγμένα· φαίδεο δ' ἡμέων.

Τὸν δ' ἡμέλειτ' ἔπειτα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
οὔτις τοι θεὸς εἴμι· τί μ' ἀθανάτοισιν εἴσεις;
ἀλλὰ πατὴρ τέός εἰμι, τοῦ εἵνεκα σὺ στεναχίζων
πάσχεις ἄλγεα πολλὰ, βίας ὑποδέγμενος ἀνδρῶν.

190 Ὡς ἄρα φωνήσας υἱὸν κύσε, καὶ δὲ παρεῶν
δάκρυον ἔκε χαμᾶζε· πάρος δ' ἔχε βυλεμές αἰεὶ.
Τηλέμαχος δ'—οὐ γάρ ποτ' ἐπείθετο δν πατέρ' εἶναι—

ἐξαυτῆς μιν ἔπεσιν ἀμειβόμενος προσέειπεν· [μὲν
οὐ σύγ' Ὀδυσσεύς ἔσσι, πατὴρ ἐμός· ἀλλὰ με δαί-

195 θέλγει, ὅρρ' ἐτι μάλλον δδύρόμενος στεναχίζω.

οὐ γάρ ποτ' ἀν θνητὸς ἀνὴρ τάδε μηχανώτο
ᾧ αὐτοῦ γε νόμῳ, ὅτε μὴ θεὸς αὐτὸς ἐπελθὼν
ρηϊδίως ἐθέλων θεῖν νέον ἢ γέροντα.

Ἦ γάρ τοι νέον ἦσθα γέρον καὶ ἀεικέα ἔσσο·

200 νῦν δὲ θεοῖσιν ἔοικας, οἱ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν· [σεύς·
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-

Τηλέμαχ', οὐ σὲ εἴκοι φιλον πατέρ' ἐνδον ἔοντα
οὔτε τι θαυμάζειν περισσιν οὔτ' ἀγάσασθαι.

οὐ μὲν γάρ τοι ἐτ' ἄλλος ἐλεύσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς·
205 ἀλλ' ὅδ' ἐγὼ τοιάδε, παθὼν κακὰ, πολλὰ δ' ἀληθείας,
ἤλυθον εἰκοστῇ ἔτει ἐς πατρίδα γαῖαν.

αὐτὰρ τοι τόδε ἔργον Ἀθηναίης ἀγέλειης,
ἦτε με τοῖον ἔθηκεν, ὅπως ἐθέλει· δύναται γάρ·
ἄλλοτε μὲν πτωχῷ ἐναλίγκιον, ἄλλοτε δ' αὖτε

210 ἀνδρὶ νέω καὶ καλὰ περὶ χροὶ εἴματ' ἔχοντι.

Ῥηϊδίον δὲ θεοῖσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
ἡμὲν κυδῆναι θνητὸν βροτὸν ἡδὲ κακῶσαι.

Ὡς ἄρα φωνήσας κατ' ἄρ' ἔζετο· Τηλέμαχος δὲ
ἀμφοτέρωθεν πατέρ' ἐσθλὸν ὀδύρετο, δάκρυα λείβων.

215 Ἀμφοτέροισι δὲ τοῖσιν ὑπ' ἡμερος ὥρτο γόοιο·
κλαῖον δὲ λιγέως, ἀδινώτερον ἢ τ' οἰωνοί,

φῆναι ἢ αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες, οἵσιν τέκνα
ἀγρόται ἐξείλοντο πάρος πεπενηγὰ γενέσθαι·
ὡς ἄρα τοίγ' ἐλεινὸν ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον εἶδον.

220 Καὶ νύ κ' ὀδυρομένοισιν ἔδω φάος ἡέλιος,
εἰ μὴ Τηλέμαχος προσεφώνεεν δν πατέρ' αἴψα·

Ποίη γάρ νῦν δεῦρο, πατέρ φιλε, νῆϊ σε ναῦται
ἤγαγον εἰς Ἰθάκην; τίνες ἐμμεναι εὐχετόωνται;
οὐ μὲν γάρ τί σε πεζὸν δίομαι ἐνθάδ' ἰκέσθαι.

diu a vobis abero, prompta ad-pugnandum.

Dixit, et aurea virga tetigit eum Minerva :

vestem quidem ei primum bene-lotam et tunicam

posuit circa pectora; corpusque auxit et vigorem.

Rursus autem nigro-colore factus-est, genæque distentæ-sunt,
cæruleique facti-sunt pili circa mentum.

Illa quidem, ita quum-fecisset, recessit : at Ulysses

ivit in casam : stupuit vero ipsum dilectus filius ;

territusque aliorum vertit oculos, veritus ne deus esset,

et ipsum compellans verbis alatis allocutus-est :

Alius mihi, hospes, apparuisti modo, quam ante,
alia autem vestimenta habes, et tibi corpus haud-amplius simi-

le.] Certe omnino aliquis deus es eorum qui coelum latum te-

nent : sed propitius-esto, ut tibi grata demus sacra,

et aurea dona, arte-elaborata : parce vero nobis.

Huic autem respondit inde audens divinus Ulysses :

neutiquam deus sum ; cur me immortalibus assimilas ?

sed pater tuus sum, cujus gratia tu suspirans

pateris dolores multos, injurias sustinens virorum.

Sic igitur locutus, filium osculatus-est, a genisque

lacrimam mittebat humi : ante autem continnerat-se inde-si-

nenter usque.] Telemachus vero (nondum enim credebatur suum
patrem esse) rursus ipsum verbis respondens allocutus-est :

Haud tu Ulysses es, pater meus ; sed me deus

decipit, ut adhuc magis lugens suspirem.

Nequaquam enim mortalis vir hæc machinatus-esset

suo ipsius quidem animo ; nisi quando deus ipse aggressus,
facile volens faceret juvenem aut senem.

Certe-enim modo eras senex, et turpiter vestitus-eras ;

nunc vero diis similis-es, qui coelum latum tenent.

Hunc autem respondens affatus-est ingeniosus Ulysses :
Telemache, non te decet dilectum patrem, intus quum-sit,

neque mirari supra-modum nec stupere.

Nequaquam enim tibi amplius alius veniet huc Ulysses :

sed ille ego talis, passus mala, multumque vagatus,

veni vicesimo anno in patriam terram.

Verum tibi hoc opus est Minervæ prædatrix

quæ me talem fecit, uti vult ; potest enim ;

alias quidem mendico similem, alias autem rursus

viro juveni, et pulcra circa corpus vestimenta habenti,

Facile vero est diis, qui coelum latum tenent,

et illustrem-facere mortalem hominem, et vilem-reddere.

Sic igitur locutus consedit : Telemachus vero

circumsusus patrem bonum lugebat, lacrimas stillans.

Ambobus autem ipsis desiderium subortum-est fletus :

plorabant vero stridule, abundantius quam aves,

aquilæ, vel vultures unguibus-aduncis, quibus pullos

rustici abstulerint, antequam volatiles facti-sint :

sic igitur illi miserabiliter sub superciliis lacrimam fundebant.

Et sane ejulantibus occidisset lumen solis,

nisi Telemachus allocutus-fuisset suum patrem subito :

Quali nam nunc huc, care pater, navi te nautas

duxerunt in Ithacam ? quosnam se esse profitebantur ?

nequaquam enim te pedibus puto huc venisse.

- 225 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 τοιγὰρ ἐγὼ τοι, τέκνον, ἀληθείην καταλέξω.
 Φαίηκές μ' ἄγαγον ναυσίκλυτοι, οἷτε καὶ ἄλλους
 ἀνθρώπους πέμπουσιν, οἷς σφέας εἰσαίρῃται·
 καὶ μ' εὖδον· ἐν νηϊ θοῇ ἐπὶ πόντον ἄγοντας
 230 κάτθεσαν εἰς Ἰθάκην· ἔπορον δέ μοι ἀγλαὰ δῶρα,
 χαλκὸν τε χρυσὸν τε δαίς ἐσθλὰ θ' ὑφαντὴν·
 καὶ τὰ μὲν ἐν σπήεσι θεῶν ἰότητι κέονται.
 Νῦν αὖ δεῦρ' ἰκόμεν ὑποθημοσύνησιν Ἀθῆναις,
 ὅρα καὶ δυσμενέεσσι φόνου περί βουλευώμεν.
 235 Ἄλλ' ἄγε μοι μνηστῆρας ἀριθμήσας κατὰλεξον,
 ὅφρ' εἰδῶ, ὅσοι τε καὶ οἵτινες ἄνδρες εἰσὶν·
 καὶ κεν ἔμὸν κατὰ θυμὸν ἀμύμονα μερμηριξας
 φράσσομαι, εἰ κεν νῶϊ δυνάσμεθ' ἀντιφέρεσθαι,
 μούνοῦ ἀνευθ' ἄλλων ἢ καὶ διζήσόμεθ' ἄλλους.
 240 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦδ' αὖ·
 ὦ πάτερ, ἦτοι σείο μέγα κλῆος αἰὲν ἄκουον,
 χειράς τ' αἰχμητὴν ἔμεναι καὶ ἐπίφρονα βουλήν·
 ἀλλὰ λίην μέγα εἶπες ἄγχι μ' ἔχει· οὐδὲ κεν εἰη
 ἄνδρ' ὅω πολλοῖσι καὶ ἰφθίμοισι μάχεσθαι.
 245 Μνηστῆρων δ' οὔτ' ἄρ' δεκάς ἀτρεκέας οὔτε δὴ οἶται,
 ἀλλὰ πολὺ πλέονες· τάχα δ' εἴσεται ἐνθάδ' ἀριθμόν.
 Ἐκ μὲν Δουλιχίου δῶο καὶ πεντήκοντα
 κοῦροι κεκριμένοι, ἐξ δὲ δρηστῆρες ἔπονται·
 ἐκ δὲ Σάμης πίσυρές τε καὶ εἴκοσι φῶτες ἔασιν,
 250 ἐκ δὲ Ζακύνθου ἔασιν εἴκοσι κοῦροι Ἀχαιῶν,
 ἐκ δ' αὐτῆς Ἰθάκης δυοκαίδεκα πάντες ἀριστοί,
 καὶ σπινθὴρ ἐστὶ Μῆδων κῆρυξ καὶ θεῖος ἀοιδὸς
 καὶ δῶο θεράποντες, δαήμονες δαιτροσυνάων.
 Τῶν εἰ κεν πάντων ἀντήσομεν ἐνδον ἐόντων,
 255 μὴ πολὺ πικρα καὶ αἰνὰ βίᾳς ἀποτίσσει αἰλῶν.
 Ἀλλὰ σὺγ', εἰ δύνασαι τιν' ἀμύντορα μερμηριξαι,
 φράξου, δ' κέν τις νῶϊν ἀμύνοι πρόφρονι θυμῷ.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 τοιγὰρ ἐγὼν ἐρέω, σὺ δὲ σύνθεο καὶ μευ ἄκουσον·
 260 καὶ φράσαι, εἰ κεν νῶϊν Ἀθῆναι σὺν Διὶ πατρὶ
 ἀρχέει, ἢ τίς τιν' ἄλλον ἀμύντορα μερμηριξῇ.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦδ' αὖ·
 ἐσθλὸς τοι τοῦτο γ' ἐπαμύντορες, τοὺς ἀγορεύεις,
 ὕψι περ ἐν νεφέεσσι καθήμεν' ὅτε καὶ ἄλλοις
 265 ἀνδράσι τε κρατέουσι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 οὐ μὲν τοι κείνω γε πολὺν χρόνον ἀμφοῖς ἔσεσθαι
 φυλόπιδος κρατερῆς, ὅπότε μνηστῆρσι καὶ ἡμῖν
 ἐν μεγάροισιν ἐμοῖσι μένος κρίνηται Ἀρης.
 270 Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν ἔρχεαι ἄμ' ἡοὶ φαινομένην
 οἴκαδε καὶ μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισιν ὁμίλει·
 αὐτὰρ ἐμὲ προτὶ ἄστου συδῶτος ὕστερος ἄξει,
 πτωχῶν λευγαλέω ἐναλγικίον ἢ δὲ γέροντι.
 Εἰ δέ μ' ἀτιμῆσουσι δόμον κάτα, σὺν δὲ φίλον κῆρ
 275 τετλάτω ἐν στήθεσσι κακῶς πάσχοντος ἐμείο.
 Ἦνπερ καὶ διὰ δῶμα ποδῶν ἔλκωσι θύραζε
 ἢ βέλουσιν βάλλουσι· σὺ δ' εἰσρόων ἀνέχεσθαι.
 Ἄλλ' ἦτοι πᾶν ἐσθλὸν ἀνωγέμεν ἀφροσυνάων,

Hunc autem rursus allocutus est audens divinus Ulysses :
 enimvero ego tibi, fili, verum enarrabo.
 Phæaces me duxerunt re-nautica-inclit, qui et alios
 homines deducunt, quicumque ad-ipsos venerit :
 et me dormientem in navi veloci super pontum vehentes
 deposuerunt in Ithaca : dederunt autem mihi splendida
 dona,] æsque aurumque abunde, vestimenta que texta :
 et hæc quidem in speluncis deorum consilio jacent.
 Nunc autem huc veni admonitionibus Minervæ,
 ut inimicorum de cæde consultemus.
 Sed age mihi procos enumera-et recense,
 ut sciam, quotque et quinam viri sint :
 et meo in animo eximio habita-deliberatione,
 considerem, si nos possumus contra-eos-stare,
 soli sine aliis, an et conquiremus alios.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus est :
]o pater, sane tuam magnam gloriam semper audiebam,
 manibusque te bellatorem esse, et prudentem consilio :
 sed nimis magnum dixisti ; stupor me tenet : nec liceret
 viros duos cum-multis et fortibus pugnare.
 Procorum autem nec sane decas una, nec duæ solæ,
 sed multo plures sunt ; cito autem acies hic numerum.
 Ex Dulichio quidem duo et quinquaginta
 juvenes selecti, sex vero eos famuli comitantur ;
 ex Samo autem quatuorque et viginti viri sunt ;
 et ex Zacyntho sunt viginti juvenes Achivorum ;
 ex ipsa vero Ithaca duodecim omnes optimi,
 et cum ipsis simul est Medon præco, et divinus cantor,
 et duo ministri, periti epulas-instruendi.
 His si omnibus nos-offeramus intus versantibus,
 vereor ne perquam-amare et graviter eorum injurias ulci-
 scaris reversus.] Sed tu, si possis aliquem adiutorem excogi-
 tare,] considera, qui nobis auxilietur lubenti animo.

Hunc autem rursus allocutus est audens divinus Ulysses :
 enimvero ego dicam ; tu vero attende et me audi,
 et considera, si nobis Minerva cum Jove patre
 sufficiat, an aliquem alium adiutorem excogitem.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus est :
] boni sane isti sunt adiutores, quos memoras,
 alte quidem in nubibus sedentes ; qui utique et aliis
 viris dominantur, et immortalibus diis.

Hunc autem rursus allocutus est audens divinus Ulysses :
 haud quidem illi multo tempore seorsum aberunt
 a-pugna forti, quando procis et nobis
 in ædibus meis robur decerneret Martis.
 Sed tu quidem nunc vade, simul cum-aurora illucescente,
 domum, et cum-procis insolentibus versare :
 at me ad urbem subulcus postea ducet,
 mendico misero similem, et seni.
 Si autem me ignominia-afficiant in domo, tuum tamen carum
 cor] tolerato in pectoribus, male patiente me.
 Etiamsi vel per domum pedibus me trahant foras,
 vel telis percutiant : tu tamen insipiens tolerato.
 At sane cessare jube ab-insipientia,

μειλιχίοις ἐπέεσσι παραυδῶν· οἱ δέ τοι οὔτι
 280 πείσονται· δὴ γάρ σφι παρίσταται αἰσιμον ἥμαρ.
 [Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 δὲπότε κεν πολυβούλος ἐνὶ φρεσὶ θῆσει Ἀθήνη,
 νεύσῃ μὲν τοι ἐγὼ κεφαλῇ· σὺ δ' ἔπειτα νοήσας
 ὅσα τοι ἐν μεγάροισιν Ἀργία τεύχεα καίται
 285 ἐς μυχὸν ὑψηλοῦ θαλάμου καταθεῖναι· αἰέρας
 πάντα μάλ'· αὐτὰρ μνηστῆρας μαλακοῖς ἐπέεσσιν
 παρράσθαι, ὅτε κέν σε μεταλλῶσιν ποθέοντες·
 ἐκ καπνοῦ κατέθηκ'· ἐπεὶ οὐκέτι τοῖσιν ἐώκει,
 οἷά ποτε Τροίηνδε κίων κατέλειπεν Ὀδυσσεύς,
 290 ἀλλὰ κατῆκισται, ὅσσον πυρὸς ἔκετ' αὐτῇ.
 Πρὸς δ' ἔτι καὶ τὸδε μεῖζον ἐνὶ φρεσὶ θῆκε Κρονίων,
 μή πως οἰνωθέντες, ἔριν στήσαντες ἐν ὑμῖν,
 ἀλλήλους τρώσῃτε καταισχύνῃτε τε δαῖτα
 καὶ μνηστῆρ'· αὐτὸς γὰρ ἐφέλκεται ἄνδρα σίδηρος.
 295 Νῶϊν δ' οἵοισιν δύο φάσγανα καὶ δύο δοῦρε
 καλλιπέειν καὶ δοῖα βοάγρια χερσὶν ἐλίσθαι
 ὡς ἂν ἐπιθύσαντες ἐλοίμεθα· τοὺς δέ κ' ἔπειτα
 Παλλὰς Ἀθηναίη θέλει καὶ μητιέτα Ζεὺς.]
 Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 300 εἰ ἔτεόν γ' ἐμός ἐσσι καὶ αἵματος ἡμετέροιο,
 μή τις ἐπειτ' Ὀδυσῆος ἀκουσάτω ἔνδον ἐόντος,
 μήτ' οὖν Λαέρτης ἴστω τόγε μήτε συδῶτης
 μήτε τις οἰκίων μήτ' αὐτὴ Πηνελόπεια·
 ἀλλ' οἶοι, σὺ τ' ἐγὼ τε, γυναικῶν γνῶμεν ἰθύν·
 305 καὶ κέ τεο δμῶων ἀνδρῶν ἔτι πειρηθεῖμεν,
 ἡμῖν ἔσπου τις νῶϊ τίει καὶ δαΐδιε θυμῷ,
 ἡδ' ὅστις οὐκ ἀλέγει, σὲ δ' ἀτιμᾷ, τοῖον ἐόντα.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσεφώνεε παλίδιμος υἱός·
 ὦ πάτερ, ἦτοι ἐμὸν θυμὸν καὶ ἐπειτὰ γ', οἶω,
 310 γνῶσσαι· οὐ μὲν γάρ τι χαλιφροσύνη με γ' ἔχουσιν·
 ἀλλ' οὔτοι τόδε κέρδος ἐγὼν ἔσσεσθαι· οἶω
 ἡμῖν ἀμφοτέροισι· σὲ δὲ φράζεσθαι ἄνωγα.
 Διὸ γὰρ αὐτῶς εἴσῃ ἐκάστου πειρητίζων,
 ἔργα μετερχόμενος· τοὶ δ' ἐν μεγάροισιν ἔκῃλοι
 315 χρήματα δαρδᾶπτουσιν ὑπέρβιον οὐδ' ἔτι φειδῶ.
 Ἄλλ' ἦτοι σε γυναῖκας ἐγὼ δαδάσθαι ἄνωγα,
 αἵτε σ' ἀτιμάζουσι καὶ αἰ νηλιτεῖς εἰσὶν·
 ἀνδρῶν δ' οὐκ ἂν ἐγῶγε κατὰ σταθμούς ἐθέλοιμι
 ἡμέας πειράζειν, ἀλλ' ὕστερα ταῦτα πένεσθαι,
 320 εἰ ἔτεόν γέ τι οἶσθα Διὸς τέρας αἰγιόχοιο.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Ἡ δ' ἄρ' ἔπειτ' Ἰθάκηνδε κατήγετο νῆς εὐεργής,
 ἣ φέρε Τηλέμαχον Πυλόθεν καὶ πάντας ἑταίρους·
 οἱ δ' ὅτε δὴ λιμένος πολυβενθὸς ἐνδὸς ἔκοντο,
 325 νῆα μὲν οὔγε μέλαιναν ἐπ' ἡπείροιο ἔρυσσαν,
 τεύχεα δέ σφ' ἀπένεικαν ὑπέρθυμοι θεράποντες·
 αὐτίκα δ' ἐς Κλυτίοιο φέρον περικαλλέα δῶρα.
 Αὐτὰρ κῆρυκα πρόεσαν δόμον εἰς Ὀδυσῆος,
 ἀγγελὴν ἐρέοντα περίφρονι Πηνελόπειῃ,
 330 οὐνεκα Τηλέμαχος μὲν ἐπ' ἀγροῦ, νῆα δ' ἀνώγει
 ἄστυδ' ἀποπλεῖν· ἵνα μὴ δαίσας· ἐνὶ θυμῷ
 ἰφθίμη βασίλεια τέρεν κατὰ δάκρυον εἴβοι.

lenibus verbis compellans; illi vero tibi nequaquam
 parebunt; jam enim ipsis adest fatalis dies.
 [Aliud autem tibi dicam, tu vero in mente repone tua :
 quando abundans-consiliis in mente *mihi* ponet Minerva,
 innuam quidem tibi ego capite; tu autem deinde, quom-in-
 tellexeris,] quaecunque tibi in aedibus Martia arma jacent,
 in secessum alti thalami deponere sublata,
 omnia prorsus : at procos blandis verbis
 palpare, quando te percontentur *arma* desiderantes;
dicens, Ex fumo deposui: quoniam non-amplius illis similia-
 sunt,] qualia quondam ad-Trojam proficiscens reliquit Ulys-
 ses;] sed foedata-sunt, quantum ignis attigit vapor.
 Insuper autem mihi hoc majus in mente posuit Saturnius,
 ne qua vino-gravati, contentione concitata inter vos,
 vos-invicem vulneretis, foedetisque convivium,
 et nuptiarum-ambitum; ipsum enim allicit virum ferrum.
 Nobis vero solis duos enses, et duas hastas
 relinque, et duo scuta-bubula manibus sumenda,
 ut impetu-facto capiamus; illos autem postea
 Pallas Minerva demulcebit, et providus Jupiter.]
 Aliud autem tibi dicam, tu vero in mente repone tua;
 si vere meus es, et sanguinis nostri,
 ne-quis postea Ulyssem audiat intus esse.
 neque etiam Laertes sciat hoc, nec subulcus,
 nec quisquam domesticorum, neque ipsa Penelope :
 sed soli, tuque egoque, mulierum cognoscamus ingenium :
 et aliquem famulorum virorum etiam tentemus;
 tam ubi aliquis nos honoret et timeat animo,
 quam qui non curet, teque parum-honoret, talis quom-sis.
 Hunc autem respondens allocutus-est splendidus filius :
 o pater, sane meum animum et postea, opinor,
 cognosces; nequaquam enim animi-remissio me tenet :
 sed neutiquam hoc emolumento ego fore puto
 nobis ambobus; te vero considerare jubeo.
 Diu enim sic vades unumquemque tentans
 opera ipsorum adiens; illi autem in aedibus quieti
 opes devorant præter-modum, nec superest parsimonia.
 Sed sane te mulieres ego explorare hortor,
 quæque te parum-honorent, et quæ inculpatae sint :
 viros autem non ego per stabula vellem
 nos explorare, sed postea hæc curare,
 si modo vere aliquod nostri Jovis signum ægidem-tenentis.
 Sic hi quidem talia inter se loquebantur.
 At deinde in-Ithacam deducebatur navis bene-fabricata,
 quæ tulerat Telemachum a-Pylō, et omnes socios :
 hi vero quum jam portum valde-profundum intrassent,
 navem quidem illi nigram in terram traxerunt,
 arma autem ipsis avexerunt magnanimi ministri;
 statimque ad Clytiū domum ferebant perpulcra dona.
 At præconem præmiserunt domum ad Ulyssis,
 nuntium dicturum prudenti Penelopæ,
 quod Telemachus quidem in agro maneat, navem autem jus-
 serit] ad-urbem inde-navigare; ut ne verita in animo
 præstans regina teneras lacrimas defunderet.

Τῷ δὲ συναντήτην κῆρυξ καὶ διὸς ὀφροδὸς
 τῆς αὐτῆς ἔνακ' ἀγγελίης, ἐρόντες γυναῖκί·
 335 Ἄλλ' ὅτε δὴ β' ἴκοντο δόμον θεῖου βασιλῆος,
 κῆρυξ μὲν βὰ μέσσοι μετὰ δμῳῆσιν ἔειπεν·
 Ἦδῃ τοι, βασίλεια, φίλος παῖς εἰληλουθεν.
 Πηνελόπειῃ δ' εἶπε συδῶτης ἀγχι παραστάς
 πάνθ' ὅσα οἱ φίλος υἱὸς ἀνώγει μυθήσασθαι.
 340 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πᾶσαν ἐφημοσύνην ἀπέειπεν,
 βῆ β' ἵμεναι μεθ' ὕας, λίπε δ' ἑρκέα τε μέγαρόν τε.
 Μνηστῆρες δ' ἀκρόχοντο κατήρησάν τ' ἐνὶ θυμῷ·
 ἐκ δ' ἦλθον μέγαροιο παρὲκ μέγα τείχον αὐλῆς,
 αὐτοῦ δὲ προπάροιθε θυράων ἐδριάζοντο.
 345 Τοῖσιν δ' Εὐρύμαχος, Πολύβιου παῖς, ἦρχ' ἀγορεύειν·
 ὦ φίλοι, ἦ μέγα ἔργον ὑπερφιάλως τετέλεσται
 Τηλεμάχῳ, δδὸς ἦδε φάμεν δέ οἱ οὐ τελέεσθαι.
 Ἄλλ' ἄγε, νῆα μελαιναν ἐρύσσομεν, ἦτις ἀρίστη,
 ἐς δ' ἐρίτας ἀλίητας ἀγείρομεν, οἳ κε τάχιστα
 350 κείνοις ἀγγεῖλωσι τοῦθ' οἰκόνδε νέεσθαι.
 Οὕτω πᾶν εἰρηθ', ὅτ' ἄρ' Ἀμφινόμοις ἴδε νῆα,
 στρεφθεῖς ἐκ χῶρης, λιμένος πολυδεσνέος ἐντός,
 ἰστία τε στέλλοντας ἐρετμά τε χερσὶν ἔχοντας.
 Ἦδὺ δ' ἄρ' ἐκχελάσας μετεπώρυνεν οἷς ἐτάροισιν·
 355 Μῆ τι ν' ἐτ' ἀγγελλῆν ὀτρύνομεν· οἶδε γὰρ ἔνδον
 ἡ τίς σφιν πόδ' εἴειπε θεῶν, ἡ εἰσὶδον αὐτοὶ
 νῆα παρερχομένην, τὴν δ' οὐκ ἐδύνατο κιχῆναι.
 Ὡς ἔραθ'· οἱ δ' ἀνστάντες ἔβαν ἐπὶ θίνα θαλάσσης·
 αἰψα δὲ νῆα μελαιναν ἐπ' ἠπειροῖο ἔρυσσαν,
 360 τεύχεα δὲ σφ' ἀπένεικαν ὑπέρθυμοι θεράποντες.
 Αὐτοὶ δ' εἰς ἀγορὴν κλόν ἀθρόοι, οὐδὲ τί ν' ἄλλον
 εἶλον οὔτε νέων μεταίξειν οὔτε γερόντων.
 Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος μετέφη, Εὐπείθεος υἱός·
 ὦ πόποι, ὅς τόνδ' ἄνδρα θεοὶ κακότητος ἔλυσαν.
 365 Ἦμακα μὲν σκοποὶ ἴζον ἐπ' ἀρχίας ἡνεομέσσας,
 αἰὲν ἐπασσύτεροι· ἅμα δ' ἡελίῳ καταδύντι
 οὐποτ' ἐπ' ἠπείρου νύκτ' ἄσασμεν, ἀλλ' ἐνὶ πόντῳ
 νηὶ θεῇ πλείοντες ἐμίμνομεν Ἠῶ διαν,
 Τηλέμαχον λοχῶντες, ἵνα φθίσωμεν ἐλόντες
 370 αὐτόν· τὸν δ' ἄρα τέως μὲν ἀπήγαγεν οἶκαδε δαίμων.
 Ἦμεῖς δ' ἐνθάδε οἱ φραζώμεθα λυγρὸν ὄλεθρον,
 Τηλεμάχῳ μὴδ' ἡμᾶς ὑπεκφύγοι· οὐ γὰρ ὅλω
 τούτου γε ζῶντος ἀνύσσεσθαι τάδε ἔργα.
 Αὐτὸς μὲν γὰρ ἐπιστήμων βουλῇ τε νόῳ τε·
 375 λαοὶ δ' οὐκέτι πάμπαν ἐφ' ἡμῖν ἦρα φέρουσιν.
 Ἄλλ' ἄγετε, πρὶν κείνον ὀμηγυρίσασθαι Ἀχαιοὺς
 εἰς ἀγορὴν — οὐ γάρ τι μεθεσμέναι μιν ὄλω,
 ἀλλ' ἀπομηνίσει, ἔρεε δ' ἐν πᾶσιν ἀναστάς,
 οὐνεκά οἱ φόνον αἰπὺν ἐράπτομεν, οὐδ' ἐκίχημεν·
 380 οἱ δ' οὐκ αἰνήσουσιν ἀκούοντες κακὰ ἔργα·
 μή τι κακὸν βέλῃσι καὶ ἡμέας ἐξελάσωσιν
 γαίης ἡμετέρης, ἄλλων δ' ἀφικώμεθα δῆμον —
 ἀλλὰ φθώμεν ἐλόντες ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πόληος
 ἢ ἐν ὁδῷ· βίοντες δ' αὐτοὶ καὶ κτήματ' ἔχομεν,
 385 δασσάμενοι κατὰ μοῖραν ἐφ' ἡμέας, οἴκῳ δ' αὖτε
 κείνου μητέρῃ δοῖμεν ἔχειν, ἡδ' ὅστις ὀπύοι.

Atque occurrunt sibi invicem præco et divinus subulcus,
 ejusdem gratia nuntii, dicturi mulieri.

Sed quando jam pervenerant in domum divini regis,
 præco quidem medias inter ancillas dixit :

Jam tibi, regina, dilectus filius venit.

Penelopæ autem dixit subulcus prope astans

omnia, quæcunque ei dilectus filius ipsum jusserat loqui,

Ac postquam omne præceptum renuntiavit,
 profectus est ire ad sues ; liquit autem septaque et domum.

Proci vero tristati sunt, dolueruntque in animo :

exiverunt autem domo præter magnum murum atrii,
 atque illic ante januas sedebant.

His vero Eurymachus, Polybi filius, incipiebat loqui :

O amici, certe magnum opus superbe perfectum est
 Telemacho, iter hoc : putabamus autem ei non perfectum
 iri.] Sed agite, navem nigram trahamus, quæ sit optima ;
 inque eam remiges marinos congregemus, qui citissime
 illis nuntient ocyus ut domum redeant.

Nondum totum dictum erat, quando Amphinomus vidit
 navem,] conversus ex loco suo, portum profundum intra,
 velaque contrahentes, remosque manibus tenentes.

Suaviter autem ridens locutus est inter suos sodales :

Ne quem amplius nuntium jubeamus ire; hi enim jam sunt
 intus :] vel aliquis eis hoc dixit deorum, vel viderunt ipsi
 navem prætervehentem, eam autem non potuerunt assequi.

Sic dixit : illi autem ubi surrexere, iverunt ad litus maris ;
 statim vero navem nigram in terram traxerunt,
 arma autem ipsis avexerunt magnanimi ministri.

Ipsi vero in concilium iverunt conferti, nec quemquam alio-
 rum] sinebant, nec juvenum una-considere, nec senum.

Inter hos autem Antinous locutus est, Eupitheï filius :

Dii boni ! ut hunc virum diti a malo liberarent !

Die quidem speculatores sedebant in cacuminibus ventosis,
 semper alii post-alios ; simul autem cum sole occidente,
 nunquam in terra noctem peregrinus, sed in ponto
 navi veloci navigantes, exspectabamus Auroram divinam,
 Telemacho insidiantes, ut interficeremus captum
 ipsum : hunc autem tunc quidem abduxit domum deus.

Nos vero hic ei consultemus gravem interitum,

Telemacho ; neque nos subterfugiat : non enim puto,
 eo quidem vivente, perfectum iri hæc opera.

Ipse enim peritus est consilioque menteque :

cives autem non amplius omnino nobis gratificantur.

Sed agite, antequam ille congregarit Achivos

in concionem ; (nequaquam enim remisse-acturum ipsum puto,
 sed iram-fovebit, dicetque inter omnes, exurgens,
 quod ei cædem gravem struebamus, neque assecuti-sumus :
 illi autem non laudabunt audientes mala opera :
 metuoque, ne-quod malum faciant et nos expellant
 terra nostra, alium vero adeamus populum :)
 sed prævertamus eum interficiendo in agro procul ab-urbe,
 vel in via : victum autem ipsi et possessiones habeamus,
 divisas æqualiter inter nos ; sedes vero demum
 illius matri dederimus habendas et ei quicunque eam duxerit.

Εἰ δ' ὑμῖν ὅδε μῦθος ἀφανδάνει, ἀλλὰ βόλεσθε
αὐτόν τε ζῶειν καὶ ἔχειν πατρώια πάντα,
μὴ οἱ χρήματ' ἔπειτα ἄλις θυμῷδ' ἔδωμεν,
390 ἐνθάδ' ἀγειρόμενοι, ἀλλ' ἐκ μεγάροιο ἑκαστος
μνάσθω ἐέδνοισιν διζήμενος· ἡ δὲ κ' ἔπειτα
γῆμαθ', ὅς κε πλείστα πόροι καὶ μórτιμος ἔλθοι.
'Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
Τοῖσιν δ' Ἀμφινόμος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν,
395 Νέσου φαίδιμος υἱός, Ἀρητιάδαο ἀνακτός·
ὅς β' ἐκ Δουλιχίου πολυπύρου, ποιήεντος,
ἡγεῖτο μνηστῆρσι, μάλιστα δὲ Πηνελοπείῃ
ἦνδανε μῦθοισιν· φρεσὶ γὰρ κέχρητ' ἀγαθῶσιν·
ὅσπιν ἐὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
400 ὦ φίλοι, οὐκ ἂν ἐγώ γε κατακτείνειν ἐθέλοιμι
Τηλέμαχον· δεινὸν δὲ γένος βασιλῆϊόν ἐστιν
κτείνειν· ἀλλὰ πρῶτα θεῶν εἰρώμεθα βουλάς.
Εἰ μὲν κ' αἰνήσωσι Διὸς μέγαλοιο θέμιστες,
αὐτός τε κτενέω τούς τ' ἄλλους πάντας ἀνώζω·
405 εἰ δέ κ' ἀποτρωπῶσι θεοὶ, παύσασθαι ἄνωγα.
'Ὡς ἔφατ' Ἀμφινόμος· τοῖσιν δ' ἐπὶ ἠνδάνει μῦθος.
Αὐτίκ' ἔπειτ' ἀνσπάντες ἔβαν δόμον εἰς Ὀδυσῆος·
ἐλθόντες δ' ἐκάθισαν ἐπὶ ξεστοῖσι θρόνοισιν.
'Ἢ δ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε περίφρων Πηνελόπεια,
410 μνηστῆρσιν φανῆναι ὑπέρβιον ὕβριν ἔχουσιν.
Πεύθετο γὰρ οὐ παιδὸς ἐνὶ μεγάροισιν δλεθρον·
κῆρυξ γάρ οἱ εἶπε Μῆδων, ὃς ἐπέυθετο βουλάς.
Βῆ δ' ἰέναι μέγαρόνδης σὺν ἀμφιπολοισι γυναιξίν.
'Ἄλλ' ὅτε δὴ μνηστῆρας ἀφίκετο διὰ γυναικῶν,
415 στῆ ῥα παρὰ σταθμὸν τέγεος πύκα ποιητοῖο,
ἄντα παρειῶν σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα·
'Ἀντίνοον δ' ἐνένιπτεν ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
'Ἀντίνο', ὕβριν ἔχων, κακομήχανε, καὶ δέ σέ φασιν
ἐν δῆμῳ ἰθάκης μετ' ἡμῶν ἔμμεν' ἄριστον
420 βουλῇ καὶ μύθοισιν· σὺ δ' οὐκ ἄρα τοῖος ἔζηθα.
Μάργε, τίη δέ σὺ Τηλεμάχῳ θανάτῳ τε μόνον τε
ράπτεις κατὰ ἰκέτας ἐμπαίξαι, οἷσιν ἄρα Ζεὺς
μάρτυρος; οὐ δ' ὁσίη κακὰ ράπτειν ἀλλήλοισιν.
'Ἢ οὐκ οἶσθ', ὅτε δεῦρο πατὴρ τεὸς ἵκετο φεύγων,
425 δῆμον ὑποδδεῖσας; δὴ γὰρ κεχολώατο λίην,
οὐνεκα ληϊστῆρσιν ἐπισπόμενος Ταφίοισιν
ἤκαχε Θεσπρωτούς· οἱ δ' ἡμῖν ἄρθμοι ἦσαν·
τόν β' ἔβλον φθίσαι καὶ ἀποβρῆσαι φίλον ἦτορ
ἠδὲ κατὰ ζῶην φαγέειν μενοεικά πολλήν·
430 ἀλλ' Ὀδυσσεὺς κατὰ ρυκὴ καὶ ἔσχεον ἐμεένους περ.
Τοῦ νῦν οἶκον ἄτιμον ἔδειξ, μνάξ δὲ γυναῖκα
παιδὰ τ' ἀποκτείνεις ἐμέ τε μεγάλως ἀκαχίζεις·
ἀλλὰ σε παύσασθαι κέλομαι καὶ ἀνωγέμεν ἄλλους.
Τὴν δ' αὖτ' Εὐρύμαχος, Πολύδου παῖς, ἀντίον
435 κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρων Πηνελόπεια, [ἠῦδα.
θάρσει, μὴ τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μελόντων.
Οὐκ ἔσθ' οὗτος ἀνὴρ οὐδ' ἔσσεται οὐδὲ γένηται,
ὃς κεν Τηλεμάχῳ σῶ υἱεὶ χεῖρας ἐπόσει,
ζῶντός γ' ἐμέθεν καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο.
440 Ὡς γὰρ ἔξερεύ, καὶ μὴν τετελεσμένον ἔσται·

Sin autem vobis hic sermo displicet, sed mavultis
ipsumque vivere et habere paterna omnia,
ne ei deinceps opes affatim animo-gratas comedamus,
hic congregati, sed ex domo sua unusquisque
ambiat eam sponsaliis petens; illa vero deinde
nupserit ei, qui plurima dederit, et fatalis venerit.

Sic dixit: hi autem omnes muti facti sunt silentio.

His vero Amphinomos concionatus est et dixit,
Nisi splendidus filius, Aretiadae regis:
qui quidem ex Dulichio tritici-feraci, herbosa,
dux erat procis, maxime autem Penelopae
placebat sermonibus; mente enim utebatur bona:
qui ipsis bene-cupiens concionatus est, et dixit:

O amici, non equidem interficere velim
Telemachum; grave vero genus regum est
interficere: sed primum eorum interrogemus consilia.
Si quidem probent Jovis magni jura,
ipseque interficiam, aliosque omnes jubebo:
sin vero avertant dii, quiescere suadeo.

Sic dixit Amphinomos; illis autem placebat sermo.
Statim deinde quum surrexissent, iverunt in domum Ulyssis:
advenientesque, considebant in politis sedibus.

At rursus aliud cogitavit prudens Penelope,
procis ut-se ostenderet violentam insolentiam animis habentibus.] Resciverat enim de-sui filii in aedibus patrandae caede;
præco enim ei dixit Medon, qui audierat consilia.
Profectaque est ire ad-domum cum famulis mulieribus.
Sed quando jam ad procos pervenit divina inter-mulieres,
stetit ad postes domus afflabre structæ,
genis obtendens nitida redimicula;

Antinoo vero increpabat, verbumque dixit et elocuta est.
Antinoe, insolentiam habens, mali-machinator; atqui te dicunt] in populo Ithacæ inter æquales esse optimum
consilio et verbis; tu vero nequaquam talis eras.
Insane, cur aulem tu Telemacho fatumque mortemque
struis, nec supplices curas, quibus utique Jupiter
testis est injuriarum? non vero fas est mala suere sibi-ini-
cem.] An non nosti, quando huc pater tuus venit fugiens,
populum veritus? jam enim irati-erant valde,
quoniam prædones comitatus Taphios
malo-affecerat Thesprotos; hi vero nobis amici erant:
illum inde volebant occidere, et perdere ejus carum cor,
et victum consumere sufficientem magnum:
verum Ulysses inhibebat et retinebat, cupientes licet.
Hujus nunc domum ignominiose comedis, ambisque uxorem
filiumque interficis, meque magno dolore-afficis:
sed te cessare hortor et jubere alios cessare.

Hanc autem rursus Eurymachus, Polybi filius, contra al-
locutus est:] filia Icaril, prudens Penelope,
confide, ne tibi hæc in mente tua curæ sint.
Non est hic vir, neque erit, neque fuerit,
qui Telemacho tuo filio manus inferat,
vivente quidem me et super terra vidente.
Sic enim edico, et sane perfectum erit:

αἶψα οἱ αἶμα κελαινὸν ἐρώησει περὶ δουρὶ
 ἡμέτερον· ἐπειὴ καὶ ἐμὲ πτολίπορθος Ὀδυσσεύς
 πολλαὶ γούνασιν οἷσιν ἐφροσάμενος, κρέας ὅππὸν
 ἐν χεῖρεσσι ἔθηκεν, ἐπέσχε τε οἷον ἐρυθρόν.

445 Τῷ μοι Τηλέμαχος πάντων πολὺ φίλτατός ἐστιν
 ἀνδρῶν· οὐδὲ τί μιν θάνατον τρομέεσθαι ἀνωγα
 ἔκ γε μνηστῆρων· θεοῖεν δ' οὐκ ἔστ' ἀλέασθαι.

Ἦς φάτο θαρσύνων· τῷ δ' ἤρτυεν αὐτὸς δλεῖρον.

Ἡ μὲν ἄρ' εἰσαναβᾶσ' ὑπερώϊα σιγαλόεντα
 450 κλαῖεν· ἐπεὶ τ' Ὀδυσῆα, φίλον πόσιν, ὅρρα οἱ ὕπνον
 ἤδον ἐπὶ βλεφάροισι βάλε γλαυκῶπις Ἀθήνη. —

Ἐσπέριος δ' Ὀδυσῆϊ καὶ υἱεὶ διος ὑφορβός
 ἤλυθεν· οἱ δ' ἄρα δόρπον ἐπιστάδων ὠπλίζοντο,
 σὺν ἱερεύσαντες ἐνιαύσιον. Αὐτὰρ Ἀθήνη,
 455 ἄγχ'· παρισταμένη, Λαερτιάδην Ὀδυσῆα
 βράδῳ πεπληγυῖα πάλιν ποίησε γέροντα,
 λυγρὰ δὲ εἴματα ἔσσε περὶ χροῖ· μή ἔσθωτης
 γνοίῃ ἐξάντα ἰδὼν καὶ ἐχέφρονι Πηνελοπέῃ
 ἔλθοι ἀπαγγέλλων μηδὲ φρεσὶν εἰρύσσαιτο.

460 Τὸν καὶ Τηλέμαχος πρότερος πρὸς μῦθον ἔειπεν
 ἦλθες, δι' Εὐμαιε. Τί δὴ κλέος ἔστ' ἀνὰ ἄστῳ;
 ἦ β' ἤδη μνηστῆρες ἀγήνορες ἔνδον ἔασι
 ἐκ λόχου; ἦ ἔτι μ' αὐτ' εἰρύσσαι, οἴκαδ' ἰόντα;

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαιε συβώτῃ·

465 οὐκ ἔμελὲν μοι ταῦτα μεταλλῆσαι καὶ ἐρέσθαι,
 ἄστῳ καταβλώσκοντα· τάχιστόν με θυμός ἀνώγει,
 ἀγγέλῃν εἰπόντα, πάλιν δεῦρ' ἀπονέεσθαι.
 Ἀμήρησε δέ μοι παρ' ἐταίρων ἄγγελος ὠκύς,
 κῆρυξ, ὃς δὴ πρῶτος ἔπος σῇ μητρὶ ἔειπεν.

470 Ἄλλο δέ τοι τόγε οἶδα· τὸ γὰρ ἰδὼν ὀφθαλμοῖσιν.
 Ἦδη ὑπὲρ πόλιος, ὅθι Ἑρμαῖος λόφος ἔστιν,
 ἦα κιών, ὅτε νῆα θοὴν ἰδούμην κατιοῦσαν
 ἐς λιμέν' ἡμέτερον· πολλοὶ δ' ἔσαν ἄνδρες ἐν αὐτῇ·
 βεβροῖε δὲ σάκεσι καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγυνοῖσιν·

475 καὶ σφέας ὠίσθη τούς ἐμμεναι, οὐδέ τι οἶδα.

Ἦς φάτο· μεῖδῃσεν δ' ἱερὴ ἱς Τηλεμάχοιο,
 ἐς πατέρ' ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν· ἀλέεινε δ' ὑφορβόν.

Οἱ δ' ἔπει οὖν παύσαντο πόνου τετύκοντό τε δαῖτα,
 δαίνυντ'· οὐδέ τι θυμός ἐδέετο δαιτὸς εἴσης.

480 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 κοῖτου τε μνήσαντο καὶ ὕπνου δῶρον ἔλοντο.

statim ei sanguis ater fluet circum hastam
 nostram; quoniam et mihi urbium-vastator Ulysses
 sæpe, genibus suis me imponens, carnem assam
 in manibus posuit, præbuitque vinum rubrum.
 Ideo mihi Telemachus omnium multo carissimus est
 virorum: nec quicquam ipsum mortem timere jubeo
 a procis certe; divinitus autem *evenientem* non est effugere.

Sic dixit animum-addens; ei autem struebat ipse mortem.
 Illa autem quum-ascendisset in-cornaculum splendidum,
 flebat inde Ulysses, dilectum maritum, donec ei somnum
 dulcem palpebris immisit caesiis-oculis Minerva.

Vespertinus autem Ulyssi et filio divinus subulcus
 advenit: hi vero inde cenam scite parabant,
 sue mactato anniculo. At Minerva,
 prope astans, Laertiaden Ulysses
 virga percutsum, iterum fecit senem,
 turpiaque vestimenta induit circa corpus; ne eum subulcus
 cognosceret coram intuitus, et prudenti Penelopæ
 iret nuntiatum, neque mente contineret.

Ad hunc et Telemachus prior sermonem dixit:
 venisti, divine Eumæe. Quænam jam fama est per urbem?
 num jam proci eximii intus sunt *reversi*
 ex insidiis? an adhuc me denuo observant domum entem?

Hunc autem respondens allocutus-es, Eumæe subulce.
 non curæ-erat mihi hæc inquirere et interrogare,
 per-urbem incedenti: citissime me animus jussit,
 nuntio dicto, rursus huc redire.
 Occurrit autem mihi a sociis nuntius velox,
 præco, qui jam primus verbum tuæ matri dixit.
 Aliud vero utique hocce novi: hoc enim vidi oculis.
 Jam super urbem, ubi Mercurialis collis est,
 eram profectus, quando navem velocem vidi descendentem
 in portum nostrum; multi autem erant viri in ipsa:
 gravataque-erat scutis, et hastis utrinque-acutis:
 et ipsos putavi illos esse; neque-vero quicquam scio.

Sic dixit; subrisit autem sacra vis Telemacli,
 patrem oculis intuitus; vitabat autem subulcum.

Hi vero ubi jam cesserant ab-opere, appararantque convi-
 vium,] conviali-sunt; nec quicquam animus indigebat convi-
 vio æquo.] Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
 de-lectoque cogitarunt, et somni donum cepere.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ρ.

Τηλεμάχου ἐπάνοδος εἰς Ἰθάκην.

Ἦμος δ' ἡριγένεια φάνη ροδοδάκτυλος Ἥως,
 δὴ τότε· ἐπειθ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα
 Τηλέμαχος, φίλος υἱὸς Ὀδυσσεύος θείοιο·
 εἶλετο δ' ἀλκιμον ἔγχος, ὃ οἱ παλάμῃσιν ἀρήρει,
 5 ἄστῳδε ἰέμενος, καὶ ἔδον προσέειπε συβώτῃ·

Ἄττι, ἦτοι μὲν ἐγὼν εἴμι' ἐς πόλιν, ὅρρα με μήτηρ

ODYSSEÆ XVII.

Telemachi reditus Ithacam.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 tum jam inde sub pedibus ligavit pulcros calceos
 Telemachus, dilectus filius Ulyssæis divini:
 sumit autem validam hastam, quæ ei manibus apta-erat,
 ad-urbem iturus, et suum allocutus-est subulcum:

Pater, nempe ego vadam in urbem, ut me mater

δφεται· οὐ γάρ μιν πρόσθεν παύσσεσθαι ὁῶ
 κλαυθυμοῦ τε στυγεριοῦ γόοιό τε δακρυόεντος,
 πρὶν γ' αὐτόν με ἰδῆται· ἀτὰρ σοίγ' ὧδ' ἐπιτέλλω.
 10 Τὸν ξείνον δύστηνον ἄγ' ἐς πόλιν, ὅφρ' ἂν ἐκείθι
 δαῖτα πτωχεύῃ· δώσει δέ οἱ, ὅς κ' ἐθέλῃσιν,
 πύρνον καὶ κοτύλην· ἐμὲ δ' οὐπὺς ἔστιν ἅπαντας
 ἀνθρώπους ἀνέχεσθαι, ἔχοντά περ ἄλγεα θυμῷ.
 Ὅ ξείνος δ' εἶπερ μάλα μνηΐει, ἄλγιον αὐτῷ
 15 ἔσσεται· ἧ γὰρ ἐμοὶ φίλ' ἀληθέα μυθήσασθαι. [σεύς·
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 σῆος φίλος, οὐδὲ τοι αὐτὸς ἐρύκεσθαι μενεαίνω·
 πτωχῷ βέλτερόν ἐστι κατὰ πόλιν ἢ κατ' ἀγροῦς
 δαῖτα πτωχεύειν· δώσει δέ μοι, ὅς κ' ἐθέλῃσιν.
 20 Οὐ γὰρ ἐπὶ σταθμοῖσι μένειν ἔτι τηλίκος εἰμὶ,
 ὥστ' ἐπιτελαιμένω σημάτωντι πάντα πιδέσθαι.
 Ἄλλ' ἔρχε· ἐμὲ δ' ἄξει ἀνὴρ ὅδε, τὸν σὺ κελεύεις,
 αὐτίκ', ἐπεὶ κε πυρὸς θερῶα ἀλέη τε γένηται·
 αἰνῶς γὰρ τάδε εἴματ' ἔχω κακὰ· μή με δαμάσση
 25 στίβῃ ὑπηλοίη· ἔκαθεν δέ τε ἄστυ φάτ' εἶναι.
 Ὡς φάτο· Τηλέμαχος δὲ διὰ σταθμοῖο βεβήκει,
 κραιπνὰ ποσὶ προβιάς· κακὰ δὲ μνηστῆρσι φύτευεν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἔκανε δόμους εὐναιετάρωντας,
 ἔγχος μὲν στήσε πρὸς κίονα μακρὸν ἐρείσας,
 30 αὐτὸς δ' εἰσω ἔιν καὶ ὑπέρβῃ λαΐνον οὐδόν.
 Τὸν δὲ πολλὴ πρώτη εἶδε τροφὸς Εὐρύκλεια,
 κώεα καστορνῦσα θρόνους ἐνὶ δαιδαλέοισιν.
 Δακρύσασσα δ' ἔπειτ' ἰοῦς κίον· ἀμφὶ δ' ἄρ' ἄλλαι
 δμῳαὶ Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος ἡγερέθοντο
 35 καὶ κύνες ἀγαπαζόμεναι κεφαλὴν τε καὶ ὦμους.
 Ἦ δ' ἔνιν ἐκ θαλάμοιο περὶ φρῶν Πηνελόπεια,
 Ἀρτέμιδι ἱκέτῃ ἢ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ·
 ἀμφὶ δὲ παῖδι φίλῳ βάλε πῆχες δακρύσασσα·
 κύσσε δὲ μιν κεφαλὴν τε καὶ ἄμφορ φάεα καλὰ
 40 καὶ ῥ' ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόντα προσηύδα·
 Ἥλθες, Τηλέμαχε, γλυκερὸν φάος. Οὐ σ' ἔτ' ἐγώ γε
 δφεσθαι ἐφάμην, ἐπεὶ ὥχεο νηὶ Πύλονδε
 λάθρη, ἐμεῦ ἀέκῃ, φίλου μετὰ πατρὸς ἀκουήν.
 Ἄλλ' ἄγε μοι κατάλεξον, ὅπως ἦν τῆς ὁπωπῆς.
 45 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 μήτερ ἐμῇ, μή μοι γόνον δρυνθὶ μηδὲ μοι ἦτορ
 ἐν στήθεσσι δρῖνε, φυγόντι περ αἰπὺν δλεθρον·
 ἀλλ' ὕδρην αμένη, καθαρὰ χροὶ εἴμαθ' ἐλοῦσα,
 [εἰς ὑπερὶ] ἀναβᾶσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν]
 50 εὐγέο πᾶσι θεοῖσι τελέεσσας ἑκατόμβας
 ῥέξειν, αἶ κ' ἐποθὶ Ζεὺς ἀντίτα ἔργα τελέσση.
 Αὐτὰρ ἐγὼν ἀγορὴν ἐξελεύσομαι, ὅφρα καλέσω
 ξείνον, ὅτις μοι κεῖθεν ἤμ' ἔσπετο δεῦρο κίοντι.
 Τὸν μὲν ἐγὼ προὔπεμψα σὺν ἀντιθέοις ἐτάροισιν·
 55 Πείραιον δὲ μιν ἡνώγεα προτὶ ὄκον ἄγοντα
 ἐνδοχῶς φιλέειν καὶ τιέμεν, εἰκόθεν ἔλθω.
 Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν· τῇ δ' ἄπτερος ἔπλετο μῦθος.
 Ἦ δ' ὕδρην αμένη, καθαρὰ χροὶ εἴμαθ' ἐλοῦσα
 εὐχετο πᾶσι θεοῖσι τελέεσσας ἑκατόμβας
 60 ῥέξειν, αἶ κ' ἐποθὶ Ζεὺς ἀντίτα ἔργα τελέσση.

videat; non enim ipsam ante cessaturam puto
 a-ploratuque tristi, fletuque lacrimoso,
 quam ipsum me aspexerit; sed tibi-quidem sic præcipio:
 hospitem infelicem duc in urbem, ut illic
 victum mendicet: dabit autem ei, quicunque voluerit,
 panem et poculum: mihi vero haudquaquam licet omnes
 homines sustinere, habenti quidem dolores animo.
 Hospes autem si valde irascatur, gravius hoc ipsi
 erit: certe enim mihi gratum est vera loqui.

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses:
 o amice, neque sane ipse detineri cupio:
 mendico melius est in urbe, quam in agris,
 cibum mendicare; dabit autem mihi, quicunque voluerit.
 Non enim, apud stabula ut-maneam, amplius ea-arte, sum
 quo imperanti hero in-omnibus paream.
 Sed vade; me vero ducet vir hic, quem tu jubes,
 statim, postquam igne caluero, teporace factus-fuerit;
 valde enim hæc vestimenta habeo mala: cavendum ne me
 conficiat] frigus matutinum; procul autem urbem dicitis esse.

Sic dixit: Telemachus vero per stabulum ivit,
 velociter pedibus progrediens; mala autem procis serebat.
 Sed postquam pervenerat ad-aedes habitantibus-commodas,
 hastam quidem statuit ad columenam inclinans,
 ipse autem intro ibat, et transgressus-est lapideum limen.

Hunc vero longe prima vidit nutrix Euryclea,
 pelles sternens sedibus in artificiosis.
 Lacrimans autem deinde recta ad eum ivit; circumque alie
 ancillæ Ulyssis audentis-animi congregabantur,
 et osculabantur ei amplectantes caputque et humeros.

Atque egrediebatur e thalamo prudens Penelope,
 Dianæ similis, aut aureæ Veneri:
 circum vero filium dilectum jecit brachia lacrimans;
 osculataque-est ipsi caputque et ambo lumina pulcra,
 et ejulans verbis alatis eum allocuta-est:

Venisti, Telemache, dulcis lux! Non te amplius ego
 visuram me putabam, postquam iveras nave in-Pythum
 clam, me invita, dilecti ad-querendam patris famam.
 Sed age mihi narra, quemadmodum tibi-contigit videre.

Illam autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
 est:] mater mea, ne mihi fletum excita, neu mihi cor
 in pectoribus commove, elapso licet grave exitium:
 sed lota, puris corpori vestimentis sumtis,
 [in coenaculum ubi-ascenderis cum famulis mulieribus,]
 vove omnibus diis perfectas hecatombas
 te sacrificaturam, sicubi Jupiter vindictæ opera perfecit.
 At ego ad-forum transibo, ut vocem
 hospitem, qui me illinc una secutus-est huc venientem.
 Illum quidem ego præmisi cum eximiis sociis;
 Piræum autem ipsum jussi ad domum ducentem
 cum-cura amice-tractare et honorare, donec ipse venissem.

Sicigitur locutus est; huic vero non-evolans erat sermo (i. e.
 tacuit).] Ipsa vero lota, puris corpori vestimentis sumtis,
 vovebat omnibus diis perfectas hecatombas
 se sacrificaturam, sicubi Jupiter vindictæ opera perficeret.

Τηλέμαχος δ' ἄρ' ἔπειτα δι' ἐκ μεγάρου βεβήκει,
 ἔγχος ἔχων· ἅμα τῷγε χύνες πόδας ἄργοι ἔποντο.
 Θεσπεσίην δ' ἄρα τῷγε χάριν κατέχευεν Ἀθήνη·
 τὸν δ' ἄρα πάντες λαοὶ ἐπερχόμενον θεῖοντο.
 65 Ἀμφὶ δέ μιν μνηστῆρες ἀγήνορες ἡγερέθοντο,
 ἑσθλ' ἀγορεύοντες, κακὰ δὲ φρεσὶ βυσσοδόμευσιν.
 Αὐτὰρ ὁ τῶν μὲν ἔπειτα ἁλεύατο πούλιν θμῖλον,
 ἀλλ', ἵνα Μέντωρ ᾔστο καὶ Ἀντιφός τε· Ἀλκίθερσης,
 70 ὅτε οἱ ἐξ ἀρχῆς πατρώϊοι ᾔσαν ἑταῖροι,
 ἔνθα καθέζετ' ἰών· τοὶ δ' ἐξερέεινον ἑκαστα.
 Τοῖσι δὲ Πείραιος δουρικλυτὸς ἐγγύθεν ἦλθεν,
 ξείνον ἄγων ἀγορήνδε διὰ πτόλιν· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
 Τηλέμαχος ξείνοιο ἐκὰς τράπετ', ἀλλὰ παρέστη.
 Τὸν καὶ Πείραιος πρότερος πρὸς μῦθον εἶπεν·
 75 Τηλέμαχ', αἴψ' ὄτρυνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα γυναῖκας,
 ὥς τοι δῶρ' ἀποπέμψω, ἃ τοι Μενέλαος ἔδωκεν.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 Πείραι', οὐ γάρ τ' ἴομεν, ὅπως ἔσται τάδε ἔργα.
 Εἴ κεν ἐμὲ μνηστῆρες ἀγήνορες ἐν μεγάρῳ σιν
 80 λάθρῃ κτείναντες πατρώϊα πάντα δάσυνται,
 αὐτὸν ἔχοντά σε βούλομαι ἐπαυρέμεν, ἢ τινα τῶνδε·
 εἰ δέ κ' ἐγὼ τούτοις φόνον καὶ Κῆρα φυτεύσω,
 δὴ τότε μοι χαίροντι φέρειν πρὸς δῶματα χαίρων.
 Ὡς εἰπὼν ξείνον ταλαπείριον ᾔγεν ἐς οἶκον.
 85 Αὐτὰρ ἔπει β' ἴκοντο δόμους εὐναιετάρωντας,
 γλαῖνας μὲν κατέθεντο κατὰ κλισμοὺς τε θρόνους τε·
 ἐς δ' ἀσπαμίνθους βάντες εὐχέστας λούσαντο.
 Τούς δ' ἔπει οὖν δμῳαὶ λούσαν καὶ χρῖσαν ἐλαίῳ,
 ἀμφὶ δ' ἄρα γλαῖνας οὐλας βάλλον ἠδὲ χιτῶνας·
 90 ἔκ β' ἀσπαμίνθου βάντες ἐπὶ κλισμοῖσι καθίζον.
 Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχόφ' ἐπέχευε φέρουσα
 καλῇ, χρυσεῇ, ὑπὲρ ἀργυρεῖοιο λέβητος,
 νίψασθαι· παρὰ δὲ ξεστὴν ἐταύσσε τράπεζαν.
 Σίτον δ' αἰδοῖται ταμὴν παρέχουσα φέρουσα,
 95 εἰδὼτα πόλλ' ἐπιθείσα, χαριζομένη παρεόντων.
 Μήτηρ δ' ἀντίον ἔζε παρὰ σταθμὸν μεγάρῳ,
 κλισμῷ κεκλιμένη, λέπτ' ἡλάκατα στρωφῶσα.
 Οἱ δ' ἐπ' ὀνειῶθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἔαλλον·
 Αὐτὰρ ἔπει πόσιος καὶ ἰδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 100 τοῖσι δὲ μῦθον ᾔρχε περίφρων Πηνελόπεια·
 Τηλέμαχ', ᾗτοι ἐγὼν ὑπερώϊον εἰσαναβῆσα
 λέξομαι εἰς εὐνήν, ἥ μοι στονόεσσα τέτυκται,
 αἰεὶ δάχρυς' ἐμοῖσι πεφυρμένη, ἐξ οὗ Ὀδυσσεὺς
 ὤχεθ' ἀμ' Ἀτρεΐδῃσιν ἐς Ἴλιον· οὐδέ μοι ἐτλης,
 105 πρὶν ἔλθειν μνηστῆρας ἀγήνορας ἐς τόδε δῶμα,
 νόστον σοῦ πατρὸς σάφα εἰπέμεν, εἴ που ἀκουσας.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 τοιγὰρ ἐγὼ τοι, μήτηρ, ἀληθείην καταλέξω.
 Ὀγρόμειθ' ἐς τε Πύλον καὶ Νέστορα, ποιμένα λαῶν·
 110 δεξιόμενος δέ με κείνος ἐν ὑψηλοῖσι δόμοισιν
 ἐνδυκῆς ἐφίλει, ὥς αἰ τε πατὴρ ἐὼν υἱά,
 ἐλθόντα χρόνιον νέον ἔλλοθεν· ὥς ἐμὲ κείνος
 ἐνδυκῆς ἐκόμιζε σὺν υἱάσι κυδαλλμοῖσιν.
 Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς ταλασίφρονος οὐκοι' ἔφασκεν,

Telemachus autem deinde per domum *transiens* exivit,
 hastam habens : unaque eum canes pedibus veloces seque-
 bantur.] Divinam autem gratiam in-eum defudit Minerva;
 eumque inde omnes populi advenientem admirabantur.
 Circa vero ipsum proci illustres congregabantur,
 bona prædicantes, mala autem mentibus profunde cogitabant.
 Atque ille horum quidem inde declinabat magnum co-tum,
 sed, ubi Mentor sedebat, et Antiphus, et Halitherses,
 qui-quidem ei a principio paterni erant amici,
 illic consedit adiens : illi autem interrogabant singula.
 Ad-hos vero Piræus hasta-inclytus prope venit,
 hospitem ducens ad-concionem per urbem : neque adhuc diu
 Telemachus ab-hospite procul aversus-erat, sed ei astitit.
 Hunc et Piræus prior sermone allocutus-est :

Telemache, statim jube-ire meam ad domum mulieres,
 ut tibi dona remittam, quæ tibi Menelaus dedit.
 Illum autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] Piræe, non enim scimus, quomodo erunt hæc opera.
 Si forte me proci illustres in ædibus
 clam interfecto, paterna omnia dividerint,
 ipsum habentem te malo iis frui, quam aliquem horum :
 sin autem ego his cædem et mortem struxero,
 tum demum mihi gaudenti fer ad ardes gaudens.

Sic locutus, hospitem ærumnosum duxit in domum.
 Ac postquam pervenerant ad-ædes habitantis-commodas,
 lænas quidem deposuerunt in solisque sedibusque;
 inque balnea ingressi bene-polita lavati-sunt.
 Hos autem postquam famulæ laverant et unxerant oleo,
 circum eos deinde lænas villosas jecerunt et tunicas;
 e balneoque ipsi egressi in solis consedere.
 Aquam autem ancilla gutturnio infundebat ferens,
 pulcro, aureo, super argenteum lebetem,
 ad-lavandum; juxtaque politam extendit mensam.
 Panem autem verecunda proma apposuit ferens,
 ferculis multis impositis, largiens de-præsentibus.
 Mater vero ex-adverso sedebat ad postes domus
 solio inclinata, tenuia pensa versans.
 Hi autem ad cibos paratos appositos manus porrigebant.
 Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
 illis sermones exorsa-est prudens Penelope :

Telemache, sane ego in-cœnaculum ubi-ascendero,
 decumbam in lectum, qui mihi luctuosus factus-est,
 semper lacrimis meis imbutus, ex quo Ulysses
 abiit cum Atridis ad Ilium : nec mihi sustinuisti,
 antequam venirent proci illustres in hanc domum,
 reditum tui patris aperte dicere, sicubi audivisti.

Hanc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est:] enimvero ego tibi, mater, verum enarrabo.
 Ivimus inque Pylum, et ad Nestorem, pastorem virorum;
 exceptum autem me ille in excelsis ædibus
 cum-cura amice-tractabat, tanquam pater suum filium,
 reversum sero recens aliunde : sic me ille
 sedulo curabat, ipse cum filiis gloriosis.
 At de-Ulysse audientis-animi minime dicebat,

115 ζωῷ οὐδὲ θανόντος, ἐπιγρονώνων τευ ἀκοῦσαι·
 ἀλλὰ μ' ἐς Ἀτρείδην, δουρικλειτὸν Μενέλαον,
 ἵπποισι προῦπεμψε καὶ ἄρμασι κολλητοῖσιν.
 Ἐνθ' ἴδον Ἀργεῖην Ἑλένην, ἥς εἵνεκα πολλὰ
 Ἀργεῖοι Τρώες τε θεῶν ἰστίηι μόγησαν.
 120 Εἶρετο δ' αὐτίκ' ἔπειτα βοῇν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 ὅττευ χρητίζων ἰκόμην Λακεδαίμονα διὰν·
 αὐτὰρ ἐγὼ τῷ πᾶσαν ἀληθεῖν κατέλεξα·
 καὶ τότε δὴ μ' ἐπέεσσιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ κρατερόφρονος ἀνδρὸς ἐν εὐνῇ
 125 ἤθελον εὐνηθῆναι, ἀνάκτιδες αὐτοὶ ἔόντες.
 Ὡς δ' ὅπότε· ἐν ξυλόχῳ ἔλαφος κρατεροῖο λέοντος
 νεβροῦς κοιμήσασα νηγεγενίας γαλαθηνούς
 κνημοὺς ἐξερέσῃ καὶ ἄγκρα ποιήεντα
 βοσκομένη, ὃ δ' ἔπειτα ἐὺν ἐξήλυθεν εὐνήν,
 130 ἀμφοτέροισι δὲ τοῖσιν ἀεικέα πότμον ἐφῆκεν·
 ὧς Ὀδυσσεὺς κείνοισιν ἀεικέα πότμον ἐφῆσει.
 Αἱ γὰρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων,
 τοῖος ἐὼν οἷός ποτ' εὐκτιμένην ἐνὶ Λέσβῳ
 ἐξ ἑρίδος Φιλομηλεῖδῃ ἐπάλασεν ἀναστάς,
 135 καὶ δ' ἔβαλε κρατερῶς, κεχάροντο δὲ πάντες Ἀχαιοί,
 τοῖος ἐὼν μνηστῆρσιν διμλήσειεν Ὀδυσσεύς·
 πάντες κ' ὠκύμοροι τε γενοῖατο πικρόχρῆμοι τε.
 Ταῦτα δ', ἃ μ' εἰρωτᾷς καὶ λίσσεται, οὐκ ἂν ἐγὼ γε
 ἄλλα παρὲς εἴποιμι παρακλιδὸν οὐδ' ἀπατήσω·
 140 ἀλλὰ τὰ μὲν μοι εἶπε γέρον ἄλιος νημερτής,
 τῶν οὐδέν τοι ἐγὼ κρύψω ἔπος οὐδ' ἐπικεύσω.
 Φῆ μιν ὅγ' ἐν νήσῳ ἰδεῖν κρατέρ' ἄλγε' ἔχοντα,
 Νύμφης ἐν μεγάροισι Καλυψοῦς, ἥ μιν ἀνάγκη
 ἴσχει· ὃ δ' οὐ δύναται ἦν πατρίδα γαῖαν ἰκέσθαι·
 145 οὐ γάρ οἱ πάρα νῆες ἐπήρετμοι καὶ ἐταῖροι,
 οἳ ἐνὶ μὲν πέμπουσιν ἐπ' εὐρέα νῦντα θαλάσσης.
 Ὡς ἔφατ' Ἀτρείδης, δουρικλειτὸς Μενέλαος.
 Ταῦτα τελευτήσας νεόμην· ἔδοσαν δέ μοι οὔρον
 ἀθάνατοι, τοί μ' ὥκα φίλην ἐς πατρίδ' ἐπεμψαν.
 150 Ὡς φάτο· τῇ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι νδρῖνεν.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Θεοκλύμενος θεοσιδής·
 ὦ γύναι αἰδοίη Λαερτιάδῃσιν Ὀδυσῆος,
 ἥτοι ὅγ' οὐ σάρα οἶδεν· ἐμεῖο δὲ σύνθεο μῦθον·
 ἀτρεκέως γάρ σοι μαντεύσομαι οὐδ' ἐπικεύσω.
 155 Ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν, ξενίη τε τράπεζα
 ἰστίη τ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος, ἣν ἀφικάνω,
 ὥς ἥτοι Ὀδυσσεὺς ἦδ' ἐν πατρίδι γαίῃ
 ἤμενος ἢ ἔρπων, τάδε πειθόμενος κακὰ ἔργα,
 ἔστιν, ἀτὰρ μνηστῆρσι κακὸν πάντεσσι φυτεύει·
 160 οἷον ἐγὼν οἰωνὸν εὖσσελμου ἐπὶ νηὸς
 ἤμενος ἔφρασάμην καὶ Τηλεμάχῳ ἔγχεόναεν.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 αἱ γὰρ τοῦτο, ξεῖνε, ἔπος τετελεσμένον εἴη·
 τῷ κε τάχα γνοίης φιλοτῆτά τε πολλὰ τε δῶρα
 165 ἐξ ἐμεῦ, ὥς ἂν τίς σε συναντόμενος μαχαρίζοι.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Μνηστῆρες δὲ πάροισιν Ὀδυσσεὺς μεγάροιο
 δίσκοισιν ἔρποντο καὶ αἰγανέησιν ἰέντες,

nec vivo nec mortuo, terrestrium ex-ullo se audivisse :
sed me ad Atriden, hasta-inclytum Menelaum,
cum-equis dimisit et curribus coagmentatis.
Illic vidi Argivam Helenam, cujus gratia multa
Argivi Trojanique deorum voluntate laborarunt.
Interrogabat vero statim deinde bello strenuus Menelaus,
cujusnam rei indigens venissem Lacedaemonem divinam :
at ego ei omnem veritatem enarravi :
et tunc me verbis respondens allocutus-est :
Dii-boni ! profecto valde fortis viri in lecto
voluerunt cubare, imbelles ipsi quum-sint.
Sicut autem quando in lustris cerva fortis leonis
hinnulos ubi-cubare-fecerit recens-natos, lactentes,
saltus investigat et valles herbosas
pascens, hic vero statim suum ingressus-est cubile,
ambobusque illis saevam mortem inferit :
ita Ulysses illis saevam mortem inferet.
Utinam enim, Jupiter pater, et Minerva, et Apollo,
talis existens, qualis olim bene-aedificata in Lesbo
ex contentione cum-Philomelide luctatus-est surgens,
prostravitque eum fortiter, gavisi-sunt autem omnes Achivi;
talis existens cum-procis versaretur Ulysses ;
omnes et brevis-aevi fierent et amaris-nuptiis.
Ista vero, quae me interrogas et precaris, non ego
alia praeter verum dixerō declinando, nec te decipiam :
sed quae quidem mihi dixit senex marinus verax,
horum nullum tibi ego celabo verbum, neque occultabo.
Dixit ipsum is in insula se vidisse duos dolores habentem,
Nymphæ in aedibus Calypsus, quæ ipsum necessitate
detinet : ille vero non potest suam in-patriam terram venire :
non enim ei adsunt naves remigio-instructæ et socii,
qui ipsum devehant super lata dorsa maris.
Sic dixit Atrides, hasta-inclytus Menelaus.
His peractis rediit : dederunt autem mihi ventum-secundum
immortales, qui me celeriter dilectam in patriam misere.
Sic dixit : illi autem animum in pectoribus commovebat.
Inter-hos vero et locutus-est Theoclymenus deo-similis :
O uxor veneranda Laertiadæ Ulyssis,
nempe ille non clare novit ; meo autem attende sermoni :
vere enim tibi vaticinabor, neque occultabo.
Sciat nunc Jupiter primum deorum, hospitalisque mensa
focusque Ulyssis eximii, ad-quem veni,
quod sane Ulysses jam in patria terra
sedens, vel reptans, hæc audiens mala opera,
est, at procis malum omnibus serit :
talem ego avem bonis-transstris-instructa in navi
sedens observavi, et Telemacho nuntiavi.
Hunc autem rursus allocuta-est prudens Penelope :
utinam enim hoc, hospes, verbum perfectum esset :
ita cito sentires amicitiamque, multaue dona acciperes
ex me, ut aliquis te occurrens beatum-diceret.
Sic hi quidem talia inter se loquebantur.
Proci autem ante Ulyssis domum
discis delectabantur et hastilibus jaculantes.

ἐν τυκτῷ δαπέδῳ, ὅθι περ πάρος ὕβριν ἔρρασκον.
 170 Ἄλλ' ὅτε δὴ δειπνήσας ἦν, καὶ ἐπὶ πλοῦε μῆλα
 πάντοθεν ἐξ ἀγρῶν, οἳ δ' ἤγαγον, οἳ τὸ πάρος περ,
 καὶ τότε δὴ σπιν εἶπε Μένδων· ὅς γάρ βῃ μάλιστα
 ἦδ' ἀνε κηρύκων καὶ σπιν παρεγίγνετο δαιτί·
 Κούροι, ἐπειδὴ πάντες ἐτέρφοντο φρέν' ἀέθλους,
 175 ἔρρασθε πρὸς δώμαθ', ἵν' ἐντυνώμεθα δαίτα·
 οὐ μὲν γάρ τι χερίων ἐν ὥρῃ δειπνον ἐλέσθαι.
 Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' ἀνστάντες ἔβαν πείθοντό τε μύθῳ.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἵκοντο δόμους εὐναιετάρωντας,
 χλαίνας μὲν κατέθεντο κατὰ κλισίους τε θρόνους τε·
 180 οἳ δ' ἱέρευον δις μεγάλους καὶ πίνοντας αἶγας,
 ἱέρευον δὲ σῶας σιάλους καὶ βοῦν ἀγέλαϊν,
 δαίτ' ἐντυνώμενοι. — Τοὶ δ' ἔξ ἀγροῖο πολὺνδε
 ὠτρύνοντ' Ὀδυσσεύς τ' ἵνα καὶ διὸς ὑποφόβος.
 Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε στυδῶτης, ὄρχαμος ἀνδρῶν·
 185 Ξεῖν', ἐπεὶ ἂρ δὴ ἔπειτα πολὺνδ' ἵνα μενεαίνεις
 σήμερον, ὡς ἐπέτελλεν ἀναξέμενος — ἦ σ' ἂν ἐγωγε
 αὐτοῦ βουλομένην σταθμῶν ῥυτῆρα λῖπέσθαι·
 ἀλλὰ τὸν αἰδέομαι καὶ δεῖδ' αἶα, μὴ μοι ὀπίσσω
 νεικήν· χαλεπαὶ δέ τ' ἀνάκτων εἰσὶν ὁμοκλαί —
 190 ἀλλ' ἄγε νῦν ἴομεν· δὴ γὰρ μέμειβε μάλιστα
 ἤμαρ· ἀτὰρ τάχα τὸν ποτὶ ἔσπερα ῥίγιον ἔσται.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολὺμητις Ὀδυσ-
 σέως γυνώσκω, φρονέω· τάγε δὴ νοέοντι κελεύεις. [σεύς·
 Ἄλλ' ἴομεν· σὺ δ' ἔπειτα διαμπερὲς ἡγεμόνευε.
 195 Δὸς δέ μοι, εἴ ποθί τοι ῥόπαλον τετυγμένον ἔστιν,
 σκηρῖπτεσθ', ἐπειφ' αὖτ' ἀρισταλὲ' ἔμμεναι οὐδόν.
 Ἥ βῃ καὶ ἀμφ' ὤμοισιν ἀεικέα βάλλετο πῆρην,
 πυκνὰ βωγαλέην· ἐν δὲ στρόφος ἦεν ἀορτήρ.
 Εὐμαῖος δ' ἄρα οἱ σκήπτρον θυμῆρες ἔδωκεν.
 200 Τῷ βήτην· σταθμὸν δὲ κύνας καὶ βώτορες ἀνδρες
 ῥύατ', ὅσπασθε μένοντες· ὃ δ' ἐς πόλιν ἦγεν ἀνακτα,
 πτωχῶν λευγαλέῳ ἐναλίγκιον ἢ δὲ γέροντι,
 σκηρῖπτόμενον· τὰ δὲ λυγρὰ περὶ χροὶ εἴματα ἔστο.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ στείγοντες ὁδὸν κατὰ παιπαλοέσσαν
 205 ἄστεος ἐγγὺς ἔσαν καὶ ἐπὶ κρήνην ἀφίκοντο
 τυκτῇ, καλλίροον, ὅθεν ὑδρεύοντο πολῖται,
 τὴν ποίησ' Ἴθακος καὶ Νήριτος ἠδὲ Πολύκτωρ·
 ἀμφὶ δ' ἄρ' αἰγέριων ὕδατοτρεφῶν ἦν ἄλσος,
 πάντοσε κυκλοτερὲς, κατὰ δὲ ψυχρὸν ῥέεν ὕδωρ
 210 ὑφ' ὅθεν ἐκ πέτρης· βοῦμός δ' ἐφ' ὅπερθε τέτυκτο
 Νυμφάων, ὅθι πάντες ἐπὶ ῥέζεσκον ὀδίται·
 ἐνθα σφέας ἐκίχαν' υἱὸς Δολιῶιο Μελανθεύς,
 αἶγας ἄγων, αἱ πᾶσι μετέπρεπον ἀπολλοίοισιν,
 δειπνον μνηστήρεσσι· δύω δ' αἶμ' ἔποντο νομῆες.
 215 Τοὺς δὲ ἰδὼν νεῖκεσσαν ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν,
 ἔκπαγλον καὶ ἀεικέ· ὄρινε δὲ κῆρ Ὀδυσσεύς·
 Νῦν μὲν δὴ μάλα πάγχυ κακὸς κακὸν ἡγήλαζει·
 ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον αἶγι θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον.
 Πῇ δὴ τόνδε μολοδρὸν αἶγεις, ἀμέγαρτε στυδῶτα,
 220 πτωχὸν ἀνιερὸν, δαιτῶν ἀπολυμαντήρα;
 ὅς πολλῆς φλίσσι παραστάς θλίψεται ὁμίους,
 αἰτίζων ἀκόλους, οὐκ ἄσρας οὐδὲ λέβητας·

in fabrefacto pavimento, ubi pridem insolentiam excercebant.
 Sed quando jam carnæ-tempus erat, et advenērunt pecudes
 undique ex agris (li autem agebant eas, qui et antea):
 tum vero ipsis dixit Medon; hic etenim maxime
 placebat præconum, et ipsis aderat in-convivio:

Juvenes, postquam-jam omnes delectati-estis animo cetera-
 minibus,] ite ad aedes, ut paremus convivium:
 nequaquam enim malum est in tempore cenam capere.

Sic dixit: illi autem surgentes abibant, parebantque sermo-
 ni.] Ac postquam venerant in-aedes habitantibus-commodas,
 lænas quidem deposuerunt in sedilibusque soliisque;
 ipsi autem mactabant oves magnas et pingues capras,
 mactabantque sues pingues, et bovem armentalem,
 convivium parantes. Illi vero ex agro ad-urbem
 properabant-ire, Ulyssesque et divinus subulcus.
 Inter-eosque sermones exorsus-est subulcus, princeps viro-
 rum:] Hospes, quia jam subinde ad-urbem ire cupis
 hodie, sicut jussit dominus meus (certe te ego
 hic mallem stabulorum custodem relictum-esse:
 sed illum vereor, et timeo, ne me postea
 objurget: graves vero dominorum sunt increpationes):
 sed age nunc eamus: jam enim præterit maxima-ex-parte
 dies; at cito tibi ad vespem frigidum erit.

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses:
 cognosco, sapio; hæc jam intelligenti præcipis.
 Sed eamus; tu autem deinde perpetuo præi.
 Da vero mihi, sicubi baculum tibi cæsum est,
 ad-innitendum; quoniam dicitis valde-lubricam esse viam.

Dixit, et circum humeros turpem sibi-jaciebat peram
 crebris-locis laceram; inerat vero tortile lorum-ad-suspenden-
 dum.] Eumpeus autem inde ei baculum animo-gratum dedit.
 Hi iverunt: stabulum vero canes et pastores viri
 custodiebant, pone manentes; ipse autem in urbem ducebat
 regem,] mendico misero similem et seni,
 baculo innitentem: turpia autem circa corpus vestimenta in-
 dutus-erat.] Sed quando jam videntes viam per asperam
 urbem prope erant, et ad fontem pervenerant
 structum, pulcre-fluentem, unde aquabantur cives,
 quem fecit Ithacus, et Neritus, ac Polycctor;
 circum vero alnorum aquis-nutritarum erat nemus,
 undique rotundum, defluebatque frigida aqua
 alte ex petra: ara autem supra facta-erat
 Nympharum, ubi omnes sacra-faciebant viatores:
 illic ipsos assecutus-est filius Dolii Melantheus,
 capras agens, quæ omnibus antecellebant gregibus,
 cenam procis; duo autem una sequebantur pastores.
 Illos autem conspicatus increpuit, verbum dixit et elocutus-
 est,] vehementer et indigne: commovebat vero cor Ulyssis:

Nunc quidem sane cum-maxime malus malum ducit:
 adeo semper similem ducit deus ad similem.
 Quoniam jam hunc voracem ducis, nihili subulce,
 mendicum molestum, conviviorum contaminatorem?
 qui multis postibus astans atteret humeros,
 petens frustra, non tripodas, neque lebetas;

τόν κ' εἴ μοι δόλῃς σταθμῶν ρυτῆρα λιπέσθαι
 σηκοχόρον τ' ἔμμεναι θαλλόν τ' ἐρίφοισι φορῆναι·
 225 καὶ χαν ὄρον πίνων μεγάλῃν ἐπιγουνίδα θεῖτο.
 Ἄλλ' ἐπεὶ οὖν δὴ ἔργα κακά' ἔμμεθεν, οὐκ ἐβελήσει
 ἔργον ἐποίγεσθαι, ἀλλὰ πτώσων κατὰ δῆμον
 βοῦλεται αἰτίζων βόσκειν ἦν γαστέρ' ἀναλτον.
 Ἄλλ' ἔκ τοι ἔρέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 230 αἴ κ' ἔλθῃ πρὸς δῶματ' Ὀδυσσεύς θεῖοιο,
 πολλὰ οἱ ἀμφὶ κάρη σφέλα ἀνδρῶν ἐκ παλαμῶν
 πλευραὶ ἀποτρίψουσιν δόμον κατὰ βαλλομένοιο.
 Ὡς φάτο· καὶ παριὼν λαῖ ἐνθορεν ἀφραδίῃσιν
 ἰσχυρῶ· οὐδὲ μὲν ἐκτὸς ἀταρπιτοῦ ἑστυζέλιξεν,
 235 ἀλλ' ἔμμεν ἀσφαλῶς· ὁ δὲ μερμήριζεν Ὀδυσσεύς,
 ἥ μὲ μεταίξας βοτάλῳ ἐκ θυμὸν ἔλοιτο
 ἢ πρὸς γῆν ἐλάσειε κάρη, ἀμφοῦδ' αἰέρας.
 Ἄλλ' ἐπετολμήσῃ, φρεσὶ δ' ἔσχετο· τὸν δὲ συδῶτης
 νείκεσ' ἐς ἀντα ἰδὼν μέγα δ' εὖζατο, χεῖρας ἀνασχών·
 240 Νύμφαι κρηναῖαι, κοῦραι Διὸς, εἰποτ' Ὀδυσσεύς
 ὕμ' ἐπὶ μῆρ' ἔκχε, καλύψας πῖνον δημῶ,
 ἀρνῶν ἡδ' ἐρίφων· τόδε μοι κρηνῆναι' ἐέλδωρ,
 ὡς ἔλθοι μὲν κείνος ἀνὴρ, ἀγάγοι δὲ ἐ δαίμων·
 τῷ κέ τοι ἀγλαίας γε διασκεδάσειεν ἀπάσας,
 245 τὰς νῦν ὑβρίζων φορέεις, ἀλαλήμενος αἰεὶ
 ἄστυ κατ'· αὐτὰρ μῆλα κακοὶ φθείρουσι νομῆες.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Μελάνθιος, αἰπόλος αἰγῶν·
 ὦ πόποι, οἷον ἔειπε κύων, ὀλοφύωα εἰδώς·
 τόν ποτ' ἐγὼν ἐπὶ νηὸς εὖσσελμοιο μελαίνης
 250 ἄξω τῇλ' Ἰθάκης, ἵνα μοι βίοντα πολὺν ἄλφοι.
 Αἶ γὰρ Τηλέμαχον βάλοι ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
 σήμερον ἐν μεγάροις ἢ ὑπὸ μνηστῆρσι δαμεῖη,
 ὡς Ὀδυσσῆ γ' ἐτλοῦ ἀπόλωτο νόστιμον ἦμαρ.
 Ὡς εἰπὼν τοὺς μὲν λίπεν αὐτοῦ, ἦκα χιόντας,
 255 αὐτὰρ ὁ βῆ· μάλα δ' ὦκα δόμους ἵκανεν ἀνακτος.
 Αὐτίκα δ' εἰσὼν ἔεν, μετὰ δὲ μνηστῆρσι καθίζεν,
 ἀντίον Εὐρυμάχου· τὸν γὰρ φιλέεσκε μέλιστα.
 Τῷ πάρα μὲν κρειῶν μοῖραν θέσαν, οἱ πονέοντο·
 σῖτον δ' αἰδοῖα ταμὴν παρέθηκε φέρουσα
 260 ἔδμεναι. Ἀγχίμολον δ' Ὀδυσσεύς καὶ Διὸς ἑφορβὸς
 στήτην ἐρχομένῳ· περὶ δὲ σφεας ἤλυθ' ἰωὴ
 φόρμιγγος γλαφυρῆς· ἀνὰ γὰρ σφισι βάλλετ' αἰδέϊεν
 Φημίος· αὐτὰρ ὁ χειρὸς ἑλὼν προσέειπε συδῶτην·
 Εὐμαί, ἧ μάλα δὴ τάδε δῶματα καλ' Ὀδυσσεύς·
 265 ρεία δ' ἀρίγνωτ' ἐστὶ καὶ ἐν πολλοῖσιν ἰδέσθαι.
 Ἐξ ἐτέρων ἕτερ' ἐστίν· ἐπήσκηται δέ οἱ αὐλὴ
 τοίχῳ καὶ θριγκοῖσι, θύραι δ' εὐερχαῖες εἰσὶν
 δικλίδες· οὐκ ἂν τίς μιν ἀνὴρ ὑπεροπλίσσαιτο.
 Γινώσκω δ', ὅτι πολλοὶ ἐν αὐτῷ δαῖτα τίθενται
 270 ἄνδρες· ἐπεὶ κνίσῃ μὲν ἀνήνοθεν, ἐν δὲ τε φόρμιγξ
 ἠπύει, ἣν ἄρα δαιτὶ θεοὶ ποίησαν ἑταῖρην.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφηρ, Εὐμαῖε συδῶτα·
 ρεῖ' ἔγνω· ἐπεὶ οὐδὲ τὰ τ' ἄλλα πέρ ἐσσ' ἀνοήμων.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ φραζώμεθ', ἑπικῆ ἔσται τάδε ἔργα.
 275 Ἦ δ' σὺ πρῶτος ἐσελθε δόμους εὐναϊεσσόντας,
 εὖσεο δὲ μνηστῆρας, ἐγὼ δ' ὑπολείψομαι αὐτοῦ·

hunc si mihi dares stabulorum custodem ut-relinquam,
 chortisque-curator ut-sit, frondemque hardis ferat;
 tum serum bibens, magnum sibi femur eficeret.
 Sed quandoquidem sane opera mala didicit, non vult
 opus-rusticum obire, sed mendicans per populum
 mavult petendo pascere suum ventrem insatiabilem.
 Verum tibi edico, hoc vero et perfectum erit :
 si iverit ad aedes Ulyssis divini,
 multa ei circum caput *jacta* scabella virorum e manibus
 latera deterent per domum percussi.

Sic dixit, et accedens ei calce insultavit per-insipientiam
 in-coxam; nec-tamen ipsum a-semite deturbavit,
 sed is manebat firme; ac deliberabat Ulysses,
 utrum irruens baculo animum ei eriperet,
 an ad terram dejiceret caput, circa-solum sublato.
 Sed pertulit, animoque cohibuit-se; illum vero subulcus
 increpuit contra intuitus; valdeque precatus-est, manibus sub-
 latis :] Nymphæ fontanæ, filiæ Jovis, si-unquam Ulysses
 vobis femora combussit, cooperta pingui adipe,
 agnorum et hædorum, hoc mihi perficite votum,
 ut veniat quidem ille vir, adducat autem ipsum deus :
 ita tibi fastus utique dissipavit omnes,
 quos nunc contumeliosus fers, vagans semper
 per urbem; at pecudes mali perdunt pastores.

Hunc autem rursus allocutus-est Melanthius, pastor capra-
 rum :] dii boni! quale dixit canis, exitiosa sciens!
 quem aliquando ego in navi bonis-transtiris nigra
 agam longe ab-Ithaca, ut mihi opes multas *venditus* paret.
 Utinam enim Telemachum interficeret argenteo-arcu-Apollo
 sic hodie in ædibus, vel a procis domaretur,
 sicut Ulyssi quidem procul periit redivus dies.

Sic locutus, hos quidem liquit illic, lente euntes,
 at ipse abivit; valde autem celeriter ad aedes pervenit regis.
 Statim autem introivit, et inter procos consedit,
 e-regione Eurymachi; hunc enim diligebat maxime.
 Ei quidem carniū partem apposuerunt *ii* qui ministrabant;
 panem autem verecunda proma apposuit ferens,
 ad-comedendum. Prope vero Ulysses et divinus *subulcus*
 steterunt venientes; circumvenit autem ipsos sonus
 citharæ cavæ: nam illis incipiebat canere
 Phemius: atque ille manu prehensum allocutus-est *subul-*
 cum:] Eumæe, certe omnino hæc *sunt* aedes pulchræ Ulyssis:
 facile autem dignoscendæ sunt etiam inter multas visu.
 Ex aliis aliæ *ædes* sunt: instructa-est autem ei aula
 muro et septis: januæ vero bene-obseptæ sunt
 bifores; haud-quisquam eam vir insultaverit.
 Cognosco autem, quod multi in ipsa convivia instruant
 viri; quoniam nidor quidem ascendit, intus autem cithara
 sonat, quam utique convivio dii fecerunt sociam.

Hunc autem respondens allocutus-es, Eumæe *subulce* :
 facile nosti; quippe neque in-aliis quidem *rebus* es stultus.
 Sed age jam consultemus, quomodo futura-sint hæc opera.
 Vel tu primus ingredere aedes habitantibus-commodas,
 inferque-te procis; ego autem relinquer hic :

αἰ δ' ἐθέλεις, ἐπίμεινον, ἐγὼ δ' εἴμι προπάροιθεν·
 μηδὲ σὺ δηθύνειν, μήτις σ' ἔκτοσθε νοήσας
 ἢ βάλῃ ἡ ἐλάσῃ· τάδε σε φράζεσθαι ἄνωγα.
 290 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 γιγνώσκω, φρονέω· τάγε δὴ νοέοντι κελεύεις.
 Ἄλλ' ἔρχετο προπάροιθεν, ἐγὼ δ' ὑπολείφομαι αὐτοῦ.
 Οὐ γάρ τι πληγέων ἀδάημων οὐδὲ βολάων·
 τολμήεις μοι θυμὸς, ἐπεὶ κακὰ πολλὰ πέπονθα
 295 κύμασι καὶ πολέμῳ· μετὰ καὶ τόδε τοῖσι γενέσθω.
 Γαστέρα δ' οὐπὼς ἔστιν ἀποκρύφαι μεμαυῖαν,
 οὐλομένην, ἣ πολλὰ κάκ' ἀνθρώποισι δίδωσιν·
 τῆς ἔνεκεν καὶ νῆες εὐζυγοὶ ὀπλίζονται
 πόντον ἐπ' ἀτρέγγον, κακὰ δυσμενέεσσι φέρουσαι.
 290 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Ἄν δὲ κύων κεφαλὴν τε καὶ οὐατα κείμενος ἔσγεν,
 Ἄργος, Ὀδυσσεὺς ταλασίφρονος, ὃν δά ποτ' αὐτὸς
 θρέψε μὲν, οὐδ' ἀπόνητο· πάρος δ' εἰς Ἴλιον ἱρὴν
 ὤχετο. Τὸν δὲ πάροιθεν ἀγίνεσκον νέοι ἄνδρες
 295 αἶγας ἐπ' ἀγροτέρας ἡδὲ πρόκας ἡδὲ λαγυούς·
 δὴ τότε καίτ' ἀπόθετος ἀποιομένοιο ἀνακτος
 ἐν πολλῇ κόπρῳ, ἣ οἱ προπάροιθε θυράων
 ἡμιόνων τε βοῶν τε ἄλλας χέχυτ' ὄφρ' ἂν ἄγοιεν
 ὁμῶς Ὀδυσσεὺς τέμενος μέγα κοπρίσσοντες·
 300 ἐνθα κύων καίτ' Ἄργος, ἐνίπλευος κυνοραιστέων.
 Δὴ τότε γ', ὥς ἐνόησεν Ὀδυσσεύς ἐγγὺς ἰόντα,
 οὐρῇ μὲν β' ὄγ' ἔσθηνε καὶ οὐατα χάθβαλεν ἄμφω,
 ἄσπον δ' οὐκέτ' ἔπειτα δυνήσατο οἷο ἀνακτος
 ἔθεμεν· αὐτὰρ ὃ νοσφιν ἰδὼν ἀπομόρξατο δάκρυ,
 305 βεῖα λαθὼν Εὐμαιῶν· ἄφαρ δ' ἐρεῖνετο μῦθος·
 Εὐμαί, ἡ μάλα θαῦμα, κύων ὅδε καίτ' ἐνὶ κόπρῳ,
 καλὸς μὲν δέμας ἔστιν, ἀτὰρ τόδε γ' οὐ σάφα οἶδα,
 εἰ δὴ καὶ ταχὺς ἔσκε θεῖνι ἐπὶ εἶδει τῷδε,
 ἢ αὖτως, οἷοί τε τραπέζης κύνες ἀνδρῶν
 310 γίγνοντ'· ἀγλαίης δ' ἔνεκεν κομέουσιν ἀνακτες.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαίε συδῶτα·
 καὶ λίην ἀνδρὸς γε κύων ὅδε τῆλε θανόντος.
 Εἰ τοίοςδ' εἴη ἡμῶν δέμας ἡδὲ καὶ ἔργα,
 οἷόν μιν Τροίηνδες κίων κατέλειπον Ὀδυσσεύς,
 315 αἰψά κε θηήσαιο, ἰδὼν ταχυτῆτα καὶ ἀλκὴν.
 Οὐ μὲν γάρ τι φύγεσκε βαθείης βένθεσιν ὕλης
 κνώδαλον, ὅττι δίοιτο· καὶ ἔχνησι γὰρ περιήδη·
 νῦν δ' ἔχεται κακότῃτι· ἀναξ δέ οἱ ἄλλοι πάτρης
 ὦλετο· τὸν δὲ γυναικες ἀκηδέες οὐ κομέουσιν.
 320 Διμῶες δ', εὖτ' ἂν μηκέτ' ἐπικρατέωσιν ἀνακτες,
 οὐκέτ' ἔπειτ' ἐθέλουσιν ἐναίσια ἐργάζεσθαι.
 Ὅμῃσι γάρ τ' ἀρετῆς ἀποαίνονται εὐρύσπα Ζεὺς
 ἀνέρος, εὖτ' ἂν μιν κατὰ δούλιον ἤμαρ ἔλθῃσιν.
 Ὡς εἰπὼν εἰσῆλθε δόμους εὐναϊστάοντας·
 825 βῆ δ' ἰθὺς μεγάρῳ μετὰ μνηστῆρας ἀγαυούς.
 Ἄργον δ' αὖ κατὰ Μοῖρ' ἔλαθεν μέλανος θανάτοιο,
 αὐτίκ' ἰδόντ' Ὀδυσῆα εἰκοστῷ ἐνιαυτῷ.
 Τὸν δὲ πολλὸν πρῶτος ἰδε Τηλέμαχος θεοειδὴς
 ἐργόμενον κατὰ δῶμα συδῶτην· ὥκα δ' ἔπειτα
 330 νεῦσ', ἐπὶ οἷ καλέσας· ὃ δὲ παπτήνης ἐλε δίζρον

si vero vis, mane, egoque ibo prae :
 neu tu morare, ne-quis te extra conspicatus
 vel percutiat, vel pellat ; hæc te considerare jubeo.
 Huic autem respondit deinde audens divinus Ulysses :
 cognosco, sapio ; hæc jam intelligenti præcipis.
 Sed i prae, ego autem relinquo hic.
 Non enim omnino plagarum inscius sum, neque ictuum :
 patiens mihi animus, quoniam mala multa passus-sum
 undis et bello ; cum illis et hoc quoque fiat.
 Ventrem autem handquaquam licet abscondere avidum,
 perditum, qui multa mala hominibus dat :
 cujus gratia et naves bonis-transstris-instructæ armantur,
 pontum super infructuosum, mala inimicis ferentes.
 Sic hi quidem talia inter se dicebant.
 Atque canis caputque et aures jacens erexit,
 Argus, Ulyssis audentis-animi, quem quondam ipse
 nutritiv quidem, neque eo fruius-est ; prius vero ad Ilium sa-
 crum] abiit. Hunc autem antea ducere-solebant juvenes viri
 capras in silvestres, et cervos, et lepores :
 tum vero jacebat neglectus, absente domino,
 in multo stercore, quod ei ante fores
 mulorumque boumque abunde fusum-erat ; donec auferrent
 servi Ulyssis prædium magnum stercoraturi :
 illic canis jacebat Argus, plenus ricinorum.
 Tunc vero, ut agnovit Ulyssem prope stantem,
 cauda quidem iste adulatus-est, et aures dejecit ambas ;
 prope autem non-amplius tum potuit suum dominum
 venire : at hic seorsum conspicatus abstersit lacrimam,
 facile latens Eumæum ; statim autem interrogabat sermone :
 Eumæe, certe omnino mirandum, canis hic jacet in fimo ;
 pulcer quidem corpore est, at hoc non clare scio,
 si utique et velox fuerit cursu cum forma hac,
 an sic, quales quidem mensales canes virorum
 sunt ; deliciarum vero gratia eos nutriti domini.
 Hunc autem respondens allocutus-es, Eumæe subulce :
 et sane viri canis hic est procul mortui.
 Si talis esset nunc et corpore, atque etiam operibus,
 qualem ipsum Trojam profectus reliquit Ulysses,
 statim admirareris, conspicatus velocitatem et robur.
 Nequaquam enim effugiebat densæ in-profundis silvæ
 bellua, quamcumque egisset ; nam etiam vestigiis eas perquam-
 cognovit :] nunc autem tenetur malo : dominus vero seor-
 sum a-patria] periit ; hunc autem mulieres negligentes non
 curant.] Servi vero, quando non-amplius imperant domini,
 non-amplius postea volunt justa operari.
 Dimidium enim virtutis aufert late-sonans Jupiter
 viro, quando ipsum servilis dies corripuerit.
 Sic locutus, intravit ædes habitantibus-commodas ;
 ivit autem recta per-domum ad procos illustres.
 Argum vero deinde fatum occupavit atræ mortis,
 statim ut-viderat Ulyssem vigesimo anno.
 Longe autem primus vidit Telemachus deo-similis
 venientem per domum subulcum ; cito autem deinde ei
 inivit, ad se vocans : isque ubi-circumspererat, cepit œclam

χείμενον, ἔνθα δὲ δαιτρός ἐφίεσκε, κρέα πολλὰ
 δαιόμενος μνηστῆρσι, δόμον κατὰ δαινουμένοισιν·
 τὸν κατέθου φέρον πρὸς Τηλέμαχοιο τράπεζαν
 ἀντίον· ἔνθα δ' ἄρ' αὐτὸς ἐφέετο· τῷ δ' ἄρα κῆρυξ
 335 μοῖραν ἔλὼν ἐτίθει κανέου τ' ἐκ σίτον αἰείρας.
 Ἀγχίμολον δὲ μετ' αὐτὸν ἐδύσετο δώματ' Ὀδυσ-
 πτωχῷ λευγαλέω ἐναλίγκιος ἡδὲ γέροντι, [σεύς,
 σκηπτόμενος· τὰ δὲ λυγρὰ περὶ χροὶ εἴματα ἔστο.
 Ἴκε δ' ἐπὶ μελίνου οὐδοῦ ἔντοσσε θυράων,
 340 κλινάμενος σταθμῷ κυπαρισσίνῳ, ὃν ποτε τέκτων
 ἔξεσεν ἐπισταμένους καὶ ἐπὶ στάθμῃν ἵθυνεν.
 Τηλέμαχος δ' ἐπὶ οἱ καλῆσας προσέειπε συβώτην,
 ἄρτον τ' οὔλον ἔλὼν περικαλλέας ἐκ κανέοιο
 καὶ κρέας, ὅς οἱ χεῖρες ἔχ' ἀνδάνον ἀμφιβαλόντι·
 345 Δὸς τῷ ξείνῳ ταῦτα φέρον αὐτόν τε κέλευε
 αἰτίζειν μάλα πάντας ἐποیحόμενον μνηστῆρας·
 αἰδῶς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένῳ ἀνδρὶ παρεῖναι.
 Ὡς φάτο· βῆ δὲ συφορδός, ἐπεὶ τὸν μῦθον ἄκουσεν·
 ἀγγροῦ δ' ἰστάμενος ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν·
 350 Τηλέμαχος τοι, ξεῖνε, διδοὶ τάδε, καὶ σε κελεύει
 αἰτίζειν μάλα πάντας ἐποیحόμενον μνηστῆρας·
 αἰδῶ δ' οὐκ ἀγαθὴν φησ' ἔμμεναι ἀνδρὶ προῖκτη· [σεύς
 τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 Ζεῦ ἄνα, Τηλέμαχόν μοι ἐν ἀνδράσιν ὄλβιον εἶναι,
 355 καὶ οἱ πάντα γένοιθ', ὅσα φρεσὶν ᾔσι μενοινᾷ.
 Ἦ ῥα καὶ ἀμφοτέρῃσιν ἐδέξατο καὶ κατέθηκεν
 αὔθι, ποδῶν προπάροιθεν, ἀεικέλις ἐπὶ πῆρης.
 Ἦσθιε δ', ἔως δ' τ' αἰοῖδός ἐνὶ μεγάροισιν αἰδεῖν.
 Εὖθ' ὁ δεδεπνήκει, ὁ δ' ἐπαύετο θεῖος αἰοῖδός·
 360 μνηστῆρες δ' ὁμᾶδῃσαν ἀνὰ μέγαρ'. — Αὐτὰρ Ἀθήνη,
 ἄγχι παρισταμένη, Λαερτιάδῃν Ὀδυσῆα
 ὦτρυν', ὥς ἂν πύρνα κατὰ μνηστῆρας ἀγέροι
 γνοίη θ', ὅτινές εἰσιν ἐνάσιμοι, οἳ τ' ἀθέμιστοι·
 ἀλλ' οὐδ' ὅς τιν' ἔμελλ' ἀπαλεξήσειν κακότητος.
 365 Βῆ δ' ἵμεν αἰτήσων ἐνδέξια φῶτα ἔκαστον,
 πίντοσε χεῖρ' ὀρέγων, ὥς εἰ πτωχὸς πάλαι εἴη.
 Οἱ δ' ἑλεαίροντες δίδοσαν καὶ ἐθάμβεον αὐτόν·
 ἀλλήλους τ' εἶροντο, τίς εἴη καὶ πόθεν ἔλθοι.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Μελάνθιος, αἰπόλος αἰγῶν·
 370 Κέκλυτέ μευ, μνηστῆρες ἀγακλειτῆς βασιλείης,
 τοῦδε περὶ ξείνου· ἦ γάρ μιν πρόσθεν ὅπωπα.
 Ἦτοι μὲν οἱ δεῦρο συβώτης ἡγεμόνευεν·
 αὐτόν δ' οὐ σάφα οἶδα, πόθεν γένος εὖχεται εἶναι.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀντίνοος δ' ἔπασιν νεῖκεσσε συβώτην·
 375 ὦ ἀρίγυντε συβῶτα, τίη δὲ σὺ τόνδε πόλινδε
 ἦγαγες; ἡ οὐχ ἄλις ἡμῖν ἀλήμονές εἰσι καὶ ἄλλοι,
 πτωχοὶ ἄνιτροι, δαιτῶν ἀπολυμαντῆρες;
 ἦ ὄνοσαι, ὅτι τοι βίοντες κατέδουσιν ἀνακτος
 ἐνθάδ' ἀγειρόμενοι, σὺ δὲ καὶ ποθὶ τόνδ' ἐκάλεσσας;
 380 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαε συβῶτα·
 Ἀντίνο', οὐ μὲν καλὰ καὶ ἐσθλὸς ἐὼν ἀγορεύεις·
 τίς γὰρ δὴ ξεῖνον καλεῖ ἄλλοθεν αὐτὸς ἐπελθὼν
 ἄλλον γ', εἰ μὴ τῶν, οἱ δημιοεργοὶ ἔασιν,
 μάντιν ἢ ἱετῆρα κακῶν ἢ τέκτονα δοῦρον,

jacentem, ubi coquus insidere solebat, carnes multas
 distribuens procis, in domo convivantibus :
 hanc deposuit ferens ad Telemachi mensam
 ex-adverso ; ibi vero ipse insedit : ei autem deinde præco
 partem sumtam apposuit, e canistroque panem sublatum.

Proxime autem post illum ingressus est ædes Ulysses,
 mendico misero similis et seni,
 baculo innitens ; ac turpia circa corpus vestimenta induta
 erat.] Sedebat autem super fraxineum limen intra fores,
 acclinatus postli cupresso, quem quondam faber
 poliverat scite et ad perpendiculum exegerat.

Telemachus vero ad se vocatum allocutus est subulcum,
 panemque totum ubi-sumserat perpulcro ex canistro,
 et carnes, quantum ei manus capiebant comprehendenti :

Da hospiti hanc ferens, inquit, ipsumque jube
 mendicare prorsus omnes obeuntem procos :
 pudor autem non est bonus indigenti viro ut-adsit.

Sic dixit : ivit autem subulcus, postquam sermonem audierat ;] prope vero stans verba alata Ulyssi dixit :

Telemachus tibi, hospes, dat hæc, et te jubet
 mendicare, prorsus omnes obeuntem procos :
 pudorem autem non bonum dicit esse vero mendico.

Hunc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses :
 Jupiter rex, fac Telemachum mihi inter viros beatum esse ;
 et ei omnia fiant quæcunque mente sua agitat.

Dixit, et ambabus manibus accepit, et deposuit
 ibidem, ante pedes, turpi super pera.
 Comedebat autem, quamdiu cantor in ædibus canebat.

Quando ille cornaverat, tum cessavit divinus cantor ;
 proci vero tumultuati sunt per-ædes. At Minerva,
 prope astans, Laertiaden Ulysses
 concitavit, ut panes a procis colligeret,
 cognosceretque, quinam essent justi, quique injusti :
 sed neque sic quemquam exemtura erat malo.

Profectusque est ire petiturus dextrorsum a viro quoque,
 undique manum porrigens, tanquam si mendicus olim fuis-
 set.] Hi vero miserantes dabant, et admirabantur ipsum ;
 inter-seque interrogabant, quisnam esset, et unde venisset.
 His autem locutus est Melanthius, pastor caprarum :

Audite me, proci inclytæ reginæ,
 hoc super hospite ; profecto enim ipsum antea vidi :
 nempe ei huc subulcus dux-fuit :
 ipsum autem non clare scio, unde se genere profiteatur esse.

Sic dixit : Antinoo autem verbis objurgavit subulcum :
 o notissime subulce, cur vero tu hunc in-urbem
 duxisti ? an non satis nobis erroneus sunt et alii,
 mendici molesti, conviviorum contaminatores ?
 an parvi-pendis, quod tibi victum comedunt domini
 hic congregati, tu vero etiam alicunde hunc vocasti ?

Eum autem respondens allocutus es, Eumæe subulce :
 Antinoe, non quidem bona, etiamsi strenuus sis, loqueris :
 quis enim demum hospitem vocat aliunde ipse eum adiens,
 alium scilicet, nisi eorum aliquem, qui artifices sunt,
 vatem, vel medicum malorum, vel fabrum lignorum,

286 ἤ καὶ θέσπιν δοιδόν, ὃ κεν τέρπησιν αἰδῶν;
 οὗτοι γὰρ κλητοὶ γε βροτῶν ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν·
 πτωχὸν δ' οὐκ ἂν τις καλέοι, τρύζοντά ἐ αὐτόν.
 Ἄλλ' αἰεὶ χαλεπὸς περὶ πάντων εἰς μνηστῆρων
 δμῶσιν Ὀδυσσεύς, πέρι δ' αὖτ' ἔμοι' αὐτὰρ ὄρωγε
 300 οὐκ ἀλέγω, εἰς μοι ἐγέρων Πηνελόπεια
 ζῶει ἐνὶ μεγάροις καὶ Τηλέμαχος θεοειδής.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦνδ' α·
 σίγα, μή μοι τοῦτον ἀμείβεο πόλλ' ἐπέεσσιν·
 Ἀντίνοος δ' εἴωθε κακῶς ἐρεθιζόμενος αἰεὶ
 305 μύθοισιν χαλεποῖσιν, ἐποτρύνει δὲ καὶ ἄλλους.
 Ἦ βρά καὶ Ἀντίνοον ἔπια πτερρόεντα προσῆνδ' α·
 Ἀντίνο', ἧ μευ καλὰ πατὴρ ὥς κήδεαι υἱός,
 ὃς τὸν ξείνον ἄνωγας ἀπὸ μεγάροιο δέεσθαι
 μύθῳ ἀναγκαῖον· μὴ τοῦτο θεὸς τελέσειεν.
 400 Δός οἱ ἐλῶν' οὐ τοι φθονέω· κέλομαι γὰρ ἔγωγε·
 μήτ' οὖν μητέρ' ἐμὴν ἄζευ τόγε μήτε τιν' ἄλλον
 δμῶν, οἱ κατὰ δώματ' Ὀδυσσεύς θεῖοιο.
 Ἄλλ' οὐ τοι τοιοῦτον ἐνὶ στήθεσσι νόημα·
 αὐτὸς γὰρ φραγέμεν πολὺ βούλει αἱ δόμεν ἄλλω.
 405 Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος ἀπαμειβόμενος προσέειπεν·
 Τηλέμαχ' ὑπαγόρη, μένος ἄσχετε, ποῖον ἔειπες.
 Εἰ οἱ τόσσον ἅπαντες ὀρέξειαν μνηστῆρες,
 καὶ κέν μιν τρεῖς μῆνας ἀπόπροθεν οἶκος ἐρύκοι.
 Ὡς ἄρ' ἔφη· καὶ θρήνην ἐλὼν ὑπέφηνε τραπέζης
 410 κείμενον, ᾧ ῥ' ἔπεχεν λιπαροὺς πόδας εἰλαπινάζων.
 Οἱ δ' ἄλλοι πάντες δίδοσαν, πλησαν δ' ἄρα πῆρην
 σίτου καὶ κρειῶν· τάχα δὴ καὶ ἐμελλέν Ὀδυσσεύς,
 αὐτίς ἐπ' οὐδὲν ἴων, προικὸς γαῖεσθαι Ἀχαιῶν·
 στή δὲ παρ' Ἀντίνοον καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 415 Δός, φίλος· οὐ μὲν μοι δοκεῖς ὁ κακίστος Ἀχαιῶν
 ἔμμεναι, ἀλλ' ὀρίστος, ἔπει βασιλῆϊ ἰοικας.
 Τῷ σε χρὴ δόμεναι καὶ λῶϊον, ἧέ περ ἄλλοι,
 σίτου· ἐγὼ δέ κ' ἐπεὶ κλέω κατ' ἀπείρονα γαῖαν.
 Καὶ γὰρ ἐγὼ ποτε οἶκον ἐν ἀνθρώποισιν ἔνχιον
 420 δόλιχος ἀφνειὸν καὶ πολλὰκι δόσπον ἔλθῃ,
 τοίῳ ὁποῖος εἴοι καὶ ὅτευ χειρῆρ' ἔλθοι·
 ἦσαν δὲ δμῶες μάλα μυρίαι ἄλλα τε πολλὰ,
 οἷσιν τ' εὖ ζῳοῖσι καὶ ἀφνειοὶ καλέονται.
 Ἀλλὰ Ζεὺς ἀλάπαξε Κρονίων — ἤθελε γάρ που —
 425 ὃς μ' ἅμα ληίστηρσι πολυπλάγκτοισιν ἀνῆκεν
 Αἰγυπτόνδ' ἵεναι, δολιχὴν ὁδόν, ὅφρ' ἀπολοίμην·
 στήσα δ' ἐν Αἰγύπτῳ ποταμῷ νέας ἀμφιελάσας.
 Ἔνθ' ἦτο μὲν ἐγὼ καλὸν ἥρπας ἐταίρους
 αὐτοῦ πᾶρ νήεσσι μένεναι καὶ νῆας ἐρυσθαί·
 430 ὁππῆρας δὲ κατὰ σκοπιάς ὤτρυνα νέεσθαι.
 Οἱ δ' ὕβρει εἴζαντες, ἐπισπόμενοι μένει σφῶ,
 αἶψα μάλ' Αἰγυπτίῳ ἀνδρῶν περικαλλέας ἀγροῦς
 πόρθεον, ἐκ δὲ γυναῖκας ἄγον καὶ νήπια τέκνα
 αὐτοὺς τ' ἔκτεινον· τάχα δ' ἐς πόλιν ἵκετ' αὐτή.
 435 Οἱ δὲ βοῆς ἀτόντες ἅμ' ἧοί φαινομένην
 ἦλθον· πλῆτο δὲ πᾶν πεδῖον πεζῶν τε καὶ ἵππων
 χαλκοῦ τε στεροπῆς· ἐν δὲ Ζεὺς τερπικέραυνος
 φῦζαν ἐμοῖς ἐτάροισι κακὴν βάλαν, οὐδὲ τις ἐτλη

vel etiam divinum cantorem, qui delectet canens?
 hi enim vocati utique *sunt* hominum super immensa terra :
 mendicium vero nemo vocarit, attritum se ipsum.
 Sed semper difficilis super omnes et procos
 servis Ulyssis, præcipue vero mihi ; at ego
 non curo, quamdiu mihi prudens Penelope
 vivit in ædibus, et Telemachus deo-similis.
 Illum autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
 est :] tace, ne mihi huic responde multum verbis ;
 Antinous autem consuevit male irritare semper
 verbis asperis, incitatque etiam alios.
 Dixit, et Antinous verbis alatis allocutus-est :
 Antinoe, profecto me bene, pater sicuti filium, curas,
 qui *me* hospitem jubes a domo pellere
 verbo violento : ne hoc deus perfecerit !
 Da ei *aliquid* sumtum ; non tibi invidio ; jubeo enim ego :
 neu jam matrem meam verere hac-*in-re*, neu quemquam
 alium] servorum, qui in ædibus *sunt* Ulyssis divini.
 Sed non tibi talis est in pectoribus cogitatio :
 ipse enim comedere multo mavis, quam dare alii.
 Illum autem rursus Antinous respondens allocutus-est :
 Telemache altioque, animo indomite, quale dixisti !
 Si ei tantum omnes præberent proci,
 etiam ipsum tres menses procul-hinc domus detineret.
 Sic igitur dixit ; et scabellum prehensum ostendit-desub
 mensa,] jacens, cui quidem imponebat nitidos pedes epulans.
 Ceteri autem omnes dabant impleveruntque inde peram
 pane et carnibus : cito sane et erat Ulysses,
 rursus ad limen profectus, dona gustaturus Achivorum :
 stetit autem juxta Antinoun, et ipsum sermone allocutus-
 est :] Da, amice, haud quidem mihi videris pessimus Achi-
 vorum] esse, sed optimus, quoniam regi similis-es.
 Ideo te oportet dare, et melius, quam alii quidem,
 de-pane ; ego autem te laudabo per immensam terram.
 Etenim ego aliquando domum inter homines habitabam
 beatus divitem, et sæpe dabam erroni
 tali, qualiscunque esset, et cujuscunque *rei* indigens venis
 set :] erant autem *mihi* servi valde plurimi, aliaque multa,
 quibus quidem bene vivunt *homines*, et divites vocantur.
 Sed Jupiter pessumdedit Saturnius (voluit enim fere),
 qui me cum latronibus multivagis impulit
 in-Ægyptum ire, longum iter, ut perirem :
 statui vero in Ægypto fluvio naves utrinque-recuras.
 Tunc quidem ego hortabar dilectos socios
 illic apud naves ut-manerent et naves tuerentur ;
 speculatores autem ad speculas jussi ire.
 Hi vero insolentiæ cedentes, obsecuti impetui suo,
 cito admodum Ægyptiorum virorum perpulcros agros
 populabantur, ac mulieres abducebant et infantes liberos,
 ipsosque interficiebant : cito vero in-urbem pervenit clamor.
 Illi autem clamorem audientes simul cum aurora apparente
 venerunt ; impletusque-est totus campus peditibusque et
 equis,] ærisque fulgore : Jupiter autem gaudens-fulmine
 fugam meis sociis malam immisit ; nec quisquam sustinuit

- στῆναι ἐναντίβιον· περὶ γὰρ κακὰ πάντοθεν ἔσται.
 410 Ἐνθ' ἡμέϊον πολλοὺς μὲν ἀπέκτανον ὀξέϊ χαλκῷ,
 τοὺς δ' ἀναγον ζωοὺς σφίσιν ἐργάζεσθαι ἀνάγκη.
 Αὐτὰρ ἔμ' ἐς Κύπρον ξείνω δόσαν ἀντίασαντι,
 Διμήτορι Ἰασίδῃ, ὃς Κύπρου Ἰφι ἀνασεν·
 ἐνθεν δὴ νῦν δεῦρο τὸδ' ἔγω, πῆματα πάσχω.
 415 Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος ἀπαμείβετο φώνησέν τε·
 τίς δάμῳν τὸδε πῆμα προσήγαγε, δαιτὸς ἀνίην;
 στῆθ' οὕτως ἐς μέσσον, ἐμῆς ἀπάνευθε τραπέζης,
 μὴ τάχα πικρὴν Αἴγυπτον καὶ Κύπρον ἔχαι·
 ὥς τις θαρσαλέος καὶ ἀναιδὴς ἔσσι προίκτης.
 420 Ἐξείρης πάντεσσιν παρίστασαι· οἱ δὲ διδοῦσιν
 μαψιδίῳ· ἐπεὶ οὔτις ἐπίσχεσις οὐδ' ἐλεητὺς
 ἀλλοτρίων χάρισασθαι, ἐπεὶ πάρα πολλὰ ἐκάστω.
 Τὸν δ' ἀναχωρήσας προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 ὦ πόποι, οὐκ ἄρα σοί· ἐπὶ εἶδει καὶ φρένες ἦσαν·
 425 οὐ σύγ' ἂν ἐξ οἴκου σὺ ἐπιστάτῃ οὐδ' ἄλα δοίης,
 ὃς νῦν ἀλλοτρίοισι παρήμενος οὔτι μοι ἔτλης
 αἰτοῦ ἀποπροελὼν δόμεναι· τὰ δὲ πολλὰ πάρεστιν.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀντίνοος δ' ἐχολώσατο κηρόθι μᾶλλον
 καὶ μιν ὑπόδρα ἰδὼν ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 430 Νῦν δὴ σ' οὐκέτι καλὰ δι' ἐκ μεγάροιο γ' οἶω
 ἄψ ἀναχωρήσειν, ὅτε δὴ καὶ οὐείδεα βάζεις.
 Ὡς ἄρ' ἔφη· καὶ θρήνων ἐλὼν βάλε δεξιὸν ὦμον,
 πρυμνότατον κατὰ νῶτον· ὃ δ' ἐστάθη ἤυτε πέτρη
 ἐμπεδον· οὐδ' ἄρα μιν σῆλιν βέλος Ἀντινόοιο·
 435 ἀλλ' ἀέων κίνησε κάρη, κακὰ βυσσοδομεῦων.
 Ἄψ δ' ὅγ' ἐπ' οὐδὸν ἰὼν κατ' ἄρ' ἔζετο, καὶ δ' ἄρα πῆρην
 θῆκεν εὐπλείην· μετὰ δὲ μνηστῆρσιν ἔλειπεν·
 Κέκλυτέ μευ, μνηστῆρες ἀγακλειτῆς βασιλείης,
 ὅρρ' εἶπω τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 440 Οὐ μὰν οὗτ' ἄχος ἐστὶ μετὰ φρεσὶν οὔτε τι πένθος,
 ὅππότε ἀνὴρ περὶ οἷσι μαχεϊόμενος κτεάτεσσιν
 βλήσεται, ἢ περὶ βουσὶν ἢ ἀργεννῆς ὄτεσσιν·
 αὐτὰρ ἔμ' Ἀντίνοος βάλε γαστέρος εἵνεκα λυγρῆς,
 οὐλομένης, ἢ πολλὰ κακὰ ἀνθρώποισι δίδωσιν.
 445 Ἄλλ' εἰ που πτωγῶν γε θεοὶ καὶ Ἑρινύες εἰσιν,
 Ἀντίνοον πρὸ γάμοιο τέλος θανάτοιο κιχέη.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος προσέφη, Εὐπίθεος υἱός·
 ἔσθ' ἢ ἐκῆλος, ζεῖνε, καθήμενος, ἢ ἀπιθ' ἄλλῃ·
 μὴ σε νέοι διὰ δώματ' ἐρύσσωσ', οἷ' ἀγορεύεις,
 450 ἢ τοδὸς ἢ καὶ χειρὸς, ἀποδρύψωσι δὲ πάντα.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ὑπερφίαλως νεμέσσαν·
 ὧδε δὲ τις εἶπασκε νέων ὑπερνηροέωντων·
 Ἀντίνο', οὐ μὲν καλ' ἔβαλες δύστηνον ἀλήτην,
 οὐλόμεν· εἰ δὴ πού τις ἐπουράνιος θεὸς ἐστίν.
 455 Καί τε θεοὶ ξείνοισιν εὐκότες ἀλλοδαποῖσιν,
 παντοιοὶ τελέθοντες, ἐπιστρωφῶσι πόληας,
 ἀνθρώπων ὕβριν τε καὶ εὐνομήν· ἐφορῶντες.
 Ὡς ἄρ' ἔφην μνηστῆρες· ὃ δ' οὐκ ἐμπαίζετο μύθων.
 Τηλέμαχος δ' ἐν μὲν κραδίῳ μέγα πένθος ἔειπεν
 460 βλημένον· οὐδ' ἄρα δάκρυ χαμαὶ βάλεν ἐκ βλεφάροισιν,
 ἀλλ' ἀέων κίνησε κάρη, κακὰ βυσσοδομεῦων.
 Τοῦ δ' ὅς οὖν ἤκουσε περίφρων Πηνελόπεια

consistere contra; circum enim mala undique stabant.
 Ibi nostrum multos quidem interfecerunt acuto aere,
 alios vero abduxerunt vivos sibi operaturos necessitate.
 At me in Cyprum hospiti dederunt obviam-facto,
 Dmetori Iasidae, qui Cypro potenter imperabat:
 inde demum nunc huc venio, damna patiens.

Huic autem rursus Antinous respondit, dixitque:
 quis deus hanc pestem adduxit, convivii molestiam?
 sta sic in medium profectus, mea procul a mensa,
 ne cito in-amaram Aegyptum et Cyprum venias:
 adeo quidam audax et impudens es mendiculus.
 Ordine omnibus astas: hi autem dant
 temere; quia nulla est parsimonia, nec miseratio
 de-aliens largiendi; quoniam adsunt multa cuique.

Hunc autem retrogressus allocutus est ingeniosus Ulysses.
 dii boni! haud ergo tibi cum forma etiam mens erat:
 non tu sane ex domo tuo supplicii vel salem dares,
 qui nunc alienis assidens, haud-quicquam mihi sustinasti
 de-pane delibatum dare; multa autem adsunt.

Sic dixit; Antinous vero iratus est in-corde magis,
 et ipsum torve intus verbis alatis allocutus est:

Nunc jam te non-amplius bene ex domo certe puto
 retro cessurum, quandoquidem jam et opprobria dicis.

Sic dixit; et scabello prehensio ei ferit dextrum humerum,
 extimum in dorsum: is autem stetit tanquam rupes,
 firmiter; nec sane ipsum commovit ictus Antinoi;
 sed tacite movit caput, mala profunde-cogitans.

Rursus autem ad limen profectus desidebat, atque inde pe-
 ram] deposuit bene-plenam: inter procos vero locutus est.

Audite me, proci inclytae reginae,
 ut dicam, quae me animus in pectoribus jubet.
 Nequaquam quidem dolor est in mente, neque omnino luctus,
 quando vir, pro suis pugnans possessionibus,
 percutitur, vel pro bovis, vel candidis ovibus:
 at me Antinous percussit ventrem ob malum,
 perditum, qui multa mala hominibus dat.
 Sed sicubi mendicorum quidem dii et Erinnyes sunt,
 Antinonem ante nuptias finis mortis deprehendat.

Hunc autem rursus Antinous allocutus est, Eupithei filius:
 comedere tranquillus, hospes, sedens, aut abi alio;
 ne te juvenes per sedes trahant, qui talia loquaris,
 vel pede, vel etiam manu; lacerant autem totum.

Sic dixit: illi vero omnes vehementer indignati sunt;
 sic autem aliquis dicebat juvenum superbientium:

Antinoe, non bene quidem percussisti infelicem erroem,
 perditum; si forte quis coelestis deus sit!
 Etenim dii, hospitibus similes peregrinis,
 omnimodos se-ferentes, versantur per urbes,
 hominum insolentiamque et aequitatem inspicientes.

Sic igitur dicebant proci: ille autem non curabat verba;
 Telemachus vero in corde quidem magnum luctum alebat
 de-percussio; nec tamen lacrimam humi demisit et palpebris,
 sed tacite movit caput, mala profunde-cogitans.

Hunc autem postquam audiverat prudens Penelope

βλημένον ἐν μεγάρῳ, μετ' ἄρα δμῳῇσιν ἔειπεν·

105 Αἶθ' οὕτως αὐτόν σε βάλοι κλυτότοξος Ἀπόλλων.

Τὴν δ' αὖτ' Εὐρύνομή ταμὴν πρὸς μῦθον ἔειπεν·

Εἰ γὰρ ἐπ' ἀρῇσιν τέλος ἡμετέρῃσι γένοιτο·
οὐκ ἂν τις τούτων γε ἐθύρονον ἦώϊ κοιτο.

Τὴν ᾧ αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·

μαῖ', ἐχθροὶ μὲν πάντες, εἴπει κακὰ μηχανώονται·

110 Ἀντίνοος δὲ μάλιστα μελαίνῃ Κηρὶ ἔοικεν.

Ξεινός τις δύστηνος ἀλητεύει κατὰ δῶμα,

ἀνέρας αἰτίζων· ἀρηρησσύνη γὰρ ἀνώγει·

ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐνέπλησάν τ' ἔδωσάν τε·

οὗτος δὲ θρήνῳ πρυμνὸν βάλε δεξιὸν ὤμων.

115 Ἡ μὲν δρ' ὥς ἀγόρευε μετὰ δμῳῇσι γυναῖξιν,

ἡμένη ἐν θαλάμῳ· ὃ δ' ἐδέειπνε διὸς Ὀδυσσεύς·

ἡ δ' ἐπὶ οἷ καλῆσασα προσηύδα διὸν ὀυροβόν·

Ἔρχεο, δῖ' Εὐμαίε, κίων τὸν ξείνον ἀνωχθε

ἄθήμεν, ὅφρα τί μιν προσπύξωμαι ἢ δ' ἐρύωμαι,

120 εἰ που Ὀδυσσεὺς ταλασίφρονος ἡλὲ πέπυσται

ἢ ἴδεν ὀφθαλμοῖσι· πολυπλάγκτω γὰρ ἔοικεν.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαίε συδῶτα·

εἰ γὰρ τοι, βασιλεία, σιωπήσειαν Ἀχαιοί·

οἳ ὅγε μυθεῖται, θέλγοιτό κέ τοι φίλον ἦτορ.

125 Τρεῖς γὰρ δὴ μιν νύκτας ἔχον, τρία δ' ἡματ' ἔρυξα

ἐν κλισίῃ· πρῶτον γὰρ ἐμ' ἔκτο νηὸς ἀποδράς·

ἀλλ' οὕτω κακότητι διήνυσεν ἦν ἀγορεύων.

Ὡς δ' ὅτ' αἰὶδὸν ἀνὴρ ποτιδέρκεται, ὅτε θεῶν ἔξ

αἰδεῖται δεδαῶς ἔπει· ἡμερόνεντα βροτοῖσιν,

130 τοῦ δ' ἄμωτον μεμάασιν ἀκούμεν, ὀππότ' αἰεὶ δὴ·

ὥς ἐμὲ κείνος ἐβηλεγ παρήμενος ἐν μεγάροισιν.

Φησὶ δ' Ὀδυσσεὺς ξείνος πατρώϊος εἶναι,

Κρήτη ναιετάων, θβὶ Μίνωος γένος ἐστίν.

Ἔνθεν δὴ νῦν δεῦρο τόδ' ἔκτο πῆματα πάσχων,

135 προσπροκυλινδόμενος· στεῦται δ' Ὀδυσσεὺς ἀκοῦσαι.

ἀγγρῷ Θεσπρωτῶν ἀνδρῶν ἐν πίνον δήμῳ,

ζωῶ· πολλὰ δ' αἶγι κειμήλια δνδς δόμενδε.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·

ἔρχεο, δεῦρο κάλεσσον, ἦν' ἀντίον αὐτὸς ἐνίσπη.

140 Οὗτοι δ' ἡ δὲ θυρήσι καθήμενοι ἐψίασάντων

ἢ αὐτοῦ κατὰ δῶματ'· ἐπεὶ σφίσι θυμὸς ἐύφρων.

Αὐτῶν μὲν γὰρ κτήματ' ἀκήρατα κεῖτ' ἐνὶ οἴκῳ,

σίτος καὶ μέθυ ἡδύ· τὰ μὲν οἰκῆς ἔδουσιν

οἱ δ' εἰς ἡμέτερον πωλεύμενοι ἡματα πάντα,

145 βούς ἱερεύοντες καὶ δῖς καὶ πίνοντας αἶγας,

εἰλαπνιάζουσιν πίνουσι τε αἰθῶπα οἶνον,

μαψιδίως· τὰ δὲ πολλὰ κατάνετα. Οὐ γὰρ ἐπ' ἀνὴρ,

οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσκεν, ἀρῆν ἀπὸ οἴκου ἀμύναι.

Εἰ δ' Ὀδυσσεὺς ἔλθοι καὶ ἔκοιτ' ἐς πατρίδα γαῖαν,

150 αἰψὰ κε σὺν ᾧ παιδὶ βίας ἀποτίσεται ἀνδρῶν.

Ὡς φάτο· Τηλέμαχος δὲ μέγ' ἔπαρεν· ἀμφὶ δὲ

σμερδαλέον κονάθησε· γέλασσε δὲ Πηνελόπεια· [δῶμα

αἰψα δ' ἄρ' Εὐμαίων ἔπειτα περόνεντα προσεύδα·

Ἔρχεο μοι, τὸν ξείνον ἐναντίον ὅδε κάλεσσον.

155 Οὐχ ὁράας, ὅ μοι υἱὸς ἐπέπταρε πᾶσιν ἔπεσιν;

τῷ καὶ οὐκ ἀτελὴς θάνατος μνηστῆρσι γένοιτο,

percutsum in domo, inter ancillas proinde dixit :

Utinam sic ipsum te percuteret inclytus-arcu Apollo.

Hanc autem rursus Eurynome oeconomia sermone allocuta-
est:] Si enim votis exitus nostris adesset,
haud quisquam horum ad-Auroram pulcro-solio perveniret.

Hanc autem rursus allocuta-est prudens Penelope :
nutrix, inimici quidem *sunt* omnes, quoniam mala machinan-
tur:] Antinous vero maxime atræ morti similis-est.
Hospes quidam infelix vagatur per domum,
a-viris petens; egestas enim *eum* jubet;
ibi ceteri quidem omnes impleveruntque, dederuntque;
hic autem scabello ei extimum percussit dextrum humerum.

Hæc quidem sic loquebatur inter famulas mulieres,
sedens in thalamo; at cornabat divinus Ulysses :
illa autem ad-se vocatum allocuta-est divinum subulcum :
Vade, divine Eumææ, profectus hunc hospitem jube
venire, ut aliquatenus ipsum conveniam et interrogem,
sicubi de-Ulyssæ audentis-animi vel audiverit,
vel *eum* viderit oculis : multivago enim similis-est.

Hanc autem respondens allocutus-es, Eumææ subulce :
utinam enim tibi, regina, tacerent Achivi :
qualia hic loquitur, *his* mulceretur tibi carum cor.
Tres enim jam ipsum noctes habui, tres autem dies detinui
in casa : primum enim ad-me venit, a-nave aufugiens ;
sed nondum calamitatem absolvit suam narrans.
Sicut autem quando cantorem vir aspicit, qui ex diis
canit doctus carmina delectabilia mortalibus,
hunc autem insatiabiliter cupiunt audire, quando canit :
sic me ille mulcebat assidens in ædibus.
Dicit autem se Ulyssæis hospitem paternum esse,
in-Creta habitantem, ubi Minois genus est.
Inde jam nunc huc venit ærumnas patiens,
supplex-provolutus : affirmat autem de-Ulyssæ se audivisse,
prope *versante*, Thesprotorum virorum in ubere populo,
vivo : multas autem ducit res-pretiosas suam ad-domum.

Hunc autem rursus allocuta-est prudens Penelope :
vade, huc *eum* voca, ut coram ipse dicat.
Hi autem vel in-foribus sedentes delectentur,
vel illic in ædibus : quippe ipsis animus lætus est.
Ipsorum etenim possessiones integræ repositæ-sunt in domo
cujusque,] panis et vinum dulce : ea quidem domestici *ipso-*
rum edunt :] ipsi vero in nostram *domum* divertentes dies
omnes,] boves maciantes, et oves, et pingues capras,
epulantur, bibuntque nigrum vinum,
temere; plurima autem absumentur. Non enim adest vir,
qualis Ulysses erat, malum a domo qui-arceat.
Sin autem Ulysses redierit et pervenerit in patriam terram,
statim cum suo filio injurias ulciscetur virorum.

Sic dixit : Telemachus autem alte sternuit ; circumque do-
mus] horrendum resonuit : risit vero Penelope ;
statimque deinde Eumæum verbis alatis allocuta-est :

Vade mihi, hospitem coram huc voca.

Nonne vides, quod mihi filius sternuit-ad omnia verba?
ideo etiam non imperfecta mors procis fuerit,

πᾶσι μάλ', οὐδὲ κέ τις θάνατον καὶ Κῆρας ἀλύζοι.
 Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 αἱ χ' αὐτὸν γνῶναι νημερτέα πάντ' ἐνέποντα,
 650 ἔσσω μιν χλαῖνάν τε χιτῶνά τε, εἴματα καλά.
 Ὡς φάτο· βῆ δὲ συφορβός, ἐπεὶ τὸν μῦθον ἄκουσεν·
 ἀγχού' ὁ ἱσταμένος ἔπειτα περὶνέτα προσηύδα·
 Ξεῖνε πάτερ, καλέει σε περίφρων Πηνελόπεια,
 μήτηρ Τηλεμάχοιο· μεταλλῆσαι τί ἐθυμός
 655 ἀμφὶ πόσει κέλεται, καὶ κῆδά περ πεπαυμένη.
 Εἰ δέ κέ σε γνοίῃ νημερτέα πάντ' ἐνέποντα,
 ἔσσει σε χλαῖνάν τε χιτῶνά τε, τῶν σὺ μάλιστα
 χρηρίζεις· σίτον δὲ καὶ αἰτίζων κατὰ δῆμον,
 γαστέρα βοσκήσεις· δώσει δέ τοι, ὅς κ' ἐθέλῃσιν.
 660 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 Εὐμαι', αἰψά κ' ἐγὼ νημερτέα πάντ' ἐνέποιμι
 κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρονι Πηνελοπείῃ·
 ὅλα γὰρ εὖ περὶ καίνου, θυμὴν δ' ἀνεδέγμεθ' οἰζύν.
 Ἀλλὰ μνηστήρων χαλεπῶν ὑποδείδι' ὄμιλον,
 665 τῶν ὕβρις τε βίη τε σιδήρεον οὐρανὸν ἔχει.
 Καὶ γὰρ νῦν, ὅτε μ' οὗτος ἀνὴρ κατὰ δῶμα κión·τα
 οὔτε κακὸν βέξαντα βαλὼν ὀδύνῃσιν ἔδωκεν,
 οὔτε τι Τηλέμαχος τόγ' ἐπῆρκεσεν οὔτε τις ἄλλος.
 Τῷ νῦν Πηνελόπειαν ἐνὶ μεγάροισιν ἄνωχθι
 670 μέναι, ἐπειγομένην περ, ἐς ἥλιον καταδύντα·
 καὶ τότε μ' εἰρέσθω πόσις περί νόστιμον ἦμαρ,
 ἄσσοτέρω καθίσασα παρὰ πυρί· εἴματα γάρ τοι
 λύγρ' ἔγω· ὅσθα καὶ αὐτός, ἐπεὶ σε πρῶθ' ἰκέτευσα.
 Ὡς φάτο· βῆ δὲ συφορβός, ἐπεὶ τὸν μῦθον ἄκουσεν.
 675 Τὸν δ' ὑπὲρ οὐδοῦ βάνα προσηύδα Πηνελόπεια·
 Οὐ σύγ' ἄγε, Εὐμαιε· τί τοῦτ' ἐνόησεν ἀλήτης;
 ἦ τίνα που δέϊσας ἐξαΐσιον ἡὲ καὶ ἄλλως
 αἰδεῖται κατὰ δῶμα; κακὸς δ' αἰδοῖος ἀλήτης.
 Τῇ δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαιε σὺβῶτα·
 680 μυθεῖται κατὰ μοῖραν, ἅπερ κ' οἴοιτο καὶ ἄλλος,
 ὕβριν ἄλυσκάζων ἀνδρῶν ὑπερηνορέοντων.
 Ἀλλὰ σε μέναισι ἄνωγεν ἐς ἥλιον καταδύντα.
 Καὶ δέ σοι ὦδ' αὐτῇ πολὺ κάλλιον, ᾧ βασίλεια,
 οἴην πρὸς ξείνον φάσθαι ἔπος ἡδ' ἐπακοῦσαι.
 685 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 οὐκ ἄφρων ὁ ξείνος δέεται, ὅπερ ἂν εἴῃ·
 οὐ γὰρ πού τινες ὦδε καταθητῶν ἀνθρώπων
 ἀνέρες ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανώνονται.
 Ἡ μὲν ἄρ' ὅς ἀγόρευεν· δ' δ' ᾤχετο δῖος ὑφορβός
 690 μνηστήρων ἐς ὄμιλον, ἐπεὶ διεπέραδε πάντα.
 Αἰψά δὲ Τηλέμαχον ἔπειτα περὶνέτα προσηύδα,
 ἄγγι σῶν κεφαλῇ, ἵνα μὴ πευθοῖσθ' οἱ ἄλλοι·
 ὦ φίλ', ἐγὼ μὲν ἄπειμι, σῶας καὶ κείνα φυλάξων,
 σὸν καὶ ἐμὸν βίον· σοὶ δ' ἐνθάδε πάντα μελόντων.
 695 Αὐτὸν μὲν σε πρῶτα σάω καὶ φράζω θυμῷ,
 μή τι πάθῃς· πολλοὶ δὲ κακὰ φρονέουσιν Ἀχαιῶν·
 τοὺς Ζεὺς ἐξολέσειε πρὶν ἤμιν πῆμα γενέσθαι.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦδ'·
 ἔσσεται οὕτως, ἅττα· σὺ δ' ἔργω δειλιήσας·
 700 ῥῶθιν δ' ἵεναι καὶ ἄγεαι ἱερῆϊα καλά·

omnibus prorsus, nec quisquam mortem et fatum evitavit.
 Aliud autem tibi dicam, tu vero in mente reconde tua:
 si ipsum cognovero vera omnia dicentem,
 induam ipsum lænaque tunicaque, vestimentis pulcris.

Sic dixit: ivit vero subulcus, postquam sermonem audierat;] propeque stans verbis alatis *Ulyssem* allocutus est:

Hospes pater, vocat te prudens Penelope,
 mater Telemachi; sciscitari aliquid ipsam animus
 de marito jubet, quamvis dolores passa sis.
 Si vero te cognoverit vera omnia dicentem;
 induet te lænaque tunicaque, quibus tu maxime
 indiges; panemque etiam petens per populum
 ventrem pasces: dabit vero tibi quicunque voluerit.

Hunc autem rursus allocutus-est audens divinus *Ulysses*:
 Eumæe, statim ego vera omnia dicam
 filiae Icarii, prudenti Penelopæ:
 novi enim bene de illo, parem autem sustinimus acrumnam.
 Sed procorum difficilium subtimeo cætum;
 quorum injuriaque visque ad-ferreum cælum pervenit.
 Etenim nunc, quando me hic vir per domum euntem,
 nihil mali quum-fecerim, percussum doloribus dedit,
 neque omnino Telemachus hoc prohibuit, nec quisquam alius.
 Ideo nunc Penelopen in ædibus hortare
 ut-maneat, festinans licet, in solis occasum:
 et tunc me interroget mariti de redivis die,
 propius ubi-collocarit ad ignem; vestimenta etenim
 mala habeo; nosti et ipse, quoniam te primum supplex-adii

Sic dixit: ivit autem subulcus, ut hunc sermonem audierat.] Eum verosuper limen profectum allocuta-est Penelope:

Non tu *eum* ducis, Eumæe? quid hoc in-animum-inducit
 erro? utrū aliquem fere veritus supra-modum, an et aliter
 verecundatur in domo? malus autem est verecundus mendic-
 us.] Hanc autem respondens allocutus-es, Eumæe subulcus:
 loquitur apposite, quæ quidem existimaret etiam alius,
 contumeliam vitans virorum superbientium.
 Sed te manere hortatur in solis occasum.
 Et vero tibi sic ipsi *erit* multo melius, o regina,
 solam ad hospitem loqui verbum et ei auscultare.

Hunc autem rursus allocuta-est prudens Penelope:
 non insipiens hic hospes suspicatur, quicunque demum sit;
 non enim usquam ulli sic mortalium hominum
 viri insolentes injusta machinantur.

Illa quidem sic locuta-est; sed abibat divinus subulcus
 procorum in cætum, postquam dixerat omnia.
 Statim autem Telemachum verbis alatis allocutus-est,
 prope admoto capite, ut ne audirent ceteri:

O dilecte, ego quidem discedam, sues et illa custoditurus,
 tuum et meum victum; tibi autem hic omnia curæ-sumo.
 Ipsum quidem te primum serva, et considera in-animo,
 ne quid patiaris; multi vero mala cogitant Achivorum:
 quos Jupiter disperdat, antequam nobis calamitas fiat.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
 est:] erit sic, pater: tu vero vade merenda-sumta:
 mane autem veni et duc victimas pulcras;

αὐτὰρ ἐμοὶ τάδε πάντα καὶ ἀθανάτοισι μελήσει.

Ἦς φάθ'· ὃ δ' αὖτις ἄρ' ἔζεν· εὐξέστον ἐπὶ δίφρῳ·
πλησάμενος δ' ἄρα θυμὸν ἐδητύος ἡδὲ ποτῆτος
βῆ ῥ' ἵμεναι μεθ' ὕας· λίπε δ' ἔρκεά τε μέγαρόν τε,
πλείον δαιτυμόνων· οἳ δ' ὄρχησται καὶ αἰοδιῇ
τέρπονται· ἥδη γὰρ καὶ ἐπῆλυθε δεῖλον ἡμῶν.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Σ.

Ὀδυσσέως καὶ Ἴρου πυγμῇ.

Ἦλθε δ' ἐπὶ πτωχὸς πανδήμιος, δς κατὰ ἄστν
πτωχεύεσθ' Ἰθάκης, μετὰ δ' ἔπρεπε γαστέρι μάργρῃ,
ἀζηχὲς φαγέμεν καὶ πείμεν· οὐδὲ οἳ ἦν ἱς
οὐδὲ βίη· εἶδος δὲ μάλα μέγας ἦν δράσασθαι.

Ἄρναϊος δ' ὄνομ' ἔσχε· τὸ γὰρ θέτο πότνια μήτηρ
ἐκ γενετῆς· Ἴρον δὲ νέοι κύλησκον ἅπαντες,
οὐνεκ' ἀπαγγέλλεσκε κίων, ὅτε πού τις ἀνώγοι·
ὅς ῥ' ἔλθων Ὀδυσῆα δῶνκετο οἷο δόμοιο
καὶ μιν νεικέων ἑπεὰ πτερόεντα προσηύδα·

Εἵκε, γέρον, προθύρου, μὴ δὴ τάχα καὶ ποδὸς ἔλκη·
οὐκ αἰεὶς, ὅτι δὴ μοι ἐπιλλίζουσιν ἅπαντες,
ἐκχέμεναι δὲ κελονταί· ἐγὼ δ' αἰσχύνομαι ἐμπης.
Ἄλλ' ἀνα, μὴ τάχα νῦν ἔρις καὶ χερσὶ γένηται.

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
δαιμόνι', οὔτε τί σε βέξω κακὸν οὔτ' ἀγορεύω, [σεῦ·
οὔτε τινὰ φρονέω δόμεναι, καὶ πολλὰ ἀνελόντα.

Οὐδὸς δ' ἀμφοτέρους ὅδε χεῖσεται· οὐδὲ τί σε χρὴ
ἄλλοτρίων φρονέειν· δοκέεις δέ μοι εἶναι ἀλήτης
ὥςπερ ἐγὼν· ὄλθον δὲ θεοὶ μέλλουσιν ὀπάξειν.

Χερσὶ δὲ μῆτι λήην προκαλίζεο, μὴ με χολώσῃς,
μὴ σε γέρον περ ἔων στήθος καὶ χεῖλεα φύρσω
αἵματος· ἥσυχή δ' ἂν ἐμοὶ καὶ μάλλον ἔτ' εἴη
αὔριον· οὐ μὲν γὰρ τί σ' ὑποστρέψεσθαι ὀίω
δεύτερον ἐς μέγαρον Λαερτιάδῃ Ὀδυσῆος.

Τὸν δὲ χολωσάμενος προσεφώνεεν Ἴρος ἀλήτης·
ὦ πόποι, ὥς ὁ μολοβρὸς ἐπιτροχάδην ἀγορεύει,
γρηῖ καμνοὶ ἴσος· θν ἂν κακὰ μεητισταίμην,
κόπτων ἀμφοτέρῃσι, χαμαὶ δέ κε πάντας ὀδόντας
γναθμῶν ἐξελάσσαιμι σὺς ὅς ληϊδοτείρης.

Ζῶσαι νῦν, ἵνα πάντες ἐπιγνώωσι καὶ οἶδε
μαρναμένους· πῶς δ' ἂν σὺ νεωτέρῳ ἀνδρὶ μάχοιο;

Ἦς οἳ μὲν προπάροιθε θυράων ὑψηλῶν
οὐδοῖ ἐπὶ ξεστοῦ πανθυμαδὸν ὀκρίδωντο.

Τοῖν δὲ ξυνέη· ἱερὸν μένος Ἀντιόοιο,
ἡδὺ δ' ἄρ' ἐκγέλασας μεταφώνει μνηστήρεσσιν·

Ἦ φίλοι, οὐ μὲν πῶ τι πάρος τοιούτων ἐτύχθη·
οἴην τερπυλὴν θεὸς ἤγαγεν ἐς τὸδε δῶμα.

Ὁ ξεινὸς τε καὶ Ἴρος ἐρίζετον ἀλλήλοισιν
χερσὶ μαχίσσασθαι· ἀλλὰ ξυνελάσσομεν ὤκα.

Ἦς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα πάντες ἀνήϊξαν γελῶντες,
ἀμφὶ δ' ἄρα πτωχοὺς κακοεῖμονας ἡγέροντο.

at mihi hæc omnia et immortalibus curæ-erunt.

Sic dixit; ille vero rursus consedit bene-polita in sella;
atque ubi-repleverat animum cibo et potu,
profectus-est ire ad sues; liquitque septaque domumque,
plenam convivarum: hi autem saltatione et cantu
oblectabant-se: jam et enim advenit vespertinum tempus.

ODYSSEÆ XVIII.

Ulyssis et Iri pugilatus.

Advenit autem mendicus publicus, qui per urbem
mendicabat Ithacæ; excellebat vero ventre voraci,
indesinenter ut-comederet et biberet; neque ei erat vis,
nec robur; specie autem valde magnus erat intuitu.

Arnaeus vero ei nomen erat: hoc enim imposuerat alma mater
ab ortu: Irum autem juvenes vocabant omnes,
quoniam nuntios referebat vadens, quando alicubi quis ju-
beret:] qui ubi-venerat, Ulyssem pellebat sua domo,
et ipsum objurgans verbis alatis allocutus-est:

Recede, senex, a-vestibulo, ne jam cito et pede traharis:
non sentis, quod jam mihi innunt omnes,
trahereque te jubent? ego autem verecundor nihilominus.
Sed surge, ne cito nobis contentio etiam manibus fiat.

Hunc autem torve intuitus allocutus-est ingeniosus Ulysses:
miser, neque aliquid tibi facio mali, nec dico,
neque aliquem invideo tibi-dare, etiam multa si-sumserit.
Limen autem ambos hoc capiet: neque omnino te oportet
de-alienis invidere: videris autem mihi esse erro,
sicut ego; opulentiam vero dii solent præbere.

Manibus autem nequaquam valde provoca, ne mihi iram-mo-
veas,] ne tibi, senex licet sim, pectus et labra fodem
sanguine; quies vero mihi etiam magis adhuc esset
cras: nequaquam enim tum te reversurum puto
iterum in domum Laertiadæ Ulyssis.

Hunc autem iratus allocutus-est-Irus mendicus:
dii boni, ut hic vorax volubiliter loquitur,
vetulæ camino-asuetæ similis; cui mala molirer,
verberans ambabus manibus, humum autem omnes dentes
maxillis excuterem, suis sicut segetem-depascentis.
Accinge-te nunc, ut omnes cognoscant et hi nos
pugnantes: quomodo vero tu cum-juniori viro pugnaveris?

Sic hi quidem ante fores altas
limine in polito perquam-altas rixabantur.
Eos autem animadverit sacra vis Antinoi,
suaviterque inde ridens allocutus-est procos:

O amici, haud quidem unquam aliud antea tale factum-est,
qualem nunc delectationem deus duxit in hanc domum.
Hospesque et Irus contendunt inter-se
adeo ut-manibus pugnaturi-sint: sed committamus eos ocyus.

Sic dixit: illi autem omnes surrexerunt ridentes,
circumque mendicos pannosos congregabantur.

Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος μετέφη, Εὐπίθεος υἱός·

Κέχλυτέ μευ, μνηστῆρες ἀγήνορες, ὅρα τι εἶπω·
γαστέρες αἶδ' αἰγῶν κέατ' ἐν πυρὶ τάςδ' ἐπὶ δόρπῳ

45 κατθέμεθα, κνίσσης τε καὶ αἵματος ἐμπλήσαντες·

διπτότερος δέ κε νικήσῃ κρείσσων τε γένηται,

τάων ἦν κ' ἐθέλησιν ἀναστὰς αὐτὸς ἐλέσθω·

αἰεὶ δ' αὖθ' ἡμῖν μεταδασίεται, οὐδὲ τιν' ἄλλον

πτωχὸν ἔσω μίσγεσθαι ἔχσομεν αἰτήσοντα.

60 Ὡς ἔφατ' Ἀντίνοος· τοῖσιν δ' ἐπιήνδανε μῦθος.

Τοῖς δὲ δολοφρονέων μετέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·

ὦ φίλοι, οὕτως ἐστί νευτέρῳ ἀνδρὶ μάχεσθαι

ἀνδρα γέροντα, δῦν ἀρήμενον· ἀλλὰ με γαστήρ

ὀτρύνει κακοεργός, ἵνα πληγῇσι δαμείω.

66 Ἄλλ' ἄγε νῦν μοι πάντες ὁμόσσετε καρτερὸν ὄρκον,

μή τις ἐπ' Ἴρῳ ἦρα φέρων ἐμέ χειρὶ βραεῖν

πλήξῃ ἀτασθάλλων, τούτῳ δέ με ἴφι δαμάσσει.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀπώμυνον, ὥς ἐκέλευεν.

[Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ὁμοσάν τε τελευτήσαν τε τὸν ὄρκον,]

60 τοῖς δ' αὖτις μετέειπ' ἱερὴ ἱς Τηλεμάχιο·

Ξεῖν', εἰ σ' ὀτρύνει κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ

τοῦτον ἀλέξασθαι, τῶν δ' ἄλλων μῆτιν Ἀχαιῶν

δεῖδιδ'· ἐπεὶ πλεόνεσσι μαχησεται, ὅς κε σε θείνῃ.

Ξεινοδόχος μὲν ἐγὼν· ἐπὶ δ' αἰνεῖτον βασιλῆες,

65 Ἀντίνοός τε καὶ Εὐρύμαχος, πεπνυμένω ἄμφω. [σεύς

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον· αὐτὰρ Ὀδυσ-

ζώσατο μὲν βράκεισιν περὶ μέδεα, φαῖνα δὲ μηρὸς

καλοῦς τε μεγάλους τε, φάνεν δέ οἱ εὐρέες ὦμοι

στήθεά τε στιβαροὶ τε βραχίονες· αὐτὰρ Ἀθήνη

70 ἄγχι παρισταμένη μέλε' ἤλδανε ποιμένι λαῶν.

Μνηστῆρες δ' ἄρα πάντες υπερβιάλως ἀγάσαντο·

ᾧδε δέ τις εἶπεν, ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·

ἦ τάχα Ἴρος Ἀῖρος ἐπίσπαστον κακὸν ἔξει·

οἷν ἐκ βραχίων ὁ γέρον ἐπιγουνίδα φαίνει.

75 Ὡς ἄρ' ἔφην· Ἴρῳ δὲ κακῶς ὠρίνετο θυμός.

Ἀλλὰ καὶ ὥς δρηστῆρες ἄγον ζώσαντες ἀνάγκη,

δεῖδιδότα· σάρκες δὲ περιτρομέοντο μέλισσιν.

Ἀντίνοος δ' ἐνένιπτεν ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·

Νῦν μὲν μήτ' εἴης, βουγαῖε, μήτε γένιοιο,

80 εἰ δὴ τοῦτόν γε τρομέεις καὶ δεΐδιας αἰνῶς,

ἀνδρα γέροντα, δῦν ἀρήμενον, ἥ μιν ἱκάνει.

Ἀλλ' ἔκ τοι ἐρέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·

αἶ κέν σ' οὔτος νικήσῃ κρείσσων τε γένηται,

πέμψω σ' ἡπειρόνδε, βαλὼν ἐν νηὶ μελαίνῃ,

85 εἰς Ἐχέτον βασιλῆα, βροτῶν δηλήμονα πάντων,

ὅς κ' ἀπὸ ῥίνα τάμησι καὶ οὐατα νηλεῖ χαλκῷ

μήδεά τ' ἐξερύσας ὥμῃ κυσὶν ὦμα δάσασθαι.

Ὡς φάτο· τῷ δ' ἔτι μέλλον ὑπὸ τρόμος ἔλλαβε γυῖα·

ἐς μέσσον δ' ἀναγον τὰ δ' ἄμφω χεῖρας ἀνέσχον.

90 Δὴ τότε μαρμήριζε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,

ἢ δάσσει, ὅς μιν ψυχὴ λῆπρι αὐτὸ πεισόντα,

ἢ εἰ μιν ἦκ' ὀλέσει τανύσσειν τ' ἐπὶ γαίῃ.

ᾧδε δὲ οἱ φρονέοντι δόσασατο κέρδιον εἶναι

ἦκ' ὀλέσει, ἵνα μή μιν ἐπιφρασσάιαι· Ἀχαιοί.

95 Δὴ τότε ἀνασχομένῳ, ὁ μὲν ἤλασε δεξιὸν ὦμον

Inter hos autem Antinous locutus est, Eupithei filius :

Audite me, proci illustres, ut aliquid dicam :

ventres isti caprarum jacent in igne; quos in cornam

deposuimus, pinguedine et sanguine impletos :

uter vero vicerit, superiorque altero fuerit,

eorum quem voluerit, surgens ipse eligat :

semperque deinceps inter nos convivabitur; nec quonquam

alium] mendicum intus misceri nobis sinemus petiturum.

Sic dixit Antinous : illis autem placebat sermo.

Hos vero dolos-meditans allocutus est ingeniosus Ulysses :

O amici, nequaquam æquum est cum-juniori viro pugnare

virum senem, calamitate labefactum; sed me venter

instigat maleficus, ut plagis domer.

Sed age nunc mihi omnes jurate firmum jusjurandum,

ne quis Iro gratificans me manu robusta

percutiat prævaricans, huic autem me violenter domet.

Sic dixit : illi autem omnes abjurabant, sicut jubeat.

[Ac postquam jurant, peregerantque jusjurandum,]

Inter eos vero rursus locuta est sacra vis Telemachi :

Hospes, si te jubet cor et animus generosus

istum propellere, fac; ceterorum autem neminem Achivo-

rum] time, quoniam cum-pluribus pugnabit, qui te percutiat.

Hospitum-exceptor quidem ego sum; comprobant vero reges

Antinousque et Eurymachus, prudentes ambo.

Sic dixit : hi autem omnes comprobarunt; atque Ulysses

cinxit quidem se pannis circum genitalia, ostendebat vero se

mora] pulcracque magna; nudati sunt autem ei lati humeri

pectoraque, robustaque brachia : ac Minerva

prope astans membra auctavit pastori virorum.

Proci vero omnes vehementer admirati sunt :

sic autem aliquis dicebat, intuitus propinquum alium :

Certe cito Irus non-Irus accersitum malum habebit,

quod-talem ex pannis senex coxam ostendit.

Sic igitur dixere : Iro autem male commovebatur animus.

Sed et sic famuli ducebant cinctum vi,

timentem; carnes vero tremebant-circum membra.

Antinous autem increpabat, verbumque dixit et elocutus est:

Nunc quidem neque sis, jactator, nec natus-fueris,

si profecto huicque tremis et times graviter,

virum senem, calamitate labefactum, quæ ipsum incessit.

Sed tibi edicam, hoc vero et perfectum erit :

si te hic vicerit, superiorque fuerit,

mittam te in-continentem, conjectum in navem nigram,

ad Echetur regem, hominum perniciem omnium,

qui nasum abscondat et aures sævo ære,

genitaliaque evulsa det canibus cruda discerpenda.

Sic dixit : ei vero adhuc magis tremor subiit membra :

in medium autem eum duxerunt : illi vero ambo manus ele-

varunt.] Tum vero deliberavit audens divinus Ulysses,

utrum feriret, adeo-ut ipsum anima linqueret illic lapsum;

an ipsum leviter feriret, extenderetque super terram.

Sic autem ei cogitant visum est satius esse,

leviter ferire, ut ne ipsum cognoscere Achivi.

Tunc vero manibus elevatis, percussit ei dextrum humerum

Ἴρος, ὃ δ' αὖχέν' ἔλασεν ὑπ' οὐατος, ὅστέα δ' εἰσω
 ἔθλασεν αὐτίκα δ' ἦλθε κατὰ στόμα φοίνιον αἶμα·
 καὶ δ' ἔπεισ' ἐν κονίῃσι μακῶν, σὺν δ' ἦλασ' ὀδόντας,
 λακτίων ποσὶ γαῖαν· ἀτὰρ μνηστῆρες ἀγαυοὶ
 10 χεῖρας ἄνασχομένοι γέλω ἐκθάνον. Αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 ἔλκε δι' ἐκ προθύροιο, λαβὼν ποδός, ὅρ' ἔκετ' αὐλήν,
 αἰθούσης τε θύρας· καί μιν ποτὶ ἐρκίον αὐλῆς
 εἶσαν ἀνακλίνας· σκῆπτρον δέ οἱ ἐμβαλε χεῖρι
 καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 15 Ἔνταυθοι νῦν ἦσο, σῦας τε χύναςτ' ἀπερύκων,
 μηδὲ σύγε ξεινῶν καὶ πτωχῶν κοίρανος εἶναι,
 λυγρὸς ἰών· μή πού τι καχὼν καὶ μείζον ἐπαύρη.
 Ἦ ῥα καὶ ἀμφ' ὤμοισιν ἀεικέα βάλλετο πήρην,
 πυκνὰ βωγαλέην· ἐν δὲ στρόφος ἦεν ἀορτήρ.
 20 Ἀψ δ' ὅγ' ἐπ' οὐδὼν ἰὼν κατ' ἄρ' ἔξετο· τοὶ δ' ἴσαν εἰσω
 ἰδὼν γελῶντες καὶ δεικανόωντ' ἐπέειπον·
 Ζεὺς τοὶ δοίη, ξεῖνε, καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
 ὅττι μάλιστα ἐθέλεις καὶ τοὶ φίλον ἔπλετο θυμῷ,
 ὃς τοῦτον τὸν ἀναλτον ἀλητεῦειν ἀπέπαυσας
 25 ἐν δῆμῳ· τάχα γάρ μιν ἀνάξομεν ἡπειρόνδε
 εἰς ἔχγον βασιλῆα, βροτῶν δηλήμονα πάντων.
 Ὡς ἄρ' ἔφην· χαίρειν δὲ κληδόνι διὸς Ὀδυσσεύς.
 Ἀντίνοος δ' ἄρα οἱ μεγάλῃν παρὰ γαστέρα θῆκεν,
 ἐμπλεῖν κνίσας τε καὶ αἶματος· Ἀμφινόμος δὲ
 30 ἄρτους ἐκ κανέοιο δύο παρέθηκεν αἰέρας
 καὶ δέπαί· χρυσῷ δευδίσκετο φωνήσεν τε·
 Χαῖρε, πάτερ ὦ ξεῖνε, γένοιτό τοι ἐς περ ὀπίσσω
 ὄλδος· ἀτὰρ μὲν νῦν γε κακοῖς ἔχαι πολέεσσι· [σεύς
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ·
 35 Ἀμφινόμ', ἦ μάλα μοι δοκεῖς πεπνυμένος εἶναι·
 τοῖον γὰρ καὶ πατρός· ἐπεὶ κλέος ἐσθλὸν ἀκούων
 Νίσον Δουλιχίᾳ ἐν τ' ἔμεν ἀφνειὸν τε·
 τοῦ σ' ἐκ φασὶ γενέσθαι· ἐπητῇ δ' ἀνδρὶ ἔοικας.
 Τοῦνεκά τοι ἐρέω· σὺ δὲ σύνθεο καὶ μευ ἄκουσον·
 40 οὐδὲν ἀκινώτερον γαῖα τρέφει ἀνθρώποιο,
 πάντων, ὅσα τε γαῖαν ἐπὶ πνεῖσι τε καὶ ἔρπει.
 Οὐ μὲν γὰρ ποτὶ φησι καχὼν πείσεσθαι ὀπίσσω,
 ὅρ' ἀρετὴν παρέχῃσι θεοὶ, καὶ γούνατ' ὀρώρη·
 ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ λυγρὰ θεοὶ μάκαρες τελέσωσιν,
 45 καὶ τὰ φέροι ἀεκαζόμενος τετληότι θυμῷ.
 Τοῖος γὰρ νόος ἐστὶν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,
 οἷον ἐπ' ἡμαρ ἀγῇσι πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
 Καὶ γὰρ ἐγὼ ποτ' ἐμμελὼν ἐν ἀνδράσιν ὀλβίος εἶναι,
 πολλὰ δ' ἀτάσθαλ' ἔρεξα, βίη καὶ κάρτει ἐλκων
 50 πατρί τ' ἐμῷ πίσυνος καὶ ἐμοῖσι κασιγνήτοισιν.
 Τῷ μῆτις ποτὲ πάμπαν ἀνὴρ ἀθεμίστιος εἴη,
 ἀλλ' ὅγε σίγη δῶρα θεῶν ἔχοι, ὅττι διδοῖεν.
 Οἳ δ' ὁρώ μνηστῆρας ἀτάσθαλα μηχανώοντας,
 κτήματα κείροντας καὶ ἀτιμάζοντας ἀκοῖτιν
 55 ἀνδρὸς, δν οὐκέτι φημί φίλων καὶ πατρίδος αἵης
 δῆρ' ὅν ἀπέσεσθαι· μάλα δὲ σχεδόν. Ἀλλὰ σε δαίμων
 οἰκᾷ ὑπεξαγάγοι, μηδ' ἀντιάσεις ἐκείνῳ,
 ἵκπότε νοστήσεις φίλῃν ἐς πατρίδα γαῖαν.
 Οὐ γὰρ ἀναμνηστέον γε διακρίνεσθαι οἷω

Irus; ille autem ei cervicem percussit sub aure, ossaque intus
 fregit : statim autem venit per os ruber sanguis :
 decidit vero is in pulveribus extensus, collisitque dentes,
 calcitrans pedibus terram : at proci illustres
 manibus sublati risu emoriebantur. Verum Ulysses
 cum trahebat per vestibulum, prehensum pede, donec veniret
 ad aulam] porticusque fores; et ipsum ad septum aulae
 statuit reclinatum; baculum autem ei injecit manui,
 et ipsum compellans verbis alatis allocutus est :

Hic nunc sede, canesque suesque abarcens;
 neu tu sane hospitum et mendicorum dominus esto,
 vilis quum sis; necubi quod malum etiam majus accipias.

Dixit, et circum humeros turpem sibi-jaciebat peram
 crebris-locis laceram; cui tortile inerat lorum.
 Retro autem ipse ad limen profectus desidebat; illi autem iwe-
 runt intro]suaviter ridentes, et cum blande-compellabant ver-
 bis:] Jupiter tibi det, hospes, et immortales dii alii,
 quodcunque maxime vis, et tibi gratum est animo;
 qui hunc insatiabilem a-mendicando cessare-fecisti
 in populo : cito enim ipsum ducemus in-continenter
 ad Echetur regem, hominum perniciem omnium.

Sic igitur dixere; gaudebat autem omine divinus Ulysses :
 Antinous vero ei magnum ventrem apposuit
 plenum pinguedineque et sanguine : Amphinomus vero
 panes ex canistro duos apposuit elevatos,
 et poculo aureo propinabat, dixitque :

Salve, pater o hospes, adsit tibi in posterum certe
 felicitas; at nunc quidem malis teneris multis.

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
 Amphinome, certe valde mihi videris prudens esse;
 tali enim etiam patre es; quippe famam bonam audiebam,
 Nisum Dulichiensem bonumque esse divitemque;
 ex-hoc te dicunt natum-esse : humano autem viro similis-es.
 Propterea tibi dicam; tu vero attende, et me audi :
 nihil imbecillius terra nutrit homine
 omnium, quæquæ super terram spirantque et serpunt.
 Nunquam enim putat malum passurum-esse se in-posterum,
 quamdiu felicitatem præbent dii, et genua vigent :
 sed quando demum et mala dii beati perficiunt,
 etiam hæc fert nolens patienti animo.

Talis enim mens est terrestrium hominum,
 qualem diem adducat pater hominumque deumque.
 Etenim ego quondam debebam inter homines beatus esse;
 multa autem injusta feci, viribus et robori obsequens,
 patreque meo fretus, et meis fratribus.
 Quare ne-quis unquam omnino vir injustus sit,
 sed ille silentio dona deorum habeat, quodcunque dent.
 Qualia video procos injusta machinantes,
 possessiones consumentes, et dedecorantes uxorem
 viri, quem non-amplius puto ab-amiciis et patria terra
 diu abfuturum; valde vero prope esse. Sed te deus
 domum subducat, neque occurras illi,
 quando redierit dilectam in patriam terram.
 Non enim sine-cruore utique direntum-iri puto

150 μνηστῆρας καὶ κεῖνον, ἐπεὶ κε μέλαθρον ὑπέλθοι.

Ὡς φάτο· καὶ σπείσας ἔπιεν μελιηδέα οἶνον·
ἂψ δ' ἐν χερσὶν ἔθηκε δέπας κοσμητόρι λαῶν.

Αὐτὰρ δὲ βῆ διὰ δῶμα, φίλον τετιμημένος ἦτορ,
νευστάζων κεφαλῇ· δὴ γὰρ κακὸν ὄσσετο θυμός.

155 Ἄλλ' οὐδ' ὥς φύγε Κῆρα· πέδησε δὲ καὶ τὸν Ἀθήνη,
Τηλεμάχου ὑπὸ χερσὶ καὶ ἔρχεῖ ἴφι δαμῆναι.

Ἄψ δ' αὐτίς κατ' ἄρ' ἔξετ' ἐπὶ θρόνου, ἔνθεν ἀνέστη.

Τῇ δ' ἄρ' ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρονι Πηνελόπειῃ,

160 μνηστήρῃσι φανῆναι, ὅπως πετάσειε μάλιστα
θυμὸν μνηστῆρων ἰδὲ τιμήσσαι γένοιτο
μᾶλλον πρὸς πόσιός τε καὶ υἱός τ' ἰπάρους ἦεν.

Ἀχρεῖον δ' ἐγέλασεν, ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·

Εὐρυνόμη, θυμός μοι ἐέλδεται, οὔτι πάρος γε,

165 μνηστήρῃσι φανῆναι, ἀπεχθομένοισι περ ἔμπης·
παιδί δέ κεν εἴποιμι ἔπος, τό κε κέρδιον εἶη,
μὴ πάντα μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισιν ὀμιλεῖν,
οἷτ' εὖ μὲν βάζουσι, κακῶς δ' ὅστιν φρονέουσιν.

Τὴν δ' αὖτ' Εὐρυνόμη ταμίη πρὸς μῦθον ἔειπεν·

170 ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, τέκος, κατὰ μοῖραν ἔειπες.

Ἄλλ' ἴθι καὶ σὺ παιδί ἔπος φάο, μὴδ' ἐπίκευθε,
χρῶτ' ἀπονιψαμένη καὶ ἐπιχρίσασα παρειάς·
μὴδ' οὕτω δακρύοισι πεφυρμένη ἀμυρὶ πρόσωπα
ἔρχευ· ἐπεὶ κακίον πενθήμεναι ἄκριτον αἰεῖ.

175 Ἦδη μὲν γάρ τοι παῖς τηλίκος, δν σὺ μάλιστα
ἦρῶ ἀθανάτοισι γενεήσαντα ἰδέσθαι.

Τὴν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·

Εὐρυνόμη, μὴ ταῦτα παραύδα, κηδομένη περ,
χρῶτ' ἀπονίπτεσθαι καὶ ἐπιχρίεσθαι ἀλοιφῇ·

180 ἀγλατήν γάρ ἐμοίγε θεοί, τοὶ Ὀλύμπῳ ἔχουσιν,
ᾤλεσαν, ἐξ οὗ κείνος ἔβη κοιλῆς ἐνὶ νηυσίν.

Ἀλλὰ μοι Αὐτονόην τε καὶ Ἴπποδάμειαν ἀνωχθεῖ
ἐλθέμεν, ὅρα κέ μοι παρστήτεον ἐν μεγάροισιν·
οἷη δ' οὐκ εἰσεῖμι μετ' ἀνέρας· αἰδέομαι γάρ.

185 Ὡς ἄρ' ἔφη· γρηῃς δὲ δι' ἐκ μεγάροιο βεβήκει,
ἀγγελέουσα γυναῖξ καὶ δτρυνέουσα νέεσθαι.

Ἐνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·

κούρη Ἰκαρίοιο κατὰ γλυκύν ὑπνον ἔχουεν.

Εὐδὲ δ' ἀνακλιθεῖσα· λύθεν δέ οἱ ἄψα πάντα

190 αὐτοῦ ἐνὶ κλιντῆρι· τέως δ' ἄρα διὰ θεᾶων
ἀμβροτα δῶρα δίδου, ἵνα μιν θησαῖατ' Ἀχαιοί·
κάλλει μὲν οἱ πρῶτα προσώπατα καλὰ κάθηρεν
ἀμβροσίῳ, ὧω περ εὐστέφανος Κυθήρεια
χρίεται, εὖτ' ἂν ἦ Χαρίτων χορὸν ἱμερόντα·

195 καὶ μιν μακροτέρην καὶ πάσσονα θῆκεν ἰδέσθαι·
λευκότερην δ' ἄρα μιν θῆκε πρὶστοῦ ἑλέφαντος.

Ἦ μὲν ἄρ' ὥς ἔρξας ἀπεβήσατο διὰ θεᾶων.

Ἦλθον δ' ἀμείβοιοι λευκώλενοι ἐκ μεγάροιο,
φθόγγῳ ἐπερχόμεναι· τὴν δὲ γλυκὺς ὑπνος ἀνῆκεν,

200 καὶ β' ἀπομόρξατο χερσὶ παρειάς φώνησέν τε·

Ἦ με μάλ' αἰνοπαθὴ μαλακὸν περὶ κόμῃ· ἐκάλυψεν·
αἶθε μοι ὥς μαλακὸν θάνατον πόροι Ἄρτεμις ἄγνη,
αὐτίκα νῦν, ἵνα μηκέτ' ὀδυρομένη κατὰ θυμὸν

procos et illum, postquam domum subierit.

Sic dixit : et libatione-facta bibit dulce vinum ;
iterumque in manibus posuit poculum principi virorum.
Verum is ivit per domum, caro afflictus corde,
nutans capite ; jam enim malum ei augurabatur animus.
Sed neque sic fugit mortem ; impeditit vero et hunc Minerva,
Telemachi sub manibus et hasta fortiter ut-domaretur.
Iterum vero resedit in solio, unde surrexerat.

Illi autem in mente posuit dea cæsiis-oculis-Minerva,
filia Icarii, prudenti Penelopæ,
procis se-ostendere, ut diffunderet (*exhilararet*) maxime
animum procorum, et honorata fieret
magis viroque et filio, quam antea erat.

Inaniter autem risit, verbumque dixit et elocuta-est :

Eurynome, animus mihi cupit, nequaquam antea quidem,
procis me-ostendere, invisit licet omnino :
filio vero dicam verbum, quod utilius fuerit,
ne plane procis cum-superbis versetur,
qui bene quidem loquuntur, male autem pone cogitant.

Hanc autem rursus Eurynome œconomia his verbis allocuta-
est :] næ jam hæc quidem omnia, filia, apposite dixisti.

Sed i, et tuo filio verbum dic, neu cela,
corpus quum-tibi-laveris, et unxeris genas :
neu sic lacrimis foedata circa faciem
vade : quoniam malum est lugere infinite semper.

Etenim jam quidem tibi filius ea-ætate est, quem tu maxime
supplicabas immortalibus in-pubertate videre.

Hunc autem rursus allocuta-est prudens Penelope :

Eurynome, ne hæc suadeas, sollicita licet,
corpus ut-mihi-lavem, et me ungam unguento :
decorem enim mihi dii, qui Olympum habitant,
perdiderunt, ex quo ille abivit cavis in navibus.
Sed mihi Autonoeque et Hippodamiam jube
venire, ut mihi astent in aedibus :
sola vero non intrabo inter viros ; verecundor enim.

Sic igitur dixit : vetula autem per domum *transiens* exivit,
nuntiatura hæc mulieribus, et hortatura ad-eundem.

Tum rursus aliud cogitavit dea cæsiis-oculis Minerva :
filia Icarii dulcem somnum infudit.

Dormiebat vero ea reclinata ; solutæque-sunt ei artus omnes
ibidem in lecto-repositorio : interim vero nobilissima dearum
immortalia dona dabat, ut ipsam admirarentur Aclivi :
pulcritudine quidem ei primum vultus pulcros expolivit
divina, quali quidem pulcre-coronata Cytherea
ungitur, quum adit Gratiarum chorum amabilem ;
et ipsam proceriorem et habitiozem reddidit aspectu ;
candidiorem autem ipsam fecit secto ebore.

Atque ita quum-fecisset, abijt nobilissima dearum.

Venerunt autem famulae candidis-ulis ex domo,
cum-streptu advenientes : hanc autem dulcis somnus dimi-
sit ;] et abstersit-sibi manibus genas, et locuta-est :

Certe me valde ærumnosam mollis sopor cooperuit :
utinam mihi sic mollem mortem daret Diana casta
statim nunc, ut ne-amplius lugens in animo

αἰῶνα φθινύθω, πόσιος ποθέουσα φίλοιο

παντοίην ἀρετὴν· ἐπεὶ ἔσχατος ἦεν Ἀχαιῶν.

Ὡς φαιμένη κατέβαιν' ὑπερώϊα σιγαλόεντα,
οὐκ οἶη· ἅμα τῇγε καὶ ἀμφίπολοι δὺ' ἔποντο.

Ἡ δ' ὅτε δὴ μνηστῆρας ἀρίκετο διὰ γυναικῶν,
στῆ βαρὰ σταθμὸν τέγεος πύκα ποιητοῖο,

ἄντα παρειῶν σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα·
ἀμφίπολος δ' ἄρα οἱ κεδὴν ἐκάτερθε παρέσθη.

Τῶν δ' αὐτοῦ λύτο γούνατ', ἔρω δ' ἄρα θυμὸν ἐβελχθεν·
πάντες δ' ἤρΗΣαντο παραλ' λεγέεσσι κλιθῆναι.

Ἡ δ' αὖ Τηλέμαχον προσεφώνεεν, ὃν φίλον υἱόν·

Τηλέμαχ', οὐκέτι τοι φρένες ἐμπεδοὶ οὐδὲ νόημα·
παῖς ἔτ' ἔων καὶ μᾶλλον ἐνὶ φρεσὶ κέρδε' ἐνώμας·

νῦν δ' ὅτε δὴ μέγας ἔσοι καὶ ἤδης μέτρον ἱκάνεις,
καὶ κέν τις φαίη γόνον ἔμμεναι δλβίου ἀνδρός,

ἐς μέγεθος καὶ κάλλος δρώμενος, ἄλλότριος φύς,

οὐκέτι τοι φρένες εἰσὶν ἐναίσιοι οὐδὲ νόημα.

Οἷον δὴ τόδε ἔργον ἐνὶ μεγάροισιν ἐτύχθη,

ὃς τὸν ξείνον ἑσπας ἀεικισθῆμεναι οὔτω.

Πῶς νῦν; εἴ τι ξείνος, ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν
ἤμενος, ὅδε πάθοι βυσταχτύος ἐξ ἀλεγεινῆς,

σοὶ κ' ἄλσχος λώβη τε μετ' ἀνθρώποισι πέλοιτο.

Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·

μητὲρ ἐμὴ, τὸ μὲν οὐ σε νειμεισῶμαι κεχολῶσθαι·

αὐτὰρ ἐγὼ θυμῷ νοέω καὶ οἶδα ἕκαστα,

ἔσθλα τέ καὶ τὰ χεῖρεια· πάρος δ' ἔτι νῆπιος ἦα·

ἀλλὰ τοι οὐ δύναμαι πεπνυμένω πάντα νοῆσαι·

ἐκ γάρ με πλήσσουσι, παρήμενοι ἀλλοθεν ἄλλος,

οἶδε κακὰ φρονέοντες, ἐμοὶ δ' οὐκ εἰσὶν ἄρωγοί.

Οὐ μὲν τοι ξείνου γε καὶ Ἴρου μῶλος ἐτύχθη

μνηστῆρῶν ἰότητι· βίη δ' ὅγε φέρτερος ἦεν.

Ἀλλὰ γὰρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων,

οἴτω νῦν μνηστῆρες ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν

νεύοιεν κεφαλὰς, δεδμημένοι, οἱ μὲν ἐν αὐλῇ,

οἱ δ' ἐντοσθε δόμοιο, λαλῶτο δὲ γυῖα ἐκάστου,

ὥς νῦν Ἴρος ἐκαῖνος ἐπ' αὐλείησι θύρῃσιν

ῥῆσται νευστάζων κεφαλῇ, μεθύνοντι εἰοικώς,

οὐδ' ὀρθὸς στήναι δύναται ποσὶν οὐδὲ νέεσθαι

οἴκαδ', ὅπη οἱ νόστος· ἐπεὶ φίλα γυῖα λάλυνται.

Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.

Εὐρύμαχος δ' ἐπέεσσι προσήδα Πηνελόπειαν·

Κοῦρην Ἰκαρίοιο, περίφρον Πηνελόπειαν,

εἰ πάντες σε ἰδοῖεν ἄν' Ἴασον Ἄργος Ἀχαιοί,

πλέονες κε μνηστῆρες ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν

ἤϊθεν δαινύσας· ἐπεὶ περίεσσι γυναικῶν,

εἰδὸς τε μέγεθος τε ἰδὲ φρένας ἔνδον εἴσας.

Τὸν δ' ἡμίειδεν' ἐπείτα περίφρων Πηνελόπειαν·

Εὐρύμαχ', ἦτοι ἐμὴν ἀρετὴν εἰδὸς τε δέμας τε

ὤλεσαν ἀθάνατοι, ὅτε Ἴλιον εἰσανέβηκινον

Ἀργεῖοι, μετὰ τοῖσι δ' ἐμός πόσις ἦεν Ὀδυσσεύς.

Εἰ κείνός γ' ἐλθὼν τὸν ἐμὸν βίον ἀμφιπολεύει,

μεῖζόν κε κλέος εἴη ἐμὸν καὶ κάλλιον οὔτω.

Νῦν δ' ἄρχομαι τόσα γάρ μοι ἐπέσπευεν κακὰ δαίμων.

Ἦ μὲν δὴ ὅτε τ' ἦε λιπὼν κατὰ πατρίδα γαῖαν,

ΒΟΜΕΝΟΣ.

ævum corrumpam, mariti desiderans dilecti
omnigenam virtutem : quoniam præstantissimus erat Archiv-
rum.] Sic locuta, descendebat e-cœnaculo splendido,
non sola ; simul hanc et famulæ duæ comitabantur.

Ac quando demum ad-procos pervenerat divina mulierum,
stetit inde ad postem domus firmiter structæ

genis obtendens nitida redimicula :

ancilla autem ei proba utrinque astitit.

Horum vero illic solvebantur genua, amore autem animo de-
liniti-sunt ;] omnesque optabant apud eam in-lectis recumbe-
re.] Hæc inde Telemachum affata-est, suum carum filium :

Telemache, non-amplius tibi mens integra nec cogitatio :

puer adhuc quum-esses, etiam magis in mente prudentia ver-
sabas :] nunc autem, quum jam magnus es et ad-pubertatis

mensuram pervenisti,] et aliquis diceret filium te esse beati
viri,] magnitudinem et pulcritudinem intuens, alienus vir :

non amplius tibi mens est justa nec cogitatio.

Quale jam hoc facinus in ædibus factum-est per te,

qui hunc hospitem sivist indigne-tractari ita.

Quomodo nunc ? si quid hospes, in nostris ædibus
sedens, sic pateretur vexatione ex gravi,

tibi dedecus opprobriumque inter homines foret.

Hanc vero rursus Telemachus prudens contra allocutus-
est :] mater mea, id quidem non indigne-fero, quod-tu irata-

sis :] at ego animo intelligo et novi singula,

bonaque et pejora : antea autem adhuc infans eram :

verum enim non possum prudentia omnia advertere ;

nam me obtundunt, assidentes aliunde alius,

hi mala cogitantes ; mihi autem non sunt auxiliares.

Nequaquam tamen hospitii quidem et Iri pugna facta-est

procorum consilio ; viribus autem hic potentior erat.

Utinam enim, Jupiterque pater, et Minerva, et Apollo,

ita nunc proci in nostris ædibus

nutarent capitibus, domiti, alii quidem in aula,

alii autem intra domum, solutaque-essent membra cujusque ;

utî nunc Irus ille ad aulae fores

sedet nutans capite, ebrio similis ;

neque erectus stare potest pedibus, nec reverti-

domum, qua ei reditus est ; quoniam cara membra soluta-

sunt.] Sic hi quidem talia inter se loquebantur.

Eurymachus autem verbis allocutus-est Penelopem :

Filia Icarii, prudens Penelope,

si omnes te viderent per Iasium Argos Archivi,

plures proci in vestris ædibus

a-mane convivarentur ; quoniam præstas mulieribus,

formaque, statuque, et mente intus æqua.

Huc autem respondit deinde prudens Penelope .

Eurymache, profecto meam virtutem, formaque, corpus-

que,]perdiderunt immortales, quando ad-Ilium ascendebant

Argivi ; cum iis autem meus maritus ivit Ulysses.

Si ille utique reversus meam vitam tueretur,

major gloria esset mea et melior ita.

Nunc vero tristior : tot enim mihi immisit mala deus.

Certe quidem, quando ibat relicta patria terra,

δεξιτερὴν ἐπὶ καρπῷ ἑλὼν ἐμὲ χεῖρα προσεῖνυδα·
 ὦ γυναῖκα, οὐ γὰρ οἶω εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς
 260 ἐκ Τροίης εὖ πάντας ἀπήμονας ἀπονέεσθαι·
 καὶ γὰρ Τρωῆας φασὶ μαχητὰς ἔμμεναι ἄνδρας,
 ἡμὲν ἀκοντιστὰς ἡδὲ βυτίῃρας δισσῶν
 ἵππων τ' ὠκυπόδων ἐπιδήτορας, οἳ κε τάχιστα
 265 ἔκριναν μέγα νεῖκος ὁμοίου πολέμοιο.
 Τῷ οὐκ οἶδ', εἰ κέν μ' ἀνέσει θεὸς, ἥ κεν ἄλῳ
 αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ· σοὶ δ' ἐνθάδε πάντα μελόντων.
 Μεινῆσθαι πατὴρ καὶ μητὴρ ἐν μεγάροισιν
 ὥς νῦν, ἥ ἔτι μᾶλλον ἐμεῦ ἀπονόσφιν ἰόντος.
 Αὐτὰρ ἐπὶν δὴ παῖδα γενεήσαντα ἴδῃαι,
 270 γήμασθ' ἢ κ' ἐθέλῃσθαι, τεὸν κατὰ δῶμα λιπούσα.
 Κεῖνος τῶς ἀγόρευε· τὰ δὲ νῦν πάντα τελεῖται.
 Νῦς δ' ἔσται, ὅτε δὴ στυγερὸς γάμος ἀντιβολήσει
 οὐλομένης ἐμέθεν, τῆς τε Ζεὺς ὄλβον ἀπήυρα.
 Ἀλλὰ τόδ' αἰνὸν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἱκάνει·
 275 μνηστῆρων οὐχ ἥδε δίκη τὸ πάροιθε τέτυκτο·
 οἳτ' ἀγαθὴν τε γυναῖκα καὶ ἀφνειοῖο θυγάτρα
 μνηστεύειν ἐθέλωσι καὶ ἀλλήλοισι ἐρίσωσιν·
 αὐτοὶ τοίγ' ἀπάγουσι βόας καὶ ἱρία μῆλα,
 κοῦρης δαῖτα φίλοιαι, καὶ ἄγλα δῶρα διδοῦσιν·
 280 ἀλλ' οὐκ' ἀλλότριον βίστον νήποιον ἐδοῦσιν.
 Ὡς φάτο· γήθησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 οὐνεκα τῶν μὲν δῶρα παρέλετο, θέλγε δὲ θυμὸν
 μειλιχίοις ἐπέεσσιν· νόος δέ οἱ ἄλλα μενοίνα.
 Τὴν δ' αὖτ' Ἀντίνοος προσέφη, Εὐπείθεος υἱός·
 285 κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρων Πηνελόπεια,
 δῶρα μὲν δὲ κ' ἐθέλῃσιν Ἀχαιῶν ἐνθάδ' ἐνεῖκαι,
 δεῖξασθ'· οὐ γὰρ καλὸν ἀνήνασθαι δόσιν ἐστίν·
 ἡμεῖς δ' οὐτ' ἐπὶ ἔργα πάρος γ' ἴμεν οὔτε πη ἄλλη,
 πρὶν γέ σε τῷ γήμασθαι Ἀχαιῶν, ὅστις ἄριστος.
 290 Ὡς ἔφατ' Ἀντίνοος· τοῖσιν δ' ἐπιγῆδανε μῦθος·
 δῶρα δ' ἄρ' οἰσέμεναι πρόσσαν κήρυκα ἕκαστος.
 Ἀντινόω μὲν ἐνεῖκε μέγαν περικαλλέα πέπλον,
 ποικίλον ἐν δ' ἄρ' ἔσαν περόναι δυσκαίδεκα πᾶσαι
 χρύσσαι, κληῖσιν εὐγνάμπτους ἄραρυται.
 295 Ὅρμον δ' Εὐρυμάχῳ πολυδαίδαλον αὐτίκ' ἐνεικεν,
 χρύσειον, ἡλέκτροισιν ἐρμένον ἡέλιον ὥς.
 Ἐρματα δ' Εὐρυδάμαντι δύο θεράποντες ἐνεικεν,
 τρίγλῃνα, μορόεντα· χάρις δ' ἀπελάμπετο πολλή.
 Ἐκ δ' ἄρα Πεισάνδροιο Πολυκτορίδαο ἀνακτος
 300 ἴσθμιον ἦνεικεν θεράπων, περικαλλὲς ἀγαλμα.
 Ἄλλο δ' ἄρ' ἄλλος δῶρον Ἀχαιῶν καλὸν ἐνεικεν.
 Ἦ μὲν ἔπειτ' ἀνέβαιν' ὑπερώϊα δια γυναικῶν·
 τῇ δ' ἄρ' ἄμ' ἀμφίπολοι ἔφερον περικαλλέα δῶρα.
 Οἱ δ' εἰς ὄρχηστὸν τε καὶ ἱμερόεσσαν αἰοιδὴν
 305 τρεψάμενοι τέρποντο· μένον δ' ἐπὶ ἔσπερον ἔλθειν.
 Τοῖσι δὲ τερπομένοισι μέλας ἐπὶ ἔσπερος ἦλθεν.
 Αὐτίκα λαμπτήρας τρεῖς ἔστασαν ἐν μεγάροισιν,
 δῶρα φαείνοιν· περὶ δὲ ξύλα κάγκανα βῆκαν,
 αὐὰ πάλα, μερίκηλα, νέον κεκασμένα χαλκῷ·
 310 καὶ δαῖδας μετέισγον· ἀμοιβηδὶς δ' ἀνέφαινον
 δμῳαὶ Ὀδυσσεὺς ταλασίφρονος· αὐτὰρ ὁ τῆσιν

dextra in carpo prehensa me manu allocutus-est :

O mulier : non enim puto bene-ocreatos Achivos
 ex Troja bene omnes incolumes redituros :
 etenim Trojanos aiunt bellatores esse viros,
 tam jaculatores, quam missores sagittarum,
 equorumque velocium vectores ; qui citissime
 decreverint magnam contentionem omnibus - atque - gravi
 belli.] Ideo nescio, utrum me remittat deus, an capiar
 illic in Troja : tibi autem hic omnia curae-sint.
 Memor-sis patris et matris in aedibus,
 sicut nunc, vel adhuc magis, me absente.
 At postquam jam filium in-pubertate constitutum videris,
 nube, cui volueris, tua domo relicta.
 Ille sic dicebat ; quæ sane nunc omnia perficientur.
 Nox autem erit, quando demum odiosæ nuptiæ obvenerint
 perditæ mihi, cujus utique Jupiter felicitatem abstulit.
 Sed hic gravis dolor cor et animum incessit,
 procorum non hic mos olim fuit ;
 qui prastantemque mulierem et divitis viri filiam
 ambire velint, et inter-se contendant :
 hi ipsi adducunt boves et pingues oves,
 puellæ propinquis convivium, et splendida dona dant :
 at non alienum victum impone absument.

Sic dixit : gavisus-est autem audens divinus Ulysses,
 quod eorum quidem dona attrahabat, mulcebat autem ani-
 mum] blandis verbis ; mens vero ei alia agitabat.

Illam autem rursus Antinous allocutus-est, Eupithei filius :
 filia Icarii, prudens Penelope,
 dona quidem quicunque voluerit Achivorum hac ferre,
 accipe : non enim bonum recusare donationem est :
 nos vero neque ad opera prius quidem ibimus, neque usquam
 alio.] quam tu ei nupseris Achivorum, quicunque optamus.

Sic dixit Antinous ; illis autem placebat sermo :
 donaque proinde allaturum miserunt præconem quisque.
 Antinoo quidem tulit præco magnum perpulcrum peplos,
 varium ; inerant autem fibule duodecim omnes
 aureæ, ansis bene-inflexis aptatæ.

Monile vero Eurymacho multa-arte-elaboratum statim tulit,
 aureum, electris consertum solis instar.

Inaures autem Eurydamanti duo servi tulerunt,
 trinis-oculis, ægre-elaboratas ; gratia autem inde effulgebat
 multa.] A Pisandro vero Polycloride rege
 collare tulit servus, perpulcrum ornamentum.

Aliud autem aliud donum Achivorum pulcrum tulit.
 Ipsa quidem deinde ascendebat in conaculum, divina mulie-
 rum ; cum-ea autem simul famulæ ferebant perpulcra dona.

Illi vero ad saltationemque et desiderabilem cantum
 conversi delectabant-se ; manebantque, vesper dum-super-
 veniret.] His autem se-delectantibus niger vesper supervenit.
 Statim lampadas tres statuerunt in aedibus,
 ut lucerent : circum autem ligna arida posuerunt,
 sicca dudum, facile-ar dentes, recens fissa ære ;
 et faces immiscuerunt : alternatim vero succendebant
 famulæ Ulyssis audentis-animi : at inter-eas

αὐτὸς Διογενὴς μετέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·

Διμυαὶ Ὀδυσσῆος, δὴν οἰχομένοιο ἀνακτος,
ἔρχεσθε πρὸς δώμαθ', ἐν αἰδοίῃ βασιλείᾳ·

315 τῇ δὲ παρ' ἡλάκατα στροφαλίζετε· τέρπετε δ' αὐτὴν
ῥιμεναι ἐν μεγάρῳ, ἡ εἰρία πέικετε χερσίν·
αὐτὰρ ἐγὼ τούτοις φάος πάντεσσι παρέβω.

Ἦνπερ γάρ κ' ἐθέλωσιν εὐθρονον Ἡῷ μίμνειν,
οὔτι με νικήσουσι· πολυτλήμων δὲ μαλ' εἰμὶ.

220 Ὡς ἔφαθ'· αἱ δ' ἐγέλασαν, ἐς ἀλλήλας δὲ ἰδόντο.

Τὸν δ' αἰσχυρὸς ἐνέπλεπε Μελανθὸς καλλιπάρης,
τὴν Δολίος μὲν ἔτικτε, κόμισσε δὲ Πηνελόπεια,
παῖδα δὲ ὡς ἀτίταλλε, δίδου δ' ἄρ' ἀθύρματα θυμῷ·
ἀλλ' οὐδ' ὡς ἔχε πένθος ἐνὶ φρεσὶ Πηνελόπείης·

325 ἀλλ' ἦρ' Εὐρυμάχῳ μισγέσκετο καὶ φιλέεσκεν.

Ἦ δ' Ὀδυσῆ' ἐνέπλεπεν ὀνειδείους ἐπέεσσιν·

Ξεῖνε τάλαν, σύγε τις φρένας ἐκπεπαταγμένος ἐσσι,
οὐδ' ἐθέλεις εὖδειν, χαλκήϊον ἐς δόμον ἔλθων,
ἤέ που ἐς λίσχην· ἀλλ' ἐνθάδε πολλὰ ἄγορεύεις.

330 [θαρσαλέως πολλοῖσι μετ' ἀνδράσιν, οὐδέ τι θυμῷ
ταρβείς· ἢ ῥά σε οἶνος ἔχει φρένας, ἡ νύ τοι αἰεὶ
τοιοῦτος νόος ἐστίν· θ καὶ μεταμῶνία βάζεις.]

Ἦ ἄλυσες, ὅτι Ἴρον ἐνίκησας, τὸν ἀλήτην;
μή τις τοι τάχα Ἴρου ἀμείνων ἄλλος ἀναστῇ,

335 ὅστις σ' ἀμφὶ κάρη κακοπῶς χερσὶ στιβαρῆσιν,
δώματος ἐκπέμψῃσι, φορῦζας αἵματι πολλῷ.

Τὴν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
ῆς τάχα Τηλεμάχῳ ἱερώ, κύον, οἳ ἄγορεύεις, [σεύς·
κεῖσ' ἔλθων, ἵνα σ' αὐθι διαμελῶσιν τάμῃσιν.

340 Ὡς εἰπὼν ἐπέεσσι διεπτοίησε γυναῖκα.

Βάν δ' ἵμεναι διὰ δώμα· λύθην δ' ὑπὸ γυνὴ ἐκάστης
ταρβοσύνη· φάν γάρ μιν ἀληθέα μυθήσασθαι.

Αὐτὰρ ὁ παρ' λαμπτήρσι φαείνων αἰθομένοισιν
ἑστῆκε ἐς πάντας δρώμενους ἄλλα δέ οἱ κῆρ

345 ὥρμαινε φρεσὶν ἦναι, ἃ ῥ' οὐκ ἀτέλεστα γέροντο.

Μνηστῆρας δ' οὐ πάμπαν ἀγῆνορας εἶα Ἀθήνη
λώδης ἴσχεσθαι θυμαλγέος, ὅφρ' ἔτι μέλλον
δύη ἄχος κραδίην Λαερτιάδῃ Ὀδυσῆος.

Τοισιν δ' Εὐρύμαχος, Πολύβου παῖς, ἦρχ' ἄγορεύειν,
350 κερτομέων Ὀδυσῆα· γέλων δ' ἐτάροισιν ἔτευχεν·

Κέκλυτέ μευ, μνηστῆρες ἀγακλείτης βασιλείης,
ὅφρ' εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.

Οὐκ ἄθεοι δὲ ἀνὴρ Ὀδυσῆϊον ἐς δόμον ἔκει·

ἔμπης μοι δοκεῖ δαίδων σέλας ἔμμεναι αὐτοῦ
355 καὶ κεφαλῆς· ἐπεὶ οὐ οἱ ἐνὶ τρίχες οὐδ' ἡβαιαί.

Ἦ ῥ', ἅμα τε προσέειπεν Ὀδυσῆα πολίπορθον·
ξεῖν', ἡ ἄρ' κ' ἐθέλοις θητεύμεν, εἰ σ' ἀνελόμην,
ἀγροῦ ἐπ' ἰσχατιῇς — μισθὸς δέ τοι ἄρκιος ἐσται —
αἵμασις τε λέγων καὶ δένδρεα μακρὰ φυτεύων;

360 ἔνθα κ' ἐγὼ σίτον μὲν ἐπητανὸν παρέχοιμι,
εἵματα δ' ἀμφιέσαιμι ποσὶν θ' ὑποδήματα δοῖην.

Ἄλλ' ἐπεὶ οὖν δὴ ἔργα κάκ' ἔμμελθες, οὐκ ἐθελήσεις
ἔργον ἐποίεσθαι, ἀλλὰ πτώσσειν κατὰ δῆμον
βούλει, ὅφρ' ἂν ἔχῃς βόσκειν σὴν γαστέρ' ἀναλτον.

365 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·

ipse generosus locutus-est ingeniosus Ulyses :

Famulae Ulyssis, diu absentis regis,

ite ad conclavia, ubi est veneranda regina :

apud eam vero pensa versate; et delectate ipsam,

sedentes in domo, vel lanas carpite manibus :

at ego his lumen omnibus praebebo.

Si enim velint etiam usque ad Auroram pulcro-solio manere,
nequaquam me domabunt; multorum-patens vero valde sum.

Sic dixit : hæc autem riserunt, et se-invicem intuebantur.
Eum autem turpiter objurgabat Melantho pulcris-genis.

quam Dolius quidem genuit, fovit autem Penelope,

filiamque velut enutriebat, dabatque oblectamenta animo :

sed ne sic quidem retinuit dolorem Penelopes in animo :

sed ea cum-Eurymacho miscbatur, et eum amabat :

hæc utique Ulyssem objurgabat contumeliosis verbis :

Hospes miser, tu-sane aliquis mente exturbatus es;

neque vis cubare, æream in domum profectus,

vel aliquo in diversorium; sed hic multa prædicas.

[confidenter multos inter viros; neque aliquid animo

times : certe utique tibi vinum occupat mentem, vel tibi sem-

per] talis mens est : quare et vana loqueris.]

An exultas, quod Irum vicisti, errorem?

cave ne-quis tibi cito Iro melior alius insurgat,

qui te circum caput contusum manibus robustis

domo emittat, sedatum sanguine multo.

Hanc autem torve intuitus affatus-est ingeniosus Ulysses :

certe cito Telemacho dicam, canis, qualia loqueris,

illuc profectus, ut te ibi membratim concidat.

Sic locutus, verbis perterrituit mulieres.

Profectæque-sunt ire per domum; solutaque-sunt subtns

membra cujusque] timore : putabant enim ipsam vera di-

xisse.] At is apud lampadas prælucentes accensas

stetit, omnes intuens : alia vero ei cor

agilabat mente sua, quæ quidem non irrita facta-sunt.

Procos autem strenuos non omnino sinebat Minerva

contumelia abstinere acerba, ut adhuc magis

subiret dolor cor Laertiadæ Ulyssis.

Inter-hos vero Eurymachus, Polybi filius, incipiebat loqui,

incessens Ulyssem; risum vero sociis fecit :

Audite me, proci inclytæ reginæ,

ut dicam, quæ me animus in pectoribus jubet.

Non sine-deo hic vir Ulysseam in domum venit :

omnino mihi videtur facium splendor esse ipsius

et capitis : quoniam non ei insunt capilli ne pauci quidem.

Dixit, simulque allocutus-est Ulyssem urbium-vastatorem :

hospes, nunquid vis mercede-servire, si te suscipiam,

agri in extremitate, (merces autem tibi sufficiens erit)

sepesque aggerens, et arbores proceras plantans?

Illic autem ego cibum quidem perennem tibi præberem,

vestimentaue induerem, pedibusque calcamenta darem.

Sed quandoquidem sane opera mala didicisti, non voles

opus adire, sed mendicare per populum

mavis, ut possis pascere tuum ventrem insatiabilem.

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :

Εὐρύμαχ', εἰ γὰρ νοῖν ἔρις ἔργοιο γένοιτο
 ὥσῃ ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τ' ἤματα μακρὰ πέλονται,
 ἐν ποίῃ, δρέπανον μὲν ἐγὼν εὐκαμπὲς ἔχοιμι,
 καὶ δὲ σὺ τοῖον ἔχοις, ἵνα πειρησάμεθα ἔργου,
 370 νῆστιες ἄχρ' ἰδέσθαι κνέφαρος, ποίῃ δὲ παρείῃ·
 εἰ δ' αὖ καὶ βόες εἴεν ἐλαυνέμεν, ὅππερ ἄριστοι,
 αἰθῶνες, μεγάλοι, ἅμψυ κεκορηότε ποίης,
 ἥλικες, ἰσοφόροι, τῶντε σθένος οὐκ ἀλαπαδὸν,
 375 τετράγωνον δ' εἴη, εἴκοι δ' ὑπὸ βῶλος ἀρότρῳ·
 τῷ κέ μ' ἴδοις, εἰ ὦλκα διηνεκέα προταμοίμην.
 Εἰ δ' αὖ καὶ πόλεμόν ποθεν δρμήσειε Κρονίων
 σήμερον, αὐτὰρ ἐμοὶ σάκος εἴη καὶ δύο δοῦρε
 καὶ κυνὴ πάγχυαλος, ἐπὶ κροτάφοις ἀραρυῖα·
 τῷ κέ μ' ἴδοις πρώτοισιν ἐνὶ προμάχοισι μιγέντα,
 380 οὐδ' ἂν μοι τὴν γαστέρ' ὀνειδίζων ἀγορεύεις.
 Ἄλλα μάλ' ὑβρίζεις, καὶ τοὶ νόος ἐστὶν ἀπηνής·
 καὶ πού τις δοκέεις μέγας ἔμμεναι ἡδὲ κραταῖος,
 οὐνεκα πὰρ παύροισι καὶ οὐκ ἀγαθοῖσιν διμυλεις.
 Εἰ δ' Ὀδυσσεὺς ἔλθοι καὶ ἴκοιτ' ἐς πατρίδα γαίαν,
 385 αἰψὰ κέ τοι τὰ θυρέτρα, καὶ εὐρέα περ μάλ' ἐόντα,
 φεύγοντι στείνονται δι' ἐκ προθύροιο θύρας.
 Ὡς ἔφατ'· Εὐρύμαχος δ' ἐχολώσατο κηρόθι μᾶλλον,
 καὶ μιν ὑπόδρα ἰδὼν ἔπεια πτερόεντα προσήυδα·
 Ἄ δειλ', ἡ τάχα τοι τελέω κακὸν, οἱ ἀγορεύεις
 390 θαρσαλέως πολλοῖσι μετ' ἀνδράσιν, οὐδέ τι θυμῷ
 ταρβείς· ἥ ῥά σε ὄϊνος ἔχει φρένας, ἡ νύ τοι αἰεὶ
 τοιοῦτος νόος ἐστίν· δ καὶ μεταμῶνια βάσεις.
 [Ἦ ἄλλεις, ὅτι Ἴφρον ἐνίκησας, τὸν ἀλγῆτην;]
 Ὡς ἄρα φωνήσας σφέλας ἔλλαβεν· αὐτὰρ Ὀδυσ-
 395 ἅμφινόμου πρὸς γούνα καθέζετο Δουλιχίης, [σεῦς
 Εὐρύμαχον δεΐσας· δ δ' ἀρ' οἰνοχόον βάλε χεῖρα
 θεζυτέραν· πρόχους δὲ χαμαὶ βόμβησε πεσοῦσα·
 αὐτὰρ δγ' οἰμῶζας πέσεν ὑπὸ τοῖς ἐν κονίῃσιν.
 Μνηστῆρες δ' ὁμάδῃσιν ἀνὰ μέγα ῥα σκίοεντα·
 400 ὧδε δὲ τις εἵπεσκεν, ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
 Αἴτ' ὦφελλ' ὁ ξείνος ἁλωμένος ἀλλοθ' ὀλέσθαι
 πρὶν ἔλθειν· τῷ κ' οὔτι τόσον κέλαδον μετέθηκεν.
 Νῦν δὲ περὶ πτωχῶν ἐριδιάνομεν· οὐδέ τι δαιτὸς
 ἐσθλῆς ἔσσεται ἥδως· ἐπεὶ τὰ χερεῖονα νικά.
 405 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπ' ἱερῇ ἱς Τηλεμάχου·
 δαιμόνιοι, μαίνεσθε καὶ οὐκέτι κεύθετε θυμῷ
 βρωτῶν οὐδέ ποτ' ἤτα θεῶν νύ τις ὕμῃ δροβύνει.
 Ἄλλ' εὖ δαισάμενοι κατακείμετε οἶκαδ' ἰόντες,
 δαπνότε θυμὸς ἀναγε· διώκω δ' οὔτιν' ἔγωγε.
 410 Ὡς ἔραθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες δόδ' ἐν χεῖλεσι φύντες,
 Τηλέμαχον θαύμαζον, δ θαρσαλέως ἀγόρευεν.
 Τοῖσιν δ' ἅμφινόμος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 [Νίσου παῖδιμος υἱός, Ἀρητιάδου ἀνακτός·]
 Ὡ φίλοι, οὐκ ἂν δή τις ἐπὶ ῥηθέντι δικαίω
 415 ἀντιβίους ἐπέεσσι καθάπτόμενος χαλεπαίνει·
 μήτε τι τὸν ξείνον στυφελίζετε μήτε τιν' ἄλλον
 δμῶων, οἱ κατὰ δώματ' Ὀδυσσεὺς θεοίο.
 Ἄλλ' ἄγετ', οἰνοχόος μὲν ἐπαρξάσθω δεπάεσσιν,
 ὄρρα σπείσσαντες κατακείμεν οἶκαδ' ἰόντες·

Eurymache, si enim nobis contentio de opere fieret
 tempore in verno, quando quidem dies longi sunt,
 in herba, falcem quidem ego bene-flexam haberem,
 et vero tu talem haberes, ut experiremur opus,
 jejuni usque penitus ad-tenebras, herba autem adesset;
 sive rursus et boves essent agendi, qui sunt optimi,
 rutili, magni, ambo saturati herba,
 aequales-ætate, par-onus-sustinentes, quorum robur non in-
 becille,] arvumque-quatuor-jugum esset, cederetque sub-
 tus gleba aratro:] tunc me videres, an sulcum continuum pro-
 scinderem.] Si vero et bellum alicunde moveret Saturnius
 hodie, ac mihi scutum esset, et duæ hastæ,
 et galea tota-aërea, temporibus apta:
 tunc me videres primis in pugnatoribus congressum,
 nec mihi ventrem exprobrans loquereris.
 Sed valde contumeliose-agis, et tibi animus est inclemens:
 et quidam fere videris magnus esse et fortis,
 quoniam cum paucis et non bonis versaris.
 Sin autem Ulysses rediret et perveniret in patriam terram,
 statim tibi hæ portæ, etiamsi latæ admodum sunt,
 fugienti arctarentur per vestibulum foras.
 Sic dixit; Eurymachus vero iratus-est in-corde magis,
 et ipsum, torve intuitus, verbis alatis allocutus-est:
 Ah miser, certe cito tibi perficiam malum, quod-talia dicis
 confidenter multos inter viros, nec quicquam animo
 times: certe utique tibi vinum mentem occupat, vel tibi sem-
 per] talis mens est; quare et vana loqueris.
 An exsultas, quod Irum vicisti, erroneus?]
 Sic igitur locutus, scabellum sumsit; at Ulysses
 Amphinomi ad genua desidebat Dulichiensis,
 Eurymachum veritus: hic autem pocillatorem percussit ad
 manum] dextram; gutturium vero humi sonuit lapsus:
 at ille ejulatu-dato cecidit supinus in pulveribus.
 Proci vero tumultuati-sunt per aedes obscuras;
 sic vero aliquis dicebat, intuitus in propinquum alium:
 Utinam hic hospes errans alibi periiset,
 antequam venisset: ita neutiquam tantum tumultum intulis-
 set.])Nunc autem de mendicis contendimus: neque ulla convi-
 vii] boni erit voluptas; quoniam pejora vincunt.
 Inter-hos autem et locuta-est sacra vis Telemachi:
 mirifici, insanitis, et non-amplius continetis animo
 cibum neque potum: deorum certe aliquis vos concitat.
 Sed bene epulati decumbite domum profecti,
 quando animus jubet: pello vero neminem ego.
 Sic dixit: illi autem omnes mordicus labris compressis,
 Telemachum admirabantur, quod audaciter loquebatur.
 Ipsis vero Amphinomus concionatus-est et dixit:
 [Nisi splendidus filius, Aretiadæ regis:]
 O amici, haud jam quisquam super dicto æquo
 contrariis verbis carpens sæviat:
 neu omnino hospitem pulsate, neu quenquam aliorum
 famulorum, qui in ædibus sunt Ulyssis divini.
 Sed agite, pocillator quidem auspicator poculis,
 ut, postquam-libaverimus, decumbamus domum profecti:

20 τὸν ξείνον δὲ ἔωμην ἐνὶ μεγάροισι Ὀδυσῆος
 Τηλεμάχῳ μελέμεν· τοῦ γὰρ φίλον ἔκτο δῶμα.
 Ὡς φάτο· τοῖσι δὲ πᾶσιν ἐαδόντα μῦθον εἶπεν.
 Τοῖσιν δὲ χρητῆρα κεράσσατο Μούλιος ἦρως,
 κῆρυξ Δουλιχίεος· θεράπων δ' ἦν Ἀμφινόμοιο·
 25 νῶμῃσιν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπιστάδον· οἱ δὲ θεοσίην
 σπείσαντες μακάρεσσι πόιν μελιηδέα οἶνον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ σπείσαν τ' ἐπίον θ', ὅσον ἤθελε θυμός,
 βᾶν ῥ' ἵμεναι κείμεναι ἐὰ πρὸς δώμαθ' ἕκαστος.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Τ.

Ὀδυσσέως καὶ Πηνελόπτης ὁμιλία.
 Ἀναγνωρισμός ὑπὸ Εὐρυκλείας.

Αὐτὰρ δ' ἐν μεγάρῳ ὑπελείπετο διὸς Ὀδυσσεύς,
 μνηστῆρεςσι φόνον σὺν Ἀθήνῃ μερμηρίζων·
 αἶψα δὲ Τηλέμαχον ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Τηλέμαχε, χρὴ τεύχε' Ἀρήϊα κατθέμεν εἰσὼ
 5 πάντα μάλ'· αὐτὰρ μνηστῆρας μαλακοῖς ἐπέεσσιν
 παρφάσθαι, ὅτε κέν σε μεταλλῶσιν ποθέοντες·
 ἐκ καπνοῦ κατέθῃκ'· ἐπεὶ οὐκέτι τοῖσιν ἐώκει,
 οἷά ποτε Τροίηνδε κίων κατέλειπεν Ὀδυσσεύς,
 ἀλλὰ κατήκισται, ὅσον πυρὸς ἔκτε' αὐτμή.
 10 Πρὸς δ' ἔτι καὶ τότε μεῖζον ἐνὶ φρεσὶν ἔμβαλε δαίμων,
 μή πως οἶνωθέντες, ἔριν στήσαντες ἐν ὕμιν,
 ἀλλήλους τρώσῃτε καταισχυρήτε τε δαίτα
 καὶ μνηστύν· αὐτὸς γὰρ ἐφέλκεται ἄνδρα σίδηρος.
 Ὡς φάτο· Τηλέμαχος δὲ φίλῳ ἐπεπιθέτο πατρί·
 15 ἐκ δὲ καλεσσάμενος προσέφη τροφὸν Εὐρύκλειαν·
 Μαῖ', ἄγε δὴ μοι ἐρυζὸν ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκας,
 ὄφρα κεν ἐς θάλαμον καταβέλομαι ἔντεα πατρὸς
 καλὰ, τά μοι κατὰ οἶκον ἀκηδέα καπνὸς ἀμέρδει
 πατρὸς ἀποικομένιο· ἐγὼ δ' ἔτι νήπιος ἦα·
 20 νῦν δ' ἐθέλω καταθέσθαι, ἵν' οὐ πυρὸς ἔτ' αὐτμή.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε φίλῃ τροφὸς Εὐρύκλεια·
 αἶ γὰρ δὴ ποτε, τέκνον, ἐπιπροσύνας ἀνέλοιο
 οἴκου κήδεσθαι καὶ κτήματα πάντα φυλάσσειν.
 Ἄλλ' ἄγε, τίς τοι ἔπειτα μετοικομένη φάος οἴσει;
 25 δμῳὰς δ' οὐκ εἰς προβολωσκέμεν, αἶ κεν ἔραινον.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 ξείνον δδ'· οὐ γὰρ ἀεργὸν ἀνέξομαι, ὅς κεν ἑμῆς γε
 χοῖνικος ἄπτηται, καὶ τηλόθεν εἰληλουθός.
 Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν· τῇ δ' ἄπτερος ἔπλετο μῦθος.
 30 Κλήισεν δὲ θύρας μεγάρων εὐναietaόντων.
 Τῷ δ' ἄρ' ἀνείηκ' Ὀδυσσεύς καὶ φαίδιμος υἱὸς
 ἐσφόρεον κόρυθ' αὖτε καὶ ἀσπίδας ὀμφαλοείσας
 ἔγχεα τ' ὀξυόεντα· πάροιθε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη,
 γρύσειον λύχνον ἔχουσα, φάος περικαλλές ἐποίει.
 35 Δὴ τότε Τηλέμαχος προσεφώνεεν δν πατέρ' αἶψα·
 ὦ πάτερ, ἡ μέγα θαῦμα τόδ' ὄφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι·

hospitem vero sinamus in aedibus Ulyssis
 Telemacho curae-esse; huius enim dilectam venit ad-domum.
 Sic dixit : illis autem omnibus gratum sermonem dixit.
 Ipsis vero craterem miscuit Mulius heros,
 praeco Dulichiensis; famulus autem erat Amphinomi :
 distribuit vero inde omnibus astando; illi autem diis
 ubi-libarant beatiss, biberunt dulce vinum.
 Ac postquam libarantque et biberant, quantum volebat ani-
 mus,] abiverunt decubituri suas ad domos quisque.

ODYSSEÆ XIX.

Ulyssis et Penelopæ colloquium.
 Agnitio per Eurycleam.

At in domo relinquebatur divinus Ulysses,
 prociis caedem cum Minerva meditans :
 statim autem Telemachum verbis alatis allocutus-est :
 Telemache, oportet arma Mavortia deponere intus
 omnia prorsus; at procos blandis verbis
 palpare, quando te percontentur arma desiderantes :
 « ex fumo deposui; quoniam non-amplius illis similia-sunt,
 qualia quondam ad-Trojam proficiscens reliquit Ulysses,
 sed fedata-sunt, quantum ignis attigit vapor.
 Insuper autem et hoc majus in mentem injecit deus,
 ne qua vino-gravati, contentione instituta inter vos,
 vos-mutuo vulneretis, deturpetisque convivium,
 et nuptiarum-ambitum; ipsum enim ferrum allicit virum. »
 Sic dixit : Telemachus vero dilecto obedivit patri;
 evocatamque allocutus-est nutricem Eurycleam :
 Nutrix, age jam mihi contine in aedibus mulieres,
 dum in thalamo deponam arma patris
 pulcra, quæ mihi in domo neglecta fumus corrumpit,
 patre absente; ego vero adhuc infans eram :
 nunc autem ea volo deponere, ubi non ignis attinget vapor.
 Hunc autem rursus allocuta-est dilecta nutrix Euryclea :
 utinam enim jam tandem, fili, prudentiam susciperes,
 domum ut-cures et possessiones omnes custodias.
 Sed age, quænam tibi deinde, comitans, lumen portabit?
 famulas vero non sinebas prodire, quæ præluceant.
 Hanc vero rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] hospes hic; non enim otiosum tolerabo, qui meum sane
 modium attingat, etiam longe qui-venerit.
 Sic igitur dixit : huic vero non-evolans erat verbum (ta-
 cuit).] Clausit autem januas aedium habitantibus-commoda-
 rum.] Tum vero exsurgentes Ulysses et splendidus filius
 intro-ferebant galeasque et scuta umbonibus-munita,
 hastasque acutas; ante autem Pallas Minerva,
 auream lucernam tenens, lumen perpulcrum faciebat.
 Tunc vero Telemachus alloquebatur suum patrem subito :
 O pater, profecto magnum miraculum hoc oculis video;

ἔμπης μοι τοῖχοι μεγάρων καλαί τε μεσόδμαι
εἰλάτιναι τε δοκοὶ καὶ κίονες ὑψόσ' ἔχοντες
φαίνοντ' ὀφθαλμοῖς ὥς τε πυρὸς αἰθομένοιο.

11 Ἡ μάλα τις θεὸς ἔνδον, οἱ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
σεύς· καὶ κατὰ σὺν νόον ἴσχανε μὴδ' ἐρέεινε· [σεύς·
αὕτη τοι δίκη ἐστὶ θεῶν, οἱ Ὀλυμπον ἔχουσιν.

Ἀλλὰ σὺ μὲν καταλεῖξαι· ἐγὼ δ' ὑπολείψομαι αὐτοῦ,

15 ὄφρα κ' ἔτι θυμῶς καὶ μητέρα σὴν ἐρεθίζω·

ἢ δέ μ' ὀδυρομένη εἰρήσεται ἀμφὶς ἕκαστα.

Ὡς φάτο· Τηλέμαχος δὲ δι' ἐκ μεγάροιο βεβήκει
κείμενος ἐς θάλαμον, δαίδων ὑπο λαμπομενάων,

ἔνθα πάρος κοιμᾶθ', ὅτε μιν γλυκὺς ὕπνος ἱκάνοι·

20 ἐνθ' ἄρα καὶ τότε ἔλεκτο καὶ Ἡὼ διὰν ἔμιμνεν.

Αὐτὰρ δ' ἐν μεγάρῳ ὑπελείπετο διος Ὀδυσσεύς,

μνηστήρεσσι φόνον σὺν Ἀθήνῃ μερμηρίζων.

Ἡ δ' ἔεν ἐκ θαλάμοιο περιφρῶν Πηνελόπεια,

Ἀρτέμιδι ἱκέτη ἢ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ.

25 Τῇ παρὰ μὲν κλισίῃν πυρὶ κάτθεσαν, ἐνθ' ἄρ' ἔφιζεν,

δινωτήν ἑλέφαντι καὶ ἀργύρῳ· ἦν ποτε τέκτων

ποίησ' Ἰκμάλιος, καὶ ὑπὸ θρήνων ποσὶν ἦκεν,

προσφύε' ἐξ αὐτῆς, θο' ἐπὶ μέγα βάλλετο κῶας.

Ἔνθα καθέζετ' ἔπειτα περιφρῶν Πηνελόπεια.

30 Ἦλθον δὲ θυμῶν λευκώλενοι ἐκ μεγάροιο.

Αἱ δ' ἀπὸ μὲν σίτον πολλὴν ἥρεον ἠδὲ τραπέζας

καὶ δέπα, ἔνθεν ἄρ' ἄνδρες ὑπερμενέοντες ἐπινον·

πῦρ δ' ἀπὸ λαμπτήρων χαμάδις βάλλον· ἄλλα δ' ἐπ'

νήησαν ὕλα πολλὰ, φῶς ἔμειν' ἠδὲ θέρεσθαι. [αὐτῶν

35 Ἡ δ' Ὀδυσσῇ ἐνέειπτε Μελαγχόῳ δεύτερον αὐτίς·

Ξεῖν', ἔτι καὶ νῦν ἐνθάδ' ἀνιήσεις διὰ νύκτα

δινεύων κατὰ οἶκον, ὅτι πτεύσεις δὲ γυναῖκας;

ἀλλ' ἐξελθε θύραζε, τάλαν, καὶ δαιτὸς ὄνησο·

ἢ τάχα καὶ δαλῶ βεβλημένος εἰςθα θύραζε.

40 Τὴν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
σεύς· τί μοι ὧδ' ἐπέχεις κεκοτητόι θυμῷ; [σεύς·

ἦ εἴ τι δὴ ρυτῶν, κακὰ δὲ γροῖ εἴματα εἴμαι,

πτωχεύω δ' ἀνὰ δῆμον; ἀναγκαίῃ γὰρ ἐπείγει.

Τοιοῦτοι πτωχοὶ καὶ ἀλήμονες ἄνδρες ἔασιν.

45 Καὶ γὰρ ἐγὼ ποτε οἶκον ἐν ἀνθρώποισιν ἔνοιον

ὀλβιος ἀφνειὸν καὶ πολλὰκι δόσκον ἀλήτη,

τοῖσι ὑποῖος ἔοι καὶ στευ κεχρημένος ἔλθοι·

ἦσαν δὲ θυμῶς μάλα μυρίοι ἄλλα τε πολλὰ,

οἷσιν τ' εὖ ζῶουσι καὶ ἀφνειοὶ καλέονται.

50 Ἀλλὰ Ζεὺς ἀλάπαξε Κρονίων — ἦθελε γάρ που —

τῷ νῦν μήποτε καὶ σὺ, γύναι, ἀπὸ πᾶσαν ὀλέσσης

ἀγλαίῃν, τῇ νῦν μετὰ θυμῷσι κέκασσαι·

μὴ πῶς τοι δέσποινα κοτεσσαμένη χαλεπήνη,

ἢ Ὀδυσσεὺς ἔλθῃ· ἔτι γὰρ καὶ ἐλπίδος αἴσα.

55 Εἰ δ' ὁ μὲν δις ἀπόλοιτο καὶ οὐκέτι νόστιμός ἐστιν,

ἀλλ' ἦδη παῖς τοῖος Ἀπόλλωνός γε ἔκητι,

Τηλέμαχος· τὸν δ' οὕτως ἐνὶ μεγάροισι γυναικῶν

λῆθει ἀτασθάλου· ἐπεὶ οὐκέτι τῆλικός ἐστιν.

Ὡς φάτο· τοῦ δ' ἤκουσε περιφρῶν Πηνελόπεια·

60 ἀμφοτέρων δ' ἐνέειπτεν ἕπος τ' ἔρατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·

omnino mihi parietes ædium, pulcraque intercolumnia,
abiegnaque trabes, et columnæ in-altum erectæ,
lucent oculis, tanquam igne ardente.

Certe omnino aliquis deus est intus eorum qui cœlum latum
tenent.] Hunc autem respondens affatus-est ingeniosus Uly-
ses:] tace, et in tua mente retine, neu interroga:

hic sane mos est deorum, qui Olympum habitant.

Sed tu quidem cubitum-eas; ego vero relinquer hic,
ut adhuc magis famulas et matrem tuam provocem;
hæc vero me lamentans interrogabit de singulis.

Sic dixit: Telemachus vero per domum discessit
cubiturus in cubiculum, facibus illuculentibus,
ubi antea cubabat, quando ipsi dulcis somnus advenit:
ubi etiam tum cubuit, et Auroram divinam expectabat.
At in domo relinquebatur divinus Ulysses,
procis cædem cum Minerva meditans.

Atque egrediebatur e thalamo prudens Penelope,
Dianæ similis aut auræ Veneri.

Cui juxta ignem sedem posuerunt, ubi insidere solebat,
tornatam ebore et argento; quam olim faber
fecerat Icmalius, et subtus scabellum pedibus posuerat,
aptum ex ipsa, ubi magna injiciebatur pellis.

Illic desidebat deinde prudens Penelope.

Venerunt autem famulæ candidis-ulis ex domo;
eæque panem quidem multum auferebant, et mensas,
et pocula, unde viri superbientes biberant:
ignem vero a foculis ad-terram jecerunt; aliaque super ipso
cumularunt ligna multa, lumen ut esset et calor.

At Ulyssem increpabat Melantho secundo rursus:

Hospes, adhuc et nunc hic molestus-eris per noctem
versans in domo, observabilisque mulieres?
Sed exi foras, miser, et convivio contentus-sis:
aut cito et titlone percussus ibis foras.

Hanc autem torve intulit allocutus-est ingeniosus Uly-
ses:] improba, cur in-me sic inveheris irato animo?
an quod non-niteo, mala autem corpore vestimenta indutus-
sum, mendicoque per populum? necessitas enim urget.
Tales mendici et erronei viri sunt.

Etenim ego quondam domum inter homines habitabam
beatus divitem, et sæpe dabam erronei,
tali, qualiscunque esset, et cujuscunque rei indigens venis-
set] erant vero mihi servi valde plurimi, aliaque multa,
quibus bene vivunt homines, et divites vocantur.

Sed Jupiter hæc perdidit Saturnius (voluit enim fere):
ideo nunc cave ne-quando et tu, mulier, omnem amittas
decorem, quo nunc sane inter ancillas ornata-es;
ne forte tibi domina irata sæviat,

vel Ulysses venerit; adhuc enim et spei copia est.
Sin autem ille quidem ita perlit, et non-amplius rediturus est,
at jam filius talis adest, Apollinis quidem voluntate,
Telemachus; hunc autem nulla in ædibus mulierum
latet injurians: quoniam non-amplius tantillæ-ætatis est.

Sic dixit; eum vero audivit prudens Penelope;
ancillam autem objurgabat, verbumque dixit et elocuta-est:

Πάντως, θαρσαλέη, κύον ἄδδεις, οὔτι με λήθεις
 ἔρδουσα μέγα ἔργον, θ' σὴ κεφαλῇ ἀναμάξεις.
 Πάντα γὰρ εὖ ᾔδῃς, ἔπει ἐξ ἐμεῦ ἔκλυες αὐτῆς,
 ὡς τὸν ξεῖνον ἐμελλον ἐνὶ μεγάροισιν ἑμοῖσιν
 95 ἀμφὶ πόσει εἰρῆσθαι· ἔπει πυκινῶς ἀπάχημαι.

Ἡ δ' αὖ καὶ Εὐρυνόμην ταμίην πρὸς μῦθον εἶπεν·
 Εὐρυνόμη, φέρε δὴ δίφρον καὶ κῶας ἐπ' αὐτοῦ,
 ὥστε καθέζομαι εἴτη ἔπος ἡδ' ἐπακούσῃ
 ὃ ξείνος ἐμίθεν· ἐθέλω δέ μιν ἐξερέσθαι.

100 Ὡς ἔραθ'· ἡ δὲ μάλ' ὀτρυνέει κατέθηκε φέρουσα
 δίφρον εὐξέστον καὶ ἐπ' αὐτῷ κῶας ἐβαλλεν·
 ἔνθα καθέζετ' ἔπειτα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς.
 Ὅτιοι δὲ μῦθον ἤρχε περίφρων Πηνελόπεια·

Ξεῖνε, τὸ μὲν σε πρῶτον ἔργον εἰρήσομαι αὐτῇ·
 105 τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν· πόθι τοι πόλις ἡδὲ τοκῆς;
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 ὦ γύναι, οὐκ ἂν τίς σε βροτῶν ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν
 νεικέοι· ἡ γὰρ σευ κλέος οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει·
 ὥστε τευ ἡ βασιλῆος ἀμύμονος, ὅς τε θεοῦδης
 110 ἀνδράσιν ἐν πολλοῖσι καὶ ἰφθίμοισιν ἀνάσσειν,
 οὐδὲ κίχας ἀνέχῃσι· φέρῃσι δὲ γαῖα μάλινα
 πυρρὸς καὶ κριθάς, βριθῇσι δὲ δένδρεα καρπῷ,
 τίχεται δ' ἐμπεδα μῆλα, θάλασσα δὲ παρῆχει ἰχθύς,
 ἐξ εὐηγεσῆς· ἀρετῶσι δὲ λαοὶ ὑπ' αὐτοῦ.

115 Τῷ ἐμὲ νῦν τὰ μὲν ἄλλα μετὰλλα σῶ ἐνὶ οἴκῳ·
 μετ' ἐμὸν ἐξερέεινα γένος καὶ πατρίδα γαῖαν,
 μή μοι μάλλον θυμὸν ἐνιπλήσῃς δυνάων,
 μνησάμεν'· μάλα δ' εἰμὶ πολύστονος. Οὐδέ τι με χρὴ
 οἴκῳ ἐν ἄλλοτρίῳ γούνατά τε μυρόμενόν τε
 120 ἥσθαι· ἔπει κάκιον πενθήμεναι ἄκριτον αἰεῖ·
 μή τις μοι δμῶν νεμεσῆσεται ἢ ἐσὶ σὴν αὐτῇ,
 φῆ δὲ δακρυπλύνει βεβαρητά με φρένας οἴνω.

Τὸν δ' ἡμαίετ' ἔπειτα περίφρων Πηνελόπεια·
 Ξεῖν', ἦτοι μὲν ἐμὴν ἀρετὴν εἰδὼς τε δέμας τε
 125 ὤλεσαν ἀθάνατοι, δτε Ἴλιον εἰσανέβαινον
 Ἀργεῖοι, μετὰ τοῖσι δ' ἐμὸς πόσις ἦεν Ὀδυσσεύς.
 Εἰ κείνος γ' ἐλθὼν τὸν ἐμὸν βίον ἀμφιπολεύει,
 μεῖζον κε κλέος εἴη ἐμὸν καὶ καλλίον οὖτω.

Νῦν δ' ἄχομαι· τόσα γὰρ μοι ἐπέσσειεν κακὰ δαίμων.
 130 [Ὅσοι γὰρ νήσοισιν ἐπικρατέουσιν ἄριστοι,
 Δουλιχίῳ τε Σάμῃ τε καὶ ὕληντι Ζακύνθῳ,
 οἷ τ' αὐτὴν Ἰθάκῃν εὐδείλειον ἀμφιμένονταί,
 οἷ μ' ἀκαχομένην μνῶνται, τρύχουσι δὲ οἶκον.]
 Τῷ οὔτε ξείνων ἐμπαύσομαι οὐδ' ἱκετάων

135 οὔτε τι κηρύκων, οἱ δημιοεργοὶ ἔασιν·
 ἀλλ' Ὀδυσῇ ποθέουσα, φίλον κατατήκομαι ἦτορ.
 Οἱ δὲ γάμον σπεύδουσιν· ἐγὼ δὲ δόλους τολυπέω.
 Φᾶρος μὲν μοι πρῶτον ἐνέπνευσε φρεσὶ δαίμων,
 στησαμένη μέγαν ἱστὸν, ἐνὶ μεγάροισιν ὑφαινεῖν,
 140 λεπτὸν καὶ περίμετρον· ἄφαρ δ' αὐτοῖς μετέπειπον
 κοῦροι, ἐμοὶ μνηστῆρες, ἔπει θάνε δῖος Ὀδυσσεύς,
 μίμεντ' ἐπειγόμενοι τὸν ἐμὸν γάμον, εἰσέκε φᾶρος
 ἐκτελέσω — μή μοι μεταμῶνία νήματ' ὀληται —
 Λαέρτῃ ἥρωϊ ταφῆζον, εἰς δτε κέν μιν

Omnino, audax, canis intrepida, non me lates
 perpetrans magnum facinus, quod tuo capite perles.
 Omnia enim bene nosti, quoniam ex me audivisti ipsa,
 quod hunc hospitem eram in aedibus meis
 de marito interrogatura; quoniam multum tristor.

Dixit, et Eurynomen oconomam sermone allocuta est:
 Eurynome, affer jam sedem, et pellem super ipsa:
 ut sedens dicat verbum et audiat
 hospes ex me; volo enim ipsum interrogare.

Sic dixit: illa vero valde festinanter deposuit ferens
 sedem bene-politam, et ei pellem iniecit;
 illic consedit deinde audens divinus Ulysses.

Inter-eos autem sermones exorsa-est prudens Penelope:
 Hospes, hoc quidem te primum ego percontabor ipsa,
 quis es unde es virorum? ubinam tibi urbs et parentes?

Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses:
 o mulier, nemo te hominum in immensa terra
 vituperaret; certe enim tua gloria ad-cælum latum pervenit,
 sicut alicujus vel regis eximii, qui deo-similis
 viris in multis et fortibus regnans,
 110 justa-jura sustentet; ferat autem terra nigra
 tritica et hordea, graventurque arbores fructu;
 pariunt vero robustæ pecudes, ac mare præbet pisces,
 ex prudenti-administratione; feliciterque degunt populi sub
 ipso.] Ideo me nunc cetera quidem percontare tua in domo;
 ne-vero meum exquire genus et patriam terram,
 ne mihi magis animum impleas doloribus
 recordanti: valde enim sum ærummosus. Neque omnino me
 oportet] domo in aliena stentemque et lugentem
 sedere: quoniam malum est lugere infinite semper:
 ne-quia mihi ancillarum succenseat, vel tu ipsa;
 dicatque lacrimis-abundare gravatum me mentem vino.

Huc autem respondit deinde prudens Penelope:
 hospes, nempe meam præstantiam formamque corpusque
 perdidit immortales, quando ad-Ilium ascenderunt
 Argivi, cum hisque meus maritus profectus-est Ulysses.
 Si ille reversus meam vitam tueretur,
 major gloria esset mea, et melior ita.

Nunc autem tristor: tot enim mihi immisit mala deus.

[Quotquot enim insulis dominantur optimi,
 Dulichioque, Samoque, et nemorosæ Zacyntho,
 quique ipsam Ithacam late-conspiciam incolunt,
 hi me nolentem ambiunt, atteruntque domum.]
 Ideo neque hospites curo, neque supplices,
 neque omnino præcones, qui publici-ministri sunt:
 sed Ulysses desiderans, caro contabesco corde.
 Hi autem nuptias urgent; ego vero dolos struo.
 Vestem mihi primum inspiravit in-mentem deus,
 exorsa magnam telam, in aedibus ut-texerem,
 subtilem et amplam: statim autem inter-illos dixi:
 Juvenes, mei proci, quandoquidem mortuus-est divinus Ulysses,
 manete urgentes meas nuptias, donec vestimentum
 perfecero, (ne mihi vana fila pereant)

Laerti heroi sepulchrale, in illud tempus quando ipsum

- 115 Μοῖρ' ὅλην καθέλχεσι τανηλεγέος θανάτου·
μή τις μοι κατὰ δῆμον Ἀχαιῶδων νημεσῆσσι,
αἱ κεν ἄτερ σπεῖρου κῆται πολλὰ κτεατίσσας.
Ἦς ἐφάμην· τοῖσιν δ' ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγῆνωρ.
Ἔνθα καὶ ἡματίη μὲν ὑφαίνεσκον μέγαν ἱστὸν,
- 160 νύκτας δ' ἀλλύεσκον, ἐπὶν δαΐδας παραθεῖμην.
Ἦς τρίτες μὲν ἔλθον ἐγὼ καὶ ἔπειθον Ἀχαιοὺς·
ἀλλ' ὅτε τέτρατον ἦλθεν ἔτος, καὶ ἐπῆλυθον ὥραι,
[μηνῶν φθιόντων, περὶ δ' ἥματα πολλὰ ἐτελέσθη,]
καὶ τότε δὴ με, διὰ δμῶας, κύνας οὐκ ἀλεγούσας,
- 155 ἔϊλον ἐπελθόντες καὶ ὁμόκλησαν ἐπέεσσιν. [κῆρ.
Ἦς τὸ μὲν ἐξετέλεσσα, καὶ οὐκ ἐθέλουσ', ὅτ' ἀνὰ γ-
νῦν δ' οὐτ' ἐκφυγέειν δύναμαι γάμον οὐ τε τιν' ἀλλην
μητρίν θ' εὐρίσκω· μάλα δ' ὀτρύνουσι τοκῆες
γῆμασθ'· ἀσφαλὰ δὲ παῖς βίοντα κατεδόντων,
- 160 γιγνώσκων· ἤδη γὰρ ἀνὴρ οἷός τε μάλιστα
οἴκου κῆδεσθαι, τῷ τε Ζεὺς κῦδος ὀπάξει.
Ἀλλὰ καὶ ὥς μοι εἶπε· τὸν γένος, ὁππόθεν ἐσσί·
οὐ γὰρ ἀπὸ δρυὸς ἐσσι παλαιφάτου οὐδ' ἀπὸ πέτρης.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
- 165 ὦ γύναι αἰδοίη Λαερτιάδῃ Ὀδυσῆος, [σεύς·
οὐκέτ' ἀπολλήξει τὸν ἐμὸν γόνον εξερέουσα·
ἀλλ' ἐκ τοι ἐρέω· ἥ μὲν μ' ἀγέεσσι γε δῶσαις
πλείοισιν ἢ ἔχομαι· ἡ γὰρ δίκη, ὁππότε πάτρης
ἥς ἀπέησιν ἀνὴρ τόσσον χρόνον, ὅσσον ἐγὼ νῦν,
- 170 πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἄστε' ἀλώμενος, ἀλγεα πάσχων·
ἀλλὰ καὶ ὥς ἐρέω, δ' μ' ἀνείρεαι ἡδὲ μεταλλάξ.
Κρήτη τις γαῖ' ἐστὶ, μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ,
καλλὴ καὶ πείριρα, περιβρύτος· ἐν δ' ἀνθρωποι
πολλοί, ἀπειρέσιοι, καὶ ἐννήκοντα πόλεις —
- 175 ἄλλη δ' ἄλλων γλῶσσα μεμιγμένη· ἐν μὲν Ἀχαιοί,
ἐν δ' Ἑτεόκρητες μεγαλήτορες, ἐν δὲ Κύδωνες,
Δωριεῖς τε τριχάϊκες οἵοι τε Πελασγοί —
τῆσι δ' ἐνὶ Κνωσὸς, μεγάλη πόλις· ἔνθα τε Μίνως
ἐννέωρος βασιλεὺς Διὸς μεγάλου βασιστής,
- 180 πατὴρ ἐμοῖο πατὴρ, μεγαθύμου Δευκαλίωνος.
Δευκαλίων δ' ἐμὲ τίχτε καὶ Ἰδομενῆα ἀναχτὰ·
ἀλλ' ὁ μὲν ἐν νῆεσσι κορωνίσιν Ἴλιον εἴσω
ᾤχεθ' ἅμ' Ἀτρεΐδῃσιν· ἐμοὶ δ' ὄνομα κλυτὸν Αἴθων,
ὀπλοτερος γενεῇ· δ' δ' ἄρα πρότερος καὶ ἀρείων.
- 185 Ἔνθ' Ὀδυσῆα ἐγὼν ἰδόμεν καὶ ξείνια δῶκα.
Καὶ γὰρ τὸν Κρήτηνδε κατήγαγεν ἰς ἀνέμοιο,
ἰέμενον Τροίηνδε, παραπλάγξασα Μαλειῶν·
στῆσε δ' ἐν Ἀμνισῷ, ὅθι τε σπέρς Εἰλειθυίης,
ἐν λιμένει χαλεποῖσι· μόγις δ' ὑπάλυξεν ἀέλλας.
- 190 Αὐτίκα δ' Ἰδομενῆα μετὰλλα, ἄστυδ' ἀνελθὼν
ξείνον γὰρ οἱ ἐξασκε φίλον τ' ἔμην· αἰδοῖόν τε.
Τῷ δ' ἤδη δεκάτῃ ἢ ἑνδεκάτῃ πέλεν ἡδὲ
οἰχομένῳ σὺν νηυσὶ κορωνίσιν Ἴλιον εἴσω.
Τὸν μὲν ἐγὼ πρὸς δῶματ' ἄγων εὖ ἐξείνισσα,
- 195 ἐνδοκῶς φιλέων, πολλῶν κατὰ οἶκον ἐόντων·
καὶ οἱ τοῖς τ' ἄλλοις ἐτάροις, οἳ ἅμ' αὐτῷ ἔποντο,
δημόθεν ἀλφита δῶκα καὶ αἶθωπα οἶνον ἀγέρις
καὶ βούτ' ἱεῖν σάσθαι· ἵνα πλησάιτο θυμῶν.

fatum perniciosum corripuerit longum-sternentis mortis :
nequa mihi in populo Achivarum succenseat,
si sine vestimento jaceat, multa qui-possedit.
Sic dixi : illis autem persuasus-est animus generosus.
Tunc interdiu quidem terebam magnam telam,
noctu vero dissolvebam, postquam facies mihi-apposueram
Sic triennium quidem latebam ego et persuadebam Achivis :
sed quum quartus venit annus, et advenerunt horæ,
[mensibus exeuntibus, ac dies multi circumacti-sunt,]
tum demum me, per famulas, canes non (nihil) curantes,
deprehenderunt proci supervenientes, et increpuere verbis.
Sic illud quidem perfeci, etiam nolens, ex necessitate.
Nunc vero neque effugere possum nuptias, neque ullum aliud
consilium amplius invenio; valde autem hortantur parentes
nubere; et ægre fert filius victum devorantes,
cognoscens; jam enim vir est qui-valet maxime
domum curare, cuique Jupiter gloriam præbeat.
Sed et sic mihi dic tuum genus, unde sis;
non enim a quercu es olim-fabulosa, neque a petra.

Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
o uxor veneranda Laertiadæ Ulyssis,
nondum desines meum genus interrogare ?
Sed tibi enarrabo; certe quidem me doloribus dabis
pluribus, quam quibus teneor : hic enim mos est, quando a
patria] sua absit vir tanto tempore, quanto ego nunc,
multas hominum per urbes errans, dolores patiens :
sed etiam sic dicam, quod me percontaris et interrogas.

Creta quædam terra est, medio in nigro ponto,
pulcra et pinguis, circumflua; in ea autem homines
sunt multi, innumeri, nonaginta urbes :
alia autem aliorum lingua mixta : insunt quidem Achivi,
insunt vero indigenæ-Cretenses magnanimi, insunt et Cydo-
nes,] Doriensesque trifariam-divisi, divini-que Pelasgi.
Inter has autem (urbes) est Cnossus, magna urbs : ubi Minos
per-novem-annos regnabat, Jovis magni confabulator,
patris mei pater, magnanimi Deucalionis.
Deucalion vero me genuit et Idomeneum regem :
sed ille quidem in navibus incurvis-puppibus ad Ilium
abiit una-cum Atridis : mihi vero nomen inclytum Æthon.
sumque junior natus; ille etenim prior et melior.
Illic Ulyssem ego vidi, et hospitalia dedi.
Etenim eum ad-Cretam deduxerat vis venti,
euntem ad-Trojam, quum-abegisset eum a-Maleis :
statuit autem naves in Amniso, ubi specus est Lucinæ,
in portibus difficilibus : vix tamen evasit procellas.
Statim vero Idomeneum quærebat, ad-urbem ascendens :
hospitem enim ipsum dicebat dilectumque esse, reverendum-
que.] Huic autem jam decima vel undecima erat aurora
digresso cum navibus incurvis-puppibus Ilium versus.
Illum quidem ego ad ædes ducens bene hospitio-excepi,
cum-cura amice-tractans, e-multis in domo suppetentibus :
et ei, ceterisque sociis, qui una ipsum comitabantur,
de-publico farinas dedi, et nigrum vinum collectum,
et hoves ad-sacrificandum, ut explerent-sibi animum.

Ἐνθα δ' ὁδὸν δέκα μὲν μένον ἤματα ὅσοι Ἀχαιοί·
 200 εἴλει γὰρ Βορέης ἀνεμος μέγας οὐδ' ἐπὶ γαίῃ
 εἶα ἴστασθαι· χαλεπὸς δέ τις ὥρορε δαίμων·
 τῇ τρικαίδεκάτῃ δ' ἀνεμος πέσε· τοὶ δ' ἀνάγοντο.
 Ἴσσε φεύδεα πολλὰ λέγων, ἐτύμοισιν ὁμοῖα·
 τῆς δ' ἄρ' ἀκουούσης βῆς δάκρυα, τήκετο δὲ χροῖς.
 205 Ὡς δὲ γῶν κατατήκετ' ἐν ἀκροπολίοισιν ὄρεσιν,
 ἦντ' Εὐρος κατέτηξεν, ἐπὶν Ζέφυρος καταχέυῃ·
 τηκομένης δ' ἄρα τῆς ποταμοὶ πλήθουσι βέοντες·
 ὡς τῆς τήκετο καλὰ παρήϊα δακρυχεύουσας,
 κλαίουσας ἐὼν ἄνδρα παρήμενον. Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 210 θυμῷ μὲν γόωσαν ἦν ἑλάειρε γυναιῖκα,
 ὀφθαλμοὶ δ' ὥς κ' ἔστασαν ἡὲ σίσυρος,
 ἀτρέμας ἐν βλεφάροισιν· δόλῳ δ' ὅγε δάκρυα κεῦθεν.
 Ἡ δ' ἐπεὶ οὖν τάρφθη πολυδακρύτοιο γόοιο,
 ἐξαυτὶς μιν ἔπεσιν ἀμειβομένη προσέειπεν·
 215 Νῦν μὲν δὴ σευ, ξεινὲ γ', οἷω πειρήσεσθαι,
 εἰ ἐτέον δὴ κεῖθι σὺν ἀντιθέοις ἐτάροισιν
 ξείνισας ἐν μεγάροισιν ἐμὸν πόσιν, ὡς ἀγορεύεις.
 Εἰπέ μοι, ὅπποι' ἄσσα περὶ χροῖ ἐμάτα ἔστο
 αὐτός θ' ὅπως ἦν καὶ ἐταίρους, οἳ οἱ ἔποντο.
 220 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 σῶ γύναι, ἀργαλέον, τόσσον χρόνον ἀμφιέξοντα [σεύς·
 εἰπέμεν· ἦδη γάρ οἱ εἰκοστὸν ἔτος ἐστίν,
 ἐξ οὗ κεῖθεν ἔβη καὶ ἐμῆς ἀπελήλυθε πάτρης·
 ἀλλὰ καὶ ὡς ἐρέω, ὥς μοι ἰνδάλλεται ἦτορ.
 225 Χλαῖναν πορφυρέην οὐλῃν ἔχε διος Ὀδυσσεύς,
 διπλῆν· αὐτὰρ οἱ περόνη χρυσοῖο τέκτοιο
 αὐλοῖσιν διδύμοισιν· πάροιθε δὲ δαίδαλον ἦεν·
 ἐν προτέροισι πόδεσσι κύων ἔχε ποικίλον ἑλλόν,
 ἀσπαιρόντα λάων· τὸ δὲ θαυμάζεσθον ἅπαντες,
 230 ὡς οἱ χρῦσοι ὄντες, ὃ μὲν λάε νεβρὸν ἀπάγχων,
 αὐτὰρ ὃ ἐκφυγείν μεμαῶς ἥσπαιρε πόδεσσιν.
 Τὸν δὲ χιτῶν' ἐνόησα περὶ χροῖ σιγαλόεντα,
 οἷόν τε χρομόιο λοπὸν κατὰ ἰσχαλίοιο·
 τὼς μὲν ἦν μαλακὸς λαμπρὸς δ' ἦν ἡέλιος ὥς·
 235 ἦ μὲν πολλαὶ γ' αὐτὸν ἐθήσαντο γυναικες.
 Ἄλλοι δὲ τοὶ ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 οὐκ οἶδ', εἰ τάδε ἔστο περὶ χροῖ οἶκ' οὐδ' Ὀδυσσεύς,
 ἥ τις ἐταίρων δῶκε θεῆς ἐπὶ νηὸς ἰόντι,
 ἥ τις που καὶ ξείνος· ἐπεὶ πολλοῖσιν Ὀδυσσεύς
 240 ἔσκε φίλος παῦροι γὰρ Ἀχαιῶν ἦσαν ὁμοῖοι.
 Καὶ οἳ ἐγὼ χάλκειον ἄορ καὶ δίπλακα δῶκα
 καλὴν, πορφυρέην καὶ τεριμύοντα χιτῶνα·
 αἰδοῖω δ' ἀπέπεμπον ἐὺσελίκου ἐπὶ νηός.
 Καὶ μὲν οἳ κῆρυξ ὀλίγον προγενέστερος αὐτοῦ
 245 εἶπετο· καὶ τὸν τοὶ μυθήσομαι, οἷος ἦν περ·
 γυρὸς ἐν ὤμοισιν, μελανόχροος, οὐλοκάρηνος·
 Εὐρυδάτης δ' ὄνομ' ἔσκε· τίεν δὲ μιν ἔξοχον ἄλλων
 ὢν ἐταρῶν Ὀδυσσεύς, ὅτι οἱ φρεσὶν ἄρτια ἦδη.
 Ὡς φάτο· τῇ δ' ἔτι μάλλον ὑφ' ἡμερον ὥρσε γόοιο,
 250 σήματ' ἀναγνώσθη, τὰ οἱ ἐμπεδα πέφραδ' Ὀδυσσεύς.
 Ἡ δ' ἐπεὶ οὖν τάρφθη πολυδακρύτοιο γόοιο,
 καὶ τότε μιν μύθοισιν ἀμειβομένη προσέειπεν·

Illic per-duodecim quidem manebant dies divini Achivi :
 coercerat enim eos Boreas ventus magnus, neque in terra
 sinebat stare; infestus vero aliquis excitavit deus :
 tertio-decimo autem ventus cecidit : illi vero avehebantur.

Ita fingebat, mendacia multa dicens, veris similia :
 illi autem audienti fluebant lacrimæ, liquefiebatque cutis.
 Sicut autem nix liquecit in summis montibus,
 quam Eurus liquefecit, postquam Zephyrus defuderit ;
 liquescente autem ea fluvii implentur labentes :
 sic ejus liquefiebant pulcræ genæ lacrimas-fundentis,
 flentis suum virum assidentem. At Ulysses
 animo quidem flentem suam miserabatur uxorem,
 oculi autem tanquam cornua stabant, aut ferrum,
 immoti in palpebris : dolo vero ille lacrimas occultabat.
 Illa autem postquam satiata-est lacrimoso fletu,
 iterum ipsum verbis respondens allocuta-est :

Nunc quidem demum te, hospes, puto me experturam,
 an vere profecto illic cum divinis sociis
 hospitio-exceperis in ædibus meum maritum, sicut dicis.
 Dic mihi, qualia quædam circa corpus vestimenta indutus-erat
 ipseque qualis erat; et dic socios, qui eum comitabantur.

Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses .
 o mulier, difficile est, tanto tempore seorsum quum-absim,
 dicere; jam enim ei vigesimus annus est,
 ex quo illinc abiit, et a-mea discessit patria :
 verum etiam sic dicam, sicut mihi imaginatur cor.

Lænam purpuream villosam habebat divinus Ulysses,
 duplicem; at ei fibula auro facta-erat
 calamis geminis : antrorsum vero opus variegatum erat :
 in anterioribus pedibus canis tenebat varium hinnulum,
 palpitantem intuens; hoc autem admirabantur omnes,
 quod hi aurei quum-essent, hic quidem intuebatur hinnulum
 suffocans;] at ille, effugere cupiens, palpitabat pedibus.
 Etiam tunicam animadverti circa corpus splendidam,
 qualem cepa tunicam de arida :

ita quidem erat mollis; splendida autem erat, solis instar :
 profecto quidem multæ ipsam admiratæ-sunt mulieres.

Aliud autem tibi dicam, tu vero in mente reconde tua :
 nescio utrum hæc indutus-fuerit circa corpus domi Ulysses,
 an aliquis sociorum dederit in navi euntί,
 aut aliquis alicubi etiam hospes : quoniam multis Ulysses
 erat carus; pauci enim Achivorum ei erant similes.
 Et ei ego æreum ense, et duplicem dedi vestem
 pulcræ, purpuream, et talarem tunicam :

honorate autem dimittebam bene-tabulata in navi.
 Et quidem eum præco paulo major-natu ipso
 comitabatur : etiam hunc tibi dicam, qualis erat :
 gibbosus in humeris, nigra-cute, crispo-capite;
 Eurybates vero ei nomen erat : honorabat autem eum supra
 ceteros] suos socios Ulysses, quod sibi an' mo congrua sentiret.

Sic dixit : illi autem adhuc magis desiderium excitavit fle-
 tus,] signa agnoscenti, quæ ei certa dixit Ulysses.

Ea autem postquam satiata-est lacrimoso fletu,
 tunc ipsum verbis respondens allocuta-est :

Νῦν μὲν δὴ μοι, ξεῖνε, πάρος περ ἐὼν ἐλεεινός,
 ἐν μεγάροισιν ἐμοῖσι φίλος τ' ἔση αἰδοῖός τε·
 255 αὐτὴ γὰρ τάδε εἶματ' ἐγὼ πόρον, οἳ ἀγορεύεις,
 πτύεσσ' ἐκ θαλάμου· περόνην τ' ἐπέθηκα φαεινὴν,
 κείνῳ ἀγαλμ' ἔμειναι· τὸν δ' οὐχ ὑποδέχομαι αὐτίς,
 οἴκαδε νοστήσαντα φίλην ἐς πατρίδα γαίαν.
 Τῷ βα κακῇ ἀλσῇ κοίλῃς ἐπὶ νηὸς Ὀδυσσεύς
 260 ὦχετ', ἐποφόμενος Κακοῖλιον οὐκ ὀνομαστήν. [σεύς·
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 σῆς γύναι αἰδοίῃ Λαερτιάδῃ Ὀδυσῆος,
 μηκέτι νῦν χροῖα καλὸν ἐναίρεο μηδέ τι θυμὸν
 τῆκε, πόσιν γούωσα· νεμεσώμῃαι γε μὲν οὐδέν·
 265 καὶ γὰρ τίς τ' ἄλλοιον ὀδύρεται ἄνδρ' ὀλέσασσα
 κουρίδιον, τῷ τέκνα τέχῃ φιλότῃ μιγεῖσα,
 ἢ Ὀδυσῆ', ὃν φασὶ θεοὶ ἐναλίγκιον εἶναι.
 Ἀλλὰ γούῳ μὲν παῦσαι, ἔμειο δὲ σύνθεο μῦθον·
 νημερτέως γάρ τοι μυθήσομαι οὐδ' ἐπιτεύσω
 270 ὥς ἤδη Ὀδυσῆος ἐγὼ περὶ νόστου ἄκουσα,
 ἄγγου Θεσπρωτῶν ἀνδρῶν ἐν πλοῖν δῆμυ,
 ζωῶν· αὐτὰρ ἄγει κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλὰ,
 αἰτίων ἀνὰ δῆμον· ἀτὰρ ἐρίφρας ἐταίρους
 ὤλεσε καὶ νῆα γλαφυρὴν ἐνὶ ὀνοπι πόντῳ,
 275 Θρινακίης ἀπο νήσου ἰών· ὀδύσαντο γὰρ αὐτῷ
 Ζεὺς τε καὶ Ἥλιος· τοῦ γὰρ βόας ἕκταν ἐταίροι.
 Οἱ μὲν πάντες ὄλοντο πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ,
 τὸν δ' ἄρ' ἐπὶ τρόπος νεὸς ἐκβαλε κῦμ' ἐπὶ χέρσου,
 Φαιήκων ἐς γαίαν, οἳ ἀγγίχθαι γεγάασιν·
 280 οἳ δὴ μιν πέρι κῆρι θεὸν ὡς τιμῆσαντο
 καὶ οἳ πολλὰ δόσαν πέμπειν τέ μιν ἤθελον αὐτοὶ
 οἴκαδ' ἀτήμαντον. Καὶ ξεν παῖλαι ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς
 ἦεν· ἄλλ' ἄρα οἳ τόγῃ κέρδιον εἰσάτο θυμῷ
 χρημάτων· ἀγυρτάζειν πολλὴν ἐπὶ γαίαν ἰόντι·
 285 ὡς περὶ κέρδεα πολλὰ καταθνητῶν ἀνθρώπων
 οἷδ' Ὀδυσσεύς· οὐδ' ἄν τις ἐρίσσειε βροτὸς ἄλλος.
 Ὡς μοι Θεσπρωτῶν βασιλεὺς μυθήσατο Φεῖδων·
 ὦμνος δὲ πρὸς ἔμ' αὐτὸν, ἀποσπένδων ἐνὶ οἴκῳ,
 νῆα κατειρύσθαι καὶ ἐπαρτέας ἔμμεν· ἐταίρους,
 290 οἳ δὴ μιν πέμψουσι φίλην ἐς πατρίδα γαίαν.
 Ἀλλ' ἔμῃ πρὶν ἀπέπειψε· τύχησε γὰρ ἐρχομένη νηὺς
 ἀνδρῶν Θεσπρωτῶν ἐς Δουλίχιον πολύπυρον.
 Καὶ μοι κτῆματ' ἔδειξε, ὅσα ξυναγείρατ' Ὀδυσσεύς·
 καὶ νῦν κεν ἐς δεκάτην γένεθ' ἕτερόν γ' ἔτι βόσκοι·
 295 τόσσα οἳ ἐν μεγάροις κειμήλια κείτο ἀνακτος.
 Τὸν δ' ἐς Δωδωνὴν φάτο βῆμεναι, ὅφρα θεοῖο
 ἐκ δρυὸς ὑψικόμοιο Διὸς βουλὴν ἐπακούσαι,
 ὅππας νοστήσειε φίλην ἐς πατρίδα γαίαν,
 ἤδη δὴν ἀπεῖν, ἢ ἀμφοδὸν ἡδὲ κρυφδόν.
 300 Ὡς ὁ μὲν οὕτως ἐστὶ σόος καὶ ἑλευσεται ἤδη
 ἀγγι· μάλ' οὐδ' ἔτι τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἴης
 δηρὸν ἀπεσσεύεται· ἔμπης δέ τοι βροχία δώσω.
 Ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα, θεῶν ἑκατος καὶ ἄριστος,
 ἰστίη τ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος, ἣν ἀφικάνω·
 305 ἥ μὲν τοι τάδε πάντα τελεσέται, ὡς ἀγορεύω.
 Τοῦδ' αὐτοῦ λυκάδαντος ἑλευσεται ἐνθάδ' Ὀδ' Ὀδυσσεύς,

Nunc quidem demum mihi, hospes, antea quum esses mi-
 serandus,] in ædibus meis carusque eris, honoratusque :
 ipsa enim ei hæc vestimenta ego præbui, qualia dicis,
 plicata ex thalamo ; fibulamque imposui splendidam,
 illi ornamento ut-esset ; eum autem non suscipiam rursus,
 domum reversum, dilectam in patriam terram.
 Ita malo fato cava in navi Ulysses
 abiit, visurus malum-Ilium non nominandum.

Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
 o uxor veneranda Laertiadæ Ulyssis,
 ne-amplius nunc corpus pulcrum macera, neu quid animum
 tabefac, maritum deflens ; succenseo quidem nihil :
 etenim quævis et aliusmodi luget virum amissum,
 cui-virgo-nupserit, cui filios pepererit amore mixta,
 atque Ulysses, quem aiunt diis similem esse.
 Sed a-fletu quidem cessa, meum autem adverte sermonem :
 vere enim tibi loquar, nec celabo,
 quomodo jam Ulyssis ego de reditu audiui,
 prope versantis Thesprotorum virorum in ubere populo,
 vivi : atque vehit res-pretiosas multas et egregias,
 petens per populum : at dilectos socios
 perdidit, et navem cavam in nigro ponto,
 Thrinacria ab insula veniens : irati-sunt enim ipsi
 Jupiterque et Sol : hujus enim boves interfecerunt socii.
 Illi quidem omnes perierunt fluctuoso in ponto :
 hunc autem super carina navis ejecit unda in continentem,
 Phæacum in terram, qui propinqui-diis sunt :
 qui sane ipsum ex animo, deum veluti, honorabant,
 et ei multa dederunt, deducereque eum volebant ipsi
 domum incolumem. Et jam pridem hic Ulysses
 esset ; sed inde ei hoc utilius visum-est animo,
 opes colligere multam super terram eunti :
 adeo astutias multas præ mortalibus hominibus
 novit Ulysses ; nec quicquam cum-eo contenderet homo alius.
 Sic mihi Thesprotorum rex dixit Phidon ;
 jurabat autem ad me ipsum, libans in domo,
 navem ejus esse-deductam, et paratos esse socios,
 qui jam ipsum deducunt dilectam in patriam terram.
 Sed me prius dimisit ; contigit enim ut-iret navis
 virorum Thesprotorum in Dulichium tritici-ferax.
 Et mihi possessiones ostendit, quas collegerat Ulysses :
 et sane in decimam generationem alium adhuc aberant :
 tantæ ei res-pretiosæ jacebant in ædibus regis.
 Ipsum autem in Dodonen dixit ivisse, ut dei
 ex quercu alto-vertice Jovis consilium audiret,
 quomodo rediret dilectam in patriam terram,
 jam diu absens, utrum palam, an clam.
 Sic ille quidem ita est salvus, et venit jam
 proxime ; neque amplius longe ab-amicis et patria terra
 diu aberit : omnino autem tibi jurajuranda dabo.
 Sciat nunc Jupiter primum, deorum summus et optimus,
 focusque Ulyssis eximii, ad-quem veni :
 certe quidem hæc omnia perficientur, sicut dico.
 Hoc ipso anno veniet huc Ulysses,

τοῦ μὲν φθίνοντος μηνός, τοῦ δ' ἰσταμένοιο.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·

αἶ γὰρ τοῦτο, ζεῖνε, ἔπος τετελεσμένον εἴη·

310 τῷ κα τάχα γνώης φιλότῳ τὰ πολλὰ τε δῶρα

ἐξ ἑμεῦ, ὥς ἂν τίς σε συναντόμενος μαχαρίζοι.

Ἀλλὰ μοι ὦδ' ἀνὰ θυμὸν οἶεται, ὥς ἔσται περ.

Οὕτ' Ὀδυσσεύς ἐτι οἶκον ἐλεύσεται, οὔτε σὺ πομπῆς

τεύξῃ· ἐπεὶ οὐ τοιοῖσι σημάτων ἔοσι ἐνὶ οἴκῳ,

315 ὅς ῥα Ὀδυσσεὺς ἔσκε μετ' ἀνδράσιν, εἴ ποτ' ἔην γε,

ξείνους αἰδοίους ἀποπεμπέμεν ἢ δὲ δέχεσθαι.

Ἀλλὰ μιν, ἀμείβοιοι, ἀπονύψαι, κάθεται δ' εὐνήν,

δέμεναι καὶ χλαίνας καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα,

ὥς κ' εὖ θαλάσσιον χρυσόθρονον Ἡῷ ἴκηται.

320 Ἡῶθεν δὲ μάλ' ἦρι λόεσαι τε χρίσαι τε,

ὥς κ' ἔνδον παρὰ Τηλεμάχῳ δειπνοιο μέδεται

ἥμενος ἐν μεγάρῳ· τῷ δ' ἄλγιστον, ὅς κεν ἐκείνων

τοῦτον ἀνιάξῃ θυμοφθόρος οὐδέ τι ἔργον

ἐνθάδ' ἐτι πρήξῃ, μάλα περ κεχολωμένος αἰνῶς.

325 Πῶς γὰρ ἑμεῦ σὺ, ζεῖνε, δαήσαιο, εἰ τι γυναικῶν

ἀλλάνων περιεῖμι νόον καὶ ἐπιφρονα μῆτιν,

εἰ κεν εἰσταλέος, κακὰ εἰμένος, ἐν μεγάροισιν

δαινύη; ἀνθρώποι δὲ μινυνθάδιοι τελέθουσιν.

Ὅς μὲν ἀπηγής αὐτὸς ἔη καὶ ἀπηνέα εἰδῇ,

330 τῷ δὲ καταρῶνται πάντες βροτοὶ ἄλγε' ὀπίσσω

ζῶν· ἀτὰρ τεθνήκῃ γ' ὀφειδύονται ἅπαντες.

Ὅς δ' ἂν ἀμύμων αὐτὸς ἔη καὶ ἀμύμονα εἰδῇ,

τοῦ μὲν τε κλέος εὐρύ διὰ ξεῖνοι φορέουσιν

πάντας ἐπ' ἀνθρώπους· πολλοὶ δὲ μιν ἐσθλὸν λείπον.

335 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-

ῶς γύναι αἰδοίῃ Λαερτιάδῳ Ὀδυσῆος,

[σεύς·

ἦτοι ἔμοι χλαῖναι καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα

ἤχθεθ', ὅτε πρῶτον Κρήτης ὄρεα νιφόνετα

νοσφισάμην ἐπὶ νηὸς ἰὼν δολιχηρέτωιο.

340 Κεῖναι δ', ὥς τὸ πάρος περ ἄνθρωπος νύκτας ἴαυον.

Πολλὰς γὰρ δὴ νύκτας ἀεικάλῳ ἐνὶ κοίτῃ

ἄεσα καί τ' ἀνέμεινα ἔυθρονον Ἡῷ διαν.

Οὐδέ τί μοι ποδάνιπτρα ποδῶν ἐπιήρανα θυμῷ

γίγνεται· οὐδὲ γυνὴ ποδὸς ἀψεται ἡμετέροιο

345 τῶν, αἶ τοι δῶμα κατὰ δρήστειραι ἔασιν,

εἰ μὴ τις γρηῷς ἐστὶ παλαιή, κέδν' εἰδυῖα,

ἥ τις δὴ τέτληκε τόσα φρεσὶν, ὅσσα τ' ἐγὼ περ·

τήνδε δ' ἂν οὐ φθονέοιμι ποδῶν ἀψασθαι ἑμεῖο.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·

350 ζεῖνε φίλ'· οὐ γάρ πώ τις ἀνὴρ πεπνυμένος ὥδε

ξείνων τελευταπῶν φίλων ἐμὸν ἔκετο δῶμα·

ὥς σὺ μάλ' εὐφραδέως πεπνυμένα πάντ' ἀγορεύεις·

ἐστὶ δέ μοι γρηῷς, πυκινὰ φρεσὶ μῆδ' ἔχουσα,

ἥ καί νιν δύστηνον εὖ τρέφειν ἢ δ' ἀτίτταλλεν,

355 δεξιμένην χεῖρεσσ', ὅτε μιν πρῶτον τέκε μήτηρ,

ἥ σε πόδας νύψαι, ὀλιγηπελεύσασά περ ἔμπης.

Ἀλλ' ἄγε νῦν ἀνστήσασα, περίφρων Εὐρύκλεια,

νύψον σοῖο ἀνακτος βιμήλικα· καὶ ποῦ Ὀδυσσεὺς

ἦδ' ἡ τοιάδ' ἐστὶ πόδας, τοίος δέ τίς χεῖρας

360 αἶψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταγῆραςουσιν.

hoc quidem exeunte mense, illo autem ineunte.

Hunc autem rursus allocuta est prudens Penelope :

utinam enim hoc, hospes, verbum perfectum sit ;

ita cito cognosceres amicitiamque multa te dona accipienda

ex me, adeo ut aliquis te occurrens beatum diceret.

Sed mihi sic in animo aliquid præsagit, sicut erit videlicet :

neque Ulysses amplius domum veniet, nec tu deductione

poteris ; quoniam non tales rectores sunt in domo,

qualis Ulysses erat inter viros, si unquam fuit,

ad-hospites venerandos dimittendos et excipiendos.

Sed ipsum, famulæ, lavate, deponiteque cubile,

strata, et lænas, et integumenta splendida,

ut bene calens ad Auroram aureo-solio perveniat.

Mane autem valde mature lavateque ungiteque,

ut intus apud Telemachum de-jentaculo cogitet

sedens in domo : ei autem gravius erit, qui illorum

hunc molestia-afficiet perniciosus : neque ullum negotium

hic amplius ei faciet, valde licet iratus graviter.

Quomodo enim de-me tu, hospes, scies, eoquid mulieribus

aliis præstem mente, et prudenti consilio,

si squalidus, mala vestimenta indutus, in ædibus

conviveris? homines autem brevis-ævi sunt.

Qui quidem crudelis ipse sit, et crudelia sentiat,

huic imprecantur omnes homines dolores in-posterum

vivo ; at mortuum probis insequuntur cuncti.

Qui autem bonus ipse sit, et bona sentiat,

hujus quidem gloriam latam hospites perferunt

omnes ad homines ; multique eum eximium dicere solent.

Hanc autem respondens allocutus est-ingenuus Ulysses :

o uxor veneranda Laertiadæ Ulyssis,

profecto mihi lænæ et integumenta splendida

odio-erant, quando primum Cretæ montes nivales

reliqui in navi proficiscens longis-remis instructa.

Cubabo autem, sicut antea quidem insomnes noctes ducebam.

Multas enim jam noctes sordido in cubili

requievi, et exspectavi pulcro-solio-insidentem Auroram di-

vinam.] Neque omnino mihi lotio pedum grata animo

est ; nec mulier pedem tanget nostrum

earum, quæ tibi in domo ministræ sunt,

nisi aliqua anus est antiqua, honesta sciens,

quæ toleraverit tanta mente, quanta ego :

hanc vero non agre-tulerim pedes tangere meos.

Hunc autem rursus allocuta est prudens Penelope :

hospes dilecte : nondum enim quisquam vir prudens adeo

hospitum longinquorum carorum meam advenit domum :

adeo tu valde scite prudentia omnia dicis :

est autem mihi anus, cata mente consilia habens,

quæ illum infelicem bene nutrebat, et educebat,

susceptum manibus, quando ipsum primum peperit mater ;

quæ tibi pedes lavabit, debilis quantumvis sit.

Verum age nunc surgens, prudens Euryclea,

lava tui domini æqualem : et fere Eurysae

jam talis est pedibus, talisque manibus ;

cito enim in malo homines consenescent.

ῥ' ἄρ' ἔφη γρηῃς δὲ κατέσχετο χερσὶ πρόσωπα,
δάκρυα δ' ἔκβαλε θερμά, ἔπος δ' ὀλοφυδὸν ἔειπεν·

ῥ' μοι ἐγὼ σέο, τέκνον, ἀμήχανος· ἤ σε περὶ Ζεὺς
ἀνθρώπων ἤλθῃρε θεοῦδ' ἀθυμὸν ἔχοντα.

365 Οὐ γάρ πώ τις τόσσα βροτῶν Διὶ τερπικεραύνῳ
πίονα μηρὶ ἔκῃ· οὐδ' ἐξαίτους ἐκατόμβας,
δσσα σὺ τῷ ἐδίδως, ἀρώμενος ἕως ἰκοιο
γῆρας τε λιπαρὸν θρέψαιό τε φαίδιμον υἱόν·
νῦν δέ τοι οἶω πάμπαν ἀφείλετο νόστιμον ἦμαρ.

370 Οὕτω που καὶ κείνῳ ἐρεψιόωντο γυναικες
ξείνων τηλεδαπῶν, ὅτε τευ κλυτὰ δώμαθ' ἴκοιτο,
ὥς σέθεν αἱ κύνες αἶδε καθειμένονταί ἄπασαι,
τάων νῦν λώβην τε καὶ αἰσγέα πόλλ' ἀλλεΐνων
οὐκ ἑάσας νῆζειν· ἐμὲ δ' οὐκ ἀέκουσαν ἀνωγεν
375 κούρῃ Ἰκαρίοιο, περίφρων Πηνελόπεια.

Τῷ σε πόδας νύμφ' ἄμα τ' αὐτῆς Πηνελοπείης
καὶ σέθεν εἶνεκ'· ἐπεὶ μοι δρώρεται ἐνδοθι θυμὸς
κῆδεσιν. Ἄλλ' ἄγε νῦν ξυνίει ἔπος, ὅττι κεν εἴπω·
πολλοὶ δὲ ξεῖνοι ταλαπείριοι ἐνθάδ' ἔκοντο,

380 ἀλλ' οὕτω τινὰ φημι εἰνικότα ὧδε ἰδέσθαι,
ὥς σὺ δέμας φωνήν τε πόδας τ' Ὀδυσσῆϊ ἔοικας.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
ῶ γρηῃ, οὕτω φασίν, ὅσοι ἴδον ὄφθαλμοῖσιν [σεύς·
ἡμέας ἀμφοτέρους, μάλα εἰκὲλ' ἀλλήλοισιν
385 ἔμμεναι· ὥς σὺ περ αὐτῇ ἐπιφρονέουσ' ἀγορεύεις.

ῥ' ἄρ' ἔφη γρηῃς δὲ λέβηθ' ἔλε παμφανόωντα,
τῷ πόδας ἐξαπένιξεν, ὕδωρ δ' ἐνεχεύατο ποулὺ
φυγρὸν· ἔπειτα δὲ θερμὸν ἐπέφρυσεν. Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
ἴεν ἐπ' ἐσχαράφιν, ποτὶ δὲ σκότον ἐτράπετ' αἴψα·

390 αὐτίκα γάρ κατὰ θυμὸν οἴσατο, μὴ ἔλαβοῦσα
οὐλὴν ἀμφράσσαιτο, καὶ ἀμπαδὰ ἔργα γένοιτο.
Νίξ' δ' ἄρ' ἄσπον ἰοῦσα ἀναχθ' ἐόν· αὐτίκα δ' ἔγνω
οὐλὴν, τὴν ποτὲ μιν σὺς ἤλασε λευκῇ ὀδόντι,
Παρνησόνδ' ἐλθόντα, μετ' Αὐτολυκὸν τε καὶ υἱας,

395 μητρὸς ἧς πατέρ' ἐσθλὸν, δς ἀνθρώπους ἐκέκαστο
κλειπτοσύνηθ' ὄρχην τε· θεὸς δέ οἱ αὐτὸς ἔδωκεν,
Ἑρμείας· τῷ γάρ χειραρισμένα μηρία καίεν
ἀρνῶν ἡδ' ἐρίφω·ν· δέ οἱ αὖ πρόφρων ἄμ' ὀπήδει.
Αὐτολυκος δ' ἐλθὼν Ἰθάκης ἐς πτόνα δῆμον

400 παῖδα νέον γεγαῶτα κιχῆσατο θυγατέρος ἧς·
τόν β' αἰ Εὐρύκλεια φίλοις ἐπὶ γούνασι θῆκεν,
παυομένη δόρποιο· ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
Αὐτολυκ', αὐτὸς νῦν ὄνομ' εὖρεο, ὅττι κε θείης

παίδος πατὶ φίλῳ· πολυάρητος δέ τοι εἶσθι.

405 Τὴν δ' αὖτ' Αὐτολυκος ἀπαμειβετο φωνήσέν τε·
γαμβρὸς ἐμὸς θυγάτηρ τε, τίθεσθ' ὄνομ', ὅττι κεν εἴπω·
πολλοῖσιν γάρ ἔγωγε ὀδυσσάμενος τόδ' ἰκάω,
ἀνδράσιν ἡδὲ γυναιξίν ἀνὰ χθόνα πουλυδότειραν·
τῷ δ' Ὀδυσσεὺς ὄνομ' ἔστω ἐπώνυμον. Αὐτὰρ ἔγωγε,

410 ὅππότεν ἂν ἡβήσας μητρῷον ἐς μέγα δῶμα
ἔλθῃ Παρνησόνδ', ὅθι πού μοι κτήματ' ἔασιν·
τῶν οἱ ἐγὼ δώσω καὶ μιν χαίροντ' ἀποπέμψω.

Τῶν ἔνεκ' ἦλθ' Ὀδυσσεὺς, ἵνα οἱ πόροι ἀγλαὰ δῶρα.
Τὸν μὲν ἄρ' Αὐτολυκὸς τε καὶ υἱέας Αὐτολύκοιο

Sic igitur dixit : vetula autem operuit manibus vultum,
lacrimasque emisit calidas, verbumque luctuosum dixit :

Hei mihi, quod ego tui, fili, servandi impotens ! certe te
Jupiter prae] hominibus odit, deum reverente animo instru-
ctum.] Nondum enim quisquam mortalium tot Jovi fulmine-
gaudenti] pingua femora combussit, neque tot eximias he-
catombas,] quot tu ei dedisti, precans ut pervenires
ad senectutem placidam, nutriesque splendidum filium ;
nunc autem tibi soli omnino abstulit redivit diem.

Sic fere etiam illum probris-insequuntur mulieres
hospitum longinquorum, quando alicujus inclytas ad aedes
pervenerit,] sicut te, senex, canes hae probris-insequuntur
cunctae,] quarum nunc contumeliamque et opprobria multa
vitans,] non sinis eas te lavare ; me vero non invitam jussit
filia Icarii, prudens Penelope.

Ideo tibi pedes lavabo, simulque ipsius Penelopes
et tui gratia ; quoniam mihi commovetur intus animus
doloribus. Verum age nunc adverte verbum, quod dicam :
multi sane hospites aërumnosi hunc venerunt,
sed nondum quemquam dico similem sic vidisse me,
sicut tu corpore voceque pedibusque Ulyssii similis-es.

Hanc autem respondens allocutus est-ingeniosus Ulysses :
o vetula, sic dicunt quicumque viderunt oculis
nos ambos, valde similes nobis-invicem
esse ; sicut tu ipsa animum-advertens dicis.

Sic igitur dixit : vetula vero lebetem sumsit splendens,
in-quo pedes albebant : aquam autem infudit multam
frigidam ; deinde vero calidam insuper-fudit. At Ulysses
sedebat ad focum, ad tenebras autem convertit-se cito ;
statim enim in animo suspicatus-est, ne ipsum attrectans
cicatricem animadverteret, et manifestae res fierent.

Lavabat autem ea inde propius accedens dominum suum ;
statim vero agnovit] cicatricem, quam aliquando ei aper inflixit
albo dente,] in-Parnassum profecto, ad Autolycumque et filios,
matris suae patrem strenuum, qui hominibus praecellebat
furtoque jurandoque [se nihil abstulisse] ; deus vero ei ipse
dedit] Mercurius : huic enim grata femora adolebat
agnorum et haedorum ; hic autem eum lubens una comitabatur.
Autolycus vero quum-venisset Ithacae in opulentum popu-
lum,] filium recens natum invenit filiae suae :
hunc ei Euryclea caris genibus imposuit,
desinenti a-caena ; verbumque dixit et elocuta-est :

Autolyce, ipse nunc nomen inveni, quod imponas
filiae filio dilecto ; exoptatissimus autem tibi est.

Huc vero rursus Autolycus respondit, dixitque :
gener meus, filiaque, imponite nomen, quod dixerō :
multis enim ego indignatus huc venio
viris et mulieribus super terram almam :
huic autem Ulysses nomen esto inditum. At ego,
quando puber-factus maternam in magnam domum
venerit in-Parnassum, ubi fere mihi possessiones sunt :
ex-his illi ego dabo, et ipsum gaudentem dimittam.

Horum gratia ixit Ulysses, ut sibi is praeretur splendida
dona.] Hunc quidem deinde Autolycusque et filii Autolyci

115 χερσίν τ' ἥσπάζοντο ἑσπείσι τε μελιγύιοισιν·
 μήτηρ δ' Ἀμφιθέη μητρός περιφῶσ' Ὀδυσῆϊ
 κύσσω ἄρα μιν κεφαλῇν τε καὶ ἄμφορ' ὤφρα καλά.
 Αὐτολύκος δ' υἱοῖσιν ἐκέκλετο κυδαλίμοισιν
 δειπνον ἐφοπλίσσαι τοῖ δ' ὀτρύνοντος ἄκουσαν·
 120 αὐτίκα δ' εἰσάγαγον βοῦν ἄρσενα πενταέτηρον·
 τὸν δέρον ἄμφι δ' ἔπον καὶ μιν διέχευαν ἅπαντα
 μίστυλλον τ' ἄρ' ἐπισταμένως πείραν τ' ὀβελοῖσιν
 ὥπτησάν τε περιφραδέως δάσαντο τε μοῖρας.
 Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἤμαρ ἐς ἡέλιον καταδύντα
 125 δαίνυντ'· οὐδὲ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἔστις.
 Ἥμος δ' ἡέλιος κατέδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,
 δὴ τότε κοιμήσαντο καὶ ὕπνου δῶρον ἔλοντο.
 Ἥμος δ' ἠριγένεια φάνη ροδοδάκτυλος Ἥως,
 βάν ῥ' ἴμεν ἐς θήρην, ἡμὲν κύνας ἡδὲ καὶ αὐτοὶ
 130 υἱέες Αὐτολύκου· μετὰ τοῖσι δὲ διὸς Ὀδυσσεὺς
 ἦεν· αἰπὺ δ' ὄρος προσέβηεν καταειμένον ὕλην
 Παρνησοῦ· τάχα δ' ἴκανον πύργας ἡνεμόεσσας.
 Ἥελιος μὲν ἔπειτα νέον προσέβαλλεν ἀρούρας,
 ἐξ ἀκαλαρβείτῃσιν βαθυβύροιο Ὀκεανοῖο.
 135 Οἱ δ' ἐς βῆσσαν ἴκανον ἐπακτῆρες· πρὸ δ' ἄρ' αὐτῶν
 ἴχνι' ἐρευνῶντες κύνας ἦσαν· αὐτὰρ ὅπισθεν
 υἱέες Αὐτολύκου· μετὰ τοῖσι δὲ διὸς Ὀδυσσεὺς
 ἦεν ἄγχ'· κυνῶν, κραδάων δολιχόσκιον ἔγχος.
 Ἐνθα δ' ἄρ' ἐν λόγῃσιν περικνήϊ κατέκειτο μέγας σῦς·
 140 τὴν μὲν ἄρ' οὐτ' ἀνέμων διάει μένος ὑγρὸν ἀέντων,
 οὔτε μιν Ἥελιος φάεθων ἀκτίσιν ἐβόλλεν,
 οὔτ' ὄμβρος περάσσκε διαμπερές· ὥς ἄρα πυκνὴ
 ἦεν· ἀτὰρ φύλλων ἐνέην χύσις ἤλιθα πολλή.
 Τὸν δ' ἀνδρῶν τε κυνῶν τε περὶ κτύπος ἦλθεν ποδοῖν,
 145 ὥς ἐπάγοντες ἐπῆσαν· ὁ δ' ἀντίος ἐκ βυλόχοιο,
 φρίξας εὖ λόφῃν, πῦρ δ' ὀρθαλμοῖσι δειδορκῶς,
 στήρ' αὐτῶν σκεδόμενος· ὁ δ' ἄρα πρῶτιστος Ὀδυσσεὺς
 ἔσσυτ', ἀνασχόμενος δολιχὸν δόρυ χειρὶ παχείῃ,
 οὐτάμεναι μεμαῶς· ὁ δὲ μιν φθάμενος ἔλασεν σῦς
 150 γουνοῖς ὑπερ· πολλὸν δὲ διήρυσσε σαρκοῦς ὀδόντι
 λικριπὶς αἶψας, οὐδ' ὀστέον ἔκετο φωτός.
 Τὸν δ' Ὀδυσσεὺς οὔτησε τυγρὸν κατὰ δεξιὸν ὤμων,
 ἀντικρὺ δὲ διήλθε φαινοῦ δουρὸς ἀκονή·
 καὶ δ' ἔπεισ' ἐν κονίεσσι μακρῶν, ἀπὸ δ' ἔπτατο θυμός.
 155 Τὸν μὲν ἄρ' Αὐτολύκου παῖδες φίλοι ἀμυρεπένοντο·
 ὅτε μιν δ' Ὀδυσσεὺς ἀμύμονος, ἀντιθέοιο,
 ὄψαν ἐπισταμένους ἐπαοιδῇ δ' αἶμα κελαινὸν
 ἐσχεθόν· αἶψα δ' ἔκοντο φίλου πρὸς δόμματα πατρός.
 Τὸν μὲν ἄρ' Αὐτολύκος τε καὶ υἱέες Αὐτολύκοιο
 160 εὖ ἰησάμενοι ἡδ' ἀγλαὰ δῶρα πορόντες
 καρπαλίμως χαίροντα φίλην χαίροντες ἐπεμνον
 εἰς Ἰθάκην· τῷ μὲν ῥα πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ
 χαῖρον νοστήσαντι καὶ ἐξερέεινον ἕκαστα,
 οὐλὴν δ' ἐτι πάθοι· ὁ δ' ἄρα σφίσιν εὖ κατέλεξεν,
 165 ὥς μιν θηρεύοντ' ἔλασεν σῦς λευκῷ ὀδόντι,
 Παρνησὸν δ' ἔλθοντα σὺν υἱάσιν Αὐτολύκοιο.
 Τὴν γρηῃς χεῖρεσσι καταπρηγέσει λαβοῦσα
 γυνὴ ῥ' ἐπιμασασμένη, πόδα δὲ προσήκε φέρεσθαι·

manibusque *datis* salutabant, verbisque blandis :
 mater autem Amphithea matris, circumplexa Ulyssem,
 osculata-est ipsi caputque et ambo lumina pulcra.
 Autolycus vero filios jussit gloriosos
 coram parare : illi autem hortanti ausculta-
 runt ;
 statim vero introduxerunt bovem masculum quinquennem,
 eum excoriarunt, curaruntque, et ipsum dividerunt totum,
 minutatimque-conciderunt scite, transfixeruntque verubus,
 assaruntque perite, divideruntque portiones.
 Sic tunc quidem per-totum diem ad solis occasum
 epulabantur ; nec quicquam animus indigebat convivio æqua
 Quando autem sol occidit, et tenebræ supervenere,
 tunc demum decubuerunt, et somni donum ceperunt.

Quando vero mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 profecti-sunt ire in venationem, et canes et etiam ipsi
 filii Autolyçi ; cum his autem divinus Ulysses
 ibat : altum vero montem ascenderunt indutum silva
 Parnassi : cito autem pervenerunt ad-juga ventosa.
 Sol quidem deinde recens percutiebat arva,
 ex placide-fluente profundo Oceano.

Ipsi autem in vallem perveniebant, venatores ; ante eos vero
 vestigia scrutantes canes ibant ; at pone
 filii Autolyçi : cum his autem divinus Ulysses
 ibat prope canes, vibrans longe-umbrae hastam.
 Ibi vero in silva densa jacebat magnus aper ;
 quam quidem nec ventorum perflabat vis humidum spiran-
 tium,] neque ipsam Sol lucens radiis percutiebat,
 neque imber penetrabat penitus : adeo quidem densa
 erat : at foliorum inerat fusio affatim multa.

Hunc autem virorumque canumque strepitus circumsonuit-
 pedum,] ut venantes ingreubant : hic vero adversus ex arbu-
 sto,] erectis valde cervicis-setis, ignemque oculis spectans,
 stetit prope ipsos : ac primus-omnium Ulysses
 irrui, elevata longa hasta, manu robusta,
 vulnerare cupiens : sed ipsum prævertens percussit aper
 super genu ; multum autem exhausti carnis dente
 oblique adortus ; nec-tamen ad-os pervenit viri.

Illum vero Ulysses vulneravit assecutus ad dextrum hume-
 rum,] penitus autem transiit splendidae haste cuspis :
 decidit vero is in pulveribus porrectus ; avolavit autem ani-
 mus.] Circa-hunc quidem deinde Autolyçi filii dilecti occupa-
 bantur ;] vulnus autem Ulyssis eximii, deo-paris,
 ligaverunt scite ; et incantatione sanguinem nigrum
 cohibuere : statim autem pervenere cari ad aedes patris.

Illum quidem Autolycusque et filii Autolyçi
 bene postquam-sanarant, et splendida dona ei præbuerant,
 cito gaudenter eam gaudentes dimiserunt
 in Ithacam : eo quidem pater et veneranda mater
 gaudebant reverso, et interrogabant singula
 de-cicatrice, quid passus-esset : ille autem ipsis rite enarravit,
 ut ipsum venantem percusserit aper albo dente,
 ad-Parnassum profectum cum filiis Autolyçi.

Hanc *cicatricem* anus manibus pronis prehensam,
 agnovit attrectans ; pedem autem dimisit ut-ei-excideret ;

ἐν δὲ λέβητι πέσε κνήμη· κανάχησε δὲ χαλκὸς,
 470 ἃψ δ' ἐτέρωσ' ἐκλήθη· τὸ δ' ἐπὶ χθονὸς ἐξέχυθ' ὕδωρ.
 Τὴν δ' ἄμα χάσμα καὶ ἄλγος ἔλε φρένα· τῷ δέ οἱ ὅσσε
 δακρυόφι πλησθεν· θαλερὴ δέ οἱ ἐσχετο φωνή.
 Ἀψαμένη δὲ γυνείου Ὀδυσσεῖα προσέειπεν·
 Ἥ μάλ' Ὀδυσσεὺς ἔσσι, φίλον τέκος· οὐδέ σ' ἔγωγε
 475 πρὶν ἔργων, πρὶν πάντα ἄνακτ' ἔμὸν ἀμπαράσσαι.
 Ἥ καὶ Πηνελόπειαν ἐξέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν,
 πεπραδένειν ἐθέλουσα φίλον πόσιν ἔνδον ἑόντα.
 Ἥ δ' οὐτ' ἀθρήσαι δύναιτ' ἀντίη οὔτε νοῆσαι·
 τῇ γὰρ Ἀθηναίη νόον ἔτραπεν· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 480 χεῖρ' ἐπιμασάμενος φάρυγος λάβε δεξιτερῇφιν,
 τῇ δ' ἐτέρῃ ἔθεν ἄσπον ἐρύσσατο φωνήσεν τε·
 Μαῖα, τίη μ' ἐθέλεις ὀλέσαι; σὺ δέ μ' ἔτρεφες αὐτῇ
 τῷ σῶ ἐπὶ μαζῶ· νῦν δ' ἄλγεα πολλὰ μογήσας
 ἤλυθον εἰκοστῷ ἔτει ἐς πατρίδα γαίαν.
 485 Ἀλλ' ἔπει ἐφράσθης, καὶ τοι θεὸς ἐμβραε θυμῷ,
 σίγα, μή τις τ' ἄλλος ἐνὶ μεγάροισι πύθηται.
 Ὡδε γὰρ ἐξέρω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 εἴ χ' ὑπ' ἐμοίγε θεὸς δαμάσῃ μνηστῆρας ἀγαυούς,
 οὐδὲ τροφῷ οὐσης σεῦ ἀφέξομαι, ὅππότε· ἂν ἄλλας
 490 ὁμιλῶς ἐν μεγάροισιν ἐμοῖς κτείνωμι γυναῖκας.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Εὐρύκλεια·
 τέκνον ἔμὸν, οἷόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων.
 Οἶσθα μὲν, οἷον ἔμὸν μένος ἐμπεδόν οὐδ' ἐπιεικτόν·
 ἔξω δ', ὥς ὅτε τις στερεὴ λίθος ἤε σίδηρος.
 495 Ἄλλο δέ τοι ἔρώ, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 εἴ χ' ὑπὸ σοίγε θεὸς δαμάσῃ μνηστῆρας ἀγαυούς,
 δὴ τότε τοι καταλέξω ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκας,
 αἳ τέ σ' ἀτιμάζουσι, καὶ αἳ νηλιεῖς εἰσίν.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 500 μαῖα, τίη δὲ σὺ τὰς μυθήσσαι; οὐδέ τί σε γρή. [σεύς·
 Εὐ νο καὶ αὐτὸς ἐγὼ φράσσομαι καὶ εἴσομαι· ἐκάστην·
 ἄλλ' ἔχει σιγῇ μῦθον, ἐπίτρεψον δὲ μοῖσιν.
 Ὡς ἄρ' ἔφη· γρηῷ δὲ δι' ἐκ μεγάροιο βεβήκει,
 οἰσομένη ποδάνιπτρα· τὰ γὰρ πρότερ' ἔκχυτο πάντα.
 505 Αὐτὰρ ἔπει νίψεν τε καὶ ἤλειψεν λίπ' εἰλαίω,
 αὖτις ἄρ' ἄσποτέρω πυρὸς ἔλκετο δίφρον Ὀδυσσεὺς
 θερσόμενος, οὐλῇ δὲ κατὰ ραχέεσσι κάλυψεν.
 Τοῖσι δὲ μῦθον ἤρχε περίφρων Πηνελόπεια·
 Ξεῖνε, τὸ μὲν σ' ἐτι τυτθὸν ἐγὼν εἰρήσομαι αὐτῇ·
 510 καὶ γὰρ δὴ κοῖτοιο τάχ' ἔσσεται ἡδέος ὥρη,
 δντινά γ' ὕπνος ἔλοι γλυκερὸς, καὶ κηδόμενον περ·
 αὐτὰρ ἐμοὶ καὶ πένθος ἀμέτρητον πόρε δαίμων·
 ἥματα μὲν γὰρ τέρπομαι ὀδυρομένη, γοώουσα,
 ἔς τ' ἐμὰ ἔργ' ὀρώουσα καὶ ἀμφοπόλων ἐνὶ οἴκῳ·
 515 αὐτὰρ ἐπὴν νύξ ἔλθῃ, ἑλθῇ τε κοῖτος ἅπαντας,
 κείμαι ἐνὶ λέκτρῳ, πυκνὰ δέ μοι ἄμφ' ἀδινὸν κῆρ
 ὀξείαι μελεδῶναι ὀδυρομένην ἐρέθουσιν.
 Ὡς δ' ὅτε Πανδάρου κόρυθ, χλωρῆς Ἀηδῶν,
 καλὸν ἀείδῃσιν, ἕαρος νέον ἱσταμένοιο,
 520 δεινδρέων ἐν πετάλοισι καθεζομένη πυκνιοῖσιν,
 ἥτε θαμὰ τρωπῶσα χέει πολυηχέα φωνήν,
 παῖδ' ὀλοφυρομένη Ἴτυλον φίλον, δν ποτε γαλῶ

incidit vero lebeti tibia; resonuit autem aes,
 retroque in-alteram-partem inclinatum est; et in-terram ef-
 fusa est aqua.] Ipsius vero simul gaudium et dolor invasit men-
 tem; atque ei oculi] lacrimis impleti sunt; clara vero ei ha-sit
 vox.] Prehensio autem ejus mento, Ulyssem allocuta est:

Profecto omnino Ulysses es, care fili: nec te ego
 prius agnovi, quam plane herum meum contrectassem.

Dixit, et Penelopen intuitu-est oculis,
 indicare volens carum maritum intus esse.

Ea autem nec videre potuit e-regione, neque animadvertere;
 ei enim Minerva mentem avertit; at Ulysses
 manu admota guttur nutricis prehendit dextra;
 altera vero ad-se propius traxit, dixitque:

Nutrix, cur me vis perdere? tu vero me nutritivisti ipsa
 tuam ad mamam; nunc vero dolorēs multos perpersus
 veni vigesimo anno in patriam terram.

Sed postquam animadvertisisti, et tibi deus injecit animo,
 tace, ne-quis alius in aedibus audiat.

Sic enim edico, hoc vero et perfectum erit:

si sub me deus domuerit procos illustres,
 nec, nutrix licet-sis, a-te abstinebo, quando alias
 famulas in aedibus meis interficiam mulieres.

Hunc autem rursus allocuta-est prudens Euryclea:
 fili mi, quale tibi verbum fugit ex septo dentium!

Nosti quidem qualis meus animus firmus, nec cedens:
 tenebo vero sicut aliquis solidus lapis, aut ferrum.

Aliud vero tibi dicam, tu autem in mente reconde tua:
 si sub te deus domuerit procos illustres,
 tum vero tibi recensebo in aedibus mulieres,
 et quæ te parum-honorent, et quæ inculpatæ sint.

Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses:
 nutrix, cur vero tu eas indicabis? neque omnino te oportet.
 Bene utique et ipse ego observabo, et cognoscam unamquam-
 que:] sed tene silentio verbum, committe vero rem diis.

Sic igitur dixit: anus autem per domum exivit,
 allatura pedum-lavacra; priora enim effusa-erant omnia.

Ac postquam laveratque eum et unxerat pingui oleo,
 iterum propius ad-ignem traxit-sibi sedile Ulysses
 calefacturus-se, cicatricem autem pammis cooperuit.

His vero sermones exorsa-est prudens Penelope:

Hospes, paulum quidem te amplius ego percontabor ipsa:

etenim jam cubitus cito erit placidi hora ei quidem,
 quemcumque somnus cepit dulcis, etiam dolentem:
 sed mihi etiam dolorem immensum præbuit deus:

per-diem etenim delector lamentans, fiens,
 et mea opera inspiciens et ancillarum in domo:

at postquam nox venit, cepitque lectus omnes,
 jaceo in lecto, crebræque mihi circa densum cor

acutæ curæ lugentem lacescent.

Sicut autem quando Pandarei filia, viridans Aedon(*Iuscinia*),
 pulcre canit, vere recens ineunte,

arborum in foliis sedens densis,
 quæ frequenter versans fundit multisonam vocem,
 filium lugens Itylum carum, quem quondam ære

κτείνει δι' ἀφραδίας, κοῦρον Ζήθοιο ἀνακτος·
 ὧς καὶ ἐμοὶ δόχ' αὖτις θυμὸς ὁρώρεται ἐνθά καὶ ἐνθά,
 525 ἥ ἐ μὲν παρὰ παιδὶ καὶ ἐμπεδα πάντα φυλάσσω,
 κτῆσιν ἐμὴν δμῶα τε καὶ ὑπερφεὲς μέγα δῶμα
 εὐνήν τ' αἰδομένη πόσιος δήμοιο τε φῆμιν·
 ἢ ἥδη ἄμ' ἔπωμαι Ἀχαιοὺν ὅστις ἄριστος
 μῆνται ἐνὶ μεγάροισι, πορὼν ἀπερῆισα ἔδνα.
 530 Παιῖς δ' ἐμὸς, ἕως μὲν ἔην ἐτι νήπιος ἡδὲ χαλῖφρων,
 γήμασθ' οὐ μ' εἰα πόσιος κατὰ δῶμα λιπούσαν·
 νῦν δ' ὅτε δὴ μέγας ἐστὶ καὶ ἥδ' ὅστις μέτρον ἰκάνει,
 καὶ δὴ μ' ἀράται πάλιν ἐλθέμεν ἐκ μεγάροιο,
 κτήσιος ἀσχαλῶν, τῇν οἱ κατέδουσιν Ἀχαιοί.
 535 Ἄλλ' ἄγε μοι τὸν ὄνειρον ὑπόκριμαι καὶ ἄκουσον.
 Χῆνές μοι κατὰ οἶκον εἰσίοσι πυρὸν ἔδουσιν
 ἐξ ὕδατος, καὶ τέ σπιν λαίνομαι εἰς ὁρώσασα·
 ἐλθὼν δ' ἐξ ὄρεος μέγας αἰετὸς ἀγκυλοχειλῆς
 πᾶσι κατ' αὐχένας ἤξει καὶ ἔκτανεν· οἱ δ' ἐκέρχυντο
 540 ἀθρόοι ἐν μεγάροισι· ὁ δ' ἐξ αἰθέρα διαν ἄερόη.
 Αὐτὰρ ἐγὼ κλαῖον καὶ ἐκώκυον ἐν περ ὀνείρῳ·
 ἄμμι δ' ἐμ' ἠγερέοντο εὐπλοκαμίδες Ἀχαιοί,
 οἰκτρ' ὀλοφυρομένην, ὅ μοι αἰετὸς ἔκτανε χῆνας.
 Ἄψ δ' ἐλθὼν κατ' ἄρ' ἔξετ' ἐπὶ προύχοντι μελάρῳ·
 545 φωνῇ δὲ βροτῇ καταρῆντε φώνησέν τε·
 Θάρσει, Ἰκαρίου κούρῃ τηλεκλειτοιο·
 οὐκ ὄναρ, ἀλλ' ὕπαρ ἐσθλὸν, ὅ τοι τετελεσμένον ἔσται.
 Χῆνες μὲν μνηστῆρες· ἐγὼ δέ τοι αἰετὸς ὄρνις
 ἦα πάρος, νῦν αὖτε τοὺς πόσις εἰλήλουθα,
 550 ὃς πᾶσι μνηστῆρσιν ἀεικέα πότμον ἐφῆσσω.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐμὲ μελιγδῆς ὕπνος ἀνῆκεν.
 Παπτήνασα δὲ χῆνας ἐνὶ μεγάροισι νόησα,
 πυρὸν ἔρεπτομένους παρὰ πύελον ἥχι πάρος περ.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη παλὺμήτης Ὀδυσ-
 555 ῶ γύναι, οὐπὺς ἐστὶν ὑποκρίνασθαι ὄνειρον, [σεύς·
 ἀλλ' ἀποκλίναντ'· ἐπειτὰ βὰ τοι αὐτὸς Ὀδυσσεύς
 πέπραδ', ὅπως τελέει μνηστῆρσι δὲ φαίνεται] ὀλεθροῦ
 πᾶσι μάλ'· οὐδέ κέ τις θάνατον καὶ Κῆρας ἀλύξει.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περιφρων Πηνελόπεια·
 560 ξεῖν', ἦτοι μὲν ὄνειροι ἀμύχανοι ἀκριτόμυθοι
 γίγνοντ', οὐδέ τι πάντα τελείεται ἀνθρώποισιν.
 Δοιαὶ γάρ τε πύλαι ἀμενηνῶν εἰσὶν ὀνείρων·
 αἱ μὲν γὰρ κεράεσσι τετεύχεται, αἱ δ' ἐλέφαντι·
 τῶν οἱ μὲν κ' ἐλθῶσι διὰ πριστοῦ ἑλέφαντος,
 565 οἱ δ' ἐλέφανται, ἔπειτ' ἀκράατα φέροντες·
 οἱ δὲ διὰ ξεστῶν κεράων ἐλθῶσι θύραζε,
 οἱ δ' ἔτυμα κραίνουσι, βροτῶν ὅτε κέν τις ἴδῃται.
 Ἄλλ' ἐμοὶ οὐκ ἐντεῦθεν ὅμοιαι αἰὼν ὄνειρον
 ἐλθέμεν· ἢ κ' ἀσπαστὸν ἐμοὶ καὶ παιδὶ γένοιτο.
 570 Ἄλλο δέ τοι ἔρω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 ἥδε δὴ ἥως εἴσι δυσώυνμος, ἥ μ' Ὀδυσσεὺς
 οἴκου ἀποσχῆσει· νῦν γὰρ καταθήσω ἀέθλον,
 τοὺς πελέκας, τοὺς καῖνος ἐνὶ μεγάροισιν ἔοισιν
 ἴστασ'· ἐξείης δρυόγους ὧς δώδεκα πάντας·
 575 στάς δ' ὅγε πολλὸν ἀνευθε, διαβρίπττασεν διστόν.
 Νῦν δὲ μνηστῆρεσσιν ἀέθλον τοῦτον ἐφῆσσω·

interfecit per insipientiam, filium Zethi regis;
 sic et mihi bifariam animus movetur hac et illuc,
 utrum maneam apud filium, et integra omnia servem,
 possessionem meam, famulasque, et altam magnam domum
 torumque reverens mariti, populique famam;
 an jam una sequar Achivorum eum quicumque optimus
 ambit me in aedibus, quum-præbuerit infinita sponsalia.
 Filius autem meus, donec quidem fuit adhuc infans et animi-
 impotens, nubere non me sinebat mariti domum relinquen-
 tem:] nunc vero quando jam adultus est et ad-pubertatis men-
 suram pervenit, jam me optat retro abire e domo
 ob-possessionem indignans, quam ei consumunt Achivi.
 Sed age mihi hoc somnium declara, et audi.
 Anseres mihi in domo viginti triticum edunt
 ex aqua, atque ipsis lætor, inspiciens:
 profecta vero ex monte magna aquila adunco-rostro
 omnibus cervices confregit, et interfecit; hi autem fusi-sunt
 conferti in aedibus: illa vero in ætherem divinum elevata-est.
 At ego flebam et ejulabam, etiam in somnio;
 circum autem me congregabantur pulcris-comis Achivæ
 miserabiliter lugentem, quod mihi aquila interfecerat anseres.
 Reversa autem desiderabat in proninenti tecto;
 voceque humana me compecebat, dixitque:
 Confide, Icarii filia longe-lateque-incltyti;
 non somnium hoc-est, sed visio vera, quæ utique perfecta erit.
 Anseres quidem, proci sunt; ego autem aquila avis
 eram antea; nunc demum tuus maritus veni,
 qui omnibus procis sævam mortem inferam.
 Sic dixit: at me dulcis somnus dimisit.
 Circumspectans autem ansers in aedibus animadverti,
 triticum comedentes apud pelvim, ubi antea quidem.
 Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses:
 o mulier, nequaquam licet declarare somnium,
 alio deflectentem: quandoquidem sane tibi ipse Ulysses
 dixit, quomodo perfecturus-sit: procis vero apparet exitium
 omnibus prorsus; neque ullus mortem et fatum effugiet.
 Hunc autem rursus allocuta-est prudens Penelope:
 hospes, profecto quidem somnia inscrutabilia, indiscrimina-
 tum-loquentia] sunt, neque placæ perficiuntur hominibus.
 Duæ etenim portæ debilius sunt somniorum:
 nam altera quidem cornibus facta est; altera autem ebore:
 horum quæ quidem venerint per sectum ebur,
 hæc decipiunt, verba irrita ferentia;
 quæ vero per polita cornua iverint foras,
 hæc vera perficiunt, hominum quando aliquis viderit.
 At mihi non hinc puto grave somnium
 venisse: certe gratum mihi et filio foret.
 Aliud autem tibi dicam, tu vero in mente reconde tua:
 hæc jam aurora adveniet infausta, quæ me Ulyssis
 a-domo amovebit: nunc enim deponam certamen,
 secures, quas ille in aedibus suis
 statuebat ordine, navium-statamina veluti, duodecim omnes:
 stans autem ille valde procul, per omnia foramina trajicie-
 bat sagittam.] Nunc vero procis certamen hoc imponam:

δς δέ κε βρήτατ' ἐντανύσῃ βίον ἐν παλάμῃσιν,
καὶ διοίστευσθ' πελέκεων νοσοκίδεα πάντων,
τῷ κεν ἄμ' ἐσποίμην, νοσφισσαμένη τόδε δῶμα
580 κουρίδιον, μάλα καλὸν, ἐνίπλειον βίοιτο·
τοῦ ποτὲ μεμνήσεσθαι δόμοι, ἐν περ δνέριφ. [σεύς·

Τῇν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
σεύς γύναι αἰδοίη Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος,
μηκέτι νῦν ἀνάβαλλε δόμοις ἐνι τοῦτον αἶθλον·
585 πρὶν γάρ τοι πολύμητις ἐλεύσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς,
πρὶν τούτους τόδε τόσον εὐζοον ἀμαρζώντας
νευρήν τ' ἐντανύσαι διοστέυσαι τε σιδήρου.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
εἴ κ' ἐθέλοις μοι, ξεῖνε, παρήμενος ἐν μεγάροιςιν
590 τέρπειν, οὐ καί μοι ὕπνος ἐπὶ βλεφάροιςιν χυθείη.
Ἄλλ' οὐ γάρ πως ἐστὶν αὐπνους ἐμμεναι αἰεὶ
ἀνθρώπους· ἐπὶ γάρ τοι ἐκάστω μοῖραν ἔθηκ' ἄνθρωποι
θνητοῖσιν ἐπὶ λείδωρον ἄρουραν.

Ἄλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼν ὑπερώϊον εἰσαναβῆσα
595 λέξομαι εἰς εὐνὴν, ἥ μοι στονόςεσσα τέτυκται,
αἰεὶ δάκρυσ' ἔμοισι πεφυρμένην, ἐξ οὗ Ὀδυσσεύς
ᾤχετ', ἐποπόμενος Κακοῖλιον οὐκ ὀνομαστήν.
Ἔνθα κε λεξαίμην· σὺ δὲ λέξο τῶνδ' ἐνὶ οἴκῳ,
ἧ γαμάδος στορέσας ἦτοι κατὰ δέμνια θέντων.

600 Ὡς εἰποῦσ' ἀνέβαιν' ὑπερώϊα σιγαλόεντα,
οὐκ οἶη· ἅμα τῇγε καὶ ἀμφίπολοι κίον ἄλλαι.
Ἔς δ' ὑπερῶν ἀναβῆσα σὺν ἀμφίπολοιςιν γυναιξίν,
κλαίεν ἐπειτ' Ὀδυσῆα, φίλον πόσιν· ὅρα οἱ ὕπνον
ἦδ' ἐπὶ βλεφάροιςιν βάλε γλαυκῶπις Ἀθήνη.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Υ.

Τὰ πρὸ τῆς μνηστηροφονίας.

Αὐτὰρ δ' ἐν προδόμῳ εὐνάζετο διος Ὀδυσσεύς·
καὶ μὲν ἀδελφῆτον βοήην στορέας, αὐτὰρ ὑπερθεὺς
κώεα πολλ' ὄϊων, τοὺς ἱρεύεσκον Ἀχαιοί·
Εὐρύνομη δ' ἄρ' ἐπὶ χλαῖναν βάλε κοιμηθέντι.

5 Ἐνθ' Ὀδυσσεύς μνηστήρσιν κακὰ φρονέων ἐνὶ θυμῷ
κεῖτ' ἐργηγορόων· ταὶ δ' ἐκ μεγάροιςιν γυναῖκες
ἦσαν, αἱ μνηστήρσιν ἐμισγέσκοντο πάρος περ,
ἀλλήλῃσι γέλω τε καὶ εὐφροσύνῃν παρέχουσαι.
Τοῦ δ' ὀρίνετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν·
10 πολλὰ δὲ μερμήριζε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
ἧς μεταίτερος θάνατον τεύξειεν ἐκάστω,
ἧ εἴτ' ἐπ' ὧν μνηστήρσιν ὑπερφιάλοισι μιγῆναι
ὑστάτα καὶ πύματα· κραδίη δέ οἱ ἐνδόν ὑλάκτει.
Ὡς δὲ κύων ἀμαλῇσι περὶ σκυλάκεσσιν βεβῶσα,
15 ἄνδρ' ἀγνοήσας ὑλάει μέμονέν τε μάχεσθαι·
ὥς βα τοῦ ἐνδόν ὑλάκτει ἀγαιομένου κακὰ ἔργα·
στήθεος δὲ πλήξας κραδίην ἠνίπαπε μῦθον·

Τέτλαθι δὴ, κραδίη· καὶ κύντερον ἄλλο ποτ' ἔτλης,

qui autem facillime intenderit arcum in manibus,
et jaculatus fuerit per-secures duodecim omnes,
hunc una sequar, relicta hac domo
juventutis *mece*, perpulcra, plena victu;
cujus aliquando recordaturam me-puto, vel in somnio.

Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses:
o uxor veneranda Laertiadæ Ulyssis,
ne-amplius nunc differ in aedibus hoc certamen;
ante etenim ingeniosus veniet huc Ulysses,
quam isti hunc arcum bene-politum contractantes,
nervumque intenderint, jaculatique-fuerint per-ferrum.

Hunc autem rursus allocuta-est prudens Penelope:
si velles mihi, hospes, assidens in aedibus
me delectare, haud mihi somnus in palpebras funderetur.
Vérum enim nequaquam licet insomnes esse semper
homines; namque singulis sortem imposuerunt
immortales mortalibus super almam terram.
Sed sane ego, in-cœnaculum ubi-ascendero,
decumbam in lecto, qui mihi luctuosus factus-est,
semper lacrimis meis imbutus, ex quo Ulysses
abiit, visurus malum-Ilium non nominandum.
Illic cubuero: tu vero cuba hac in domo,
vel humi ubi-straveris, vel *famuli* cubilia deponunto.

Sic locuta ascendit in-cœnacula splendida,
non sola; cum ea et famulae iverunt aliae.
In-cœnacula autem ubi-ascenderat cum famulis mulieribus,
flebat deinde Ulyssem, carum maritum; donec ei somnum
dulcem palpebris immisit cœsiis-oculis Minerva.

ODYSSEÆ XX.

Quæ ante cædem procorum facta.

Atque in vestibulo cubabat divinus Ulysses:
sub se quidem crudam bubulam *pelle*m stravit, at superne
pelles multas ovium, quas sacrificabant Achivi:
Eurynome vero deinde Iænani iniecit ad-somnum-composita.
Illic Ulysses procis mala meditans in animo,
jacebat vigilans: sed ex domo mulieres
iverunt, quæ cum-procis miscebantur pridem,
sibi-invicem risumque et hilaritatem præbentes.
Hujus autem commovebatur animus in pectoribus caris:
multum vero deliberabat in mente et in animo,
utrum adortus mortem pararet unicuique,
an adhuc sineret cum-procis superbis misceri
extremo et ultimo: cor autem ei intus latrabat.
Sicut vero canis tenellos circa catulos gradiena,
in-virum ignotum latrat ardetque pugnare;
sic hujus intus latrabat *cor* ægre-ferentis mala opera;
pectus autem percuciens, cor increpuit sermone:

Tolera jam, cor; et pejus aliud aliquando tolerasti,

ἤματι τῷ, ὅτε μοι μένος ἄσχετος ἦσθι Κύκλωψ
 20 ἰσθίμους ἐτάρους· σὺ δ' ἐτόλμας, ὄφρα σε μή-τις
 ἐξήγα' ἐξ ἀντροιο, δίομενον θανέσθαι.

Ὡς ἔφατ', ἐν στήθεσσι καταπτόμενος φίλον ἦτορ·
 τῷ δὲ μάλ' ἐν πείσῃ κραδίη μένε τετληυῖα
 νολεμέας· ἀτὰρ αὐτὸς ἐλίσσετο ἔνθα καὶ ἔνθα.

Ὡς δ' ὅτε γαστέρ' ἀνὴρ πολέος πυρὸς αἰθομένοιο,
 25 ἐμπλείην κνίσῃς τε καὶ αἵματος, ἔνθα καὶ ἔνθα
 αἰόλλη, μάλα δ' ὦκα λιλαιέται ὀπηθῆναι·

ὅς ἄρ' ὄγ' ἔνθα καὶ ἔνθα ἐλίσσετο, μερμηρίζων,
 ὅπως δὴ μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφήσει,

30 μούνης ἐὼν πολέσι. Σχεδόθεν δέ οἱ ἦλθεν Ἀθήνη,
 οὐρανόθεν καταβᾶσα· δέμας δ' ἤϊκτο γυναικί·

στῇ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·

Τίπτ' αὐτ' ἐγρήσσει, πάντων περὶ κάμμορε φω-
 οῦκας μὲν τοι δδ' ἐστὶ, γυνὴ δέ τοι ᾗδ' ἐνὶ οἴκῳ [τῶν;

35 καὶ παῖς, οἷόν ποῦ τις ἐέλδεται ἐμμεναι υἴα. [σεύς·

Τὴν δ' ἀπαμειδόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 ναι δὴ ταῦτά γε πάντα, θεὰ, κατὰ μοῖραν ἔειπες·

ἀλλὰ τί μοι τόδε θυμὸς ἐνὶ φρεσὶ μερμηρίζει,
 ὅπως δὴ μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐτήσω,

40 μούνης ἐὼν· οἱ δ' αἰὲν ἀολλέες ἔνδον ἔασιν.

Πρὸς δ' ἔτι καὶ τόδε μείζον ἐνὶ φρεσὶ μερμηρίζω·

εἴπερ γὰρ κτείναιμι Διὸς τε σέθεν τε ἔκῃτι,

πῇ κεν ὑπεκπροφύγοιμι; τὰ σὲ φράζεσθαι ἄνωγα.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·

45 στήτιε, καὶ μὲν τίς τε χερεῖον πείθεθ' ἑταίρῳ,

ὥπερ θητός τ' ἐστὶ καὶ οὐ τόσα μῆδεα οἶδεν·

αὐτὰρ ἐγὼ θεός εἰμι, διαμπερὲς ᾗ σε φυλάσσω

ἐν πάντεσσι πόνοις· ἔρρω δέ τοι ἐξαναφανδόν·

εἴπερ πεντήκοντα λόχοι μερόπων ἀνθρώπων

50 νοῖ περιστάειν, κτείνεια μεμαώτες Ἀργεῖ,

καὶ κεν τῶν ἐλάσαιο βόας καὶ ἱφια μῆλα.

Ἄλλ' ἐλέτω σε καὶ ὕπνος· ἀνὴρ καὶ τὸ φυλάσσειν

πάννυχον ἐγρήσσουντα· κακῶν δ' ὑποδύσεια ᾗδη.

Ὡς φάτο· καὶ βρά οἱ ὕπνον ἐπὶ βλεφάροισιν ἔχρυσεν·

55 αὐτῇ δ' ἄψ' ἐξ Ὀλύμπου ἀφίκετο διὰ θεάων,

εὔτε τὸν ὕπνος ἐμαρπτε, λύων μελεδήματα θυμοῦ,

λυσιμελής· ἀλογος δ' ἄρ' ἐπέγρετο κέδν' εἰδυῖα,

κλαῖε δ' ἄρ' ἐν λέκτροσι καθεζομένη μαλακοῖσιν.

Αὐτὰρ ἐπεὶ κλαῖουσα κορέσσατο δν κατὰ θυμόν,

60 Ἀρτέμιδι πρῶτιστον ἐπέυξατο διὰ γυναικῶν·

Ἄρτεμι, πότνα θεὰ, θύγατερ Διός, αἶθε μοι ᾗδῃ

ἰὼν ἐνὶ στήθεσσι βαλοῦσ' ἐκ θυμόν ἐλοιο

αὐτίκα νῦν· ᾗ ἐπειτά μ' ἀναρπάξασα θύελλα

οἴχοιτο προφέρουσα κατ' ἡρώοντα κέλευθα,

65 ἐν προῃσι δὲ βάλοι ἀφορρόου Ὀκeanοῖο.

Ὡς δ' ὅτε Πανδάρου κοῦρας ἀνέλοντο θύελλαι·

τῇσι ταχῆας μὲν φθίσαν θεοί· αἱ δ' ἐλίποντο

ῥρῆσαι ἐν μεγάροισι, κόμισσε δὲ δι' Ἀφροδίτῃ

τυρῶ καὶ μελιτι γλυκερῶ καὶ ἡδέϊ οἴνῳ·

70 Ἥρῃ δ' αὐτῇσιν περὶ πασέων δῶκε γυναικῶν

εἶδος καὶ πινυτήν, μῆκος δ' ἔπορ' Ἀρτεμις ἄγνῃ,

ἔργα δ' Ἀθηνᾷ δέδασε κλυτὰ ἔργαζέσθαι.

die illo, quando mihi robore invictus comedeat Cyclops
 fortes socios; tu vero sustinebas, donec te sollertia
 eduxit ex antro, quum-putares *te* morituum.

Sic dixit, in pectoribus increpans carum cor :

ei autem plane *ut navis* in retinaculo cor manebat tolerans
 continenter : at ipseolvebatur huc et illuc.

Sicut autem quando ventriculum vir, multo igne ardenti,
 plenum pinguedineque et sanguine, huc et illuc
 varie-versat, valdeque cito cupit assatum-esse :

sic ille huc et illucolvebatur, deliberans,
 quomodo demum procis impudentibus manus inferret,
 solus quum-esset, multis. Prope vero eum venit Minerva
 de-cælo delapsa : corpore autem assimilata-erat mulieri :

stetitique ei supra caput, et ipsum sermone allocuta-est :

Cur iterum vigilas, præ omnibus infelix viris ?

domus quidem tibi hæc est, uxor autem tibi hæc in domo,

et filius, qualem fere aliquis cuperet esse *sibi* filium.

Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :

certe jam hæc omnia, dea, apposite dixisti ;
 sed nonnihil mihi hoc animus in mente cogitat,
 quomodo demum procis impudentibus manus inferam,

solus quum-sim; hi autem semper frequentes intus sunt.

Insuper autem et hoc majus in mente cogito :

si enim eos interfecero, Jovisque tuæ voluntate,

quo subterfugiam ? hoc te considerare jubeo.

Hunc autem rursus allocuta-est dea cæsiis-oculis Minerva :

miser, et quidem aliquis etiam pejori confidit socio,

qui-quidem mortalisque sit et non tanta consilia noverit :

at ego dea sum, perpetuo quæ te custodio

in omnibus laboribus; dicam autem tibi aperte :

si-vel quinquaginta agmina articulate-loquentium hominum

nos circumstarent, interficere cupientia Marte,

etiam horum abigeres boves et pingues oves. -

Sed capiat te et somnus : molestum est etiam excubare

tota-nocte vigilantem; e-malis vero emerges jam-nunc.

Sic dixit; et inde ei somnum palpebris infudit :

ipsa autem retro in Olympum abiit nobilissima dearum,

quando hunc somnus capiebat, solvens curas animi,

membra-rum-relaxator. Uxor vero expectata-est honesta

sciens :] flebatque inde in lectis sedens mollibus.

Ac postquam flets satiatat-se suo in animo,

Dianæ primum supplicavit divina mulierum :

Diana, vèneranda dea, filia Jovis, utinam mihi jam

sagitta pectoribus immissa animum eximeres

statim nunc; vel postea me raptam procella

iverit portans per aereas vias,

et fluentis injiciat refluui Oceani.

Sicut autem quando Pandari filias sustulerunt procellæ;

sicut parentes quidem perdidierant dii; ipsæ autem relicte-

erant] orhæ in ædibus, curavit vero divina Venus

caseo, et melle dulci, et suavi vino :

Juno autem ipsis præ omnibus dedit mulieribus

speciem et prudentiam; proceritatem vero præbuit Diana

casta;] opera autem Minerva docuit inclyta operari.

Εἴτ' Ἀφροδίτῃ δια προσέτιχε μακρὸν Ὀλυμπον,
 75 ἐς Δία τερπικέραυνον — ὃ γάρ τ' εὖ οἶδεν ἅπαντα,
 μοῖράν τ' ἀμμορίην τε καταβηθῶντων ἀνθρώπων —
 τόφρα δὲ τὰς κούρας Ἀρπυιαὶ ἀνηρείφοντο
 καὶ ῥ' ἔδωσαν στυγερῇσιν Ἑρινύσιν ἀμφιπολεύειν
 80 ὥς ἐμ' αἰστώσειαν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
 81 ἢ ἐμ' εὐπλόκαμος βάλαι Ἀρτεμις, ὅρρ' Ὀδυσῆα
 ὁσομένη καὶ γαίαν ὑπο στυγερὴν ἀφικοίμην,
 μηδὲ τι χείρονος ἀνδρὸς εὐφραίνοιμι νόημα.
 Ἀλλὰ τὸ μὲν καὶ ἀνεκτὸν ἔχει κακὸν, ὅπποτε κέν τις
 ἤματα μὲν κλαίῃ, πυκνῶς ἀσυχῆμενος ἦτορ,
 85 νύκτας δ' ὕπνος ἔχῃσιν — ὃ γάρ τ' ἐπελθῃσεν ἅπάντων
 ἐσθλῶν ἡδὲ κακῶν, ἐπεὶ ἄρ' βλέφαρ' ἀμφικαλύψει —
 αὐτὰρ ἐμοὶ καὶ ὄνειράτ' ἐπέσσειεν κακὰ δαίμων.
 Ἦδε γὰρ αὖ μοι νυκτὶ παρέδραθεν εἰκὼς αὐτῶ,
 τοῖος ἐὼν, οἷος ἦεν ἄμα στρατῶ· αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ
 90 χαῖρ', ἐπεὶ οὐκ ἐφάμην ὄναρ ἐμμεναι, ἀλλ' ὕπαρ ᾗδῃ.
 91 Ὡς ἔφατ'· αὐτίκα δὲ χρυσόθρονος ἤλυθεν Ἥως.
 Τῆς δ' ἄρα κλαιούσης ὅσα σύνθετο δῖος Ὀδυσσεύς·
 μερμήριζε δ' ἔπειτα, δόκησε δὲ οἱ κατὰ θυμὸν
 ἧδῃ γινώσκουσα παρεστάμεναι κεφαλῇσιν.
 95 Χλαῖναν μὲν συνελὼν καὶ κῶεα, τοῖσιν ἐνεῦδεν,
 ἐς μέγαρον κατέθηκεν ἐπὶ θρόνου· ἐκ δὲ βοεῖν
 ὄηκε θύραζε φέρον· Διὶ δ' εὐξάτο, χεῖρας ἀνασχών·
 Ζεῦ πάτερ, εἰ μ' ἐθέλοντες ἐπὶ τραφερῇν τε καὶ
 100 ἡγᾶτ' ἐμὴν ἐς γαίαν, ἐπεὶ μ' ἐκακώσατε λίην, [ὑγρὴν
 φήμην τίς μοι φάσθω ἐγειρομένων ἀνθρώπων
 ἐνδοθεν· ἔκτοσθεν δὲ Διὸς τέρας ἄλλο φανήτω.
 Ὡς ἔφατ'· εὐχόμενος τοῦ δ' ἔκλυε μετίετα Ζεὺς·
 αὐτίκα δ' ἐβρόντησεν ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου,
 ὑψόθεν ἐκ νεφέων· γήθησε δὲ δῖος Ὀδυσσεύς.
 105 Φῆμην δ' ἐξ οἴκοιο γυνὴ προέηκεν ἀστρίς
 πλησίον, ἐνθ' ἄρα οἱ μύλαι εἶατο, ποιμένι λαῶν·
 τῆσιν δώδεκα πᾶσαι ἐπεβρώοντο γυναῖκες,
 ἀλφίτα τεύχουσαι καὶ ἀλείατα, μυελὸν ἀνδρῶν.
 Αἱ μὲν ἄρ' ἄλλαι εὐδον ἐπεὶ κατὰ πυρὸν ἀλεσσαν·
 110 ἡ δὲ μ' οὐπω παύειτ', ἀφαιροτάτῃ δ' ἐτέτυκτο·
 ἢ ῥα μύλην στήσασα ἔπος φάτο, σῆμα ἀνακτι·
 Ζεῦ πάτερ, ὅτε θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισιν ἀνάσσεις,
 ἦ μεγάλ' ἐβρόντησας ἀπ' οὐρανοῦ ἀστερόεντος,
 οὐδέ ποθι νέφος ἐστὶ· τέρας νύ τινι τὸδε φαίνεις.
 115 Κρῆνον νῦν καὶ ἐμοὶ δειλῇ ἔπος ὅτι κεν εἰπῶ·
 μνηστῆρες πύματόν τε καὶ ὕστατον ἡματι τῷδε
 ἐν μεγάροις Ὀδυσῆος ἑλοῖατο δαῖτ' ἐρατεινὴν·
 οἱ δὲ μοι καμάτῳ θυμαλγεί γούνατ' ἔλυσαν,
 ἀλφίτα τευχούσῃ νῦν ὕστατα δειπνήσειαν.
 120 Ὡς ἄρ' ἔφη· χεῖρην δὲ κληιδόνη δῖος Ὀδυσσεύς
 Ζηνὸς τε βροντῇ· φάτο γὰρ τίσασθαι ἀλείτας.
 Αἱ δ' ἄλλαι δμῳαὶ κατὰ δώματα καλ' Ὀδυσῆος
 ἀγρόμεναι ἀνέκαιον ἐπ' ἐσγάρῃ ἀκάματον πῦρ.
 Τηλέμαχος δ' εὐνῆθεν ἀνίστατο, ἰσόθεος φῶς,
 125 εἵματα ἑσπόμενος· περὶ δὲ ξίφος ῥεῖ θέτ' ὤμων·
 ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσαστο καλὰ πέδιλα,

Quando Venus divina adiit magnum Olympon,
 puellis petitura perfectionem floridarum nuptiarum,
 ad Jovem gaudentem-fulmine (ille etenim bene scit omnium,
 fortunamque infortuniumque mortalium hominum) :
 interea tamen puellas Harpyiæ abripuerunt,
 et dederunt odiosis Erianybus servituras :
 sic me delectant Olympias domos habentes,
 vel me pulcris-comis-prædita feriat Diana : ut Ulysseni
 ob-oculos-habens, etiam terram odiosam subeam,
 neu omnino peioris viri lætificem mentem.
 Sed hoc quidem et tolerabile habet malum, quando aliquis
 per-dies quidem flet, perpetuo dolens corde,
 per-noctes vero somnus eum habet (hic etenim oblivisci-facit
 omnium] bonorum et malorum, ubi palpebras obtulerit :)
 at mihi et insomnia immittere-solet mala deus.
 Hac enim rursus mihi nocte accubuit similis ipsi,
 talis, qualis ivit cum exercitu ; at meum cor
 gaudebat, quoniam non putabam somnium esse, sed jam vi-
 dem-veram.] Sic dixit ; statim vero in-aureo-solio venit Au-
 rora.] Illius autem flentis vocem intellexit divinus Ulysses :
 cogitabatque deinde : visa vero est ei in animo
 jam ipsum cognoscens astare capiti.
 Lænam quidem ubi-collegerat et pelles, in- quibus cubabat,
 in domum deposuit in sella : extra vero bubulam pellem
 posuit foras ferens : Jovi autem supplicabat manibus sublati-
 Jupiter pater, sic me volentes super siccumque et humidum
 duxistis meam in terram, postquam me malis-affecistis valde,
 omen aliquis mihi emittat ex-pergefactorum hominum
 intus ; extra autem Jovis portentum aliud ostendatur.
 Sic dixit precans : eum vero exaudivit providus Jupiter :
 statimque tonuit a splendido Olympo
 ab-alto e nubibus ; gavisus-est autem divinus Ulysses.
 Omen vero e domo mulier emisit molitrix
 prope, ubi quidem ei molæ erant, pastori virorum :
 his autem duodecim omnes sedulo-incumbabant mulieres,
 farinas-hordeaceas conficientes et triticeas, medullam viro-
 rum.] Ceteræ quidem dormiebant, postquam triticum mo-
 luerant ;] una vero nondum cessabat ; debilissima autem erat
 quæ sane molam ubi-stiterat, verbum dixit, signum regi :
 Jupiter pater, qui diis et hominibus imperas,
 certe valde tonuisti a cælo stellato,
 neque usquam nubes est ; portentum utique alicui hoc osten-
 dis.] Perfice nunc et mihi miseræ verbum, quod dicam :
 proci postremumque et ultimum die hoc
 in ædibus Ulyssis capiant convivium desiderabile ;
 qui jam mihi labore tristi genua solverunt,
 farinas conficienti ; nunc ultimo cœnent.
 Sic igitur dixit : gaudebat autem omine divinus Ulysses
 Jovisque tonitru : putabat enim se ulturum noxios.
 Ceteræ vero famulæ in ædibus pulcris Ulyssis
 congregatæ accendebant in foco indefessum ignem.
 Telemachus autem e-lecto surrexit, deo-par vir,
 vestes sibi-induens : atque ensem acutum suspendit-ab hume-
 ro ;] pedibusque sub nitidis ligavit pulcros calceos ;

εἴλετο δ' Ἀλκιμον ἔγχος, ἀχαχμένον δ' ἔει' χαί' κω·
στῆ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἰών, πρὸς δ' Εὐρύκλειαν ἔειπεν·

Μαῖα φίλη, τὸν ξείνον ἐτιμήσασθ' ἐνὶ οἴκῳ

130 εὖνῃ καὶ σίτῳ; ἡ αὐτὸς κεῖται ἀκηδής;
τοιαύτη γὰρ ἔμοι μήτηρ, πινυτή περ δοῦσα·
ἐμπλήθην ἑτερόν γε τέλει μερόπων ἀνθρώπων
χείρωνα, τὸν δέ τ' ἄρειον ἀτιμήσας ἀποπέμπει.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Εὐρύκλεια·

135 οὐκ ἂν μιν νῦν, τέκνον, ἀναίτιον αἰτιόω.

Οἶνον μὲν γὰρ πίνει καθήμενος, ὅρρ' ἔθει' αὐτός·
σίτου δ' οὐκέτ' ἔφη πεινήμεναι· εἴρετο γὰρ μιν.

Ἄλλ' ὅτε δὴ κοίτοιο καὶ ὑπνου μιμησκόιο,
ἡ μὲν δέμνι' ἄνωγεν ὑποστορέσαι δμῳῇσιν·

140 αὐτὰρ δγ', ὥς τις πάμπαν οἰζυρὸς καὶ ἀποτμος,
οὐκ ἔθει' ἐν λέκτροισι καὶ ἐν βήγεσσι καθυδύειν,
ἀλλ' ἐν ἀδειψήτῳ βόθρῳ καὶ κώσιν οἴων
ἔραθ' ἐνὶ προδόμῳ· χλαῖναν δ' ἐπιέσσαμεν ἡμεῖς.

Ὡς φάτο· Τηλέμαχος δέ δι' ἐκ μεγάροιο βεβήκει,

145 ἔγχος ἔχων· ἅμα τῷγε κύνες πόδας ἄργοι ἔποντο.

Βῆ δ' ἔμην εἰς ἀγορὴν μετ' εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς.

Ἡ δ' αὖτε δμῳῇσιν ἐκέκλετο διὰ γυναικῶν,

Εὐρύκλει', Ὡπὸς θυγάτηρ Πεισηνορίδαο·

Ἀγρεῖθ', αἱ μὲν δῶμα κορήσατε ποινπνύσασαι

150 βράσσατέ τ' ἐν τε θρόνοις εὐποιήτοισι τάπητας
βάλλετε πορφυρέους· αἱ δὲ σπύργοισι τραπέζας
πάσας ἀμφιμάσασθε, καθήρατε δὲ χρητῆρας
καὶ δέπα ἀμφικύπελλα τετυγμένα· ταὶ δὲ μεθ' ὕδαρ
ἔρχεσθε κρήνηνδε καὶ οἶσατε θάσσον ἰούσαι.

155 Οὐ γὰρ δὴν μνηστῆρες ἀπέσσονται μεγάροιο,
ἀλλὰ καλ' ἦρι νέονται· ἐπεὶ καὶ πᾶσιν ἑορτή. [θοντο.

Ὡς ἔραθ'· αἱ δ' ἄρα τῆς μάλα μὲν κλύον ἡδ' ἐπὶ-

Αἱ μὲν εἰκόσι βῆσαν ἐπὶ κρήνην μελάνυδρον·

αἱ δ' αὐτοὺ κατὰ δώματ' ἐπισταμένους πονέοντο.

160 Ἐς δ' ἦλθον δρηστήρες Ἀχαιῶν· οἱ μὲν ἔπειτα
εὖ καὶ ἐπισταμένως κέασαν ξύλα· ταὶ δὲ γυναῖκες
ἦλθον ἀπὸ κρήνης ἐπὶ δὲ σφισιν ἦλθε συδύτης,
τρεῖς σιάλους κατὰ γυν, οἳ ἔσαν μετὰ πᾶσιν ἄριστοι.

Καὶ τοὺς μὲν β' εἶασε καθ' ἕρκεα καλὰ νέμεσθαι,

165 αὐτὸς δ' αὖτ' Ὀδυσῆα προσκῦδα μελιχίοισιν·

Ξεῖν', ἡ ἄρ' τί σε μάλλον Ἀχαιοὶ εἰς ὁρώσιν
ἡέ σ' ἀτιμάζουσι κατὰ μέγαρ', ὥς τὸ πάρος περ; [σεύς·

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-

αἱ γὰρ δὴ, Εὐμαῖε, θεοὶ τισαῖατο λῶσθην,

170 ἦν οἱδ' ὕβριζόντες ἀτάσθαλα μηχανώνονται

οἴκῳ ἐν ἄλλοτρίῳ, οὐδ' αἰδοῦς μοῖραν ἔχουσιν.

Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.

Ἀγχίμολον δὲ σφ' ἦλθε Μελάνθιος, αἰπόλος αἰγῶν,

αἴγας ἄγων, αἱ πᾶσι μετέτρεπον αἰπολίοισιν,

175 δειπνον μνηστήρεσσι· δῶμα δ' ἄμ' ἔποντο νομῆες.

Καὶ τὰς μὲν κατέδησεν ὑπ' αἰθούσῃ ἐριδούπῳ·

αὐτὸς δ' αὖτ' Ὀδυσῆα προσκῦδα κερτομίοισιν·

Ξεῖν', ἐπὶ καὶ νῦν ἐνθάδ' ἀνιήσεις κατὰ δῶμα

ἀνέρας αἰτίζων; ἀτὰρ οὐκ ἔξεισθα θύραξ;

180 πάντως οὐκέτι νῶϊ διακρινέσθαι οἶω

sumsitque validam hastam, præfixam acuto ære;
stetit autem super limen gradiens, et Eurycleam allocutus-
est:] Nutrix dilecta, hospitem honorastis in domo
lecto et cibo? an sic jacet neglectus?

Talis enim mihi mater, prudens licet sit:

insane alterum honorat articulateloquentium hominum,
deteriorem, alterum vero meliorem inbonoratum dimittit.

Hunc autem rursus allocuta-est prudens Euryclea:

ne illam nunc, fili, insontem accuses.

Vinum enim bibebat ille sedens, quamdiu volebat ipse:
cibum autem non-amplius dixit se appetere; interrogabat enim
ipsum.] Sed quando demum cubitus et somni meminerat,
illa quidem cubilia jussit ei substernere ancillas:

at is, tanquam aliquis ærumnosus et infortunatus,
non voluit in lectis et in stragulis dormire,
sed in cruda bubula pelle, et pellibus ovium
dormivit in vestibulo: lænam vero injecimus nos.

Sic dixit: Telemachus vero per domum transiens egressus-
est, hastam habens; una eum canes pedibus velocessequeban-
tur.] Profectus-est autem ire in concionem ad bene-ocreatos
Achivos.] At ancillas inde hortabatur divina mulierum,
Euryclea, Opis filia Pisenoridæ:

Agite, aliae quidem domum verrite festinantes,
aspergiteque; et in sedilibus fabrefactis tapetas
inijcite purpureos: aliae vero spongiis meas
omnes abstergite, purgate autem crateras
et pocula duplicia fabrefacta: aliae vero petituræ aquam
ite ad-fontem, et afferte cito euntes:

non enim diu proci aberunt a-domo;
sed valde mane venient; quoniam et omnibus est festus-dies.

Sic dixit: Illæ autem ei perquam auscaltarunt et paruerunt.

Viginti quidem iuverunt ad-fontem nigris-aquis;

aliae vero illic in ædibus scite operabantur

Ingressi-sunt autem famuli Achivorum: hi quidem deinde
bene et scite findebant ligna; sed mulieres
venerunt a fonte; illisque supervenit subulcus,
tres porcos deducens, qui erant inter omnes optimi.

Et hos quidem sivit per septa pulcra pasci,

ipse vero jam Ulyssem allocutus-est blandis verbis:

Hospes, jamne te magis Achivi respiciunt,
an te ignominia-afficiunt in ædibus, sicut antea quidem?

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses:
utinam enim jam, Eumæe, dii ulciscerentur contumeliam,
qua isti insultantes indigna macclinantur
domo in aliena, nec pudoris portionem æquam habent.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur.

Prope autem ipsos venit Melanthius, custos caprarum,
capras agens, quæ inter-omnes excellebant greges,
coenam proci; duo autem una comitabantur pastores.

Et has quidem religavit sub porticu sonora;

ipse vero jam Ulyssem allocutus-est conviciis:

Hospes, adhuc etiam nunc hic molestus-eris in domo
a-viris petens? at non exhibis foras?

omnino non-amplius nos diremtum-iri puto,

πρὶν χειρῶν γεύσασθαι· ἐπεὶ σύ περ οὐ κατὰ κόσμον αἰτίεις· εἰσὶν δὲ καὶ ἄλλαι δαίτες Ἀχαιῶν. [σεύς·

Ἦς φάτο· τὸν δ' οὐτε προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
ἄλλ' ἀκύνων κίνησε κάρη, κακὰ βυσσοδομεῦσιν.

185 Τοῖσι δ' ἐπὶ τρίτος ἦλθε Φιλοίτιος, ὄρχαμος ἀνδρῶν,
βοῦν στεῖραν μνηστῆρσιν ἄγων καὶ πίονας αἶγας —
πορήμῃες δ' ἄρα τούτῃ διήγαγον, οἷτε καὶ ἄλλους
ἀνθρώπους πέμπουσιν, στίς σφέας εἰσαφίχεται —
καὶ τὰ μὲν εὖ κατέδωκεν ὑπ' αἰθούσῃ ἐριδούπῳ·

190 αὐτὸς δ' αὖτ' ἐρέεινε συβώτῃν, ἄγχῃ παραστάς·

Τίς δὴ ὅδε ξείνος νέον εἰλήλουθε, συβώτα,
ἡμέτερον πρὸς δῶμα; τῶν δ' ἐξ εὐχεται εἶναι
ἀνδρῶν; ποῦ δὲ νῦν οἱ γενεὴ καὶ πατρίς ἄρουρα;
δύσμορος, ἥ τε εἴκοι δέμας βασιλῆϊ ἄνακτι.

195 Ἀλλὰ θεοὶ δυσώσι πολυπλάγκτους ἀνθρώπους,
ὅππότε καὶ βασιλεῦσιν ἐπικλῶσονται οἰζύν.

Ἦ καὶ δεξιτερῇ δεξιόσκετο χειρὶ παραστάς·
καὶ μιν φωνήσας ἔπαε πτερόεντα προσῆυδα·

Χαῖρε, πάτερ ὦ ξεῖνε· γένοιτό τοι ἔς περ ὀπίσσω

200 ὁδός· ἀτὰρ μὲν νῦν γε κακοῖς ἔχειαι πολέεσσιν.

Ζεῦ πάτερ, οὐτὶς σείο θεῶν δλωώτερος ἄλλος;
οὐκ ἔλεαίρεις ἄνδρας, ἐπὴν δὴ γένεαι αὐτὸς,
μισγέμεναι κακότητι καὶ ἄλγεσι λευγαλείοισιν.

Ἴδιον, ὡς ἐνόησα, δεδῶκρυνται δέ μοι ὅσπερ,

205 μνησασμένῳ Ὀδυσῆος· ἐπεὶ καὶ κείνον οἶω
τοιάδε λαΐφει ἔχοντα κατ' ἀνθρώπους ἀλάτῃσιναι,
εἴ που ἔτι ζῶει καὶ ὄρῃ φάος ἡελίοιο.

Εἰ δ' ἤδη τέθηκε καὶ εἰν Αἴδαο δόμοισιν,
ὦ μοι ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος, ὅς μ' ἐπὶ βουσίην
210 εἶσ', ἔτι τυτθὸν ἔοντα, Κεφαλλήνων ἐνὶ δῆμῳ.

Νῦν δ' αἱ μὲν γίνονται ἀθέσφατοι, οὐδέ κεν ἄλλους
ἀνδρὶ γ' ὑποσταχέοιτο βοῶν γένος εὐρυμετώπων·
τὰς δ' ἄλλοι με κέλονται ἀγινόμεναι φρσιν αὐτοῖς
ἔδμεναι· οὐδέ τι παιδὸς ἐνὶ μεγάροισιν ἀλέγουσιν

215 οὐδ' ὅπῃτα τρομέουσι θεῶν· μεμάσσι γὰρ ᾗδῃ
κτῆματα δάσασθαι δὴν οἰχομένοιο ἄνακτος.

Αὐτὰρ ἐμοὶ τότε θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φιλοῖσιν
πολλ' ἐπιδίνειται· μάλα μὲν κακὸν, υἱὸς ἔοντος,
ἄλλων δῆμον ἰκέσθαι, ἰόντ' αὐτῇσι βόεσσιν,

220 ἄνδρας ἐς ἀλλοδαπούς· τὸ δὲ ῥίγιον αὖθι μένοντα
βουσίην ἐπ' ἀλλοτρίῃσι καθήμενον ἄλγεα πάσχειν.

Καὶ κεν δὴ πάλαι ἄλλον ὑπερμενέων βασιλῆων
ἐξικομην φεύγων, ἐπεὶ οὐκέτ' ἀνεκτὰ πέλονται·
ἄλλ' ἔτι τὸν δύστηνον οἴομαι, εἴ ποθεν ἔλθῶν

225 ἀνδρῶν μνηστῆρων σκέδασιν κατὰ δῶματα θεῆν· [σεύς·
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-

βουκλῶν, ἐπεὶ οὔτε κακῶ οὔτ' ἄφρονι φωτὶ εἰκας,
γινώσκω δὲ καὶ αὐτὸς, ὅ τοι πινυτὴ φρένας ἔχει·
τοῦνεκά τοι ἐρέω καὶ ἐπὶ μέγαν ὄρκον ὁμοῦμαι·

230 ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν ξενίη τε τράπεζα
ἴσθῃ τ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος, ᾗν ἀφικάνω,

ἥ σθένει ἐνθάδ' ἔοντος ἐλεύσεται οἶκαδ' Ὀδυσσεύς·
σοῖσιν δ' ὀρθαλμοῖσιν ἐπόψῃαι, αἶψ' ἐθέλῃσθα,
κτεινομένους μνηστῆρας, οἳ ἐνθάδε κοίρανέουσιν.

priusquam manus *invicem* gustaverimus; quia tute non de-
center] petis : sunt autem et alia convivia Achivorum.

Sic dixit : hunc autem nihil allocutus est ingeniosus Ulysses,
sed tacite movit caput, mala profunde cogitans.

His autem tertius supervenit Philoctes, princeps virorum,
bovem sterilem procis agens, et pingues capras :
(portitores vero hos trajecerunt, qui etiam alios
homines deducunt, quicumque ipsis advenerit)
et has quidem bene religavit sub porticu sonora :
ipse autem jam interrogabat subulcum, prope astans :

Quis jam hic hospes nuper venit, subulce,
nostram ad domum? ex quibus vero se profitetur esse
viris? ubinam autem ei genus et patria terra?
infelix; certe similis est corpore regi domino.
Sed dii malis mergunt multivagos homines,
quando etiam regibus destinabant arumnam.

Dixit, et dextra complectebatur manu astans;
et ipsum compellans verbis alatis allocutus est :

Salve, pater o hospes! adsit tibi in posterum saltem
felicitas; at nunc quidem malis teneris multis.

Jupiter pater, nullus te deorum crudelior alius :
non parcis viros, postquam jam eos generasti ipse,
miscere malo et doloribus exitiosis.

Sudavi, ut animadverti, lacrimisque oppleti sunt mihi oculi
recordanti Ulyssis; quoniam et illum puto
tales pannos habentem inter homines vagari,
sicubi adhuc vivit, et videt lumen solis.

Sin vero jam mortuus est, et in Orci ædibus,
hei mihi inde ob-Ulysses eximium; qui me bobus
præfecit, adhuc parvulum, Cephallenorum in populo.

Nunc autem hæc quidem fiunt innumeræ, neque aliter : *melius*
cuipiam viro succresceret boum genus latis-frontibus :
has vero alii me jubent ducere sibi ipsis
ad-edendum; neque omnino filium in ædibus curant,
nec vindictam timent deorum; cupiunt enim jamdudum
possessions dividere diu absentis regis.

At mihi hoc animus in pectoribus caris
multum volvit : valde quidem malum, filius quum-exstet,
aliorum populum adire, euntem cum-ipsis bobus,
viros ad alienos; hoc vero durius, hic manentem
bobus alienis assidentem dolores pati.

Et jam olim ad-alium magnanimorum regum
exivissim fugiens, quoniam non-amplius tolerabilia hæc sunt
sed adhuc illum infelicem exspecto, sicunde reversus
virorum procorum dispersionem per ædes faciat.

Hunc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses :
subulce, quia nec malo neque insipienti viro similis es,
(cognosco vero et ipse, quod tibi prudentia mentem intravit)
ideo tibi dicam et insuper magnum jusjurandum jurabo :
sciat nunc Jupiter primum deorum, hospitalisque mensa,
focius Ulyssis eximii, ad-quem veni,
certe, te hic præsentem, veniet domum Ulysses;
tuisque oculis videbis, si volueris,
interfeci procos, qui hic dominantur.

215 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ·
 αἱ γὰρ τοῦτο, ξεῖνε, ἔπος τῆλ' ἔσσειε Κρονίων·
 γνοῖς χ', οἷή ἐμή δύναμις καὶ χεῖρες ἔπονται.
 Ὡς δ' αὖτως Εὐμαιος ἐπεύξατο πᾶσι θεοῖσιν
 νοστήσαι Ὀδυσῆα πολύφρονα ὅνδε δόμονδε.
 240 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Μνηστήρες δ' ἄρα Τηλεμάχῳ θάνατόν τε μόρον τε
 ἤρτυον· αὐτὰρ ὁ τοῖσιν ἀριστερὸς ἦλθεν ὄρνις,
 αἰετὸς ὑψιπέτης, ἔχε δὲ τρήρωνα πέλειαν.
 Τοῖσιν δ' Ἀμφινόμος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 245 ὦ φίλοι, οὐχ ἡμῖν συνθεύσεται ἥδε γε βουλὴ,
 Τηλεμάχοιο φόνος· ἀλλὰ μνησώμεθα δαιτὸς.
 Ὡς ἔφατ' Ἀμφινόμος· τοῖσιν δ' ἐπιήνδανε μῦθος.
 Ἐλθόντες δ' ἐς δώματ' Ὀδυσσῆος θεῖοιο
 χλαῖνας μὲν κατέθεντο κατὰ κλισίῳ τε θρόνους τε·
 250 οἱ δ' ἱέρεον δις μεγάλους καὶ πίνοντας αἶγας,
 ἱρευον δὲ σῡας σιάλους καὶ βοῦν ἀγελαίην·
 σπλάγχχνα δ' ἄρ' ὀπτήσαντες ἐνώμων· ἐν δέ τε οἶνον
 χρητῆρσιν κερώνοντο· κύπελλα δὲ νεῖμε συβώτης.
 Σίτον δὲ σφ' ἐπένειμε Φιλοτίος, ὄρχαμος ἀνδρῶν,
 255 καλοῖς ἐν κανέοισιν ἔφρονόεει δὲ Μελανθεύς.
 Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτοῖμα προκειμένα χεῖρας ἱαλλον.
 Τηλέμαχος δ' Ὀδυσῆα καθίδρυε, κέρδεα νωμῶν,
 ἐντὸς εὖσταθὸς μεγάρου, παρὰ λαΐνον οὐδὸν,
 οἶφρον ἀεικέλιον καταθείς ὀλίγην τε τράπεζαν·
 260 παρ δ' ἐτίθει σπλάγχχον μοίρας, ἐν δ' οἶνον ἔχευεν
 ἐν δέπαϊ χρυσέῳ, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Ἐνταυθοὶ νῦν ἦσο μετ' ἀνδράσιν οἰνοποταζῶν·
 κερτομίας δέ τοι αὐτὸς ἐγὼ καὶ χεῖρας ἀφ' ἐμῇ
 πάντων μνηστήρων· ἐπεὶ οὗτοι δῆμιός ἐστιν
 265 οἶκος δδ', ἀλλ' Ὀδυσῆος, ἐμοὶ δ' ἐκτῆσατο κείνος.
 Ὑμεῖς δὲ, μνηστήρες, ἐπίσχετε θυμὸν ἐνιτῆς
 καὶ χειρῶν· ἵνα μή τις ἔρις καὶ νεῖκος ὀρθται.
 Ὡς ἔραθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ὁδὰς ἐν γέλεισι φύντες
 Τηλέμαχον θαύμαζον, ὃ θαρσαλέως ἀγόρευεν.
 270 Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος μετέφη, Εὐπίθεος υἱός·
 Καὶ χαλεπὸν περ ἔδοντα δεχόμεθα μῦθον, Ἀχαιοί,
 Τηλεμάχου· μάλα δ' ἤμιν ἀπειλήσας ἀγορεύει.
 Οὐ γὰρ Ζεὺς εἶπας Κρονίων· τῷ κέ μιν ἤδη
 παύσαμεν ἐν μεγάροισι, λιγύν περ ἔόντ' ἀγορήτην.
 275 Ὡς ἔφατ' Ἀντίνοος· ὁ δ' ἄρ' οὐκ ἐμπάζετο μῦθον.
 Κήρυκες δ' ἀνὰ ἄστῃ θεῶν ἱερὴν ἑκατόμβην
 ἤγον· τοὶ δ' ἀγέροντο καρηχομῶντες Ἀχαιοὶ
 ἀλσος ὑποσκιερὸν ἑκατηβόλου Ἀπολλωνος.
 Οἱ δ' ἐπεὶ ὠπτήσαν κρῆ' ὑπέρτερα καὶ ἐρύσαντο,
 280 μοίρας δασσάμενοι δαίνοντ' ἐρικυδέα δαῖτα·
 παρ δ' ἄρ' Ὀδυσσῆϊ μοῖραν θέσαν, οἱ πονέοντο,
 ἴσσην, ὥς αὐτοὶ περ ἐλάγχχανον· δις γὰρ ἀνύγει
 Τηλέμαχος, φίλος υἱός Ὀδυσσῆος θεῖοιο.
 Μνηστήρας δ' οὐ πάμπαν ἀγήνορας εἶα Ἀθήνη
 285 λώβης ἴσχεσθαι θυμαλγέος· ὅφρ' ἔτι μᾶλλον
 δῆχ' ἄχος κραδίην Λαερτιάδην Ὀδυσῆα.
 Ἦν δέ τις ἐν μνηστήρσιν ἀνὴρ, θεμιλίστια εἰδώς,
 Κτήσιππος δ' ὄνομα ἔσκε, Σάμῃ δ' ἐνὶ οἰκίᾳ ναιέεν·

Hunc autem rursus allocutus est bonus bubulcus vir :
 utinam enim hoc, hospes, verbum perficeret Saturnius !
 cognosceres, qualis mea potentia et *quales* me manus comiten-
 tur.] Sic autem pariter Eumæus supplicavit omnibus diis,
 ut rediret Ulysses prudens suam domum.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur.
 Proci autem Telemacho mortemque interitum, que
 struebant : at iis sinistra venit avis,
 aquila altivolans, tenebat vero timidam columbam.
 Illis autem Amphinomus concionatus est, et dixit :

O amici, haud nobis continget hoc sane consilium,
 Telemachi cardes : sed meminerimus convivii.

Sic dixit Amphinomus, illis vero placebat sermo.
 Intrantes autem in aedes Ulyssis divini,
 lænas quidem deposuerunt in sedilibusque solisque ;
 ipsi autem mactabant oves magnas et pingues capras ;
 mactabant etiam sues porcos, et bovem armentalem ;
 viscera vero assata distribuebant : ac vinum in
 crateribus miscabant : pocula autem distribuit subulcus.
 Panem vero ipsis distribuit Philetius, princeps virorum,
 pulcris in canistris ; vinumque fundebat Melantheus.
 Illi vero ad cibos paratos appositos manus porrigebant.

Telemachus autem Ulysses sedere fecit, astutias versans,
 intra bene-fundatam domum, apud lapideum limen,
 sella turpi posita, parvaque mensa :
 appositus vero ei viscerum partes, et vinum iufudit
 in poculo aureo, et ipsum sermone allocutus est :

Illic nunc sede inter viros vinum-bibens :
 convicia vero tibi ipse ego et manus abarcebo
 omnium procorum ; quoniam nequaquam publica est
 domus hæc, sed Ulyssis, mihi autem acquisivit ille.
 Vos vero, proci, continete animum a-convicio,
 et manibus *violentis* ; ut ne qua lis et contentio oriatur.

Sic dixit : illi autem omnes mordicus labris compressis
 Telemachum admirabantur, quod audacter loquebatur.

In-hos autem Antinous locutus est, Eupitheii filius :
 Et molestus quantumvis sit, accipiamus sermonem, Achivi,
 Telemachi ; valde autem nobis minatus loquitur.

Non enim Jupiter sivit Saturnius : alioquin ipsum jam
 compescuissemus in adibus, argutus licet sit concionator.

Sic dixit Antinous ; ille vero non curabat verba.
 Præcones autem per urbem deorum sacram hecatomben
 ducebant : congregabantur autem capite-comantes Achivi
 luco sub umbroso longe-jaculantis Apollinis.

Hi autem postquam assarant carnes superiores, et *igni* ex-
 traxerant,] partibus divisim, convivabantur celebri convivio.
 Inde Ulyssii partem apposuerunt *ti* qui ministrabant,
 æqualem, sicut ipsi sortiebantur : sic enim jussit
 Telemachus, dilectus filius Ulyssis divini.

Procos autem illustres non omnino sinebat Minerva
 contumelia abstinere acerba ; ut adhuc magis
 subiret dolor cor Laertiadæ Ulyssis.
 Erat vero quidam inter procos vir, nefario animo,
 Ctesippus autem nomen erat, in Sameque domos habitabat.

ὅς δ' ἦ τοι κτεάτεσσι πεποιθὺς θεοπεσίοισιν
 290 μνάσκετ' Ὀδυσσεύς δ' ἡν οἰχομένοιο δάμαρτα.
 "Ὅς ῥα τότε μνηστῆρσιν υπερφιάλοισι μετ' ἔυδα·
 Κέκλυτέ με, μνηστῆρες ἀγῆνορες, ὅφρα τι εἴπω·
 μοῖραν μὲν δὴ ξείνος ἔχει παλαί, ὥς ἐπέοικεν,
 ἴσῃν· οὐ γὰρ καλὸν ἀπέμειναι οὐδὲ δίκαιον
 295 ξείνους Τηλεμάχου, ὃς κεν τάδε δώμαθ' ἔκῃται.
 Ἄλλ' ἄγε οἱ καὶ ἐγὼ δῶ ξείνιον· ὅφρα καὶ αὐτὸς
 ἡε λοετρογούῃ δῶν γέρας ἡε τῷ ἄλλῳ
 δμῶν, οἱ κατὰ δώματ' Ὀδυσσεύς θεῖοιο.
 "Ὡς εἰπὼν ἔρριψε βοὸς πόδα χειρὶ παχείῃ,
 300 κείμενον, ἐκ κανέοιο λαβών· ὃ δ' ἀλεύατ' Ὀδυσσεύς,
 ἥκα παρακλίνας κεφαλὴν· μεῖδιση δὲ θυμῷ
 Σαρδάνιον μάλα τοῖον· ὃ δ' εὐδμητον βάλε τοῖχον.
 Κτήσιππον δ' ἄρα Τηλέμαχος ἠνίπαπε μύθῳ·
 Κτήσιππ', ἦ μάλα τοι τὸδε κέρδιον ἐπλετο θυμῷ·
 305 οὐκ ἔβαλες τὸν ξείνον· ἀλεύατο γὰρ βέλος αὐτός.
 "Ἢ γάρ κεν σε μέσον βάλλον ἔγχει δόζονεντι,
 καὶ κέ τοι ἀντὶ γάμοιο πατὴρ τάφον ἀμφοτερόν τε
 ἐνόαδε. Τῷ μὴ τίς μοι ἀεικέας ἐνὶ οἴκῳ
 φαινέμεν· ἥδη γὰρ νοέω καὶ οἶδα ἔκαστα,
 310 ἐσθλά τε καὶ τὰ χέρεια· πάρος δ' ἔτι νήπιος ἦα.
 Ἄλλ' ἔμπης τάδε μὲν καὶ τέτλαμεν εἰσορόωντες,
 μέλων σφαζομένων οἰνοῖο τε πινομένοιο
 καὶ αἵτου· χαλεπὸν γὰρ ἐρυκακείν ἓνα πολλούς.
 Ἄλλ' ἄγε, μηκέτι μοι κακὰ ῥέζετε δυσμενέοντες·
 315 εἰ δ' ἤδη μ' αὐτὸν κτεῖναι μενεαίνετε χαλκῷ,
 καὶ κε τὸ βουλοίμην, καὶ κεν πολὺ κέρδιον εἴη
 τεθνάμεν, ἡ δὲ γὰρ αἰὲν ἀεικέα ἔργ' ὀράσθαι,
 ξείνους τε στυφελίζονους δμῶας τε γυναῖκας
 ῥυστάζοντας ἀεικελῶς κατὰ δώματα καλά.
 320 "Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο πιωπῆ·
 ὁπλὲ δὲ δὴ μετέειπε Δαμαστορίδης Ἀγέλαος·
 "ὦ φίλοι, οὐκ ἂν δὴ τις ἐπὶ ῥηθέντι δικαίῳ
 ἀντιβίοις ἐπέεσσι καθαρπτόμενος χαλεπαίνει·
 μήτε τι τὸν ξείνον στυφελίζετε μήτε τιν' ἄλλον
 325 δμῶν, οἱ κατὰ δώματ' Ὀδυσσεύς θεῖοιο.
 Τηλεμάχῳ δέ κε μῦθον ἐγὼ καὶ μητέρη φάινῃ
 ἤπιον, εἰ σφωῖν κραδίη ἄδοι ἀμφοτέροισιν.
 "Ὅφρα μὲν ὑμῖν θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι νῶλπει
 νοστήσιν Ὀδυσῆα πολὺφρονά δ' ὅδε δάμονδε,
 330 τόφρ' οὕτως νέμεσις μενέμεν· τ' ἦν ἰσχυμέναι τε
 μνηστῆρας κατὰ δώματ'· ἐπεὶ τὸδε κέρδιον ἦεν,
 εἰ νόστης· Ὀδυσσεὺς καὶ ὑπότροπος ἔκτετο δῶμα·
 νῦν δ' ἤδη τὸδε δῆλον, ὅτ' οὐκέτι νόστιμός ἐστιν.
 Ἄλλ' ἄγε, σῇ τάδε μητρὶ παρεζόμενος καταλέξον
 335 γήμασθ', ὅστις ἀριστος ἀνὴρ καὶ πλείστα πόρῃσιν·
 ὅφρα σὺ μὲν χαίρων πατρώϊα πάντα νέμῃαι,
 ἔσθων καὶ πίνων· ἡ δ' ἄλλου δῶμα κομίζῃ.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 οὐ μὰ Ζῆν', Ἀγέλαε, καὶ ἄλγεα πατρὸς ἐμοῖο,
 340 ὃς που τῇλ' Ἰθάκης δ' ἔφθιται ἡ ἀλάληται,
 οὔτι διατρίβω μητρὸς γάμον· ἀλλὰ καλεῖω
 γήμασθ', ὥ κ' ἐθέλῃ, ποτὶ δ' ἄσπετα δῶρα δίδωμι·

qui scilicet possessionibus fretus immensis
 ambiebat Ulysses diu absentis uxorem.

Is quidem tunc inter procos superbos dixit :

Audite me, proci illustres, ut aliquid dicam ;
 partem quidem jam hospes habet dudum, sicut decet,
 æqualem ; non enim honestum est privare, nec justum,
 hospites Telemachi, quicumque ad-has aedes pervenerit.
 Sed age, ei et ego dem hospitale donum : ut et ipse
 vel balneatori det munus, vel alicui alii
 famulorum, qui sunt in aedibus Ulyssis divini.

Sic locutus, projecit bovis pedem manu robusta,
 jacentem, ex canistro sumtum : sed evitavit eum Ulysses.
 leniter declinato capite ; subrisit animo animo
 Sardanum omnino risum talem : ille tamen bene edificatum
 ferlit murum.] Ctesippum vero Telemachus increpuit sermo-
 ne :] Ctesippo, certe omnino tibi hoc utilis fuit animo :
 non percussisti hospitem ; evitavit enim telum ipse.
 Certe enim te medium percussissem hasta acuta,
 et tibi pro nuptiis pater exsequias celebrasset
 hic. Ideo ne quis mihi insolentia in domo
 prodat : jam enim intelligo et novi singula,
 bonaque et quæ sunt pejora : antea vero adhuc infans eram.
 Sed tamen hæc quidem et toleramus inspicientes,
 ovibus mactatis, vinoque potato,
 et pane consumto : difficile enim cohibere unum multos.
 Sed age, ne-amplius mihi mala facite infensi :
 sin autem jam me ipsum interficere cupitis ære,
 etiam hoc vellem, et multo satius esset
 mori, quam hæc semper indigna opera videre,
 hospitesque pulsatos, famulasque mulieres
 vos violantes indigne per aedes polcras.

Sic dixit : illi vero omnes muti facti sunt silentio :
 sero autem tandem inter-eos locutus-est Damastorides Age-
 laus :] O amici, haud jam quisquam super dicto æquo
 contrariis verbis carpens sæviat :
 neu amplius hunc hospitem pulsate, neu quenquam alium
 famulorum, qui in aedibus sunt Ulyssis divini.
 Telemacho autem verbum ego et matri dixerim
 mite, si ipsis corde placeat ambobus.
 Quamdiu quidem vobis animus in pectoribus sperabat
 rediturum Ulyssem prudentem suam domum,
 tamdiu minime indignum manereque erat et detinere
 procos in aedibus ; quoniam hoc satius erat,
 si rediisset Ulysses, et redux venisset domum :
 nunc vero jam hoc manifestum, quod non-amplius reditus
 compos est.] Sed age, tuæ hæc matri assidens nuntia,
 ut-nubat ei, quicumque optimus vir, et qui plurima præbuc-
 rit :] ut tu quidem gaudens paterna omnia possideas,
 edens et bibens ; illa vero alius domum curet.

Illum autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
 est :] non per Jovem, Agelae, et dolores patris mei,
 qui alicubi longe ab-Ithaca vel perit vel vagatur,
 nequaquam rememor matris nuptias ; sed jubeo eam
 nubere, cuicumque velit, atque insuper multa dona dabo :

αἰδέομαι δ' ἀέκουσαν ἀπὸ μεγάρου διεσθαι
μῦθον ἀναγκαῖον μὴ τοῦτο θεὸς τελέσειεν.

[νῆ]

145 Ὡς φάτο Τηλέμαχος· μνηστῆρσι δὲ Παλλὰς Ἀθή-
ᾱσβεστον γέλω ὥρσε, παρεπλάγην δὲ νόημα.

Οἱ δ' ἤδη γναθμοῖσι γελοίων ἄλλοτρίοισιν·
αἰμοφόρυκτα δὲ δὴ κρέα ἤσθιον· ὅσσε δ' ἄρα σφέων
δακρυόφιν πίμπλαντο· γόνον δ' ὤϊετο θυμός.

151 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Θεοκλύμενος θεοειδής·

Ἄ δειλοί, τί κακὸν τόδε πάσχετε; νυκτὶ μὲν ὑμέων
εἰλύαται κεφαλαί τε πρόσωπά τε νέρθε τε γούνα.

Οἰμωγῇ δὲ δέδοται δεδάκρυνται δὲ παρειαί·
αἰματὶ δ' ἐρράδαται τοῖχοι καλαὶ τε μεσοδάμαι·

155 εἰδούλων δὲ πλέον πρόθυρον, πλεῖθ δὲ καὶ αὐλὴ,
ἱεμένων Ἐρεβόδε ὑπὸ ζόφον· ἥελιος δὲ
οὐρανοῦ ἐξαπόλωλε, κακῇ δ' ἐπιδέδρομεν ἀχλύς.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασαν.

Τοῖσιν δ' Εὐρύμαχος, Πολύβου παῖς, ἤρχ' ἀγορεύειν·

160 Ἀφραίνει ξείνος νέον ἄλλοθεν εἰληλουθός.

Ἄλλὰ μιν αἶψα, νέοι, δόμου ἐκπέμψασθε θύραζε
εἰς ἀγορὴν ἔρχεσθαι· ἐπεὶ τάδε νυκτὶ εἰσκει.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Θεοκλύμενος θεοειδής·
Εὐρύμαχ', οὗτι δ' ἄνωγα ἔμοι πομπῆς ὁπάζειν·

165 εἰσὶ μοι ὀφθαλμοὶ τε καὶ οὐατα καὶ πόδες ἀμφω
καὶ νόος ἐν στήθεσσι τετυγμένος οὐδὲν ἀεικής.

Τοῖς ἔξιμι θύραζε, ἐπεὶ νόω κακὸν ὕμιν
ἐρχόμενον, τὸ κεν οὐτὶς ὑπεκφυγοὶ οὐδ' ἀλείται

μνηστῆρων, οἱ δῶμα κατ' ἀντιθέου Ὀδυσῆος·

170 ἀνέρας ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανάσθε.

Ὡς εἰπὼν ἐξῆλθε δόμων εὐναιεταόωντων·

Ἰκετο δ' ἐς Πείραιον, ὃ μιν πρόφρων ὑπέδεκτο.

Μνηστῆρες δ' ἄρα πάντες ἐς ἀλλήλους ὁρώντες

Τηλέμαχον ἐρέθιζον, ἐπὶ ξείνοισι γελῶντες·

175 ὥδε δὲ τις εἰπεσκε νέων ὑπερηννορέωντων·

Τηλέμαχ', οὐτὶς σείω κακοξενιώτερος ἄλλος·
οἷον μὲν τινα τοῦτον ἔχειν ἐπίμαστον ἀλήτην,

σίτου καὶ οἴνου κεχρημένον, οὐδέ τι ἔργων

ἐμπαιὼν οὐδέ βίης, ἀλλ' αὐτὸς ἄχθος ἀρούρης.

180 Ἄλλος δ' αὐτὲ τις οὗτος ἀνέστη μανταύεσθαι.

Ἄλλ' εἰ μοὶ τὶ πίθοιο, τὸ κεν πολὺ κέρδιον εἶη·

τοὺς ξείνους ἐν νηὶ πολυκλήϊδι βαλόντες

ἐς Σικελοὺς πέμψωμεν, θένε κέ τοι ἄξιον ἄλφοι.

Ὡς ἔφασαν μνηστῆρες· ὁ δ' οὐκ ἐμπάετο μύθων·

185 ἀλλ' ἀέων πατέρα προσεδέρκετο, δέγμενος αἰεὶ,

ὅπποτέ δὴ μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐρῆσει.

Ἦ δὲ κατάντησιν θεμένη περικαλλέα δίφρον

κούρη Ἰκαρίου, περίφρων Πηνελόπεια,

ἀνδρῶν ἐν μεγάρουσι καὶ ἑκάστου μῦθον ἀκούειν.

190 Δείπνον μὲν γὰρ τοίγε γελοῖωντες τετύκοντο

ἡδὺ τε καὶ μενοεικές, ἐπεὶ μάλα πολλ' ἱέρευσαν

δόρπον δ' οὐκ ἂν πως ἀγαρίστερον ἄλλο γένοιτο,

οἷον δὴ τάχ' ἐμελλε θεὰ καὶ καρτερός ἀνὴρ

θησέμεναι· πρότεροι γὰρ ἀεικέα μηχανόωντο.

vereor autem invitam a domo pellere

verbo violento; ne istud deus perfecerit.

Sic dixit Telemachus: prociis vero Pallas Minerva

inextinctum risum movit, errareque fecit intellectum.

Hi autem jam maxillis ridebant alienis;

cruentatasque carnes comedebant; oculi vero ipsorum

lacrimis implebantur; fletumque praesagebat animus.

Inter hos autem et locutus est Theoclymenus deo-similis:

Ah miseri, quod malum hoc patimini? nocte quidem vestra
obvoluta sunt capitaque, faciesque, subtusque genua.

Ululatus autem exarsit, lacrimisque oppletæ sunt genæ:

sanguine vero conspersi sunt parietes pulcræque intercolum-

nia; simulacris autem plenum est vestibulum, plenaque et

aula,] properantibus in-Erebum sub tenebras; sol vero

ex-coelo deperiit; malaque incessit caligo.

Sic dixit: illi autem omnes super ipso suaviter riserunt.

His vero Eurymachus, Polybi filius, incipiebat loqui:

Desipit hospes nuper aliunde huc advectus.

Sed ipsum statim, juvenes, domo emitte foras,

in forum ut eat; quoniam hæc nocti assimilat.

Hunc autem rursus allocutus est Theoclymenus deo-simi-

lis:] Eurymache, nequaquam te jubeo mihi comites præbere;

sunt mihi oculique et aures et pedes ambo,

et mens in pectoribus facta nequaquam incongrua.

Horum-ope exibo foras, quoniam sentio malum vobis

ingruius, quod nemo subterfugere-possit neque evitare

procurum, qui per domum deo-paris Ulyssis

viros contumelia-afficientes injusta machinamini.

Sic locutus, exivit ædibus ad-habitandum-commodis:

ivit autem ad Piræum, qui ipsum lubens suscepit.

Proci vero omnes in se-invicem intuentes,

Telemachum irritabant, de hospitibus ridentes:

sic autem aliquis dicebat juvenum superbientium:

Telemache, nemo te pejorum-hospitum-exceptor alius;

qualem quidem quandam hunc habes mendicum erronem,

panis et vini indigentem, nec quicquam operum

scientem, nec fortitudinis, sed incassum pondus terræ.

Alius autem demum quidam hic surrexit ad-vaticinandum.

Sed si mihi parueris, quod multo satius fuerit:

illos hospites in navem multis-transstris-instructam coniectos

ad Siculos mittamus, unde quis dignum pretium-referat.

Sic dixerunt proci: ille vero non curabat verba;

sed tacite patrem intuebatur, exspectans semper,

quando demum prociis impudentibus manus inferret.

At e-regione autem ubi-posuerat perpulcrum sellam

filia Icarii, prudens Penelope,

virorum in ædibus uniuscujusque sermonem audiebat.

Prandium etenim illi ridentes fecerant,

suaveque et gratum, quippe valde multa mactarant:

cena vero nequaquam injucundior alia fieri-possit,

qualem sane mox erant dea et fortis vir

facturi: priores enim proci indigna machinabantur.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Φ.

Τόξου θέσις.

- Τῇ δ' ἄρ' ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
 κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρονι Πηνελοπείῃ,
 τόξον μνηστήρεσσι θέμεν πολίον τε σίδηρον
 ἐν μεγάροις Ὀδυσῆος, ἀέθλια καὶ φόνου ἀρχήν.
 5 Κλίμακα δ' ὑψηλὴν προσεβήσατο οἷο δόμοιο·
 εἵλετο δὲ κληῖδ' εὐκαμπέα χειρὶ παρείῃ
 καλὴν, χαλκείην· κώπη δ' ἐλέφαντος ἐπῆεν.
 Ἡ δ' ὅ' ἱμεναὶ θαλαμῶνδε σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν,
 ἔσχατον· ἔνθα δέ οἱ κειμήλια κείτο ἄνακτος,
 10 γαλκός τε χρυσός τε πολύκμητός τε σίδηρος·
 ἔνθα δὲ τόξον κείτο παλίντονον ἡδὲ φαρέτρη
 ἰοδόκος, πολλοὶ δ' ἔνεσαν σπονδόνεες οἷστοι·
 δῶρα, τὰ οἱ ξείνος Λακεδαιμόνι δῶκε τυγῆσας,
 Ἴριτος Εὐρυτίδης, ἐπιείκελος ἀθανάτοισιν.
 15 Τὼ δ' ἐν Μεσσήνῃ ξυμβλήτην ἀλλήλοισιν
 οἶκον ἐν Ὀρσιλόχοιο δαίφρονος· ἦτο Ὀδυσσεὺς
 ἦλθε μετὰ γρείος, τὸ βᾶ οἱ πᾶς δῆμος ὄφελ' ἔλ'·
 μῆλα γὰρ ἐξ Ἰθάκης Μεσσήνιοι ἄνδρες αἶεραν
 νηυσὶ πολυκλήϊσι τριηκόσι· ἡδὲ νομῆας.
 20 Τῶν ἑνὲκ' ἐξεσίην πολλὴν δόδον ἦλθεν Ὀδυσσεὺς,
 παιδὸς ἑὸν· πρὶ γὰρ ἦκε πατὴρ ἄλλοι τε γέροντες.
 Ἴριτος αὖθ' ἵππους διζήμενος, αἶ οἱ δολοντο,
 δώδεκα θήλειαι, ὑπὸ δ' ἡμίονοι ταλαεργοί·
 αἶ δὴ οἱ καὶ ἔπειτα φόνον καὶ μοῖρα γέγοντο,
 25 ἐπειδὴ Διὸς υἱὸν ἀφίκετο καρτερόθυμον
 φῶβ' Ἡρακλῆα, μεγάλων ἐπίστορα ἔργων,
 ὃς μιν ξείνον ἔοντα κατέκτανεν ὃ ἐνὶ οἴκῳ·
 σγέλιος, οὐδὲ θεῶν ὅπιν ἡδέσασα· οὐδὲ τράπεζαν,
 τὴν δὴ οἱ παρέθηκεν· ἔπειτα δὲ πέφνε καὶ αὐτόν·
 30 ἵππους δ' αὐτὸς ἔχε κρατερώνυχας ἐν μεγάροισιν.
 Τὰς ἐρέων Ὀδυσσῆϊ συνήντετο· δῶκε δὲ τόξον,
 τὸ πρὶν μὲν ῥ' ἐφόρει μέγας Εὐρυτος, αὐτὰρ ὁ παιῶν
 κάλλιπ' ἀποθνήσκων ἐν δώμασιν ὑψηλοῖσιν.
 Τῷ δ' Ὀδυσσεὺς ξίφος ὀξὺ καὶ ἀλκιμον ἐγχος ἔδωκεν,
 35 ἀρχὴν ξεινοσύνης προσκηδέος· οὐδὲ τραπεζὴν
 γνώτην ἀλλήλων· πρὶν γὰρ Διὸς υἱὸς ἔπεφνε
 Ἴριτον Εὐρυτίδην, ἐπιείκελον ἀθανάτοισιν,
 ὃς οἱ τόξον ἔδωκε. Τὸ δ' οὐποτε διὸς Ὀδυσσεὺς,
 ἐρχόμενος πολέμονδε μελαινῶν ἐπὶ νηῶν,
 40 ἥρεϊτ'· ἄλλ' αὐτοῦ μῆνιμα ξείνοιο φίλοιο
 κέσκετ' ἐνὶ μεγάροισι· φόρει δέ μιν ἥς ἐπὶ γαίης.
 Ἡ δ' ὅτε δὴ θαλάμον τὸν ἀφίκετο διὰ γυναικῶν
 οὐδὸν τε δρῦνον προσεβήσατο, τὸν ποτε τέκτων
 ξέσσαν ἐπισταμένους καὶ ἐπὶ στάθμῃν ἵθυνεν·
 45 ἐν δὲ σταθμοὺς ἄρσε, θύρας δ' ἐπέθηκε φαεινάς·
 αὐτίκ' ἄρ' ἥγ' ἱμάντα θωῶς ἀπέλυσε κορώνης·
 ἐν δὲ κληῖδ' ἔχε, θυρέων δ' ἀνέκοπτεν ὀχῆας,
 ἅντα τιτυσκομένη· τὰ δ' ἀνέβραχεν ἥτε ταῦρος,
 βοσκόμενος λειμῶνι· τὸς ἔβραχε καλὰ θύρετρα,

ODYSSEÆ XXI.

Arcus in medio positus.

Huic autem in mente-posuit dea cæsiis-oculis Minerva,
 filia Icarii, prudenti Penelopæ,
 arcum procis ponere, canumque ferrum,
 in ædibus Ulyssis, certamina et cædis principium.
 Scalam vero altam ascendit suæ domus;
 sumsitque clavam bene-flexam manu crassa
 pulcrâ, æream; manubrium autem eboris inerat.
 Profectaque-est ire in-thalamum, cum famulis mulieribus,
 intimum; illic vero ei thesauri jacebant regis,
 æsque, aurumque, valdeque-elaboratum ferrum:
 Ibique arcus jacebat reflexus, et pharetra
 sagittifera, multæque inerant luctuosæ sagittæ:
 dona, quæ ei hospes Lacedæmone dedit obviis-factus,
 Iphitus Eurytides, similis immortalibus.
 Hi vero in Messena occurrerunt sibi-invicem,
 in domo Orsilochi prudentis: nempe Ulysses
 ivit ad-quærendum debitum, quod ei totus populus debebat:
 oves enim ex Ithaca Messenii viri sustulerant
 navibus multa-transtra-habentibus trecentas, et pastores.
 Horum gratia in-legationem multam viam obiit Ulysses,
 adolescens quum-esset: misit enim pater, alique senes.
 Iphitus autem venerat equas quærens, quæ ei perierant,
 duodecim feminæ, sub iisque mulæ patientes-operum;
 quæ sane ei et postea cædes et fatum factæ-sunt,
 postquam ad-Jovis filium pervenit magnanimum
 virum, Herculem, magnorum scientem operum;
 qui ipsum, hospes quum-esset, interfecit sua in domo:
 iniquus, nec deorum vindictam reveritus-est nec mensam,
 quam ille jam ei apposuerat: postea autem occidit etiam
 ipsum:] equas vero ipse habuit solidis-ungulis in ædibus.
 Has quærens Ulyssi obviis-factus-est; dedit autem arcum,
 quem antea quidem gestabat magnus Eurytus; at is filio
 eum reliquit moriens in ædibus excelsis.
 Illi vero Ulysses ensem acutum et validam hastam dedit.
 principium hospitii necessarii: nec mensa
 cogniti-sunt inter-se: prius enim Jovis filius interfecit
 Iphitum Eurytiden, similem immortalibus,
 qui ei arcum dedit. Hunc autem neutiquam divinus Ulysses
 proficiens ad-bellum nigris in navibus,
 capiebat; sed illic monumentum hospitii dilecti
 jacebat in ædibus; gestabat vero is ipsum sua in terra.
 Quando autem jam ad-thalamum hunc pervenit divina mul-
 lierum, limenque quernum ascenderat, quod olim faber
 polivit scite, et ad-perpendicularum exegit;
 in eo vero postes aptavit, foresque apposuit splendidas:
 statim deinde illa lorum cito resolvit annuli,
 et clavem immisit, foriumque repulit pessulos,
 ex-adverso eos aptans: hæc autem resonuerunt, velut taurus
 pascens in-prato; tantum sonuerunt pulcræ fores,

50 πληγέντα κληῖδι, πετάσθησαν δέ οἱ ὦκα.
 Ἦ δ' ἄρ' ἐφ' ὑψηλῆς σανίδος βῆ· ἔνθα δὲ χηλοὶ
 ἔστασαν· ἐν δ' ἄρα τῇσι θυώδεα εἴματ' ἔκειτο.
 Ἐνθεν ὀρεξαμένη ἀπὸ πασσάλου αἶντο τὸζον
 αὐτῷ γυρωτῷ, ὃς οἱ περιέκειτο φρεϊνός.
 65 Ἐξομένη δὲ κατ' αὐθι, φίλους ἐπὶ γούνασι θεῖσα,
 κλαῖε μάλα λιγέως· ἐκ δ' ἤρρεε τὸζον ἀνακτος.
 Ἦ δ' ἐπεὶ οὖν τάρβηθι πολυδακρύτοιο γόοιο,
 βῆ ῥ' ἵμεναι μέγαρόνδε μετὰ μνηστῆρας ἀγαυούς,
 τὸζον ἔχουσ' ἐν χειρὶ παλίντονον ἠδὲ φαρέτρην
 60 ἰοδόκον· πολλοὶ δ' ἔνεσαν στονόεντες δίστοί.
 Τῇ δ' ἄρ' ἄμ' ἀμφίπολοι φέρον ὄγκον· ἔνθα σίδηρος
 κεῖτο πολλὸς καὶ χαλκός, αἶθλια τοῖο ἀνακτος.
 Ἦ δ' ὅτε δὴ μνηστῆρας ἀφίκετο δῖα γυναικῶν,
 στήθεα παρὰ σταθμὸν τέγεος πύκα ποιητοῖο,
 65 ἅντα παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα.
 [ἀμφίπολος δ' ἄρα οἱ κεδνὴ ἐκάθερθε παρέστη.]
 Αὐτίκα δὲ μνηστῆρσι μετῴδα καὶ φάτο μῦθον·
 Κέκλυτέ μευ, μνηστῆρες ἀγήνορες, οἳ τότε δῶμα
 ἔγρ' αἶτ' ἐσθιέμεν καὶ πινέμεν ἐμμενέας αἰεὶ
 70 ἀνδρὸς ἀποχορμένιο πολὺν χρόνον· οὐδὲ τιν' ἄλλην
 μύθου ποιήσασθαι ἐπισχεσίην ἐδύνασθε,
 ἀλλ' ἐμὲ ἵεμενοι γῆμαι θέσθαι τε γυναῖκα.
 Ἄλλ' ἄγετε, μνηστῆρες, ἐπεὶ τότε φαίνεται ἄεθλον·
 θήσω γὰρ μέγα τὸζον Ὀδυσσεὺς θεῖοιο·
 75 ὃς δὲ κε ῥῆϊται· ἐντανύσῃ βίον ἐν παλάμῃσιν
 καὶ διοίστευσῃ πελέκειον δοχαδόδεα πάντων,
 τῷ κεν ἄμ' ἐσποίμην, νοσφισσαμένη τότε δῶμα
 κουρίδιον, μάλα καλὸν, ἐνίπλειον βιότοιο·
 τοῦ ποτὲ μεμνήσεσθαι δόμοι ἐν περ ὄνειρῳ.
 80 Ὡς φάτο· καὶ ῥ' Εὐμαῖον ἀνύγει, δῖον ὑφορβόν,
 τὸζον μνηστῆρεσσι θέμεν πολλόν τε σίδηρον.
 Δακρύσας δ' Εὐμαῖος ἐδέξατο καὶ κατέθηκεν·
 κλαῖε δὲ βουκόλος ἄλλος, ἐπεὶ ἴδε τὸζον ἀνακτος.
 Ἀντίνοος δ' ἐνένιπτεν ἔπος τ' ἔφατ' ἔς τ' ὀνόμαζεν·
 85 Νῆπιοι ἀγροῖωται, ἐφημέρια φρονέοντες,
 ἃ δειλὸν, τί νυ δάκρυ κατεΐζετον ἠδὲ γυναικί
 θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι δρίνεντον; ἤτε καὶ ἄλλως
 κεῖται ἐν ἄλγεσι θυμός, ἐπεὶ φίλον ὦλεσ' ἀκοίτην.
 Ἄλλ' ἀκέων δαίνυσθε καθήμενοι ἡ δὲ θύραζε
 90 κλαῖετον ἐξελθόντε, κατ' αὐτόθι τῶα λιπόντε,
 μνηστῆρεσσι ἀέθλον ἄατον· οὐ γὰρ οἶον
 ῥηϊδίως τότε τὸζον εὖζον ἐντανύεσθαι.
 Οὐ γάρ τις μετὰ τοῖος ἀνὴρ ἐν τοῖςδεσι πᾶσιν,
 ὅος Ὀδυσσεὺς ἔσκεν· ἐγὼ δέ μιν αὐτὸς ὀπωπα —
 95 καὶ γὰρ μνήμων εἰμὶ — πάϊς δ' ἔτι νῆπιος ἦα.
 Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα θυμός ἐνὶ στήθεσσι ἐώλπει
 νευρὴν ἐντανύσειν διοίστευσιν τε σιδήρῳ.
 Ἦτοι δίστοιο γε πρῶτος γεύσεσθαι ἐμέλλεν
 ἐκ χειρῶν Ὀδυσσεὺς ἀμύμονος, ὃν ποτ' ἀτίμα,
 100 ἥμενος ἐν μεγάροις, ἐπὶ δ' ὕρνου πάντας ἐταίρους.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπ' ἱερὴ ἱς Τηλεμάχοιο·
 ὦ πόποι, ἦ μάλα με Ζεὺς ἄφρονα θῆκε Κρονίων·
 μήτηρ μὲν μοί φησι φίλη, πινυτή περ ἐούσα,

pulsæ clavi, apertæque sunt ei cito.

Ipsa vero altum tabulatum ascendit, ubi quidem arcæ stabant; in his vero odoriferæ vestes jacebant.

Illinc manu porrecta, a clavo cepit arcum cum ipsa theca, quæ ei circumdata erat splendida.

Sedensque ibidem, caris genibus eum impositum-tenens, flebat admodum stridule; eduxitque arcum regis.

Hæc autem postquam satiata est lacrimoso fletu, profecta est ire in domum ad procos illustres

arcum tenens in manu reflexum, ac pharetram sagittiferam; multæ vero inerant luctuose sagittæ.

Cum ea autem simul ancillâ portabat cistam; ubi ferrum jacebat multum et ars, certamina regis.

Sed quando demum ad procos pervenit divina mulierum, stetit ad postem domus firmiter structæ, genis obtendens nitida redimicula.

[ancilla vero ei proba utrinque attitit.]

Statim autem ea inter-procos locuta est, et dixit sermonem:

Audite me, proci illustres, qui in hanc domum ingruistis ad-comedendum et bibendum assidue semper,

viro absente multo tempore; neque ullum alium hujus rei facere prætextum potuistis;

nisi me cupientes ducere, facereque uxorem.

Sed agite, proci, quoniam hoc apparet certamen; deponam enim magnum arcum Ulyssis divini:

qui autem facillime intenderit arcum in manibus, et sagittam-miserit per-secures duodecim milia omnes, hunc una secuta-fuero, relicta hac domo juventutis meæ, perpulcra, plena victu, cujus aliquando recordaturam me puto, vel in somnio.

Sic dixit; et Eumæum jussit, divinum subulcum, arcum procis deponere, canun-que ferrum.

Lacrimas vero Eumæus eum accepit et deposuit; flebat autem bubulcus ex-altera-parte, postquam vidit arcum regis.]

Antinous vero eos increpabat, verbumque dixit et elocutus est:] Stulti rustici, quæ in diem sunt cogitantes;

ah miseri, cur jam lacrimas funditis, et mulieri animum in pectoribus commovetis? cui etiam alioqui jacet in doloribus animus, postquam carum perdidit maritum.

Sed tacite epulamini sedentes; vel foras

flete egressi, hic arcum relinquentes,

procis certamen difficile; non enim puto

facile hunc arcum bene-politum tensum-iri.

Non enim quisquam adest talis vir inter hosce omnes,

qualis Ulysses erat; ego vero eum ipse vidi

(etenim memor sum), puer autem adhuc infans eram.

Sic dixit: ipsi vero animus in pectoribus sperabat nervum se tensurum, sagittam-que-missurum per-ferrum.

Nempe sagittam quidem primus gustaturus erat ex manibus Ulyssis eximii, quem olim contumelia-afficiebat

sedens in ædibus, incitabatque omnes socios.

Inter-hos vero et locuta est sacra vis Telemachi:

Dii boni, certe valde me Jupiter dementem reddidit Satur-

nus:] mater quidem mea dicit cara, prudens quamvis sit,

- ἄλλω ἅμ' ἔψεσθαι, νοσφισσαμένη τότε δῶμα·
 105 αὐτὰρ ἐγὼ γελῶω καὶ τέρπομαι ἄφρονι θυμῷ.
 Ἄλλ' ἄγετε, μνηστῆρες, ἐπεὶ τόδε φαίνεται ἀέθλον,
 οἷη νῦν οὐκ ἔστι γυνὴ κατ' Ἀχαιίδα γαῖαν,
 οὔτε Πύλου ἱερῆς οὔτ' Ἀργεος οὔτε Μυκῆνης·
 [οὔτ' αὐτῆς Ἰθάκης οὔτ' ἡπείροιο μελαίνης·]
 110 καὶ δ' αὐτοὶ τόδε γ' ἴστε· τί με χρὴ μητέρος αἶνου;
 ἀλλ' ἄγε μὴ μύνησι παρέλκετε μῆδ' ἔτι τόξου
 δηρὸν ἀποτρωνῆσθε ταυστούς, ὄφρα ἴδωμεν.
 Καὶ δέ κεν αὐτὸς ἐγὼ τοῦ τόξου πειρησάμην·
 εἰ δέ κεν ἐντανύσω διοίστευσί τε σιδήρου,
 115 οὐ κέ μοι ἀγνυμένῳ τάδε δώματα πότνια μήτηρ
 λείποι ἅμ' ἄλλω ἰοῦσ', ὅτ' ἐγὼ κατόπισθε λιποίμην,
 οἷός τ' ἤδη πατὴρ ἀέθλια καλὰ ἀνέλεσθαι.
 Ἦ καὶ ἀπ' ὤμοις χλαῖναν θέτο φοινικέεσσαν,
 ὀρθὸς ἀναΐξας· ἀπὸ δὲ ξίφος δὲξ' ἔθ' ὤμων.
 120 Πρῶτον μὲν πελέκεας στήσεν, διὰ τάρφρον ὀρύζας
 πᾶσι μίαν μακρὴν καὶ ἐπὶ στάθμην ἴθυνεν·
 ἀμφὶ δὲ γαῖαν ἔναζε· τάρφος δ' ἔλε πάντας ἰδόντας,
 ὡς εὐχόμενος στήσῃ· πάρος δ' οὐ πώποτ' ὀπώπει.
 Στῇ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἰὼν καὶ τόξου πειρήτιζεν.
 125 Τρὶς μὲν μιν πελέμειζεν, ἐρύσσεσθαι μενεαίνων·
 τρὶς δὲ μεθῆκε βίης, ἐπιελπόμενος τόγε θυμῷ,
 νευρὴν ἐντανύσειν διοίστευσιν τε σιδήρου.
 Καὶ νῦν κε δὴ β' ἐτάνυσσε, βίη τοῦ τέταρτον ἀνέλκων,
 ἀλλ' Ὀδυσσεὺς ἀνένευε καὶ ἔσγεθεν ἰεμένον περ.
 130 Τοῖς δ' αὖτις μετέειπ' ἱερὴ ἱς Τηλεμάχοιο·
 ὦ πόποι, ἦ καὶ ἔπειτα κακὸς τ' ἔσομαι καὶ ἄκις
 ἢ νεώτερός εἰμι καὶ οὐπω χερσὶ πέποιθα
 ἄνδρ' ἀπαμύνασθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ.
 Ἄλλ' ἄγεθ', οἵπερ ἐμείο βίη προφερέστεροί ἐστε,
 135 τόξου πειρήσασθε, καὶ ἐκτελέωμεν ἄεθλον.
 Ὡς εἰπὼν τόξον μὲν ἀπὸ ἑο ὅθκε χαμᾶζε,
 κλίνας κολλητήσιν εὐξέσσης σανίδεσσιν·
 αὐτοῦ δ' ὠκὺ βέλος καλῇ προσέκλινε κορώνῃ·
 ἅψ' δ' αὖτις κατ' ἄρ' ἔξετ' ἐπὶ θρόνου, ἔνθεν ἀνέστη.
 140 Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος μετέφη, Εὐπίθεος υἱός·
 Ὅρνυσθ' ἐξείης ἐπιδείξαι πάντες ἑταῖροι,
 ἀρξάμενοι τοῦ χώρου, ὅθεν τέ περ οἶνοχοεῖ.
 Ὡς ἔφατ' Ἀντίνοος τοῖσιν δ' ἐπιθήδανε μῦθος.
 Λειώδης δὲ πρῶτος ἀνίστατο, Οἰνόπος υἱός,
 145 ὃ σφι θεοσκόος ἔσκε, παρὰ χρητῆρα δὲ καλὸν
 ἵζε μυροῖτατος αἰεὶ· ἀτασθαλίας δέ οἱ οἴῳ
 ἐχθροὶ ἔσαν, πᾶσιν δὲ νεμέσσα μνηστῆρσιν.
 Ὅς ῥα τότε πρῶτος τόξον λάβε καὶ βέλος ὠκὺ.
 Στῇ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἰὼν καὶ τόξου πειρήτιζεν·
 150 οὐδὲ μιν ἐντάνυσσε· πρὶν γὰρ χάμπε χεῖρας ἀνέλκων,
 ἀτρίπτους, ἀπαλάς· μετὰ δὲ μνηστῆρσιν ἔειπεν·
 ὦ φίλοι, οὐ μὲν ἐγὼ τανύῳ λαβέτω δὲ καὶ ἄλλος.
 Πολλοὺς γὰρ τόδε τόξον ἀριστήας κεκαδήσει
 θυμοῦ καὶ ψυχῆς· ἐπεὶ πολλὸν φέρτερόν ἐστιν
 155 τεθνάμεν ἢ ζῶντας ἁμαρτεῖν, οὐθ' ἔνεχ' αἰεὶ
 ἐνθάδ' ἡμιέομεν, ποτιδέγμενοι ἤματα πάντα.
 Νῦν μὲν τις καὶ ἔλπετ' ἐνὶ φρεσὶν ἠδὲ μενοινᾷ

alium una secuturam se, relicta hac domo;
 at ego rideo, et delector recordi animo.
 Sed agite, proci, quoniam hoc apparet certamen *de tali*,
 qualis nunc non est mulier per Achaicam terram,
 nec Pyli sacrae, neque Argis, nec Mycenis;
 [neque in-ipsa Ithaca, neque in-continente nigra;]
 et vero ipsi hoc scitis; quid me oportet matrem laudare?
 Sed agite, ne praetextibus *rem* protrahite, neu amplius arcus
 diu aversamini tensionem, ut videamus.
 Et vero ipse ego arcum experiar:
 si autem tendero, sagittamque-misero per-ferrum,
 non mihi dolenti has aedes veneranda mater
 liquerit, una cum-alio profecta, quum ego pone relinquitur,
 valens jam patris certamina pulcra reportare.
 Dixit, et ab humeris laenam deposuit purpuream,
 erectus exsurgens; atque ensem acutum deposuit ab-humeris.
 Primum quidem secures statuit, vallo perfosso
 omnibus uno longo, et ad amussim direxit;
 circumque terram ingessit: stupor vero cepit omnes, videntes
 quam accurate statuit; antea autem nunquam viderat.
 Stetit vero deinde ad limen profectus, et arcum tentabat.
 Ter quidem ipsum pepulit, trahere cupiens;
 ter autem destitit ab-impetu, sperans hoc animo,
 nervum se tensurum, sagittamque-missurum per-ferrum.
 Et jam demum tetendisset, vi quartum attrahens:
 sed Ulysses nutu-prohibebat, et coercuit, cupientem licet.
 Inter-hos autem rursus locuta-est sacra vis Telemachi:
 Dii boni! certe *vel* etiam postea malusque ero et imbel-
 lis,] vel junior sum, et nondum manibus confido,
 virum ut-propulsem, quando aliquis prior lacessiverit.
 Sed agite, qui-quidem me viribus praestantiores estis,
 arcum tentate, et perficiamus certamen.
 Sic locutus, arcum quidem a se deposuit humi,
 acclinatum conglutinatis bene-politis tabulis;
 ibidemque velox telum pulcro acclinavit annulo:
 iterum vero deinde resedit in sede, unde surrexerat.
 Inter-hos autem Antinous locutus-est, Eupithei filius;
 Surgite ordine a-dextra omnes socii,
 exorsi ab-eo loco, unde quidem vinum-fundit *aliquis*.
 Sic dixit Antinous: illis vero placebat sermo.
 Liodes autem primus surrexit, Ctenopis filius,
 qui ipsis haruspex erat; juxta craterem vero pulcrum
 sedebat intimus semper; improbitates autem ei soli
 invisae erant, omnibusque succensebat procis.
 Qui tunc primus arcum cepit et telum velox.
 Stetit autem inde ad limen profectus, et arcum tentabat;
 neque ipsum tetendit: prius enim fatigatus-est manibus altis
 hens,] haud-tritis, mollibus: inter procos vero dixit:
 O amici, non quidem ego tendo; capit vero et alius.
 Multos enim hic arcus optimates privabit
 animo et mente: quoniam multo melius est
 mori quam vivos excidere *ea re*, cuius gratia semper
 hic versamur, exspectantes dies omnes.
 Nunc quidem aliquis et sperat in mente, et cupit

γῆμαι Πηνελόπειαν, Ὀδυσσεὺς παράκοιτιν·
 αὐτὰρ ἔπειν τόξου πειρήσεται ἡδὲ ἰδοίται,
 160 ἄλλην δὲ τιν' ἔπειτα Ἀχαιϊάδων εὐπέπλων
 μνάσθω ἐέδουσιν διζήμενος· ἡ δὲ κ' ἔπειτα
 γῆμαιθ', ὅς κε πλείστα πόροι καὶ μόρσιμος ἔλθοι.
 Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν καὶ ἀπὸ τοῦ τόξου ἔθηκεν,
 κλίνας κολλητῆσιν εὐξέστης σανίδεσσιν·
 165 αὐτοῦ δ' ὠκὺ βέλος καλῇ προσέκλινε κορύνῃ.
 Ἄψ δ' αὖτις κατ' ἄρ' ἔξετ' ἐπὶ θρόνου, ἔνθεν ἀνέστη.
 Ἀντίνοος δ' ἐνένηπτεν ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Λειῶδες, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος δδόντων,
 δεινόντ' ἀργαλέον τε, — νευεσσώμαι δέ τ' ἀκούων —
 170 εἰ δὴ τοῦτό γε τόξον ἀριστῆρας κεκαδῆσαι
 θυμοῦ καὶ ψυχῆς, ἔπει οὐ δύνασαι σὺ ταῦσσαι.
 Οὐ γάρ τοι σέγε τοῖον ἐγείνατο πότνια μήτηρ,
 οἶόν τε ρυτῆρα βιοῦ τ' ἔμεναι καὶ οἰστών·
 ἀλλ' ἄλλοι τανύουσι τάχα μνηστήρες ἀγαυοί. [γῶν
 175 Ὡς φάτο· καί ῥ' ἐκέλευσε Μελάνθιον, αἰπόλον αἰ-
 ἄρει δὴ, πῦρ κείον ἐνὶ μεγάροισι, Μελανθεῦ,
 παρ δὲ τίθει δίφρον τε μέγαν καὶ κῶας ἐπ' αὐτοῦ,
 ἐκ δὲ στέατος ἔνεικε μέγαν τροχὸν ἔνδον ἑόντος·
 ὄφρα νέοι θάλλοντες, ἐπιχρίοντες ἀλοιφῇ,
 180 τόξου πειρώμεσθα καὶ ἐκτελέωμεν ἀθλον.
 Ὡς φάθ'· ὁ δ' αἰψ' ἀνέκαιε Μελάνθιος ἀκράματον
 παρ δὲ φέρων δίφρον ὄθηεν καὶ κῶας ἐπ' αὐτοῦ, [πῦρ
 ἐκ δὲ στέατος ἔνεικε μέγαν τροχὸν ἔνδον ἑόντος·
 τῷ ῥα νέοι θάλλοντες ἐπειρῶντ' οὐδ' ἐδύναντο
 185 ἐνταῦνσαι, πολλὸν δὲ βῆς ἐπιδευέες ἦσαν.
 Ἀντίνοος δ' ἔτ' ἐπέειχε καὶ Εὐρύμαχος θεοειδής,
 ἀρχοὶ μνηστήρων· ἀρετῇ δ' ἔσαν ἔξοχ' ἀριστοί.
 Τῷ δ' ἐξ οἴκου βῆσαν ἠμαρτήσαντες ἄμ' ἄμφω
 βουκόλος ἡδὲ συφορβὸς Ὀδυσσεὺς θεῖοιο.
 190 ἐκ δ' αὐτὸς μετὰ τοὺς δόμοιο κλυθε δῖος Ὀδυσσεύς.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐκτός θυρέων ἔσαν ἡδὲ καὶ αὐλῆς,
 φθεγξάμενός σφ' ἐπέεσσιν προσήνυδα μελιχίουςιν·
 Βουκόλε καὶ σὺ, συφορβέ, ἔπος τί κε μυθήσαιο μιν,
 ἡ αὐτὸς κεύθω; φάσθαι δέ με θυμὸς ἀνώγει.
 195 Ποῖοί κ' εἴτ' Ὀδυσσῆϊ ἀμυνέμεν, εἰ ποθεν ἔλθοι
 ὧδε μάλ' ἐξαπίνης, καὶ τις θεὸς αὐτὸν ἐνέλοι;
 ἡ κε μνηστήρεσσιν ἀμύνοιτ' ἢ Ὀδυσσῆϊ;
 εἰπαθ', ὅπως ὑμέας κραδίη θυμὸς τε κελεύει.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ·
 200 Ζεῦ πάτερ, αἱ γὰρ τοῦτο τελευτήσσεις ἐέλωρ,
 ὅς ἐλθοι μὲν κείνος ἀνὴρ, ἀγαγὼ δέ ἐ δαίμων·
 γνοίης χ' οἷη ἐμῇ δυνάμει καὶ χεῖρες ἔπονται.
 Ὡς δ' αὖτως Εὐμαιὸς ἐπέυχτο πᾶσι θεοῖσιν
 νοστήσai Ὀδυσῆα πολύφρονα θνδε δόμονδε.
 205 Αὐτὰρ ἔπειδ' ἂν τῶν γε νόον νημερτέ' ἀνένγω,
 ἐξαυτίς σφ' ἐπέεσσιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 Ἐνδον μὲν δὴ δδ' αὐτὸς ἐγὼ, κακὰ πολλὰ μογήσας
 κλυθὼν εἰκοστῷ ἔτει ἐς πατρίδα γαίαν.
 Γιγνώσκω δ', ὡς σφῶν ἐέδομένοισιν ἱκάνω,
 210 οἴοισι δμῶν τῶν δ' ἄλλων οὐ τευ ἄκουσα
 εὐξαμένου ἐμὲ αὖτις ὑπὸ τροπον οἶκαδ' ἰκίσθαι.

ducere Penelopen, Ulyssis uxorem :
 at postquam arcum tentaverit et viderit,
 aliam demum aliquam postea Achivarum pulcris-peplis-in-
 dutarum] ambiat sponsalibus petens : hæc autem deinde
 nubat ei, qui plurima dederit, et fatalis venerit.

Sic igitur dixit ; et a se arcum deposuit,
 acclinatum conglutinatis bene-politis tabulis :
 ibidemque velox telum pulcro acclinavit annulo :
 iterum vero deinde resedit in sede, unde surrexerat.
 Antinous autem *eum* increpabat, verbumque dixit et elocu-
 tus est :] Liodes, quale tibi verbum fugit ex septo dentium,
 graveque molestumque ! indignor etenim audiens :
 si demum hic arcus optimates privabit
 animo et mente, quoniam non potes tu tendere.
 Nequaquam enim te talem genuit alma mater,
 qui tractator arcusque esses et sagittarum :
 sed alii tendunt cito proci illustres.

Sic dixit ; et jussit Melanthium, custodem caprarum :
 Age jam, *inquiens*, ignem accende in ædibus, Melantheu,
 juxta autem pone sellamque magnam et pellem super ipsa,
 effere autem sevi magnum orbem, *de eo* quod-intus est,
 ut juvenes calefacientes, inungentes unguine,
 arcum tentemus, et perficiamus certamen.

Sic dixit : statim autem accendit Melanthius indefessum
 ignem ;] juxtaque ferens sellam posuit et pellem super ipsa,
 extulitque sevi magnum orbem, *de eo* quod-intus erat ;
 quo sane juvenes, calefacientes, tentabant : nec poterant
 tendere, multum autem robore defecti erant.
 Antinous vero adhuc abstinebat, et Eurymachus deo-similis,
 principes procorum ; viribus autem erant longe principes.

Illi autem e domo exivere una-profecti simul ambo
 bubulcus et subulcus Ulyssis divini ;
 exivit autem ipse post illos domo divinus Ulysses.
 Sed quando jam extra fores erant atque aulam,
 locutus ipsos verbis affabatur blandis :

Bubulce, et tu, subulce, verbumne aliquod dicam,
 an ipse celem ? dicere autem me animus jubet.
 Quales essetis Ulyssi auxiliando, sicunde veniret
 huc valde repente, et aliquis deus ipsum afferret ?
 utrum procis auxiliaremini, an Ulyssi ?
 dicite, quomodo vos cor animusque jubet.

Hunc autem rursus allocutus est boum bubulcus vir :
 Jupiter pater, utinam enim hoc perficeres votum,
 ut veniret quidem ille vir, adduceretque ipsum deus :
 cognosceres, qualis mea potentia *sit* et *quales* me manus co-
 mitentur.] Sic autem pariter Eumæus supplicabat omni-
 bus diis,] ut-rediret Ulysses prudens suam domum.
 Ac postquam horum ingenium verum cognovit,
 iterum ipsos verbis respondens allocutus est :

Intus quidem demum hic ipse ego, mala multa perpressus,
 veni vigesimo anno in patriam terram.
 Cognosco autem, quod vobis cupientibus venio,
 solis servorum : ceterorum vero haud quenquam audivi
 vota-facientem me iterum reducem domum venire.

- Σρῶϊν δ', ὡς ἔσεται περ, ἀλθρήν καταλέξω.
 Εἴ χ' ἐπ' ἐμοίγε θεὸς δαμάσῃ μνηστῆρας ἀγαυούς,
 ἄξιοι ἀμφοτέροις ἀλόχους καὶ κτήματι ὀπάσσω
 215 οἰκίᾳ τ' ἐγγὺς ἐμείο τετυγμένα· καὶ μοι ἔπειτα
 Τηλεμάχου ἑτάρω τε κασιγνήτῳ τε ἔσσεσθον.
 Εἰ δ', ἄγε δὴ, καὶ σῆμα ἀριφραδὲς ἄλλο τι δεῖξω,
 ὄφρα μ' εὖ γνῶτον πιστωθῇτόν τ' ἐνὶ θυμῷ·
 οὐλὴν, τήν ποτέ με σὺς ἤλασε λευκῷ ὀδόντι,
 220 Παρνησόνδ' ἐλθόντα σὺν υἱάσιν Αὐτολύκοιο.
 Ὡς εἰπὼν ῥάκεα μεγάλη ἀποέρχαντο οὐλῆς.
 Τῷ δ' ἐπεὶ εἰσιδέτην εὐ τ' ἐρράσαντο ἔκαστα,
 κλαῖον ἄρ', ἄμρ' Ὀδυσσῆϊ δαίφρονι χεῖρε βαλόντε,
 καὶ κύνεον ἀγαπαζόμενοι κεφαλὴν τε καὶ ὤμους.
 225 Ὡς δ' αὖτως Ὀδυσσεὺς κεφαλὰς καὶ χεῖρας ἔκυσσεν.
 Καὶ νύ κ' ὀδυρομένοισιν ἐὺ φάος ἠελίοιο,
 εἰ μὴ Ὀδυσσεὺς αὐτὸς ἐρύκακε φῶννσέν τε·
 Παῦσεσθον κλαυμοῖο γόοιο τε· μὴ τις ἴδῃται
 ἐξελθὼν μεγάροιο, ἀτὰρ εἰπήσι καὶ εἰσω.
 230 Ἄλλὰ προμνηστῖνοι ἐξέλθετε, μηδ' ἅμα πάντες·
 πρῶτος ἐγὼ, μετὰ δ' ὕμμε· ἀτὰρ τόδε σῆμα τετύχθω.
 Ἄλλοι μὲν γὰρ πάντες, ὅσοι μνηστῆρες ἀγαυοί,
 οὐκ ἑάσουσιν ἐμοὶ δόμεναι βίον ἡδὲ φαρέτηρην·
 ἀλλὰ σὺ, δῖ' Εὐμαίε, φέρων ἀνὰ δῶματα τόζον
 235 ἐν χεῖρεσσιν ἐμοὶ θέμεναι· εἰπεῖν τε γυναιξὶν
 κληίσσαι μεγάροιο θύρας πυκινῶς ἀραρυίας·
 ἦν δέ τις ἢ στοναχῆς ἢ κτύπου ἔνδον ἀκούσῃ
 ἀνδρῶν ἡμετέροισιν ἐν ἔρκεσι, μήτι θύραζε
 προβλώσκειν, ἀλλ' αὐτοῦ ἀκὴν ἐμεναι παρὰ ἔργῳ.
 240 Σοὶ δὲ, Φιλοτίε διε, θύρας ἐπιτέλλομαι αὐλῆς
 κληίσσαι κληῖδι, θοῶς δ' ἐπὶ δεσμὸν ἵηται.
 Ὡς εἰπὼν εἰσῆλθε δόμους εὐναιετάοντας·
 ἔξετ' ἔπειτ' ἐπὶ δίφρον ἰών, ἔνθεν περ ἀνέστη·
 ἔς δ' ἄρα καὶ τῷ δμῶε ἵτην θεοῖο Ὀδυσῆος.
 245 Εὐρύμαχος δ' ἦδη τόζον μετὰ χερσὶν ἐνώμα,
 θάλαπρον ἐνθα καὶ ἐνθα σέλα πυρός· ἀλλὰ μιν οὐδ' ὡς
 ἐντανύσαι δύνάτο· μέγα δ' ἔστανε καυδάλιον κῆρ·
 ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπεν ἔπος τ' ἔφατ'· ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 ὦ πόποι, ἦ μοι ἄχος περὶ τ' αὐτοῦ καὶ περὶ πάντων·
 250 οὔτι γάμου τοσσοῦτον ὀδύρομαι, ἀχνύμενός περ·
 εἰσὶ καὶ ἄλλαι πολλαὶ Ἀχαιῶδες, ἡμῖν ἐν αὐτῇ
 ἀμφιάλω· Ἰθάκῃ ἡδ' ἄλλῃσιν πολίεσσιν·
 ἀλλ' εἰ δὴ τοσσόνδε βίης ἐπιδευέες εἰμὲν
 ἀντιθέου Ὀδυσῆος, ὅτ' οὐ δυνάμεσθα τανύσαι
 255 τόζον· ἐλεγγείῃ δὲ καὶ ἐσομένοισι πυλῆσθαι.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος προσέφη, Εὐπείθεος υἱός·
 Εὐρύμαχ', οὐχ οὕτως ἔσται· νοέεις δὲ καὶ αὐτός.
 Νῦν μὲν γὰρ κατὰ δῆμον ἑορτὴ τοῖο θεοῖο
 ἄγνῃ· τίς δέ κε τόξα τιταίνουσιν; ἀλλὰ ἔκῃλοι
 260 κάτθετ'· ἀτὰρ πελέκεάς γε καὶ εἰ κ' εἰώμεν ἅπαντας
 ἐστάμεν οὐ μὲν γάρ τιν' ἀναιρήσεσθαι οἶον,
 ἐλθόντ' ἐς μέγαρον Λαερτιάδῃω Ὀδυσῆος.
 Ἄλλ' ἄγετ', οἶνοχόος μὲν ἐπαρξάσθω δειπάσσειν,
 ὄφρα σπείσαντες καταβείομεν ἀγκύλα τόξα.
 265 Ἦώθεν δὲ χέλεσθε Μελάνθιον, αἰπόλον αἰγῶν,

Vobis autem, sicut erit quidem, veritatem dicam.

Si sub me deus domuerit procos illustres, deducam ambobus uxores, et possessiones præbebo, domosque prope me ædificatas; et mihi postea Telemachi sociique fratresque eritis.

Eia age, jam et signum manifestum aliud quoddam ostendam,] ut me bene cognoscatis, fidatisque in animo; cicatricem, quam quondam mihi sus infixit albo dente, ad-Parnassum profecto, cum filiis Autolyici.

Sic locutus, pannos magna dixit a-cicatrice.

Illi autem postquam inspexerant, beneque cognorant singuli, flebant deinde, circa Ulyssem prudentem manibus conjectis, et osculabantur amplectentes caputque et humeros.

Sic autem pariter Ulysses capita et manus osculatus est. Et jam lamentantibus occidisset lumen solis, nisi Ulysses ipse eos cohuiisset, locutusque fuisset:

Cessate a-ploratu fletuque; ne quis videat egressus domo, at dicat et intus.

Illi autem postquam intrate, ne simul omnes: primus ego, post autem vos; at hoc signum fiat. Alii etenim omnes, quotquot sunt proci illustres, non sinent mihi dari arcum et pharetram; sed tu, divine Eumæe, ferens per arces arcum, manibus mihi impone; dicito autem mulieribus, ut-claudant domus fores firmiter aptatas: si vero aliqua vel gemitum vel strepitum intus audiat virorum nostris in septis, nequaquam foras prodeat, sed ibidem quiete sit ad opus. Tibi vero, Philætie divine, fores mando aulae ut-claudas clavi, citoque vinculum indas.

Sic locutus, intravit domos habitantibus-commodas; sedit deinde in sella, accedens, unde surrexerat: ingressi-sunt autem deinde famuli divini Ulyssis.

Eurymachus vero jam arcum in manibus versabat, calefaciens huc et illuc splendore ignis: sed ipsum neque sic tendere potuit; valde autem gemebat glorioso corde: ingemiscensque fatus-est, verbumque dixit et elocutus-est:

Dii boni! certe mihi dolor deque me ipso et de omnibus; nequaquam nuptias tantum lugeo, dolens licet: sunt et alie multe Achivæ, tum in ipsa circumflua Ithaca, tum aliis in-urbibus: sed si demum tantopere viribus defecti sumus præ-deo-pari Ulysse, ut non possimus tendere arcum: probrosum vero hoc est et posteris auditu.

Hunc autem rursus Antinous allocutus-est, Eupithei filius:] Eurymache, non ita erit: intelligis vero etiam ipse. Nunc etenim in populo festum est dei sanctum; quis autem arcum tenderet? sed quieti deponite: at secures etiamsi sinamus omnes stare, bene erit; haud etenim quenquam sublaturum pulo, ingressum domum Laertiadæ Ulyssis.

Sed agite, pocillator quidem incipiat poculis, ut libatione-facta deponamus curvos arcus.

Mane vero jubete Melanthium, custodem caprarum,

αἶγας ἄγειν, αἱ πᾶσι μέγ' ἔσχοι αἰπολοῖσιν,
 ὄφρ' ἐπὶ μηρία θέντες Ἀπολλῶνιν κλυτοτόζῳ
 τόζῳ πειρώμεσθα καὶ ἐκτελέωμεν ἄεθλον.

Ὡς ἔφατ' Ἀντίνοος· τοῖσιν δ' ἐπιθήδανε μῦθος.

270 Τοῖσι δὲ χίρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔριψαν,
 κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο·
 νώμησαν δ' ἄρα πᾶσιν, ἐπαρξάμενοι δεπάσσειν.
 Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν σπείσαν τ' ἐπὶόν θ', ὅσον ἤβηλε θυμὸς,
 τοῖς δὲ δολοφρονέων μετέρη πολύμητις Ὀδυσσεύς·

275 Κέκλυτέ μευ, μνηστῆρες ἀγακλειτῆς βασιλείης·
 [ὄφρ' εἴπω, τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει·]
 Εὐρύμαχον δὲ μάλιστα καὶ Ἀντίνοον θεοειδέα
 λίσσομαι, ἔπει καὶ τοῦτο ἔπος κατὰ μοῖραν εἶπεν,
 νῦν μὲν παῦσαι τόζον, ἐπιτρέψαι δὲ θεοῖσιν·
 280 ἦόνθεν δὲ θεὸς δώσει κράτος, ὃν κ' ἐθέλησιν.
 Ἄλλ' ἄγε μοι δότε τόζον εὖζον, ὅφρα μὲν ὑμῖν
 χειρῶν καὶ σθένος πειρήσομαι, εἰ μοι ἔτ' ἐστὶν
 ἴς, οἷη πάρος ἔσκεν ἐνὶ γυναικτοῖσι μέλεσσιν,
 ἢ ἥδη μοι ὄλεσσαν ἄλῃ τ' ἀκομιστή τε.

285 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ὑπερφίλους νεμέσθησαν,
 δεῖσαντες, μὴ τόζον εὖζον ἐντανύσειεν.

Ἀντίνοος δ' ἐνένιπτεν ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·

Ἄ δειλὲ ξείνων, ἐνὶ τοι φρένες οὐδ' ἡβαιαί·

οὐκ ἄγα πᾶς, ὃ ἔκηλος ὑπερφίλοισι μὲν ἤμιν
 290 θαίνουσαι, οὐδὲ τι θαίτος ἀμέρδεαι, αὐτὰρ ἀκούεις
 μύθων ἡμετέρων καὶ ῥήσιος· οὐδὲ τις ἄλλος
 ἡμετέρων μύθων ξείνος καὶ πτωχὸς ἀκούει.
 Οἶνός σε τρώει μελιθήδης, ὅρτε καὶ ἄλλους
 βλάπτει, δὲ ἄν μιν ἄνδρ' ἔλη, μὴδ' αἴσιμα πίνη.

295 Οἶνός καὶ Κένταυρον, ἱγακλυτὸν Εὐρυτίωνα,
 ἄσπ' ἐνὶ μεγάρῳ μεγαθύμῳ Πειριόοιο,
 ἐς Λαπίθας ἐλθόνό· ὃ δ' ἐπὶ φρένας ἄασεν οἶνῳ,
 μινόμενος κακ' ἔρεξε δόμον κίετα Πειριόοιο·
 ἥρωας δ' ἄλλος εἶλε, δι' ἐκ προθύρου δὲ ὕραζε
 300 ἔλκον ἀναίξαντες, ἀπ' οὐατα νηλεῖ χαλκῷ
 ῥινάς τ' ἀμύσαντες· ὃ δὲ φρεσὶν ἦσιν ἀσάειξ
 ἦεν ἦν ἄτην ὀλέων ἀσείρρονι θυμῷ.

Ἐξ οὗ Κενταύροισι καὶ ἀνδράσι νεῖκος ἐτύχθη,

οἱ τ' αὐτῷ πρώτῳ καχὸν εὗρετο οἶνοβαρεῖων.

305 Ὡς καὶ σοὶ μέγα πῆμα πιφάσχομαι, αἶ κε τὸ τόζον
 ἐντανύσης· οὐ γάρ τευ ἐπητύος ἀντιβολήσεις
 ἡμετέρῳ ἐνὶ δήμῳ, ἄφαρ δὲ σε νηὶ μελαίνῃ
 εἰς Ἑχέτον βασιλῆα, βορτὸν δηλήμονα πάντων,
 πέμφομεν· ἐνθεν δ' οὔτι σαώσεται· ἀλλὰ ἔκηλος
 310 πινέ τε, μὴδ' ἐρίδαινε μετ' ἀνδράσι κουροτέροισιν.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίρρων Πηνελόπεια·

Ἀντίνο', οὐ μὲν καλὸν ἀτέμβειν οὐδὲ δίκαιον

ξείνους Τηλεμάχου, δὲ κεν τάδε δώμαθ' ἵκηται.

Ἐλπεαι, αἶ χ' ὃ ξείνος Ὀδυσσεύς μέγα τόζον

315 ἐντανύσῃ, χερσὶν τε βίηφί τε ἥφι πιθήσας,
 οἰκαδέ μ' ἀΐεσθαι καὶ ἐὼν θήσεσθαι ἄκοιτιν;
 οὐδ' αὐτός που τοῦτό γ' ἐνὶ στήθεσσι ἐόλπεν·
 μὴδέ τις ὑμείων τοῦγ' εἵνεκα θυμὸν ἀχέων
 ἐνὶ δέοι θαίνουσθω· ἐπεὶ οὐδὲ μὲν οὐδὲ εἴκοιν.

capras adducere, quae in omnibus longe praestantissima sint gregibus;] ut femoribus impositis in honorem Apollinis inclyti-arcu,] arcum tentemus, et perficiamus certamen.

Sic dixit Antinous : illis autem placebat sermo.

Ipsis vero praecones quidem aquam in manus fuderunt, juvenes autem crateras coronarunt potu;

distribueruntque omnibus, auspicantes poculis.

Illi autem ut libarant biberantque, quantum volebat animus, inter eos dolos-meditans locutus est ingeniosus Ulysses :

Audite me, proci inclytæ reginae;

[ut dicam, quæ me animus in pectoribus jubet:]

Eurymachum autem maxime et Antinonem deo-similem

oro, quoniam et hunc sermonem apposite dixit :

nunc quidem dimittite arcum; et committite rem diis; mane vero deus dabit robur, cui voluerit.

sed age, mihi date arcum bene-politum, ut inter vos

manus et robur experiar, si mihi adhuc sit

vis, qualis antea erat in flexilibus membris;

an jam mihi eam perdiderit vagatioque et curationis-defectus.] Sic dixit : illi vero omnes supra-modum indignati sunt, veriti, ne arcum bene-politum tenderet.

Antinous autem eum increpabat, verbumque dixit et elocutus est :] ah miser hospitum, inest tibi mens ne exigua quidem :] non contentus es, quod quietus superbos inter nos

epularis? neque omnino convivio privaris, atque audis

sermone nostros et colloquium? nec quisquam alius

nostros sermones hospes et pauper audit.

Vinum te sauciat dulce, quod-quidem et alios

lædit, quicumque ipsum avide ceperit, nec decenter biberit.

Vinum etiam Centaurum, inclytum Eurytionem,

læsio in domo magnanimi Piriithoi,

ad Lapithas profectum : is vero postquam mentem lacerat

vino,] insanienti mala patravit per domum Piriithoi :

heroas vero dolor cepit; per vestibulum autem foras

pertraxerunt in eum insurgentes, aures sævo ære

naresque amputantes : ille autem mente sua læsus,

ibat suum damnum portans dementi animo.

Ex quo Centauris et viris contentio facta est,

sibique ipsi primo malum invenit is, vino gravatus.

Sic et tibi magnum damnum denuntio, si arcum

tenderis : non enim cujusquam favorem invenies

nostro in populo; statim vero te navi nigra

ad Echetum regem, hominum pernecium omnium,

mittemus : inde autem nequaquam salvus-evades : sed quietus

bibeque, neu contende cum viris junioribus.

Hunc autem rursus allocuta est prudens Penelope :

Antinoe, non quidem honestum conviciari, neque justum,

hospites Telemachi, quicumque ad has aedes pervenerit.

Putasne, si hic hospes Ulyssis magnum arcum

tetenderit, manibusque viribusque suis fretus,

domum eum me ducturum, et suam facturum uxorem?

Neque ipse, opinor, hoc in pectoribus sperat;

nec quisquam vestrum hujus gratia animo dolens

hic convivetur; quoniam nequaquam quidem decet.

320 Τὴν δ' αὖτ' Εὐρύμαχος, Πολύβου παῖς, ἀντίον
 κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρων Πηνελόπεια, [ἡῦδα·
 οὔτι σε τόνδ' ἄξεσθαι δίοιμεθ'· οὐδὲ ἔοικεν
 ἀλλ' αἰσχυνόμενοι φάτιν ἀνδρῶν ἢ δὲ γυναικῶν,
 μή ποτέ τις εἴπῃσι κακώτερος ἄλλος Ἀχαιῶν·
 325 ἡ πολὺν χεῖρονες ἄνδρες ἀμύμονος ἀνδρὸς ἄκοιτιν
 μῶνυνται, οὐδέ τι τόζον εὖζοον ἐντανύουσιν·
 ἀλλ' ἄλλος τις, πτωγὸς ἀνὴρ ἀλαλήμενος ἐλθὼν,
 ῥηϊδίως ἐτάνυσσε βῖον, διὰ δ' ἔηκε σιδήρου.
 Ὡς ἐρέουσ'· ἡμῖν δ' ἂν ἐλέγχεα ταῦτα γένοιτο.
 330 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 Εὐρύμαχ', οὐκ ὅπως ἐστὶν εὐκλείας κατὰ δῆμον
 ἔμμεναι, οἳ δὴ οἶκον ἀτιμάζοντες ἔδουσιν
 ἀνδρὸς ἀριστῆος· τί δ' ἐλέγχεα ταῦτα τίθεσθε;
 οὗτος δὲ ξείνος, μάλα μὲν μέγας ἢ δ' εὐπύγης,
 335 πατὴρ δ' ἐξ ἀγαθοῦ γένεος εὐχεται ἔμμεναι υἱός·
 ἀλλ' ἄγε οἳ δότε τόζον εὖζοον, ὅφρα ἰδῶμεν.
 Ὡδε γὰρ ἐξερῶ, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 εἰ κέ μιν ἐντανύσῃ, δούῃ δέ οἱ εὖχος Ἀπόλλων,
 ἔσσω μιν χλαῖνάν τε χιτῶνά τε, εἴματα καλά·
 340 δώσω δ' ὅζῃν ἄκοντα, κυνῶν ἀλκτῆρα καὶ ἀνδρῶν,
 καὶ ἱφίος ἀμφηκεῖ· δώσω δ' ὑπὸ ποσσὶ πέδιλα,
 πέμψω δ', ὅππῃ μιν κραδίη θυμὸς τε κελεύει.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἡῦδα·
 μήτηρ ἐμῇ, τόζον μὲν Ἀχαιῶν οὕτως ἐμεῖο
 345 κρείσσω, ὅ κ' ἐθέλω δόμεναι τε καὶ ἀρνήσασθαι·
 οὐθ' ὅσσοι κραναὴν Ἰθάκην κατὰ κοιρανέουσιν,
 οὐθ' ὅσσοι νήσοισι πρὸς Ἥλιδος ἱπποδότοιοι
 τῶν οὕτως μ' ἀέκοντα βιήσεται, αἳ κ' ἐθέλωμι
 καὶ καθάπαξ ξείνῳ δόμεναι τάδε τόξα φέρεσθαι.
 350 Ἄλλ' εἰς οἶκον ἰοῦσα τὰ σ' αὐτῆς ἔργα κόμιζε,
 ἱστόν τ' ἡλακάτην τε, καὶ ἀμφιπόλοισι κέλευε
 ἔργον ἐποίεσθαι· τόζον δ' ἀνδρεσσὶ μελήσει
 πᾶσι, μάλιστα δ' ἐμοί· τοῦ γὰρ κράτος ἔστ' ἐνὶ οἴκῳ.
 Ἡ μὲν θαμβήσασα πάλιν οἰκόνδε βεβήκει·
 355 παιδὸς γὰρ μῦθον πεπνυμένον ἔνθετο θυμῷ.
 Ἔς δ' ὑπερῷ ἀναβᾶσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξὶν
 κλαῖεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα, φίλον πόσιν, ὅφρα οἱ ὕπνον
 ἥδ' ἐπὶ βλεφάροισι βάλε γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 Αὐτὰρ ὁ τόξα λαβὼν φέρε καμπύλα διὸς ὑφορβός·
 360 μνηστῆρες δ' ἄρα πάντες θυόχλεον ἐν μεγάροισιν·
 ὧδε δέ τις εἶπεσκε νέων ὑπερνορεόντων·
 Πῇ δὴ καμπύλα τόξα φέρεις, ἀμέγαρτε συβῶτα,
 πλαγκτέ; τάχ' αὖ σ' ἐφ' ἑσσι κύνας ταχέας κατέδον-
 οῖον ἀπ' ἀνθρώπων, οὓς ἔτρεφε; εἰ κεν Ἀπόλλων [ταί,
 365 ἡμῖν ἰλήκῃσι καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι.
 Ὡς φάσαν· αὐτὰρ ὁ θῆκε φέρων αὐτῷ ἐνὶ γόρῳ,
 δείσας, οὐνεκα πολλοὶ θυόχλεον ἐν μεγάροισιν.
 Τηλέμαχος δ' ἐτέρωθεν ἀπειλήσας ἐγένονο·
 Ἄττα, πρόσω φέρε τόξα· τάχ' οὐκ εὐπᾶσι πιθήσεις·
 370 μή σε καὶ ὑπλότερός περ ἐὼν ἀγρόνδε δῶμαι,
 βάλλων χερμαδίοισι· βίῃφι δὲ φέρτερός εἰμι.
 Αἶ γὰρ πάντων τόσσον, ὅσοι κατὰ δῶματ' ἔασιν,
 μνηστῆρων χερσὶν τε βίῃφι τε φέρτερος εἶην·

Hanc autem rursus Eurymachus, Polybi filius, contra alio-
 cutus-est:] filia Icarii, prudens Penelope,
 nequitiam te hunc ducturum putamus; neque decet:
 sed verentes rumorem virorum et mulierum,
 ne quando aliquis dicat deterior alius Achivorum:
 Certe multo peiores viri eximii viri uxorem
 ambiunt; quippe neque omnino arcum bene-politum tendunt;
 sed alius quidam, pauper vir errans, qui-advenerat,
 facile tetendit arcum, et sagittam misit per-ferrum.
 Sic dicent; nobis vero probra hæc fierent.

Hunc autem rursus allocuta-est prudens Penelope:
 Eurymache, non-potest fieri-ut bonæ-famæ per populum
 sint tui, qui domum dedecorantes consumunt
 viri optimi: cur vero probra hæc facitis?
 hic autem hospes, valde quidem magnus et firmo-corpore est,
 patreque ex bono genere se-profitetur esse filium:
 verum age, ei date arcum bene-politum, ut videamus.
 Sic enim edico, hoc vero et perfectum erit:
 si eum tetenderit, dederitque ipsi gloriam Apollo,
 induam eum lanaque tunicaque, vestimentis pulcris;
 daboque acutum jaculum, canum propulsatorem et virorum,
 et ense incipitem; dabo vero et sub pedibus calceamenta,
 deducendumque-curabo, quo ipsum cor animusque jubet.

Hanc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est:] mater mea, arcum quidem Achivorum nullus me
 potentior, cui velim, dandique et negandi;
 nec quotquot in aspera Ithaca dominantur,
 nec quotquot in insulis prope Elidem equos-pascentem,
 horum nullus mihi invito vim-afferet, si velim
 semel hospiti dare hunc arcum ferendum.
 Sed in conclave profecta, tua ipsius opera cura,
 telamque columque, et ancillas jube
 opus obire: arcus autem viris curæ-erit
 omnibus, maxime vero mihi; hujus enim imperium est in
 domo.] Illa quidem attonita, retro in conclave ivit;
 filii enim sermonem prudentem posuit-in animo.

In cœnaculum autem quum-ascendisset cum famulis mulie-
 ribus, flebat deinde Ulysem, dilectum maritum, donec ipsi
 somnum] dulcem palpebris immisit cæsiis-oculis Minerva.

Atque arcum sumtum ferebat curvum divinus subulcus;
 proci autem proinde omnes increpabant in ædibus:
 sic vero aliquis dicebat juvenum superbientium:

Quonam demum curvum arcum fers, nihili subulce,
 demens? cito tandem te apud sues canes veloces comedent
 seorsum ab hominibus, quos (canes) nutritivisti; si Apollo
 nobis propitius-sit, et immortales dii alii.

Sic dixerunt: at ille posuit ferens ipso in loco,
 veritus, quoniam multi increpabant in ædibus.
 Telemachus autem ex-altera-parte minatus clamabat:

Heus, ulterius fer arcum: cito non bene omnibus obediēs;
 ne te, et junior licet sim, in-agrum pellam,
 percutiens saxis; viribus autem præstantior sum.
 Utinam enim omnibus tantum, quotquot in ædibus sunt,
 illa procis manibusque viribusque præstantior essem:

τῷ κα τάχα στυγερώς τιν' ἐγὼ πέμψαμι νέεσθαι
 375 ἡμετέρου ἐξ οἴκου· ἐπεὶ κακὰ μηχανώνονται.
 "Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασσαν
 μνηστῆρες· καὶ δὴ μεθὲν χαλεποῖο χόλοιο
 Τηλέμαχῳ· τὰ δὲ τόξα φέρων ἀνὰ δῶμα συμβώτης
 ἐν χεῖρσσι· Ὀδυσῆϊ δαΐφρονι θῆκε παραστάς.
 380 Ἐκ δὲ καλεσσάμενος προσέφη τροφὸν Εὐρύκλειαν·
 Τηλέμαχος κέλεται σε, περὶ φρονὶν Εὐρύκλεια,
 κληίσσαι μεγάροιο θύρας πυκινῶς ἀραρυίας·
 ἦν δέ τις ἡ σοναγῆς ἡ δὲ κτύπου ἐνδον ἀκούσης
 ἀνδρῶν ἡμετέροισιν ἐν ἔρκεσι, μή τι θύραζε
 385 προδιδῶσκειν, ἀλλ' αὐτοῦ ἀκὴν ἔμεναι παρὰ ἔργῳ.
 Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν· τῇ δ' ἄπτερος ἔπλετο μῦθος.
 Κλήϊσεν δὲ θύρας μεγάρων εὐναιεταόντων.
 Σιγῇ δ' ἐξ οἴκοιο Φιλοίτιος ἄλτο θύραζε,
 κλήϊσεν δ' ἄρ' ἔπειτα θύρας εὐερέως αὐλῆς.
 390 Κεῖτο δ' ὑπ' αἰθούσῃ ὄπλον νεὸς ἀμπελείσσης
 βύβλινον, ὧ β' ἐπέδησε θύρας, ἐς δ' ἦεν αὐτός·
 ἔξετ' ἔπειτ' ἐπὶ δίφρῳ ἰὼν, ἔθνη περ ἀνέστη,
 εἰσορόων Ὀδυσῆα· Ὁ δ' ἦδ' ὅσον ἐνώμας,
 πάντῃ ἀναστρωφῶν, πειρώμενος ἔνθα καὶ ἐνθα,
 395 μὴ κέρα ἴπες ἔδοιεν ἀποικοιμένοιο ἀνακτος.
 Ὡς δὲ τις εἶπεσκεν, ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
 Ἦ τις θητήρ καὶ ἐπὶ κλοπῆς ἔπλετο τόξων·
 ἢ βρά νύ που τοιαῦτα καὶ αὐτῷ οἰκοθι κεῖται,
 ἢ οἷ' ἐφορμᾶται ποιησέμεν· ὥς ἐνὶ χερσὶν
 400 νομᾶ ἔνθα καὶ ἐνθα κακῶν ἐνέπαιος ἀλήτης.
 Ἄλλος δ' αὖτ' εἶπεσκε νέων ὑπερηγορόντων·
 αἱ γὰρ δὴ τοσσοῦτον δνήσιος ἀντιάσειεν,
 ὥς οὗτός ποτε τοῦτο δυνήσεται ἐντανύσασθαι. [σεῦς,
 Ὡς ἄρ' ἔφρα μνηστῆρες· ἀτὰρ πολύμητις Ὀδυσ-
 405 αὐτίκ' ἐπεὶ μέγα τόξον ἐβάσασσε καὶ ἶδε πάντῃ,
 ὥς οὔτ' ἀνὴρ φόρμιγγος ἐπιστάμενος καὶ αἰοδῆς
 ῥηϊδίως ἐτάνυσσε νέφω περὶ κόλλοπι χορδῶν,
 ἄφας ἀμφοτέρωθεν ἐσσυτρεφές ἐντροπὸν οἶος,
 ὥς ἄρ' ἄτερ σπουδῆς τάνυσεν μέγα τόξον Ὀδυσσεύς.
 410 Δεξιτερῇ δ' ἄρα χειρὶ λαβὼν περὶ ἥσατο νευρῆς·
 ἢ δ' ὑπὸ καλὸν αἶεσις, χελιδόνι εἰκέλῃ αὐδῆν.
 Μνηστῆρσιν δ' ἄρ' ἄχος γένετο μέγα, πᾶσι δ' ἄρα χρῶς
 ἐτράπετο· Ζεὺς δὲ μεγάλ' ἐκτυπε, σήματα φαίνων·
 γῆθησέν τ' ἄρ' ἔπειτα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 415 ὅττι βρά οἱ τέρας ἦκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω.
 Ἐλπετο δ' ὠκὺν δίστων, ὅς οἱ παρῆεντο τραπέζῃ
 γυμνός· τοὶ δ' ἄλλοι κοίλῃς ἐντοσφες παρέτρης
 κείατο, τῶν τάχ' ἔμελλον Ἀχαιοὶ περὶ ἥσασθαι.
 Τόν β' ἐπὶ πῆχעי ἐλὼν ἔλκεν νευρὴν γλυφίδας τε,
 420 αὐτόθεν ἐκ δίφροιο καθήμενος, ἦκε δ' οἰστών
 ἄντα τιτυσκομένους πελέκειν δ' οὐκ ἡμῶτε πάντων
 πρώτης στείλειης, διὰ δ' ἀμπερὲς ἦλθε θύραζε
 ἰὸς χαλκοβαρῆς· ὁ δὲ Τηλέμαχον προσέειπεν·
 Τηλέμαχ', οὐ σ' ὁ ξείνος ἐνὶ μεγάροισιν ἐλέγχει,
 425 ἥμενος οὐδέ τι τοῦ σκοποῦ ἡμῶτον οὐδέ τι τόξον
 δὴν ἔχαμον τανύων· ἔτι μοι μένος ἔμπεδόν ἐστιν·
 οὐχ ὥς με μνηστῆρες ἀτιμάζοντες θνόνται.

tunc statim graviter aliquem ego dimitterem ut-abeat
 nostra ex domo, quoniam mala machinantur.

Sic dixit : atque omnes super ipso suaviter riserunt
 proci ; et jam remisit a-gravi ira
 in-Telemachum : sed arcum ferens per domum subulcus
 manibus Ulyssi prudenti imposuit astans.

Evocatam autem allocutus-est nētricem Eurycleam :

Telemachus jubet te , prudens Euryclea,
 claudere domus fores firmiter aptatas ;
 si autem aliqua ancillarum vel gemitum vel strepitum intus
 audiat] virorum nostris in septis, nequaquam foras
 prodeat ; sed ibidem quiete sit apud opus.

Sic igitur dixit : illi autem non-avolabat verbum.
 Clausit vero fores ædium habitantibus-commodarum.

Tacite autem ex domo Philœtius prosiliit foras ,
 clausitque deinde fores bene-munitæ aulæ.

Jacebat autem sub porticu funis navis utrinque-recurvæ
 byblinus, quo quidem illigavit januas ; et ingressus-est ipse ;
 sedebatque inde in sella, accedens, unde surrexerat,
 inspiciens Ulysem. Hic autem jam arcum tractabat,
 omni-ex-parte versans, tentans huc et illuc ,
 veritus ne cornua vermes edissent, absente domino.

Sic vero aliquis dicebat, intuitus in propinquum alium :

Sane hic aliquis peritus et callidus est arcuum ;
 aut jam fere tales etiam ipsi domi jacent,
 aut ille molitur facere : ita in manibus eum
 versat huc et illuc malorum expertus erro.

Alius autem rursus dicebat juvenum superbientium :
 utinam enim jam tantum utilitatis particeps-fieret ,
 sicut hic unquam hunc poterit tendere.

Sic igitur dixerunt proci : at ingeniosus Ulysses
 statim postquam magnum arcum ponderavit, et vidit un-
 dique,] sicut quando vir citharæ peritus et cantus
 facile extendit novo in clavo chordam ,
 ubi-nexuerit utrinque bene-tortum intestinum ovis ;
 sic utique sine nisu tetendit magnum arcum Ulysses.

Dextera autem inde manu prehensum tentavit nervum ;
 hic vero subtils clare sonuit, birundini similis voce.

Procis autem inde dolor factus-est magnus, omnibusque color
 mutatus-est ; Jupiter vero valde tonuit, signa ostendens :
 gavisus-est autem deinde audens divinus Ulysses ,
 quod jam sibi ostentum misisset Saturni filius versuti.
 Sumas vero velocem sagittam, quæ ei adiacebat mensæ
 nuda ; ceteræ autem cavam intra pharetram
 jacebant, quas cito erant Achivi experturi.

Hanc inde ad-arcus-medium tenens, trahebat nervum cre-
 nasque,] indidem ex sella, sedens ; misit autem sagittam
 ex-adverso collimans : a-securibus vero non-aberravit omni-
 bus,] a-primo foramine ad ultimum, penitusque transivit fir-
 ras] sagitta ære-gravis ; ipse vero Telemachum allocutus-est ;

Telemache, non te hospes in adibus dedecorat
 sedens ; neque omnino a-scopo aberravi, neque arcum
 diu laboravi tendens ; adhuc mihi robur integrum est ;
 non uti me proci ignominia-afficientes vituperant.

Νῦν δ' ὦρ' ἡ καὶ δόρπον Ἀχαιοῖσιν τετυχέσθαι
 ἐν φάει, αὐτὰρ ἔπειτα καὶ ἄλλως ἐψίασθαι
 430 μοιπῇ καὶ φόρμιγγι· τὰ γάρ τ' ἀναθήματα δαιτός.
 Ἦ καὶ ἐπ' ὀφρύσι νεύσεν· ὃ δ' ἀμφρότερο ζῆφος ὀξυῖ
 Τηλέμαχος, φίλος υἱὸς Ὀδυσσεύος θεῖοιο·
 ἀμφὶ δὲ χεῖρα φίλην βάλεν ἔγχρ'· ἄγγι δ' ἄρ' αὐτοῦ
 παρ' ὁρόνῳ ἐστῆκε· χεχορυθμένος αἰδοῖτο γαλκῶ.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ X.

Μνηστηροφονία.

Αὐτὰρ ὁ γυμνώθη βράκειον πολύμητις Ὀδυσσεύς.
 Ἄλτο δ' ἐπὶ μέγαν οὐδὸν, ἔχων βίον ἡδὲ φαρέτρην,
 ἰὼν ἐμπλεῖν· ταχέας δ' ἐκχεύατ' οἷστοις
 αὐτοῦ πρόσθε ποδῶν, μετὰ δὲ μνηστῆρσιν ἔειπεν·
 5 Οὗτος μὲν δὴ ἄεθλος ἄατος ἐκτετέλεσται·
 νῦν αὐτὲ σκοπὸν ἄλλον, ὃν εὐπωί τις βάλεν ἀνὴρ,
 εἴσομαι, αἶ κε τύχωμι, πόρῃ δέ μοι εὖχος Ἀπόλλων.
 Ἦ καὶ ἐπ' Ἀντινόῳ ἰθύνητο πικρὸν οἷστόν.
 Ἦτοι ὁ καλὸν ἄλειςον ἀναιρήσεσθαι ἐμελλεν,
 10 χρούσειον, ἀμφωτόν· καὶ δὴ μετὰ χερσὶν ἐνώμια,
 ὄφρα πίοιο οἶνοιο· φόνος δέ οἱ οὐκ ἐνὶ θυμῷ
 μέμβλετο· τίς κ' οἶοιτο μετ' ἀνδράσι δαιτυμόνεσσιν
 μοῦνον ἐνὶ πλέονεσσι, καὶ εἰ μάλα χαρτερός εἴη,
 οἷ τεύξειν θανάτῳ τε κακὸν καὶ Κῆρα μέλαιναν;
 15 Τὸν δ' Ὀδυσσεύς κατὰ λαίμῳ ἐπισχόμενος βάλεν ἰῶ,
 ἀντικρὺ δ' ἀπαλοῖο δι' αὐχένος ἤλυθ' ἀκωκή.
 Ἐκλίνθη δ' ἐτέρωσε, δέπας δὲ οἱ ἐκπεσε χειρὸς,
 βλημένου· αὐτίκα δ' αὐλὸς ἀνὰ ῥίνας παχὺς ἤλθεν
 αἵματος ἀνδρομέοιο· θοῶς δ' ἀπὸ εἴο τράπεζαν
 20 ὥς ποδὶ πλῆξας, ἀπὸ δ' εἰδῶτα γυεὺν ἔραξε·
 σιτός τε κράε' ὅππῃ φορύνετο. Τοῖ δ' ἐμάχθησαν
 μνηστῆρες κατὰ δώμαθ', ὅπως ἴδον ἀνδρὰ πεσόντα·
 ἐκ δὲ θρόνων ἀνόρουσαν, θρινθέντες κατὰ δῶμα,
 πάντοσε παπταίνοντες εὐδμήτους ποτὶ τοίχους·
 25 οὐδέ πη ἀσπίς ἦν οὐδ' αἰκίμων ἔγχος ἐλέσθαι.
 Νείκειον δ' Ὀδυσῆα χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν·
 Ξεῖνε, κακῶς ἀνδρῶν τοξάζεαι· οὐκέτ' ἀέθλων
 ἄλλων ἀντάσεις· νῦν τοι σῶς αἰπὺς δλεθρός.
 Καὶ γὰρ δὴ νῦν φῶτα κατέκτανες, ὃς μέγ' ἄριστος
 30 κούρων εἰν Ἰθάκῃ· τῷ σ' ἐνθάδε γῦπες ἐδόνται.
 Ἰσχαν ἕκαστος ἀνὴρ, ἐπεὶ φάσαν οὐκ εὐέλοντα
 ἀνδρὰ κατακτείνειν· τὸ δὲ νῆπιον οὐκ ἐνόησαν,
 οἷς δὴ σπιν καὶ πᾶσιν δλέθρου πείρατ' ἐφῆπτο. [σεύς·
 Τούς δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 35 ῆς·
 ὦ κύνες, οὐ μ' ἐτ' ἐφάσκει· ὑπὸ τροπὸν οἶκαδ' ἰκέ-
 δ' μοι ἀπο Τρώων, ὅτι μοι κατεκίρετε οἶκον, [σθαὶ
 δμωῆσιν δὲ γυναῖξὶ παρευνάξεσθε ββαίως
 αὐτοῦ τε ζώνοντος ὑπεμνάσασθε γυναῖκα,
 οὔτε θεοὺς δέισαντες, οἳ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
 40 οὔτε τιν' ἀνθρώπων νέμεσιν κατόπισθεν ἔσεσθαι·

Nunc autem hora est et cornam Achivis parandi
 in luce; at postea et aliter delectandi-se
 cantu et cithara; hæc etenim sunt ornamenta convivii.

Dixit, et supercilii innuit; ac circumposuit sibi ensem acu-
 tum] Telemachus, dilectus filius Ulyssis divini;
 ac manum caram circumdedit hastæ: prope vero ipsum
 juxta sellam stetit, armatus splendido ære.

ODYSSEÆ XXII.

Cædes procorum.

Ac sibi-exiit pannos ingeniosus Ulysses;
 insiliitque in magnum limen, habens arcum et pharetram,
 sagittis plenam; celeres autem effudit sagittas
 ibidem ante pedes; inter procos vero dixit:

Hoc quidem demum certamen difficile perfectum est;
 nunc denuo scopum alium, quem nondum quisquam ferit vir,
 videbo, an consequar, præbeatque mihi gloriam Apollo.

Dixit, et in Antinoom dirigebat amaram sagittam.
 Nempe is pulcrum poculum sublatum ibat
 aureum, utrinque-ansatum; et jam in manibus tractabat,
 ut biberet de vino: cædes vero ei non in animo
 cura-erat: quis putaret inter virus convivas
 solum inter plures, etiamsi valde fortis esset,
 sibi structurum mortem malam et fatum nigrum?

Hunc vero Ulysses ad guttur assecutus ferit sagitta;
 prorsusque teneram per cervicem ivit cuspis.
 Inclinatorum est autem is in-alteram-partem, poculumque ei ex-
 cidit manu.] icto: statim vero fistula per nares crassa venit
 sanguinis humani; cito autem a se mensam
 pepulit pede percussam; effudit vero cibos humi;
 panisque carnesque assatæ fudabantur. Ipsi autem tumultuati-sunt] proci per domos, ut viderunt virum cadentem:
 e sedibusque surrexerunt, turbati per domum,
 undique circumspectantes bene-structos ad parietes:
 nusquam vero scutum erat, nec valida hasta, ad-capiendum.
 Objurgabant autem Ulyssem iratis verbis:

Hospes, male in-viros sagittas-mittis: non-amplius certa-
 mina] alia aggredieris: nunc tibi certum est grave exitium.
 Etenim jam nunc virum interfecisti, qui longe optimus
 juvenum in Ithaca: ideo te hic vultures edent.

Conjectabat unusquisque vir, quia putabant non volentem
 virum interfecisse: hoc autem stulti non adverterunt,
 quod jam ipsis etiam omnibus mortis fines impenderent.
 Eos autem torve intuitus allocutus est ingeniosus Ulysses:

O canes, non me-amplius putabatis reducem domum ventu-
 rum] populo a Trojanorum, quod mihi consumebatis domum,
 cum-famulis vero mulieribus concumebatis violenter,
 ipsiusque mei viventes ambiebatis uxorem,
 nec deos veriti, qui cælum latum tenent, [credentes:
 neque ullam hominum indignationem in-posterum futuram

νῦν ὑμῖν καὶ πᾶσιν δλέρου πείρατ' ἐρῆπται. [λεν
 "Ὡς φάτο· τοὺς δ' ἄρα πάντας ὑπὸ γλῶσσῃ δέος εἴ-
 [πάπτηνεν δὲ ἕκαστος, ὅπῃ φύγῃ αἰπὺν δλεθρον']

Εὐρύμαχος δὲ μιν ὅς ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 45 Εἰ μὲν δὴ 'Οδυσσεὺς 'Ιθακήσιος εἰλήλουθας,
 ταῦτα μὲν αἶσιμα εἶπες, ὅσα ῥέζεσκον· Ἀχαιοί, [γρὺ.
 πολλὰ μὲν ἐν μεγάροισιν ἀτάσθαλα, πολλὰ δ' ἐπ' ἀ-
 'Ἄλλ' ὁ μὲν ἤδη κείται, ὃς αἴτιος ἐπλετο πάντων,
 'Αντίνοος· οὗτος γὰρ ἐπίηλεν τάδε ἔργα,

60 οὔτε γάμου τόσσον κεχρημένος οὔτε χατίζων,
 ἀλλ' ἄλλα φρονέων, τὰ οἱ οὐκ ἐτέλεσσε Κρονίων·
 ὄφρ' 'Ιθάκης κατὰ δῆμον εὐκτιμένης βασιλεύει
 αὐτὸς, ἀτὰρ σὺν παῖδα κατακτείνει λοχῆσας.
 Νῦν δ' ὁ μὲν ἐν μοίρῃ κέφεται· σὺ δὲ φείδεο λαῶν
 65 σῶν· ἀτὰρ ἄμμες ὅπισθεν ἀρессάμενοι κατὰ δῆμον,
 ὅσσα τοι ἐκπέσονται καὶ ἐδίδονται ἐν μεγάροισιν,
 τιμὴν ἀμφὶς ἀγόντες ἐκικασάβοιον ἕκαστος,
 γαλκὼν τε χρυσὸν τ' ἀποδώσομεν, εἰς ὅκε σὺν κῆρ
 ἱανθῇ· πρὶν δ' οὔτι νεμεσητὸν κεχολῶσθαι. [σεύς·

60 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέειπε πολὺμητις 'Οδυσ-
 Εὐρύμαχ', οὐδ' εἰ μοι πατρώϊα πάντα' ἀποδοῖτε,
 ὅσσα τε νῦν ὕμ' ἐστὶ καὶ εἰ ποθεν ἄλλ' ἐπιβείτε,
 οὐδέ κεν ὥς ἐτι χεῖρας ἐμὰς λήξαιμι φόνοιο
 πρὶν πᾶσαν μνηστῆρας ὑπερβασίην ἀποτίσαι·

65 Νῦν ὑμῖν παράκειται ἐναντίον ἡ ἐμὰ χεῖρας
 ἢ φεύγειν, ὃς κεν θάνατον καὶ Κῆρας ἀλύξῃ·
 ἀλλὰ τιν' οὐ φείξεσθαι ὀλομαι αἰπὺν δλεθρον.

"Ὡς φάτο· τῶν δ' αὐτοῦ λυτοὺς γούνατα καὶ φίλον ἦτορ.

Τοῖσιν δ' Εὐρύμαχος προσφώνων δεύτερον αὖτις·

70 "ὦ φίλοι, οὐ γὰρ σχῆσαι ἀνὴρ ὅδε χεῖρας ἀάπτους·
 ἀλλ' ἐπεὶ ἔλλαθε τόξον εὖζοον ἠδὲ φρέττην,
 οὐδοῦ ἀπο ἕστου τοξάσσεται, εἰς ὅκε πάντας
 ἄμμε κατακτείνῃ· ἀλλὰ μνησώμεθα χάριμς.
 Φάσγανά τε σπάσασθε καὶ ἀντίσχεσθε τραπέζας
 75 ἰῶν ὠκυμόρων· ἐπὶ δ' αὐτῷ πάντες ἔχουμεν
 ἀθρόοι, εἰ κέ μιν οὐδοῦ ἀπώσομεν ἠδὲ θυράων,
 ἐλθόμεν δ' ἀνὰ ἄστυ, βοῇ δ' ὠκίστα γένοιτο·
 τῷ κε τάχ' οὗτος ἀνὴρ νῦν ὑστατα τοξάσσαιτο.

"Ὡς ἄρα φωνήσας εἰρυσσάτο φάσγανον ὀξὺ,
 80 χάλκεον, ἀμφοτέρωθεν ἀχαχμένον· ἄλτο δ' ἐπ' αὐτῷ
 σμερδαλέα ἱάχων· ὁ δ' ἀμαρτῇ διὸς 'Οδυσσεὺς
 ἰδὼν ἀποπροΐεις βάλλε στήθος παρὰ μαζόν,
 ἐν δὲ οἱ ἦπατι πῆξε θοὸν βέλος· ἐκ δ' ἄρα χειρὸς
 φάσγανον ἦκε χαμάζε, περιβρῆδης δὲ τραπέζῃ
 85 κάππεσε δινηθεῖς ἀπὸ δ' εἰδάτα χεῦεν ἔραζε
 καὶ δέπας ἀμφικύπελλον· ὁ δὲ χθόνα τύπτε μετώπῳ,
 θυμῷ ἀνιάζων· ποσὶ δὲ θρόνον ἀμφοτέρωσι
 λακτίζων ἐτίναξε· κατ' ὀρθαλμῶν δ' ἔχ'υτ' ἀχλὺς.

'Αμφινόμος δ' 'Οδυσῆος εἰείσατο κυδαλίμοιο

90 ἀντίος αἶψας εἰρυτο δὲ φάσγανον ὀξὺ,
 εἰ πῶς οἱ εἴξειε θυράων. Ἀλλ' ἄρα μιν φθῇ
 Τηλέμαχος κατόπισθε βαλὼν χαλκῆρεϊ δουρὶ
 ὤμων μεσσηγὺς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασεν·
 δούπησεν δὲ πεσὼν, χθόνα δ' ἤλασε παντὶ μετώπῳ.

HOMERUS.

nunc vobis etiam omnibus mortis fines impendent.

Sic dixit : illos vero omnes pallidus timor cepit :
 [circumspectavit autem unusquisque, qua effugeret grave exitium ;] Eurymachus vero ipsum solus respondens allocutus est :
 Si quidem jam Ulysses Ithacensis venisti,
 hæc quidem juste dixisti de iis quanta faciebant Achivi,
 multa quidem in ædibus iniusta, multa autem in agro.
 Sed hic quidem jam jacet, qui causa erat omnium,
 Antinous : hic enim immisit hæc opera,
 nequaquam nuptiarum tantopere indigens, nec cupiens,
 sed alia cogitans, quæ ei non perfecit Saturnius :
 ut Ithacæ in populo bene-cultæ regnaret
 ipse, at tuum filium interficeret insidiatus.
 Nunc autem ille quidem jure interfectus est : tu vero parce civibus] tuis : at nos postea, ubi placaverimus te, per populum,
 quæcunque tibi epota et comesta sunt in ædibus,
 pretium separatim ducentes viginti-bovm unusquisque,
 æsque aurumque rependemus ; donec tuum cor
 exhilaratum sit : prius autem nequaquam indignum te irasci.

Hunc autem torve intuitus allocutus est ingeniosus Ulysses :
 Eurymache, nec si quidem mihi paterna omnia dederitis,]
 quæcunque nunc vobis sunt et sicunde alia adderetis,
 ne sic quidem adhuc manus meas abstinere a-cæde,
 antequam omnem proci injuriam luerint,
 Nunc vobis optio adest, vel contra pugnare,
 vel fugere, qui mortem et fatum evitavcrit :
 sed haud ullum evitaturum puto grave exitium.

Sic dixit : eorum vero ibidem soluta sunt genua et carum cor.] Ipsos autem Eurymachus alloquebatur secundo rursus :

O amici, non enim abstinebit a nobis vir hic manus indomitas ;]
 sed postquam cepit arcum bene-politum et pharetram,
 limine a polito sagittabit, donec omnes
 nos interfecerit ; verum meminimus pugnae.
 Ensesque stringite, et obtendite mensas
 sagittis letiferis : in ipsum vero omnes ingruamus
 conferti, si eum a-limine depellamus ac foribus,
 eamusque per urbem, clamorque citissime fiat ;
 tunc cito hic vir nunc ultimo sagittaverit.

Sic igitur locutus, strinxit ensem acutum,
 æreum, utrinque acutum ; insiliitque in ipsum
 terribiliter vociferans : eodem-tempore autem divinus Ulysses
 sagitta emissâ ei percussit pectus ad mammam,
 et ei hepati infixit velox telum ; e manu vero
 ensem dimisit is humi : vertiginosus autem circa mensam
 decidit contortus ; ac cibos effudit humi,
 et poculum duplex : ipse autem terram verberabat fronte,
 animo dolens ; pedibusque sellam ambobus
 calcitrans concussit : ob oculos vero fusa-est caligo.

Amphinomus autem in-Ulysssem irruit gloriosum
 ex-adverso insurgens ; strinxitque ensem acutum,
 si qua is sibi cederet a-foribus. Sed jam ipsum prævertit
 Telemachus a-tergo percutiens ærata hasta,
 humeros inter, perque pectora eam transegit :
 fragoremque edidit is lapsus, terramque feriit tota fronte.

- 96 Τηλέμαχος δ' ἀπόρουσε, λιπὼν δολιχόσκιον ἔγχος
αὐτοῦ ἐν Ἀμφινόμῳ· περὶ γὰρ διέ, μή τις Ἀχαιῶν
ἔγχος ἀνελκόμενον δολιχόσκιον ἢ ἐλάσειεν
φασγάνῳ αἶψας ἢ προπρηνέει τύψας.
Βῆ δὲ θέειν, μάλα δ' ὤκα φίλον πατέρ' εἰσαφίκανεν·
100 ἄγχου δ' ἰστάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
ὦ πάτερ, ἦδη τοι σάκος οἴσω καὶ δύο δοῦρε
καὶ κυνὴν πάγχυαλον, ἐπὶ κροτάφοις ἀραρυῖαν
αὐτός τ' ἀμφιβαλεῦμαι ἰών· δώσω δὲ σιδεῶτι
καὶ τῷ βουκόλῳ ἄλλα· τετευχῆσθαι γὰρ ἔμεινον.
105 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
σεύς θεῶν, εἰς μοι ἄμυνεσθαι πάρ' οἷστοι, [σεύς
μή μ' ἀποκινήσωσι θυράων, μῶνουν ἐόντα.
ὦς φάτο· Τηλέμαχος δὲ φίλῳ ἐπεπείθετο πατρί.
Βῆ δ' ἱμεναὶ θάλαμόνδ', θοὶ οἱ κλυτὰ τεύχεα κεῖτο.
110 Ἐνθεν τέσσαρα μὲν σάκε' ἔξελε, δοῦρα δ' ὀκτώ
καὶ πύσσας κυνέας χαλκῆρας ἵπποδασείας·
βῆ δὲ φέρων, μάλα δ' ὤκα φίλον πατέρ' εἰσαφίκανεν.
Αὐτὸς δὲ πρῶτιστα περὶ χροὶ δύστοο χαλκόν·
ὥς δ' αὐτως τοὶ δμῶε διέστην τεύχεα καλά,
115 ἔσταν δ' ἀμφ' Ὀδυσῆα δαΐφρονα, ποικιλομήτην.
Αὐτὰρ ἐγ', ὅρρα μὲν αὐτῷ ἄμυνεσθαι ἔσαν ἰοί,
τόρρα μνηστῆρων ἕνα γ' αἰεὶ ᾧ ἐνὶ οἴκῳ
βόλλε τιτυσκόμενος τοὶ δ' ἀγχιστίνῳ ἐπιπτον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ λίπον ἰοὶ ἄνακτα οἷστεύοντα,
120 τόξον μὲν πρὸς σταθμὸν εὔσταθέος μεγάρῳ
ἔκλιν' ἰστάμεναι, πρὸς ἐνώπια παμφανόοντα·
αὐτὸς δ' ἀμφ' ὤμοισι σάκος θέτο τετραθέλυμον·
κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνὴν εὐτυκτον ἔθηκεν,
ἵππουριν, δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν·
125 εἴθετο δ' ἀλκιμα δοῦρε δύο κεκορυθμένα χαλκῷ.
Ὅρσοθύρῃ δέ τις ἔσκεν εὐδμήτῳ ἐνὶ τοίχῳ·
ἀκρότατον δὲ παρ' οὐδὸν εὔσταθέος μεγάρῳ
ἦν ὁδὸς ἐς λαύρην, σάνιδες δ' ἔχον εὐ ἀραρυῖαι.
Τῇ δ' Ὀδυσσεὺς φράζεσθαι ἀνάγει διον ὑφορβόν,
130 ἔσταότ' ἀγγ' αὐτῆς μία δ' οἷη γίγνεται ἑφορμή. [κων·
τοῖς δ' Ἀγέλαος μετέειπεν, ἔπος πάντεσσι πιφαύσ-
ῳ φίλοι, οὐκ ἂν δὴ τις ἂν ὀρσοθύρῃ ἀναβαίῃ
καὶ εἰποὶ λαοῖσι, βοῇ δ' ὠκίστα γένοιτο;
τῷ κε τάχ' οὗτος ἀνὴρ νῦν ὑστατα τοξάσσαιοι.
135 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Μελάντιος, αἰπόλος αἰγῶν·
οὐπωκ ἔστ', Ἀγέλαε Διοτρεφές· ἀγγὶ γὰρ αἰνῶς
αὐλῆς καλὰ θύρετρα καὶ ἀργαλέον στόμα λαύρης·
καί χ' εἰς πάντας ἐρύκοι ἀνὴρ, ὅτ' ἀλκιμος εἴη.
Ἄλλ' ἀγεθ', ὑμῖν τεύχε' ἐνείκῳ θωρηθῆναι
140 ἐκ θαλάμου· ἐνδον γὰρ, οἷομαι, οὐδέ πη ἄλλῃ
τεύχεα κατθέσθην Ὀδυσσεὺς καὶ φαίδιμος υἱός.
ὦς εἰπὼν ἀνέβαινε Μελάντιος, αἰπόλος αἰγῶν,
ἐς θαλάμους Ὀδυσῆος ἀνὰ ῥῶγας μεγάρῳ.
Ἐνθεν δώδεκα μὲν σάκε' ἔξελε, τόσσα δὲ δοῦρα
145 καὶ τόσσας κυνέας χαλκῆρας ἵπποδασείας·
βῆ δ' ἱμεναὶ, μάλα δ' ὤκα φέρων μνηστῆρσιν ἔδωκεν.
Καὶ τότε Ὀδυσσεὺς λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ,
ὥς περιβαλλομένους ἶδε τεύχεα χερσὶ τε δοῦρα

Telemachus autem abripuit se, relicta longa hasta
illic in Amphinomō; pertimescebat enim, ne quis Achivorum
se hastam retrahentem longam, vel feriret,
ense insurgens, vel prono *adversum* percutiens.

Ivit autem currens, valdeque cito dilectum ad patrem perve-
nit;] prope vero stans verbis alatis *eum* allocutus est:

O pater, jam tibi scutum asseram et duas hastas,
et galeam totam æream, temporibus aptam,
ipseque me induam profectus: dabo autem subulco
et bubulco alia *arma*: nam armatum-esse melius est.

Hunc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses:
affer currens, dum 'mihī ad-propugnandum adsunt sagittæ',
ne me amoveant foribus, solus quum-sim.

Sic dixit: Telemachus autem dilecto obedivit patri.
Profectusque est ire in thalamum ubi ei inclita arma jacebant.
Inde quatuor quidem scuta desumsit, hastasque octo,
et quatuor galeas æratas setis-equinis-densas:

Ivitque ferens; valde autem cito carum ad patrem pervenit.
Ipse vero omnium-primum circa corpus sibi-induit æs;
sic autem pariter famuli sibi-induerunt arma pulcra;
steteruntque circum Ulyssem prudentem, versutum.

At ille, quamdiu quidem ipsi ad-propugnandum aderant
sagittæ,] tamdiu procurum unam utique semper sua in domo
percutiebant colligans: illi vero conferti cadebant.

Ac postquam defecerunt sagittæ regem jaculantem,
arcum quidem ad postem bene-fundatæ domus
inclinauit ut-staret, ad parietes collucentes:
ipse vero circum humeros scutum posuit quadruplex:
capitique forti galeam fabrefactam imposuit
setis-equinis-comantem: terribiliter autem crista desuper
nutabat:] sumsit autem validas hastas duas munitas ære.

Posticum vero quoddam erat bene-structo in pariete;
extremum autem ad limen bene-fundatæ domus
erat via in angiportum, tabulæ vero *illam* continebant bene
aptatæ.] Hanc vero Ulysses custodire jussit divinum subul-
cum,] stantem prope ipsam: unus vero solus erat aditus.

Illis autem Agelaus dixit, verbum omnibus promulgans:

O amici, nonne jam aliquis ad posticum ascendat,
et dicat populis, clamorque citissime fiat?
tum cito hic vir nunc ultimo sagittaverit.

Hunc autem rursus allocutus est Melanthius, custos ca-
prarum:] nullo-modo licet, Agelæ Jovis-alumne: prope enim
valde] aulæ pulcræ fores, et difficile os angiporti;
et unus omnes arceret vir, qui-quidem strenuus esset.
Sed agite, vobis arma asseram ad-armandum,
e thalamo: intus enim, puto, neque usquam alibi
arma deposuerunt Ulysses et splendidus filius.

Sic locutus ascendit Melanthius, custos caprarum,
in thalamum Ulyssis, per forulas domus.

Inde duodecim quidem scuta desumsit, totidemque hastas,
et totidem galeas æratas setis-equinis-densas:
profectusque est ire, valdeque cito ferens procis dedit.

Et tunc Ulyssis soluta sunt genua et carum cor,
ut circumponentes-sibi vidit arma, manibusque hastas

μακρὰ τινάσσοντας· μέγα δ' αὐτῷ φαίνεται ἔργον.

150 Αἶψα δὲ Τηλέμαχον ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Τηλέμαχ', ἦ μάλα δή τις ἐνὶ μεγάροισι γυναικῶν
νοῦν ἐποτρύνει πόλεμον κακὸν ἡὲ Μελανθεύς.

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦῤα·
ὦ πάτερ, αὐτὸς ἐγὼ τόδε γ' ἤμβροτον — οὐδὲ τις ἄλ-

155 αἴτιος — δε θαλάμοιο θύρην πυκινῶς ἀραρυῖαν [λος
κάλλιπον ἀγκλίνας· τῶν δὲ σκοπὸς ἦεν ἀμείνων.

Ἄλλ' ἴθι, δῖ' Εὐμαιοε, θύρην ἐπίθεις θαλάμοιο
καὶ φράσαι, εἰ τις ἄρ' ἐστὶ γυναικῶν, ἣ τάδε βέζει,
ἣ υἱὸς Δολιόη, Μελανθεύς, τὸν περ οἶω.

160 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.

Βῆ δ' αὖτις θαλαμόνδῃ Μελάνθιος, αἰπόλος αἰγῶν,
οἶσων τεύχεα καλὰ. Νόησε δὲ Δίος ὕφορβος,
αἶψα δ' Ὀδυσσεῖα προσεφώνεεν, ἔγγυς ἑόντα·

Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
165 καῖνος δ' αὖτ' αἰδέηλος ἀνὴρ, δν δίομεθ' αὐτοί,
ἔρχεται ἐς θάλαμον· σὺ δέ μοι νημερτές ἐνίσπε,
ἣ μιν ἀποκτείνω, αἶ κε κρείσσω γε γένωμαι·
ἥ εἰς ἐνθάδ' ἄγω, ἵν' ὑπερβασίας ἀποτίσῃ
πολλὰς, θσσας οὗτος ἐμήσατο σῶν ἐνὶ οἴκῳ. [σεύς·

170 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
ῆτος ἐγὼ καὶ Τηλέμαχος μνηστῆρας ἀγανοὺς
σχίσσομεν ἐντοσθεν μεγάρων, μάλα περ μεμιαῶντας.

Σφῶν δ' ἀποστρέψαντε πόδας καὶ χεῖρας ὑπερβην
ἐς θάλαμον βαλέειν, σάνιδας δ' ἐκδόσσαι ὀπισθεν·

175 σειρήν δὲ πλεκτὴν ἐξ αὐτοῦ πειρήναντε
κίον' ἄν' ὑψηλὴν ἐρύσαι πελάσαι τε δοκοῖσιν,
ὥς κεν δηθὰ ζωὸς ἐὼν χαλέπ' ἄλγεα πάσῃ. [θοντο·

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἦδ' ἐπὶ-
βάν δ' ἵμεν ἐς θάλαμον, λαβέτην δὲ μιν ἔνδον ἑόντα.

180 Ἦτοι δὲ μὲν θαλάμοιο μυχὸν κάτα τεύχε' ἐρεῦνα·
τῷ δ' ἔσταν ἐκάτερθε παρὰ σταθμοῖσι μένοντες.

Εὐθ' ὑπὲρ οὐδὸν ἔβαινε Μελάνθιος, αἰπόλος αἰγῶν,
τῇ ἐτέρῃ μὲν χειρὶ φέρων καλὴν τρυφάλειαν,

τῇ δ' ἐτέρῃ σάκος εὐρύ, γέρον, πεπαλαγμένον ἄζη,
185 Λαέρτew ἥρωος, δ κουρίζων φορέεσκεν·

δὴ τότε γ' ἤδη κείτο, βαφαὶ δὲ λέλυντο ἱμάντων·
τῷ δ' ἄρ' ἐπαῖξανθ' ἐλέτην ἔρυσάν τέ μιν εἴσω

κουρίζ· ἐν δαπέδῳ δὲ χαμαὶ βάλλον ἀχνύμενον κῆρ,
σὺν δὲ πόδας χεῖρας τε δέον θυμαλγείῃ δεσμῶν,

190 εὖ μάλ' ἀποστρέψαντε διαμπερές, ὥς ἐκέλευεν
υἱὸς Λαέρταα, πολύτλας Δίος Ὀδυσσεύς·

σειρήν δὲ πλεκτὴν ἐξ αὐτοῦ πειρήναντε
κίον' ἄν' ὑψηλὴν ἔρυσαν πελάσαν τε δοκοῖσιν.

Τὸν δ' ἐπικερτομέων προσέφη, Εὐμαιοε συδῶτα·

196 Νῦν μὲν δὴ μάλα πάγχυ, Μελάνθιε, νύκτα φυ-
εῦνῃ ἐν μαλακῇ καταλέγμενος, ὥς σε ἔοικεν· [λάξεις,

οὐδὲ σέγ' ἡριγένεια παρ' Ὀκεανοῦ βοάων
λήσει ἐπερχομένη χρυσόθρονος, ἥνικ' ἀγινεῖς

αἶγας μνηστῆρεςσι δόμεν κάτα δαῖτα πένεσθαι.

200 Ὡς οἱ μὲν αὖθις λελειπτο, ταθείς οἰοῦν ἐνὶ δεσμῶν·
τῷ δ' ἐς τεύχεα δύντε, θύρην ἐπιθέντε φαεινὴν
βήτην εἰς Ὀδυσσεῖα δαίφρονα, ποικιλομήτην.

longas vibrantes; magnum autem ipsi apparebat opus.

Statim vero Telemachus verbis alatis allocutus-est :

Telemache, certe omnino jam aliqua in ædibus mulierum
in-nos concitat bellum malum, vel Melantheus.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
est :] o pater, ipse ego peccavi (nec quisquam alius
in-culpa est), qui thalami januam firmiter aptam
reliqui acclimatam : horum vero speculator erat melior.

Sed ito, divine Eumæe; januam claude thalami,
et observa, si qua sit mulierum, quæ hæc faciat,
an filius Dolii, Melantheus, quem quidem puto.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur.

ivit autem iterum ad-thalamum Melantheus, custos caprarum,
allaturus arma pulcra : animadvertit vero divinus subulcus,
statimque Ulyssem alloquebatur, prope stantem ;

Generose Laertiade, sollers Ulysse,
ille vero rursus perniciosus vir, quem putamus ipsi,
profisciscitur in thalamum; tu tamen mihi explicite dic,
utrum ipsum interficiam, si quidem superior fuero;
an tibi huc ducam, ut injurias luat
multas, quotquot hic molitus-est tua in domo.

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses:
ego quidem et Telemachus procos illustres
continebimus intra ædes, quantumvis incitatos.

Vos vero retortis pedibus et manibus desuper
in thalamum conjicite; fores autem astringite post vos :
catenam vero plexam ex ipso ubi-nexueritis,
columnam in altam trahite, et admoveite trabibus;
ut diu vivus manens, graves dolores patiatur.

Sic dixit : illi vero ei omnino quidem ausculta-runt et pa-
ruerunt :] iveruntque in thalamum; latuere vero ipsum, in-
tus qui-erat.] Nempe is quidem thalami in recessu arma quæ-
rebat :] hi vero steterunt utrinque ad postes manentes.

Quando super limen ibat Melantheus, custos caprarum,
altera quidem manu ferens pulcrum galeam,
altera vero scutum latum, antiquum, frædatum situ,
Laertæ herois, quod juvenis is gestabat ;

tunc vero jamdudum jacuerat ; suturæ autem dissolutæ-erant
lororum :] illi inde adorti prehenderunt traxeruntque ipsum
intro] per-capillos; in pavimento vero humi dejecere dolen-
tem corde,] pedes autem manusque colligarunt acerbo vincu-
lo,] bene admodum retortos penitus, sicut jusserat

filius Laertæ, audens divinus Ulysses ;

catenam vero plexam ex ipso ubi-nexuerant,
columnam in altam traxerunt, admove-runtque trabibus.

Eum autem aspere-deridens allocutus-es, Eumæe subulce ;
Nunc quidem demum prorsus, Melanthe, nocte vigilabis,
lecto in molli decumbens, uti te decet ;

nec te-sane mane-genita Aurora ab Oceani fluentis
latebit adveniens in-aureo-sollio, quando adducis
capras procis in domo, ad-convivium apparandum.

Sic is quidem illic relictus-est, tensus exitiosus in vinculo :
illi autem arma induti, janua occlusa splendida,
iverunt ad Ulyssem prudentem, versutum.

- Ἔνθα μένος πνεύοντες ἐφέστασαν· οἱ μὲν ἐπ' οὐδοῦ,
 τέσσαρες, οἱ δ' ἐντοσθε δόμων, πολέες τε καὶ ἐσθλοί.
 206 Τοῖσι δ' ἐπ' ἀγγίμολον θυγάτηρ Διὸς ἦλθεν Ἀθήνη,
 Μέντορι εἰδομένη ἡμὲν δέμας ἦδ' καὶ αὐδὴν.
 Τῇ δ' Ὀδυσσεὺς γήθησεν ἰδὼν καὶ μῦθον ἔειπεν·
 Μέντορ, αἶμυρον ἀρῆν, μνήσαι δ' ἐτάριοι φίλοιο,
 δς σ' ἀγαθὰ βρέζεσκον· δηλικὴ δέ μοι ἔστι.
 210 ὦς φάτ', οἷόμενος λαοσσόον ἔμμεν Ἀθήνην.
 Μνηστῆρες δ' ἐτέρωθεν δόμῳ κλειον ἐν μεγάροισιν·
 πρῶτος ἐτήν' ἐνένιπτε Δαμαστορίδης Ἀγέλαος·
 Μέντορ, μή σ' ἐπέεσσι παραιπετιπύθῃσι Ὀδυσσεὺς
 μνηστῆρεςσι μάχεσθαι, αἰμυμένε· αἰ δέ οἱ αὐτῷ.
 215 Ὄδε γὰρ ἡμέτερόν γε νόον τελείσθαι οἶω·
 δοπότε κεν τούτους κτείμεν, πατέρ' ἦδ' καὶ υἱόν,
 ἐν δὲ σὺ τοῖσιν ἔπειτα περήσειαι, οἷα μενοιῶς
 ἔρδειν ἐν μεγάροισι· σῶ δ' αὐτοῦ κράτι τίσεις.
 Αὐτὰρ ἐπὴν ὑμέων γε βίας ἀφελώμεθα χαλκῷ,
 220 κτήμαθ', ὅπόσασα τοί ἐστι, τὰ τ' ἐνδοθι καὶ τὰ θυρήφιν,
 τοῖσιν Ὀδυσσεὺς μεταμίζομεν· οὐδέ τοι υἱας
 ζῶειν ἐν μεγάροισιν ἑάσομεν οὐδὲ θυγάτρας
 οὐδ' ἀλογον κεδνὴν Ἰθάκης κατὰ ἀστὺ πολεῦειν.
 ὦς φάτ'· Ἀθηναίη δὲ χολώσατο κηρόθι μᾶλλον,
 225 νείκεσσαν δ' Ὀδυσῆα χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν·
 Οὐκέτι σοίγ', Ὀδυσεῦ, μένος ἐμπέδον οὐδέ τις ἀλκή,
 οἷη δ' ἄμφ' Ἑλένη λευκωλένῃ, εὐπατερεῖη,
 εἰνάετες Τρώεσσιν ἐμάρνασο νωλεμές αἰεῖ,
 πολλοὺς δ' ἄνδρας ἔπεφνες ἐν αἰνῇ δηϊοτήτι,
 230 σῇ δ' ἦλω βουλῇ Πριάμου πόλις εὐρυάγυια.
 Πῶς δὴ νῦν, ὅτε σὸν τε δόμον καὶ κτήμαθ' ἱκάνεις,
 ἅντα μνηστῆρων δλοφύρειαι ἀλκιμος εἶναι;
 Ἄλλ' ἄγε δεῦρο, πέπον, παρ' ἐμ' ἴστασο καὶ ἴδε ἔργον,
 ὅφρ' εἰδῇς, ὅς τοι ἐν ἀνδράσι δυσμενέεσσιν
 235 Μέντορ Ἀλκιμίδης εὐεργεσίας ἀποτίνειν.
 Ἦ ῥα· καὶ οὐπω πάγχυ δίδου ἑτεραλχέα νίκη·
 ἀλλ' ἔτ' ἄρα σθένεός τε καὶ ἀλκῆς πειρητίζεν
 ἡμὲν Ὀδυσσεὺς ἦδ' υἱοῦ κυδαλίμοιο.
 Αὐτὴ δ' αἰθαλόεντος ἀνὰ μεγάροιο μελαθρον
 240 ἔζετ' ἀναίξασα, χελιδόνι εἰκέλῃ ἄντην.
 Μνηστῆρας δ' ὥτρυνε Δαμαστορίδης Ἀγέλαος
 Εὐρύνομός τε καὶ Ἀμφιμέδων Δημοπτόλεμός τε
 Πείσανδρός τε Πολυκτορίδης Πολυβός τε δαίφρων·
 οἱ γὰρ μνηστῆρων ἀρετῇ ἔσαν ἔξοχ' ἀριστοί,
 245 ὅσοι ἐτ' ἔζων περὶ τε φυγέον ἐμάχοντο·
 τοὺς δ' ἦδη ἐδάμασσε βιὸς καὶ ταρφέες ἰοί. [σκων·
 Τοῖς δ' Ἀγέλαος μετέειπεν, ἔπος πάντεσσι πιναύ-
 ῶ φίλοι, ἦδη σχήσει ἀνὴρ δδε χεῖρας ἀάπτους·
 καὶ δη οἱ Μέντωρ μὲν ἔβη, κενὰ εὐγμᾶτα εἰπών·
 250 οἱ δ' οἷοι λείπονται ἐπὶ πρῶτῃσι θυρήφιν.
 Τῷ νῦν μὴ ἅμα πάντες ἀφίετε δούρατα μακρά·
 ἀλλ' ἄγεθ', οἱ ἔξ πρῶτων ἀκοντίσας, αἰ κέ ποθι Ζεὺς
 δῶν Ὀδυσῆα βλήσθαι καὶ κῆδος ἀρέσθαι.
 Τῶν δ' ἄλλων οὐ κῆδος, ἐπὴν οὕτως γε πέσῃσιν.
 255 Ὄς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκόντισαν, ὥς ἐκείλευεν,
 ἰέμενοι· τὰ δὲ πάντα ἐτίωσια θῆκεν Ἀθήνη.

Ibi robur spirantes constiterunt; qui quidem super lunem, quatuor; illi autem intra aedes multique et strenui erant. His autem prope filia Jovis advenit Minerva, Mentori assimilata tum corpore, tum etiam voce. Hanc vero Ulysses gaudebat conspicatus et verbum dixit: Mentor, propulsa malum, memorque esto socii dilecti: qui tibi bene saepe faciebam, eadem aetate autem mecum es. Sic dixit, suspicans populorum-concitatricem esse Minervam.] Proci vero ex altera parte eam increpabant in aedibus: primus hanc objurgabat Damastorides Agelaus: Mentor, ne tibi verbis persuadeat Ulysses, procos ut oppugnes, auxiliis que ei ipsi: sic enim nostram mentem perfectum iri puto: quando hos interfecerimus, patrem atque etiam filium, in iis et tu postea interficeris, quod Italia cogitas facere in aedibus: tuo vero ipsius capite lues. At postquam vestras vires abstulerimus aere, possessiones, quotquot tibi sunt, quæque intus, et quæ foris, cum iis quæ sunt Ulyssis commiscebimus; nec tibi filios vivere in aedibus sinemus, nec filias, neque uxorem castam Ithacæ in urbe versari. Sic dixit: Minerva vero irata est in corde magis; objurgavitque Ulyssem iratis verbis: Non-amplius tibi, Ulysse, robur integrum, nec ulla fortitudo,] qualis erat quando de Helena candidis ulnis, nobili patre nata,] per novem annos cum Trojanis pugnabas assidue semper;] multos autem viros interfecisti in gravi pugna, tuoque capta est consilio Priami urbs viis-spatiosis. Quomodo demum nunc, quum tuas ad aedes et possessiones venisti,] contra procos molliter cessas fortis esse? Sed age huc, amice, juxta me sta, et vide opus, ut scias qualis tibi inter viros inimicos sit Mentor Alcimides ad beneficia rependenda. Dixit, et nondum prorsus dabat variabilem victoriam; sed adhuc sane roburque et fortitudinem experiebatur et Ulysses, et filii gloriosi. Ipsa vero splendide super domus tectum consedit eo insiliens, hirundini similis aspectu. Procos autem concitabat Damastorides Agelaus, Eurynomusque, et Amphimedon, Demoptolemusque, Pisanderque Polycoridae, Polybusque prudens: hi enim procorum fortitudine erant longe optimi, quotquot adhuc vivebant, et de animabus pugnabant: ceteros autem jam domuerat arcus, et crebra sagittæ. Illis vero Agelaus dixit, verbum omnibus promulgans: O amici, jam cohibebit vir hic manus indomitas: ac jam et Mentor quidem abiit, inanes jactationes locutus; hi autem soli relictæ sunt in primis foribus. Ideo nunc ne simul omnes emittite hastas longas: sed agite, sex primum jaculamini, sicubi Jupiter dederit Ulyssem percuti, et nos gloriam reportare. De ceteris autem non est sollicitudo, postquam hic ceciderit. Sic dixit: illi vero inde omnes jaculati sunt, sicut jussit, connixi; illa autem omnia irrita reddidit Minerva.

Τῶν ἄλλος μὲν σταθμὸν εὐσταθέος μεγάροιο
βεβλήκει, ἄλλος δὲ θύρην πυκινῶς ἀραρυῖαν·
ἄλλου δ' ἐν τοίχῳ μελίη πέσε χαλκοβάρεια.

180 Αὐτὰρ ἐπειδὴ δούρατ' ἀλεύαντο μνηστήρων,
τοῖς δ' ἄρα μύθων ἤρχε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·

ἦ φίλοι, ἤδη μὲν κεν ἐγὼν εἴποιμι καὶ ἄμιν
μνηστήρων ἐς θμῖλον ἀκόντισσαι, οἱ μεμᾶσιν
ἡμέας ἐξεναρίζαι ἐπὶ προτέροισι καχοῖσιν.

235 Ὡς ἔραθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκόντισαν ὀξέα δοῦρα,
ἅντα τιτυσκόμενοι· Δημοπτόλεμον μὲν Ὀδυσσεύς,
Εὐρύαδην δ' ἄρα Τηλέμαχος, Ἐλατον δὲ συδῶτης,
Πείσανδρον δ' ἄρ' ἔπερνε βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ·
οἱ μὲν ἔπειθ' ἅμα πάντες ὀδᾶς ἔλον ἄσπετον οὔδας.

370 Μνηστήρες δ' ἀνεχώρησαν μεγάροιο μυχρόνδε·
τοὶ δ' ἄρ' ἐπήϊξαν, νεκῶν δ' ἐξ ἔγχε' ἔλοντο.

Αὐτὶς δὲ μνηστήρες ἀκόντισαν ὀξέα δοῦρα,
ἰέμενοι· τὰ δὲ πολλὰ ἐτώσια θῆκεν Ἀθήνη.

Τῶν ἄλλος μὲν σταθμὸν εὐσταθέος μεγάροιο
βεβλήκει, ἄλλος δὲ θύρην πυκινῶς ἀραρυῖαν·
275 ἄλλου δ' ἐν τοίχῳ μελίη πέσε χαλκοβάρεια.
Ἀμφιμέδων δ' ἄρα Τηλέμαχον βάλε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ
λίγδην, ἄκρην δὲ ῥινὸν δηλήσατο χαλκός.

Κτήσιππος δ' Εὐμαῖον ὑπὲρ σάκος ἔγχε' μακρῷ
280 ὤμον ἐπέγραψεν· τὸ δ' ὑπέρπτατο, πίπτε δ' ἔραζε.

Τοὶ δ' αὖτ' ἄμφ' Ὀδυσῆα δαίφρονα, ποικιλομήτην,
μνηστήρων ἐς θμῖλον ἀκόντισαν ὀξέα δοῦρα. [σεύς,
'Ενθ' αὖτ' Εὐρύδαμαντα βάλε πολίπορθος Ὀδυσ-
Ἀμφιμέδοντα δὲ Τηλέμαχος, Πολυδὸν δὲ συδῶτης·

285 Κτήσιππον δ' ἄρ' ἔπειτα βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ
βεβλήκει πρὸς στήθος, ἐπευχόμενος δὲ προκηυδα·

ἦ Πολυθερσεῖδῃ φιλοκέρτομε, μήποτε πάμπαν
εἰκῶν ἀρραδῆς μέγα εἰπεῖν, ἀλλὰ θεοῖσιν
μῦθον ἐπιτρέψαι· ἐπειθὲ πολλὸν φέρτεροί εἰσιν.

290 Τῷτό τοι ἀντί ποδὸς ἐξινήϊον, ὅν ποτ' ἔδωκας
ἀντιπέτρῃ Ὀδυσῆϊ, δόμον κατ' ἀλητεύοντι.

Ἦ ῥα βοῶν ἔλικων ἐπιβουκόλος αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
οὔτα Δαίμαστορίδην αὐτοσχεδὸν ἔγχε' μακρῷ·

Τηλέμαχος δ' Εὐηνόριδην Λειώκριτον οὔτα
295 δουρὶ μέσον κενεῶνα, διὰ πρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασεν·

ἤριπε δὲ πρηνῆς, χθόνα δ' ἤλασε παντὶ μετώπῳ.
Δὴ τότε Ἀθηναίη φθισίμβροτον αἰγίδ' ἀνέσχευεν
ὠφρόθεν ἐξ ὀροφῆς· τῶν δὲ φρένες ἐπτοίηθεν.

Οἱ δ' ἐφέβοντο κατὰ μέγαρον βόες ὡς ἀγελαῖαι·
300 τὰς μὲν τ' αἰόλος οἴστρος ἐφορμήθει· ἐδόνηθεν

ὥρη ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τ' ἤματα μακρὰ πέλονται.
Οἱ δ', ὥς τ' αἰγυπιοὶ γαμφώνυχες, ἀγκυλοχεῖλαι,

ἐξ ὀρέων ἐλθόντες ἐπ' ὀρνίθεσι θορῶσιν·
ταὶ μὲν τ' ἐν πεδίῳ νέφρα πτώσσουσαι ἵενται,

305 οἱ δέ τε τὰς ὀλέκουσιν ἐπάλμενοι, οὐδέ τις ἀλκή
γίγνεται οὐδὲ φυγῇ· χαίρουσι δέ τ' ἀνέρες ἄγρη·
ὡς ἄρα τοὶ μνηστήρας ἐπεσσύμενοι κατὰ δῶμα
τύπον ἐπιτροφάδην· τῶν δὲ στόνων ὠρνυτ' αἰεὶ κῆς,
κράτων τυπτομένων· δάπεδον δ' ἅπαν αἵματι θῆεν.

310 Λειώδης δ' Ὀδυσῆος ἐπεσσύμενος λάβε γούναυν

Eorum alius quidem postem bene-fundatæ domus
percussit, alius autem januam firmiter aptatam;
alius vero parieti fraxinea-basta incidit ære-gravis.

Ac postquam hastas evitaverunt procorum,
his sermonem exorsus-est audens divinus Ulysses :

O amici, jam quidem ego dixerim et nobis,
procorum in turbam ut-jaculemur, qui cupiunt
nos interficere, præter priora mala.

Sic dixit; hi autem omnes jaculati-sunt acutas hastas,
ex-ad-verso collimantes : Demoptolemon quidem Ulysses,
Euryaden autem Telemachus, Elaton vero subulcus,
Pisandrum autem interfecit boum bubulcus vir :
hi quidem deinde simul omnes mordicus prelienderunt im-
mensum solum. Proci vero recessere domus in-penetræle :
illi autem irruerunt, et e cadaveribus hastas extraxere.

Rursus vero proci jaculati-sunt acutas hastas,
connixi : illa vero pleraque irrita reddidit Minerva.
Eorum alius quidem postem bene-fundatæ domus
percussit, alius autem januam firmiter aptatam;
alius vero parieti fraxinea-basta incidit ære-gravis.
Amphimedon autem Telemacho percussit manum ad carpum
strictim, extremamque pellem læsit æs.

Ctesippus vero Eumæo super scutum hasta longa
humerum perstrinxit; ea autem supervolavit, ceciditque hu-
mi. Illi vero ex-altera-parte circa Ulyssem prudentem, ver-
sutum, procorum in turbam jaculati-sunt acutas hastas.

Tunc autem Eurydamantem ferit urbium-vastator Ulysses,
Amphimedontem Telemachus, Polybum vero subulcus;
Ctesippum autem deinde boum bubulcus vir
percussit ad pectus; et super-eo-glorians ipsum allocutus-est :

O Polytherside, conviciorum-amans, nunquam omnino
obsequens stultitiæ magnifice loquere, sed diis
sermonem committe : quoniam multo potentiores sunt.
Hoc tibi pro pede esto hospitale-munus, quem quondam de-
disti] deo-pari Ulyssi, per domum vaganti.

Dixit boum camurorum bubulcus : at Ulysses
vulneravit Damastoriden cominus hasta longa :
Telemachus autem Euenoriden Liocritum vulneravit
hasta medio ventre, penitusque æs transegit :
cecidit vero is pronus, terramque feriit tota fronte.
Tunc demum Minerva mortalibus-exitiosam ægidem sustulit
alte ex fastigio : eorum autem mentes perterritæ-sunt.
Hique trepidabant per domum, boves tanquam armentales;
quas quidem pernix asilus adortus agitavit
tempore in verno, quando dies longi sunt.

Illi autem, sicut vultures curvis-unguibus, aduncis-rostris,
ex montibus profecti avibus insilunt;
hæ quidem in campo retia timentes volitant,
illi autem eas perdunt insilientes; neque ulla resistendi-facul-
tas] fit, neque effugium; gaudet autem et viri ea captura :
sic igitur hi procos irruentes per domum
seriebant quaque-versum; illorum autem gemitus oriebatur
fœdus,]capitibus percussis : pavementum vero totum sanguine
undabat.] Liodes autem Ulyssis advolans prehendit genua,

καί μιν λισσόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Γουνούμαί σ', Ὀδυσσεῦ· σὺ δέ μ' αἶδεο καί μ' ἐλέη-
 οὐ γάρ πῶ τινά φημι γυναικῶν ἐν μεγάροισιν [σόν·
 εἵπειν οὐδέ τι βέξαι ἀτάσθαλον· ἀλλὰ καὶ ἄλλους
 315 παύεσκον μνηστῆρας, ὅτις τοιαῦτά γε βέξοι.
 Ἀλλὰ μοι οὐ πείθοντο κακῶν ἀπο χεῖρας ἔξεσθαι·
 τῷ καὶ ἀτασθαλίῃσιν ἀεικέα πότμον ἐπέσπον.
 Αὐτὰρ ἐγὼ μετὰ τοῖσι θυοκχός, οὐδὲν ἑοργῶς,
 κείσομαι· ὥς οὐκ ἔστι χάρις μετόπισθ' εὐεργέων.
 320 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 εῖ μὲν δὴ μετὰ τοῖσι θυοκχός εὖ εἶναι, [σεύς·
 πολλὰς που μέλλεις ἀρήμειναι ἐν μεγάροισιν
 τηλοῦ ἐμοὶ νόστοιο τέλος γλυκεροῖο γενέσθαι,
 σοὶ δ' ἄλογόν τε φίλην σπέσθαι καὶ τέκνα τεκέσθαι·
 325 τῷ οὐκ ἂν θάνατόν γε δυσηλεγέα προσφύγοισθα.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἕξρος εἵλετο χειρὶ παχείῃ
 κείμενον, ὃ β' Ἀγέλαος ἀποπροήκῃ χαμᾶζε
 κτεινόμενος· τῷ τόνγε κατ' αὐγένα μέσσον ἔλασσε·
 φλογεγγομένου δ' ἄρα τοῦγε κάρη κονίησιν ἐμίχθη.
 330 Τερπιάδης δέ τ' αἰοῖδς ἀλύσκανε Κῆρα μέλαιναν,
 Φήμιος, ὃς β' ἤειδε μετὰ μνηστῆρσιν ἀνάγκη.
 Ἔστη δ', ἐν χεῖρεσσιν ἔχων φόρμιγγα λίγειαν,
 ἄγχι παρ' ὀρσοθύρῃ· δίχα δέ φρεσὶ μερμήριζεν,
 ἥ ἐκδὺς μεγάρῳ Διὸς μεγάλῳ ποτὶ βωμὸν
 335 ἔρχεοιτο ἔζοιτο τετυγμένον, ἐνθ' ἄρα πολλὰ
 Λαέρτης Ὀδυσσεύς τε βοῶν ἐπὶ μηρὶ ἔκαιον·
 ἡ γούνων λίσσοιτο προσαιῖας Ὀδυσῆα.
 Ὡδὲ δέ οἱ φρονέοντι δοάσατο κέρδιον εἶναι,
 γούνων ἄψασθαι Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος.
 340 Ἦτοι δ' φόρμιγγα γλαφυρὴν κατέθηκε χαμᾶζε,
 μεσσηγὺς χρητῆρος ἰδὲ θρόνου ἀργυροῦ σῆλου·
 αὐτὸς δ' αὖτ' Ὀδυσῆα προσαιῖας λάβε γούνων
 καί μιν λισσόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα· [σόν·
 Γουνούμαί σ', Ὀδυσσεῦ· σὺ δέ μ' αἶδεο καί μ' ἐλέη-
 345 αὐτῷ τοι μετόπισθ' ἄχος ἔσσεται, εἴ κεν αἰοῖδὸν
 πέφνης, ὅττις θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισιν αἰείδω.
 Αὐτοδίδακτος δ' εἰμὶ· θεὸς δέ μοι ἐν φρεσὶν οἴμας
 παντοίας ἐνέφυσεν· εἰκα δέ τοι παραεῖδεν
 ὥστε θεῶν· τῷ μὴ με λιλαιέω δειροτομήσῃαι.
 350 Καὶ κεν Τηλέμαχος τάδε γ' εἶποι, σὸς φίλος υἱός,
 ὥς ἐγὼ οὔτι ἐκὼν ἐς σὸν δόμον οὐδέ χατίζων
 πολέμῳ μνηστῆρσιν αἰεσσόμενος μετὰ δαίτας·
 ἀλλὰ πολὺ πλέονες καὶ χρεῖσσονες ἦγον ἀνάγκη.
 Ὡς φάτο· τοῦ δ' ἤκουσ' ἱερὴ ἱς Τηλεμάχοιο,
 355 αἶψα δ' ἔδον πατέρα προσεφώνεεν ἐγγὺς ἰόντα·
 Ἴσχεο μηδέ τι τοῦτον ἀναίτιον οὔτας χαλκῶν·
 καὶ κήρυκα Μένδοντα σώσσομεν, ὅττις μευ αἰεὶ
 οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ κηδέσκετο, παιδὸς ἔόντος·
 εἰ δὴ μὴ μιν ἔπεφνε Φιλοῖτιος ἡ ἐσθλὴ,
 360 ἡ ἐσθλὴ σὺν ἀντεβόλησεν, ὀρινομένη κατὰ δῶμα.
 Ὡς φάτο· τοῦ δ' ἤκουσε Μένων, πεπνυμένα εἰδώς·
 πεπτιγὼς γὰρ ἔκειτο ὑπὸ θρόνον, ἀμφὶ δὲ δέριμα
 ἔστο βοὸς νεοδαρτον, ἀλύσκων Κῆρα μέλαιναν.
 Αἶψα δ' ἀπὸ θρόνου ὤρτο, θοῶς δ' ἀπέδυνε βοεῖν·

et ipsum precans verbis alatis allocutus est :

Supplex oro te, Ulysse; tu vero me respice et mei miserere :
 nunquam enim quicumq. dico me mulierum in aedibus
 dixisse neque aliquid fecisse iniquum : sed et alios
 compescebam procos, quicumque talia quidem faceret.
 Sed mihi non paruerunt, a malis manus ut-abstinerent :
 quare et ob-iniquitates sævum fatum consecuti sunt.
 At ego inter hos haruspex, nihil qui-patravi,
 jacebo : nam non est gratia in-posterum benefactorum.

Hunc autem torve intuitus allocutus est ingeniosus Ulysse :
 si quidem jam inter hos haruspem profiteris te esse,
 sæpe fere debes precatus-esse in aedibus,
 longe mihi rēditus finem dulcis fieri,
 tibi autem uxoremque caram accedere, et filios parere :
 quare non mortem tu inexorabilem effugies.

Sic igitur locutus, ensem cepit manu robusta
 jacentem, quem Agelaus abjecerat humi
 quum-interficeretur; eo hunc ad cervicem mediam ferit :
 loquentis vero adhuc ejus caput pulveribus mixtum est.

Terpiades autem cantor declinabat fatum atrum,
 Phemius; qui canebat inter procos necessitate.
 Stetit autem, in manibus tenens citharam argutam,
 prope ad posticam : bifariam vero mente deliberabat;
 utrum egressus domo, Jovis magni ad aram
 domestici sederet fabrefactam, ubi multa
 Laertes Ulyssesque boum femora comburebant;
 an genibus-prehensus precaretur aggressus Ulysem.
 Sic autem ei cogitanti visum est utilius esse,
 genua prehendere Laertiadæ Ulyssis.
 Nempe ille citharam cavam deposuit humi
 medio inter craterem et sellam argenteis-clavis distinctam :
 ipse autem demum Ulysem aggressus prehendit genua,
 et ipsum precans verbis alatis allocutus est :

Supplex oro te, Ulysse; tu vero me respice, et mei misere-
 re :] ipsi tibi in-posterum dolor erit, si cantorem
 interfeceris, qui diis et hominibus cano.

Ex-me-ipso-doctus sum; deus vero mihi in mente cantus
 omnigenos insevit; aptus-sum autem tibi accinere
 tanquam deo : quare ne me copias obtruncare.
 Et Telemachus hæc utique dixerit, tuus dilectus filius,
 quod ego neutiquam lubens in tuam domum, neque indigens,
 veniebam procis cantaturus inter convivia;
 sed multo plures et potentiores ducebat me necessitate.

Sic dixit : eum autem audivit sacra vis Telemachi;
 statimque suum patrem alloquebatur prope stantem :

Contine-te, neu quicquam hunc insontem vulnera are:
 etiam præconem Medontem servabimus, qui me semper
 domo in nostra curabat, puer dum-eram :
 si jam non ipsum interfecerit Philœtius, vel subulcus,
 vel tibi is occurrerit, ruenti per domum.

Sic dixit : eum vero audivit Medon, prudentia sciens :
 stratus enim jacebat sub solio, circū autem pellem
 indutus erat bovis recens-excoriati, vitans fatum atrum.
 Statim vero a-solo surrexit, citoque exiit bubulam pellem;

365 Τηλέμαχον δ' ἄρ' ἔπειτα προσαίξας λάβε γούνων
καί μιν λισσόμενος ἔπεια πτερόεντα προσηύδα·

Ὡ φῶλ', ἐγὼ μὲν δὲ εἰμὶ· σὺ δ' ἴσχεο· εἰπέ δὲ πατρί,
μή με περισθενέων δηλήσεται ὀξεί χαλκῷ,
ἄνδρῶν μνηστήρων κεχολωμένος, οἳ οἱ ἔκειρον
370 κτήματ' ἐνὶ μεγάροις, σὲ δὲ νῆπιοι οὐδὲν ἔτιον.

Τὸν δ' ἐπιμειδήσας προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
θάρσει, ἐπειδὴ σ' οὗτος ἐρύσσατο καὶ ἐσάωσεν,
ὅφρα γνῶς κατὰ θυμὸν, ἀτὰρ εἴηθθα καὶ ἄλλω,
ὥς κακοεργίης εὐεργεσίῃ μὲγ' ἀμείνων.

375 Ἄλλ' ἐξεληθόντες μεγάρων ἔξασθε θύραζε
ἐκ φόνου εἰς αὐλήν, σὺ τε καὶ πολύφημος αἰδοῖς,
ὅφρ' ἂν ἐγὼ κατὰ δῶμα πονήσομαι, ὅττεός με χρεή.

Ὡς φάτο· τὼ δ' ἔξω βήτην μεγάροιο κίοντες,
ἔξεσθην δ' ἄρα τῷγε Διὸς μεγάλου ποτὶ βωμὸν,
380 πάντοσε παπταίνοντε, φόνον ποτιδεγμένω αἰεῖ.

Πάπτηνεν δ' Ὀδυσσεύς καθ' ἓν δόμον, εἰ τις ἐτ' ἀν-
ζῶος ὑποκλοπέοιτο, ἀλύσκων Κῆρα μέλαιναν. [ὄρων
Τοὺς δὲ ἴδεν μάλα πέντας ἐν αἵματι καὶ κονίησιν
πεπτεῶτας πολλούς· ὅς τ' ἰχθύας, οὓς θ' ἀλίης
385 κοῖλον ἐς αἰγιαλὸν πολιῆς ἔκτοσθε θάλασσης
δικτύῳ ἐξέρυσαν πολυαπῶ· οἱ δὲ τε πάντες
κύμαθ' ἄλως ποθέοντες ἐπὶ ψαμάθοισι κέχυνται,
τῶν μὲν τ' Ἥλιος φαέθων ἐξείλετο θυμὸν·
ὥς τότε ἄρα μνηστῆρες ἐπ' ἀλλήλοισι κέχυντο.

290 Δὴ τότε Τηλέμαχον προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
Τηλέμαχ', εἰ δ', ἄγε μοι κάλεσον τροφὸν Εὐρύ-
δφρα ἔπος εἰπῶμι, τό μοι καταθύμιόν ἐστιν. [κλειαν,

Ὡς φάτο· Τηλέμαχος δὲ φίλῳ ἐπεπέθειτο πατρί·
κινήσας δὲ θύρην προσέφη τροφὸν Εὐρύκλειαν·

395 Δεῦρο δὴ ὄρσο, γρηῃ παλαιγενὲς, ἥτε γυναικῶν
δμῳάων σκοπὸς ἔσσι κατὰ μέγαρ' ἡμετεράων·
ἔργου κυλιήσκει σε πατὴρ ἐμός, ὅφρα τε εἴπη.

Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν· τῇ δ' ἄπτερος ἔπλετο μῦθος.
Ὡτίζεν δὲ θύρας μεγάρων εὐναίεταόντων,

400 βῆ δ' ἴμεν· αὐτὰρ Τηλέμαχος πρόσθ' ἡγεμόνευεν.
Εὐρεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα μετὰ κταμένοισι νέκυσσιν,
αἵματι καὶ λυθρῷ πεπαλαγμένον· ὥς τε λέοντα,
ὃς βρά τε βεβρωκῶς βοὸς ἔρχεται ἀγραυλίοιο·
πᾶν δ' ἄρα οἱ στήθος τε παρήϊά τ' ἀμφοτέρωθεν

405 αἵματόεντα πέλει· δεινὸς δ' εἰς ὧπα ἰδέσθαι·
ὥς Ὀδυσσεὺς πεπαλακτο πόδας καὶ χεῖρας ὑπερβεν.

Ἦ δ' ὥς οὖν νέκυάς τε καὶ ἀσπετον εἰσίδεν αἶμα,
ἴθυσέν β' ὀλοῦξαι, ἔπει μέγα εἰσίδεν ἔργον·
ἀλλ' Ὀδυσσεὺς κατέρυκε καὶ ἴσχεθεν ἱεμένην περ·
410 καί μιν φωνήσας ἔπεια πτερόεντα προσηύδα·

Ἐν θυμῷ, γρηῃ, χαίρε καὶ ἴσχεο μὴ δ' ὀλοῦζε·
οὐχ ὅστι, κταμένοισιν ἐπ' ἀνδράσιν εὐχετάσθαι.
Τούσδε δὲ μοῖρ' ἐδάμασσε θεῶν καὶ σχέτλια ἔργα·
οὔτινα γὰρ τίεσκον ἐπιθονίων ἀνθρώπων,
415 οὐ κακὸν οὐδὲ μὲν ἐσθλὸν, ὅτις σφέας εἰσαφίκοιτο·
τῷ καὶ ἀτασθαλίῃσιν ἀεικέα πότμον ἐπέσπον.
Ἄλλ' ἄγε μοι σὺ γυναῖκας ἐνὶ μεγάροις καταλέξον,
αἱ τὲ μ' ἀτιμάζουσι καὶ αἱ νηλιτεῖς εἰσίν.

Telemachum autem deinde aggressusprehendit genua,
et ipsum precans verbis alatis allocutus est :

O care, ego quidem hic sum : tu vero contine-te ; dic autem patri, ne me ferociens lædat acuto ære, de-viris procis iratus, qui ei attondebant possessiones in ædibus ; te autem stulti nihil honorabant.

Hunc vero subridens allocutus est ingeniosus Ulysses : bono-esto-animo, quandoquidem te hic liberavit et servavit ; ut noscas ipse in animo, sed dicas etiam alii, quod maleficio beneficium est longe melius. Sed egressi ex-ædibus, sedete foris extra cædem in aula ; tuque et valde-celebris cantor, dum ego per domum operatus-fuero, quodcunque me oportet.

Sic dixit : hi autem exiverunt domo profecti, sedebantque proinde Jovis magni ad aram ; undique circumspicientes, eadem exspectantes semper.

Circumspectavit vero Ulysses per suam domum, si quis adhuc virorum] vivus surriperet-se, vitans fatum atrum. Illos autem vidit prorsus omnes in sanguine et pulveribus collapsos multos ; sicut pisces, quos quidem piscatores cavum in litus, canum extra mare, reti extraxerunt multiforo ; hi vero omnes undas maris desiderantes in arenis fusi sunt, et horum quidem Sol lucens abstulit animam : sic tunc proci super alios-alii fusi-erant.

Tum demum Telemachum allocutus est ingeniosus Ulysses :

Telemache, eia age, mihi advoca nutricem Eurycleam : ut verbum ei dicam, quod mihi in-animo est.

Sic dixit : Telemachus vero dilecto obedivit patri ; motaque janua allocutus est nutricem Eurycleam :

Huc jam move-te, anus antiqua, quæ mulierum famularum inspectrix es in ædibus nostris : veni ; vocat te pater meus, ut aliquid tibi dicat.

Sic igitur locutus est : illi autem non-evolvit verbum.

Aperuit vero fores ædium habitantibus-commodarum, profectaque est ire : at Telemachus ante præibat.

Invenit deinde Ulyssem inter cæsa cadavera, sanguine et pulvere inquinatum : tanquam leonem, qui quidem pastus de-bove venit agresti ; totum autem ei pectusque, genæque utrinque cruentatæ sunt ; terribilis vero est in vultu aspectu : sic Ulysses inquinatus-erat pedibus et manibus superne. Illa autem ubi cadaveraque et immensum inspexit sanguinem, impetum-cepit ululandi, quoniam magnum vidit opus : sed Ulysses cohibuit et retinuit, cupientem licet ; et ipsam compellans verbis alatis allocutus est :

In animo, anus, gaude, et te-contine, neu ulula : non est fas, interfectis super viris gloriari.

Hosce vero fatum domuit deorum et ipsorum iniqua opera : neminem enim honorabant terrestrium hominum, non malum, nec bonum quidem, quicumque ad-ipsos perve-niret:] quare et ob-insolentiam foedam mortem assecuti-sunt. Sed age, mihi tu mulieres in ædibus recense, et quæ me parum-honorant, et quæ culpæ-expertes sunt.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια·
 420 τοιγάρ ἐγώ τοι, τέκνον, ἀληθείην καταλέξω.
 Πεντήκοντά τοι εἰσιν ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκες
 δμῳαί, τὰς μὲν τ' ἔργα διδάξαμεν ἐργάζεσθαι,
 εἰριά τε ζαίνειν καὶ δουλοσύνης ἀνέχεσθαι·
 τῶν δώδεκα πᾶσαι ἀναιδείης ἐπὶ βῆσαν,
 425 οὐτ' ἐμέ τίουσαι οὐτ' αὐτὴν Πηνελόπειαν.
 Τηλέμαχος δὲ νέον μὲν ἀέξετο, οὐδέ ἐ μήτηρ
 σημαίνειν εἰσσκεν ἐπὶ δμῳῇσι γυναῖξιν.
 Ἄλλ' ἄγ', ἐγὼν ἀναβῶσ' ὑπερώϊα σιγαλόεντα
 εἰπω σὴ ἀλόχῳ, τῇ τις θεὸς ὕπνον ἐπῶρσεν. [σεύς·
 430 Τῇ δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 μῆψω τήνδ' ἐπέειρε· σὺ δ' ἐνθάδε εἰπέ γυναῖξιν
 ἐλθέμεν, αἵ περ πρόσθεν ἀεικέα μηχανῶνιντο.
 Ὡς ἄρ' ἔφη· γρήυς δὲ δι' ἐκ μεγάροιο βεβήκει,
 ἀγγελεύουσα γυναῖξιν καὶ ὀτρυνέουσα νέεσθαι.
 435 Αὐτὰρ ὁ Τηλέμαχον καὶ βουκόλον ἠδὲ συβώτην
 εἰς ἑκαλεσσάμενος ἔπειτα πτερόεντα προχύδα·
 Ἀρχετε νῦν νέκυας φορέειν καὶ ἄνωγε γυναῖκας·
 αὐτὰρ ἔπειτα θρόνους περικαλλέας ἠδὲ τραπέζας
 ὕδατι καὶ σπόγγοις πολυτρήτοισι καθαίρειν.
 440 Αὐτὰρ ἐπὶ δὴ πάντα δόμον κατακοσμήσῃσθε,
 δμῳὰς ἐξαγαγόντες εὐσταθέος μεγάροιο
 μεσσηγύς τε θόλου καὶ ἀμύμονος ἔρκεος αὐλῆς
 θινέμεναι ξίφεσιν ταυηθήκεσιν, εἰκόκε πασέων
 ψυχὰς ἐξαφέλῃσθε καὶ ἐκλελάθοιντ' Ἀφροδίτης,
 445 τὴν ἄρ' ὑπὸ μνηστῆρσιν ἔχον μίσγοντό τε λάθρη.
 Ὡς ἔφαθ'· αἱ δὲ γυναῖκες ἀολλέες ἦλθον ἅπασαι,
 αἶν' ὀλοφυρόμεναι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέουσαι.
 Πρῶτα μὲν οὖν νέκυας φόρεον κατατεθνηῶτας,
 καὶ δ' ἄρ' ὅτ' αἰθούσῃ τίθεσαν εὐερέας αὐλῆς,
 450 ἀλλήλησιν ἐρείδουσαι· σήμαινε δ' Ὀδυσσεύς,
 αὐτὸς ἐπισπέρχων· ταὶ δ' ἐκφόρεον καὶ ἀνάγκη.
 Αὐτὰρ ἔπειτα θρόνους περικαλλέας ἠδὲ τραπέζας
 ὕδατι καὶ σπόγγοις πολυτρήτοισι καθαίρων.
 Αὐτὰρ Τηλέμαχος καὶ βουκόλος ἠδὲ συβώτης
 455 λίστροισιν δάπεδον πύκα ποιητοῖο δόμοιο
 ἔχον· ταὶ δ' ἐφόρεον δμῳαί, τίθεσαν δὲ θύραζε.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πᾶν μέγαρον διεκοσμήσαντο,
 δμῳὰς δ' ἐξαγαγόντες εὐσταθέος μεγάροιο
 μεσσηγύς τε θόλου καὶ ἀμύμονος ἔρκεος αὐλῆς
 460 εἰλεον ἐν στείνει, ὅθεν οὕτως ἦεν ἀλύξαι.
 Τοῖσι δὲ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἦρχ' ἀγορεύειν·
 Μὴ μὲν δὴ καθαρῶι θανάτῳ ἀπὸ θυμὸν ἐλοῖμην
 τῶν, αἱ δὲ ἐμῇ κεφαλῇ κατ' ὄνειδα χεῦαν
 μητέρι· θ' ἡμετέρῃ παρὰ τε μνηστῆρσιν ἱαυον.
 465 Ὡς ἄρ' ἔφη· καὶ πείσμα νεὸς κυανοπρόωροιο
 κίονος· ἐξάψας μεγάλης περιβάλλε θόλοιο,
 ὑψὸς ἔπεντανύσας, μή τις ποσὶν οὐδας ἴκοιτο.
 Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἡ κίχλαι ταυσιπτεροὶ ἦε πέλειαι
 ἔρχει ἐνιπλήξωσι, τό θ' ἐσθήκει ἐνὶ θάμνῳ,
 470 αὐλὴν ἐσιέμεναι, στυγερὸς δ' ὑπεδέξατο κοῖτος·
 ὥς αἰγ' ἐξείης κεφαλὰς ἔχον, ἀμφὶ δὲ πάσαις
 δειρῇσι βρόχοι ἦσαν, ὅπως οἰκτιετα θάνοινεν

Illum autem rursus allocuta est dilecta nutrix Eurydea:
 enimvero ego tibi, fili, veritatem declarabo.
 Quinquaginta tibi sunt in aedibus mulieres
 famulae, quas quidem opera docuimus operari,
 lanasque carpere, et servitutem sustinere:
 harum duodecim omnes ad-impudentiam processerunt,
 nec me honorantes, neque ipsam Penelopem.
 Telemachus vero recens quidem adolecebat, neque ipsum
 mater imperare sinebat famulis mulieribus.
 Sed age, ego consenso comaculo splendido,
 dicam tuae uxori, cui aliquis deus somnum immisit.
 Hanc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses:
 nondum eam excita; tu vero hoc dic mulieribus
 ut-veniant, quae-quidem antea indigna machinabantur.
 Sic igitur dixit; anus autem per domum transiens exivit,
 nuntiatura mulieribus, et hortatura ut-venirent.
 At ille Telemachum et bubulcum ac subulcum,
 ad se vocatos, verbis alatis allocutus est:
 Incipite nunc cadavera portare, et jubete ferre mulieres,
 ac deinde solia perpulcra, et mensas,
 aqua et spongiis multiforis purgare.
 At postquam jam totam domum ordinaveritis,
 famulas eductas e bene-fundata domo,
 medio-inter tholumque et egregium septum aulae,
 ferite ensibus longa-acie, donec omnium
 animas abstuleritis et oblitae fuerint Veneris,
 quam sub procis habebant, et qua miscebantur clam.
 Sic dixit; ac mulieres confertae venerunt omnes,
 graviter lamentantes, uberes lacrimas defundentes.
 Primum quidem corpora portabant mortua;
 sub porticu vero ponebant bene-septae aulae,
 sibi-invicem innitentes: imperabat autem Ulysses,
 ipse adurgens: illae vero exportabant etiam necessitate.
 Ac deinde solia perpulcra et mensas,
 aqua et spongiis multiforis purgabant.
 At Telemachus et bubulcus ac subulcus
 scopis pavimentum firmiter structae domus
 verrebant; exportabant vero famulae, posueruntque foris.
 Ac postquam totam domum ordinarent,
 famulas eductas e-bene-fundata domo,
 medio-inter tholumque et egregium septum aulae
 cogeant in angusto, unde nullo-modo licebat effugere.
 Ad-hos autem Telemachus prudens incipiebat loqui:
 Non quidem jam pura morte animum auferrem
 harum, quae dudum meo capiti opprobria offuderunt,
 matrique meae, cumque procis concumbebant.
 Sic igitur dixit; et funem navis prora-caerulea-instructa
 ex-columna nexum magna tholi, *tis* circumjecit,
 alte extensum, ne-quia pedibus solum attingeret.
 Sicut autem quando vel turdae patulis-alis, vel columbae
 reti impingunt, quod stabat in fruticeto,
 septum intrantes, triste autem eas suscepit cubile:
 sic hae ordine capita habebant, circum autem omnia
 colla laquei erant, ut miserrime morearentur:

ἤσπαιρον δὲ πόδεςσι μίνυνθ' ἀπὸ οὔτι μάλα δὴν.

Ἐκ δὲ Μελάνθιον ἦγον ἀνὰ πρόθυρόν τε καὶ αὐλήν·

75 τοῦ δ' ἀπὸ μὲν ρίνας τε καὶ οὐατα νηλεῖ χαλκῷ
τάμνον· μήδεά τ' ἐξέρυσαν, κυσὶν ὦμα δάσασθαι·
χειράς τ' ἤδὲ πόδας κόπτον, κεκοτητόι θυμῷ.

Οἱ μὲν ἔπειτ' ἀπονιψάμενοι χειράς τε πόδας τε
εἰς Ὀδυσῆα δόμονδε χιόν· τετέλεστο δὲ ἔργον.

400 Αὐτὰρ ὅγε προσέειπε φίλην τροφὸν Εὐρύκλειαν·

Οἶσε θεεῖον, γρηῷ, κακῶν ἄκος, οἶσε δέ μοι πῦρ,
ὄφρα θεειώσω μέγαρον· σὺ δὲ Πηνελόπειαν
ἔλθειν ἐνθάδ' ἀνοῖχθι σὺν ἀμφοτέλοισι γυναῖξιν·
πάσας δ' ὄτρυνον δμῶας κατὰ δῶμα νέεσθαι.

455 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια·
ναὶ δὴ ταῦτά γε, τέκνον ἐμὸν, κατὰ μοῖραν εἶπες·
ἀλλ' ἄγε τοι χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἴματ' ἐνείκω·
μηδ' οὕτω βράκεσιν πεπυκασμένους εὐρέας ὦμους
ἔσταθ' ἐνὶ μεγάροισι· νεμεσσητὸν δέ κεν εἴη. [σεύς·

490 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
πῦρ νῦν μοι πρῶτιστον ἐνὶ μεγάροισι γενέσθω.

Ὡς ἔραθ'· οὐδ' ἀπίθησε φίλην τροφὸς Εὐρύκλεια,
ἦνεικεν δ' ἄρα πῦρ καὶ θήϊον· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
εὖ διεθεύωσεν μέγαρον καὶ δῶμα καὶ αὐλήν.

495 Γρηῷ δ' αὖτ' ἀπέβη διὰ δώματα καλὰ Ὀδυσῆος,
ἀγγελέουσα γυναῖξι καὶ ὄτρυνέουσα νέεσθαι·
αἱ δ' ἴσαν ἐκ μεγάροιο, δῶος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι.

Αἱ μὲν ἄρ' ἀμφοτέρων καὶ ἡσπάζοντ' Ὀδυσῆα
καὶ κύνεον ἀγαπαζόμεναι κεφαλὴν τε καὶ ὦμους
500 χειράς τ' αἰνύμεναι· τὸν δὲ γλυκὺς ἡμερος ἦρει
κλαυθμοῦ καὶ στοναχῆς· γήγνωσκε δ' ἄρα φρεσὶ πάσας.

ΟΔΥΣΣΕΙΑ Σ Ψ.

Ὀδυσσεὺς ὑπὸ Πηνελόπτης ἀναγνω-
ρισμός.

Γρηῷ δ' εἰς ὑπερῷ' ἀνεθήσατο καρχαλόωσα,
δεσποίνῃ ἔρεουσα φίλον πόσιν ἔνδον ἔοντα·
γούνατα δ' ἐρβύσαντο, πόδες δ' ὑπερικταίνοντο·
στή δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς καὶ μιν πρὸς μῦθον εἶπεν·

5 Ἔγρεο, Πηνελόπεια, φίλον τέκος, ὄφρα ἴδῃαι
ὄφθαλμοῖσι τεοῖσι, τάτ' ἔλδεαι ἥματα πάντα·
ἦλθ' Ὀδυσσεὺς καὶ οἶκον ἱκάνεται, ὅφρ' ἐλθῶν.
Μνηστῆρας δ' ἔκτεινεν ἀγῆνορας, οἷτε οἱ οἶκον
κῆδεσχον καὶ κτήματ' ἔδον βιόωντό τε παῖδα.

10 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
μαῖα φίλη, μάργην σε θεοὶ θέσαν· οὔτε δύνανται
ἄφρονα ποιῆσαι καὶ ἐπιφρονά περ μάλ' ἔοντα
καὶ τε χαλιφρονέοντα σαφροσύνης ἐπέβησαν·
οἱ σέ περ ἔβλαψαν· πρὶν δὲ φρένας αἰσίμῃ ἦσθα.

15 Τίπτε με λωδέεις, πολυπενθέα θυμὸν ἔχουσαν,
ταῦτα παρὲς ἔρεουσα καὶ ἐξ ὕπνου μ' ἀνεγείρεις

palpitabant vero pedibus paululum, nequaquam valde diu.

Ac Melanthium educebant per vestibulumque et aulam ;
ejus autem naresque et aures saevo aere
abscindebant, genitaliaque evulserunt, canibus cruda discer-
penda ;] manusque et pedes amputabant, irato animo.

Hi quidem deinde ut sibi abluerant manusque pedesque ,
ad Ulyssem in-domum ivere ; perfectum-erat autem opus.

Atque hic alloquebatur dilectam nutricem Eurycleam :

Affer thus, anus, malorum medelam, afferque mihi ignem,
ut suffiam domum ; tu autem Penelopen
venire huc jube, cum famulis mulieribus :
omnes vero hortare ancillas per domum, ut-veniant.

Eum vero rursus alloquebatur dilecta nutrix Euryclea :

certe jam hæc, fili mi, apposite dixisti ;
sed age, tibi lænamque tunicamque vestimenta afferam :
neve hoc-modo pannis tectus latos humeros
sta in ædibus ; indignum vero hoc foret.

Eam autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
ignis nunc mihi omnium-primum in ædibus fiat.

Sic dixit : neque inobsequens-fuit cara nutrix Euryclea ;
attulit vero ignem et thus : at Ulysses
bene suffivit ædes et domum et aulam.

Anus autem inde ascendit per ædes pulcras Ulyssis ,
nuntiatura mulieribus, et hortatura ut-venirent :

illæ vero iverunt ex domo, facem in manibus tenentes.

Hæque inde circumfundebantur et salutabant Ulyssem ,
et osculabantur ei amplectentes caputque et humeros
manusque prensantes ; illum autem dulce desiderium cepit
fletus et suspirii : cognoscebat vero animo cunctas.

ODYSSEÆ XXIII.

Ulysses a Penelope agnitus.

Anus vero in coenaculum ascendit exsultans ,

heræ dictura dilectum maritum intus esse :

genus autem firmiter-se-movebant, pedesque subsultabant :
stetit vero deinde super caput, et ipsam sermone allocuta-
est :] Surge, Penelope, cara filia, ut videas

oculis tuis, quæ desideras per-dies omnes :

venit Ulysses, et domum advenit, sero licet reversus.

Procos autem interfecit illustres, qui ipsi domum
contristabant et possessiones comedebant violenterque-tra-
ctabant filium.] Illam vero rursus allocuta-est prudens Pe-
nelope :] nutrix cara, insanam te dii reddiderunt, qui possunt

insipientem facere etiam eum qui vel prudentissimus sit ;
atque alias mentis-impotentem sapientiæ admoverunt :

qui te sane læserunt ; antea autem mente integra eras.

Cur me deludis, pertristem animum habentem,

hæc præter verum dicens, et ex somno me suscitās

- ἡδέος, ὅς μ' ἐπέδησε φίλα βλέφαρ' ἀμφικαλύψας;
οὐ γάρ πω τοιόνδε κατέδραθον, ἐξ οὗ Ὀδυσσεὺς
ῥήγ' ἐποφόμενος Κακοίλιον οὐκ ὀνομαστήν.
20 Ἄλλ' ἄγε νῦν κατὰβηθι καὶ ἄψ' ἔρχεο μέγαρόνδε.
Εἰ γάρ τις μ' ἄλλη γε γυναικῶν, αἵ μοι ἔσιν,
ταῦτ' ἐλθοῦσ' ἤγγειλε καὶ ἐξ ὕψου ἀνέγειρεν,
τῷ κε τάχα στυγερώς μιν ἐγὼν ἀπέπειμ' ἀνέσθαι
αὐτὶς ἔσω μέγαρον· σὲ δὲ τοῦτό γε γῆρας ὀνήσει.
- 25 Ἦν δ' αὖτε προσέειπε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια·
οὔτι σε λωθεύω, τέκνον φίλον· ἀλλ' ἐτυμόν τοι
ἦλθ' Ὀδυσσεὺς καὶ οἶκον ἰκάνεται, ὡς ἀγορεύω,
ὁ ξείνος, τὸν πάντες ἀτίμων ἐν μεγάροισιν.
Τηλέμαχος δ' ἄρα μιν πάλαι ᾔδειεν ἔνδον ἑόντα,
30 ἀλλὰ σαοφροσύνησι νοήματα πατρὸς ἔκλυθεν,
ὅφρ' ἀνδρῶν τίσαιτο βίην ὑπερηνορέοντων.
Ὡς ἔφαθ'· ἡ δ' ἐχάρη καὶ ἀπὸ λέκτροιο θοροῦσα
γρήϊ περιπλέχθη, βλεφάρων δ' ἀπὸ δακρύων ἤκεν·
καὶ μιν φωνήσας' ἔπεια πτερόεντα προσηύδα·
- 35 Εἰδ', ἄγε δῆ μοι, μαῖα φίλη, νημερτές ἐνισπε,
εἰ ἑτεὸν δὴ οἶκον ἰκάνεται, ὡς ἀγορεύεις,
ὅπως δὴ μνηστῆρσιν ἀναϊόεσι χεῖρας ἐφῆκεν,
μοῦνος ἔων, οἱ δ' αἰὲν ἀολλέες ἔνδον ἔμεινον.
Ἦν δ' αὖτε προσέειπε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια·
40 οὐκ ἶδον, οὐ πυθόμην, ἀλλὰ στόνον οἷον ἀκούον
κτεινομένων· ἡμεῖς δὲ μυρῶ θαλάμῳ ἐπύθκτων
ἡμεθ' ἀτυζόμεναι, σάνιδες δ' ἔχον εὖ ἀραρυῖαι·
πρὶν γ' ὅτε δῆ με σὸς υἱὸς ἀπὸ μεγάρου κἀλεσσειν
Τηλέμαχος· τὸν γάρ βα πατὴρ προέηκε καλέσσαι.
- 45 Εὐρὼν ἔπειτ' Ὀδυσῆα μετὰ κταμένοιισιν νέκυσιν
ἑσταόθ'· οἱ δὲ μιν ἀμφὶ κραταίπεδον οὐδ' ἔχοντες
κείατ' ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰδοῦσά κε θυμὸν ἰάνυθς.
[αἰμακτὶ καὶ λύθρῳ πεπταλαγμένον ὥστε λέοντα.]
Νῦν δ' οἱ μέν δὴ πάντες ἐπ' αὐλείῃσι θύρῃσιν
50 ἀθροοί· αὐτὰρ δὲ δῶμα θειοῦται περικαλλές,
πῦρ μέγα κειάμενος· σὲ δὲ με προέηκε καλέσσαι.
Ἄλλ' ἔπει, ὅφρα σφῶιν εὐφροσύνης ἐπιβῆτον
ἀμφοτέρω φίλον ἦτορ, ἐπαὶ κακὰ πολλὰ πέποσθε.
Νῦν δ' ἤδη τὸδε μακρὸν ἐέλδωρ ἐκτετέλεσται·
55 ἦλθε μὲν αὐτὸς ζωὸς ἐρέστιος, εὐρε δὲ καὶ σὲ
καὶ παῖδ' ἐν μεγάροισι· κακῶς δ' οἵπερ μιν ἔρεζον
μνηστῆρες, τοὺς πάντας ἐτίσατο ᾧ ἐνὶ οἴκῳ.
- Ἦν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
μαῖα φίλη, μήπω μέγ' ἐπεύχεο καρχαλώσα.
60 Οἶσθα γάρ, ὥς κ' ἀσπαστὸς ἐνὶ μεγάροισι φανείη
πᾶσι, μάλιστα δ' ἐμοὶ τε καὶ υἱέϊ, τὸν τεκόμεσθα·
ἀλλ' οὐκ ἔσθ' ὅδε μῦθος ἐτήτυμος, ὡς ἀγορεύεις·
ἀλλὰ τίς θανάτῳ κτεῖνε μνηστῆρας ἄναους,
ὑβρίν ἀγασσάμενος θυμαλγέα καὶ κακὰ ἔργα.
- 65 Οὐτίνα γάρ τίεσκον ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,
οὐ κακὸν οὐδὲ μὲν ἐσθλόν, ὅτις σφέας εἰσαφίκοιτο·
τῷ δ' ἐτασθαλίας ἔπαθον κακόν· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
ᾤλεσε τηλοῦ νόστον Ἀχαιῶδες, ᾤλετο δ' αὐτός.
Ἦν δ' ἡμέτεβ' ἔπειτα φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια·
70 τέκνον ἐμὸν, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων·

dulci, qui mihi vinxerat caras palpebras complexus?
nondum enim taliter dormivi, ex quo Ulysses
ivit visurus malum-Ilium non nominandum.
Sed age nunc descende, et retro vade in-domum.
Si qua enim mihi alia mulierum, quæ mihi sunt,
hæc veniens nuntiasset et ex sommo me auscitasset,
ideo cito graviter ipsam ego dimissem ut-iret
rursus intra aedes : te vero in-hoc quidem senectus iurabit.
Hanc autem rursus allocuta-est dilecta nutrix Euryclea :

nequaquam te deludo, filia cara : sed vere tibi
venit Ulysses, et domum advenit, sicut dico ;
ille hospes, quem omnes ignominia-afficiebant in aedibus.
Telemachus vero illum dudum noverat intus esse,
sed per-prudentiam consilia patris occultarat,
ut virorum ulcisceretur violentiam superborum.

Sic dixit : illa autem gavis-a-est, et a lecto exsilieus
anum complexa-est ; a-palpebris vero lacrimam demisit ;
et ipsam compellans verbis alatis allocuta-est :
Eia age jam mihi, nutrix dilecta, verum dic,
si vere jam domum venit, ut dicis,
quomodo demum procis impudentibus manus intulerit,
solus quum-esset : hi vero semper frequentes intus manebant.

Illam autem rursus allocuta-est dilecta nutrix Euryclea :
non vidi, non didici, sed gemitum solum audiebam
eorum-qui-interficiebantur : nos vero in-recessu thalamos
bene-structorum] sedebamus turbatæ ; foresque continebant
nos bene-aptæ.] prius quidem quam tandem me tuus filius
e domo vocaret] Telemachus : hunc enim pater emisera-
taturum.] Inveni dein Ulyssem inter cæsa cadavera
stantem ; illi vero circa ipsum solidum-pavimentum tenentes,
jacebant super alios-alii : videns tu animo exhilarata-fuisses.
[sanguine et cruore sedatum, tanquam leonem.]
Nunchi quidem jam omnes jacent ad atrienses fores
conferti : at ille domum suffit perpulcram,
igne magno accenso : te vero me emisit ut-vocarem.
Sed sequere, ut volbismet lætitiæ immittatis
ambo carum cor, quoniam mala multa passi-estis.
Nunc vero jam hoc longum desiderium perfectum-est :
venit quidem ipse vivus ad-focum, invenit autem et te
et filium in aedibus ; mala vero qui ei faciebant
proci, hos omnes ultus-est sua in domo.

Hanc autem rursus allocuta-est prudens Penelope :
nutrix dilecta, nondum magnopere gloriare exsultans.
Nosti enim quod gratus in domo appareret
omnibus, maxime vero mihi-que et filio, quem genuimus :
sed non est hic sermo verus, sicut dicis :
sed aliquis immortalium interfecit procos illustres,
injuriam eorum indignatus acerbam et mala opera.
Neminem enim honorabant terrestrium hominum,
non malum, nec bonum quidem, quicumque ad-ipsos perve-
nisset :] ideo ob iniquitates passi-sunt malum : at Ulysses
perdidit reditum longe ab-Achaia, perieritque ipse.

Ei autem respondit deinde dilecta nutrix Euryclea :
filia mea, quale tibi verbum fugit ex septo dentium !

ἢ πόσιν, ἔνδον ἔοντα παρ' ἐσχάρῃ, οὔ ποτ' ἐφρηθα
οἶκαδ' ἐλεύσεσθαι· θυμὸς δέ τοι αἰὲν ἄπιστος.
Ἄλλ' ἄγε τοι καὶ σῆμα ἀριφραδὲς ἄλλο τι εἶπω,
οὐλήν, τήν ποτέ μιν σὺς ἤλασε λευκῷ ὀδόντι·
75 τὴν ἀπονίζουσα φρασάμην· ἔθελον δέ σοι αὐτῇ
εἰπέμεν· ἀλλά με κείνος ἑλὼν ἐπὶ μάστχα χερσὶν
οὐκ ἔα εἰπέμεναι, πολυῖδρεῖσι νόοιο.
Ἄλλ' ἔπευ· αὐτὰρ ἐγὼν ἐμέθεν περιδῶσομαι αὐτῆς,
αἶ κέν σ' ἐξαπάφω, κτεῖναι μ' οἰκτίστω δλέθρῳ.
80 Ἦν δ' ἡμεῖβετ' ἔπειτα περίφρων Πηνελόπεια·
μαῖα φίλη, χαλεπὸν σε θεῶν αἰγιονέων
δῆνεα εἰρυσθαι, μάλα περ πολυῖδριν εἴουσιν.
Ἄλλ' ἐμπης ἴομεν μετὰ παιδ' ἐμὸν, ὅρα ἰδῶμαι
ἄνδρας μνηστῆρας τεθνηότας, ἧδ' ὅς ἐπεφρην.
85 Ὡς φαιμένη κατέβαιν' ὑπερώϊα· πολλὰ δέ οἱ κῆρ
ῶρμαιν', ἢ ἀπάνευθε φίλον πόσιν ἐξερεῖναι
ἢ παρστώσα κύσειε κάρη καὶ χεῖρε λαβοῦσα.
Ἦ δ' ἔπει εἰς ἡλθεν καὶ ὑπέρβη λαῖνον οὐδόν,
ἔζετ' ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐναντίον ἐν πυρὸς αὐγῇ,
90 τοίχου τοῦ ἐτέρου· ὃ δ' ἄρα πρὸς κίονα μακρὴν
ἤστο κάτω δρόων, ποτιδέγμενος, εἰ τί μιν εἴποι
ἰφθίμη παράκοιτις, ἔπει ἰδεν ὀφθαλμοῖσιν.
Ἦ δ' ἄνεω δὴν ἤστο, τάφος δέ οἱ ἦτορ ἔκτανεν·
ὄψει δ' ἄλλοτε μὲν μιν ἐνωπαδίως ἐξέδισκεν,
95 ἄλλοτε δ' ἀγνώσασκε, κακὰ χροὶ εἴματ' ἔχοντα.
Τηλέμαχος δ' ἐνένιπτεν ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
Μῆτερ ἐμὴ, δύςμητερ, ἀπηνέα θυμὸν ἔχουσα,
τίφθ' οὕτω πατρός νοσφίζεαι, οὐδέ παρ' αὐτόν
ἐξομένη μύθοισιν ἀνείρειαι οὐδὲ μεταλλάξ;
100 οὐ μὲν κ' ἄλλη γ' ὧδε γυνὴ τετλήσῃ θυμῷ
ἄνδρὸς ἀφισταίῃ, ὅς οἱ κακὰ πολλὰ μογήσας
ἔλθοι ἐεικοστῷ ἔτει ἐς πατρίδα γαίαν·
σοὶ δ' αἰεὶ κραδίη στερεωτέρη ἐστὶ λίθοιο.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
105 τέκνον ἐμὸν, θυμὸς μοι ἐνὶ στήθεσσι τέθιπεν·
οὐδέ τι προσφάσθαι δύναμαι ἔπος οὐδ' ἐρέεσθαι
οὐδ' εἰς ὧπα ἰδέσθαι ἐναντίον· εἰ δ' ἔτεόν δὴ
ἔστ' Ὀδυσσεὺς καὶ οἶκον ἰκάνεται, ἥ μάλα νῶϊ
γνωσόμεθ' ἀλλήλων καὶ λῶϊον· ἔστι γὰρ ἡμῖν
110 σήμαθ', ἃ ἂθ' καὶ νῶϊ κεκρυμμένα ἴδμεν ἀπ' ἄλλων.
Ὡς φάτο· μεῖδυσεν δὲ πολύτλας διὸς Ὀδυσσεύς,
αἶψα δὲ Τηλέμαχον ἔπεα περὸντα προσήδα·
Τηλέμαχ', ἦτοι μητέρ' ἐνὶ μεγάροισιν ἔασον
πειράζειν ἐμέθεν· τάχα δὲ φράσεται καὶ ἀρείων.
115 Νῦν δ' ὅττι ῥηπῶ, κακὰ δὲ χροὶ εἴματα εἰμαι,
τοῦνεκ' ἀτιμάζει· με καὶ οὕτω φησὶ τὸν εἶναι.
Ἡμεῖς δὲ φρασόμεθ', ὅπως ὅχ' ἀρίστα γένηται.
Καὶ γάρ τίς θ' ἓνα φῶτα κατακτείνας ἐνὶ δήμῳ,
ᾧ μὴ πολλοὶ ἔωσιν ἀοσητῆρες ὀπίσσω,
120 φεύγει, πηούς τε πολυτῶν καὶ πατρίδα γαίαν·
ἡμεῖς δ' ἔρμα πολλὸς ἀπέκταμεν, οἱ μὲν' ἀρίστοι
κούρων εἰν Ἰθάκῃ· τάδε σε φράζεσθαι ἄνωγα.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤρδα·
αὐτὸς ταῦτα γε λεῦσσε, πάτερ φίλε· σὴν γὰρ ἄριστην

quæ maritum, intus dum-est apud focum, nunquam dicis
domum esse-venturum : animus vero tibi semper incredulus.
Sed age tibi et signum manifestum aliud quoddam dicam,
cicatricem, quam olim ei aper infixit albo dente :
hanc *eum* abluens agnovi ; volebam autem tibi ipsi
dicere : sed me ille prehensam ad os manibus,
non sinebat dicere, per-sollertiam mentis.
Sed sequere ; atque ego me oppignerabo ipsam,
si te decipiam, ut-interficias me miserrima morte.

Huic autem respondit deinde prudens Penelope :
nutrix cara, difficile est te deorum sempiternorum
consilia cavere, valde licet multarum-rerum-scientem.
Sed omnino eamus ad filium meum, ut videam
viros procos mortuos, atque *eum* qui interfecit eos.

Sic locuta, descendebat e-conaculo : multa vero ei cor
agitabat, utrum seorsum dilectum maritum interrogaret,
an astans oscularetur caput et manus prehensas.
Illa vero postquam ingressa-est, et transiit lapideum limen,
sedebat deinde Ulyssi ex-adverso, in ignis splendore,
ad-parietem alterum : ille autem ad columnam longam
sedebat deorsum tuens, exspectans, si quid sibi diceret
eximia uxor, postquam vidit oculis.

Hæc vero tacita diu sedit, stupor vero ei cor invasit :
obtutu autem aliquando quidem eum in-oculos aspectabat,
aliquando vero identidem-non-agnoscebat, mala corpore
vestimenta habentem.] Telemachus autem *eam* increpabat,
verbumque dixit et elocutus-est :] mater mea, mala-mater,
immitem animum habens,] cur sic a-patre separaris, neque
propter ipsum] sedens, verbis percontaris neque interrogas?
Haud quidem alia utique sic mulier obfirmato animo
a-viro absisteret, qui ei mala multa perpessus
venisset vigesimo anno in patriam terram :
tibi vero semper cor durius est lapide.

Illum autem rursus allocuta-est prudens Penelope :
fili mi, animus mihi in pectoribus stupet :
neque aliquod proloqui possum verbum *ad eum*, neque in-
terrogare,] neque in vultum intueri coram. Si autem revera
demum] est Ulysses, et domum venit, certe omnino nos
cognoscemus alter-alterum et melius : sunt enim nobis
signa, quæ jam et nos abscondita scimus ab aliis.

Sic dixit : subrisit vero audens divinus Ulysses,
statimque Telemachum verbis alatis allocutus-est :

Telemache, sane matrem in ædibus sine
tentare me ; cito autem cognoscet etiam melius.
Nunc vero, quia sordeo, malaque corpore vestimenta indu-
tus-sum,] ideo despiciatui-habet me, et nondum putat ipsum
esse.] Nos vero consultemus, quo-pacto quam optime fiat.
Etenim aliquis, *etiam* unum virum ubi-interfecit in populo,
qui non multi sint adjutores pone,
fugit, cognatisque relictis et patria terra :
nos autem columen urbis interfecimus, qui longe optimi *erant*
juvenum in Ithaca ; ideo te consultare jubeo.

Hunc vero rursus Telemachus prudens contra affatus-est :
ipse hæc sane videas, pater dilecte ; tuum enim optimum

125 μῆτιν ἐπ' ἀνθρώπους φάσ' ἔμμεναι, οὐδέ κε τίς τοι
ἄλλος ἀνὴρ ἐρίσειε καταθνητῶν ἀνθρώπων.
[Ἡμεῖς δ' ἔμμεμαυτέας ἄμ' ἐφόμεθ', οὐδέ τί φημι
ἀλκῆς δευῆσθαι, ὅση δύναμις γε πάρεστιν.]

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
130 τοιγὰρ ἐγὼν ἐρέω, ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα. [σεύς·
Πρῶτα μὲν ἄρ λούσασθε καὶ ἀμφιέσασθε χιτῶνας,
δμῶας δ' ἐν μεγάροισιν ἀνώγετε εἵμαθ' ἐλέσθαι·
αὐτὰρ θεὸς αἰοὶδὸς ἔχων φόρμιγγα λίγειαν
ἡμῖν ἡγείσθω φιλοπαίγμονος ὄρχηθμοῖο,
135 ὥς κέν τις φαίη γάμον ἔμμεναι, ἐκτὸς ἀκούων,
ἢ ἂν ὁδὸν στείχων, ἢ οἱ περιναϊεταόουσιν·
μὴ πρόσθε κλέος εὐρύ φόνου κατὰ ἄστυ γένηται
ἀνδρῶν μνηστῆρων, πρίν γ' ἡμέας ἐλθέμεν ἔξω
ἄγρῳ ἐς ἡμέτερον πολυδένδρεον· ἔνθα δ' ἐπειτα
140 φρασσόμεθ', ὅττι κε κέρδος Ὀλύμπιος ἐγγυαλίξῃ.
Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλ' ἀνὴρ κλῦν ἦδ' ἐπίθοντο.

Πρῶτα μὲν οὖν λούσαντο καὶ ἀμφιέσαντο χιτῶνας·
δπλισθεν δὲ γυναῖκες· ὁ δ' εἴλετο θεὸς αἰοὶδὸς
φόρμιγγα γλαφυρήν, ἐν δὲ σφισιν ἤμερον ὥρσεν
145 μολπῆς τε γλυκερῆς καὶ ἀμύμονος ὄρχηθμοῖο.
Τοῖσιν δὲ μέγα δῶμα περιστεναγίζετο ποσσὶν
ἀνδρῶν παιζόντων καλλιζώνων τε γυναικῶν.
Ὡς δὲ τις εἶπεσκε, δόμων ἔκτοσθεν ἀκούων·

Ἡ μάλα δὴ τις ἐγήμε πολυμνήστην βασιλείαν·
150 σχετλίη, οὐδ' ἔτλη πόσιος οὗ κουριδίοιο
εἶρυσθαι μέγα δῶμα διαμπερές, ἕως ἴκοιτο.

Ὡς ἄρα τις εἶπεσκε· τὰ δ' οὐκ ἴσαν, ὥς ἐτέτυκτο.
Αὐτὰρ Ὀδυσσῆα μεγάλητορα φῖ ἐνὶ οἴκῳ
Εὐρυνόμη ταμὴν λούσεν καὶ χρίσεν ἑλαίῳ·
155 ἀμφὶ δέ μιν φᾶρος καλὸν βάλεν ἠδὲ χιτῶνα·
αὐτὰρ καὶ κεφαλῆς χεῦεν πολλὴ κάλλος Ἀθήνη
μελίζονά τ' εἰσιδέειν καὶ πάσσονα· καὶ δὲ κάρητος
οὐλας ἦκε κόμας, βακινθίνῳ ἄνθει ὁμοίας.
Ὡς δ' ὅτε τις χρυσὸν περιχέυεται ἀργύρῳ ἀνὴρ
160 ἰδρὶς, δὴ Ἡφαιστος δέδαιεν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη
τέχνην παντοίην, χαρίεντα δὲ ἔργα τελεῖει·
ὥς μὲν τῷ περίχευε χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὤμοις.
Ἐκ δ' ἀσαμίνθου βῆ, δέμας ἀθανάτοισιν ὁμοῖος·
ἅψ δ' αὖτις κατ' ἄρ' ἔζετ' ἐπὶ θρόνῳ, ἐνθεν ἀνέστη,

165 ἀντίον ἥς ἀλόχου, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
Δαιμονίη, περὶ σοί γε γυναικῶν θηλυτεράων
κῆρ ἀτέραμον ἔθηκαν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες·
οὐ μὲν κ' ἄλλη γ' ὧδε γυνὴ τετληότι θυμῷ
ἀνδρὸς ἀφροσταίῃ, ὅς οἱ κακὰ πολλὰ μογῆσας
170 ἔλθοι εἰκοστῷ ἔτει ἐς πατρίδα γαίαν.

Ἄλλ' ἄγε μοι, μαῖα, στόρεσον λέχος, ὅρα καὶ αὐτὸς
λέξομαι· ἡ γὰρ τῇ γε σιδήρεος ἔνδ' φρεσὶ θυμός.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
δαιμόνι', οὐτ' ἄρ τι μεγαλίζομαι οὐτ' ἀθερίζω
175 οὔτε λίην ἀγαμαι· μάλα δ' εὖ οἶδ', ὅς τις ἐξ ἡς,
ἐξ Ἰθάκης ἐπὶ νηὸς ἰὼν δολιχῆρέμμοιο.
Ἄλλ' ἄγε οἱ στόρεσον πυκινὸν λέχος, Εὐρύκλεια,
ἐκτὸς εὐσταθέος θαλάμου, τόν β' αὐτὸς ἐποίει·

consilium in hominibus dicunt esse, nec quisquam tecum
alius vir contenderit mortaliū hominū.

[Nos vero alacres una sequemur; neque omnino puto me
fortitudine defecturum, quanta vis quidem adsit.]

Illum autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses:
etenim ego dicam, ut mihi videtur esse optimum.

Primum quidem lavamini, et induimini tunicas,
famulasque in ædibus jubete vestimenta sibi sumere:
ac divinus cantor, habens citharam argutam,
nobis præeat ludicram saltationem,
ut aliquis putet nuptias esse, extra audiens,
vel per viam vadens, vel ex iis qui circum-habitant:
ne prius fama lata cædis per urbem fiat
virovum procorum, quam nos iverimus extra
agrum in nostrum arboribus-abundantem; illic vero postea
consultabimus, quicquid utile Olympiis præbuerit.

Sic dixit: illi autem ei omnino auscultaunt ac paruerunt.
Primum igitur lavarunt-se, et induerunt-sibi tunicas:
ornatae sunt autem mulieres: ac sumsit divinus cantor
citharam cavam, ipsisque desiderium concitavit
cantusque dulcis, et eximiae saltationis.

His vero magna domus personabat pedibus
virovum ludentium, pulcraque-cinctarum mulierum.
Sic autem aliquis dicebat, hæc extra ædes audiens:

Certe omnino jam aliquis duxit multum-ambitam reginam:
improba, nec sustinuit mariti sui, cui-virgo-nupsit,
servare magnam domum perpetuo, donec venisset.

Sic aliquis dicebat; hæc autem non noverunt, quomodo
facta-erant.] At Ulyssem magnanimum sua in domo
Eurynome oconomia lavit et unxit oleo;

circumque ipsum pallium jecit et tunicam:
atque capiti affudit multam pulcritudinem Minerva,
majoremque aspectu fecit et crassiorem; capite autem
crispas demisit comas, hyacinthino flori similes.
Sicut autem quando aliquis aurum circumfundit argento vir-
peritus, quem Vulcanus docuerit et Pallas Minerva
artem omnigenam, pulcra vero opera is perficit:
sic quidem huic circumfudit gratiam capitique et humeris.
E balneo vero is egressus est, corpore immortalibus similis:
iterum autem deinde resedit in solio, unde surrexerat,
ex-adverso suæ uxori, et ipsam sermone allocutus est:

Mirifica, tibi quidem præ mulieribus feminis
cor durissimum fecerunt Olympias domos habentes:
haud quidem alia sic mulier obfirmato animo
a-viro absisteret, qui ei mala multa perpessus
venisset vigesimo anno in patriam terram.
Sed age mihi, nutrix, tamen lectum, ut etiam solus
decumbam: profecto enim huic ferreus in præcordiis animas

Illum autem rursus allocuta est prudens Penelope:
mirifice, nec sane magnopere-me-elfero, nec nihili-habeo,
neque admodum admiror; perquam autem bene novi, qualis
eras,] ex Ithaca in navi proficiscens longis-remis-instructa.
Sed age ei sterne densum lectum, Euryclea,
extra bene-fundatum thalamum, quem ipse fecit:

80 **ἔνθα** οἱ ἐκθεΐσαι πυκινὸν λέχος, ἐμβάλετ' εὐνήν,
καὶ μοι χλαίνας καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα.

Ἦ δ' ἔφη, πόσιος πειρωμένη· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
δ' ὅθ' ἡσας ἀλογον προσεφώνεε, κέδν' εἰδυῖαν·

Ἦ γυναι, ἥ μάλα τοῦτο ἔπος θυμαλγὲς ἔειπες·
τίς δέ μοι ἄλλοσε θῆκε λέχος; γαλεπὸν δέ κεν εἴη
καὶ μάλ' ἐπισταμένῳ, ὅτε μὴ θεὸς αὐτὸς ἐπελθὼν
245 **ἔ**τιδ' ἰδίως ἐθέλων θεῇ ἄλλῃ ἐνὶ χώρῃ·
ἀνδρῶν δ' οὐ κέν τις ζωὸς βροτὸς οὐδὲ μάλ' ἥβῳιν,
ρεῖτα μετοχλίσσειεν· ἐπεὶ μέγα σῆμα τέτυκται
ἐν λέχει ἀσκητῶν· τὸ δ' ἐγὼ κάμον οὐδὲ τις ἄλλος.

Θάμνος ἔφυ τανύφυλλος ἐλαίης ἔρκεος ἐντὸς,
ἀκμηνὸς, θαλέθων· πάχετος δ' ἦν ἥτε κίων.
Τῷ δ' ἐγὼ ἀμφιβάλων θάλαμον, δέμον, ὅφρ' ἐτέλεσσα
πυκνήσιν λιθάδεσαι, καὶ εὖ καθύπερθεν ἔρεψα·
κολλητὰς δ' ἐπέθηκα θύρας, πυκνῶς ἀραρυίας.

195 **Κ**αὶ τότ' ἔπειτ' ἀπέκοφα κόμην τανυφύλλῳ ἐλαίῃ·
κορμὸν δ' ἐκ ῥίζης προταμῶν ἀμφίεσσα χαλκῷ
εὖ καὶ ἐπισταμένους καὶ ἐπὶ στάθμην ἴθυνα,
ἔρμιν' ἀσκήσας· τέτρηνα δὲ πάντα τερέτρω.

Ἐκ δὲ τοῦ ἀρχόμενος λέχος ἔξεον, ὅφρ' ἐτέλεσσα,
200 **δ**αιδάλλων χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἡδ' ἐλέφαντι·
ἐκ δ' ἐτάνυσσα ἱμάντα βοὸς, φοῖνικι φαεινόν.
Οὕτω τοι τότε σῆμα πιφαύσκομαι· οὐδέ τι οἶδα.
εἴ μοι ἐτ' ἐμπεδὸν ἔστι, γυναι, λέχος, ἥ τις ἡδὴ
ἀνδρῶν ἄλλοσε θῆκε, ταμῶν ὑπο πυθμέν' ἐλαίης.

205 **Ἦ** σφάτο· τῆς δ' αὐτοῦ λῦτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ,
σῆματ' ἀναγνώσης, τὰ οἱ ἐμπεδα πέφραδ' Ὀδυσσεύς·
δακρύσασα δ' ἔπειτ' ἰδὺς δράμεν, ἀμφὶ δὲ χεῖρας
ζειρεῖ βάλλ' Ὀδυσσῆι κάρη δ' ἔκυσ' ἡδὲ προσνύδα·

Μή μοι, Ὀδυσσεῦ, σκύζευ, ἐπεὶ τὰ περ ἄλλα μά-
210 **ν**θρώπων πένπυσσ' θεοὶ δ' ὤπαζον διζύν, [λίστα
οἱ νῶϊν ἀγάσαντο παρ' ἀλλήλοισι μένοντε
ῥέως ταρπηταὶ καὶ γήραος οὐδὸν ἰκέσθαι.

Αὐτὰρ μὴ νῦν μοι τόδε χῶεο μὴδὲ νεμέσσα,
οὐνεκά σ' οὐ τὸ πρῶτον, ἐπεὶ ἴδον, ὧδ' ἀγάπησα.

215 **Α**ἰεὶ γάρ μοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φιλοισιν
ἔρρίγει, μή τις με βροτῶν ἀπάφοιτ' ἐπέεσσιν
ἐλθὼν· πολλοὶ γὰρ κακὰ κέρδεα βουλεύουσιν.
Οὐδέ κεν Ἀργεῖη Ἑλένη, Διὸς ἐκγεγαυῖα,

ἀνδρὶ παρ' ἄλλοδαπῷ ἐμίγη φιλότῃ καὶ εὐνῇ,
220 **εἰ** ἡδὴ, δ' μιν αὖτις Ἀρήϊοι υἱὲς Ἀχαιῶν
ἀξέμεναι οἰκόνδε φίλην ἐς πατρίδ' ἐμελλον.

Τὴν δ' ἦτοι βέξαι θεὸς ὠροῖεν ἔργον αἰεκές·
τὴν δ' ἄτην οὐ πρόσθεν ἐγὼ ἐγκάθετο θυμῷ
λυγρὴν, ἐξ ἧς πρῶτα καὶ ἡμέας ἔκετο πένθος.

225 **Ν**ῦν δ', ἐπεὶ ἡδὴ σῆματ' ἀριφραδέα κατελεξας
εὐνῆς ἡμετέρης, ἦν οὐ βροτὸς ἄλλος ὀπώπει,
ἀλλ' οἶοι, σὺ τ' ἐγὼ τε καὶ ἀμφίπολος μία μούνη,
Ἄκτορις, ἦν μοι δῶκε πατὴρ ἐτι δεῦρο κίουση,
ἡ νῶϊν εἰρυντο θύρας πυκινῷ θαλάμοιο,

230 **π**είθεις δὴ μευ θυμὸν, ἀπηγέα περ μάλ' ὄντα.

Ἦ σφάτο· τῷ δ' ἐτι μελλόν ὅφ' ἡμερον ὥρεται γόοιο·
κλαίει δ' ἔχων ἀλογον θυμαρῆα, κέδν' εἰδυῖαν.

illic ei, elato denso lecto, injicite stragula,
pelles et lœnas et vestes-stragulas splendidas.

Sic igitur dixit, maritum tentans; at Ulysses
indignatus uxorem alloquebatur, honesta scientem :

O mulier, profecto valde hoc verbum acerbum dixisti :
quis vero mihi alibi posuit lectum? difficile vero esset
etiam valde scienti, nisi quando deus ipse aggressus
facile volens poneret alio in loco :

viorum autem haud quisquam vivus mortalis ne valde qui-
dem pubescens,] facile amoliretur; nam magnum signum fa-
ctum-est] in lecto elaborato : eum autem ego feci, nec quis-
quam alius. Arbor erat patulis-frondibus olivæ intra septum,
vigens, florescens : crassitudine vero erat tanquam columna.
Ei autem ego circumdatum thalamum struxi, donec perfecti
densis lapidibus, et bene desuper texti ;
conglutinatascque imposui fores, firmiter aptatas.

Et tum deinde abscondi comam patulis-frondibus olivæ ;
truncum vero a radice usque prociissum circumdolari a re
bene et scite, et ad perpendiculum exegi,
fulcro elaborato ; terebravique omnia terebra.

Ah hoc autem incipiens lectum poliebam, donec perfecti,
varie-ornans auroque et argento et ebore :
inde vero extendi pellem bovis, purpura splendidam.

Sic tibi hoc signum dico ; neque omnino scio,
si mihi adhuc incolumis sit, mulier, lectus, an aliquis jam
viorum alibi posuerit, succiso fundo olivæ.

Sic dixit : illius vero ibidem soluta-sunt genua et carum cor,
signa agnoscentis, quæ ei accurata dixerat Ulysses :
lacrimis-fusus autem deinde recta cucurrit, ac manus circa
collum jaciebat Ulyssi ; caput vero osculata-est et affabatur :

Ne mihi, Ulysse, irascere, quoniam in-alii quidem rebus
maxime] hominum prudens-eras; dii autem dabant ærumnam,
οἱ nobis inviderunt apud nos-invicem manentes
pubertate fruitos-esse, et senectutis limen attigisse.

At ne nunc mihi ob-hoc irascere, neu indignare,
quod te non primum, postquam vidi, sic amplexa-sum.

Semper enim mihi animus in pectoribus caris
horruit, ne-quis me hominum deciperet verbis
huc profectus; multi enim malas astutias cogitant.

Neque Argiva Helena, Jove enata,
viro cum alieno mixta-fuisset amore et cubili,
si in-animo-habuisset, quod ipsam iterum Mavortii filii Achi-
vorum] reducturi domum dilectam in patriam erant.

Eam autem profecto ad-patrandum deus instigavit opus indi-
gnum :] at noxam non ante in-suo deposuit (cognovit) animo
gravem, ex qua primum et ad-nos venit dolor.

Nunc vero, quandoquidem jam signa manifesta dixisti
lecti nostri, quem non mortalis alius viderat,
sed soli tuque egoque, et ancilla una sola
Actoris, quam mihi dedit pater olim luc proficiscenti,
quæ nobis custodiebat fores firmi thalami,
flectis tandem meum animum, durus licet valde sit.

Sic dixit; illique adhuc magis desiderium excitavit fletus :
stebat vero tenens uxorem animo-gratam, honesta scientem.

Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀσπασίους γῇ νηχομένοισι φανήη,
 ὦντε Ποσειδάων εὐεργέα νῆ' ἐνὶ πόντῳ
 235 βραίσῃ, ἐπειγομένην ἀνέμῳ καὶ κύματι πηγῶν·
 παῦροι δ' ἐξέφυγον πολιῆς ἄλδος ἡπειρόνδε
 νηχόμενοι, πολλὰ δὲ περὶ χροῖ τέτροφεν ἄλμῃ·
 ἀσπασίοι δ' ἐπέβαν γαίης, κακότητα φυγόντες·
 ὥς ἄρα τῇ ἀσπαστὸς ἔην πόσις εἰςορώσῃ·
 240 δειρῆς δ' οὐπω πάμπαν ἀρίστο πῆγχε λευκῷ.
 Καὶ νύ κ' ὀδυρομένοισι φάνη βοδοδάκτυλος Ἥως,
 εἰ μὴ ἄρ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 Νύκτα μὲν ἐν περάτῃ δολιχὴν σθένει, Ἡῷ δ' αὖτε
 ῥύσας ἐπ' Ὀκεανῶν χρυσόθρονον, οὐδ' ἔα ἵππους
 245 ζεύγυσθ' ὠκύποδας, φάος ἀνθρώποισι φέροντας,
 Λάμπον καὶ Φαέθονθ', οἳ τ' Ἡῷ πῶλοι ἀγούσιν.
 Καὶ τότε ἄρ' ἦν ἄλοχον προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 ὦ γύναι, οὐ γάρ πω πάντων ἐπὶ πείρατ' ἀέθλων
 ἦλθομεν, ἀλλ' ἔτ' ὅπισθεν ἀμέτρητος πόνος ἔσται,
 250 πολλὸς καὶ χαλεπός, τὸν ἐμέ χρὴ πάντα τελέσσαι.
 Ὡς γάρ μοι ψυχὴ μαντεύσατο Τειρεσίαιο
 ἤματι τῷ, ὅτε δὴ κατέβην δόμον Ἄϊδος εἰσω,
 νόστον ἐταίροισιν διζήμενος ἡδ' ἐμὸι αὐτῷ.
 Ἄλλ' ἔρχε, λέκτρονδ' ἵομεν, γύναι, ὄρα καὶ ἤδη
 255 ὕπνω ὑπο γλυκερῷ ταρπόμεθα κοιμηθέντες.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 εὐνὴ μὲν δὴ σοίγε τότ' ἔσσεται, δῆπότε θυμῷ
 σὺ ἐθέλης· ἐπεὶ ἄρ' σε θεοὶ ποίησαν ἱεσθαι
 οἶκον εὐκτίμενον καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαίαν.
 260 Ἄλλ' ἐπεὶ ἐγράσθης, καὶ τοι θεὸς ἐμβαλε θυμῷ,
 εἰπ' ἄγε μοι τὸν ἀέθλον· ἐπεὶ καὶ ὅπισθεν, οἶω,
 πεύσομαι· αὐτίκα δ' ἐστὶ δαήμεναι οὔτι χέρειον· [σεύς·
 Τὴν δ' ἀπαιμιβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 δαιμονίη, τί τ' ἄρ' αὖ με μάλ' ὀτρύνουσα κελεύεις
 265 ἐπιέμεν; αὐτὰρ ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ἐπικεύσω·
 Οὐ μὲν τοι θυμὸς κεχαρήσεται· οὐδὲ γὰρ αὐτὸς
 χαίρων ἐπεὶ μάλα πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἄστε' ἄνωγεν
 εἰλθεῖν, ἐν χεῖρεσσιν ἔχοντ'· εὐῆρες ἔρετμον,
 εἰσέκε τοὺς ἀφίκωμαι, οἳ οὐκ ἴσασιν θάλασσαν
 270 ἄνδρες, οὐδέ θ' ἄλῃσι μεμιγμένον εἶδαρ ἔδουσιν·
 οὐδ' ἄρα τοίγ' ἴσασιν νέας φοινικοπαρήους
 οὐδ' εὐῆρε' ἔρετμὰ, τάτε πτερὰ νηυσὶ πέλονται.
 Σῆμα δέ μοι τόδ' ἔειπεν ἀριφαδὲς, οὐδέ σε κεύσω·
 δῆπότε κεν δὴ μοι ζυμβλημένος ἄλλος ὁδότης
 275 φῆη ἀθηρηλοῖγόν ἔχειν ἀνὰ φαίδιμῳ ὦμῳ,
 καὶ τότε μ' ἐν γαίῃ πῆξαντ' ἐκέλευεν ἔρετμον,
 ἔρξανθ' ἱερὰ καλὰ Ποσειδάωνι ἄνακτι,
 ἀρνεῖον ταῦρόν τε σῶν τ' ἐπιβήτορα κάπρον,
 οἰκαδ' ἀποστείλγειν ἔρδειν θ' ἱερὰς ἐκχτόμβας
 280 ἀθανάτοισι θεοῖσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὴν ἔχουσιν,
 πᾶσι μάλ' ἐξέλης· θάνατος δέ μοι ἐξ ἄλδος αὐτῷ
 ἀβληχρὸς μάλα τοῖος ἐλεύσεται, ὅς κ' ἐμὴν πέφνη
 γῆρα· ὑπο λιπαρῷ ἀρήμενον· ἀμφοὶ δὲ λαοὶ
 ὀλβιοὶ ἔσσονται· τάδε μοι φάτο πάντα τελεῖσθαι.
 285 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 εἰ μὲν δὴ γῆρας γε θεοὶ τελέουσιν ἄρειον,

Sicut autem quando grata terra natantibus apparet,
 quorum quidem Neptunus bene-fabricalam navem in ponto
 perdidit, agitatum vento et fluctu vasto;
 pauci yero effugerunt e-cano mari in-terram
 natantes, multaque circa corpus accrevit salsugo;
 læti tamen conscenderunt terram, malo evitato:
 sic ipsi gratus erat maritus intuenti:
 a-collo autem nondum omnino removebat brachia candida.
 Et sane flentibus apparuisset roseis-digitis Aurora,
 nisi utique aliud cogitasset dea cæsiis-oculis Minerva.
 Noctem quidem in termino longam tenuit, Auroram vero
 retinuit in Oceano aureum-solium-habentem, nec sine*et*
 equos] jungere veloces, lumen hominibus ferentes,
 Lampum et Phaethonta, qui Auroram equi vehunt.
 Et tunc suam uxorem allocutus-est ingeniosus Ulysses:
 O mulier, pondum enim omnium ad fines certaminum
 venimus, sed adhuc in-posterum immensus labor erit,
 multus et difficilis, quem me oportet omnem perficere.
 Sic enim mihi anima vaticinata-est Tiresiæ,
 die illo, quando descendi domum Orci intra,
 redditum sociis quærens, et mihi ipsi.
 Sed veni, ad-lectum eamus, uxor, ut jamjam
 somno dulci delectemur, ubi-decubuerimus.
 Eum autem rursus allocuta-est prudens Penelope:
 cubile quidem demum tibi-sane tunc erit, quando animo
 tuo volueris; quandoquidem te dii fecerunt reducem
 ad-domum bene-ædificatam, et tuam in patriam terram.
 Sed quoniam cogitasti, et tibi deus injecit animo,
 dic, age, mihi hoc certamen; quoniam et postea, puto,
 audiam; statim autem est scire nequaquam pejus.
 Hanc vero respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses:
 mirifica, cur demum me valde exhortans jubes
 dicere? at ego dicam, nec celabo.
 Haud quidem tibi animus gaudebit; neque enim ipse
 gaudeo: quoniam admodum multas me hominum ad urbes
 jussit] proficisci, in manibus habentem fabrefactum remum,
 donec ad-illos pervenerim, qui haud norunt mare,
 viros, nec salibus mixtum cibum edunt:
 nec sane hi norunt naves rubris-proris,
 nec fabrefactos remos, qui-quidem alæ navibus sunt.
 Signum vero mihi hoc dixit manifestum, nec te celabo:
 quando demum mihi obviam-factus alius viator
 dixerit me ventilabrum habere super splendido humero:
 tunc me terræ infixio jussit remo,
 factisque sacris pulcris Neptuno regi,
 ariete, tauroque, suumque initore verre,
 domum abire, facereque sacras hecatombas
 immortalibus diis, qui cælum latum tenent,
 omnibus prorsus ordine: mors autem mihi extra mare ipsi
 lenis admodum talis adveniet, quæ me occidat
 senectute a molli confectum; circum autem populi
 felices erunt: hæc mihi dixit omnia perfectum-iri.
 Illum autem rursus allocuta-est prudens Penelope:
 si quidem demum senectutem dii perficient meliorem,

ἐλπωρῇ τοι ἔπειτα κακῶν ὑπάλυξιν ἔσσεσθαι.

Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.

Τότερα δ' ἄρ' Εὐρυνόμῃ τε ἰδὲ τροφῶς ἔντυον εὐνὴν
ἰσθῆτος μαλακῆς, δαΐδων ὕτο λαμπομενάων.

Αὐτὰρ ἔπει σότερσαν πυκινὸν λῆγος ἐγκονέουσai,
γρηῦς μὲν κείουσα πάλιν οἰκόνδε βεβήκει·
τοῖσιν δ' Εὐρυνόμῃ θαλαμηπόλος ἡγεμόνευεν
ἐρχομένοισι λῆγοςδε, δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσα·
ἐς θάλαμον δ' ἀγαθοῦσα πάλιν κίεν· οἱ μὲν ἔπειτα
ἀσπασιοι λῆκτροιο παλαιοῦ θεσμόν ἴκοντο.

Αὐτὰρ Τηλέμαχος καὶ βουκόλος ἡδὲ συμβώτης
παῦσαν ἄρ' ὀρχημοῖο πόδας, παῦσαν δὲ γυναικας·
αὐτοὶ δ' εὐνάζοντο κατὰ μέγαρα σκιδόντα.

Τῷ δ' ἔπει οὖν φιλότῃτος ἐταρπῆτην ἐρατεινῆς,
τερπσέσθην μύθοισι, πρὸς ἀλλήλους ἐνέποντες·
ἡ μὲν δσ' ἐν μεγάροισιν ἀνέσχετο διὰ γυναικῶν,
ἀνδρῶν μνηστῆρων ἐσορῶσ' αἰδῆλον θμίλον,
οἱ ἔθεν εἵνεκα πολλὰ, βόας καὶ ἴφια μῆλα,
ἔσφαζον· πολλὸς δὲ πῖθων ἡφύσσετο οἶνος.
Αὐτὰρ δὲ Διογενὴς Ὀδυσσεὺς δσα κήδε' ἔθηκεν
ἀνθρώποις δσα τ' αὐτὸς διζύσας ἐμόγησεν,
πάντ' ἔλεγ' ἡ δ' ἄρ' ἐτέρπετ' ἀκούουσα, οὐδέ οἱ ὕπνος
πίπτειν ἐπὶ βλεφάροισι πάρος καταλέξει ἀπαντα.

Ἦρξατο δ', ὡς πρῶτον Κίκονας δάμασ'· αὐτὰρ ἔ-
ηλθ' ἐς Λωτοράγων ἀνδρῶν πείραν ἄρουραν [πειτα
ἡδ' δσα Κύκλωψ ἔρξε, καὶ ὡς ἀπειτίσαστο ποινήν
ἰφθίμων ἐτάρων, οὐδ' ἡσθιεν οὐδ' ἐλέαιρεν·
ἡδ' ὡς Αἰόλον ἔκεθ', δμιν πρόφρων ὑπέδεκτο
καὶ πέμπ'· οὐδέ πω αἴσα φίλην ἐς πατρίδ' ἰκέσθαι
ἦν, ἀλλὰ μιν αὖτις ἀναρπάξασα θύελλα
πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα φέρεν μεγάλα στενάχοντα·
ἡδ' ὡς Τηλέπυλον Λαιστρυγονίην ἀφίκανεν,
ὡς νῆας τ' ὄλεσαν καὶ εὐκνήμιδας ἐταίρους·
πάντας· Ὀδυσσεὺς δ' οἶος ὑπέφυγε νηὶ μελαίνῃ·]
καὶ Κίρκης κατέλεξε δόλον πολυμηχανίην τε·
ἡδ' ὡς εἰς Αἶδεω δόμον ἦλυθεν εὐρώεντα,
ψυχῇ χρησόμενος Θηβαίου Τειρεσίαο,

νηὶ πολυκλήιδι, καὶ εἰςδε πάντας ἐταίρους
μητέρα θ', ἡ μιν ἔτιχτε καὶ ἔτρεφε τυτθὸν ἑόντα·
ἡδ' ὡς Σειρήνων ἀδινάων φρόγγον ἀκούσεν·
ὡς θ' ἔκετο Πλαγκτὰς πέτρας δεινὴν τε Χάρυβδιν
Σκύλλην θ', ἦν οὐ πωποτ' ἀκήριον ἀνδρες ἀλύξαν·
ἡδ' ὡς Ἥελίοιο βόας κατέπεφνον ἐταῖροι·
ἡδ' ὡς νῆα θοὴν ἔβαλε ψολόεντι κεραυνῷ
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης· ἀπὸ δ' ἐφθιθεν ἔσθλοι ἐταῖροι
πάντες ὁμῶς, αὐτὸς δὲ κακὰς ὑπὸ Κῆρας ἀλύεν·
ὡς θ' ἔκετ' Ὀδυσσῆα νῆσον Νύμφην τε Καλυψῶ,
ἡ δὲ μιν κατέρυκε, λιλαιομένη πόσιν εἶναι,
ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι, καὶ ἔτρεφεν ἡδὲ ἔφασκεν
θῆσιν ἀθάνατον καὶ ἀγήραον ἡματα πάντα·
ἀλλὰ τῷ οὐποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσιν ἔπειθεν·
ἡδ' ὡς ἐς Φαίηκας ἀφίκετο, πολλὰ μογῆσας,
οἱ δὲ μιν περί κῆρι θεὸν ὡς τιμήσαντο
καὶ πέμφαν σὺν νηὶ φίλῃν ἐς πατρίδα γαῖαν,

spes tibi est deinde malorum effugium fore.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur.

Interea vero Eurynomeque et nutrix instruebant lectum
veste molli, facibus sub lucentibus.

Ac postquam straverant densum lectum properantes,
anus quidem decubitura retro in-domum ivit;
illis vero Eurynome cubicularia praeibat
euntibus ad-lectum, facem in manibus tenens:
in thalamum autem ubi-duxerat, retro ivit; illi quidem deinde
lubentes lecti antiqui ritibus accesserunt.

At Telemachus et bubulcus ac subulcus
cessare-fecerunt a-saltatione pedes, cessareque-fecere mulie-
res:] ipsi vero cubabant per aedes umbrasas.

Illi autem postquam amore delectati-sunt desiderabili,
delectabantur sermonibus, inter se-invicem confabulantes:
illa quidem quanta in aedibus sustinuerat, divina mulierum,
virovum procorum inspiciens perniciosum caetum,
qui sui gratia multa, boves et pingua pecora,
mactabant; multum autem ex-doliis hauriebatur vinum.
At generosus Ulysses, quantos dolores intulerat
hominibus, et quantos ipse aeternis-conflictatus exanclave-
rat,] omnia dicebat; illa vero delectabatur audiens; neque ei
sommus] incidebat palpebris, antequam is enarrasset omnia.

Incipit autem, quomodo primum Ciconas domuit; ac post-
ea] venit in Lotophagorum virovum pinguem terram:
et quomodo Cyclops fecit, et quomodo luit penam
ob-fortes socios, quos comedeat is nec miserabatur:
et ut ad Aetolum venit, qui ipsum lubens suscepit,
et dimittebat: nondum tamen fatale, dilectam in patriam
ut-perveniret,] erat; sed ipsum rursus abreptum procella
pontum in piscosum tulit valde gementem:
et quomodo Telepylum Laestrygoniam pervenit, ad
Laestrygonas, qui navesque perdere et bene-ocreatos so-
cios:] [omnes: Ulysses autem solus effugit nave nigra:]
et Circes enarravit dolum et varium-artificium;
et quomodo Orci domum adiit squalidam,
animam consulturus Thebani Tiresiae,
navi multis-transtis-instructa; et aspexit omnes socios,
matremque, quae ipsum peperit et nutritiv parvulum:
et quomodo Sirenum frequentium vocem audiit:
quomodoque venit ad Erraticas petras, horrendamque Cha-
rybdis, Scyllamque, quam nondum-unquam illasi viri ef-
fugerunt:] et ut Solis boves interfecerunt socii:
et ut navem velocem percussit ardenti fulmine
Jupiter altitonans; perieruntque strenui socii,
omnes simul: ipse vero mala fata effugit:
utque advenit Ogygiam in-insulam, ad Nymphamque Ca-
lypsyso,] quae demum ipsum detinebat, cupiens sibi maritum
esse.] in specubus cavis, et alebat, atque dicebat
redditurum se eum immortalem et senectutis-expertem dies
omnes; sed ei nunquam animum in pectoribus flectebat:
et quomodo ad Phaeacas pervenit, multa perpassus,
qui sane ipsum ex animo, deum veluti, honoraverunt,
et deduxerunt cum navi dilectam in patriam terram,

χαλκόν τε χρυσόν τε ἄλλ' ἐσθῆτά τε δόντες.
Τοῦτ' ἄρα δεύτατον εἶπεν ἔπος, ὅτε οἱ γλυκὺς ὕπνος
λυσιμελὴς ἐπόρουσε, λῶν μελεδήματα θυμοῦ.

Ἦ δ' αὐτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
245 ὅππότε δὴ ῥ' Ὀδυσῆα ἐέλπετο δν κατὰ θυμὸν
εὐνῆς ἥς ἀλόχου παρτήμεναι ἠδὲ καὶ ὕπνου,
αὐτίκ' ἀπ' Ὀκείανου χρυσόθρονον Ἥριγένειαν
ᾤρσεν, ἵν' ἀνθρώποισι φόος φέροι· ᾤρτο δ' Ὀδυσσεὺς
εὐνῆς ἐκ μαλακῆς, ἀλόχῳ δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν·

350 Ὡ γύναι, ἦδ' ἂν μὲν πολέων κεκορήμεθ' ἀέθλων
ἀμφοτέρω· σὺ μὲν ἐνθάδ' ἐμὸν πολυκηδέα νόστον
κλαίουσ'· αὐτὰρ ἐμὲ Ζεὺς ἀλγῆσι καὶ θεοὶ ἄλλοι
ἰέμενον πεδάσσκον ἐμῆς ἀπὸ πατρίδος αἵης·
νῦν δ' ἐπεὶ ἀμφοτέρω πολυήρατον ἰκόμεθ' εὐνήν,
355 κτήματα μὲν, τὰ μοί ἐστι, κομιζέμεν ἐν μεγάροισιν·
μῆλα δ', ἃ μοι μνηστῆρες ὑπερφίλοιοι κατέχειραν,
πολλὰ μὲν αὐτὸς ἐγὼ ληίσσομαι, ἄλλα δ' Ἀχαιοὶ
δώσουσ', εἰς ὅκε πάντας ἐνιπλήσωσιν ἐπαύλους.

Ἄλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼ πολυδένδρεον ἄγρὸν ἔπειμι,
360 ὀφόμενος πατέρ' ἐσθλόν, ὃ μοι πυκινῶς ἀκάχηται·
σοὶ δέ, γύναι, τὰδ' ἐπιτέλλω, πινυτῇ περ εὐόσῃ·
αὐτίκα γὰρ φάτις εἶσιν ἅμ' ἡελίῳ ἀνιόντι
ἀνδρῶν μνηστήρων, οὓς ἔκτανον ἐν μεγάροισιν·
εἰς ὑπερώϊ' ἀναβᾶσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν
365 ἴσθαι μηδέ τινα προτίσσεο μηδ' ἐρέεινε.

Ἦ ῥα καὶ ἀμφ' ὤμοισιν ἐδύσατο τεύχεα καλὰ·
ᾤρσε δὲ Τηλέμαχον καὶ βουκόλον ἠδὲ σὺδῶτην,
πάντας δ' ἔντε ἄνωγεν Ἀρήϊα χερσὶν ἐλέσθαι.
Οἱ δέ οἱ οὐκ ἀπίθησαν, ἐθωρήσαντο δὲ χαλκῷ·
370 ὣϊαν δὲ θύρας, ἐκ δ' ἦϊον ἤρχε δ' Ὀδυσσεύς.
Ἦδ' ἂν μὲν φάος ἦεν ἐπὶ χθόνα· τοὺς δ' ἄρ' Ἀθήνη
νυκτὶ κατακρύψασα θοῶς ἐξῆγε πόληος.

ΟΔΥΣΣΕΙΑ Σ Ω.

Σπονδαί.

[Ἐρμῆς δὲ ψυχὰς Κυλλήνιος ἐξεκαλεῖτο
ἀνδρῶν μνηστήρων· ἔγε δὲ βράδδον μετὰ χερσὶν
καλὴν, χρυσεῖην, τῇτ' ἀνδρῶν δμῆματα θέλγει,
ὧν ἐθέλει, τοὺς δ' αὐτε καὶ ὀπνῶντας ἐγείρει·
5 τῇ ῥ' ἄγε κινήσας· ταὶ δὲ τρίβουσαι ἔποντο.
Ὡς δ' ὅτε νυκτερίδες μυγῶν ἀντροῦ θεσπεσίῳ
τρίβουσαι ποτίονται, ἐπεὶ καὶ τις ἀποπέσῃσιν
δρμαθοῦ ἐκ πέτρης, ἀνά τ' ἀλλήλῃσιν ἔχονται·
ὡς αἱ τετριγυῖαι ἅμ' ἦσαν ἤρχε δ' ἄρα σφιν
10 Ἐρμείας ἀκάχητα κατ' εὐρώεντα κέλευθα.
Πᾶρ δ' ἴσαν Ὀκείανου τε ῥοὰς καὶ Λευκάδα πέτρην
ἠδὲ παρ' Ἥελίοιο πύλας καὶ δῆμον Ὀνείρων
ἦσαν· αἶψα δ' ἴκοντο κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα,
ἔνθα τε ναῖουσι ψυχὰι, εἰδῶλα καμόντων.

aereque, auroque affatim, vestituque datis.

Hoc sane ultimum dixit verbum, quando eum dulcis somnus membrorum-relaxator invasit, solvens curas animi.

Sed rursus aliud cogitavit dea caesiis-oculis Minerva : quando demum Ulyssem putabat suo in animo concubitu suæ uxoris oblectatum-esse, atque etiam somno statim ab Oceano in-aureo-solio mane-genitam *Auroram* excitavit, ut hominibus lucem ferret : surrexit vero Ulysses cubili ex molli ; uxori autem *hunc* sermonem mandabat :

O uxor, jam quidem multis satiati-sumus certaminibus ambo : tu quidem hic meum ærumnosum reditum deflens ; at me Jupiter doloribus, et dii alii, properantem detinebant mea a patria terra : nunc vero postquam ambo ad-desiderabile venimus cubile, possessiones quidem, quæ mihi sunt, curato in ædibus ; pecora autem quæ mihi proci superbi consumsere, *pro* his multa quidem ipse ego prædabor, alia autem Achivi dabunt, donec omnia impleverint stabula.

Verum ego quidem ad arboribus-abundantem agrum proficiscar, visurus patrem eximium, qui mihi multum dolet : tibi autem, uxor, hæc præcipio, prudens licet sis : statim enim fama ibit simul cum sole oriente de-viris procis, quos interfeci in ædibus : in crenaculum ubi-ascenderis, cum famulis mulieribus, sedo, neu quenquam respice, neu interroga.

Dixit, et circum humeros induit-sibi arma pulcra : incitavit autem Telemachum et bubulcum ac subulcum, omnesque arma jussit Martia manibus sibi-sumere. Hi vero ei non inobsequentes-fuerunt ; armabant autem ære ;] et aperuere fores, et exhibant : præibat autem Ulysses. Jam quidem lux erat super terram, illos autem Minerva caligine coopertos cito eduxit ex-urbe.

ODYSSEÆ XXIV.

Libationes.

[Mercurius autem animas Cyllenius evocabat virorum procorum ; habebat vero virgam in manibus pulcram, auream, qua-quidem hominum oculos mulcet, quorum vult ; alios vero et dormientes suscitatur : hac utique ducebat commotas ; illæ vero stridentes sequantur.] Sicut autem quando vespertilioes in-secessu antri divini] stridentes volant, postquam exciderit aliquis de-serie ex petra ; ac sibi-invicem adhærescunt : sic illæ stridentes una ibant : præibat vero ipsis Mercurius alienus-a-malo, per squalidas vias. Præteribant autem Oceanique fluctus et Leucada petram ; et præter Solis portas, et populum Somniorum, ibant : statimque pervenerunt in herbosum pratum, ubi habitant animæ, simulacra defunctorum.

16 Εὐρον δὲ ψυχὴν Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος
 καὶ Πατρόκλῃος καὶ ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο
 Αἰαντός θ', ὃς ἀρίστος ἐν εἰδός τε δέμας τε
 τῶν ἄλλων Δαναῶν μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα.
 20 ὧς οἱ μὲν περὶ καίνον ὀμίλειον· ἀρχιμόλον δὲ
 ἦλυθ' ἐπὶ ψυχῇ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο
 ἀχρυσμένη· περὶ δ' ἄλλαι ἀγηγέραθ', ὅσαι ἄμ' αὐτῷ
 οἴκῳ ἐν Αἰγίσθοιο θάνατον καὶ πότμον ἐπέσπον.
 Τὸν προτέρη ψυχὴ προσεφώνεε Πηλεΐωνος·
 Ἀτρεΐδην, περὶ μὲν σε φάμεν Διὶ τερπικεραύνῳ
 25 ἀνδρῶν ἥρῳων φίλον ἔμμεναι ἤματα πάντα·
 οὐνεκα πολλοῖσιν τε καὶ ἱερήμοισιν ἀνασσεῖς
 δῆμῳ ἐν Τρώων, θθὶ πάσχομεν ἄλγε' Ἀχαιοί.
 Ἦ τ' ἄρα καὶ σοὶ πρῶτα παραστήσεσθαι ἐμελλεν
 Μοῖρ' ὀλοή, τὴν οὐτίς ἀλεύεται, ὅς κε γένηται.
 30 ὧς ὅφελος τιμῆς ἀπονήμενος, ἥσπερ ἀνασσεῖς,
 δῆμῳ ἐν Τρώων θάνατον καὶ πότμον ἐπισπείν·
 τῷ κεν τοι τύμβον μὲν ἐποίησαν Παναχαιοί,
 ἠδὲ κε καὶ σὺ παῖδι μέγα κλέος ἦρα ὀπίσσω·
 νῦν δ' ἄρα σ' οἰκτίστω θανάτῳ εἴμαρτο ἄλῳναι.
 35 Τὸν δ' αὖτε ψυχῇ προσεφώνεεν Ἀτρεΐδαο·
 δλβιε Πηλῆος υἱέ, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,
 ὃς θάνες ἐν Τροίῃ, ἐκάς Ἀργεος· ἀμφὶ δέ σ' ἄλλοι
 κτείνοντο Τρώων καὶ Ἀχαιῶν υἱές ἀρίστοι,
 μαρναμένοι περὶ σείο· σὺ δ' ἐν στροφάλλιγι κονίης
 40 κείσο μέγας μεγαλωστί, λελασμένος ἵπποσυνάων.
 Ἡμεῖς δὲ πρόπαν ἤμαρ ἐμαρνάμεθ'· οὐδέ κε πάμπαν
 παυσάμεθα πτολέμου, εἰ μὴ Ζεὺς λαίλαπι παῦσεν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ σ' ἐπὶ νῆας ἐνείκαμεν ἐκ πολέμοιο,
 κάτθεμεν ἐν λεχέεσσι, καθήρναντες χροά καλὸν
 45 ὕδατι τε λιαρῷ καὶ ἀλείφατι· πολλὰ δέ σ' ἀμφὶ
 δάκρυα θερμὰ χέον Δαναοὶ κείροντό τε γαῖτας.
 Μήτηρ δ' εἴ ἄλως ἦλεθ' ἀνθάνατῃς ἀλγίστην,
 ἀγγελίης αἰούσα· βοή δ' ἐπὶ πόντον ὀρώρει
 θεοσπεσίῃ ὑπὸ δὲ τρόμος ἔλλαβε πάντας Ἀχαιοῦς·
 50 καὶ νύ κ' ἀναΐξαντες ἔβαν κοῖλας ἐπὶ νῆας,
 εἰ μὴ ἀνὴρ κατέρυκε, παλαιὰ τε πολλὰ τε εἰδὼς,
 Νέστωρ, οὗ καὶ πρόσθεν ἀρίστη φαίνετο βουλή·
 ὃ σπῖν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Ἰσχεσθ', Ἀργεῖοι, μὴ φεύγετε, κοῦροι Ἀχαιῶν·
 55 μήτηρ ἐξ ἄλως ἦδε σὺν ἀθανάτῃς ἀλγίστην
 ἔρχεται, οὗ παιδὸς τεθνήτοτος ἀντιώσσα.
 ὧς ἔφαθ'· οἱ δ' ἔσχοντο φόβου μεγάλθυμοι Ἀχαιοί·
 ἀμφὶ δέ σ' ἔστησαν κοῦραι ἁλίοιο γέροντος,
 οἰκτρ' ὀλοφυρόμεναι, περὶ δ' ἄμβροτα εἴματα ἔσσαν.
 60 Μοῦσαι δ' ἐννέα πᾶσαι, ἀμειβόμεναι ὅπῃ καλῇ,
 θρήνεον· ἐνθα κεν οὔτιν' ἀδάκρυτόν γ' ἐνόησας
 Ἀργεῖων· τοῖον γὰρ ὑπώρροε Μοῦσα λίγεια.
 Ἐπὶ δὲ καὶ δέκα μὲν σε ὁμῶς νύκτας τε καὶ ἤμαρ
 κλαίονεν, ἀθάνατοί τε θεοὶ θνητοί τ' ἀνθρώποι·
 65 ὀκτωκαιδεκάτῃ δ' ἔδομεν πυρὶ, πολλὰ δέ σ' ἀμφὶ
 μῆλα κατεκτάνομεν μάλα πῖονα καὶ ἔλικας βοῦς.
 Καίεο δ' ἐν τ' ἐσθῆτι θεῶν καὶ ἀλείφατι πολλῷ
 καὶ μέλιτι γλυκερῷ· πολλοὶ δ' ἥρωες Ἀχαιοὶ

Invenerunt autem animam Pelidae Achillis,
 et Patrocli, et eximii Antilochi,
 Ajacisque, qui præstantissimus erat specieque corporeque
 ceterorum Danaorum, post eximum Peliden.
 Sic hi quidem circa illum versabantur : prope vero
 advenit anima Agamemnonis Atridae
 dolens : circum autem aliae congregatae erant, quoque una
 cum-ipso] domo in Ægisthi mortui sunt, et fatum oppetiere.
 Hunc prior anima alloquebatur Pelidae :

Atride, præ ceteris quidem te putabamus Jovi gaudenti-
 fulmine] viris heroibus carum esse per-dies omnes,
 quoniam multisque et fortibus imperabas
 populo in Trojanorum, ubi patiebamur dolores Achivi.
 Profecto inde et tibi primum attigere decretum erat
 fatum perniciosum, quod nemo evitat, qui natus sit.
 Utinam honore fruias, quo-quidem imperabas,
 populo in Trojanorum mortem et fatum obiisses :
 ita tibi sepulcrum quidem fecissent universi Achivi,
 atque etiam tuo filio magnam gloriam comparasses in-poste-
 rum :] nunc vero te miserrima morte fatale erat corripere.

Illum autem rursus anima alloquebatur Atridae :
 felix Pelei filii, diis assimilis Achille,
 qui mortuus es in Troja, longe ab-Argo ; circum vero te alii
 interficiebantur Trojanorum et Achivorum filii optimi,
 pugnantes de te : tu autem in vortice pulveris
 jacebas ingens ingenti-spacio, oblitus equitationis.
 Nos vero toto-die pugnabamus : neque omnino
 cessavissimus a-bello, nisi Jupiter turbine nos cessare-fecis-
 set.] Ac postquam te ad naves portaveramus ex bello,
 deposuimus in lectis, purgato corpore pulcro
 aquaque calida et unguento ; multas vero te circum
 lacrimas calidas fundebant Danaï, tondebantque-sibi crines.
 Mater autem ex mari venit cum immortalibus deabus marinis,
 nuntium audiens ; clamor vero super mare excitatus est
 immensus ; subitus autem tremor cepit omnes Achivos ;
 et jam impetu-facto conscendissent cavae naves,
 nisi vir detinisset, antiquaque multaque sciens,
 Nestor, cujus et antea optimum conspiciebatur consilium :
 qui ipsis bene-cupiens concionatus est, et dixit :

Continete-vos, Argivi ; ne fugite, filii Achivorum :
 mater ex mari hæc cum immortalibus deabus marinis,
 advenit, suo filio mortuo occurrentia.

Sic dixit : ac continebant-se a-fuga magnanimi Achivi,
 circum vero te steterunt filiae marini senis,
 miserabiliter lamentantes, atque immortales vestes tibi in-
 duerunt.] Musæ vero novem omnes, alternantes voce pulcra,
 te deflebant : tunc neminem sine-lacrimis utique vidisses
 Argivorum : tantum enim increbuit Musa arguta.
 Septem autem et decem quidem te pariter noctesque et dies
 flebamus, immortalesque dii mortalesque homines ;
 octava-et-decima autem dedimus igni, multas vero circa te
 oves iugulavimus valde pingues, et camuras boves.
 Cremabaris autem in vestitu deorum, et unguento multo,
 et melle dulci ; multique heroes Achivi

τεύχεσιν ἐρρύσαντο πυρὴν περί καιομένοιο,
 70 πείθ' οἱ ἱππῆές τε· πολὺς δ' ὄρουμαγδὸς ὀρίωρει.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ σε φιλῶς ἤνυσεν Ἡφαιστόιο,
 ἤϊωθεν δὴ τοι λέγομεν λεύκ' ὅστέ· Ἀχιλλεῦ,
 οἶνω ἐν ἀκρήτῳ καὶ ἀλείφατι· δῶκε δὲ μήτηρ
 χρύσειον ἀμφιφορῆα· Διωνύσοιο δὲ δῶρον
 75 φάσκει ἔμεναι, ἔργον δὲ περικλυτοῦ Ἡφαιστοιο.
 Ἐν τῷ τοι κεῖται λεύκ' ὅστέα, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ,
 μίγδα δὲ Πατρόκλοιο Μενoitιάδαο θανόντος·
 χωρὶς δ' Ἀντιλόχοιο· τὸν ἔξοχα τίεις ἀπάντων
 τῶν ἄλλων ἐτάρων, μετὰ Πάτροκλόν γε θανόντα.
 80 Ἄμψ' αὐτοῖσι δ' ἔπειτα μέγαν καὶ ἀμύμονα τύμβον
 χεῦσιν Ἀργείων ἱερὸς στρατὸς αἰγυμῆτῶν
 ἀκτῇ ἐπὶ προῦχούσῃ, ἐπὶ πλατείῃ Ἑλλήσποντῳ·
 ὧς κεν τηλεφανὴς ἐκ ποντοφάνι ἀνδράσιν εἴη
 τοῖς, οἳ νῦν γεγάσσι καὶ οἳ μετόπισθεν ἔσονται.
 85 Μήτηρ δ' αἰτήσασα θεοὺς περικαλλέει ἄεθλα
 θῆκε μέσῳ ἐν ἀγῶνι ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν.
 Ἦδη μὲν πολέων τάφῳ ἀνδρῶν ἀντεβόλησας
 ἡρώων, ὅτε κέν ποτ' ἀποφθιμμένου βασιλῆος
 ζώννυνται· τε νέοι καὶ ἑπεντόνονται ἄεθλα·
 90 ἀλλὰ κε κείνα μάλιστα ἰδὼν ἐτελοῖπτα θυμῷ,
 οἳ ἐπὶ σοὶ κατέθηκε θεὰ περικαλλέει ἄεθλα,
 ἀργυρόπεζα Θέτις· μάλα γὰρ φίλος ἦσθα θεοῖσιν.
 Ὡς σὺ μὲν οὐδὲ θανῶν δνομιώλεσας, ἀλλὰ τοι αἰεὶ
 πάντας ἐπ' ἀνθρώπους κλέος ἔσσειται ἔσθλόν, Ἀχιλλεῦ.
 95 Αὐτὰρ ἔμοι τί τὸδ' ἦδος, ἐπεὶ πόλεμον τόλμπευσα;
 ἐν νόστῳ γάρ μοι Ζεὺς μήσατο λυγρὸν δαῖθρον
 Αἰγίσθου ὑπὸ χερσὶ καὶ οὐλομένης ἀλόχοιο.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Ἀγχίμολον δὲ σφ' ἦλθε διάκτορος Ἀργειφόντης,
 100 ψυχὰς μνηστῆρων κατὰγων, Ὀδυσσῆα δαμέντων·
 τῷ δ' ἄρα θαμβήσαντ' ἰθὺς κίον, ὥς ἐκδῆσθην.
 Ἔγνω δὲ ψυχὴ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο
 παῖδα φίλον Μελανῆος, ἀγαχλυτὸν Ἀμφιμέδοντα·
 ξείνος γάρ οἱ ἦν, Ἰθάκῃ ἐνὶ οἰκίᾳ ναίων.
 105 Τὸν προτέρη ψυχὴ προσεφώνεεν Ἀτρεΐδαο·
 Ἀμφιμέδον, τί παθόντες ἐρεμνὴν γαίαν ἔδυτε,
 πάντες κεκριμένοι καὶ δμηλικες; οὐδέ κεν ἄλλως
 κρινάμενος λείξαιτο κατὰ πόλιν ἄνδρας ἀρίστους.
 Ἦ ὕμν' ἐν νήεσσι Ποσειδάων ἐδάμασσαν,
 110 ὄρσας ἀργαλέους ἀνέμους καὶ κύματα μακρά;
 ἢ ποῦ ἀνάρσιοι ἄνδρες ἐδηλήσαντ' ἐπὶ χέρσου,
 βουὸς περιταμνομένους ἡδ' οἶων πώεα καλὰ,
 ἡδὲ περὶ πτόλιος μαχεύουμένοι ἡδὲ γυναικῶν;
 εἰπέ μοι εἰρομένῳ ξείνος δέ τοι εὐχομαι εἶναι.
 115 Ἦ οὐ μέμνη, ὅτε κείσε κατῆλθον ὑμέτερον δῶ,
 ὀτρυνέων Ὀδυσῆα, σὺν ἀντιθέῳ Μενελάῳ,
 Ἴλιον εἰς ἔμ' ἔπρεσθα εὐσέσλμων ἐπὶ νηῶν;
 κμηὶ δ' ἄρ' οὐλῳ πάντα περῆσαμεν εὐρέα πόντον,
 σπουδῇ παρπεπιθόντες Ὀδυσῆα πολλόπορθον.
 120 Τὸν δ' αὖτε ψυχὴ προσεφώνεεν Ἀμφιμέδοντος·
 [Ἀτρεΐδῃ κύνιστε, ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνον,]
 μέμνημαι τάδε πάντα, Διοτρεφές, ὥς ἀγορεύεις·

cum armis agitarunt-se circa pyram tuam ardentis,
peditesque equitesque; ingens autem strepitus ortus-est.
Sed postquam demum te flamma confecerat Vulcani,
mane tua colligebamus alba ossa, Achille,
vino in puro et unguento; dedit autem mater
auream amphoram; Bacchi vero donum
dicebat esse, opus autem inclyti Vulcani.
In hac tibi jacent alba ossa, splendide Achille,
promiscueque ossa Patrocli Menetiadæ mortui:
separatim vero, Antilochi: quem maxime honorabas omnium
aliorum sociorum, post Patroclum utique mortuum.
Circum hæc autem postea magnum et eximium tumulum
concessimus Argivorum sacer exercitus bellicosorum,
litore in prominenti, ad latum Hellespontum;
ut longe-conspicuis ex ponto viris esset
iis, qui nunc nati-sunt, et qui in-futurum erunt.
Mater autem, rogatis diis, perpulcra certamina
instituit medio in consessu optimatibus Achivorum.
Jam quidem multorum funeri virorum interfui
heroum, quandocunque, mortuo rege, fit
ut cinganturque juvenes, et apparent certamina;
sed illa maxime conspicatus stupui animo
qualia super te constituit dea perpulcra certamina,
argenteis-pedibus Thetis: valde enim carus eras diis.
Sic tu quidem nec mortuus nomen perdidisti, sed tibi sempiternum
omnes apud homines gloria erit proba, Achille.
At mihi quæ ea voluptas, postquam bellum confeceram?
in reditu enim mihi Jupiter molitus-est grave exitium,
Ægisthi sub manibus, et perditæ uxoris.
Sic hi quidem talia inter se loquebantur.
Prope autem ipsos venit internuntius Argicida,
animas procorum deducens, ab-Ulysse domitorum:
illi vero proinde attenti recta iverunt, ut intuiti-sunt.
Cognovit autem anima Agamemnonis Atridæ
filium carum Melanei, inclytum Amphimedontem;
hospes enim ei erat, in Ithaca ædes habitans.
Hunc prior anima alloquebatur Atridæ;
Amphimedon, quid passi obscuram terram subiistis,
omnes selecti et ætate-æquales? neque aliter
aliquis cernens elegisset per urbem viros optimos.
Utrum vos in navibus Neptunus domuit,
excitatis sævis ventis et fluctibus ingentibus?
An alicubi hostiles viri malis-affecerunt in terra,
boves prædantes et ovium greges pulcros?
an super urbe pugnaturi occubulistis, et mulieribus?
dic mihi interroganti; hospitem autem tibi profiteor-me-esse.
An non meministi, quando illuc deveni vestram domum,
hortaturus Ulyssem, cum deo-pari Menelao,
ad Ilium una ut-comitaretur, bene-tabulatis in navibus?
mense autem deinde toto omnes transivimus latum pontum.
vix-tandem persuadentes Ulyssi urbium-vastatori.
Eum autem rursus anima alloquebatur Amphimedontis:
[Atride augustissime, rex virorum Agamemno,]
memini hæc omnia, Jovis-alumne, ut dicis:

σοὶ δ' ἐγὼ εὖ μάλα πάντα καὶ ἀτρεκέως καταλέξω,
 ἡμετέρου θανάτοιο κακὸν τέλος, οἷον ἐτύχθη.
 125 Μνώμεθ' Ὀδυσσεύς δὴν οἰχομένοιο δάμαρτα·
 ἡ δ' οὐτ' ἡρνεῖτο συγερὸν γάμον οὔτε τελευτά,
 ἡμῖν φραζομένη θάνατον καὶ Κῆρα μελαιναν·
 ἀλλὰ δολὸν τόνδ' ἄλλον ἐνὶ φρεσὶ μερμήριζεν·
 στησαμένη μέγαν ἱστὸν ἐνὶ μεγάροισιν ὕφαιεν,
 130 λεπτόν καὶ περίμετρον· ἄφαρ δ' ἡμῖν μετέειπεν·
 κοῦροι, ἐμοὶ μνηστῆρες, ἐπεὶ θάνε διὸς Ὀδυσσεύς,
 μῖμεν· ἐπειγόμενοι τὸν ἐμὸν γάμον, εἰσὶν ὧς φᾶρος
 ἐκτελέσω — μὴ μοι μεταμῶνία νήματ' ὀληται —
 Λαέρτη ἥρωϊ ταφήσιν, εἰς ὅτε κέν μιν
 135 Μοῖρ' ὅλῃ καθέλθῃσι τανηλεγὸς θανάτοιο·
 μή τις μοι κατὰ δῆμον Ἀχαιϊάδων νεμεσῆσῃ,
 αἷ κεν ἄτερ σπείρου κῆται, πολλὰ κτεατίσσας.
 Ὃς ἔραθ' ἡμῖν δ' αὖτ' ἐπειθετο θυμὸς ἀγῆνωρ.
 Ἔνθα καὶ ἡματιή μὲν ὕφαινασκεν μέγαν ἱστὸν,
 140 ῥύκτας δ' ἀλλύεσκεν, ἐπὶν δαΐδας παραθεῖτο.
 Ὃς τρίετες μὲν ἔλθε δόλῳ καὶ ἐπειθεν Ἀχαιοὺς·
 ἀλλ' ὅτε τέτρατον ἦλθεν ἔτος, καὶ ἐπῆλυθον ὄραι,
 [μηνῶν φθινόγων, περὶ δ' ἡμέατα πολλὰ ἐτελέσθη,]
 καὶ τότε δὴ τις εἶπε γυναικῶν, ἡ σάφα ᾗδῃ,
 145 καὶ τήνγ' ἀλλύουσιν ἐφεύρομεν ἀγλαὸν ἱστὸν.
 Ὃς τὸ μὲν ἐξετέλεσε, καὶ οὐκ ἐθέλουσ', ὑπ' ἀνάγκης.
 Εὖθ' ἡ φᾶρος ἔδειξεν, ὕφαινασα μέγαν ἱστὸν,
 πλύνασ', ἡελίῳ ἐναλίγκιον ἢ σελήνῃ·
 καὶ τότε δὴ β' Ὀδυσῆα κακὸς ποθεν ἦγαγε δαίμων
 150 ἄγροῦ ἐπ' ἐσχατιῇ, ὅθι δώματα ναῖε συβώτης.
 Ἔνθ' ἦλθεν φίλος υἱὸς Ὀδυσσεύος θεῖοιο,
 ἐκ Πύλου ἡμαθόεντος ἰὼν σὺν νηϊ μελαινῇ·
 τῷ δὲ μνηστῆρσιν θάνατον κακὸν ἀρτύναντε,
 ἕκοντο προτὶ ἄστυ περικλυτόν· ἦτοι Ὀδυσσεύς
 155 ὕστερος, αὐτὰρ Τηλέμαχος πρόσθ' ἡγεμόνευεν.
 Τὸν δὲ συβώτης ἦγε, κακὰ χροὶ εἴατα ἔχοντα,
 πτωχῶ λευγαλέῳ ἐναλίγκιον τῷδε γέροντι·
 [σκηπτόμενον· τὰ δὲ λυγρὰ περὶ χροὶ εἴματα ἔστο·]
 οὐδὲ τις ἡμῶιν δύνατο γυνῶναι τὸν ἔοντα,
 160 ἐξαπίνης προφανέντ', οὐδ' οἱ προγενέστεροι ἦσαν·
 ἀλλ' ἐπεσὶν τε κακοῖσιν ἐνίσσομεν ἡδὲ βολῆσιν.
 Αὐτὰρ ὁ τέως μὲν ἐτόλμα ἐνὶ μεγάροισιν ἑοῖσιν
 βαλλόμενος καὶ ἐνίσσόμενος τετλήσθαι θυμῷ·
 ἀλλ' ὅτε δὴ μιν ἔγειρε Διὸς νόος αἰγιόχοιο,
 165 σὺν μὲν Τηλεμάχῳ περικαλλέα τεύχε' αἰείρας,
 ἐς θάλαμον κατέθηκε καὶ ἐκλήϊσεν ὀχῆας·
 αὐτὰρ ὁ ἦν ἀλοχὸν πολυκερδείησιν ἄνωγεν
 τῶσιν μνηστῆρεςσι θέμεν πολὺν τε σίδηρον,
 ἡμῖν αἰνομόροισιν ἀέθλια καὶ φόνου ἀρχήν.
 170 Οὐδέ τις ἡμῶιν δύνατο κρατεροῖο βιοῖο
 νευρὴν ἐντανύσαι, πολλὸν δ' ἐπιδουέες ἤμεν·
 ἀλλ' ὅτε χεῖρας ἔκτανεν Ὀδυσσεύς μέγα τῶσιν,
 ἐνθ' ἡμεῖς μὲν πάντες δημοκλέομεν ἐπέεσσιν
 τῶσιν μὴ δόμεναι, μηδ' εἰ μάλα πολλὰ ἀγορεύοι·
 175 Τηλέμαχος δὲ μιν ὅς ἐποτρύνων ἐκέλευεν.
 Αὐτὰρ ὁ δέξατο χεὶρὶ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,

tibi autem ego bene prorsus omnia et accurate narrabo,
 nostræ mortis malum finem, qualis contigerit.
 Ambiebamus Ulyssis diu absentis uxorem;
 hæc autem nec negabat odiosas nuptias, nec periciebat,
 nobis meditans mortem et fatum nigrum;
 sed dolum hunc alium in mente excogitavit:
 exorsa magnam telam in ædibus texebat,
 subtilem et immensam; statim autem inter-nos dixit:
 Juvenes, mei proci, quandoquidem mortuus-est divinus Ulysses, manete, urgentes licet meas nuptias, donec vestem
 perfecero (ne mihi vana fila pereant)
 Laertæ heroi sepulcralem, in tempus quo ipsum
 fatum perniciosum corripuerit longum-sternentis mortis;
 ne-quæ mihi in populo Achivarum succenseat,
 si sine vestimento jaceat, multa qui-possedit.
 Dixit: nobis vero persuasus-est animus generosus.
 Tunc interdiu quidem texebat magnam telam,
 noctu autem dissolvebat, postquam faces sibi-apposuerat.
 Sic triennium quidem latebat dolo, et persuadebat Achivis:
 sed quando quartus venit annus, et advenerunt horæ,
 [mensibus exeuntibus, ac dies multi circumacti-sunt,]
 tunc demum aliqua dixit mulierum, quæ certo norat;
 et ipsam dissolventem invenimus splendidam telam.
 Sic id quidem perfectum, etiam nolens, ex necessitate.
 Quando illa vestimentum ostendit, ubi-texuerat magnam telam] et-laverat, soli simile vel lunæ:
 tunc demum Ulyssem malus alicunde duxit deus
 agri in extremitatem, ubi ædes habitabat subulcus.
 Illuc venit carus filius Ulyssis divini,
 ex Pylo arenosa reversus cum nave nigra;
 hi vero procis mortem malum moliti,
 venerunt ad urbem inclytam; nempe Ulysses
 posterior, at Telemachus ante præibat.
 Illum vero subulcus duxit, mala corpore vestimenta habentem, mendico miserabili similem, et seni,
 [baculo innitentem; ac turpia circa corpus vestimenta indutus-erat;] nec quisquam nostrum potuit cognoscere ipsum esse;
 ubi derepente se-ostendit, nec qui majores natu-erant:
 sed verbisque malis incessimus atque icibus.
 At ille ad-tempus quidem tolerabat in ædibus suis
 percussus et objurgatus, patienti animo:
 sed quando demum ipsum suscitavit Jovis mens ægidem-tenentis, cum Telemacho quidem perpulcra arma sublata
 in thalamum deposuit, et obdidit pessulos:
 atque ipse suam uxorem multo-astu jussit
 arcum procis ponere, canumque ferrum,
 nobis infortunatis certamina, et cædis principium.
 Nec quisquam nostrum poterat validi arcus
 nervum tendere; valde vero impares eramus:
 sed quando in-manus pervenit Ulyssis magnus arcus,
 ibi nos quidem omnes increpabamus verbis subulcum,
 arcum ne daret, nec si valde multa ille diceret;
 Telemachus vero eum solus hortans jussit.
 Atque accepit manu audens divinus Ulysses,

ρήϊδιός δ' ἐτάνυσσε βίον, διὰ δ' ἔχε σιδήρου
 στῆ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἰών, ταχέας δ' ἐκχεύατ' οἴστους,
 δεινὸν παπταίνων· βάλε δ' Ἀντίνοον βασιλῆα.
 180 Αὐτὰρ ἐπεὶ ἄλλοις ἐφίει βέλεα στονόεντα,
 ἄντα τιτυσχόμενος· τοὶ δ' ἀγχιστίνοι ἐπιπτον.
 Ἰωτὼν δ' ἦν, ὃ ῥά τις σφὶ θεῶν ἐπιτάβροθος ἦεν.
 Αὐτίκα γὰρ κατὰ δώματ', ἐπιστόμενοι μένει σφῶ,
 κτεῖνον ἐπιστροφάδην· τῶν δὲ στόνος ὤρνυτ' ἀεικῆς,
 185 κράτων τυπτομένων, δάπεδον δ' ἅπαν αἵματι θῦεν.
 Ὡς ἡμεῖς, Ἀγάμεμνον, ἀπωλόμεθ', ὦν ἔτι καὶ νῦν
 σώματ' ἀκηδέα κείται ἐνὶ μεγάροις Ὀδυσῆος·
 οὐ γάρ πω ἴσασι φίλοι κατὰ δώμαθ' ἐκάστου,
 οἳ κ' ἀπονίψαντες μέλανα βρότον ἐξ ὠτειλέων.
 190 κατθέμενοι γοοῖεν· ὃ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.
 Τὸν δ' αὖτε ψυχὴ προσεφώνεεν Ἀτρεΐδαο·
 ὀλβιε Λαέρταο παῖ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 ἦ ἄρα σὺν μεγάλῃ ἀρετῇ ἐκτίσω ἄκοιτιν.
 Ὡς ἀγαθαὶ φρένες ἦσαν ἀνύμوني Πηνελοπείῃ,
 195 κούρῃ Ἰκαρίου· ὡς εὖ μέμνητ' Ὀδυσῆος,
 ἀνδρὸς κουριδίου· τῷ οἱ κλέος οὔ ποτ' ὀλεῖται
 ἥς ἀρετῆς· τεύξουσιν δ' ἐπιχθονίοισιν αἰοιδῆν
 ἀθανάτοι χαρίεσσαν ἐγέφρονι Πηνελοπείῃ.
 Οὐχ ὡς Τυνδαρέου κούρῃ κακὰ μήσατο ἔργα,
 200 κουριδίον κτείνασα πόσιν· στυγερὴ δέ τ' αἰοιδῆ
 ἔσσειτ' ἐπ' ἀνθρώπους· χαλεπὴν δέ τε φῆμιν ὅπασσεν
 θηλυτέρῃσι γυναιξί, καὶ ἥ κ' εὐεργὸς ἔησιν.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον,
 ἱστασθ' εἰν Αἶδαο δόμοις, ὑπὸ κεύθεσι γαίης.]
 205 Οἱ δ' ἐπεὶ ἐκ πόλιος κατέβαν, τάχα δ' ἀγρόν ἦκοντο
 καλὸν Λαέρταο τετυγμένον, ὃν ῥά ποτ' αὐτὸς
 Λαέρτης κτεάτισσεν, ἐπεὶ μάλα πολλὰ ἐμόγησεν.
 Ἔνθα οἱ οἶκος ἔην, περὶ δὲ κλίσιον θέε πάντη,
 ἐν τῷ σιτέσκοντο καὶ ἔζανον ἠδὲ ἱαυον
 210 δμῶες ἀναγκαῖοι, τοῖ οἱ φίλα ἐργάζοντο.
 Ἐν δὲ γυνὴ Σικελὴ γρηῃς πέλεν, ἥ ῥα γέροντα
 ἐνδουχέως κομέεσκεν ἐπ' ἀγροῦ, νόσφι πόληος.
 Ἔνθ' Ὀδυσσεὺς δμῶεσσι καὶ υἱεὶ μῦθον ἔειπεν·
 Ὑμεῖς μὲν νῦν ἔλθετ' εὐκτιμένον δόμον εἰσω·
 215 δεῖπνον δ' αἶψα σὺν ἱερεύσατε, ὅστις ἄριστος·
 αὐτὰρ ἐγὼ πατρός περὶ ῥήσομαι ἡμετέροιο,
 αἶ κέ μ' ἐπιγνοίῃ καὶ φράσσεται ὀφθαλμοῖσιν
 ἥέ κεν ἀγνοίῃσι, πολλὸν χρόνον ἀμφὶς ἑόντα.
 Ὡς εἰπὼν δμῶεσσιν Ἀρήϊα τεύχε' ἔδωκεν.
 220 Οἱ μὲν ἔπειτα δόμονδε θεῶς κίον· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 ἄσσον ἔνεν πολυκάροτον ἄλωϊς, περηγίζων,
 Οὐδ' εὗρεν Δολίον, μέγαν ὄρχατον ἐκαταβαίνων,
 οὐδέ τινα δμῶων, οὐδ' υἱῶν· ἀλλ' ἄρα τοίγε
 αἵμασι δάκρυοντες ἄλωϊς ἐμμεναὶ ἔρχοι
 225 ὥρνοντ'· αὐτὰρ ὁ τοῖσι γέρον δὸν ἡγεμόνευεν.
 Τὸν δ' οἶον πατέρ' εὗρεν εὐκτιμένην ἐν ἄλωϊ,
 λιστρεύοντα φυτὸν· ῥυπόωντα δὲ ἔστο χιτῶνα,
 ῥαπτὸν, ἀεικέλιον· περὶ δὲ κνήμῃσι βοεῖας
 κνημίδας ῥαπτὰς δέδετο, γραπτῶς ἀλέεινων·
 230 χειριδὰς τ' ἐπὶ χερσὶ βάτων ἔνεκ'· οὐτάρ ὑπερθεν

facileque tetendit arcum, ac misit *sagittam* per-ferrum;
 stetitque deinde super limen accedens; velocisque effudit
 sagittas,] horrendum circumspectans; percussit vero Anti-
 noum regem.] Ac postea aliis immittebat tela luctuosa,
 ex-adverso colligans; illi vero conferti cadebant.
 Manifestum autem erat, quod aliquis ipsis deorum adjuv-
 esset.] Statim enim erat, sequentes impetum suum,
 interficiebant quaquaversum; illorum vero gemitus oriebatur
 fœdus,] capitibus percussis, pavementum autem totum san-
 guine undabat.] Sic nos, Agamemno, perimus; quorum ad-
 huc etiam nunc] corpora neglecta jacent in ædibus Ulyssis.
 nondum enim sciunt amici *nostri* per aedes uniuscujusque,
 qui, abluto atro tabo ex vulneribus,
 depositos lugerent; hic enim honor est mortuorum.

Hunc autem rursus anima alloquebatur Atridæ:
 felix Laertæ fili, sollers Ulysse,
 profecto cum (*prædita*) magna virtute politus-es uxore.
 Adeo bona mens erat eximie Penelopæ,
 filiæ Icarii; adeo bene meminerat Ulyssis,
 viri cui-*virgo*-nupserat; ideo ei gloria nunquam peribit
 suæ virtutis: facient autem terrestribus cantilenam
 immortales amabilem *celebrata* prudente Penelopa.
 Non sicut Tyndarei filia mala molita-est opera,
 cui-*virgo*-nupserat interfecto marito: odiosa vero cantilena
 erit inter homines; gravemque famam intulit
 feminis mulieribus, etiam ei quæ bene-morata fuerit.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur,
 stantes in Orci ædibus, sub cavernis terræ.]

Illi autem ut ex urbe descenderunt, cito in-prædium per-
 venerunt] pulcrum Laertæ cultum, quod quondam ipse
 Laertes acquisierat, postquam valde multum laborarat.
 Illic ei domus erat: circumque stabulum currebat circumqua-
 que,] in quo comedebant et sedebant et dormiebant
 famuli servi, qui ei grata laborabant.

Inerat vero et mulier Sricula anus, quæ senem
 diligenter curabat in agro, procul ab-urbe.

Ibi Ulysses famulis et filio sermonem dixit:

Vos quidem nunc ite in-bene-ædificatam domum intro;
 in-cœnam autem statim porcorum mactate quicumque opti-
 mus:] at ego patrem tentabo nostrum,
 utrum me agnoscat et discernat oculis,
 an ignoret, multo tempore seorsum quum-abfuerim.

Sic locutus, famulis Martia arma dedit.

Illi quidem deinde in-domum celeriter ivere: at Ulysses
 propius ivit ad-abundans-fructibus arbustum, tentare cog-
 tans.] Neque invenit Dolium, in-magnum hortum descendens,
 nec quenquam servorum, nec filiorum; verum illi
 sepes collecturi, arbusti ut-essent septum,
 abiverant; atque iis senex viam præmonstrat.
 Solum autem patrem invenit bene-culto in arbusto,
 circumfodientem plantam; squalentem vero indutus-erat tu-
 nicam,] sutilem, turpem; circumque crura bubulas
 ocreas sutiles sibi-ligaverat, centium-vulnera vitans;
 manicasque super manus, ruborum causa: at supeme

αἰγείην κυνέην κεφαλῇ ἔχε, πένθος ἀέξων.

Τὸν δ' ὥς οὖν ἐνόησε πολύτλας διὸς Ὀδυσσεύς
γῆραϊ τειρόμενον, μέγα δέ φρεσὶ πένθος ἔχοντα,
σῖας ἄρ' ὑπὸ βλωθρῇ δγχνῇ κατὰ δάκρυον εἶβεν.

215 Μερμήριξε δ' ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν
κύσσαι καὶ περιφύναϊ ἐὼν πατέρ' ἠδὲ ἑκαστα
εἰπεῖν, ὥς ἔλθοι καὶ ἱκοίτ' ἐς πατρίδα γαῖαν·
ἢ πρῶτ' ἐξερέοιτο ἑκαστὰ τε πειρήσαιο.

Ἦδε δέ οἱ φρονέοντι δόασσατο κέρδιον εἶναι,

220 πρῶτον κερτομοῖσι ἐπέεσσιν πειρηθῆναι.

Τὰ φρονέων ἰθὺς κίεν αὐτοῦ διὸς Ὀδυσσεύς·
ῆτοι δ' ἔμν κατέχων κεφαλὴν φυτὸν ἀμφελάχαιεν·
τὸν δὲ παριστάμενος προσεφώνεον παίδιμος υἱός·

ὦ γέρον, οὐκ ἀδαμημονὴ σ' ἔχει ἀμφοπολεύειν
225 ὄρχατον, ἀλλ' εὖ τοι κομιδὴ ἔχει οὐδέ τι πάμπαν,
οὐ φυτὸν, οὐ συκῇ, οὐκ ἄμπελος, οὐ μὲν ἐλαίη,
οὐκ ὄρχνη, οὐ πρασίη τοι ἄνευ κομιδῆς κατὰ κῆπον.
Ἄλλο δέ τοι ἔρέω, σὺ δὲ μὴ χόλον ἐνθεο θυμῷ·
αὐτὸν σ' οὐκ ἀγαθὴ κομιδὴ ἔχει, ἀλλ' ἅμα γῆρας

230 λυγρὸν ἔχεις αὐχμεῖς τε κακῶς καὶ ἀεικέα ἔσσαι.

Οὐ μὲν ἀεργίης γε ἀνάξ' ἐνεκ' οὐ σε κομιζέ·

οὐδέ τί τοι δοῦλειον ἐπιπρέπει εἰςοράσθαι

εἶδος καὶ μέγεθος· βασιλῆϊ γὰρ ἀνδρὶ ἕοικας.

Τοιοῦτῳ δὲ ἕοικας, ἐπεὶ λούσαιτο φάγοι τε,

235 εὐδόμεναι μαλακῶς· ἢ γὰρ δίκη ἐστὶ γερόντων.

Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ καὶ ἀτρεκέως κατὰλεξον,
τεῦ δμῶς εἷς ἀνδρῶν· τεῦ δ' ὄρχατον ἀμφοπολεύεις;

καὶ μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὅρρ' εὖ εἰδῶ,

οἱ ἐτέον γ' Ἰθάκην τήνδ' ἱκέμεθ' ὥς μοι ζεῖπεν

240 οὔτος ἀνὴρ νῦν δὴ ξυμβλήμενος ἐνθάδ' ἵκνται,

οὔτι μάλ' ἀρτίφρων, ἐπεὶ οὐ τόλμησεν ἑκαστα

εἰπεῖν ἠδ' ἐπακοῦσαι ἐμὸν ἔπος, ὥς ἔρεεινον

ἀμολ' ξείνῳ ἐμῷ, εἰ που ζῶει τε καὶ ἔστιν

ἢ ἦδη τέθνηκε καὶ εἰν Ἀῖδαο δόμοισιν.

245 Ἐκ γάρ τοι ἔρέω, σὺ δὲ σύνθεο καὶ μευ ἄκουσον·

ἄνδρα ποτ' ἐξείνισσα φιλῇ ἐνὶ πατρίδι γαίῃ,

ἡμέτερόνδ' ἐλθόντα· καὶ οὐπω τις βροτὸς ἄλλος

ξείνων τηλεδαπῶν φιλῶν ἐμὸν ἔκτο δῶμα·

εὐχετο δ' ἐξ Ἰθάκης γένος ἔμμεναι, αὐτὰρ ἔφασκεν

250 Λαέρτην Ἀρκείσιādην πατέρ' ἔμμεναι αὐτόφ.

Τὸν μὲν ἐγὼ πρὸς δῶματ' ἄγων εὖ ἐξείνισσα,

ἐνδυκέως φιλέων, πολλῶν κατὰ οἶκον ἐόντων·

καὶ οἱ δῶρα πόρον ξεινήϊα, ὅσα ἐψέκει

χρυσοῦ μὲν οἱ δῶκ' εὐεργέος ἐπὶ τὰ λάντα,

255 δῶκα δὲ οἱ κρητῆρα πανάργυρον, ἀνθιμόεοντα,

δῶδεκα δ' ἀπλοῖδας χλαίνας, τόσσους δὲ τάπητας,

τόσσα δὲ φάρεα καλὰ, τόσους δ' ἐπὶ τοῖσι χιτῶνας·

χωρὶς δ' αὖτε γυναῖκας, ἁμύμονα ἔργ' εἰδυίας,

τέσσαρας εἰδαλίμας, ἃς ἤθελεν αὐτὸς ἐλέσθαι.

260 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα πατὴρ, κατὰ δάκρυον εἶδων·

ῆτιν μὲν γαῖαν ἱκάνεις, ἣν ἐρεῖνεις·

ἔδρισται δ' αὐτὴν καὶ ἀτάσθαλοι ἄνδρες ἔχουσιν·

δῶρα δ' ἐτώσια ταῦτα χαρίζεο, μυρὶ ὀπάων·

εἰ γάρ μιν ζῶων γ' ἐκίχρεις Ἰθάκης ἐνὶ δῆμῳ,

caprinam galeam in-capite habebat, dolorem augens (*i. e. valde dolens*).] Hunc autem ut vidit audens divinus Ulysses senectute afflictum, magnumque mente dolorem habentem, stans inde sub excelsa piro lacrimam effundebat.

Cogitavit vero deinde in mente et in animo osculari et amplecti suum patrem, et singula dicere, quomodo venisset et accessisset ad patriam terram; an prius interrogaret, singulaque tentaret.

Sic autem ei cogitanti visum-est satius esse, primum mordacibus verbis eum tentare.

Hæc cogitans recta ivit ad-eum divinus Ulysses: nempe ille quidem deorsum-tenens caput, plantam circumfodiebat:] eum autem astans alloquebatur splendidus filius:

O senex, non imperitia te tenet curandi hortum, sed bene tibi cultura habet, neque omnino, non planta, non ficus, non vitis, non quidem oliva, non pirus, non leguminum-area tibi sine cultura *est* in horto. Aliud autem tibi dicam; tu vero ne iram induc animo: ipsum te non bona cura habet, sed simul senectutem gravem habes, squalisque male, et turpia *vestimenta* indutus-es.] Non quidem inertiae sane dominus causa non te curat, neque aliquid in-te servile conspicuum-est intuentibus formam et staturam; regi enim viro similis-es.

Tali autem similis-es, qui postquam laverit ederitque, debeat-dormire molliter; hic enim mos est senum.

Sed age mihi hoc dic, et accurate narra, cujusnam servus es virorum? cujusnam vero hortum curas? et mihi hoc dic vere, ut bene sciam, si revera utique in-Ithacam hanc advenimus, sicut mihi dixit ille vir, nunc modo obviam-factus huc venienti, nequaquam valde sapiens: quoniam non sustinuit singula dicere, et audire meum verbum, ut interrogabam de hospite meo, sicubi vivatque et exstet, an jam mortuus-sit, et in Orci ædibus.

Edicam enim tibi, tu vero attende, et me audi; virum quondam hospitio-excepi cara in patria terra, ad-nostram domum qui-venerat; et nondum quisquam mortalis alius] hospitum longinquorum carior meam advenit dumum:] profitebatur autem se ex Ithaca genere esse; ac dicebat] Laerten Arceciaden patrem esse ipsi.

Hunc quidem ego ad domos ducens bene hospitio-excepi, cum-cura amice-tractans, multa in domo *mihi* quum-essent; et ei dona præbui hospitalia, qualia decebat: auri quidem ei dedi bene-elaborati septem talenta, dedi vero ei craterem totum-argenteum, floribus-cælatum, duodecimque simplices lænas, totque tapetas totidemque pallia pulcra, totidemque ad hæc tunicas: separatim vero insuper mulieres, eximia opera scientes, quatuor speciosas, quas voluit ipse eligere.

Illi autem respondit deinde pater, lacrimam destillans: hospes, profecto quidem ad-terram pervenisti, de-qua interrogas:] injurii vero ipsam et improbi viri tenent, dona atque irrita hæc largiebaris, plurima præbens: si enim ipsum vivum utique invenisses Ithacæ in populo,

285 τῷ κέν σ' εὖ δώροισιν ἀμειψάμενος ἀπέπεμψεν
καὶ ξενίη ἀγαθῇ· ἡ γὰρ θέμις, ὅστις ὑπάρξει.
Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως καταλέξων,
πόστον δὴ ἔτος ἐστίν, ὅτε ξένισσας ἐκείνων,
σὸν ξείνων δούστηγον, ἐμὸν παῖδ', εἰ ποτ' ἔην γε,
290 δῦμορον· δν που τῇλε φίλων καὶ πατρίδος αἵης
ἡέ που ἐν πόντῳ φάγον ἰχθύες, ἡ ἐπὶ χέρσου
θηρσί καὶ οἰωνοῖσιν ἔλωρ γένετ'· οὐδέ ἐ μήτηρ
κλαῦσε περιστείλασα πατὴρ θ', οἱ μιν τεκόμεσθα·
οὐδ' ἄλοχος πολυδώρος, ἐχέφρων Πηνελόπεια,
295 κώκωσ' ἐν λεγέεσσιν ἐδὼν πόσιν, ὡς ἐπέοικεν,
ὀφθαλμοὺς καθελούσα· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.
καὶ μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὅφρ' εὖ εἰδῶ,
τίς ποῦεν εἰς ἀνδρῶν· πόθι τοι πόλις ἡδὲ τοκῆς;
ποῦ δὲ νηῦς ἔστηκε βοή, ἡ σ' ἤγαγε δεῦρο
300 ἀντιθέους θ' ἐτάρους; ἡ ἐμπορος εἰληλουθας
νηὸς ἐπ' ἄλλοτρίης, οἱ δ' ἐκθήσαντες ἔβησαν; [σεύς·
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
τοίγῃρ ἐγὼ τοι πάντα μάλ' ἀτρεκέως καταλέξω.
Εἰμὶ μὲν ἐξ Ἀλύβαντος, ὅθι κλυτὰ δώματα ναίω,
305 υἱὸς Ἀφείδαντος Πολυπημονίδαο ἀνακτος·
αὐτὰρ ἔμοιγ' ὄνομ' ἐστὶν Ἐπέρितος· ἀλλὰ με δαίμων
πλάγξ' ἀπὸ Σικανίης δεῦρ' ἐλθέμεν, οὐκ ἐθέλοντα·
νηῦς δέ μοι ἦδ' ἔστηκεν ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πόλης.
Αὐτὰρ Ὀδυσσῆϊ τόδε δὴ πέμπτον ἔτος ἐστίν,
310 ἐξ οὗ κείθεν ἔβη καὶ ἐμῆς ἀπελῆλυθε πάτρης,
δῦσμορος· ἡ τέ οἱ ἐσθλοὶ ἔσαν ὄρνιθες ἰόντι,
δεξιόι, οἷς χαίρων μὲν ἔγνων ἀπέπεμπον ἐκείνων,
χαῖρε δὲ κείνος ἰὼν· θυμὸς δ' ἔτι νῶϊν ἐώλπει
μῖζεσθαι ξενίῃ ἡδ' ἀγλαὰ δῶρα διδώσκειν.
315 Ὡς φάτο· τὸν δ' ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα·
ἀμφοτέρῃσι δὲ χερσὶν ἑλὼν κόνιν αἰθαλόεσσαν
χεύατο κακὰ κεφαλῆς πολιτῆς, ἀδινὰ στεναχίζων.
Τοῦ δ' ὠρίνετο θυμὸς, ἀνὰ ῥίνας δὲ οἱ ἴδῃ
δριμὺ μένος προὔτυψε, φίλον πατέρ' εἰς ὁρόωντι.
320 Κῦσσε δὲ μιν περιφύς, ἐπιάλμενος, ἡδὲ προσϋδά·
Κείνος μὲν τοι ὅδ' αὐτὸς ἐγὼ, πάτερ, δν σὺ μεταλ-
ήλυθον εἰκοστῇ ἔτει ἐς πατρίδα γαίαν. [λᾶς,
Ἄλλ' ἴσχεο κλαυμοῖο γοοῖό τε δακρυόεντος.
Ἐκ γάρ τοι ἔρέω· μάλα δὴ χρὴ σπευδέμεν ἔμπης·
325 μνηστῆρας κατέπεφνον ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν,
λῶδην τινύμενος θυμαλγέα καὶ κακὰ ἔργα.
Τὸν δ' αὖ Λαέρτης ἀπαμειβετο φώνησέν τε·
εἰ μὲν δὴ Ὀδυσσεύς γε, ἐμὸς παῖς, ἐνθάδ' ἰκάνεις,
σῆμα τί μοι νῦν εἰπὲ ἀριφραδὲς, ὅφρα πεποιθῶ.
330 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
οὐλῇ μὲν πρῶτον τήνδε φράσαι ὀφθαλμοῖσιν, [σεύς·
τὴν ἐν Πάρνησῳ μ' ἔλασεν σῶς λευκῷ ὀδόντι
οἰχόμενον· σὺ δέ με προίεις καὶ πότνια μήτηρ
ἐς πατέρ' Αὐτολύκον μητρὸς φίλον, ὅφρ' ἂν ἐλοίμην
335 δῶρα, τὰ δεῦρο μολῶν μοι ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν.
Εἰ δ', ἄγε τοι καὶ δένδρε' εὐκτιμένην κατ' ἄλωην
εἵπω, ἃ μοι ποτ' ἔδωκας, ἐγὼ δ' ἤτηόν σε ἕκαστα,
παῖδ' ἐμὸν ἐὼν, κατὰ κῆπον ἐπιστόμενος· διὰ δ' αὐτῶν

eo te bene donis remuneratus dimisisset,
et exceptione bona; hoc enim jus est ei quicumque carperit.
Sed age mihi hoc dic, et accurate narra,
quotus jam annus est, quando hospitio-excepisti illum,
tuum hospitem infelicem, meum filium, si unquam fuit,
infortunatum? quem alicubi, procul ab amicis et patria terra,
vel alicubi in ponto comederunt pisces, vel in terra
feris et avibus captura factus est; neque ipsum mater
flevit compositum, paterque, qui ipsum genuimus;
neque uxor multum-dotata, prudens Penelope,
ploravit in lectis suum maritum, sicut decet,
oculos illi ubi-clauserit: hic enim honos est mortuorum.
Et mihi hoc dic vere, ut bene sciam,
quis et unde es hominum? ubinam tibi urbs ac parentes?
ubinam autem navis stat velox, quæ te vexit huc,
deo-paresque socios? an vector venisti
navi in aliena, illi autem te-exposito discesserunt?

Nunc vero respondens allocutus est ingeniosus Ulysses:
enimvero ego tibi hæc valde accurate narrabo.
Sum enim ex Alybante, ubi inclytas aedes habito,
filius Aphidantis Polypemonidæ regis:
ac mihi nomen est Eperitus; sed me deus
errare-fecit a Sicania, huc ut-venirem, nolentem:
navis vero mihi hæc (hæc) stat ad agrum, seorsum ab-urbe.
At Ulyssi hic jam quintus annus est,
ex quo illinc abivit, et a-mea discessit patria,
infelix: profecto utique ei bonæ erant aves eunti,
dextræ; quibus gaudens quidem ego dimittebam illum,
gaudebat autem ille abiens; animusque adhuc nobis sperabat
mixtum-iri nos hospitio, et splendida dona daturus.

Sic dixit: illum autem doloris nebula cooperuit atra:
ambabus vero manibus sumtum pulverem cinereum
fudit-sibi in caput canum, crebro gemens.
Hujus autem commovebatur animus; in nares vero ei jam
acer spiritus ingruit, carum patrem intuenti.
Osculatus est autem ipsum amplectens, insiliens, et allo-
quebatur:] Ille quidem hic ipse ego, pater, quem tu in-
quis,] veni vigesimo anno in patriam terram.
Sed contine-te a-ploratu fletuque lacrimoso.
Edicam enim tibi; valde autem oportet festinare omnino:
procos interfeci in nostris ædibus,
contumeliam ulciscens animo-gravem, et mala opera.

Ei autem rursus Laertes respondebat, dixitque:
siquidem revera Ulysses, meus filius, huc venisti,
signum aliquod mihi nunc dic manifestum, ut persuadear.

Illum vero respondens allocutus est ingeniosus Ulysses:
cicatricem quidem primum hanc animadverte oculis,
quam in Parnasso mihi infixit sus albo dente
peregre-profecto: tu vero me emiseras et veneranda mater
ad patrem Autolycum matris carum, ut acciperem
dona, quæ huc profectus mihi promiserat et annuerat.
Quin age, tibi et arbores bene-culto in arbusto
dicam, quas mihi olim dedisti; ego autem poscebam a-te sin-
gulas,] puer quum-essem, per hortum comitans; ac per os

ἰκνεύμεσθα, σὺ δ' ὀνόμασας καὶ ἔειπες ἕκαστα.
 340 Ὅγγνας μοι δῶκας τρικαίδεκα καὶ δέκα μηλέας,
 συκίας τεσσαράκοντ'· ὄρχους δέ μοι ὧδ' ὀνόμηνας
 ὥσπερ πενήκοντα, διατρύγιος δὲ ἕκαστος
 ἦν· ἔνθα δ' ἀνὰ σταφυλῶν παντοῖαι ἕασιν,
 ὅππότε δὴ Διὸς ὥραι ἐπιβρίσειαν ὑπερθεῖν.
 345 Ὡς φάτο· τοῦ δ' αὐτοῦ λυτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ,
 σῆματ' ἀναγνόντος, τὰ οἱ ἐμπεδα πέφραδ' Ὀδυσσεύς.
 Ἀμφὶ δὲ παιδὶ φίλῳ βάλε πῆγχε· τὸν δὲ ποτὶ οἷ
 εἶλεν ἀπολύχοντα πολυτέλας διὸς Ὀδυσσεύς.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἄμπνυτο καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρεθ,
 350 ἑξῆς τις μῦθοισιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 Ζεῦ πάτερ, ἦ ῥα ἔτ' ἔστε θεοὶ κατὰ μακρὸν Ὀλυμ-
 πῶν ἐτεὸν μνηστῆρες ἀτάσθαλον ὕβριν ἔτισαν. [πον,
 νῦν δ' αἰνῶς δεῖδοικα κατὰ φρένα, μὴ τάχα πάντες
 ἐνθάδ' ἐπέλθωσιν Ἰθακήσιοι, ἀγγελίας δὲ
 355 πάντῃ ἐποτρύνωσι Κεφαλλήνων πολιέσσιν. [σεύς·
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 σῆος, μὴ τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μελόντων.
 Ἄλλ' ἵομεν προτὶ οἶκον, ὅς ὀρχατοῦ ἐγγῦθι κείται·
 ἔνθα δὲ Τηλέμαχον καὶ βουκόλον ἡδὲ συδῶτην
 360 προῦπεμψ', ὥς ἂν δείπνον ἐφοπλίσσωσι τάχιστα.
 Ὡς ἄρα φωνήσαντε βήτην πρὸς δώματα καλά.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἔκοντο δόμους εὐναίετάνοντας,
 εἶρον Τηλέμαχον καὶ βουκόλον ἡδὲ συδῶτην,
 ταμνομένους χρέα πολλὰ κερῶντάς τ' αἰθῶπα οἶνον.
 365 Τόρρα δὲ Λαέρτην μεγαλήτορα ᾧ ἐνὶ οἴκῳ
 ἀμφιπόλος Σικελὴ λούσεν καὶ χρῖσεν ἐλαίῳ·
 ἀμφὶ δ' ἄρα χλαῖναν καλὴν βάλεν· αὐτὰρ Ἀθήνη
 ἄγχι παρισταμένη μέλει ἤλδανε ποιμένι λαῶν,
 μείζονα δ' ἤε πάρος καὶ πάσσονα θῆκεν ἰδέσθαι.
 370 Ἐκ δ' ἀσπερ νῆπιος βῆ· θαύμαζε δὲ μιν φίλος υἱός,
 ὥς ἴδεν ἀθανάτοισι θεοῖς ἐναλίγκιον ἄντην·
 καὶ μιν φωνήσας ἔπειτα πτερόεντα προσηΐδα·
 ὦ πάτερ, ἦ μάλα τίς σε θεῶν αἰγιγενετάων
 εἶδός τε μέγεθός τε ἀμείνονα θῆκεν ἰδέσθαι.
 375 Τὸν δ' αὖ Λαέρτης πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 κἴ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίῃ καὶ Ἀπολλων,
 διὸς Νήριον εἶλον, εὐκτίμενον πολίεθρον,
 ἅκτῃν ἡπείροιο, Κεφαλλήνεσσιν ἀνάσσων,
 τοῖσιν ἔων τοι χθιζὸς ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν,
 380 τεύχε' ἔχων ὁμοῖσιν, ἐφεστάμεναι καὶ ἀμύνειν
 ἀνδράσιν μνηστῆρας· τῷ κε σφέων γούνατ' ἔλυσα
 πολλῶν ἐν μεγάροισι, σὺ δὲ φρένας ἐνδον ἰάνθης.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν παύσαντο πόνου τετυκνόντο τε δαῖτα,
 385 ἐξείης ἔζοντο κατὰ κλισίους τε θρόνους τε.
 Ἐνθ' οἱ μὲν δαίπνων ἐπεχείρουν· ἀγχίμολον δὲ
 ἦλθ' ὁ γέρων Δολίος, σὺν δ' υἱεῖς τοῖο γέροντος,
 ἐξ ἔργων μογόντες· ἐπεὶ προμολοῦσα κάλεσσαν
 μήτηρ, γρη῏ς Σικελῇ, ἥ σφας τρέφε καὶ ῥα γέροντα
 390 ἐνδυκίως κομέεσκεν, ἐπεὶ κατὰ γῆρας ἔμαρπεν.
 Οἱ δ' ὥς οὖν Ὀδυσῆα ἴδον φράσσοντο τε θυμῷ,
 ἔτταν ἐνὶ μεγάροισι τεθηπότες· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς

vadebamus, tu autem nominasti et dixisti singulas.

Piros mihi dedisti tredecim, et decem malos, ficos quadraginta; vitium-ordines vero mihi hic diserte-dixisti daturum te quinquaginta; penitus-vindemialis autem unusquisque] erat; illic vero uvæ omnigenæ insunt, quando Jovis horæ incubuerint desuper.

Sic dixit : ejus autem ibidem soluta-sunt genua et carum cor,] signa agnoscentis, quæ ei accurata dixerat Ulysses. Circa filium vero carum jecit brachia; eum autem ad-se cepit anima-deficientem audens divinus Ulysses.

At postquam is spiritum-recepit, et in mentem animus col-lectus-est,] iterum verbis respondens allocutus-est :

Jupiter pater, profecto adhuc estis dii in magno Olympo, si revera proci improbissimam injuriam luerunt. Nunc autem graviter timeo in mente, ne cito omnes huc adveniant Ithacenses, nuntios vero circumquaque expédiant Cephallenorum ad-urbes.

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses : confide, ne tibi hæc in mente tua curæ-sint. Sed eamus ad domum, quæ hortum prope sita-est : illuc vero Telemachum et bubulcum et subulcum præmisi, ut cenam apparent citissime.

Sic igitur locuti, iverunt ad ædes pulcras.

Hi autem quando jam pervenerunt ad-ædes habitantibus-commodas,] invenere Telemachum et bubulcum et subulcum incidentes carnes multas, miscensque nigrum vinum.

Interim vero Laerten magnanimum sua in domo famula Sicula lavit, et unxit oleo; ac deinde lenam pulcram ei circumjecit : at Minerva prope astans membra auctavit pastori virorum, majoremque, quam antea, et habitioem fecit aspectu.

E balneo vero is egressus-est; admirabatur autem ipsum carus filius,] ut vidit immortalibus diis similem comarum : et ipsum compellans verbis alatis allocutus-est :

O pater, certe omnino aliquis te deorum sempiternorum formaque staturaque præstantiorem reddidit aspectu.

Eum autem rursus Laertes prudens contra allocutus-est : utinam, Jupiterque pater, et Minerva et Apollo, qualis Nericum cepi, bene-ædificatam urbem, litus continentis, Cephallenibus imperans, talis tibi hesternus in nostris ædibus, arma habens humeris, astiltssem, et propulsassem viros procos; eo ipsorum genua solvissem multorum in ædibus; tu vero mente intus lætatus-fuisses.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur.

Illi autem postquam cessarant a-labore, apparaverantque convivium,] ordine sedebant in sedilibusque solisque. Ibi illi quidem prandio manus-admovebant; prope autem venit senex Dolius, unaque filii hujus senis, ex operibus fatigati; quippe egressa vocaverat eos mater, anus Sicula, quæ ipsos nutrebat, atque senem studiose curabat, postquam senectus corripuerat.

Illi vero ut Ulyssem viderunt, agnoveruntque animo, steterunt in ædibus attoniti; at Ulysses

μειλιχίοις ἐπέεσσι καθαρπτόμενος προσέειπεν.

385 ὦ γέρον, ἴ' ἐπὶ δειπνον· ἀπεκλεάθεσθε δὲ θάμ-
 μινόμεν ἐν μεγάροις, ὑμέας ποτιδέγμενοι αἰεὶ.

Ὡς ἄρ' ἔφη· Δολίος δ' ἰθὺς κίε, χεῖρε πετάσας
 ἀμφοτέρας· Ὀδυσσεὺς δὲ λαβὼν κύσε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ,
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

400 ὦ φίλ', ἐπεὶ νόστησας ἐλδομένοισι μάλ' ἡμῖν,
 οὐδέ τ' οἰομένοισι, θεοὶ δέ σ' ἀνήγαγον αὐτοί,
 οὐλλέ τε καὶ μάλα χαῖρε, θεοὶ δέ τοι Ὀλβια δοῖεν.
 Καί μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὅφρ' εἴ εἰδῶ,
 ἢ ἤδη σάφα οἶδε περίφρων Πηνελόπεια

405 νόστησαντά σε δεῦρ', ἢ ἀγγελον ὀτρύνωμεν. [σεύς·

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 σῶ γέρον, ἤδη οἶδε· τί σε χρὴ ταῦτα πένεσθαι;

Ὡς φάθ'· ὁ δ' αὖτις ἄρ' ἔζετ' εὐξέστου ἐπὶ δίζρου.

Ὡς δ' αὐτὸς παῖδες Δολίου κλυτὸν ἄμφ' Ὀδυσῆα
 410 δεικανόωντ' ἐπέεσσι καὶ ἐν χεῖρεσσι φύοντα·
 ἐξεῖσας δ' ἔζοντο παρὰ Δολίον, πατέρα σπόν.

Ὡς οἱ μὲν περὶ δειπνον ἐνὶ μεγάροισι πένοντο·

Ὅσσα δ' ἄρ' ἀγγελος ὥκα κατὰ πτόλιν ὤχετο πάντη,
 μνηστήρων στυγερὸν θάνατον καὶ Κῆρ' ἐνέπουσα.

415 Οἱ δ' ἄρ' ὁμῶς αἰόντες ἐφοίτων ἀλλοθεν ἄλλος
 μυχμῶ τε στοναχῇ τε δόμων προπάροιθ' Ὀδυσῆος·
 ἐκ δὲ νέκυς οἰκῶν φόρεον καὶ θάπτον ἕκαστοι·
 τοὺς δ' ἐξ ἀλλάων πολλῶν οἰκόνδε ἕκαστον

πέμπον ἄγειν Ἀλίου, θοῆς ἐπὶ νηυσὶ τιθέντες·
 420 αὐτοὶ δ' εἰς ἀγορὴν κίον ἀθρόοι, ἀχνύμενοι κῆρ.

Αὐτὰρ ἐπεὶ β' ἤγερθεν δημηγέρεές τ' ἐγένοντο,
 τοῖσιν δ' Εὐπείθης ἀνά θ' ἴστατο καὶ μετέειπεν·

παῖδος γάρ οἱ Ἀλυστον ἐνὶ φρεσὶ πένθος ἔκειτο,
 Ἀντινοῦ, τὸν πρῶτον ἐνήρατο διος Ὀδυσσεύς·

425 τοῦ ὅγε δακρυγέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·

ὦ φίλοι, ἢ μέγα ἔργον ἀνῆρδ' ἐμήσατ' Ἀχαιοὺς·
 τοὺς μὲν σὺν νηυσὶν ἄγων πολέας τε καὶ ἐσθλοὺς
 ὤλεσε μὲν νῆας γλαφυράς, ἀπὸ δ' ὤλεσε λαοὺς·
 τοὺς δ' ἐλθὼν ἔκτεινε Κεφαλλήνων δ' ἄριστους.

430 Ἄλλ' ἀγέτε πρὶν τοῦτον ἢ ἐς Πύλον ὥκα ἰκέσθαι
 ἢ καὶ ἐς Ἥλιδα διαν, θθι κρατεύουσιν Ἐπειοί,
 ἴομεν· ἢ καὶ ἔπειτα κατηφές ἐσόμεθ' αἰεὶ·
 λῶδῃ γὰρ τάδε γ' ἐστὶ καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι·
 εἰ δὴ μὴ παίδων τε κασιγνήτων τε φονῆας

435 τισόμεθ', οὐκ ἂν ἔμοιγε μετὰ φρεσὶν ἡδὺ γένοιτο
 ζῶμεν· ἀλλὰ τάχιστα θανὼν φθιμένοισι μετεῖναι.
 Ἄλλ' ἴομεν, μὴ φθῆωσι περαιοθέντες ἔκείνοι.

Ὡς φάτο δακρυγέων· οἶκτος δ' ἔλε πάντας Ἀχαιοὺς·
 ἀγγίμολον δέ σφ' ἤλθε Μῆδων καὶ θεῖος αἰοῖδος

440 ἐκ μεγάρων Ὀδυσῆος, ἐπεὶ σφας ὕπνος ἀνῆκεν·
 ἔσταν δ' ἐν μύσσοισι· τάφος δ' ἔλεν ἄνδρα ἕκαστον.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Μῆδων, πεπνυμένα εἰδώς·

Κέκλυτε δὴ νῦν μευ, Ἰθακήσιοι· οὐ γὰρ Ὀδυσσεὺς
 ἀθανάτων ἀέκητι θεῶν τάδ' ἐμήσατο ἔργα·

445 αὐτὸς ἐγὼν εἶδον θεὸν ἄμβροτον, ὃς β' Ὀδυσῆϊ
 ἐγγύθεν ἐστῆκει καὶ Μέντορι πάντα ἐώκει.

blandis verbis eos compellans allocutus est :

O senex, sede ad prandium; obliviscimini vero stuporis :
 dudum enim cibo manus-admovere cupientes
 manebamus in sedibus, vos expectantes semper.

Sic igitur dixit : Dolius autem recta ivit, manibus passis
 ambabus; Ulyssisque prehensam osculatus est manum ad
 carpum;] et ipsum compellans verbis alatis allocutus est :

O care, quandoquidem redisti cupientibus valde nobis,
 non-vero et expectantibus, dii autem te deduxerunt ipsi :
 salveque, et magnopere gaude; dii vero tibi prospera dent.
 Atque mihi hoc dic verum, ut bene sciam,
 utrum jam certo norit prudens Penelope
 reversum te huc, an nuntium expediamus.

Hunc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses :
 o senex, jam novit : quid te oportet hæc curare ?

Sic dixit : ille vero rursus deinde sedit bene-polita in sede.
 Sic autem pariter filii Dolii inclytum circa Ulysssem
 blande-compellabant verbis, et manibus inhærebant :
 ordine vero sedebant juxta Dolium, patrem suum.

Sic illi quidem circa prandium in ædibus occupati-erant;
 Fama vero nuntia cito per urbem ibat undique,
 procorum gravem mortem et fatum indicans.

Illi autem simul audientes vadebant aliunde alius,
 cum-streptituque gemituque, ædes ante Ulyssis :
 exportabant vero cadavera ædibus, et sepeliebant singuli :
 eos autem qui erant ex aliis urbibus, domum unumquemque
 mittebant vehendos piscatoribus, citis navibus imponentes;
 ipsi vero in concionem ivere conferti, dolentes corde.

Ac postquam convenerant, unaque-frequentes erant,
 inter-eos Eupithes surrexitque et locutus est;
 ob-filium enim ei indelebilis in mente dolor sedebat,
 Antinoum, quem primum interfecerat divinus Ulysses :
 ob-hunc ille lacrimas-fundens concionatus est, et dixit :

O amici, certe magnum opus vir hic molitus est Achivis :
 alios quidem cum navibus ducentes multosque et strennos,
 perdidit quidem naves cavas, perdidit autem populos;
 alios autem reversus interfecit Cephallenum longe optimos.

Sed agite, antequam hic vel in Pylum cito iverit,
 vel etiam in Elidem divinam, ubi dominantur Epei,
 eamus; aut et postea ignominiosi erimus semper :
 contumelia enim hæc sunt etiam futuris auditu.

Si jam non filiorumque fratrumque interfectores
 ulciscamur, non mihi quidem in mente dulce fuerit
 vivere, sed citissime mortuus defunctis interfuero.
 Sed eamus, ne præveniant transgressi illi.

Sic dixit lacrimas-fundens : commiseratio autem cepit
 omnes Achivos.] Prope vero ipsis venit Medon et divinus can-
 tor] ex ædibus Ulyssis, postquam ipsos somnus reliquerat;
 steteruntque in mediis : stupor autem cepit virum quemque
 Inter-eos vero et locutus est Medon, prudentia sciens :

Audite jam nunc me, Ithacenses; non enim Ulysses
 immortalibus invitis diis hæc molitus est opera :
 ipse ego vidi deum immortalem, qui Ulyssi
 prope astitit et Mentori in-omnibus similis erat,

Ἀθάνατος δὲ θεὸς τότε μὲν προπάροιθ' Ὀδυσῆος φαίνεται θαρσύνων, τότε δὲ μνηστῆρας ὀρίων ὕνεκα κατὰ μέγαρον· τοὶ δ' ἀγχιστίνω ἐπιπτον.

150 Ὡς φάτο· τοὺς δ' ἄρα πάντας ὑπὸ χλωρὸν δέος ἤρει.

Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε γέρον ἦρω· Ἀλιθέρης Μαστορίδης· ὃ γὰρ οἷος δρα πρόσσω καὶ ὀπίσσω· ὃ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·

Κέκλυτε δὴ νῦν μευ, Ἰθακῆσιοι, ὅττι κεν εἴπω·

155 ὑμετέρῃ κακότητι, φίλοι, τάδε ἔργα γένοντο·

οὐ γὰρ ἐμοὶ πείθεσθ', οὐ Μέντορι ποιμένι λαῶν,

ὑμετέρους παῖδας καταπαυμένον ἀφροσυνάων·

οἱ μέγα ἔργον ἔρεξαν ἀτασθαλίῃσι κακῇσι,

κτῆματα κείροντες καὶ ἀτιμάζοντες ἀοικτιν

160 ἀνδρὸς ἀριστῆος· τὸν δ' οὐκέτι φάντο νέεσθαι.

Καὶ νῦν ὧδε γένοιτο· πίθεσθέ μοι, ὥς ἀγορεύω·

μὴ ἴομεν, μὴ πού τις ἐπισπαστον κακὸν εὕρη.

Ὡς ἔραθ'· οἱ δ' ἄρ' ἀνήϊξαν μεγάλῳ ἀλαλητῷ

ἡμίσεων πλείους· τοὶ δ' ἀθρόοι αὐτόθι μῖμον.

165 Οὐ γὰρ σφιν ἔδε μῦθος ἐνὶ φρεσίν, ἀλλ'· Εὐπέθει

παῖθον·· αἶψα δ' ἔπειτ' ἐπὶ τεύχεα ἔσσεύοντο.

Αὐτὰρ ἐπεὶ β' ἔσσαντο περὶ χροὶ νύροπα χαλκὸν,

ἀθρόοι ἡγέρεθοντο πρὸ ἄστεος εὐρυχόροιο.

Τοῖσιν δ' Εὐπέθης ἡγήσατο νηπιέησιν·

170 φῆ δ' ὅγε τίσεσθαι παιδὸς φόνον· οὐδ' ἄρ' ἐμελλεν

ἄψ ἀπονοστήσειν, ἀλλ'· αὐτοῦ πότμον ἐφέλγειν.

Αὐτὰρ Ἀθηναίῃ Ζῆνα Κρονίωνα προσήυδα·

ὦ πάτερ ἡμέτερε, Κρονίδη, ὕπατε κρειόντων,

εἰπέ μοι εἰρομένη· τί νύ τοι νόος ἐνδοθι κευθεῖ;

175 ἢ προτέρω πόλεμόν τι κακὸν καὶ φύλοπιν αἰνὴν

τεύξεις ἢ φιλότῃ μετ' ἀμφοτέροισι τίθησθα;

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·

τέκνον ἐμόν, τί με ταῦτα διεῖρεαι ἡδὲ μεταλλῆς;

οὐ γὰρ δὴ τοῦτον μὲν ἐβούλευσας νόον αὐτῇ,

180 ὥς ἦτοι κείνους Ὀδυσσεὺς ἀποτίσεται ἐλθών;

ἔρξον, ὅπως ἐθέλεις· ἔρῳ τέ τοι, ὥς ἐπέοικεν.

Ἐπειδὴ μνηστῆρας ἐτίσατο διὸς Ὀδυσσεύς,

ὄρκια πιστὰ ταμόντες, ὃ μὲν βασιλεύοντο αἰεὶ·

ἡμεῖς δ' αὖ παῖδων τε κασιγνήτων τε φόνον

185 ἐκλῆσιν θέωμεν· τοὶ δ' ἀλλήλους φιλέοντων

ὥς τὸ πάρος· πλοῦτος δὲ καὶ εἰρήνῃ εἰς ἔστω.

Ὡς εἰπὼν ὤτρυνε πάρος μεμαυῖαν Ἀθῆνην·

βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρῶνων αἴψα.

Οἱ δ' ἔπει οὖν σίτοιο μελίρρονος ἐξ ἔρον ἔντο,

190 τοὺς δ' ἄρα μύθων ἤρχε πολύτλας διὸς Ὀδυσσεύς·

Ἐξελθὼν τις ἴδοι, μὴ δὴ σχεδὸν ὥσι κινέσταις.

Ὡς ἔφατ'· ἐκ δ' υἱὸς Δολίου κλέν, ὥς ἐκέλευεν·

στῆ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἰὼν, τοὺς δὲ σχεδὸν εἰσίδε πάντας·

αἶψα δ' Ὀδυσσεῖα ἔπεα πεπορέντα προσηύδα·

195 Οἷδε δὴ ἐγγὺς ἔασ'· ἀλλ'· ὀπλιζώμεθα θᾶσσον.

Ὡς ἔραθ'· οἱ δ' ὠρνυντο καὶ ἐν τεύχεσσι δύνοντο,

τίσασαρες ἀμφ' Ὀδυσσῇ, ἐξ δ' υἱεὶς οἱ Δολιοιο·

ἐν δ' ἄρα Λαέρτης Δολιὸς τ' ἐς τεύχε' ἔδυνον,

καὶ πολλοὶ περ ὄντες, ἀναγκαῖοι πολέμισται.

200 Αὐτὰρ ἐπεὶ β' ἔσσαντο περὶ χροὶ νύροπα χαλκὸν,

Immortalis vero deus aliquando quidem ante Ulyssem apparebat animum-ei-addens, aliquando autem procos turbans] ruebat per domum : illi vero conferti cadebant.

Sic dixit : eos vero omnes pallidus timor subiit.

Inter-eos autem et locutus est senex heros Halitherses Mastorides ; is enim solus videbat ante et retro (*præterita et futura*) :] qui ipsis bene-cupiens concionatus est et dixit :

Audite jam nunc me, Ithacenses, quodcunque dicam :

vestro vitio, amici, hæc opera facta sunt :

non enim mihi parebatis, non Mentori pastori virorum,

vestros filios ut-desinere-faceretis ab-insipientia :

qui magnum facinus patrabant improbitate mala,

possessions attondentes, et dedecorantes uxorem

virii principis ; ipsum vero non-amplius putabant reditum.

Et nunc sic fiat ; parete mihi, sicut dico :

ne eamus, ne qua quis accersitum malum inveniat.

Sic dixit : hi autem deinde surrexerunt magno *cum* clamore

dimidio-eorum plures ; illi vero conferti istic mansere.

Non enim ipsis placuit sermo in mente, sed Eupitheo

parebant : statim autem postea ad arma ruebant.

Ac postquam induerant sibi circa corpus splendidum æs,

conferti congregabantur ante urbem spatiosam.

Ipsis autem Eupithes dux-erat *præ* stultitia :

putabat vero ille ulturum se filii cædem ; nec sane erat

retro reversurus, sed illic fatum obiturus.

At Minerva Jovem Saturnium allocuta est :

O pater noster, Saturnie, summe regnantum,

dic mihi interroganti : quid jam tibi mens intus occultat ?

nunquid ulterius bellumque malum et pugnam gravem

facies, an amicitiam inter utrosque statuis ?

Illam autem respondens allocutus est nubes-cogens Jupiter :

] filia mea, cur me hæc percontaris et interrogas ?

non enim dudum hoc quidem excogitasti consilium ipsa,

ut nempe illos Ulysses ulcisceretur reversus ?

Fac, quomodo vis ; dicam vero tibi, sicut decet.

Posteaquam procos ultus est divinus Ulysses,

fœderibus fidis ictis, hic quidem regnato semper ;

nos autem ex-altera-parte filiorumque fratrumque cædis

oblivionem faciamus : illi vero se-invicem diligant,

sicut antea : divitiæ autem et pax abunde esto.

Sic fatus, incitavit antea promptam Minervam :

descendit vero ea ab Olympi verticibus concita.

Illi autem postquam cibi dulcis desiderium exemerant,

iis inde sermonem exorsus est audens divinus Ulysses :

Egressus aliquis videat, ne jam prope sint venientes.

Sic dixit : egressus est autem filius Dolii, sicut jubebat :

stetit inde ad limen profectus ; illos vero prope vidit omnes,

statimque Ulyssem verbis alatis allocutus est :

Hi jam prope sunt ; sed armemur ocyus.

Sic dixit : illi vero exsurgebant, et arma sibi-induebant,

quatuor circum Ulyssem, sex autem filii Dolii :

inter eos vero deinde Laertes Doliusque arma induebant,

etiāsi canes essent, ex necessitate bellatores.

Ac postquam induerant sibi circa corpus splendidum æs,

ῶϊζάν ῥα θύρας, ἐκ δ' ἦιον, ἤρχε δ' Ὀδυσσεύς.

Τοῖσι δ' ἐπ' ἀγχίμολον θυγάτηρ Διὸς ἦλθεν Ἀθήνη,
Μέντορι εἰδομένη ἡμὲν δέμας ἡδὲ καὶ αὐδὴν.

Τὴν μὲν ἰδὼν γήθησε πολύτλας Διὸς Ὀδυσσεύς·
605 αἶψα δὲ Τηλέμαχον προσεφώνεεν δν φίλον υἱόν·

Τηλέμαχ', ἥδη μὲν τόδε γ' εἴσαι αὐτὸς ἐπελθὼν,
ἀνδρῶν μαρναμένων, ἵνα τε κρίνονται ἄριστοι,
μή τι κατασχύνειν πατέρων γένος, οἳ τὸ πάρος περ
ἀλκῇ τ' ἠγορέη τε κεκάσμεθα πᾶσαν ἐπ' αἶαν.

510 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠύδα·
ὄφρα, αἶ κ' ἐθέλῃσθα, πάτερ φίλε, τῶδ' ἐπὶ θυμῷ,
οὔ τι κατασχύνοντα τὲν γένος, ὥς ἀγορεύεις.

Ὡς φάτο· Λαέρτης δ' ἐχάρη καὶ μῦθον ἔειπεν·
τίς νύ μοι ἡμέρη ἦδε, θεοὶ φίλοι; ἤ μάλα χαίρω·

615 υἱὸς θ' υἱόνος τ' ἀρετῆς πέρι δῆριν ἔχουσιν.

Τὸν δὲ παρισταμένη προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη·
ὦ Ἀρκεσιδάη, πάντων πολλὴ φίλταθ' ἐταίρων,
εὐξάμενος κούρη γλαυκῶπιδι καὶ Διὶ πατρὶ,
αἶψα μάλ' ἀμπεπαλὼν προίει δολιχόσκιον ἔγχος.

620 Ὡς φάτο κατ' ῥ' ἐμπνευσε μένος μέγα Παλλὰς Ἀ-
Εὐξάμενος δ' ἄρ' ἔπειτα Διὸς κούρη μέγαλοιο, [ῥήνη.
αἶψα μάλ' ἀμπεπαλὼν προίει δολιχόσκιον ἔγχος,
καὶ βάλεν Εὐπίθεα κόρυθος διὰ χαλκοπαρήου·
ἥ δ' οὐκ ἔγχος ἔφυτο, διὰ πρὸ δὲ εἵσατο χαλκός·

625 δούπησεν δὲ πεσὼν, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
Ἐν δ' ἔπεσον προμάχοις Ὀδυσσεὺς καὶ φαίδιμος υἱός·
τύπτον δὲ ξίφεσίν τε καὶ ἔγχους ἀμφιγούσιοιιν.

Καὶ νύ κε δὴ πάντας τ' ὄλεσαν καὶ ἔθηκαν ἀνόστους,

630 εἴ μὴ Ἀθηναίη, κούρη Διὸς αἰγίοχοιο,

ἥσεν φωνῇ, κατὰ δ' ἔσγεθε λαὸν ἅπαντα·
Ἰσχεσθε πτολέμου, Ἰθακῆσιοι, ἀργαλείοι,
ὥς κεν ἀναιμωτὶ γε διακρινεῖτε τάχιστα.

Ὡς φάτ' Ἀθηναίη· τοὺς δὲ χλωρὸν δέος εἵλεν·
τῶν δ' ἄρα δεισάντων ἐκ χειρῶν ἔπτατο τεύχεα·

635 πάντα δ' ἐπὶ χθονὶ πίπτε, θεᾶς ὅπα φωνησάσης·
πρὸς δὲ πόλιν τρωπῶντο λιλαϊόμενοι βιότοιο.

Σμερδαλέον δ' ἐβόησε πολύτλας Διὸς Ὀδυσσεὺς,
οἴμνησεν δὲ ἄλεις, ὥς τ' αἰετὸς ὑψιπετῆεις.

Καὶ τότε δὴ Κρονίδης ἀφίει φολόεντα κεραυνόν,

640 καὶ δ' ἔπεσε πρόσθε Γλαυκῶπιδος ὀρμιμοπάτρης.

Δὴ τότε Ὀδυσσῆα προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη·

Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν', Ὀδυσσεῦ,

ἴσχεο, παῦε δὲ νεῖκος βμοῖτοιο πολέμοιο,
μήπως τοι Κρονίδης κεχολώσεται εὐρύσopa Ζεύς.

645 Ὡς φάτ' Ἀθηναίη· ὁ δ' ἔπειθετο, χαίρει δὲ θυμῷ.

Ὅρκια δ' αὖ κατόπισθε μετ' ἀμφοτέροισιν ἔθηκεν

Παλλὰς Ἀθηναίη, κούρη Διὸς αἰγίοχοιο,

Μέντορι εἰδομένη ἡμὲν δέμας ἡδὲ καὶ αὐδὴν.

aperuerunt fores, exieruntque; præibat autem Ulysses.

Ad eos vero prope filia Jovis accessit Minerva,
Mentori se-assimilans tum corpore, tum etiam voce.

Hanc quidem conspicatus gaudebat audens divinus Ulysses;
statimque Telemachum alloquebatur suum carum filium:

Telemache, jam quidem hoc sane memineris ipse aggressus,
viris pugnantibus, ubi discernuntur optimi,
ne-quid dedecores patrum genus, qui antea quidem
roboreque et fortitudine excelluimus totam super terram.

Illum autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
est: videbis, si volueris, pater care, hoc in animo,
nequaquam dedecorantem me tuum genus, sicut dicis.

Sic dixit: Laertes vero gavisus-est, et sermonem dixit:
quænam mihi dies hæc, dii cari? profecto valde gaudeo:
filiusque neposque de virtute certamen habent!

Eum autem astans allocuta-est cæsiis-oculis Minerva:
o Arcesiade, omnium nullo carissime sociorum,
precatus virginem cæsiam-oculis, et Jovem patrem,
statim valde vibratam emitte longæ-umbræ hastam.

Sic dixit, et inspiravit ei robur magnum Pallas Minerva.
Precatus autem deinde Jovis filiam magni,
statim valde vibratam emisit longæ-umbræ hastam,
et percussit Euphitheum, galeam per æreis-munitam-malis;
ea autem hastam non inhibuit; penitus vero transit æs:
fragoremque-edidit ille lapsus, resonaueruntque arma super
ipso.] Irruerunt autem primis-pugnatoribus Ulysses et splen-
didus filius,] et feriebant ensibusque et hastis ancipitibus.
Ac sane jam omnes perdidissent et fecissent reditus-expertes,
nisi Minerva, filia Jovis ægidem-tenentis,
clamasset voce, cohibuissetque populum omnem:

Abstinete a-bello, Ithacenses, gravi,
ut sine-cruore utique dirimamini citissime.

Sic dixit Minerva; illos autem pallidus timor cepit:
eorumque subinde territorum e manibus volabant arma,
omniaque in terram cadebant, dea vociferata:
ad urbem vero convertebant-se cupidi vitæ servandæ.
Terribiliter autem clamavit audens divinus Ulysses,
insiluitque se-colligens, sicut aquila altivolans.

Ac tum jam Saturnius misit ardens fulmen;
decidit autem id ante Cæsiam-oculis forti-patre-natam.

Tunc Ulysssem allocuta-est cæsiis-oculis Minerva:

Generosissime Laertiade, sollers Ulysses,
contine-te, compesceque contentionem omnibus-æque-gravis
belli:] ne-quæ tibi Saturnius irascatur late-sonans Jupiter.

Sic dixit Minerva: ille vero parebat, gaudebatque animo.
Fœdera autem deinde in-futurum inter utrosque fecit
Pallas Minerva, filia Jovis ægidem-tenentis,
Mentori assimilata, tum corpore, tum etiam voce.

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

INDEX

NOMINUM ET RERUM.

Litera major *Ithadis*, minor *Odysseæ* librum significat; H., *Hymnos*; Ep., *Epigrammata*. Quæ ad Cycli reliquias pertinent, italico characterè excudenda curavimus.

A

Ἀδαντες, veteres incolæ Eubœæ, ὀπίθεν κομώντες, hastati, B, 536-545; Δ, 464.
 Ἀδρυμένη, nympha Naias, mater geminorum Æsepi et Pedasi, Z, 22 sqq.
 Ἀδρυς, αντος, Trojanus, Eurydamantis f., a Diomede occisus, E, 148 sq.
 Ἀῖοι, pars Scythicæ gentis, N, 6.
 Ἀἰολός, Trojanus, interfectus ab Antilocho, Z, 32.
 Ἀἶδος, ἡ, urbs cum sua regione ad Hellespontum, B, 836; Δ, 500 (Ἀδιδόθεν); P, 584 (Ἀδιδόδι).
 Ἀγάθων, υἱος, Priami f., Q, 249.
 Ἀγακλῆς, κλῆος, Myrmidon, pater Epigei, II, 571.
 Ἀγαμεμνόνεος, Agamemnonius, K, 326; Ψ, 295, 525; γ, 264.
 Ἀγαμεμνονίδης, ου, Agamemnonis f., Orestes, α, 30.
 Ἀγαμέμνων, Atrei f., rex Mycenæ. Genealogia domus ejus, B, 104 sqq.; et regnum ipsius, 108, 569-575. Cum fratre Menelao in Ithacam proficiscitur Ulyssem arcessitum, ω, 115-119. Cum 100 navibus venit, B, 576, et A readibus 60 naves præbet, 610-614, in expeditionem Trojanam, cujus summum moderamen penes ipsum erat. Epitheta solita: κύνιστος, κρείων, εὐρυκρείων. Ejus forma, 477-483; Γ, 166 sqq., 178 sqq., 182. Contentio cum Achille et causa ejus, A, init. Restituta patri Chryseide, Briseidem ab Achille abducit, 306-348. Somnio ab Jove lusus, B, 1-34, habito concilio principum, 35-83, militum animos explorat, 84 sqq. Prælium indicit, 441 sqq. Post certamen singulare Menelai cum Paride Helenam et opes ex pacto a Trojanis reposcit, Γ, 455 sqq. Fratrem insidiosè sauciatum curari jubet, Δ, 148-222, et prælium instauraturus, duces et exercitum lustrat, 223-421. Primus ducem hostium interficit, E, 38 sqq.; alium, Z, 33; atque Menelaum sine venia occidere alium jubet, 53 sqq. Fratrem cohibet quominus pugnam cum Hectore ineat, H, 92-122, initurus ipse, 162. De summa rerum desperans, proceribus clam convocatis fugam suadet, I, 1-28; quorum monitu tandem legationem ad Achillem mittit cum amplissimorum munus promissione, 114 sqq. Præ curis insomnis, K, init. Mane armatus aciem instruit, A, 16-55; fortiter pugnat, 91 sqq.; vulneratur, 252. Iterum fugam suadet, Ξ, 64-82; sed in aciem redit, et a Neptuno erectus, 134 sqq., strenue pugnat, 380, 516 sqq. Cum Achille in gratiam redit, T, 74 sqq., eumque post pugnas cena excipit, Ψ, 35 sqq. Certare volentem in ludis funebribus Patrocli Achilles non sinit, et primo præmio donat, 887-895. Gaudet de rixa principum in convivio, ob oraculum, θ, 77-82. De ejus reditu post captam Trojam, γ, 143-164; δ, 512-523. A Clytæmnestra

uxore Ægisthoque adultero occisus, et ab Oreste vindicatus, α, 35-41; γ, 193-198; 234 sqq.; 248 sqq.; δ, 91 sqq., 524-537; 584; quod ipsa Agamemnonis anima parat Ulyssi, λ, 387-466; et Achillis umbræ, ω, 20-97. Habuit, præter filium Orestem, tres filias, I, 144 sqq. — Cum fratre Menelao consultat de bello Troj., Cypr. p. 582, a. In venatione Dianam per superbiam lædit; quæ tempestas excitat, usquedum Calchantis suasus Iphigenia immolata placetur, ib. p. 582, b. Cum Achille litigat, ibid. Chryseidem e præda accipit, ib. p. 583, a. Quid fecerit ad cognoscendum optimum heroum, in armorum judicio, II. parv. fr. 5, p. 596. Demophonti concedit Ælthram Helena volente, fr. 17, p. 598. Cum fratre litigat de reditu, Minerva incitante, Nost. p. 584, b. Moratur Minervam placaturus; deinde ei apparet Achillis umbra, futura prænuntians, frustra eum retinere studens, ibid. Post reditum ab Ægistho et Clytæmnestra occiditur, ab Oreste filio vindicatur, ibid. Filia ejus, Cypr. fr. 12, p. 593.
 Ἀγαμήδη, regis Augiæ filia natu major, Mulli uxor, πολυμήμακος, A, 740.
 Ἀγαμήδης, ους, Ergini f., Delphici templi conditor, H. Ap. 296. — De eo quædam in Telegonia narrabantur, p. 585, a.
 Ἀγαπήνωρ, ορος, rex Arcadum, ad bellum Troj. profectus cum navibus 60 præbitis ei ab Agamemnone, B, 609.
 Ἀγασθένης, εος, princeps Eleorum, Augiæ f., B, 624.
 Ἀγαστρος, Trojanus, Pæonia f., interfectus a Diomede, A, 338-340, 373.
 Ἀγαυή, Nereidum una, Σ, 42.
 Ἀγέλαος, 1) Phradmonis f., Trojanus, Θ, 256-260, occisus a Diomede. 2) Græcus, occisus ab Hectore, A, 302. 3) Proculus Penelopes, Damastoris f., υ, 321 sq. Versatur cum reliquis procis in caede, χ, 131, 136, 212 sqq., ubi ducem agit, 247 sqq., et postremus fere interficitur, 293. Ἀγέλαος 131, 247.
 Ἀγήνωρ, ορος, Trojanus princeps, Antenoris f., μεγάρμας, pugnat, Δ, 467; A, 59; M, 93; N, 490, 598 sqq.; Ξ, 425; O, 340; Π, 535; Υ, 474. Solus resistit Achilli, cui mortem vaticinatur, Φ, 545 sqq. Postremo Apollo ejus speciem assumit, 600 sq. — Vulnerat Lycomedem in expugnatione Trojæ, II. parv. fr. 17, p. 598.
 Ἀγίας, ου, Træzentius, Nostorum scriptor, p. 584, b. Ἡγίας, fr. 9, p. 600.
 Ἀγκαῖος, 1) rex Arcadiæ, pater Agapenoris, B, 609. 2) Pleuronius, celeberrimus pugil Ætolus, Ψ, 635.
 Ἀγλαῖα, mater Nirei, B, 672.
 Ἀγρίος, Porthei f., frater Enei, Ξ, 117.
 Ἀγχίλλος, 1) princeps Taphiorum, pater Mentæ, α, 180, 418.

- lb. 264, venenum præbuit Ulyssi ad inficienda jacula.
 2) Princeps Phæacum, θ, 112. 3) Græcus, ab Hectore occisus, E, 609.
- Ἀχιλλεύς, αο (εω H. Ven. 53, 126), 1) princeps Trojanus, quocum Venus, ab Jove amore incensa, consuevit in Ida monte: v. H. Ven. Inde natus est Æneas, ib. 197 sqq., ubi vaticinium de eo; B, 819 sqq.; E, 312 sq.; 247, 268. Genealogia Anchisæ, Y, 208-241. Hippodamia filia, N, 428 sqq. Equi ejus, E, 263-273. 2) Sicyonius: v. Ἀγχισηίδης 2.
- Ἀγχισηίδης, Anchisæ f. 1) Æneas, P, 754; Y, 160. 2) Eche-
 polus, Ψ, 296.
- Ἀλέμας, αντος, Trojanus, Asii f., N, 560 sqq., 759, 771.
- Ἀλμήνη, nymphea, socia Proserpina, H. Cer. 421.
- Ἀλμής, rex Thessaliae, Pheretis f., pater Eumeli, B, 714; Ψ, 289, 391, 532. — *Alius, Argivus, in expugnatione Trojæ, Il. parv. fr. 17, p. 598.*
- Ἀλφειστία, urbs ad Propontidem, B, 828.
- Ἀλφειστή, Helenæ famula, δ, 123.
- Ἀλφειστός, 1) rex Sicyonis, tempore belli Thebani, Ξ, 121. Ejus equus, Ψ, 347. 2) Dux Trojanus, B, 828-834; captus a Menelao, occisus ab Agamemnone, Z, 37-65. 3) Alius Trojanus, a Patroclo occisus, Π, 694. — *Primus horum e bello Thebano fugit in equo Arione, Theb. fr. 5, p. 588. Quem quomodo acceperit, ib. fr. 6. Quid dixerit de Amphiarao terra hausto, ib. fr. 7.*
- Ἀλφειστήνη, Adrasti filia, Ἀγίαλεα, E, 412.
- Ἀλφειστή, dubia scriptura H. Ap. 209, de Coronide nymphea.
- Ἀλφειδής, αο, Azei filius, Actor, B, 513.
- Ἀλφειδών, όνος, filia Pandarei, mutata in lusciniam, τ, 518 — 523.
- Ἀλφεινί, Ἀθηναίη. Vide Ἀθήνη.
- Ἀλφεινί, sub Menestheo duce cum 50 navibus expeditioni Trojanæ intererant, B, 546-558; Δ, 328; N, 196, 689; O, 337.
- Ἀθήνη, et Ἀθηναίη, Minerva, filia Jovis, Δ, 515 etc., sine matre nata, H. Ap. 308 sq., 314, 323. Epitheta: γλαυκῶπις, ἀγλαΐη, λαοσφός (N, 128), ἐρυσίπτολις (Z, 305), φεισίμβροτος (χ, 297), Τριτογένεια, Ἀλάλομενης, πολύδουλος, ἀνθρωπῶν, Παλλάς. Trojanis ubique infesta, Græcis benigna adest, ut Diomedes in E, Achilli et Ulyssi ubique, Telemacho sub Mentoris specie, in universum omnibus qui sapienti consilio et fortiter aliquid agunt: quod nimis longum esset per singula exsequi. Templum ejus in arce Trojana, Z, 88 sqq., ubi vota ei faciunt matronæ, 237 sqq. Ejus peplus, Θ, 384 sqq.; E, 734 sq.; agis et galea, 738 sqq. Erechtheum nutrit, B, 547 sq. Ejus festum Athenis, 549-551. Homines opera artis docuit, υ, 72; H. 19, 2. Quorum tutela est, Ep. 14, 2. Nunquam amavit, H. Ven. 8. Hymni in eam, 10 et 28. — *Certamen coram Paride, Cypr. p. 581, b. Ajacem adjuvat Achillis interfecti corpus prælio efferentem, Il. parv. fr. 4, p. 596. De equo ligneo consilia dat, p. 583, b. Ei dedicant Trojani equum, Il. Exc. p. 584, a. Cassandram supplicem abripiens Ajax Oilei antiquum Minervæ simulacrum dejecit, inde ad ejus aram confugit, ibid. Quare irata, perniciem Græcis in reditu immittit, ibid. Lites de reditu injicit Atridis, Nost. p. 584, b; quorum Agamemnon remanentem placaturus, ibid. (Ea ipsa ex parte narrantur a Nestore et Menelao in γ et δ.) Adest Ulyssi in bello Thesporum contra Brygos, Teleg. p. 585, a. Lævigat hastam Pelei, quæ post Achillis, Cypr. fr. 4, p. 592.*
- Ἀθήνη, urbs, η, 80. Ἀθῆναι, B, 546, 549; γ, 307; λ, 322; H. Ap. 30. — *A Dioscuris direpte? Cycl. p. 601, a. Ἀθώος, ω, mons Thraciæ, Ξ, 229; H. Ap. 33.*
- Ἀϊαίν, Ἄεα, Circes epitheton, ι, 32; μ, 268, 273. Νῆσος Ἀϊαίν, κ, 135; λ, 70; μ, 3 sqq.
- Ἀλακίδης, αο, Ἄεαι nepos ex Peleo, Achilles, B, 860, 874 et sæpius. per totam Iliadem; λ, 470, 537.
- Ἀλακός, rex Ἄεγαίης, Jovis f., Φ, 189.
- Ἄεας, αντος, major, cogn. Telamonius, a patre Telamone, filio Ἄεαι, Θ, 224, 287; Δ, 465, etc.; etiam μέγας, Δ, 473; Α, 562, 590; P, 115, etc. ad differentiam alterius Ajacis, corpore et viribus multo minoris. Semper inter præstantissimos principes nominatur, e. c. A, 138, 145; heros ab Achille secundus, B, 768, etc. Adduxerat ex Salamine naves 12, B, 557; et alterum cornu castrorum clauderebat, Θ, 224 sqq. Corpore maximus Argivorum, post Achillem, Γ, 226 sqq.; λ, 468 sq.; ω, 17 sq. Epitheta: μεγάλῃος, φθίμος, ἀγαυός, ἀλκίμος, φαίδιμος, μεγαλήτωρ, πελώριος, ἔρκος Ἀχαιῶν, βοῆν ἀγαθός. Cum Hectore pugna singularis, H, 182-312. Ad Achillem cognatum legatus mittitur cum Ulysse et Phönice, I, 169; 622 sqq. Pugnae Ἀϊάντων ad munimenta, M, 265 sqq.; majoris et Teucri, 370 sq. Ἄεας a navibus arcent Trojanos, ab Neptuno incitati, N, 46 sqq., 125 sqq. Nova pugna majoris, 809 sqq. Hectorem vulnerat, Ξ, 402 sqq. Solus ab navibus ignem defendit, O, 674 sqq. Hasta fracta cedit, Π, 101 sqq. Redit in pugnam, 330 sqq. Ἄεας pugnans, 555 sqq. Pugna de corpore Patrocli occisi, P, 115 sqq., 707 sqq. Luctatur cum Ulysse in ludis funebribus, Ψ, 708-739; arui decertat cum Diomede, 811-825. Ambo Ἄεας sæpissime simul memorantur; laudatur ab Agamemnone Δ, 272-291. Ἰσον θυμὸν ἔχοντες, δμῶν μοῖαι, P, 720. Umbra majoris Ulyssi ex Orco apparet, λ, 542-563. — *Post acerrimam pugnam Achillis interfecti corpus Trojanis eripit, Ἄεθ. p. 583, a, Minervæ auxilio, Il. parv. fr. 4, p. 596. Certamen ejus cum Ulysse de armis Achillis incipit, Ἄεθ. p. 583, b. Quid Trojanæ de eo dixerint, Il. parv. fr. 4. In furorem incidit, pecora pro Atridis mactat, quo cognito se ipse interfecit, ib. p. 583, b; quod mane factum esse ex Ἄethiopide commemorat schol. Pindari, fr. 2, p. 595. Ob iram regis non combustus, sed simpliciter in capulo conditus, fr. 8, p. 596. Furorem ejus futurum primus perspexerat Machao, Il. Exc. fr. 2, p. 599.*
- Ἄεας, minor, Oilei f., B, 527; N, 66; Π, 330, etc., cum Locris in 40 navibus ante Ilium venit, B, 527-535, ubi ipse et armatura describitur. Cognomine τῆχός, K, 110; N, 66; Ξ, 442, 520, etc. Cum majore fere simul versatur et pugnat: v. paulo ante. De fortitudine ejus N, 480 sqq., 701 sqq.; Ξ, 520 sqq., ubi fugientes ob pedum celeritatem ceteris melius assequitur. Jurgia cum Idomeneo in certamine ludicro, Ψ, 473 sqq. Certat cursu cum Ulysse, et neglectis precibus, vincitur et cadit turpiter, 754 sqq. Minerva insolenter kesa, in mari perit, δ, 499 sqq.; conf. ε, 108. — *Cassandram supplicem a Minervæ antiquo simulacro abripiens, hoc ipsum dejecit, Il. Exc. p. 584, a. Quo incitati Græci eum lapidare volunt; sed confugit ad aram Minervæ et nunc quidem servatur, ibid.; sed post in tempestate ad Capharea saxa perit, Nost. p. 584, b.*
- Ἀϊγαι, urbs Achajæ, ubi clarus cultus Neptuni, Θ, 203; N, 21; ε, 381; H. Ap. 32; H. 21, 3 (εὐρεῖται).
- Ἀϊγαιῶν, όνος, ab hominibus appellatus gigas centimanus, a diis Βριάρεως, A, 404. — *Telluris et Ponti filius, in mari habitans, Titanibus opitulatur, Titan. fr. 5, p. 585. Ejus columnæ, ib. fr. 6.*
- Ἀϊγιάλεια, natu minima filia Adrasti, uxor Diomedis, E, 412.
- Ἀϊγιάλος, δ, 1) maritima ora omnis a Sicione usque ad Epidem, B, 575. 2) Urbs Paphlagoniæ, B, 855.
- Ἀϊγίλις, πος, ἡ, Ithacæ oppidum secundum Strab., alii insula prope Epirum, τρηχεῖς, B, 633.

- Αἰγυπία, ἡ, insula, B, 562, ubi auxilia ejus in bello Troj. sub Diomede. H. Ap. 31.
- Αἰγιον, τὸ, urbs Achajæ, B, 574.
- Αἰγίς, (ἰδός, ἡ, Jovis clypeus terrificus, unde sæpiissime αἰγίοχος dictus, E, 742; O, 229 sq., ubi Apollini eam permittit; 308 sqq., 318 sqq. Minervæ αἰγίς θυσανόσσα, E, 738 sqq.
- Αἰγίσθος, Thyestæ f., δολόμης, ἀναλκίς, Clytæmnestram amans, cum ea Agamemnonem post reditum insidiosè occidit, γ, 193 sqq.; 235, 249-275; δ, 517-537; λ, 387-466; ω, 20 sqq.; 95 sqq. Postquam septem annis regnaverat Mycenis, Orestes reversus eum occidit, γ, 236 sq., 303 sqq.; α, 29 sqq., 298 sqq. — *Idem narratur in Nostis*, p. 584, b.
- Αἰγύπτιος, senex Ithacensis, sapiens, Antiphi et Eurynomi pater, conectionatur, β, 15-35. — Adjectivum v. s. Αἰγυπτιος.
- Αἰγυπτος, 1) ἡ, Ægyptus, terra. Plena erat medicorum et medicaminum, δ, 229 sqq.; ρ, 448; H. 6, 28. 2) ὁ, fluvius, Nilus, ἐυρρέτης, γ, 300; δ, 351, 355, 477, 483, 581; ε, 246, 257, 275; ρ, 426, 427. — Incolæ, Αἰγύπτιοι, δ, 83; ε, 263, 286; ρ, 432. Θῆβαι Αἰγύπτου, δ, 127; Αἰγυπτίη (Πολύδαμνα) δ, 229; Πρωτεύς Αἰγύπτιος, δ, 385.
- Αἰδης, αὐτὸς ὡς ἔστι, ἰδός, et Αἰδωνεύς, ἦος, deus inferorum, Pluto. Ab Hercule vulneratur, E, 395 sqq., κλυτόπωλος, 654; A, 445; II, 625. Αἰδωνεύς ἀναξ ἐνέρων, γ, 61; E, 190. Αἰδός κύνει, E, 845. Proserpinam rapuit, H. Cer. 2 sqq., dante Jove, 79. Πολυστημάντωρ Αἰδωνεύς, 84, 377. Mercurius a Jove missus precibus eam repetit, 336 sqq., ubi illum alloquitur Ἄδην κυανοχαῖτα 347. — De loco, πύλας, Θ, 467; N, 415; λ, 276, etc. Et sæpiissime Αἰδός vel Αἰδὰς πύλαι, δόμος, δόμοι. Cerberum inde abripit Hercules, λ, 622 sqq.
- Αἰήτης, αὐτὸς, rex Colchidis, frater Circes, Solis f., ὀλοόφρων, α, 137 sqq.; μ, 70.
- Αἰθή, equa, quam dono dederat Agamemnoni Echepolus Sicyonius, Ψ, 295 sqq.; 408, 525.
- Αἰθιας, Thessaliæ populus, B, 744.
- Αἰθίοπες, populus, ἱσχατοὶ ἀνδρῶν, α, 23. Apud quos dii nonnumquam epulantur, A, 423 sq. (ubi Αἰθιοπίας); Ψ, 206 sqq.; α, 22 sqq.; ε, 282, 287. Menelaus ad eos venit, δ, 84.
- Αἰθιοπία, (ἰδός, Arctini carmen in Cyclo positum, cujus argumentum v. p. 583, α; fragmenta p. 595.
- Αἰθήρη, Pitthei filia, famula Helenæ, Γ, 144. — *Troja excisa a Demophonte et Acamante nepotibus ex Theseo, ejus filio, inventa et agnita abducitur, II. Exc. p. 584, α, et II. parv. fr. 17, p. 598.*
- Αἰθων, ὠκος, 1) nomen fictum, quo se Ulysses appellat, τ, 183. 2) Hectoris equus, Θ, 185.
- Αἰμονίδης, αὐτὸς, Æmonis f., Laercis, P, 467.
- Αἰμονίδης, οὐ, Hæmonis f., Mæon, Δ, 394.
- Αἰμων, pater Laercis. V. Αἰμονίδης.
- Αἰμων, ὠκος, 1) dux sub Nestore, Δ, 596. 2) Thebanus, pater Maronis. V. Αἰμονίδης. — *Creontis filius, κάλλιστος καὶ ἡμερόστατος, Œd. fr. 3, p. 587.*
- Αἰνείας, αὐτὸς, Anchisæ et Veneris f., de quorum nuptiis v. H. Ven., in quo Veneris vaticinium de eo, 197 sqq. Genealogia ejus, γ, 208-241. In bello Troj. fuit dux Dardaniarum, cum duobus aliis, B, 819 sqq.; M, 98. Versatur in pugna, E, 166 sqq., 297 et 305, ubi lapide percutitur a Diomede; sed mater ei auxilium venit, 311 sqq., eaque vulnerata, Apollo, 432 sqq.; qui interim per εἰδωλὸν Æneas ludificat Diomedem. Æneas in templo refectus in aciem redit, 512 sqq., multosque occidit, 541 sqq. Equi ejus, E, 221 sqq., capti a Diomede, Θ, 106 sqq.; Ψ, 290 sqq. Auctoritas inter Trojanos, A, 58. Pedibus celer, N, 482. Non honoratus a Priamo, in ultima acie stat, 459 sqq.
- Pugnat, O, 332; II, 536, et 608 sqq.; P, 323-351; 484 sqq. et fin., Hectorem comitans. Pugna singularis cum Achille, γ, 79 sqq., quem jam olim (v. 90 sqq.) in Ida viā effugerat. Ab Neptuno, ne prosapia ejus intreat, per nebula periculo eripitur, 293 sqq. — *Veneris jussu cum Paride avehitur in Laconiam, Cypr. p. 581, b. Ejus boves abigit Achilles, ib. p. 582, b. Prodigiosa morte Laocoontis territus, cum suis in Idam concedit, II. Exc. p. 584, a. Uxor ejus Eurydice, Cypr. fr. 5, p. 592; II. parv. fr. 18, p. 598. Secundum Leschen Neoptolemo premio datur, et cum classe Græca abducitur, fr. 16, p. 597 sq.*
- Αἰνός, Pæon, ab Achille interfectus, Φ, 210.
- Αἰνός, ἡ, urbs Thraciæ, Trojanis auxilians, Δ, 520, Αἰνός.
- Αἰολίδης, αὐτὸς, ὁ, Ἄεoli f. 1) Sisyphus, Z, 154. 2) Cretheus, λ, 237.
- Αἰολίη νῆσος, Ἄεoli insula, α, 1, 55.
- Αἰολίς, (ἰδός, ἡ, Æolia, Σμύρνη, Ep. 4, 6.
- Αἰολίων, ὠκος, Ἄεoli f., Macar, H. Ap. 37.
- Αἰολος, 1) filius Hellenis, pater Sisyphi, etc. V. Αἰολίδης. 2) Hippotæ f., fort. pronepos prioris illius Ἄεoli, rex Æolia insulæ, ventorum moderator. Ad hunc venit Ulysses, ab eoque donatur vento secundo, et utre, in quo adversi erant inclusi, etc. α, 1-76 (coll. Ψ, 314.) Habebat sex filios totidemque filias, 5 sq.
- Αἰπειρ, urbs Laconia, I, 152, 294.
- Αἶπυ, εὐς, τὸ, urbs sub imperio Nestoris in Peloponneso, B, 592.
- Αἰπύτιος τύμβος, tumulus Αἰπύτου, regis Arcadiæ, B, 604.
- Αἰσαγέης ὄρος αἰπύ, Asiæ mons ignotus, H. Ap. 40.
- Αἰσάπος, 1) fluvius in Lycia Trojana, B, 825; Δ, 91; M, 21. 2) Filius Bucolionis, occisus ab Euryalo, Z, 21.
- Αἰσάντης, αὐτὸς, 1) priscus princeps Trojanus, sepultus ante urbem, B, 793. 2) Pater Alcathoi, N, 427.
- Αἰσάρη, urbs Thraciæ, Θ, 304, ἔξ Αἰσάρηθεν.
- Αἰσωνος, duxor Græcus, A, 303.
- Αἰσων, ὠκος, Crethei f., pater Iasonis, λ, 258. — *De eo a Medea reddito juvene, Nost. fr. 2, p. 599.*
- Αἰτωλός, Ætolus, Δ, 399; E, 706.
- Αἰτωλοὶ, gens Græca. Thioanti parebant in bello Troj., B, 638 sqq., ubi nominantur eorum urbes; μινεχάρμαι, μινεχάρμοι, E, 843; N, 218; O, 282; Ψ, 633. Eorum bellum cum Curetibus, I, 529-599. Sing. Δ, 527; Ψ, 471. Αἰτωλὸς ἀνὴρ μινεχάρμοι, ε, 379. — *Bellum cum Curetibus, Min. fr. 5, p. 599.*
- Ἀκάμας, αὐτὸς, 1) dux Thracum, Eüssori f., B, 844; E, 472; Z, 8 sqq., ubi occiditur ab Ajace. 2) Trojanus, Antenor f., fortissimus juvenis, B, 823. Pugnatur, A, 60; M, 100; Ξ, 475 sqq. Occiditur a Merione, II, 342. 3) Asi f., dux Trojanus, M, 140. — *Quartus, Thesei filius, Æthram aviam reducit, II. Exc. p. 584, a.*
- Ἀκαρνανία, ab Icaro ejusque filiis Alyseo et Leucadio regitur, Alc. fr. 9, p. 589.
- Ἀκάστη, nympa, socia Proserpinæ, H. Cer. 421.
- Ἀκαστός, rex Dulichii, ε, 336.
- Ἀκασσάμενος, rex Thracius, pater Peribœæ, Φ, 142.
- Ἀκρισίων, Acrisii f., Danae, Ξ, 319.
- Ἀκρόνως, ὠ, nobilis Phæax, ρ, 111.
- Ἀκταίη, Nereidum una, Σ, 41.
- Ἀκτορίδης, αὐτὸς, Actoris f., Echeclus, II, 189.
- Ἀκτορίς, (ἰδός, fidelissima Penelopes θαλαμηγῶλος, ψ, 227 sqq.
- Ἀκτορίων, ὠκος, Actoris f., Eurytus, B, 621; N, 185. Ἀκτορίων, Eurytus et Cteatus, Ψ, 625. Conf. Μολίονα.
- Ἀκτωρ, ὄρος, 1) pater Menetii, avus Patrocli, A, 784; II, 14. 2) Euryti et Cteati pater: v. Ἀκτορίων. 3) Pater Echeclus. V. Ἀκτορίδης.

- Ἀλακομενής, ἴδος**, Minervæ epitheton, ab Alalcomenis, Bæotiae urbe, Δ, 8; E, 908.
- Ἀλαστορίδης, ου**, Alastoris f., Tros, quem Achilles interfecit, Γ, 463 sqq.
- Ἀλάτωρ, ορος**, 1) Græcus dux sub Nestore, Δ, 295; Θ, 333; Ν, 422. 2) Lyciorum dux, interficitur ab Ulysse, E, 677. Qui fortasse est pater Trois, de quo v. Ἀλαστορίδης.
- Ἀλεγγορίδης, αο**, Alegenoris f., Promachus, Trojanus, Ξ, 503.
- Ἀλείσιον, τὸ**, urbs Elidis, Β, 617. Ἀλείσιον κολώνη, Α, 757.
- Ἀλεκτρών, ὄνος**, Leiti, Bæotorum ducis, pater, Ρ, 602.
- Ἀλέτωρ, ορος**, pater Iphiloches, quam Menelai filius duxit, δ, 10.
- Ἀλέξανδρος**, etiam Πάρις dictus, filius Priami et Hecubæ, frater Hectoris. Judicium ejus inter deas tangitur Ω, 28-30. Habuit Helenam viginti annos, Ω, 763 sqq.; de cuius raptu, Γ, 442-446. Tum Sidonem venit Alexander, et artifices mulieres Trojam duxit, Z, 289-292. Domus ejus, 313-317. Ob pulcritudinem θεοειδής, Γ, 16, 27, etc. Provocat fortissimum Græcorum ad pugnam singularem, Γ, 16 sqq., ubi arma ejus describuntur. Sed quum Menelaus ipse id certamen susceperat, terrebarur; ideo increpatus ab Hectore, 38 sqq., inquit certamen, facto antea fœdere in eventum certaminis. Pugna, 302 sqq. In qua superatus, hosti a Venere surripitur, 374; quæ eum in cubiculum asportat, ubi Helena ei adest, 382-448. Domi desidentem exprobrat Hector et in aciem reducit, Z, 312 sqq., 503 sqq. Helenam se redditurum negat, Η, 366 sqq. Corruperat principes donis, Α, 423 sqq. Sagittis pugnat, 369 sqq., 505 sqq., 581 sqq. Cohortes ducit, Μ, 93. Pugnat, Ν, 662, 766 sqq.; Ο, 341. Ab eo trucidatum iri Achillem Hector vaticinatur, X, 359 sq. — *Judicans de deorum pulcritudine in Ida, præmium decernit Veneri ob Helenæ nuptias promissas, Cypr. p. 581, b. Navibus constructis, cum Aeneæ avectus, bene recipitur a Tyndaridis in Lacedæmonia, a Menelao Spartæ; quo absente Helenam Veneris auxilio abducit, post tempestatem in mari Sidonem occupat, et reduxit Trojam, celebrat nuptias, Cypr. id. et 582, a. Sed conf. fr. 6, p. 592. Achillem occidit, Æth. p. 583, a. In pugna singulari interficitur a Philocteta; corpus contumeliose tractatum a Menelao, tandem auferunt Trojani et sepeliunt, Il. parv. p. 583, b.*
- Ἀλῆιον πεδῖον**, regio Lyciæ, in qua Bellerophon senex vixit, Z, 201.
- Ἀλθαΐη, mater Meleagri**, filia Thestii, Ι, 651.
- Ἀλιάριος, ἡ**, urbs Bæotiae, Β, 503; Η. Ap. 243, ποιήεις. — *Theb. fr. 6, p. 588.*
- Ἀλίκωνες**, gens Pontica, Β, 856; E, 39.
- Ἀλίη, Nereidum una**, Σ, 40.
- Ἀλιθερός, ου**, senex Ithacensis, Mastoris f., sapientissimus, Ulyssis amicus, β, 157, sqq., ubi concionatur; 253; ρ, 68; ω, 451.
- Ἀλιος, 1)** Lycius, ab Ulysse occisus, E, 678. 2) Phæax, Alcinoi f., θ, 119, 370.
- Ἀλιάριος, Ἄσγυτα f.**, Trojanus, gener Anchisæ, Μ, 93; Ν, 427-433; ab Idomeneo occiditur, 434 sqq., 465, 496.
- Ἀλκάνθη, Polybi**, Thebarum Ægyptiarum principis, uxor, δ, 126.
- Ἀλκάνδρος, Lycius**, ab Ulysse occisus, E, 678.
- Ἀλκή, Robur**, in ægide Minervæ, E, 470.
- Ἀλκνήτις, regis Peliae filia**, uxor Admeti, Β, 715.
- Ἀλκμίδων, ὄντος**, unus ex quinque ducibus sub Achille, Laercis f., ΙΙ, 197; Ρ, 467, 475 sqq., 481.
- Ἀλκμίδης, ου**, Alcimi f., Mentor, χ, 235.
- Ἀλκμρος, 1)** Achillis socius, Τ, 392; Ω, 474, 574. 2) Ithacensis, pater Mentoris: v. Ἀλκμίδης.
- Ἀλκίνοος, rex Phæacum**. Ejus genealogia, η, 55 sqq. Mari-
- tus Aretæ, pater Nausicaæ et quinque filiorum, ζ, 17, 62 sqq. Ejus regia, η, 82 sqq. Ulyssem hospitio excipit, 167 sqq. Concilium principum, epulæ, ludi describuntur in θ. Ei narrat Ulysses errores suos, ι, κ, λ, μ. Donat Ulysssem magnifice, et in patriam deduci jubet, ν, ι sqq. Sacrificium Neptuno facit, 171 sqq.
- Ἀλκίππη, Helenæ famula**, δ, 124.
- Ἀλκμαίων, ὄνος**, Amphiarai f. ex Eriphyle, ο, 248.
- Ἀλκμαίωνις, ἴδος**, *carmen in Cyclo positum, cujus fragmenta v. p. 588 sq.*
- Ἀλκμάων, ὄνος**, Græcus, Thestoris f., a Sarpedone occisus, Μ, 394.
- Ἀλκμήνη, mater Herculis**, uxor Amphitryonis, Ξ, 323; Τ, 99, 119; β, 120; λ, 265 sqq.; Η, 14, 3.
- Ἀλκυσὴν, ita a parentibus ob luctum dicta Cleopatra**, uxor Meleagri, Ι, 562.
- Ἀλόπη, urbs Phthiotidis**, Β, 682.
- Ἄλος, ου**, urbs Phthiotidis, Β, 682.
- Ἀλοσύδνη, cognomen Amphitrites**, δ, 404. Nymphæ marinæ nomen appellativum, Γ, 207.
- Ἄλτης, αο**, et εω, rex Lelegum in Asia minore, Φ, 85; X, 51.
- Ἀλύδας, ἄντος, ἡ**, urbs Italiæ inferioris, postea Metapontum dicta, sec. alios eadem quæ Ἀλύδη, ω, 304.
- Ἀλύδη, urbs Pontica**, ὅθεν ἀργύρου ἐστὶ γενέθη, Β, 856.
- Ἀλυεύς, Icarii f.**, cum patre Acarnaniam regens, *Alcm. fr. 9, p. 589.*
- Ἀφειός, fluvius Elidis**, εὐρύ βέων Πυλίων διὰ γαίης, E, 545. Pater Orsilochi regis, 546; γ, 489; ο, 187. Β, 592; Α, 712, 726, 828, ubi taurus ei mactatur. H. Merc. 101, 139.
- Ἄλωζος, ἦος**, pater Oti et Ephialtæ, E, 386; λ, 304. — *Alth. fr. 2, p. 586, b.*
- Ἀμαζών, ὄνος**. Ἀμαζόνες ἀντιένειραι impetum fecerant ante Trojanum bellum in Phrygiam; contra quas Priamus auxilium ferebat Phrygibus, Γ, 188 sq. Occisæ a Bellerophonte, Z, 186. — *Amazon, Penthesilea, Trojanis subsidio venit, Æth. p. 583, a, et fr. 1, p. 595. V. Πενθεσίλεια.*
- Ἀμάθεια, Nereidum una**, Σ, 48.
- Ἀμαρυγκείδης, ου**, Amaryncei f., Diorea, Β, 622; Δ, 517.
- Ἀμαρυγκεύς, ἑός**, Dioris pater, princeps Epeorum, Ψ, 630 sqq., ubi de mortui ludis funebribus.
- Ἀμισώδαρος, princeps Cariae**, socer Bellerophontis, duorum filiorum pater, nutrierat Chimaeram, ΙΙ, 328 sqq.
- Ἀμισός, ἡ**, Cretæ oppidum, ad fluvium cognominem, ubi σπέος Εὐλειθυΐης, τ, 188.
- Ἀμοπάνων, ὄνος**, Polyæmonis f., Trojanus, a Teucro occisus, Θ, 276.
- Ἀμυδών, ὄνος**, ἡ, urbs Pæonum, Β, 849; ΙΙ, 288.
- Ἀμυθών, ὄνος**, Crethi f. ex Tyro, λ, 259.
- Ἀμύκλαι, αλ**, urbs Laconica, Β, 584.
- Ἀμύντωρ, ορος**, Ormeni f., pater Phœnicis, Ι, 448. Conf. Φοῖνιξ. Habitatat Eleone in Bæotia, Κ, 266.
- Ἀμφιάλος, nobilis Phæax**, Polynei f., θ, 114, 128.
- Ἀμφιάραος, vates**, Oiclei f. Genealogia ejus, ο, 244 sqq., ubi ipse dicitur, nondum senex, periisse Thebis, γυναιῶν εἴνεκα δώρων. — *Ἀμφιαράου ἐξόδος, i. q. Θηβαίς, carmen in Cyclo positum, cujus fragmenta v. p. 586 sqq.*
- Ἀμφιγένεια, una ex urbibus Nestoris**, Β, 593.
- Ἀμφιάμας, ἄντος**, Κυθήριος, in Scandia, parte insulæ Cytheræ, habitans, Κ, 268 sq.; Ψ, 87.
- Ἀμφιθέη, avia materna Ulyssis**, Autolycei uxor, τ, 416.
- Ἀμφιθήη, Nereidum una**, Σ, 42.
- Ἀμφικλος, Trojanus**, occiditur, ΙΙ, 313. sqq.
- Ἀμφιλοχος, Amphiarai vatis f.**, ο, 248. — *Ad eum monita patris, Theb. fr. 4, p. 588.*
- Ἀμφίμαχος, 1)** Cleati f., Actoris nepos, princeps Epeorum, Β, 620 sq.; in prælium veniens occiditur ab Hectore,

N, 185 sqq. 2) Nomionis f., princeps Carum, dives, qui in praelium ibat auro exornatus velut puella, occisus ab Achille ἐν ποταμῷ, B, 870 sqq.

Ἀμφιμέδων, οντος, unus ex Penelopes prociis, χ, 242 sqq.; 277 sqq.; occiditur, 284. Colloquitur in orco cum anima Agamemnonis, ω, 102 sqq.

Ἀμφινόμη, Nereidum una, Σ, 44.

Ἀμφινόμος, procorum moderatissimus, ex Dulichio (σ, 395), Nisi f. (411), π, 351 sqq.; non vult interfici Telemachum, et laudatur, 394 sqq. et υ, 244 sqq. Ulysses adventum et ultionem praedicat, σ, 118 sqq. Ulysses cupit eum servari et monet satis dilucide, 123 sqq.; sed a Minerva impeditur, 151 sqq. Ad eum confugit Ulysses, irato Eurymacho, 393 sqq. Cum reliquis interficitur, pugnans, χ, 89 sqq.

Ἀμρῖος, Selagi f., dux Trojanus, B, 830. Occiditur, E, 612 sqq.

Ἀμριτίτη, Nerei filia, conjux Neptuni, ε, 422; μ, 60, 97; H. Ap. 94.

Ἀμφιτρώων, υνος, rex Thebarum, pater Herculis, E, 392; λ, 265, 269.

Ἀμφίων, υνος, 1) Jovis f. ex Antiope, Thebarum conditor cum fratre Zetho, λ, 262 sqq. 2) Iasi f., rex Orchomeni, λ, 283 sqq. 3) Dux Epoeorum, N, 692. — *Primus in Latonam, Apollinem et Dianam peccat, in Orcoque punitur*, Min. fr. 2, p. 590.

Ἀμφοτερός, Lycius, occisus a Patroclo, II, 415.

Ἀναθησίνεως, ω, nobilis Phaeax, θ, 113.

Ἀνδραμόνιδης, ου, Andramonionis f., Thoas, H, 168.

Ἀνδραίμων, υνος, princeps Aetolorum, pater Thoantis, B, 638; N, 216; O, 281; ξ, 499.

Ἀνδρομάχη, filia regis Eetionis, uxor Hectoris magnanima. Genealogia et parentum fratrumque suorum fata initio belli Trojani v. Z, 395 sqq., 414-428. Ibi celebratissima ῥήσις de Hectoris ab ea discessu. Hectoris equos curabat, Θ, 186 sqq. Nuntius de Hectore occiso et luctus ejus, X, 437-515. Luget maritum in funere, Ω, 723 sqq. Filius ejus Ἀστυνάξ, quod v. — *Neoptolemo praemio datur*, Il. Exc. p. 584, a; Il. parv. fr. 16, p. 597 sq.

Ἀνεμώρεια, urbs in colle sita, in confinio Delphorum et Phocensium, B, 521.

Ἀνθεα, Messeniae urbs, βαθύλειμος, I, 151, 293.

Ἀνθεμίδης, ου (pro Ἀνθεμιωνιάδης), Anthemionis f., Simoisius, Δ, 488.

Ἀνθεμιών υνος, Trojanus, Simoisii pater, Δ, 473.

Ἀνθηδών, όνος, oppidum in finibus Boeotiae, B, 508.

Ἄνιος, Apollinis ex Rhao f., ex Dorippa pater filiarum Οἰνοτρόπων, Græcos Trojam proficiscentes per novem annos apud se retinere volebat, Cypr. fr. 11, p. 593.

Ἄνταπο..., nomen pastoris Atrei corruptum in fr. Alcm. 7, p. 589.

Ἄντεια, uxor regis Proeti; calumniatur Bellerophontem, Z, 160 sqq.

Ἀντινορίδης, ου, Antenor f. 1) Helicaon, Γ, 122 sq. 2) Laodocus, Δ, 87. 3) Iphidamas, Α, 221. 4) Coon, πρεσβυτης, Α, 249; T, 53. 5) Ἀντινορίδαί tres, Polybus, Agenor, Acamas, Α, 59 sq.

Ἀντήνωρ, ορος, sapiens Trojanus princeps ex regio genere, cujus uxor Theano soror Hecubae, Z, 299. Erat fere Trojanorum Nestor. Plurimos filios habuit; conf. Ἀντινορίδης. Legatos Græcorum, Ulyssem et Menelaum, a Tenedo profectos Trojam, antequam classis Græca ad oram hostilem appelleretur, publice hospitio excepit et tuebatur, Γ, 203 sqq. Cum reliquis principibus de muro Græcos spectat, 148 sqq. Censet belli praedicere causam, H, 347 sqq. Filii ejus, Ἀγτήνωρ, Ἀκάμας, Ἀρχιλόχος, Δημολέων, Κόων, Αλοδάμας, Αλοόκος, Ηλῆλαιος, Ηλόυδος, videantur suis locis.

Ἀντίκλεια, mater Ulyssis, filia Autolycei, λ, 84 sqq.; 151

sqq., ubi anima ejus colloquitur cum filio. Eunæus matrem ejus narrat, ο, 356 sqq.

Ἀντίκλος, unus heroum Græcorum in equo ligneo, δ, 286 sqq. — *In Cyclo*, Il. Exc. fr. 4, p. 599.

Ἀντίλοχος, Nestoris f. laudatissimus. Pugnati, Δ, 457 sqq.; E, 580 sqq.; Z, 32 sqq.; N, 396, 400, 418, 479; Ξ, 513; O, 568 sqq.; II, 317 sqq.; P, 378 sqq. Numium de Patrocly morte accipit, 685 sqq., et Achilli perfert, Σ, 1 sqq. Curru certat in ludis funebribus Patrocly, a patre prolixè monitus, Ψ, 301-515; unde jurgia cum Menelao, digne liberali juvene composita, ad 612. Cursu certat, 755 sqq. Occisus denique a Memnone, quod Nestor ipse, cum laude filii, narrat, δ, 187 sqq.; γ, 111 sq.; λ, 468; ω, 16, 78, ubi praecipue ab Achille honoratus dicitur. — *A Memnone occiditur*, Æth. p. 583, a; sepelitur, ibid.

Ἀντίμαχος, Trojanus, a Paride auro corruptus, ne patretur reddi Helenam, injurius etiam in legatos Græcorum, Α, 123 sqq. Ejus filii ab Agamemnone interfecti, ib. et M, 188 sqq.

Ἀντίνοος, Ithacensis, Eupithis f. (δ, 660 etc.), princeps fere procorum et insolentissimus, α, 383 sqq. Penelopem cognovit, ut nubat alicui ipsorum p, 84 sqq. Irridet Telemachum, 301 sqq., et alibi. Insidias Telemacho struere incipit, δ, 628 sqq., 773 sqq. Quibus irritis, consilium dat occidendi eum in terra, π, 363 sqq. Increpatur a Penelope, 418 sqq. Contumeliose agit in Ulyssem, ρ, 374 sqq. Certamen cum Iro proponit, σ, 34 sqq. Dona dat Penelope, 283 sqq., 291. Se tendere posse arcum sperat, ρ, 84 sqq. Occiditur omnium primus, χ, 8 sqq.; ω, 424.

Ἀντιόπη, Asopi, fluvii Theban, filia, Zethi et Amphionis mater, λ 259. — *Alia, Amazonum regina, ex Thesei amore, Herculi Themiscyram tradidit*, Nost. fr. 9, p. 600.

Ἀντιόχη, uxor Euryti, Min. fr. 6, p. 591.

Ἀντιόχης, ου, filius Melanis, Alcm. fr. 8, p. 589.

Ἀντιράτης, σο, 1) Trojanus, M, 191. 2) Princeps Læstrygonum, gigas; devorans socios Ulyssis et deprimens naves ejus præter unam, κ, 105 sqq. Accus. Ἀντιράτης, 114.

3) Græcus, Melampi f., ο, 242 sqq.

Ἀντίφονος, unus filiorum Priami, Ω, 250.

Ἀντίφος, 1) princeps insularum Græcorum, Thessali f., B, 678. 2) Pylæmenis f., Mæonum ductor, ex partibus Trojanorum, B, 864. 3) Priami f., Δ, 489; Α, 101, 109. 4) Ithacensis, Egyptii f., socius Ulyssis ad bellum, a Cyclope devoratus, β, 17 sqq. 5) Ithacensis senex, ρ, 68.

Ἀντρώων, όνος, δ, urbs maritima Thessaliae, B, 697. Ἀντρώων πετρήεντα ἔχουσα Ceres, H. Cer. 491.

Ἀΐδος, fluvius Thraciae, εὐρύπλευρος, B, 849 sq.; II, 288. Pater Pelegoni ex Periboe, Φ, 141 sqq., 167 sqq.

Ἀΐζων, υνος, Priami f., ab Eurypylo occisus, Il. parv. fr. 19, p. 599.

Ἀΐζυλος, princeps Thracis Teuthrantis f., a Diomede occisus, Z, 12 sqq., ubi ejus laudes.

Ἀπασός, urbs Mysiae minoris, B, 828, Πασός dicta E, 612.

Ἀπειρήθεν, Ex Apiro (Epiro?), η, 9. Ἀπειράτη γῆρας, δ.

Ἀπίη γῆ, Α, 270; Γ, 49; η, 25; π, 18.

Ἀπισάων, υνος, 1) Phaësi f., Trojanus, ab Eurypylo occisus, Α, 578 sqq. 2) Hippasi f., Græcus, ab Aenea occisus, P, 348 sqq.

Ἀπόλλων, υνος, filius Jovis et Latonæ. Quomodo natus fuerit in insula Delo, persequitur H. Ap. 1-178, quæ pars illius hymni est hymnus integer, *In Apollinem Delium*. Sequentia a v. 179 sunt *Hymnus in Ap. Pythium s. Delphicum*, in quo narratur, deum per complures terras locum oraculi quaerentem, tandem pervenisse ad Tilphosam fontem Boeotiae, ibique jecisse fundamenta; sed nympham fontis, de sua celebritate timentem, callide persuasisse deo, ut Crisse potius in Phociae oraculum constituit.

Inde deus in Parnassi radicibus templum condit, et Pythonem serpentem sagittis interficit. Circumventum se a Tiphussa nympha intelligens, reversus ad fontem, eam ulciscitur. Postremo sacerdotes templo suo arceatit mercatores Cretenses, Pylum navigantes, quos delphini specie indutus in Crissæum portum perducit. Invocatio Apollinis est H. 21. Epitheta ejus frequentissima sunt, ἐκπυθόλος, ἐκπυθελήτης, ἐκπυθόλος, ἐκάργος, ἐκάτος, κλυτοτέος, ἀργυρότοκος, χρυσάορος (E, 509; O, 256, etc.), χρυσάωρ (H. Ap. 123), λυκηγενής (bis Δ, 101, 119), semel ιαοσσός, Ψ, 79. Præterea sæpissime ἀναξ et Φοῖβος. Pestem Græciæ immittit, A, 22 sqq. Hecatombæ ei fiunt, 315 sq., et supplicatio, 451 sqq. Cantu placatur, 472 sqq. Diis canit cum Musis, 603 sqq. Pandaro dederat arcum, B, 827. Trojanos incitat, Δ, 507 sqq. Æneam Diomedem eripit, E, 344 sqq., 433 sqq. Trojanis favet, H, 21 sqq.; K, 515, et sæpe alibi. Ab Jove ægis ei permittitur, qua terreat Achivos, O, 220 sqq., 307 sqq. Hectorem sanat, 249 sqq. Glaucum erigit et Sarpedonis corpus tuetur, II, 512 sqq. Patroclum interfici facit, 700 sqq. Hectori sæpe adest in P; Ænæ, Y, 75 sqq.; et Hectorem subducit Achilli, 443 sqq. Post contentiones inter deos solus Trojam tuetur et Achillem arcet, Φ, 515 sqq., tandem Agenoris specie assumta, 600 sqq. Hectorem deserere cogitur, X, 213. Diomedem invidens excutit scuticam, Ψ, 383. Ab Junone increpatur, pro Hectore loquens, Ω, 32 sqq. Vallum Græcorum cum Neptuno diruit, M, 17 sqq. — Vestam frustra in matrimonium petit, H. Ven. 24 sqq. Equas Admeti pavit, B, 766 sqq. Cum Neptuno murum Trojanum condidit et boves Laomedontis pavit, Φ, 441-460; H, 452 sqq. Urbes ubi cultus ejus, cognomen Σμυνθεύς, A, 37-39. Oraculum Delphicum, θ, 78 sq. Mors subitus et lenis ei tribuitur, Ω, 758 sqq.; γ, 279 sqq.; θ, 226 sq. Adde Έρμης init. — *Ei sacra facit Achilles ob cæsum Thersten, Æth. p. 583, a. Achilles per Paridem occidit, ibid. Conciliat Thesprotos, sub Ulysse, et Brygos, Teleg. p. 585, a. Templum ejus Pagasæum, Trachini propinquum, ubi ἱπποδόσιοι, Theb. fr. 6, p. 588. In eum peccat Amphion, Min. fr. 2, p. 590. Opem fert Curetibus contra Ætolos et Meleagrum interficit, Min. fr. 5, ibid. Hilaïra et Phæbe ejus filiae, Cypr. fr. 7, p. 592. Ex Rhæo Anium gignit et in Delum transfert, fr. 11, p. 593. Phorbantem fortissimum pugilem vincit, unde et pugilatus præest, Cycl. p. 601, a.*

Ἀργιφρέη, urbs Argivorum, B, 571.

Ἀργεῖδης, ου, Argæe f., Polymelus, II, 417.

Ἀργεῖος, εἰα, εἰον, Argivus, Ex Argis; sæpe pro, Græcus. Ἡγή Ἀργεῖη, Argis præcipue culta, Δ, 8; E, 908, etc. Ἐλένη Ἀργεῖη, B, 161; Γ, 458; Δ, 19; H, 350; δ, 184; ψ, 218. Ἀργεῖοι iidem qui Ἀχαιοί, sæpissime in Iliade, nonnunquam in Odyss. Conf. Ἀργος.

Ἀργεφόντης, ου, Argi occisor, frequens Mercurii epitheton, pro nom. proprio Ω, 24, etc., H. Cer. 336, 347, 378; H. Ven. 263.

Ἀργισσα, urbs Thessaliæ, B, 738.

Ἀργος, ου, δ, appellatur canis Ulyssis, ρ, 291-326. — Argus, Arestoris et Mycenæ f., Cycl. p. 601, b.

Ἀργος, εος, τὸ, 1) urbs, Argi, sub Diomede, B, 559; Z, 224; Ξ, 119; γ, 108 sqq.; φ, 108. Ubi Juno colebatur, Δ, 52. 2) Regio Argolidis, cujus caput Mycenæ, ubi Agamemno imperabat, A, 30; B, 108; ἱπποδόσιον, B, 287; Γ, 75; O, 30, etc.; πολυδίφνον, Δ, 171. (Theb. fr. 1, p. 587.) Μυχός Ἀργεος ἱπποδόσιον, Z, 152; γ, 263. 3) Pro Peloponneso est, ut in orpos. Ἐλλάδα καὶ μέσον Ἀργος, α, 344; δ, 726, 816; ο, 80. Ἀγαυῶν, I, 141, 283; T, 115; γ, 251. Ἰασον, σ, 246. Add. N, 379; δ, 174; ο, 224, etc. 4) De tota Græcia, I, 246; O, 372 (πολύτροπον); δ, 99; ω, 37; Ω, 437 (κλυτόν), etc. 5) Ἠλασγικόν Ἀργος, in Thessalia, Pelci s. Achillis re-

gnum, B, 681; ἱπποδόσιον, T, 329. — *Hic sanatur Te-lephus, Cypr. p. 582, b.*

Ἀργυρέη, urbs Elidis, H. Ap. 422.

Ἀργῶ, οὐς, ἡ, navis Iasonis, μ, 69 sqq.

Ἀρεθουσα, fons in Ithaca, v, 408.

Ἄρειος, εἰα, εἰον, Marti sacer, τεῖχος, Δ, 407; O, 736. Ἄρηος, Martialis. Πρωτεσίλαος ἄρηος, B, 698; Μελέλαος, Γ, 339; Δ, 98, etc. Ἀστεροπαῖος, M, 102; P, 352. Ἀγίλλεος, II, 166; Ἀίας, γ, 109; Διομήδης, 167. Ἀρήιοι υἱες Ἀχαιῶν, Δ, 114; A, 799, etc. Ἀρήια τεύχεα, Z, 340; Ξ, 381; π, 284, etc. et έντεα, K, 407.

Ἀρείων, ονος, equus ex deo natus, quo vectus Adrastus in bello Thebaico, Ψ, 346 sqq. — Ejus genealogia et domini, Theb. fr. 6, 588. Adrastus in eo fugit, ib. fr. 5.

Ἀρέστωρ, ορος, Argi pater ex Mycenæ, Cycl. p. 601, b.

Ἀρετῶν, ονος, Trojanus, a Teucro occisus, Z, 31.

Ἀρηθῶος, 1) princeps Boeotiæ, pater Menesthil, cognomine Κορυνητής, H, 8 sq.; de quo v. 137-148. 2) Thrax, Rhigmi auriga, occisus, Y, 487. — Adjectivum est Δ, 280; O, 315, etc.

Ἀρηῖλκος, 1) Græcus, pater Prothoenoris, Ξ, 451. 2) Trojanus, II, 308.

Ἀρήιος. V. Ἄρειος.

Ἀρηΐφατος, adj., A Marte (in bello) occisus, T, 31; Ω, 415; λ, 41.

Ἀρηΐφιλος, Marti carus, frequentissimum epitheton bellatorum.

Ἀρήνη, urbs Elidis, Nestori subjecta, ἑρατεινή, B, 591; A, 723; H. Ap. 422.

Ἄρης, εος, et ηος, εἰ, εἰ et ηἰ, ἦα (ην ol. E, 909; Batr. 265), Mars, belli deus. Quare bellatores dicuntur θεράποντες Ἄρηος, B, 110; Z, 67; H, 382; Θ, 79, etc.; ὄξοι Ἄρηος, B, 540, 663, 704, 745; M, 188; Ψ, 841, etc. Et Ἄρηι ἀτάλαντοι, B, 627; O, 302; II, 784, etc.; ἴσος Ἀρηί, A, 603. Et phrases, ξυνάγειν Ἄρηα, B, 381; κρίνεσθαι Ἀρηί, 385; Ξ, 209; μένος κρίνηται Ἄρηος, π, 269; ἐγείρειν Ἄρηα, B, 440; Δ, 352; Θ, 531, etc. Et sæpissime ponitur simpliciter pro bello, ferro. Epitheta: θούρος, E, 30, 35, 355, 454 etc.; ἀνδροφόνος, Δ, 441; αἰδήλιος, Θ, 309; βροτολογός, Φ, 421. Ἄρες, Ἄρες, βροτολογεῖ, μαιφίρως, περ-χαιοπλήττα, E, 31, 455; ἄτος πολέμοιο, E, 388; Z, 203; οὐλος, E, 461, 717; πελώριος, H, 208 (coll. Φ, 407); χάλκεος, E, 704, 859; H, 146; II, 543, etc.; ἐγέπαλος, O, 605; βινωτάρος, Φ, 391; βρηήπιος, N, 521; ταλαύριος, E, 289; X, 267; θοός, N, 328; ἄλλοπρόκαλλος, E, 831; ιαοσσός, P, 398; χρυσήνωρ, θ, 285, et alia multa in Hymno 8. V. Ἐνυάλιος. Δεῖμος et Φόβος ejus comites, Δ, 440, vel equi, O, 119; Ἐρις ejus soror, Δ, 441. Φόβος ejus filius, N, 299. Zona ejus, B, 479. Trojanis fere favet. A Diomede vulneratus, in Olympum redit, irridetur et sanatur, E, 824 sqq. Filii Ascalaphi cæde audita, in pugnam ruiturus, a Minerva reprimitur, N, 78-142. Jurgia in Olympo cum Minerva, a qua proturbatus ἐπὶ τὰ ἐπέσχε πέλαρα πσών, Φ, 391 sqq. Olim victus ab Oto et Ephialte, E, 385-391. Cum Venere concumbens, a Vulcano captus, θ, 267 sqq. Filii ejus Ἰάλεμος et Ἀσκάλαρος, quos v. — Filia ejus Penthesilea, Amazon, Æth. p. 583, a, et fr. 1, p. 595. In fugam vertit Thesprotos ab Ulysse ductos contra Brygos, Teleg. p. 585, a. Ejus filius Cycnus, Theb. fr. 6, p. 588.

Ἀρήτη, uxor Alcinoi, regis Phæacum. Ejus genealogia, η, 93 sqq. Ad ignem sedet, nens, T, 305 sqq. Excipit Ulysses, η, 141 sqq.; 233 sqq. Cui ξένα curat, θ, 433 sqq.; λ, 335 sqq.; v, 57 sqq.

Ἀρητιάδης, ου, Areti f., Nisus, π, 393; σ, 412.

Ἀρητιος, 1) Nestoris f., γ, 414, 440. 2) Priami f., P, 48 4; ab Automedonte occisus, 517 sqq. 3) Dulichiensis, v. Ἀρη-τιάδης.

- **Ἀριάδνη*, filia Minois, regis Cretæ, a Theseo rapta, sed in Dia insula a Diana interfecta, Διονύσου μαρτυροῦσιν, λ, 321-325. Cnossi est, Σ, 592. — *Ejus cum Theseo res in Cypritis narratæ*, p. 582, a.
- **Ἀριμα*, τὰ, vel Ἀριμοί, ol. (in Cilicia,) ὅθι φασὶ Τυφώος ἔμμεναι εὐνάς, B, 783.
- **Ἀρίστας*, αντος, Græcus, pater Liocriti, P, 345.
- **Ἀρίσθη*, urbs Troadis, B, 836; Z, 13 (ἔνκτημένη); Φ, 43.
- **Ἀρίσθηθεν*, B, 838; M, 96.
- **Ἀρκάδες*, in Peloponneso; quibus Agamemno dedit naves et gubernatores, B, 610 sqq.; ἐγγεσίμωροι, H, 134.
- **Ἀρκαδίη*, regio Arcadum, B, 603; πολυπίδακα, μήτερα μῆλων, H, 18, 30; πολύμηλος, H. Merc. 2; H. 17, 2.
- **Ἀρκεσιδάδης*, αω, Arcisii f., Laertes, ω, 270, 517; δ, 755.
- **Ἀρκεΐσιος*, avus paternus Ulyssis, pater Laertis, ξ, 182; π, 118.
- **Ἀρκεσίλαος*, dux Bæotorum, B, 495; occisus, O, 329. — *Ulyssis filium ex Penelope ita appellatum memorat Eustathius*, Teleg. p. 601, a.
- **Ἀρκτινος*, Milesius, Æthiopidis scriptor, p. 583, a, et *Ilii Excidii*, p. 584, a, et fr. 2, p. 599. *Apud nonnullos etiam Titanomachiae*, fr. 1, 2, p. 585.
- **Ἀρμα*, τὸ, vicus in agro Thebano, B, 499.
- **Ἀρμονίδης*, εω, artifex Trojanus, Pherecli pater, E, 60.
- **Ἀρμονίη*, (Semeles mater,) saltat cum Gratiis, H. Ap. 195.
- **Ἀρναῖος*, mendicus Ithacensis, postea Ἴπος dictus, σ, 5.
- **Ἀρνη*, oppidum Bæotiae, B, 507 (πολυστάφυλος); H, 9.
- **Ἀρπαλιών*, ανος, Pylæmenis f., a Merione occisus, N, 644 sqq.
- **Ἀρπυια Ποδάργη*, ex qua pascente in prato prope Oceanum Zephyrus equos Achillis genuit, Π, 150 sq. Ἀρπυιαί, α, 241; ξ, 371; υ, 77.
- **Ἀρσίνοος*, princeps Tenedius, pater Hecamedes, A, 625.
- **Ἀρτακίη*, fons in regione Læstrygonum, x, 108.
- **Ἀρτεμις*, ἰδος, iv (Ἀρτέμιδα H. Ven. 16), Diana, venationis dea. Venatorem instruxisse dicitur E, 51. Epitheta: ἰοχέαιρα, E, 53, 447; Y, 39, 71, etc.; H. Ap. 15, 159, 109: quod substantivi loco positum Φ, 480. Κελαδινή, Π, 183; H. Ven. 118; substantivi loco Φ, 511, εὐστέρανος Κελαδινή. Χρησάλακτος, δ, 122; χρυσῆνος, Z, 208; χρυσόθρονος, I, 529; εὐσκόπος, λ, 197; πότνια θηρῶν, ἀγροτέρη, Φ, 470 sq.; ἀγνή, ε, 123; σ, 201; υ, 71. Alia sunt in H. 8 et 27. Cum Latona sanat Æneam, E, 447 sq. Cum Apolline auxiliatur Trojanis, Y, 39, 70 sq., ubi Junoni resistit. A qua increpatur, Φ, 479 sqq., et ad Jovis genua fugit, 505 sqq. Chori in ejus templo, Π, 183. Irata Calydoniis immisit aprum, I, 529 sqq. Filias Niobæ occidit, Ω, 606 sqq. Dianæ comparantur mulieres proceræ staturæ (μῆκος δ' ἐπορ' Ἀρτεμις ἀγνή, υ, 71), δ, 122; ζ, 102-109 (ubi Diana cum suis nymphis pingitur); ρ, 37; τ, 54. Subitæ mortes mulierum referuntur ad Dianam, Z, 205, 428; T, 59; λ, 172, 198; o, 477; σ, 201; υ, 60, 80. — *Ab Agamemnone per superbiam læditur, tempestates excitat, usque dum Iphigenia ipsi immoletur; quam Tauros translata immortalē reddit, cervæ ei in altari Aulide substituta*, Cypr. p. 582, b. *Ei sacra facit Achilles ob cæsum Thersiten*, Æth. p. 583, a. *In eam peccat Amphion*, Min. fr. 2, p. 590. *Sacrificantium virginum choro mixta*, Cypr. fr. 20, p. 595.
- **Ἀρύδας*, αντος, Sidonius, valde dives, avus Eumæi, o, 426.
- **Ἀρχελοχος*, Antenoris f., Trojanus, B, 823; M, 100; ab Ajace occisus, Ξ, 464 sq.
- **Ἀρχεπτόλεμος*, Iphiti f., Hectoris auriga, Θ, 128, 312.
- **Ἀσβετος*, deus καμίνφ δηλητήρ, Ep. 14, 9.
- **Ἀσιάδης*, ου, Asii f. 1) Adamas, M, 140. 2) Adamas, N, 561, 759, 771. 3) Phænops, P, 583.
- **Ἀσίγη*, urbs Argolidis, B, 560.
- **Ἀσιος*, 1) Hyrtaci, f., ex Arisba, B, 837 sqq.; M, 95 sqq.
- Naves Græcorum solus aggressus, 110 sqq., molaribus cum suis impetitur, 160 sqq. Occiditur, N, 384 sqq. 2) Dymantis f., frater Hecubæ reginæ, Π, 716 sqq. Adde Ἀσιάδης.
- **Ἀσιος λαίμων*, planities herbosa circa fluvium Caystrum, B, 461.
- **Ἀσκάλαρος*, Martis f. ex Astyoche, cum fratre a Græcorum partibus stans, Orchomenios ducentes, B, 512 sqq.; I, 82. Pugnāt, N, 478 sqq.; occiditur, 518 sqq.; O, 111 sq.
- **Ἀσκανίη*, urbs et regio in finibus Phrygiæ et Mysiæ, sec. Strabonem, B, 863; N, 793 (ἐριβώλη).
- **Ἀσκάnios*, Hippotionis f., ductor Phrygum, B, 862, θεοαῖς. Venerat ἀμοιβῆς (nam idem esse videtur), N, 792.
- **Ἀσκληπιάδης*, ου, Æsculapii f., Machaon, Δ, 204; A, 614; Ξ, 2.
- **Ἀσκληπιός*, Æsculapius, ἡγήρ ἀμύμων, Δ, 194; A, 517. V. Hymn. 15. A Chirone docetur, Δ, 219. Ejus filii Podalirius et Machaon, ad Trojam duxere classem triginta navium, B, 731.
- **Ἀσκη*, *nympha*, cujus filius ex Neptuno, *Æolus*, *condidit urbem Bæotiæ Ascræ*, *Alth.* fr. 2, p. 586.
- **Ἀσπληδών*, όνος, ἡ, urbs Bæotiæ, B, 511.
- **Ἀσπείτος*, ductor Græcus, occisus ab Hectore, A, 301.
- **Ἀσάρακος*, avus Anclisæ, Y, 232, 239.
- **Ἀστέριον*, τὸ, urbs Thessalica, B, 735.
- **Ἀστερίς*, ἰδος, parva insula inter Ithacam et Cephaleniam, πετρήσσα, δ, 846 sqq.
- **Ἀστεροπαῖος*, princeps Lycius, Pelegonis f. *Genealogia ejus* Φ, 140 sqq. Sub Sarpedone pugnāt, M, 102 sqq.; sub Hectore, P, 217, 351 sqq. Ab Achille interficitur, Φ, 140-183; add. Ψ, 560, 808.
- **Ἀστυλός*, Trojanus, occiditur, Z, 29.
- **Ἀστυνάξ*, ακτος, filius infans Hectoris, a patre vocatus Σκαμάνδριος, sed a Trojanis ob Hectorem tam fortiter pro patria pugnantem Ἀστυνάξ, Z, 402 sqq. De eo ib. 466 sqq., 475 sqq.; X, 506 sqq.; Ω, 732 sqq. — *Ab Ulyssæ occiditur, secundum Arctinum*, *Il. Exc.* p. 584, a; a *Neoptolemo sec. Leschen*, *Il. parv.* fr. 16, p. 598; 17, id., 19, p. 599, a.
- **Ἀστυνόος*, 1) dux Trojanus, a Diomede occisus, E, 144. 2) Protiaonis f., Trojanus, O, 455.
- **Ἀστυόχεια*, Phylantis Ephyræi filia, ab Hercule abducta et mater facta Tlepolemi, B, 658 sqq.
- **Ἀστυόχη*, Actoris, filia Ascalaphi et Ialemi mater ex Marte, B, 513 sqq.
- **Ἀστυύλος*, Pæon, ab Achille occisus, Φ, 209.
- **Ἀσφαλίω*, minister Menelai, δ, 216.
- **Ἀσωπός*, fluvius in Bæotia, βαθύσκοινος, λεχεοίης, Δ, 383; K, 287. Pater Antiopes, λ, 260.
- **Ἀττῆ*, πρέσβα Διὸς θυγάτηρ, T, 91 sqq., ubi ejus descriptio. Cum Λιταῖς, σθενερῇ καὶ Ἀρτίποις, I, 504 sq. Ex quo in terras versetur, T, 126 sqq.
- **Ἀττις*, ἰδος, *Hegesipinoi carmen, in Cyclo positum, cujus fragmenta v. p. 586. Quod perierat ante Pausaniam, v. fr. 2 in fine.*
- **Ἀτλας*, αντος, Calypsus pater, ὀλοέφρων, qui profunda maris novit, et columnas tenet terram et cælum distinentes, α, 52-54; η, 245. Majæ pater, H. 17, 4.
- **Ἀτρείδης*, Atrei f., passim vocatur sive Agamemno sive Menelaus; ambo, Ἀτρείδης, Ἀτρεΐδαι. — Ἀτρεΐδων πάδοος, *Nostorum inscriptio*, fr. 10, p. 600.
- **Ἀτρείων*, Atrei f., Agamemno, A, 387; B, 445; Ψ, 233; O, 395.
- **Ἀτρεΐς*, ός, Pelopis et Hippodamiæ f., pater Agamemnonis et Menelai, B, 23, 60; Γ, 67; Δ, 98, etc.; δ, 426, 543; λ, 436. Thyestæ sceptrum reliquit, B, 106. — *De ariete ejus*, *Alcm.* fr. 7, p. 589.

Ἀτυνίων, Minervæ epitheton, B, 157; E, 115, 714; K, 284; δ, 762, etc.
 Ἀτυμνιάδης, ου, Atymnii f., Mydon, E, 581.
 Ἀτύμνιος, 1) Lycius, ab Antiocho occisus, Π, 317 sqq.
 2) Alius : v. Ἀτυμνιάδης.
 Αὔγεια, urbs Locrensis, B, 532. 2) Urbs Laconica, B, 583.
 Αὔγεια, αο, princeps Eleorum, A, 701. Pater Agamedes, Mulii socer, 739 sq. — *De eo quædam in Telegonia narrabantur*, p. 585, a.
 Αὔγηδης, αο, Augæ f., Agasthenes, B, 624.
 Αὔλις, ἰδος, ἡ, urbs Bœotiae, cum portu, ubi classis Græciæ convenit, prefectura ad bellum Trojanum, B, 303, 496 (πετρήσσα). — *Ibi bis conveniunt heroes ad avectio-nem in Trojam*, Cypr. p. 582, a, b.
 Αὔτολκος, avus Ulyssis maternus, Mercurii f., λ, 85. Fura-lus galeam Amyntori Eleone, K, 267. Venatio apud eum in Parnasso, τ, 394 sqq.; φ, 220; ω, 332 sq.
 Αὔτομέδων, οντος, Dioris f., socius et auriga Achillis. In ten-torio ministrat, I, 209. Cum Patrolo in prælium profici-scitur, indutus ipse Patrocli arma, Patroclus Achillis, Π, 145 sqq., 219, 279, 472, 684, 864 sqq. Pugnat, P, 429, 469, 483 sqq., 536. Cum Achille exit, T, 392, 397. Achilli ad manum est in tentorio, Ψ, 563; Ω, 474, 574, 625.
 Αὐτόνη, una ministrarum Penelopes, σ, 181.
 Αὐτόνοος, 1) ductor Græcus, occisus ab Hectore, A, 301. 2) Trojanus ductor, Π, 694.
 Αὐτοπόνοος, pater Polyphontæ, Δ, 395.
 Ἀρρεῦς, ἦος, dux Græcus, Caletoris f., I, 83; N, 478; ab Ænea occisus, 541 sqq.
 Ἀρεΐδας, αντος, Polypemonis f., fictus ab Ulysse, ω, 304.
 Ἀριδῖναι, demus Atticus, cujus heros Ἀριδῖνος Castorem vulnerat, Helenam a Thesæo repetentem, Cycl. p. 601, a.
 Ἀρροδίτη, Venus, Jovis filia, Γ, 374; E, 131, 312, 820; θ, 308; H. Ap. 195, etc.; χρυσῆ, Γ, 64; X, 470, etc.; φιλομ-μειδης, Γ, 424, etc.; εὐστέρωνος, Κύπρις, Κυβέρις. Ejus potentiam tres tantum dea non senserunt, Minerva, Diana, Vesta : reliqua omnia, deos, homines, animalia, vicit : H. Ven. init., in quo præterea ipsius cum Anchise concu-bitus narratur, unde Æneas ortus, de quo vaticinatur; conf. B, 820. Paridem servat in pugna singulari cum Me-nelao, Γ, 374 sqq.; et, vetulae forma assumpta, reverso advocat Helenam, 386 sqq. Æneam tuitura, a Diomede leviter ad manum vulneratur, E, 131 sqq.; et prælio ab Iride eductam, et in Olympum revectam, suaviter ridet dii, 352 sqq. Juno ab αεστών ἱμάντα dolose petit, Ξ, 188 sqq. Auxiliatur Trojanis, Υ, 40, 105 sqq., 209. Marti affutura, ab Junone ridetur, Φ, 416 sqq. Hectoris corpus tuetur, Ψ, 185 sqq.; Ω, 699. Adulterium ejus cum Marte, θ, 267 sqq. Venustæ puellæ et feminæ cum ea comparantur, δ, 14; p, 37; τ, 54; I, 389. Pandarei filias nutrit, υ, 68 sq., et nuptias iis ab Jove expetit, 73 sq. Δωρ' Ἀρροδί-της, Γ, 54, 64; E, 427; T, 282; H. Cer. 102. Adde H. 5 et 9. — *Certamen coram Paride*, Cypr. p. 581, b. *Præ-fertur ob Helenæ nuptias promissas, naves fabricari, Æneam navigationis in Laconiam socium esse jubet et Helenam conciliat Paridi*, ibid. *Helenam conspi-ciendam præbet Achilli*, ibid. *Vestimenta florea ejus*, fr. 14, p. 594. *Coronas plectit*, ibid.
 Ἀχαιοί, Achææ, εὐπλοκαμίδες, β, 119; τ, 542.
 Ἀχαιῆς, ἄδος, idem. Ἀχαιῆδων εὐπέπλων, E, 424; φ, 160; β, 101; γ, 261; τ, 146; ω, 134.
 Ἀχαιῆκος, adj. Ἄργος Ἀχαιῆκόν, v. in Ἄργος. Αἰὼν Ἀχαιῆ-κόν, N, 349.
 Ἀχαιῆς, ἰδος, Græca. Ἀχαιῆδες, οὐκέτ' Ἀχαιοί, B, 235; H, 96. I, 395; φ, 251. Ἀχαιῆδα γαῖαν, A, 254; H, 124. De

Græcia, Ἀχαιῆδα καλλιγύναικα, Γ, 75; πολυβόταν, A, 769. Et λ, 166, 481; ν, 249; ψ, 68.
 Ἀχαιοί, Græci. Epitheta : μεγάθυμοι, A, 123; ω, 57; κα-ρηχομόωντες, B, 11, 323, 472, etc.; α, 90; β, 7; εὐκνή-μιδες, B, 331; Γ, 370, 377, etc.; β, 72; λ, 509, etc.; χαλ-κοχίτωνες, B, 437; Γ, 127, 131; O, 56; ἐλίκωπες, A, 389; Γ, 190; Π, 569; P, 274; Ω, 402; ὑπερκυδάντες, Δ, 66, 71; ἀρήφιοι, Z, 73; Π, 303; P, 336; χαλκοκνήμιδες, H, 41; ἥρωες, M, 165; N, 629, etc. In verbis Πανέλλη-νας καὶ Ἀχαιοὺς, B, 530, de Peloponnesiis capitur. Πάν-τες ἀν' Ἰασόν Ἄργος Ἀχαιοί, σ, 246. De Ithacensibus in Odyssea, α, 272, 394; β, 7, etc. Ἀχαιοί in Creta, τ, 175. Reditus a Troja, γ, 130 sqq.; δ, 495 sqq. — *Redire cupien-tes retinet Achilles*, Cypr. p. 582, b. *Tumulum condunt Achilli et certamina celebrant*, Æth. p. 583, b. *In Te-nedo se condunt*, Il. parv. p. 583, b. *Unde erumpunt et Trojam vi capiunt*, Il. Exc. p. 584, a. *Lapidare volunt Ajacem Oilei*, ibid. *Pernicies a Minerva iis in-jecta in reditu*, ibid.
 Ἀχελώϊος, 1) celeber fluvius, per fines Ætolorum et Aca-ranum fluens, κρείων, Φ, 194. 2) Fluvius in Phrygia, ex Sipylo ortus, Ω, 616.
 Ἀχέρων, οντος, Orci fluvius, κ, 513.
 Ἀχιλλεύς, s. Ἀχιλῆς, ἦος, Pelei filius ex Thetide, Iliadis heros præcipuus, cum epithetis, θεοῖς ἐπιείκελος, μέγα φέρτατος Ἀχαιῶν, ὄρχαμος ἀνδρῶν, πελώριος, θυμολέων, ἐρ-ήνωρ, πολίπορθος, κυδάλμιος, μεγάθυμος, δαΐφρων, πο-δάκης, ὠκύς, ταχύς, etc. Genealogia, Φ, 187 sqq. Quin-quaginta naves cum Myrmidonibus in bellum duxerat, B, 681 sqq., ubi etiam urbes ejus nominantur; Π, 168 - 195, ubi exponitur ratio, qua exercitum suum instruxerat sub quinque ducibus. Stationem ceperat in extremo latere ναυ-στάθμου, θ, 225 sq. Ante res in Iliade gestas, urbes hostiles duodecim classe ceperat, undecim cum pedestri exercitu, I, 328 sq. (Conf. γ, 106 sqq.). In quibus Lyrnessum, unde Briseidem abduxerat, B, 690 sqq.; Theben Cilicum, ubi patrem et fratres Andromachæ occiderat, Z, 415 sqq.; Lesbum et Scyrum, I, 664, 668; Tenedum, A, 625; Pe-dasum, Υ, 92. Conf. Φ, 77 sqq. Dissidium cum Agame-mnone, ejusque causa, A. init. Indigne iratus rex Briseidem, præmio Achilli datam, ab eo abduci jubet, 320 sqq. Cujus injuriæ ultionem, filio petente, ab Jove exposcit Thetis suadetque Achilli, ut a belli societate recedat, 349 sqq. Inde apud naves et in tentorio permanebat. Ad rerum despera-tionem actus Agamemno legatos ad eum mittit Ulysses, Phœnicem senem, magistrum olim Achillis, et Ajacem Te-lamonis, ipsi cognatum, cum magnificentissimorum mu-nerum promissione : sed nihil efficiunt, et Phœnix apud Achillem remanet. Hæc tractantur in tota I : unde hæc sigillatim memoramus : Achillem ipsum exponere duplex fatum suum, 410 sqq.; et quæ Phenix narrat de infantia Achillis, 485 sqq. Post multas cædes diei sequentis Ma-chæonem vulneratum conspicatus Patroclum ad rem certius explorandam mittit, A, 596 sqq. Qui tandem, et Nestore suadente, et novas clades ipse misertus, Achillem eo adducere studet, ut in pugnam revertatur, O, 401 sqq.; Π, 1 sqq., ubi Myrmidonas tandem suos ei permit-tit Achilles, ea conditione, ut repulsis ab navibus Troja-nis, statim ad se redeat. Patroclus, sumtis armis ejus (excepta hasta), 140 sqq., et equis, 145, et copiis, 166 sqq., exit ad pugnam. Achilles ipse adloquitur suos, 199 sqq. et preces facit Jovi, 221 sqq. De galea Achillis, 798 sq. Occiso Patroclo, Hector equos ejus consecra-tur, frustra, P, 75 sqq. : de quibus conf. 426 sqq.; B, 770; K, 402 sqq. Dein induit arma Achillis, Patroclo de-tracta, P, 191 - 197; de quibus adde 210 sqq. Antiochus Achilli nuntius venit de morte Patrocli, σ, 2 sqq. Ingens dolor Achillis; in cujus societatem mater venit, filioque

ultionem expetenti nova se arma a Vulcano fabricanda allaturam esse promittit, 36-147. Ornatur a Minerva, 203 sqq.; et solo clamore hostes in fugam agit, 221 sqq. Tum luctui indulget, ultionem meditatur, et corpus Patrocli lavari componique jubet, 314-355. Nova arma Vulcania describuntur, imprimis scutum, 478-613. Quae mater affert filio lugenti, T, 3 sqq. Cum his prodit ad Græcos principes, 40 sqq., et renuntiat iræ, 55 sqq., dona sibi oblata nihil morans, 145 sqq. Dona afferuntur, Briseis intacta reducit, 278 sqq. Ipsi, quum adduci non possit, ut sumeret cibum, ambrosiam et nectar instillat Minerva, 346 sqq. Armatur, 364 sqq. Equos alloquitur, quorum Xanthus mortem ei vaticinatur, 399 sqq. Pugna cum Ænea, ab Apolline in eum concitato, quem jam in Ida olim pæne ceperat, Y, 79-352, ubi Æneas a Neptuno eripitur. Deinde et alios interfecit et Polydorum, Hectoris fratrem; quem Hector ulturus, cum Achille congrederetur, tandem ab Apolline subductus, 419-454 Quare indignatus, maximam Trojanorum stragem edit, 455-sqq. Multos trucidat in Xantho fluvio, Φ, 1 sqq., ubi ab Asteropæo leviter vulneratur, 166-182. Cum fluvio diu luctatur, 222 sqq., a Neptuno et Minerva adjutus; deinde ferro sævire pergit, 521 sqq., expugnassetque urbem, nisi immisso Agenore et se ipso Apollo eum distinuisset, 544-611. Pugna cum Hectore, qua hic cadit, curruque religatus ad naves pertrahitur, X, 21-404. Cœnat apud Agamemnonem et exsequias instruit Patrocli, Ψ, 6 sqq., qui ei per somnum apparuit, 80 sqq., 125 sqq.; tondeat se in luctu, 140 sqq.; mactat duodecim Troianos nobiles ad rogum Patrocli, 175 sqq. Ludos funebres splendidissimos instituit Patroclo, 157-897. Hectoris corpus circa rogum raptat, Ω, 1 sqq. Thetis, ab Jove iussa, mitigat animum filii, 104 sqq. Qui liberaliter excipit Priamum corpusque filii restituit, 448 sqq. Litigat cum Ulysse, an Troja debeat armis, an dolo, capi, θ, 73 sqq. Anima ejus colloquitur cum Ulysse, λ, 467 sqq., 478, 482 sqq. De filii virtute audit, 538 sqq. Contentio de armis mortui, λ, 545-557. Mors ejus et sepultura narratur, ω, 15 sqq. — *Post priorem expeditionem Trojanam irram in Scyro appellens Deidamiam uxorem ducit, Cypr. p. 582, a. (Conf. Il. parv. fr. 6, p. 596.) Telephum vulnerat et sanat, ibid. et b. Iphigeniam ipsi nupturam simulat, ib. b. Posterius evocatus, cum Agamemnone litigat, ibid. Fugat Trojanos post escensionem, occiso Cycno, Neptuni filio, ibid. Helenam videre cupiens, politur voto per Venerem et Thetidem, ibid. Achivos redire cupientes prohibet, Æneæ boves abigit, Lyrnessum, Pedasum aliasque urbes circumjacentes vastat, Troilum occidit, et Briseidem e præda honoris causa accipit, ibid. Jupiter consultat, quomodo eum a pugna removeat, ib. p. 583, a. Penthesileam occidit, et Thersiten, ejus ipsi amore obiectentem, Æth. p. 583, a. Seditione inter Græcos orta, in Lesbum navigat, et sacrificiis peractis ab Ulysse de cæde illa purgatur, ibid. Memnonem occidit; deinde Trojanos victos usque in urbem persequitur, ubi occiditur a Paride et Apolline; summum de corpore ipsius certamen, quod tandem Ajax ad naves deportat (v. Il. parv. fr. 4, p. 596), ubi palam exponitur, a Thetide cum Musis et Nereidibus defletur; denique mater ereptum e rogo filium in Leuce insula constituit, ibid. Achivi sepulcrum struunt, festa certamina agunt; deinde de armis ipsius præstantissimi heroes certant, ibid. b. V. Ἀγαμέμνων et Ὀδυσσεύς. Filio Neoptolemo apparet, Il. parv. p. 583, b. In tumulo ejus Polyxena immolatur, Il. Exc. p. 584, b. Umbra ejus Agamemnoni mala futura vaticinatur, eumque retinere studet, Nost. p. 584, b. Hasta ejus, Cypr. fr. 4, p. 592; Il. parv. fr. 13, p. 597. Ἀφειδής, una Nereidum, 2, 46.*

B

- Βαθυκλῆς, ἦος, Græcus, Chalconis f., occisus a Glauco. Π, 594 sqq.
 Βάχχειος Διόνυσος, H. 18, 46.
 Βαλῖος, equus Achilles, II, 149; T, 400.
 Βατρία, ἡ, tumulus prope Trojam, ab hominibus ita dictus, a diis σῆμα Μυρίνης, B, 813 sq.
 Βατραχομουσική, carmen ludicrum, ab aliis Pigreti, Halicarnassensium reginæ Artemisiæ fratri, tributum, p. 523 sqq.
 Βελλεροφόντης, ου, Bellerophon. Historia ejus narratur, Z, 155-210, ubi etiam filii, filia et nepotes memorantur. Hospitio exceptus ab Ceneo, 216 sqq.
 Βήσσα, urbs Locrensis, B, 532.
 Βίας, ἀντς, 1) Amythaonis f., Melampodis frater, dux sub Nestore, Δ, 296; N, 691. 2) Trojanus, Laogoni et Dardani pater, Y, 460.
 Βήνωρ, ορος, Trojanus, A, 92.
 Βοάγριος, torrens Locridis, B, 533.
 Βορβοειδής, Boethoi f., Eteoneus, Menelai minister, ζ, 31; ο, 95, 140.
 Βοιθή, urbs Thessaliæ, B, 712.
 Βοιθής λίμνη, in Thessalia, prope quam Phææ sitæ, B, 711.
 Βοιωτία, dicta pars altera libri B, a v. 484 ad finem, ob initium v. 494, Βοιωτοὶ μὲν etc., cui præmissa est invocatio. Dicitur etiam Catalogus navium.
 Βούωπιος, adj., Boeotus, Ξ, 476; P, 597.
 Βοιωτοί, Boeoti. Eorum duces, urbes et naves recensentur. B, 494-510. Μάλα πύονα δῆμον ἔχοντες, E, 710; χαλκωγώνες, O, 330; N, 685, 700.
 Βορέας, ἔαο et έω, ventus a septemtrionibus flans. Dicitur αἰθρηγενέτης, αἰθρηγενής, O, 171; T, 358; ε, 296; κρηπνός, 385; ὀπωρινός, 328; Φ, 346; ἄνεμος μέγας, τ, 290. Add. E, 697; Y, 692; ι, 67 sqq., 81; x, 507. Amat equas, Y, 223 sqq.
 Βούδειον, τὸ, urbs Phthiæ, II, 572.
 Βουκολίδης, αο, Bucoli s. Bucolionis f., Sphelus, O, 338.
 Βουκολίων, ὠκος, Trojanus, nothus Laomedontis f. Barbarum peperit ex eo geminos, Z, 21 sqq.
 Βουπράσιον, τὸ, urbs et regio Elidis, πολύπυρον, A, 755, 759; B, 615; Ψ, 631.
 Βοώτης, ου, Arcturus, astrum, ε, 272.
 Βραίρεως, ω, centimanus, ab hominibus dictus Ατγζίων, A, 402 sqq.
 Βρισεύς, s. potius Βρίσης, ἦος, Pedasi et Lyrnessi rex et sacerdos, Hippodamiae pater, quæ Βρίσης ap. Hom. dicta. A, 392; I, 132, 274.
 Βρίσης, ἰδος, Brisei filia (Hippodamia), ab Achille e Lyrnesso, quam ceperat, abducta, B, 690 sqq.; T, 59 sq.; 291 sqq. Pulcerrima, T, 282. Agamemno eam abduxit, A, 184, 323, 335 sqq. 346, 392. Reddita est Achilli ihibata, T, 175 sqq., 187, 246, 249-268. Reversa in tentorium Achilles luget Patroclum, 282 sqq. Cubat cum Achille. Ω, 676. — *Ex præda eam accipit Achilles, Cypr. p. 582 extr.*
 Βρύγιον, populus Thracius, bellum gerens cum Thesprotis, Teleg. p. 585, a.
 Βρυσειά, urbs Laconica, B, 583.
 Βώρος, 1) Perieris f., Polydoræ, Pelei filia, maritus, II 177. 2) Lycius, Phæsti pater, E, 44.

Γ

Γαῖα, Tellus, Urani uxor, παμμήτειρα, etc., Tityi mater. v. Hymnum in eam, 30. Narcissum emissit dolum Proserpinæ, Plutoni gratificans, H. Cer. 9. — *Multis hominibus*

bus nimis gravata, ab Jove impetrat, ut per bellorum cædes levetur, Cypr. fr. 1, p. 591 sq. Conf. Γή.

Γαίης υἱός, Gaëæ s. Telluris filius, η, 324.
Γαίης υἱός, Neptuni epith., pro proprio nomine, H. Merc. 187.

Γαλατρία, nympha, socia Proserpinæ, H. Cer. 423.

Γαλατεια, Nereidum una, Σ, 45.

Γαλαθῆς, εὖς, Trois f., ob pulcritudinem a diis raptus, ut Jovi pocillaretur, Υ, 232 sqq.; vel ab Jove ipso, H. Ven. 203 sq. Add. E, 266 — Laomedontis filius, sec. parvæ Iliadis scriptorem, fr. 2, p. 595. Cui vilem aurcam dat Jupiter profilio, fr. 3, ib.

Γαργαρον, τὸ, pars et ἀκρωτήριον montis Idaë, Θ, 48; Ξ, 292, 352; Ο, 152.

Γαρυστός, ὁ, promontorium Eubœæ cum portu, Neptuno sacrum, γ, 177.

Γερῆνος, vocatur Nestor, quia, quum Hercules Pylum caperet, ipse ἐν Γερῆνοισι, urbe Messenica, latuit et educatus est, B, 336, 433, 603, etc.; γ, 68.

Γῆ, Tellus; ejus nuptiæ cum Urano, in Cyclo, p. 581, α, Egeonis mater, Titan. fr. 5, p. 585. Πόντις Γῆ in-vocatur, Alcm. fr. 6, p. 589.

Γιγαντες, populus insolens Epirl, η, 59. Urani et Gaëæ filii, κ, 120; Batr. 7; quos Jupiter fulmine domuerat, 285.

Γίγνη, Nereidum una, Σ, 39.

Γίλλιος, 1) Sisyphei f., pater Bellerophontis, Ζ, 154. 2) Dux Lyciorum (B, 876), Hippolochi f., socius et cognatus Sarpedonis regis. Genealogia ejus, Ζ, 196 sqq. Pugnaturs cum Diomede, I, 19, sqq., agnoscitur ut hospes, 144 sqq., et permutat cum eo arma χρύσεα χαλκείων, 236 sqq. Contra alios Græcos pugnat strenue, H, 13 sqq.; M, 102, 309 sqq., 329, 387 sqq., ubi vulneratur sagitta a Teucro, sed dissimulat vulnus; Ξ, 426; Π, 492 sqq., 508 sqq.; 513-517, ubi preces ejus ad Apollinem; occisi Sarpedonis corpus defendit, 593 sqq. Hectorem objurgat, qui cesserat Ajaci, P, 140-170. Cæso Patroclo pugnat, 216. 3) Γιλῦκος ὁ αἰπόλος, in quem est Ep. 11.

Γλαυκῶς, ἰδός, ἡ, epitheton, nonnunquam nomen proprium Minervæ, ut Θ, 420; ω, 539, etc.

Γλαυραι, urbs Thessaliæ, B, 712.

Γλαύς, ἄντας, ὁ, urbs Bæotiæ, B, 504.

Γλαύσσα, oppidum et promontorium Argivorum, αἰπεινή, B, 573.

Γοργεύς, V. Γοργώ.

Γοργεύων, ὠνός, nothus Priami f., occiditur, Θ, 302 sqq.

Γοργώ, οὖς, ἡ, monstrum diri capitis. Γοργούς ὄμματ' ἔχων, Θ, 349. Γοργώ βλοσυρῶπις, Α, 36, in clypeo regis. Γοργεῖη κεφαλὴ, E, 741; λ, 634, ubi ex Orco timetur. — Γοργόνες in Sarpedone insula Oceani habitant, Cypr. fr. 18, p. 594.

Γορτυν, υνός, ἡ, urbs Cretæ, B, 646 (τεχιδέσσα); γ, 294.

Γορνεῖς, ἑως, dux Enienum etc., B, 748-755.

Γορνα, oppidum Bæotiæ, B, 498.

Γορνικός, fluvius Troadis, M, 21.

Γορταῖη λίμνη, lacus Mæoniæ in Asia, Υ, 390 sq. Cujus nympha Talæmeni peperit duos filios, B, 865.

Γορταί, αἰ, petræ non procul ab Eubœa, ubi Ajax Oilei naufragium passus periiit, Γορτῆσιν, πέτρῃσιν μεγάλῃσι, δ, 500; mox 507 ex his unam Γορταῖν πέτρῃν appellat.

Γορτιάδης, ου, Gyrtili f., Hyrtius, Ξ, 512.

Γορτιώνη, urbs Thessaliæ, B, 738.

Δ

Δαίδαλος, artifex Creticus, χορόν ἤσκησεν Ἀριάδην, Σ, 592.

Δαίτωρ, ορός, Trojanus, a Teucro occisus, Θ, 275.

Δάμασος, Trojanus, occisus, M, 183 sqq.

Δαμαστορίδης, ου, Damastoris f., 1) Trojanus, Tlepolemus,

Π, 416. 2) Ithacensis, Agelaus, υ, 321; χ, 212, 241, 293.

Δανάη, Acrisii filia, καλλίσφυρος, Persei mater, Ξ, 319.

Δαναῖς, ἰδός, carmen in Cyclo positum, cujus fragmen- ta v. p. 586.

Δαναοί, proprie Argivi, sed Homero Græci in universum. Epitheta: αἰχμηταί, Θ, 33, 464; M, 419; ἀσπισταί, N, 680; ταχύπολοι, Δ, 232, 257; Θ, 161, etc.; θεράποντες Ἄρης, H, 382, etc. — Il. parv. fr. 1, p. 595.

Δαναός, rex Libyæ. Ejus filie armantur ad Nilum, Dan. fr. 1, p. 586.

Δαρδανίδης, αο, Dardani f. s. nepos, etc. 1) Ilus, Α, 166. 2) Priamus, Γ, 303; E, 159; N, 376, etc. 3) Anchises, H. Ven. 178.

Δαρδανίη, Dardani regnum, Υ, 216. — Εὐπόλος, Il. parv. fr. 1, p. 595.

Δαρδάνιος, adj. Δαρδάνιοι, populus, quem ducit Æneas, B, 819. Πύλοι Δαρδάνιοι, Trojæ, E, 789; X, 194, 413.

Δαρδάνις, διός, Dardana, Trojana. Δαρδανίδες βαθύκολποι, Σ, 122, 339.

Δαρδανιῶνες, posteri Dardani, Dardanii, H, 414; Θ, 154.

Δάρδανος, 1) filius Jovis, conditor Dardaniæ, Υ, 215 sqq., ubi ejus posteri commemorantur. Inter omnes filios ex mortalibus feminis susceptos Jovi carissimus, 303 sqq. (Palladium ei dederat Jupiter, Il. Exc. fr. 3, p. 599.) Hinc gentile, Dardanius: Δάρδανος ἀνὴρ, de Euphorbo, Π, 807; de alio B, 701. Δάρδανος, Γ, 456; H, 348, 368; Θ, 497; O, 475. 2) Biantis f., Trojanus, ab Achille occisus, Υ, 460.

Δάρης, πτός, Trojanus dives, sacerdos Vulcani, cujus filii duo, E, 9 sqq.

Δαυλῖς, ἰδός, urbs Phocensis, B, 520.

Δεισῆνωρ, ορός, Lycius, P, 217.

Δέλφειος, Delphicus, βωμός. Apollinis, H. Ap. 496.

Δελφίνιος, Apollinis epitheton, H. Ap. 495, ubi v. causam mythicam.

Δελφοί, Delphi. Δελφῶν ἐς πύονα ὄμιον, H. 27, 14.

Δεξαμένη, una Nereidum, Σ, 44.

Δεξιᾶδης, ου, Dexii f., Iphimous, H, 15.

Δευκαλίδης (pro Δευκαλιωνίδης), αο, Deucalionis f., Idome- neus, M, 117; N, 307; P, 608.

Δευκαλιών, ὠνός, 1) Minois f., pater Idomenei, N, 451; τ, 180 sqq. 2) Trojanus, ab Achille occisus, Υ, 478 sqq.

Δηιδάμενα, Lycomedis filia, in matrimonium ducitur ab Achille, Cypr. p. 582, α.

Δηϊκίων, ὠνός, Pergasi f., socius Æneæ, occisus ab Aga- memnone, E, 533 sqq.

Δηϊνόμεη, Trojana, Il. parv. fr. 18, p. 598.

Δηϊοπίτης, ου, Trojanus, ab Ulysse occisus, Α, 420.

Δηϊόχος, Græcus, a Paride occisus, O, 341.

Δηϊπύλος, amicus Stheneli, E, 325.

Δηϊπύρος, dux Græcus, Thrax, I, 83; N, 92, 478; occisus ab Heleno, 576 sqq.

Δηϊφοβός, Priami f., fortissimus, N, 156; Ω, 251. Præest parti exercitus, M, 94, θεοειδής. Pugnat, N, 156 sqq., 258, 402 sqq., 758, 770, 781. Ejus forma assumpta, Minerva fallit Hectorem in ultimo discrimine, X, 227 sqq. Δεῦ- καστις, 294; θεοεικός, δ, 276. Domus ejus, capta Troja, expugnata, θ, 517 sqq. — Paride mortuo Helenam ducit, Il. parv. p. 583, b. A Menelao occiditur, Il. Exc. p. 584, α.

Δηϊών, Atheniensis, Cephali pater, Epig. fr. 3, p. 589.

Δηλιάς, ἄδος, Delia. Κοῦραι Δηλιάδες, Apollinis θεράπαιναι, H. Ap. 157.

Δῆλος, ἡ, insula ex Cycladibus, ubi natus Apollo: vide H. Ap. 26 sqq.; cujus templum ibi, et tota insula ipsi sacra, 135 sqq.; κραναή, 26. Græci ad Trojam navigantes eo venere, ζ, 182. — Quos ibi Anius, Apollinis f., per novem annos retinere volebat, Cypr. fr. 11, p. 593.

Δημήτηρ, Ceres, Rheæ filia. Hymnus Cer. narrat, eam rapta Proserpina, post novem dierum errores, cum Hecate a Sole rescivisse quid filia sua factum fuerit; inde mæstam, aniculæ speciei, consedis ad Parthenion fontem Eleusiniorum; ibi a Celei regis filiabus inventam, suscepisse educandum ejus infantem Demophontem; quem immortalem reddere cupiens, interdiu ambrosia unctum, noctu igne occultit. Qua re per reginam detecta, ejulatibus ejus interpellata Ceres curam eam deponit et, deam se fassa, templum sibi exstrui jubet. In quo aedificato manet Ceres, annum sterilem inducens. Quare querelæ ad Jovem; sed dea non ante in Olympum redit, quam filia a Mercurio ex Orco reducta; sed hæc mali punici granum comederat: unde una e tribus anni partibus ei apud inferos transigenda erat. Tandem placata Ceres frugum ubertatem dat hominibus regibusque Eleusiniis sacrorum suorum curam committit. Allocutio ejus, H. 12. *Εὐπλόκαμος*, ε, 125; *Ξ*, 326; *Ξανθή*, E, 500. Alia epitheta in Hymnis citt. Δημήτρος τέμενος, B, 696. Amavit Iasionem, ε, 125 sqq. Δημήτερος ἀκτὴ, N, 322; Φ, 76.

Δημόδοκος, cantor apud Phæacæ, de quo θ, 472-499. Canit Martis et Veneris amores, 266 sqq.; equum ligneum et excidium Trojæ, 470 sqq. Canit et ν, 27 sq.

Δημόκλων, ωντος, Priami f. nothus, occisus ab Ulysse, Δ, 499 sqq.

Δημόλειων, ωντος, Trojanus, Antenoris f., ab Achille occisus, Υ, 395 sq.

Δημοπόλεμος, unus ex procis Penelopes, χ, 242, 266.

Δημοῦχος, Trojanus, Philetoris f., ab Achille occisus, Υ, 457 sqq.

Δημοφών, ωντος, Celei f. infans, quem Ceres nutrire et immortalem reddere volebat, H. Cer. 234, 249.

Δημοφών, *Thesei f., excisa Troja Ælthram reducit, Π. Exc. p. 584, a, et Π. parv. fr. 17, p. 598.*

Δημώ, ους, Celei filia, ἐρώσσα, H. Cer. 109.

Δηώ, ους, i. q. Δημήτηρ, H. Cer. 47, 211, 492.

Δίη, insula (Naxos), sacra Baccho, λ, 325.

Διδώρορος, *Erythreus, ab nonnullis pro parvæ Iliadis scriptore habitus, fr. 2, p. 595.*

Διοκλῆς, ῆος, 1) Orsilochi f., rex Pherarum in Messenia ab Alpheo fluvio deducens genus, E, 542 sqq.; ubi duos ejus filios occidit Æneas. Apud eum in itinere divertitur Telemachus, γ, 488; ο, 186. 2) Rex Eleusinius, πλῆξιππος, H. Cer. 474, 477; Διοκλος dictus ib. 153.

Διομήδη, Phorbantis filia, principis Lesbii, Achillis concubina, I, 665.

Διομήδης, εος, Argivorum rex, Tydei f., Ænei nepos. Genealogia ejus, Ξ, 113 sqq. Epitheta solita: κρατερὸς, βοῶν ἀγαθός, ἱππόδαμος, ὑπέρβυμος (A, 365; E, 376, 881). Cum 80 navibus venit, ex urbibus nominatis B, 559 sqq. Ab Agamemnone velut otiosus increpatur, Δ, 364-402; sed eximie pugnat, Minervæ consiliis adjutus, in E, ubi vel deos Venerem (conf. Ψ, 396 sq.) et Martem vulnerat. Pugnat adhuc Z, 12. In votis Trojanorum memoratur ut præsertim timendus, 96 sqq. Congreditur cum Glaucō Lycio, hospitem eum agnoscit et aurea arma accipit, 119-236. Pugnam restituit, Θ, 91 sqq.; sed recedit tandem Nestoris hortatu, 160 sqq. Verum jam 253 sqq. primus in pugnam revertitur. Desperantem Agamemnonem increpat et animum ei erigit, I, 31-51, ut ceteris principibus, 696 ad fin. Speculator it per noctem in Trojanorum castra, cum Ulysse, K, 150 sqq.; Dolonem interficit, Rhesum cum 12 sociis, et equos ejus, ipsis insidens, abducit, ad 514. Pugnat, A, 312 sqq. Vel vulneratus prælium suadet, Ξ, 109 sqq. Curru certat in ludis funebribus, Ψ, 290 sqq., et iratus flet victoriam sibi ablatam ab Apolline, 383 sqq. Adjuvat Euryalum cognatum in pugilatu, 681 sqq. Arnis decertat cum Ajace, 812 sqq. Capta

Troja celeriter in navibus profectus, γ, 167, quarto die Argos advenit, 181 sq. — *Cum Ulysse Palamedem aquis demergit, Cypr. fr. 16, p. 594. Philectelen e Lemno reducit, Il. parv. p. 583, b. Palladium rapit cum Ulysse, ibid. Cujus insidias quomodo averterit, fr. 9, p. 596. Corabum occidit, fr. 19, p. 598. Excisa Troja statim et feliciter redit, Nost. p. 584, b.*

Διοκλος, V. Διοκλῆς, 2.

Δίον, oppidum Eubœæ, αἰτῷ, B, 538.

Διώνυσος, et ob metrum Διώνυσος et Διώνυσος, Bacchus, Jovis et Semeles f., Ξ, 325. Male acceptus a Lycurgo, fugit in gremium Thetidis, Z, 130 sqq. Ejus testimonium Ariadne in insula Naxo a Diana occiditur, λ, 325. Donum ejus amphora Achilli a matre data, ω, 74. Tyrchenos piratas, a quibus captus erat, in delphinis transmutat, H. 6. Variis in locis natus esse dicebatur, H. 26. *Εἰρασιώτης*, ib. v. 22. De educatione ejus v. H. 25. — *Quæ dona Anu filiiab, Oivovτόπος, dederit, Cypr. fr. 11, p. 593.*

Δίος, Priami f., Ω, 251.

Διόσκουρος, Castor et Pollux. Hymnus in eos, 33. — *Aphidnas vel Athenas populantur, Helenam a Theseo raptam repetituri, Cycl. p. 601, a.*

Διώνη, mater Veneris, E, 370, 381; H. Ap. 93.

Διώρης, εος, 1) Amarynci f., Epeorum dux, B, 622. Occiditur, Δ, 517. 2) Automedontis pater, P, 429.

Δμήτωρ, ορος, Iasi f., fictus ab Ulysse rex Cypri, ρ, 443.

Δολίος, senex, servus receptitius Penelopæ et horti custos. δ, 735 sqq.; ω, 222, 397. Pater Melanthei, ρ, 212, et c. aliorum filiorum, ω, 496, 387, 409, et filiz Melanthi, σ, 321 sq.

Δολιχός, principum Eleusiniensium unus, H. Cer. 155.

Δόλοπες, gens Thessalica, I, 480.

Δολοπίων, ονος, Trojanus, pater Hypsenoris, E, 77.

Δολοφ, οπος, 1) dux Græcus, Clytei f., A, 302. 2) Trojanus, Lampi f., O, 525 sqq.

Δόλων, ωνος, Trojanus, Eumedis f., deformis, at celer, K. 314 sqq. Offert se Hectori, speculaturus castra Græcorum noctu, sed captus a Diomede occiditur, ibid.

Δόρυκλος, filius nothus Priami, A, 489.

Δούλη, n. propr. Nost. fr. 7, p. 600.

Δουλιχίεύς, ῆος, adj., Dulichius, σ, 126, 394, 423.

Δουλιχίων, τῷ, una ex insulis maris Ionii, in ditione Ulyssis, B, 625, 629; α, 245 sqq.; ι, 24; ε, 397; π, 123, 247; H. Ap. 429. Πολύπυρον, ξ, 335; π, 396; τ, 292.

Δράκων, Icariz insulæ urbs et promontorium, ubi a nonnullis Bacchus natus ferebatur, H. 26, 1.

Δρακίος, dux Epeorum, N, 692.

Δρήσος, Trojanus, occisus ab Euryalō, Z, 20.

Δρύας, αντος, 1) princeps gentis Lapitharum in Thessalia, A, 263. 2) Princeps Thraciz, Lycurgi pater, Z, 130.

Δρύοφ, οπος, 1) Trojanus, ab Achille occisus, Υ, 455. 2) Dryopes nymphæ pater, quacum Pan concubuit, H. 18, 34.

Δύμας, αντος, 1) princeps Phrygiæ, pater Hecubæ, II, 718 sq. 2) Nobilis Phæax, ζ, 22.

Δύμη, Achazæ urbs, H. Ap. 425.

Δυναμένη, Nereidum una, Σ, 43.

Δωδωναῖος, Jovis epitheton, II, 233.

Δωδώνη, urbs Thesprotica, cum oraculo Jovis, cujus ὑπεφῆται Selli, θυχεῖμαρος, II, 234 sq.; B, 750; ξ, 327 sq.; τ, 296 sq.

Δωριεὺς, Dorienses, τριχάδης, τ, 177.

Δώριον, το, urbs in ditione Nestoris, ubi Thamyris a Musis excæcatus, B, 594 sq.

Δωρίππη, Anii uxor, Cypr. fr. 11, p. 593.

Δωρίς, ἱδος, una Nereidum, Σ, 45.

Δῶς, fictum a Cerere nomen, H. Cer. 122.

Δῶπον πεδίον, in Thessalia, ubi natus Æsculapius, H. 15, 3.
 Δωρῶ, una Nereidum, Σ, 43.

E

Ἐκβάζος, gigas, ab Jove victus, Batr. 285.
 Ἐλάνη, filia Protel, Menelao docens, quibus artibus oraculum a patre ipsius impetraret, δ, 364 sqq.
 Ἐλεούα, Jovis et Junonis filia, Lucina, μοῖόςτοκος, Π, 187; T, 103; H. Ap. 97, 103, 110, 115, ubi Apollinis partui adest; τ, 188. Plurali Εἰλεούαι, A, 270 (μοῖόςτοκος); T, 119.
 Ἐλευσίον, τὸ, urbs Boeotiae, B, 499.
 Ἐρεσσία, urbs Hestiaeotidis, vel insula, H. Ap. 32.
 Ἐρετρία, Eretria, urbs Euboeae, B, 537.
 Ἐκδὼν, Dymantis filia, Π, 718; uxor Priami, mater multorum liberorum. Excipit Hectorem a pugna redeuntem, Z, 251 sqq.; et admonitu ejus donat adoratque Minervam, 293 sqq., 451. Rogat Hectorem ne pugnet solus cum Achille, X, 79 sqq. Occisum luget acerbissime, 405 sqq.; 430 sqq. Timet de Priamo in Græca castra proficiscentem, Ω, 200 sqq.; precatur pro eo, 283 sqq. Luget Hectorem in funere, 747 sqq.
 Ἐκμάρτη, Arsinoi filia, ex insula Tenedo capta ab Achille, donataque Nestori, A, 623 sqq. Curat hospitem lavandum, Σ, 6 sqq.
 Ἐκίτη, dea, Persæi filia, H. Cer. 24 sq., 438; σείλας ἐν χειρὶ σπιν ἔχουσα, 42, Cereri raptum virginis narrat, et Solem cum illa adit, 24 sqq.
 Ἐκτος, adj., pro nomine proprio est Apollinis, A, 385; Y, 71; H. Ap. 276.
 Ἐκτόρεος, adj., Hectorius, B, 416; K, 46; Ω, 276, 579. — *Il. parv. fr. 16, p. 597.*
 Ἐκτορίδης, ου, Hectoris f., Astyanax, Z, 401.
 Ἐκτωρ, υἱος, Priami et Hecubæ f., princeps heroum Trojanorum. Solita epitheta: ἀνδροπόνος, μέγας, κορυθαίολος, χαλκοκορυστής, θρασύς, ὄβριμος, φαίδιμος, βοῆν ἀγαθός (N, 123; O, 671), πειλώριος (A, 819), εἰκελὸς φλογί (N, 54, 688), Ἄρπυ, etc. Increpat Paridem, T, 38 sqq. Retinet catervas in pugna singulari Paridis et Menelai, 76 sqq. Cedit Achivi, Δ, 505. Increpat a Sarpedone, E, 471 sqq., pugnat; et Sarpedonem ipsum defendit, 680 sqq. Heleno auctore, Z, 77 sqq., in urbe observationem Minervæ fieri jubet, 237 sqq. Inde Paridem objurgando in aciem reducit, et cum Helena colloquitur, 312-368. Uxorem Andromachen, in ædibus frustra quæsitam, tandem urbe egrediens ad portam Scæam una cum Astyanacte infante obviam habet et ultimum alloquitur, 369-502. Mox cum Paride, laudato, 520 sqq., portis exit, H, 1, et fortissimum Achivorum ad pugnam singularem provocat, Heleni suasu, 44 sqq. Inde pugna cum Ajace, donec, sibi pares, sub noctem datis numeribus discedunt, 206-312. Pugnat contra Diomedem, Θ, 89 sqq., et alios, 215 sqq. Teucrum vulnerat, 324 sqq. Necti speculatorem mittit, K, 300 sqq. Mane copias educit, A, 56 sqq. Ab Agamemnone ad mœnia repulsus Jovis jussu illum primo declinat, sed post pugnam restituit, 163-309. Insequitur hostes, contemto augurio, naves versus, M, 195 sqq.; et primus occupat murum castrorum, portamque ingesto saxo discutit, 400 sqq. Ab excidio navium arcetur præsertim per Ajaces, N, 136 sqq., 673-808; sed usque pugnat. Tandem vulneratus ab Ajace, deficit animo et a sociis asportatur curandus, Ξ, 402-439. Sanatus redit et fortunam Trojanorum instaurat, O, 220 sqq., et prope abest ut naves incendat, 591 sqq. Pugnat pro Sarpedone, Π, 536 sqq.; in Patroclum, 721 sqq. Interficit Patroclum (conf. T, 414) et capit arma Achillis, 828 sqq.; P, 61 sqq. Tandem cedit Ajaci; sed a

Glauco objurgatus, Achillis arma induit et in aciem revertitur, 140-233, et pugnat de Patrocli corpore cum Menelao aliisque, 262 sqq., 483 sqq.; quod ei eripitur, Σ, 217 sqq. Prudens Polydamantis consilium rejicit, 284 sqq. Achillem aggressurus, revocatur ab Apolline, Υ, 364 sqq. Exercitu in murum recepto, solus manet Achillem, parentibus ex muro flebiliter revocantibus, X, 1-89; sed pudor ob prius ipsi dicta et aliæ cogitationes loco eum cedere prohibent; aspectu tamen herois exterritus fugit, insequente eum Achille, ac ter circa murum agente, 90-166. Inter hæc Jupiter vicem Hectoris miseratus, tentatis fatorum lauribus, necem ei appendit; atque ab Apolline desertum Minerva specie fratris Deiphobi ad dimicandum hortatur, 167-247. Ita heroes congregiuntur singulari certamine, in quo Minerva eum atroci dolo deludit, 248-305. Tandem maxima contentione pugnans hasta transfigitur, armis spoliatur, furdatur ab Achiviis et curui Achillis alligatus ad naves raptatur, 306-404. Interitum ejus plorat omnis civitas, lamentantur parentes et domo excita uxor, 405-515. Corpus ejus a Venere et Apolline curatur, Ψ, 185 sqq., ut per duodecim dies integrum maneat, licet sapius ab Achille raptum, Ω, 15 sqq. Redemtum a Priamo, 581 sqq., in urbem refertur, et a Trojanis effusus, in aula ab Andromache, Hecuba, Helena ploratur, 677-776; exstructo rogo celebratur funus, 777 ad fin. — *Occidit Protesilaum in escensione, Cypr. p. 582, b.*
 Ἐλας, ἴδος, Anii filia, Cypr. fr. 11, p. 593.
 Ἐλασος, Trojanus, a Patroclo occisus, Π, 696.
 Ἐλατιονίδης, ου, Elatiosis f., Ischys, H. Ap. 210.
 Ἐλατος, 1) Trojanus, ab Agamemnone interfectus, Z, 33 sqq. 2) Procorum unus, χ, 267.
 Ἐλατρεὺς, ἄρς, nobilis Phæax, θ, 111, 129.
 Ἐλένη, Jovis et Ledaë filia, Dioscurorum soror, formosissima Menelai uxor, cujus raptus causa belli Trojani, B, 160 sqq., 356, 590; N, 626 sqq. Intexuit telæ pugnas hujus belli, 125 sqq. Desiderat Menelaum, 139 sqq. Ex muro spectat pugnam Menelai et Paridis et nominat describitque heroas senibus Trojanis, formam ejus admirantibus, 144-244. Ubi filiam relictam dolet, 175, et fratres desiderat, 236 sqq. Vocat eam Venus ad Paridem reductum, 383 sqq.; cui exprobat raptum suum, 399 sqq. Male accipit Paridem, 426 sqq.; sed post in gratiam reddit, 447 sq. Reddenda Argivis, 458; Δ, 19. Quod et Nestor suadet, sed Paris rejicit, H, 313-364. Colloquium cum Hectore, Z, 343-369. Quem plorat interfectum, Ω, 761-776. Post primogenitam filiam Hermionen non amplius peperit, δ, 12 sqq. Apud Menelaum, cum famulabus intrans, agnoscit Telemachum, 121 sqq. Dona ex Ægypto allata, 125 sqq., et γάρμακον νηπενθές ἀρχὸν τε, 219 sqq. Flet Ulyssem, 184. Quem agnoverat in urbe Troja speculatorem et servaverat, 240 sqq. Exploraverat equum ligneum Argivarum voces imitata, 277 sqq. Peplum ab ipsa textum donat Telemacho, ο, 123 sqq., et augurium ei interpretatur, 171 sqq. Excusatur a Penelope, Ψ, 18 sqq. — *Ex Jove nata et Nemesis in plurimas formas mutata, Cypr. fr. 3, p. 592. A Theseo rapta, p. 601, a. Paridi ex Veneris promisso conciliatur, dona accipit et avehitur cum eo, opes etiam asportans, Cypr. p. 581, b. Plisthenes filius, quocum in Cyprum venit, fort. ex Cypriis, fr. 21, p. 595. Nuptiæ, p. 582, a. Legatio ad Trojanos, ut reddatur cum opibus, in initio belli, ib. p. 582, b. Videt eam Achilles, ibid. Paride mortuo, Deiphobo nubit, Il. parv. p. 583, b. Trojæ agnoscit Ulyssem speculatorem eique consilia dat de Troja capienda, ibid. A Menelao inventa, ad naves agitur, Il. Exc. p. 584, a; Il. parv. fr. 15, p. 597. Demophonti concedit, Ethram, fr. 17, p. 598.*
 Ἐλενος, 1) Priami f., augur optimus, Z, 76 sqq., ubi ei paret

- Hector. Est dux, H, 44 sqq.; M, 94. Pugnat ingenti gladio, N, 576 sqq.; et arcu, 582 sqq., 758. Cum ceteris Iliis oburgatus a Priamo, Q, 249. — *Vaticinatur futura mala ante navigationem Paridis in Laconiam*, Cypr. p. 581, b. *Ab Ulysse insidiis capitur, et vaticinatur de Philocteta reducendo*, Il. parv. p. 583, b. — 2) Græcus princeps, Ctenopis f., E, 707.
- Ἐλευσινίδης, αο, Eleusinis f., Celeos, H. Cer. 105.
- Ἐλευσίνιοι, Eleusinii, H. Cer. 267.
- Ἐλευσίς, ἴνος, urbs Attica, ubi Cereris cultus, θυόεσσα, H. Cer. 90, 319, 357, 490.
- Ἐλεφάντωρ, ορος, dux Abantum ex Eubera, Chalcodontis f., B, 540; Δ, 463.
- Ἐλεών, ὄνος, ἡ, oppidum Bæotiae, B, 500. Incerta urbs est K, 266.
- Ἐλικίων, ονος, Antenoris f., Priami gener, Γ, 123.
- Ἐλίχη, urbs Achajæ, ubi Neptunus præcipue cultus, B, 575 (εὐρεία); Θ, 203.
- Ἐλικίων, ὄνος, 1) locus ubi colebatur Neptunus, pro Ἐλίχη, ut videtur, H. 21, 3; Ep. 6, 2 (Ζηθεύου). 2) Mons Bæotiae, Musis sacer, Batr. 1. — Πιδάκοις; *Atth. fr.* 2, p. 586.
- Ἐλικώνιος ἀναξ, Neptunus, Υ, 404.
- Ἑλλάς, ἄδος, proprie est urbs Thessaliæ seu Phthiotidis, B, 683 (καλλιγυναίκα); I, 447; λ, 495. Totæ regio Myrmidonum, I, 395, 474; II, 595. Καθ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος, α, 344; δ, 726, 816; ο, 80, ab urbibus his clarissimis duas partes Græciæ universæ designat.
- Ἑλληνας, antiquæ urbis Ἑλλάδος et regionis incolæ, B, 684.
- Ἑλλήσποντος, fretum: ἀγάρροος, B, 845; M, 30; πλάτης, P, 432; ἀπείρων, Q, 545; I, 360; H, 86; O, 233; Σ, 150; Ψ, 2; Q, 346; ω, 82.
- Ἑλος, ους, τὸ, 1) urbs maritima Laconiae, B, 584. 2) Urbs in ditione Nestoris, B, 594.
- Ἑλπίνωρ, ορος, socius Ulyssis, κ, 552 sqq., qui perit in Circeæ domo. Anima ejus occurrit Ulyssi, rogans sepulturam et alia, λ, 51 sqq. Quæ fiunt, μ, 10 sqq.
- Ἑνέτοι, natio circa Paphlagoniam, ubi muli optimi, B, 852.
- Ἑνίηες, in prosa Αἰνίηες, gens ad Ossam, Perrhæbis propinqua, B, 749.
- Ἑνιπέυς, ἦος, fluvius Thessaliotidis ejusque numen, cujus forma indutus Neptunus e Tyro Salmoni genuit Neleum et Peliam, λ, 238 sqq.
- Ἑνίσπη, oppidum Arcadiæ, ἡμερόεσσα, B, 606.
- Ἑννομος, 1) ductor Mysorum, et augur, B, 858; P, 218. 2) Trojanus, occisus ab Ulysse, A, 422.
- Ἑννοσίγαιος, adj., pro nomine proprio Neptuni, H, 455; Θ, 201, 440, etc.
- Ἑνόπη, urbs Messeniæ, I, 152, 292.
- Ἑνοσίχθων, ονος, pro nomine proprio Neptuni, A, 751; γ, 6, etc.
- Ἑνωλίος, nomen Martis, N, 519; P, 211; Σ, 309; ἀνδρείφοντης, B, 651; H, 166, etc.
- Ἑνωεύς, ἦος, rex Scyri, I, 664.
- Ἑνωύς, ους, Bellona, E, 592 (πότνια), 333 (πολύπορθος).
- Ἑξάδιος, heros ex gente Lapitharum, A, 264.
- Ἑπάλκης, ου, Lycius, a Patroclo occisus, II, 415.
- Ἑπειγεύς, ἦος, Myrmidon, Agacis f., Pelei ἱκέτης ob cædem, II, 57.
- Ἑπειοί, Elidis antiqui incolæ et domini, ν, 275; ο, 295; ω, 431; H. Ap. 426; B, 620, ubi principes eorum subinde nominantur. Δ, 537 (χαλκογίτωνες); N, 686 (φαειμόμενες), 692, O, 519 (μεγάθυμοι); Ψ, 630, 632. Bellum cum Pylis, A, 671-762.
- Ἑπίος, Græcus, Panopei f., pugil certat in ludis funebribus, Ψ, 664-695. Massam jactat, 838 sq. Idem de Minervæ consiliis equum ligneum exstruit, de quo θ, 493 sqq.; λ, 523 sqq. — *Endem res Il. parv. p.* 583, b.
- Ἑπῆρετος, nomen quo Ulysses se vocari fingit, ω, 306.
- Ἐπίγονοι, ὦν, *Carmen in Cyclo positum, cujus fragmenta v. p.* 588 sq.
- Ἐπίδαυρος, δ, urbs Argolidis, B, 561.
- Ἐπικάστη, Cædipi mater et uxor, quæ aliis Iocaste, cognito errore matrimonii novi, ipsa se suspendit, λ, 271-280.
- Ἐπιλάης, ἦος, Sarpedonis sodalis, ab Ajace interfectus, M, 379.
- Ἐπίτοφος, 1) Iphiti f., dux Phocensium, B, 517. 2) Rex Lyrnessi, occisus ab Achille, B, 692. 3) Dux Halizonum, qui Trojanis auxilio venerant, B, 856.
- Ἐπίτορ, ορος, Trojanus, occisus a Patroclo, II, 695.
- Ἐπτάπορος, δ, fluvius Troadis ex Ida monte ortus, M, 20.
- Ἐπωπεύς, ἑός, *Lyci filiam vitiat et perit*, Cypr. p. 582, a.
- Ἐργίνος, Trophonii et Agamedis pater, H. Ap. 297.
- Ἐρεβός, εὐς, τὸ, sedes inferorum, Q, 368; I, 572 (ἔξ Ἐρεβουστίν); κ, 528; λ, 37, 564; μ, 81; H. Cer. 336, 350, 409.
- Ἐρεμβοί, populus mythicus, δ, 84.
- Ἐρεμύς, ἑός, nobilis Phæax, θ, 112.
- Ἐρευνάλων, ὠνος, rex Arcadum, maximus et fortissimus, in pugna adversus Pylis a Nestore singulari certamine occisus, H, 136, 149-156; Δ, 319.
- Ἐρεχθεύς, ἦος, rex Athenarum, e terra ortus et a Minerva enutritus, B, 547 sqq. In cujus domum (templum) redit Minerva, η, 81.
- Ἐρινός, ὄος, Furia: ἡεροφόντης, I, 567; T, 87, ubi cum Μοῖρα. Θεὰ δασπλήτης, ο, 234. Plur. Ἐρινύες, I, 454; O, 204; T, 269; Φ, 412 et λ, 280, μητρός; β, 135; ν, 78; ρ, 475 (πιτωγών). — *Audit diras Cædipi*, Theb. fr. 2, p. 587. *Ex Neptuno in equum mutato peperit Arionem equum*, ib. fr. 6, p. 588.
- Ἐρίς, ἰδος, ἡ, Discordia, Martis soror et comes, Δ, 440 sqq.; E, 518 (ἄριστον μεμαῖα); Σ, 535. Ab Jove mittitur, A, 3 sqq; 73 (πολύστονος). — *In Pelei nuptiis deabus litem injicit de pulcritudine*, Cypr. p. 581, b.
- Ἐριφύλη, uxor Amphiarai, quem prodidit, στυγερή, λ, 325 sq. Conf. ο, 247.
- Ἐριχθόνιος, Dardani f., rex Dardaniæ, ditissimus pecudum, Ψ, 219 sqq., 230. — *Atticum e terra ortum dixit Dardaidis poeta*, fr. 2, p. 536.
- Ἐριώπις, ἰδος, ἡ, uxor Oilei, mater Ajacis minoris, novæta Medontis, N, 697; O, 386.
- Ἐρμείας λόφος, collis in Ithaca, prope Neion, κ, 471.
- Ἑρμείας, αο, Ἑρμίας (Ἑρμῆς E, 390), Ἑρμῆς, ὧ (H. Merc. 413) et ἔω (O, 214), Mercurius, Jovis et Majæ f. Natus et infantia ejus narrantur in Hymno Merc., cujus hoc argumentum est: Natus statim exiliit ad boves Apollinis furto abigendos; in via testudinem invenit, ex qua Iyram condidit; inde boum, quos abegit, vestigia callide turbat. Nihilominus Apollo ad cunas ejus venit, puerumque astute negantem aufert, sed, liberius delusus, humum projecit et ad Jovem præire jussit, ut furtum judicaret. Pater boves reddi jubet, sed infans nova fraude vincula viminea sub pedibus boum germinare et radices agere facit. Quare attonitum et indignatum Apollinem Iyram cantu demulcet, quam hic possidere cupiens, boves pro ea offert aliaque munera præclara. Hac accepta conditione Mercurius Apollinem Iyram utendæ rationem docet, artemque divinandi, quam ipse ab Apollinē discere cupit, mirifice prædicat. Proinde Apollo, accepta Iyra, boum curam mandat Mercurio: qui, quum in Olympum ambo redissent, jurat se neque Iyram neque aliud quidquam suffuratum esse Apollini; hic autem auream virgam ei donat, et ad Thrias proficisci jubet, quæ vaticinandi artem per lapillos eum edoceat. Allocutio ejus, H. 17, ubi pauca de natu ejus. Epitheta solita: διάκτορος, ἐριούσιος, εὐσπασκ, Ἀργειφόντης, ἀνάκητα, δῶτωρ ἑάων, χρυσόβρασις: cujus virgæ vis exprimitur ε, 47 sq. Martem clam eripuit Alov

- dis, E, 390. (In simili re Ω, 24.) Furta docet, τ, 397; dexteritatem in negotiis, ο, 320 sqq. Græcis opem fert, Υ, 44, 72. Cum Latona certare non vult, Φ, 497 sqq. Priamum Hectoris corpus repetentem ducit, Ω, 333-469, et reducit, 679-694. Amat Polymelen ex eaque suscipit filium Eudorum, II, 180 sqq. Possessiones dat iis quos diligit, Ξ, 491. Ad Calypso nympham mittitur, α, 38, 84; ε, 28 sqq.; conf. μ, 390. Occurrit Ulyssi ad Circen eunti, eique consilia dat ad vitandum ejus artes, x, 277-307; ejusque adventum Circæ diu vaticinatus fuerat, 331 sq. Ei et Nymphis sacrificat Eumæus, ξ, 435. Cum Nymphis consuescit, H. Ven. 263 sqq.; ex quarum una genuit Panem, H. 18, 1 sqq., 28-47. Martem a Vulcano captum spectat, θ, 322, 334-342. Animas in Orcum ducit, ω, 1, 10, 99. Ad Proserpinam a Plutone accersendam missus, H. Cer. 336 sqq., 409. — *Deas in Idam deducit, ad judicium Paridis, Cypr. p. 581, b.*
- Ερμῶνη, Menelai et Helenæ filia unica, data in matrimonium Neoptolemo, δ, 5-14.
- Ερμιόνη, urbs Argolidis, B, 560.
- Ερμος, fluvius Æolidis in Asia, δηνείης, Υ, 392; Ep. 1, 5.
- Ερμῖνοι, ot, urbs, sec. Strabonem duo colles in Paphlagonia, ὠληοί, B, 855.
- Ερυσθαί, 1) urbs Bæotiæ, B, 499. 2) Ερυσθαία πόλις Ionizæ, in quam Ep. 7.
- Ερύλαος, Trojanus, a Patroclo occisus, II, 411.
- Ερύμανθος, mons Arcadiæ, ζ, 103.
- Ερύμας, αντος, 1) Trojanus, cæsus ab Idomeneo, II, 345-350. 2) Alius, cæsus a Patroclo, II, 415.
- Ετεοκλήσιος. V. Ετεοκλής.
- Ετεοκλής, ἥος, filius alter Œdipi, regnans Thebis. Cadmei convivantur in domo βίης Ετεοκλήσιος, Eteoclis, Δ, 386. — *Diræ patris, Theb. fr. 2, 3, p. 587.*
- Ετεοχρητες, ot, genuini Cretenses, tribus Cretensium, τ, 176.
- Ετεωνεύς, ἥος, Boethi f., minister Menelai, δ, 22, 31 sqq.; ο, 95 sqq.
- Ετεωνός, oppidum Bæotiæ, πολύκνημος, B, 497.
- Εὐακμονίδης, ου, Euæmonis f., Eurypyli, E, 76; A, 809.
- Εὐαίμων, ονος, princeps Thessalus, pater Eurypyli, B, 736; E, 79; H, 167; Θ, 265; A, 575. — *Il. parv. fr. 19, p. 599.*
- Εὐάσθης, εος, pater Maronis, ι, 197.
- Εὐβοία, insula, B, 535; νηυσικλήστη, H. Ap. 31, 219; γ, 174; η, 321 sqq.
- Εὐγάμων, Cyrenensis, Telegoniæ scriptor, p. 584, b.
- Εὐδορος, Mercurii f. ex Polymela, unus ex ducibus Myrmidonum, II, 176-186.
- Εὐηνίη, Eueni, Martis filii, filia, Marpessa, I, 553.
- Εὐηνορίδης, ου, Euenoris f., Liocritus, β, 242; γ, 294.
- Εὐήνος, Selepii f., princeps Lyrnessi, B, 693.
- Εὐίππος, Trojanus, occisus a Patroclo, II, 417.
- Εὐμήτας, fidissimus Ulyssi et heris suis servus, præpositus villæ, in qua suæ alebantur, natu Syrius, Ctesii, duarum urbium regis, filius: v. ο, 403-484, ubi ipse totam juventutem suam narrat. In villa recipit Ulyssem, ut hospitem: v. totam ξ, et ο, 301 sqq. Telemachus advenit, π, 1 sqq. Nuntiat Penelopæ adventum filii, 150 sqq., 333 sqq. Redit, 452 sqq. Ulyssem in regiam ducit, ρ, 182 sqq., ubi et jurgium cum Melanthio. Victimam in regiam adducit, υ, 162 sqq., 238. Arcum ponit, ϕ, 80 sqq. Se ei agnoscendum præbet Ulysses, 189 sqq.: quem in sequentibus variis modis adjuvat in procis vindicandis, præsertim χ, 157 sqq. Cum Telemacho penas repetit ab ancillis et Melanthio, 454 sqq.
- Εὐμήτης, εος, præco Trojanus, dives, pater Dolonis, K, 314, 412, 426. — *Ætolus, Melanis f., Alc. fr. 8, p. 589.*
- Εὐμηλος, Admeti f., rex Pherarum in Thessalia; dux Græcorum, cum undecim navibus, B, 714, et optimis equabus, quas olim paverat Apollo, 763-766. Certat equestri certamine in ludis funebribus, Ψ, 288 sqq., 354, 380, 481; eumque infortunio affectum miseratur Achilles, 532 sqq. Uxor ejus Iphithime, Penelopes soror, δ, 797 sqq. — *Eumelus Corinthius a nonnullis pro Titanomachie scriptore habebatur, fr. 1, 2, p. 585.*
- Εὐμόλπος, unus principum Eleusinis, H. Cer. 154, 475.
- Εὐνῆος, filius Jasonis et Hypsipyles, princeps Lemni insulæ, H, 478 sqq.; Ψ, 747.
- Εὐπειθης, εος, nobilis Ithacensis, pater Antinoi proci, α, 383; δ, 641; π, 363, etc. Occiso filio bellum in Ulyssem concitaturus, ω, 421 sqq., 465 sqq., cæditur, 522 sqq.
- Εὐριππος, υ, fretum Eubææ, H. Ap. 222.
- Εὐρος, ventus ab oriente flans, B, 145; II, 765; ε, 295; μ, 326; τ, 206.
- Εὐρύδης, ου, procus Penelopes, cæsus, χ, 267.
- Εὐρύαλος, 1) Mecistei f., fortissimus, dux sub Diomede, B, 565 sq. Pugnât egregie, Z, 20 sqq. In certaminibus funebrium ludorum ei adest Dionædes, sed malo eventu certat, Ψ, 676 sqq. (*Il. parv. fr. 17, p. 598.*) 2) Phæax, ἴσος Ἀρηί, θ, 115, 127, 140; Ulyssem lædit, 158 sqq.; sed ei satisfacit, 396 sqq. — *Tertius, filius Melanis, Alc. fr. 8, p. 589.*
- Εὐρυδάτης, ου, 1) Agamemnonis præco, A, 320; I, 170. 2) Ulyssis præco, Ithacensis, B, 184; τ, 244 sqq., ubi describitur forma ejus. — *Prior in Il. parv. fr. 17, p. 598, b.*
- Εὐρυγάνεια, Hyperphantis filia, quacum quatuor liberos genuit Œdipus, Œd. fr. 2, p. 587.
- Εὐρυδάμας, αντος, δ, 1) princeps Trojanus, cujus duo filii pugnant, ὄνειροπόλος γέρων, E, 148 sq. 2) Procus Penelopes, σ, 296; occiditur, χ, 283.
- Εὐρυδίκη, uxor Nestoris, filia Clymeni, γ, 452. — *Alia, Æneæ uxor, Cypr. fr. 5, p. 592.*
- Εὐρύκλεια, Opis filia, a Laerte emta, nutrix Ulyssis, α, 428-435, ubi Penelopæ servit. Telemacho viatica præbet, 345 sqq., 361 sqq. Quod Penelopæ narrat, δ, 742 sqq. Rediunt Telemachus prima videt, ρ, 31. Famulas in thalamis retinere jubetur, τ, 15 sqq. Laudatur, 353 sqq., 357 sqq. Agnoscit herum, 467 sqq., et promittit silentium, 492 sqq. Conf. 401; υ, 128 sqq., 147. Portas occludere jubetur, ϕ, 380 sq. Post eadem procorum, χ, 391 sqq., 424. Prima nuntiat Penelopæ, adesse herum, ψ, 1 sqq.
- Εὐρύλογος, affinis Ulyssis, sororis ejus maritus, hinc primarius inter socios, x, 205 sqq. Ducit partem sociorum caute ad Circen, 232 sqq.; hinc solus non mutatus, nuntium tristem refert. Obsistit Ulyssi, ad Circen pergenti, 429 sqq.; hinc timentem Ulysses pene occidit, 438 sqq.; sequitur tamen Ulyssem, 447. Navigat una ad inferos, λ, 23. Est dux navis, μ, 195, 278 sqq. Suadet absente Ulyse sociis male, 339 sqq.; et fit causa exitii omnibus secum, 417 sqq.
- Εὐρύμαχος, nobilis Ithacensis, Polybi f., procorum cum Antinoo princeps, δ, 628 sq.; ϕ, 126 sq., etc. Simulate blanditur Telemacho, α, 399 sqq. Concio ejus, β, 177 sqq. Plurima dabit Penelopæ, ο, 16 sqq.; σ, 295 sq. Ficta ad eam oratio, π, 434 sqq. Ulyssem irridet et scabello petit, σ, 349-398. Vaticinia ridet, υ, 359 sqq. Arcum tentat, ϕ, 245 sqq. Penelopem alloquitur, 320 sqq. Antinoo occiso placare studet Ulyssem, deinde ense in eum irruens occiditur, χ, 42 sqq. Cum Melanthii sorore consueverat, σ, 325.
- Εὐρυμέδουσα, serva regis Phæacum, et pater Nausicaam educaverat, η, 7 sqq.
- Εὐρυμέδων, οντος, 1) rex gigantum in Epiro, pater Peribœæ, η, 58 sqq. 2) Ptolemæi f., Agamemnonis auriga, Δ, 228. 3) Nestoris famulus, θ, 114; A, 620.

Εὐρύμῃδης, ου, Euryimi f., Telemus, ι, 509.
 Εὐρύνομη, 1) Oceani filia, cum Thetide Vulcanum recipiens caelo ejectum, Z, 398-405. 2) Vetula ταμῆν in Ulyssidis domo, ρ, 495 sqq.; σ, 164 sqq.; τ, 95 sqq.; υ, 4; ψ, 292. Lavat Ulysses patrata caede, φ, 153 sqq.
 Εὐρύνομος, nobilis Ithacensis, Aegypti f., procorum unus, β, 21; occisus, χ, 242.
 Εὐρύπυλος, 1) Hercules f., princeps in insula Co, quae dicitur Εὐρύπυλον πόλις, B, 677. 2) Euamoni f., princeps Thes-salus, cum 40 navibus in Trojam veniens, B, 736. Pugnāt, E, 76 sqq.; Z, 36. Inter novem ἀρίστους post Achillem, II, 167; Θ, 265. Pugnāt, A, 575 sqq., ubi vulneratur; 809 sqq.; O, 392; II, 27. (*Axionem Priami occidit, II. parv. fr. 19, p. 599.*) 3) Telephi f., occisus a Neoptolemo, λ, 519 sq. — *Trojanis auxilio profectus, fortissime pugnans a N. occiditur, II. parv. p. 583, b; postquam ipse Machaonem prius occiderat, fr. 7, p. 596.*
 Εὐρύσθευς, ἥρς, Stheneli f., Persei nepos, Jovis et Danaes pronepos; historia nativitatē Eurysthei narratur T, 103-124. Herculi labores imperavit, 132; Θ, 363; O, 639; λ, 621-626; H, 14, 5.
 Εὐρύτιδης, ου, Euryti f., Iphitus, φ, 14, 37.
 Εὐρύτιον, oppidum, pro Eechalia habebatur, fr. 3, p. 590.
 Εὐρύτιον, ονος, Centaurus in Thessalia. Temulentus turbas excitat in nuptiis Pirithoi, et perit, φ, 295-304.
 Εὐρύτος, 1) princeps Eechaliae, sagittandi peritissimus, B, 596, 730. Ab Apolline occisus, quem provocarat de arte sagittandi, θ, 224 sqq. Arcum ejus dono accepit Ulysses a filio illius Iphito, quem proci tendere nequibant, φ, 13-38. — *Conf. Eech. Exp. fr. 1, p. 590. Liberi duo ex Antioche, fr. 6, p. 591.* — 2) Actoris f., princeps Eleo-rum, B, 621.
 Εὐρύπρῃσσα, Hyperionis soror et uxor, H, 31, 4 sqq.
 Εὐρώπη, Φοίνικος κόρη, ex qua Jupiter genuit Minorem et Rhadamanthum, Ξ, 321 sq.; Batr. 79. De terra dictum in H. Ap. 251.
 Εὐρύστωρ, princeps Thraciae, Acamantis pater, Z, 8.
 Εὐρύττας, ιος, urbs Boeotiae, B, 502.
 Εὐρύτης, Τροζενί f., dux Ciconum, inter auxilia Trojano-rum, B, 846 sqq.
 Εὐρύτης, ου, princeps Ephyrae ad Selleentem, O, 532.
 Εὐρύτοχος, Panthoi f., Trojanus, inter fortissimos, vulnerat Pa-troclum, et laudatur, II, 806 sqq., 850. Patrocli corpus spoliare aggressum Menelaus interficit, P, 9-60.
 Εὐρύχωρ, ορος, Polyidi vatis Corinthii f., cum fratre ad Tro-jam cecidit, N, 663-672.
 Εὐρύχτης, ου, Aloeī s. Neptuni f., cum fratre Oto Martem vinxit, E, 385 sqq.; Olympum invadere voluit, λ, 305-320, ubi v. plura. — *Cum fratre Oto et Aeolo, Ascrea nympha filio, Ascream urbem condidit, Att. fr. 2, p. 586.*
 Εὐρύρη, 1) urbs Elidis, ad quam fluvius Selleis, B, 659; O, 531. 2) Corinthus, Z, 152. 3) Thesprotiae urbs, α, 259; β, 328 (πίερα ἀρούρα).
 Εὐρυρῆ, Ephyrae primae cives, N, 301.
 Εὐρχελῆς, ἥρς, Actoris f., Polymedes maritus, ex ducibus Myrmidonum, II, 189.
 Εὐρχελος, 1) Trojanus, a Patroclo caesus, II, 694. 2) Alius, Agenoris f., ab Achille interfectus, γ, 474.
 Εὐχέμων, ονος, Priami f., caesus a Diomede, E, 160 sqq.
 Εὐχέμων, nobilis Phæax, senex, η, 155 sqq.; λ, 342 sqq.
 Εὐχέτωλος, 1) Trojanus, Thalsii f., caesus ab Antilochō, Δ, 458 sqq. 2) Tyrannus Sicyoniorum, cui Agamemno re-misit expeditionem, equo strenuo accepto, Ψ, 396 sqq.
 Εὐχέτος, rex in regione Epiri, ob crudelitatem immanem fa-mosus, βρότων δηλήμων πάντων, σ, 83-86, 114 sq.; φ, 308.
 Εὐχέρων, ονος, Nestoris f., γ, 413, 440.

Εἰχναί, ἄων, insulae in mari Ionio, postea Εἰχινάδες dictae, Iepai, B, 625.
 Εἰχός, 1) Gracus, Mecistei pater, Θ, 333; N, 422. 2) Alius, casus, O, 339. 3) Trojanus, caesus a Patroclo, II, 410.
 Εὐωφρόρος, Lucifer, Ψ, 226.

Z

Ζαγρεὺς, cum Tellure invocatur θεῶν παννύκτεράτε πατρὶς, Aem. fr. 6, p. 589.
 Ζάκυνθος, ὅ ἐ ἐ, insula, imperio Ulyssidis subjecta, B, 621. α, 246 (ὠλήεις); π, 123, 250; τ, 131; ι, 24 (ὠλήεις). Ap. 429.
 Ζεῦς, urbs Troadis, sub Ida, B, 824; Δ, 103, 121.
 Ζεὺς, Διὸς, Διτ, Δία, ἐ Ζηγός, Ζηγι, Ζήνα, Jupiter, Sati et Rhœa filius, O, 187 sq., cui in partiendo cessit caeli et terra, 192 sqq., seniori et sapientiori quam Neptuno, N, 355 sq. Est summus deorum, cui omnes assunt, σφῶ πατρός ἐναντίον, A, 533 sq., supremus moderator ὑπάτος μνηστωρ divinorum humanorumque, Θ, 224. 339. Epitheta solita: εὐρύστα, Κρονίδης, Κρονίων, ἡγετὴς Ὀλύμπιος, αἰθέρα βαίων, ἀναξ, νεφεληγερέτα, κλέων, πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε, ὑπερμηνής, μέγας, μέγιστος, ἀδιστος, αἰγιόχος, Κρόνου παῖς, τεπεικέραυνος, ἀστεινός, ὑψιβρέτης, ἐρίβδοντος πόσις Ἥρως, ἐρίβρετος, στεροπυγερέτα (II, 298), ὑψίζυγος, et alia inferius posita. In rerum natura ei tribuuntur τὰ μετέωρα, fulmina, νύκτες, grandines, pluvia, et omnia ex aethere et aere (παννύκτερος, Θ, 250), passim in utroque carmine. Ex eo dies et noctes, ε, 93, anni tempestates, ω, 343, et ipsi anni, B, 131. In terra quod omnia moderatur, pro teste invocatur in ju-risjurandis, Γ, 276; H, 76; K, 329; ξ, 158, etc. et regibus dat sceptra et θέμιστας, B, 197, 205 sq. Praeterea sunt Διὸς ἄγγελοι, H, 274. Ipse ταμῆς πολέμοιο ἀνδρῶν, Δ, 84; T, 224; P, 339, et in universa Iliade. Terret a Vulcanō facta, O, 308 sqq.; P, 593 sq. Διὸς μάστιγι μῆναι, M, 37; N, 812. Ejus duo dolia, bonorum et a-malorum, Ω, 527-533; quae utraque passim ab eo repeti-tur, sed bona frequentius, ut divitiarum, Ψ, 299; δ, 527, 188, etc. Ξείνιος, N, 624; ξ, 183, 389: nam hospiti-tuetur et mendicos, ζ, 207 sq.; et supplices, ι, 269 sq. Ιαχετίσιος, ν, 213. Ερχεῖος, φ, 415. Quercus ei sacra, E, 693; H, 60; ξ, 328; τ, 297. Δωδωνάιος, Πελασγικός, cultus loco, II, 233. Columbae ei ferunt ambrosiam, ι, 63. Haec fere commemoranda duximus ex innumeris, quae in utroque carmine de eo leguntur; adjicimus aliqua de sobole ejus et de partibus quas sustinet in II. et Od.: nam deorum conciones persequi singulas longum et inutile fu-ret. Amores suos et natos natasque commemorat E, 310-327. Praeterea de Apolline et Diana, H. Ap. init.; de Me-rcurio ex Maja, H. Merc. init.; quem inter et Apollinem po-dicat, 328 sqq.; de Baccho ex Semele, H. 6, 1; 25, 2; 26, 5; de Zetho, Amphione et Hercule, λ, 260 sqq.; de Minos, N, 449, qui est Διὸς ἀριστῆς, τ, 179; Xanthus, Jovis fi-lius, Φ, 2; Dardanus, Γ, 215; Sarpdon ex Laodamia, Z, 198 sq.; Νύμφαι, ρ, 240; Αἰταί, κόραι Διὸς, ι, 694 sqq.; Ἀτῆ, πρέσβα Διὸς θυγάτηρ, T, 91. Hymnus in eum, 22. Proserpinam ad Plutoni fratri uxorem, H. Cer. 30 sq.; sed ob famem terrae immissam, petit ut eam redire sinat, 325 sqq.; quam invitat in Olympum, 441 sqq. Quo-modo Juno eum fefellerit, quum Hercules nasceretur, 7, 96-125; quare Ἀτῆν in terram ex Olympo projecit, 126 sqq. — Redux ab Aethiopia, quo cum diis ierat περὶ δαῖτα, A, 423 sq., supplicatus a Thetide, ut Achilli factam injuriam ulciscatur, ei annuit, 493 sqq. Somnium igitur fallens mittit Agamemnoni, B, 2 sqq. Trojam servare studet, Δ, 1 sqq.; sed Juno clam novas belli causas sentit. Χιτώνας Διὸς induit sibi Minerva, E, 736. Prohibitus ab

auxiliando diis in Idam pergit, Θ, 2 sqq.; et lance pensitat utriusque populi fortunam, 69 sqq. Eridem mittit Achivis ad excitandam pugnam, A, 3 sqq. Usque vigilans in Ida, tandem a Junone amoris illecebris delentius, Somno traditur, Ξ, 225-353. Sed somno solutus, Junonem graviter increpat et deos e certamine revocat, O, 4 sqq. De Sarpedonis filii sorte sollicitus, Π, 431 sqq.; 666 sqq. Achille in pugnam reverso, diis, utri parti vellent, succurrendi potestatem dat, I, 4 sqq. Hectorem miseretur, X, 167 sqq.; sed lanx ejus fati descendit, 209 sqq. Apollinis monitu Hectoris corpus reddere jubet Achillem, interprete Thetide, Ω, 64 sqq.; et Priamum, id petere, 169 sqq. Infelicem reditum decernit Achivis, γ, 132, 152, 288. — Absente Neptuno, Ulyssis reditum in patriam, petente Minerva, concedit, α, 64 sqq. Et mittit Mercurium ad nympham Calypso, ut hæc eum dimittat, ε, 28 sqq. Ulium Soli concesserat de sociis Ulyssis, M, 385 sqq. Omnia fausta rogatus dat Ulyssi, υ, 97 sqq. Acri fulmine dirimit prælium Eupitheii sociorum, procos ulutorum, ω, 539 sqq. — Ζεύς καταχθόνιος, Pluto, I, 457. — *Consilia init cum Themide de Trojano bello*, Cypr. p. 581, b. *Deorum judicium præcipit*, ibid. *Ἐτερήμερον ἀθανάσιαν τριβuit Dioscuris*, ib. p. 582, a. *Consultat quomodo Trojans sublevet, remoto Achille ex certamine*, ib. p. 583, a. *Immortalitatem dat Memnoni*, Æth. p. 583, a. *Jovis Hercei in ara occiditur Priamus*, Il. Exc. p. 584, a. *Saltantem induzaret Titanomachie scriptor*, fr. 2, p. 585. *Μῶμος ἰπσι σύμβουλος quid suaserit*, Cypr. (si hoc quoque inde sumtum) fr. 1, p. 591. *Terram hominibus nimis gravatam, per bella levat*, ib. p. 592. *Helenam gignit ex Nemese in plurimas formas mulata*, fr. 3, ib. Ζῆνα, fr. 17, p. 594. *Laomedonti vitem auream dat pro Ganymede filio*, Il. parv. fr. 3, p. 595. *Dardano dederat Palladium*, Il. Exc. fr. 3, p. 599. *Tantalum quomodo puniit*, Nost. fr. 10, p. 600.

Ζεφυρία, Zephyri aura, η, 119.

Ζεφυρος, ventus flans ab Oceano ex occasus regione, δ, 567 sqq.; Ὁρέχτηεν spirat cum Borea, I, 5. Epulo excipit alios Ventos, Ψ, 200. Nives demittit, τ, 206. Pater equorum Achillis ex Harpyia Podarge ad Oceanum pascente, Π, 150 sq. Est κελαεινός, κελητήως, λαβρός, αἰθήριος (H. Ap. 433), θυγαῆς, αἰὲν ἐρυθρός.

Ζῆθος, Jovis ex Antiopa f., frater Amphionis, cum eoque conditor Thebes, λ, 260-265. Aedonis maritus, Ityli pater, τ, 523.

H

Ἡδῆ, filia Jovis et Junonis, Herculis uxor in cælo, καλίσφυρος, λ, 603 sqq.; H. 14, 11. Nectar ministrat, Δ, 2 sq. Junoni adest in apparando curru, E, 722 sq. Martem lavat, 905. Cum Venere et Gratiis saltat, H. Ap. 195.

Ἡγήσιος Salaminus pro Cypriorum carminum scriptore habitus, p. 581, a.

Ἡγησίνοος, Athidis poeta, p. 586.

Ἡγίας, i. q. Ἀγίας, q. v.

Ἡέλιος. V. Ἡλιος.

Ἡερίδεια, Aloeï uxor altera, περιχαλῆς, E, 389.

Ἡετίων, υἱος, 1) pater Andromaches, princeps Thebes Cilicium; quem Achilles occidit et prædas ab eo egit, Z, 395 sqq.; Ψ, 827 sqq.; A, 366; I, 188, etc. 2) Imbrius, Iasonis f., qui Priami hospitis filium ab Achille redemit et Ariben misit, Φ, 41 sqq. 3) Trojanus, Podis pater, P, 575, 590.

Ἡιώνες, αἰ, Argolidis oppidum, B, 561.

Ἡιώνες, ἥος, 1) Græcus, occisus ab Hectore, H, 11. 2) Thracie princeps, pater Rhesi, K, 435.

Ἡλέιοι, Elei; eorum bellum cum Pyliis, A, 671 sqq.

Ἠλέκτρι, nymphea, socia Proserpinæ, H. Cer. 418. — *Pleias, Dardani mater, suum inter Pleiadas locum reliquit ante excidium Troje*, Il. Exc. fr. 5, p. 599.

Ἡλιος, Sol, δ, 271, et H. 31, alibi semper Ἡέλιος: ὁ δὲ πάντ' ἐροῶ καὶ πάντ' ἐπακούει, μ, 323. Epitheta: ἀναξ, παμφανώων, φαέθων, φαισίμβροτος, τερψίμβροτος, ἀκάμας, ὑπερίων. Hyperionis et Euryphaessæ filius, H. 31; ex Perse uxore pater Circes et Ætææ, κ, 135 sqq.; Ep. 14, 15; ex Neara Phaethuses et Lampetiae nympharum pater, μ, 132 sq. : quæ boves ipsi pascebant, ab Ulyssis sociis mactatas, ibid. et 353 sqq. Quorum interitum ab Jove impetrat, 376 sqq. Martis cum Venere adulterium Vulcanus indicat, θ, 271; Cereri raptum Proserpinæ, H. Cer. 62 sqq.

Ἡλις, ἴδος, regio Peloponnesi, δία, B, 615; Δ, 686, 698; εὐρύχορος, δ, 635; οἱ κρατέουσιν Ἑπιοί, ν, 275; ο, 297; ω, 431; ἱππόβοτος, φ, 347. — Βουκόλια ibi inspicit Ulysses, Teleg. p. 583, a.

Ἠλύσιον πεδίον, felicissimus campus prope Oceanum, ad occasum, δ, 563-569.

Ἠλώνη, urbs Thessaliæ, B, 739.

Ἠμαθία, Macedonia pars, Ξ, 226.

Ἠνιοπέυς, ἥος, Thebæi f., auriga Hectoris, Θ, 120.

Ἠνοπίδης, ου, Enopis f., Saturni, Ξ, 444.

Ἠνοψ, σπος, 1) Trojanus, pater Samii, Ξ, 443 sqq. 2) Græcus, Clytemedæ pater, Ψ, 634.

Ἠπειρος, 1) Echeti regis regnum, σ, 83, 114. 2) Leucadia, vel Acarnania, continens Ulyssi subdita, B, 635; fort. et ξ, 98; φ, 109; ω, 378.

Ἠπυτιδης, ου, Epyti f., Periphas, præco, P, 324.

Ἡρακλείδης, αο, Hercules f., 1) Thessalus, B, 679; 2) Tlepolemus, 653; E, 628.

Ἡρακλῆος, adject. Ἡρακλείους χεῖρας, Ep. 14, 18.

Ἡρακλῆης βῆη fere vocatur Hercules ab Homero, B, 658, 666, etc.

Ἡρακλῆς, ἥος, Jovis f. ex Alcmena, Amphitryonis conjuge, λ, 266-268, θρασυμένων, θυμολέων. Hymnus in eum λεοντόθυμον, 14. Junonis fraudes in eo nascente, quibus Eurystheus fit potentior, T, 96-125. In laboribus ei ab Eurystheo impositis sæpe servatus a Minerva, Θ, 362 sq. Nelei domum destruit, A, 689 sqq. Junonem vulnerat, E, 392 sqq.; Ἄδην, 395 sqq. Trojam expugnat ob equos Laomedontis, E, 638 sqq.; in reditu autem ab hac expeditione per Junonem tempestatibus in Co insulam jactus, ab Jove Argos reducitur, Ξ, 250 sqq.; O, 25-30. Ejus τεῖχος ἀμφίχυστον, contra cetum, γ, 145 sqq. Iphitum hospitem imprudens occidit, Φ, 22-38. Præstans sagittarius, θ, 224. Tlepolemus filius ex Astyochea, B, 638; E, 639. Alii ejus υἱέες υἱονοί τε, B, 666. Umbra ejus cum Ulysses loquitur, dum ipse cum Hebe uxore in Olympo est, λ, 600-626. — *Ejus furor in Cypris narratus*, p. 582, a. *Arionem equum accipit a Copreo, per eum vincit Cynem Martis filium cursu equestri in Pagaseo Apollinis templo, equumque donat Adrasto*, Theb. fr. 6, p. 588. *Cum Iole, Æch. Exp. fr. 2, p. 590. Æchaliæ capit*, fr. 6, et alibi. *Apud Cianos, quos Hylam quærere et obsides dare cogit*, fr. 4. *Cum Theseo Themiscyram capit*, Nost. fr. 9, p. 600.

Ἡρῆ, Juno, Saturni filia, πρέσβα θεὰ, E, 721; Θ, 383, etc., Jovis soror et uxor, Π, 432; Σ, 356. Solita epitheta: πότνια, χρυσόθρονος, λευκώλενος, ἥκυμος, βοώπις, ἐρατώπις (Ep. 1, 2), χρυσοπύδαλος (λ, 603), Ἀργεῖη. In eam H. 11. Urbes ei carissimæ, Δ, 51 sq. Ab Rheæ matre, quum Saturnus ab Jove dejectus esset, data Oceano et Tethyi nutrienda, Ξ, 201 sqq. Irata ob Minervam ex Jove solo natam peperit Typhaeom monstrum, H. Ap. 306-354. Fraudem in Hercule et Eurystheo nascentibus, T, 96-125. Vinculis injicit Jovem, cum aliis diis, A, 399 sq. Ab

eo de caelo suspenditur, duabus incudibus gravata, O, 18 sqq. Ab Hercule ad dextram mammam vulnerata, E, 392 sqq.; quem tempestatibus jactat ab Iliaca expeditione revertentem, E, 250-256; O, 25 sqq. Argo navem servat dilecto Iasoni, μ, 71 sq. Dat robur, I, 254; formam et prudentiam, υ, 70. In Iliade primum impellit Achillem, ut concionem vocet, A, 55. Dein Thetide apud Jovem visa, jurgia necit quae mariti minis et Vulcano intercedente comescantur, 536-611. Decedere cupientibus Achivis, per Minervam impellit Ulyssem ad eos retrahendos, B, 156 sqq. Trojae excidium poscit, Δ, 150 sqq.; et parat ut Trojani foedera laedant, 169 sqq. Graecis opitulatur, E, 711 sqq. (currus ejus, 722-732), eosque altissime inclamat, 783 sqq. Iterum opitulatur iisdem, Θ, 198 sqq., 350 sqq.; sed coercetur a Jove, 399 sqq. Jam principibus Graecorum vulneratis, Veneris cestum mutata, Jovem amore delinit, auxiliante Somno, E, 153-352. Ab experfacto Jove graviter increpata, O, 13 sqq., culpam in Neptunum transfert, 34 sqq., et mandata Jovis facit, querens de eo in concilio deorum, 78 sqq. Increpatur a Jove ut ἀνστήσας Ἀχιλλῆα, Σ, 356 sqq. Auxiliatur Graecis, Υ, 33 sqq., adversante Diana, 70 sq. (Conf. Φ, 479 sqq.) De Aenea cum Achille pugnante consult deos, 112 sqq. Vulcanum jubet incendere Xanthum fluvium, Φ, 340 sqq. In reditu Graecorum servat Agamemnonem in mari, δ, 513. — *Certamen coram Paride, Cypr. p. 581, b. Tempestatem immittit Paridi cum Helena Trojam vehente, ib. p. 582, a.*

Ἡριζανός, fluvius, Batr. 20.

Ἡφαίστος, Vulcanus, Jovis f., ex Junone claudus natus, Σ, 396 sq.; H. Ap. 317 sq. A Jove irato caelo dejectus, a Thetide et Eurynome exceptus per 9 annos in Oceano degit et ornatum Nereidibus facit, Σ, 394 sqq.; H. Ap. 319 sqq. Alio tempore in Lemnum dejectus, a Sintibus benigne excipitur, A, 590 sqq.; O, 23. Epitheta: ἀμειγυγίς, πολυλοπιδίων (Φ, 331), πολύμητις, πολύρρων, κλυτοτέχνης, et sim. In eum H. 19. Artis ejus opera haec fere memorantur: donus deorum in Olympo, A, 606 sqq.; et sellae in porticibus, Υ, 12; thalamus Jovis, E, 166 sq., 338 sq.; agis, O, 309; sceptrum, B, 101; thronus aureus, E, 238 sq.; lorica Diomedis, Θ, 195; crater Sidoniorum regis, δ, 615 sqq.; ο, 115 sqq.; canes aurei viventes in regia Phaeacum, η, 91 sqq.; aureae puellae, pocula mira, et alia in ipsius domo, descripta Σ, 369 sqq., ubi v. plurima de officina, operibus et arte ipsius. Cum Minerva homines docuit artes omnigenas, ζ, 233; Ψ, 160 sq.; H. 19. In Iliade, conciliat Junonem cum Jove et diis nectar ministrat, A, 571-600. Servat in pugna filium sacerdotis sui, E, 23, coll. 11. Graecis opitulatur, O, 214; Υ, 36 sq., ubi incessus ejus pingitur. Thetide, cujus in ipsum beneficiorum meminit, petente, arma admirabilia fabricatur Achilli, Σ, 369-617. Charis cum eo est, quam duxerat, 382 sq. Junone petente, Xanthum igne premit, Φ, 328-382. Veneris maritus, Martem adulterum artificioso reti implicat, θ, 267-359. Φλόξ Ἡφαιστοῦ, ignis, I, 464; Ψ, 33, etc. — *E terra ortum dicit Danaidis poeta, fr. 3, p. 586. Hastam Pelei parat, Cypr. fr. 4, p. 592; aureum vitem et uvas Jovi, Il. parv. fr. 3, p. 595.*

Ἡχώ, οὐς, Echo, H. 18, 21.

Ἥως, οὐς, Aurora, Hyperionis et Euryphaesae filia, H. 31, lucem diurnam mane nuntians vel afferens. Epitheta: ἡριγένεια, φαειμόροτος (Ω, 785), χρυσόβροχος, ἑσπέρωνος, βοδωδάκτυλος, προκόπτελος, φαινολὶς (H. Cer. 51), etc. Tithoni conjux, A, 1. Ex quo mater Memnonis, δ, 188. — *Cui interfecto immortalitatem ab Jove petit, Aeth. p. 583, a.*

Θάλεια, una Nereidum, Σ, 39.

Θάλλιος, Euryti f., dux Epeorum, B, 620.

Θαλυσσάτης, Thalsyü f., Echeopolus, Δ, 458.

Θάμυρις, vates, Oechalia redux Musas ad certamen cantus provocabat, victus ab iis privatus est oculis et cantu, B, 594-600. — *In Musas gloriatione peccat et in Orco pernitur, Min. fr. 1, 2, p. 590.*

Θάνατος, Mors, frater Somni, E, 231.

Θαυμαχίη, urbs Magnesiae, B, 716.

Θεανώ, οὐς, Cissei filia, καλλιπάρης, A, 224, Hecubae soror, uxor Antenoris, bona noverca Pedaei, E, 70 sq.; sacerdos Minervae, Z, 298 sqq.

Θέη, mater Solis, fort. restituenda H. Cer. 64.

Θέμις, στος, Jovi convocat deos in concionem, Υ, 4 sqq.; etiam hominum ἀγοράς ἡμῶν λύει ἡδὲ καθίζει, β, 69. Junonem ab Jove increpatam poculo excipit, et querentem audit, O, 87 sqq. (καλλιπάρης). Mars ejus συναγωγός, H. 7, 4. Cum ea ἐγγλυδὸν ἔχομένη, Jupiter ὄαρους θάρσει, H. 22, 2 sq. — *Cum ea consulat Jupiter de Trojano bello, Cypr. p. 581, a.*

Θεμισκυρα, Amazonum urbs, ab Hercule capitur, Nost. fr. 9, p. 600.

Θεοκλήμενος, nobilis Graecus et vates. Genealogia ejus et fata, ο, 223-286; Telemachi hospes, 528 sqq.; ρ, 71 sqq.; vaticinatur reditum Ulyssis, 151 sqq.; et procis mortem, υ, 350 sqq.; 363 sqq.

Θέρσανδρος, 1) Polynicis f., a Telepho occisus ante bellum Trojanum, Cypr. p. 582, a. 2) Sisyphi f., praeter pater, Nost. fr. 5, p. 600.

Θερσίλοχος, Trojanus, P, 216; occiditur ab Achille, Φ, 209.

Θερσίτης, ου, Agrii f., valde deformis, ἀκριτόμυθος, ἀμετροπῆς, ob contumeliosos sermones ab Ulysse verberatus, B, 212-277. — *Achilli Penthesileae amorem objicit et ab eo obtruncatur; de qua caede tumultus inter Graecos oritur, Aeth. p. 583, a.*

Θέσπεια, oppidum Boeotiae, B, 498.

Θεσπρωτοί, Epiri populus, ξ, 315, sq., 335; π, 65, 427; ρ, 526; τ, 271, 287, 292. — *Eorum regina Callidice, bellum contra Brygos, illaque mortua, rex Polypates, Ulyssis filius, Teleg. p. 585, a.*

Θεσσαλός, Hercules f., B, 679.

Θεστορίδης, ου, Thestoris f., Calchas, A, 69; M, 394. Alius, Phocaeus, qui Homero carmina surripuerat, Ep. 5.

Θέστωρ, ορος, 1) Trojanus, Enopis f., a Patroclo occisus, II, 401. 2) V. Θεστορίδης.

Θέτις, ἰδος, dea maris, Oceani filia, uxor Pelei, mater Achillis. Epitheta: ἀργυρόπεζα, καλλιπλόκαμος, ἡγήτομος. Juno eam educaverat et dederat Peleo, Ω, 59 sqq. Jovem servaverat misso Centimano, A, 396 sqq.; Vulcanum e caelo dejectum, qui 9 annos in domo paterna mansit, Σ, 394 sqq.; H. Ap. 319 sqq.; Bacchum a Lycurgo fugientem sinu suscepit, Z, 136 sq. Filium de Agamemnone querentem audit, consolatur, A, 357, et ab Jove ultionem petit, 495 sqq. Fatum filio exposuerat, I, 410 sqq.; et dederat aram vestium etc., II, 222. Cum Nereidibus venit ad filium de Patroclo lugentem, Σ, 35 sqq., eumque consolata, arma petit a Vulcano, 369 sqq.; T, 3 sqq. Patroclum deslet, Ψ, 14. Jovis monitu filii persuadet, ut Hectoris corpus reddat, Ω, 74 sqq. Mortui filii arma in certamen ponit, λ, 546. Filium deslet cum Nereidibus, ω, 47 sqq., in aurea amphora ossa condi jubet, 73 sqq., et ludos funebres instituit, 85 sqq. — *Helenam filio cupienti praebet conspiciendam, Cypr. p. 582, b. Praedicit filio eventura de Memnone, Aeth. p. 583, a. Deslet filium occisum cum Musis et Nereidibus, eumque e rogo abreptum in*

Leuca insula constituit, ibid. et b. Reditum pedestri itinere suadet Neoptolemo, Nost. p. 584, b.
Θηάιος, Eniopei pater, Trojanus, ὑπέρβυμος, Θ, 120. — Adject., Thebanus, x, 492, 565; λ, 90, 165, etc.
Θηβαίς, ἰδος, *carmen in Cyclo positum, cuius fragmenta v. p. 586 sqq.*
Θήβη, ἡ, et Θῆβαι, αἱ, Thebæ, 1) Bœotiae urbs, ἐκτάπυλος, Δ, 406; λ, 262; silvæ ibi erant, antequam conderetur, H. Ap. 225 sqq. Conditæ a Zetho et Amphione, λ, 262 sqq. Œdipus rex, 275 sq. Res ex bello ab ejus filiis orto memorantur Δ, 372 sqq.; E, 803 sqq.; Z, 223; K, 285 sqq.; Ξ, 114. Ἐὐστέφανος, Γ, 99; εὐρύχορος, λ, 265; καλλίχορος, H. 14, 2. 2) Egypti, ἐκατόμυλος, Γ, 381 sqq.; δ, 126 sq. 3) Cilicum urbs, ὑψίπυλος, Z, 416; ὑποπλάκη, 397; ἱερὴ πόλις Ἡστίωνος, A, 366 sq., capta et dirupta ab Achille, B, 691; X, 479.
Θησεΐδαι, *Thesei filii, præmia accipiunt excisa Troja, H. Exc. fr. 1, p. 599.*
Θησεύς, ἑως, heros et princeps Atheniensis, Ἄγει f., A, 205; λ, 631. Cum Ariadne ex Creta abiit, λ, 321 sqq. — *Res ejus cum Ariadne in Cypris narratæ, p. 582, a. De ejus cum Pirithoo in Orcum descensus, Min. fr. 4, p. 590. Cum Hercule adversus Amazonas pugnat et ab Antiopa amatur, Nost. fr. 9, p. 600.*
Θισβή, urbs Bœotiae, πολυτρήρων, B, 502.
Θοαὶ νῆοι, i. q. Ὀεῖαι, in Acheloi ostio, o, 299.
Θόας, αὐτός, 1) princeps Ætoliae, Adramonis f., fortissimus; cum 40 navibus venerat ad bellum, B, 638 sqq., ubi ejus urbes, et A, 216. Pugnat, Δ, 527 sqq. Neptunus ejus formam induit, A, 215 sqq. Concio ejus, O, 281 sqq.; T, 239. Cum Ulysse in insidiis positus ad Trojam, ξ, 499. 2) Rex Lemni insulae, Bacchi f., Ξ, 230. Dona accipiebat a mercatoribus portus ejus intrantibus, Ψ, 745. 3) Trojanus, occisus a Menelao, H, 311. — *Alius, a quo Ulysses vulneratur in expugnatione Trojae, H. parv. fr. 10, p. 596.*
Θόη, Nereidum una, Σ, 40.
Θορικὸς, Atticæ oppidum. Θορικόνδε, H. Cer. 126.
Θῶν, ὠνος, 1) Trojanus, Phænopis f., a Diomede occisus, E, 152. 2) Alius, ab Ulysse occisus, A, 422. 3) Alius, M, 140; interfectus ab Antilocho, N, 545 sqq. 4) Nobilis Phæax, θ, 113.
Θῶωσα, mater Polyphemi ex Neptuno, α, 71.
Θωάτης, οὐ, Menesthei præco, M, 342 sqq.
Θράσιος, Trojanus s. Pæon, occisus ab Achille, Φ, 210.
Θρασυμήδης, εὖς, δ, Nestoris f., dux, Γ, 81; K, 255; Ξ, 10. Pugnat, Π, 321 sqq.; P, 378, 705. Domi, γ, 414 sqq.; bovem ferit in sacrificio, 442 sqq.
Θρασυμύλος, Sarpedonis famulus, a Patroclo occisus, Π, 463 sqq.
Θρήκες, et Θρήκες, Thraces, B, 844 sq.; E, 462, etc.; ἀκρόκομοι, Δ, 533; ἱπποπόλοι, N, 4; Ξ, 227. Amici Trojanorum. Novi adveniunt sub Rhæso, K, 434 sqq. Θάμυριν τὸν Θρήικα, B, 595. — *Penthesilea Θρήισσα, Æth. p. 583, α.*
Θρήϊκος, adj. Ψ, 808; K, 559; N, 577; H. Ap. 33. Θρήϊκὴ Σάμος, N, 12 sq., H. Ap. 34, Samothrace. Θρήϊκος πόντος, Ψ, 230.
Θρήκη, Thracia, ἐρίθωλαξ, A, 222; Γ, 485; N, 301, etc. Θρήκην flant venti, Γ, 5. Mars ibi habitat, θ, 361. Vinum inde petitur, Γ, 72.
Θρηαί, nymphæ in Parnasso, sorores, quæ artem vaticinandi ex lapillis docuerant Apollinem, H. Merc. 552-566, ubi v. plura.
Θρινάκην, pro Siciliæ antiquo nomine habetur, λ, 106 sqq.; ubi Solis boves pasciebantur, μ, 127-135; τ, 275.
Θρόνιος, τὸ, oppidum Locrorum, B, 533.
Θρόν, τὸ, urbs Elidis, Ἀλφειοῦ πόρος, B, 592; H. Ap. 423.

De eadem A, 711, Θρούεσσα πόλις, αἰκεία κολώνη, ἐπ' Ἀλφειῷ.
Θυέστης (Θυέστα, B, 107), οὐ, frater Atrei, post cujus mortem tutor Agamemnonis, cui regnum reliquit, Γ. c.; πολυάργη, 106. Pater Ægisthi, δ, 517 sqq.
Θυεστιάδης, οὐ, Thyestæ f., Ægisthus, δ, 518.
Θυμβραῖος, Trojanus, a Diomede occisus, A, 320.
Θύμβρη, urbs Troadis, K, 430.
Θυμοίτης, οὐ, senex Trojanus, Γ, 146.
Θυῶνη, alterum Semeles nomen, H. 26, 21.
Θῶν, ὠνος, Egyptius, Polydamnae maritus, δ, 228.

I

Ἰαιρα, Nereidum una, Σ, 42.
Ἰάλεμος, Martis f. ex Astyoche, Orchomeniorum dux, B, 512; Γ, 82.
Ἰάμβη, Metaniræ famula, κέδν' εἰδύια, quæ Cererem dicteris exhilarat, H. Cer. 195-204.
Ἰαμενός, dux Trojanus, M, 139, 193.
Ἰάνασσα, Nereis, Σ, 47.
Ἰάνειρα, 1) Nereis, Σ, 44. 2) Nympha, socia Proserpinæ, H. Cer. 421.
Ἰάνθη, nympa, socia Proserpinæ, H. Cer. 418.
Ἰάονες, οἱ, Iones (Atticæ et Megaridis incolæ), ἐλκεχίτωνες, N, 685; H. Ap. 147, 152, ubi in Delum frequentes adveniunt ad πανήγυριν Apollinis.
Ἰαπετός, gigas, in extremis finibus terræ marisque sedet cum Crono, Θ, 479.
Ἰάρθρανος, 1) fluvius Cretæ insulae, γ, 292. 2) Alius in Peloponneso, H, 135.
Ἰασίδης, αὐ, Iasi f., 1) Amphion, λ, 283. 2) Dmetor, ρ, 443.
Ἰασίων, ὠνος, Jovis f., quocum consuevit Ceres νεῖφ ἐνὶ τριπόλῳ, ε, 125 sqq.
Ἰασος, 1) dux Atheniensium, Spheli f., occisus ab Ænea, O, 332, 337 sq. 2) Rex antiquus, a quo Ἰασον Ἄργος dictum, o, 245. 3) V. Ἰασίδης.
Ἰάχη, nympa, socia Proserpinæ, H. Cer. 419.
Ἰαωλκός, ἡ, urbs Magnesiæ, εὐκτιμένη, B, 712; εὐρύχορος, λ, 255; H. Ap. 218.
Ἰδαῖος, adj. Ἰδαῖος. Ἰδαίων ὄρεων, Θ, 170; M, 19; O, 169, 237, etc. Ζεὺς Ἰδαῖος, Π, 605; Ω, 391.
Ἰδαῖος, 1) præco Trojanus, Γ, 248; H, 276 sqq., 372 sqq. Priamum comitatur in castra Græcorum ut auriga, nisi hic alius potius est, Ω, 325, 470. 2) Daretis f., quem servat Vulcanus ab impetu Diomedis, E, 11 sqq.
Ἰδῆ, mons s. potius montes Troadis, ἡγεμόεσσα, πολύπτυχος, πολύπιδαξ, μήτηρ Θηράν, B, 821; Θ, 47; A, 105, 183; Ξ, 157, 307, etc.; H. Ven. 34; 54, 68, ubi Venus ad Anchisen venit. Jupiter Ἰδῆθεν μεδέων, Γ, 276; H, 202, etc. — *Ibi judicium dearum, Cypr. p. 581, b. Eo concedit Æneas cum suis, quum Troja in eo esset ut expugnaretur, H. Exc. p. 584, a.*
Ἰδης, εὐ, pater Cleopatraz, uxoris Meleagri, fortissimus, Γ, 554. — *Alius, Apharei f., cujus et Lyncei fratris boves abigunt Dioscuri, quorum Castorem interficit, a Polluce interficitur, Cypr. p. 582, b.*
Ἰδομενέος, ἥος, rex Cretæ, Deucalionis f., fortissimus. Genealogia ejus, N, 449-454; τ, 178-184. Cum 80 navibus ad bellum venit, B, 645-650, et Merione sodali. Majestatis plenus, Γ, 230. Cum Agamemnone colloquitur, Δ, 252 sqq. Pugnat, E, 43 sqq.; Z, 436; Θ, 263; A, 501; N, 210-393, 506-516; O, 301; Π, 345; P, 258, 605 sqq. Restat cum paucis apud Achillem, T, 311. Primus videt equos redeuntes in ludis, unde jurgium cum Ajace Oilei, Ψ, 450 sqq. Capta Troja incolumis rediit in Cretam cum suis, γ, 191 sq. Fingit de eo quædam Ulysses personatus, v, 259; ξ, 237 sqq., 382 sqq.; τ, 190 sqq.

- Ἰηλυσός, urbs Rhodi, B, 656.
 Ἰηπαιήων, ονος, Apollo, H. Ap. 272; hymnus in ejus laudem, 500, 517.
 Ἰησονίδης, ου, Iasonis f., Eunéus, H, 468, 471; Ψ, 747.
 Ἰήσων, ονος, princeps Thessalus, Æsonis f., ex Hypsipyle Euneum genuit, H, 469; Φ, 41. Junoni carus quæ Argo navem scopulos evitare fecit, μ, 70-72.
 Ἰθαμένης, εος, Trojanus, Sthenelai pater, Π, 586.
 Ἰθάκη, insula Iouii maris, et urbs in ea, B, 632; T, 201, et in Odysse. Epitheta: ἀμείζωνος, εὐδείελος, κρηναή, τηρχεῖα, παιπαλοέσσα. Urbs ὕπονίος, sub Neio monte, γ, 81. Ulyssis patria et regalis sedes. Natura insulae et situs describitur δ, 605-608; ι, 21-28; ν, 238-248.
 Ἰθακήσιος, adject. B, 184; β, 246; χ, 45. Ἰθακήσιοι, β, 25, 161, 229; ο, 519, etc.
 Ἰθακος, heros insulae Ithacæ, ρ, 207.
 Ἰθιώη, urbs Hestiarotidis, κλωμακοέσσα, B, 729.
 Ἰάριος, pater Penelopes, Tyndari frater, possedit partem aliquam Acarnaniam: (μέγα δυνάμενος, α, 276), α, 329; β, 53, 133; δ, 797 (μεγαλήτωρ); λ, 446; π, 435; τ, 546, etc. — *Ejus filii, Alysæus et Leucadius. Alc. fr. 9, p. 589. Qui cum patre Acarnaniam regebant, ibid.*
 Ἰκάριος πόντος, mare Icarium, B, 145.
 Ἰκεταονίδης, ου, Hicetaonis f., Melanippus, O, 546.
 Ἰκετάων, ονος, Laomedontis f., frater Priami, γ, 238; dux, Γ, 147 (ὄζος Ἀργός); O, 576.
 Ἰκμάλιος, artifex Ithacensis, τ, 57.
 Ἰλέιρα, Apollinis filia, Cypr. fr. 7, p. 593.
 Ἰλίων πεδῖον, campus Trojanus, Φ, 558.
 Ἰλιάς μικρά, carmen in Cyclo positum, cuius argumentum v. p. 583 sq., fragmenta p. 595-599. Ilias Cypria *Navii*, p. 595, α.
 Ἰλιονεύς, ἥος, nobilis Trojanus, Phorbantis f., Ξ, 489 sqq.
 Ἰλιος, ἥ (Ἰλιον αἰπύ, τδ, O, 71), Troja urbs. Epitheta, ἱρή, εὐτείχεος, εὐκτίμενον πολίεθρον, ἐρατεινὴ, ἡγεμόεσσα, αἰπεινὴ, ὀτρυνέσσα, εὐπωλος. Dardanus κτίσσε Δαρδανίην, ἐπεὶ οὐκ ἴλιος ἱρὴν ἐν πεδίῳ πεπόλιστο, γ, 216. Neptunus et Apollo muros ejus struxerant Laomedonti, Φ, 446 sqq. Prior expugnatio Trojæ, ab Hercule, E, 638 sqq. Ἰλιόθεν Ξ, 251; ι, 39. Ἰλιόθι, Θ, 557; K, 12; N, 349; θ, 581. Κακὸς ἱλιος οὐκ ὀνομαστὴ, τ, 260, 597; Ψ, 19. — Ἰλίου πέρις, carmen in Cyclo positum, cuius argumentum v. p. 584, fragmenta p. 599. *Alia Iliadi parvæ adhæsit: v. 597 sqq. a n. 13.*
 Ἰλιος, 1) Trōis f., Laomedontis pater, conditor Ilii, γ, 232, 236. 2) Antiquior, Dardani f., παλαιός δημογέρον, cuius monumentum extra urbem, A, 166, 371 sqq.; K, 415; Ω, 349. 3) Mermeri f., Ephyræ habitans, a quo venenum in sagittas petiit Ulysses, α, 259 sqq.
 Ἰμβρασιδης, ου, Imbrasi f., Pirous, Δ, 520.
 Ἰμβριος, Mentoris Pedaensis f., gener Priami, a Teucro occisus, N, 171 sqq., 197 sqq. — Adj., Imbrius, ex insula Imbro, Φ, 43.
 Ἰμβρος, ἥ, insula propinqua litoribus Thraciæ, παιπαλοέσσα, et urbs in ea, N, 33; Ξ, 281; Ω, 78, 753; H. Ap. 36, εὐκτιμένη.
 Ἰναχος, fluvius, Mycenæ pater, Cycl. p. 601, b.
 Ἰνώ, οὐς, Cadmi filia, dea marina, Δευκοθή, ε, 333, 461.
 Ἰνωπος, rivulus Deli insulae, H. Ap. 18.
 Ἰξιώνιος, adject. Ἰξιώνι ἀλόχος, ex qua Pirithoum genuit Jupiter, Ξ, 317 sq.
 Ἰόλη vel Ἰόλεια, Euryti filia, in Æthalis Exp. fr. 1, p. 590, ξανθή, et fr. 2.
 Ἰοχέαιρα, Dianæ epitheton, pro nomine proprio, λ, 197; Φ, 480; H. 8, 6.
 Ἰκπασίδαι, Hippasi filii, Charops et Socus, quos occidit Ulysses, A, 426 sqq. Alius Ἰκπασίδης, Hypseor, M, 411; iterum alius, Apisaon, P, 348.
 Ἰκπασος, Soci pater, ξαίρων, A, 450. V. Ἰκπασίδαι.
 Ἰκπημόλγοι, gens Scythica, N, 5.
 Ἰκπόδμας, αντος, Trojanus, interfectus ab Achille, γ, 401.
 Ἰκποδάμεια, 1) uxor Pirithoi, Polypetæ mater, B, 742. 2) Filia Anchisæ, Alcathe uxori, laudatissima, N, 429 sqq. 3) Famula Penelopes, σ, 181.
 Ἰκπόδμος, Trojanus, ab Ulysse occisus, A, 335.
 Ἰκπόθοος, 1) Lethi f., dux Pelasgorum pro Trojanis, B, 840 sqq. Pugnat, P, 217, 288 sqq., et occiditur, 318. 2) Priami f., Ω, 251.
 Ἰκποκῶν, ωντος, dux Thracias, Rhesi cognatus, K, 518.
 Ἰκπόλοχος, 1) Bellerophontis f., pater Glauci, Z, 119, 197, 206 sqq.; H, 13; M, 309; P, 140. 2) Antimachi Trojani f., ab Agamemnone occisus, A, 122-147.
 Ἰκπόμαχος, Trojanus, occiditur, M, 189.
 Ἰκπόνοος, ductor Græcus, A, 303. — Alius, *Peribæ pater, Theb. fr. 9, p. 588.*
 Ἰκποτάδης, αο, Hippotæ f., Æolus, κ, 2, 36.
 Ἰκποτίων, ωνος, Ascanii et Moryis pater, in Ascania, N, 792. Ξ, 514, ipse, una cum altero filio, occisus memoratur, nisi forte est alius.
 Ἰρή, urbs Messenias, ποιήεσσα, Achilli ab Agamemnone promittitur, I, 150, 292.
 Ἰρίς, ἰδος, nuntia deorum per totam Iliadem, et H. Ap. 102, 107, H. Cer. 315. Epitheta: ταχέα, ὠκία, ποδὴννεμος, δαίλοπος, χρυσόπτερος. De arcu cœlesti, πορφυρέη, P, 551, et plur. A, 27.
 Ἰρος, mendicus Ithacensis, quo utebantur proci ad exploranda et nuntianda secretiora; unde hoc nomen ei inditum, quum verum esset Ἀρναῖος, σ, 1-7. Infelicitate certat cum Ulysse personato, incitatus a procis, 35 sqq. (Ἰρος ἄρος, 73), 74 sqq., 238 sqq.
 Ἰσανδρος, Bellerophontis f., Z, 197, occisus a Marte in pugna cum Solymis, 203 sqq.
 Ἰσμαρος, urbs Ciconum in Thracia, sacra Apollini, ι, 198. Eam Ulyssesadiens a Troja subito cepit et diripuit, sed supervenientibus Ciconibus pœnas dedit, ι, 39-61, 66.
 Ἰσος, Priami f., ab Agamemnone occisus, A, 101, 108.
 Ἰστία, urbs Eubœæ, πολυστάφυλος, B, 537.
 Ἰστίνη, Vesta, Saturni filia, de qua v. Hymnos 23 et 29; H. Ven. 22 sq. Frustra eam in matrimonium petunt Neptunus et Apollo, etc., 24-32.
 Ἰσχυς, υος, Elati f., εὐίππος, H. Ap. 210.
 Ἰτύλος, Zethi et Aedonis f., a matre insaniente occisus, τ, 522 sqq.
 Ἰτυμονεύς, ἥος, δ, Hyperochi f., in Elide habitans, a Nestore occisus, A, 672 sqq.
 Ἰτων, ωνος, Phthiotidis urbs, μήτηρ μῆλιν, B, 696.
 Ἰθρίτι, Icarii filia, soror Penelopes, uxor Eumeli Pherensis, δ, 797 sqq.
 Ἰριάνασσα, filia Agamemnonis, pulcherrima, I, 145, 287. — *Diversa ab Iphigenia apud Cypriorum scriptorem, fr. 12, p. 593.*
 Ἰριγένεια, filia Agamemnonis et Clytemnestræ, nuptiarum cum Achille prætextu Aulidem arcessitur, Dianæ immolanda; sed dea eam Tauros transfert et immortalem reddit, cervæ in altari ei substituta, Cypr. p. 582, b. *Diversa ab Iphianassa, fr. 12, p. 593.*
 Ἰριδάμας, αντος, Antenoris f., missus in Thraciam ad avum matrem, cuius deinde filiam, matris suæ sororem, duxit uxorem, A, 221 sqq.; ab Agamemnone occiditur, 234 sqq., 257, 261.
 Ἰρικληΐη Βίη, Iphiclus, λ, 290, 296.
 Ἰρικλος, Phylaci f., Podarcis et Protesilai pater, B, 704 sqq.; N, 698; cursu insignis, Ψ, 636. Melampum boves ei

ablaturum capit, λ, 290 sqq. — *Cephalī et Clymenes f.*, Nost. fr. 3, p. 600.
 Ἰφιμέδεια, Aloeī uxor, λ, 305.
 Ἰφινόος, Dexii f., Græcus occisus a Glauco, H, 14.
 Ἰφρις, acc. Ἰφρα, Trojanus, a Patroclo occisus, Π, 417.
 Ἰφρις, ἰδος, capta ex insula Scyro, Patrocli concubina, εὐχωνος, I, 663 sqq.
 Ἰφριτίδης, ου, Iphiti f., Archeptolemus, Θ, 128.
 Ἰφριτίων, ὠνος, Otryntei f., Trojanus, late imperans, occisus ab Achille, Y, 382 sqq.
 Ἰφριτος, 1) Nauboli f., Phocensis, μεγάλθυμος, B, 518 sqq.; P, 306. 2) Euryti f., ab Hercule occisus; a quo acceperat Ulysses arcum egregium, φ, 14 - 38. 3) Conf. Ἰφριτίδης.
 Ἰχναίη, epitheton Nemesis, H. Ap. 94.
 Ἰωκὴ κυρούεσσα, in Ægide, E, 740.

K

Καθησός, urbs sive Hellesponti sive Lyciæ, N, 363, Καθησθέν.
 Καδμείοι, Thebani, Δ, 388, 391 (κέντορες Ἰππων); E, 807; K, 288; λ, 275. — *Cephalum a cæde uxoris expiant, per eumque a Teumessia vulpe liberantur*, Epig. fr. 3, p. 589.
 Καδμείωνες, Cadmi posteri, Thebani, Δ, 385; E, 804; Ψ, 680.
 Καδμήτις, ἰδος, Cadmi filia, Semele, H. 6, 57.
 Κάδμος, heros Thebanus, pater Inus, ε, 333. — *Ejus, θεόφρονος, mensa*, Theb. fr. 2, p. 587.
 Κάειρα, Caria mulier, Δ, 142.
 Καίνειδης, Cænei f., Coronus, B, 746.
 Καίνεος, ἑως, rex Lapitharum, A, 264.
 Καλήσιος, Axyli Trojani famulus, Z, 18.
 Καλητορίδης, ου, Caletoris f., Aphareus, N, 541.
 Καλήτωρ, ορος, 1) Græcus: v. præced. 2) Trojanus, Clytīi f., O, 419.
 Καλλιάνασσα, una Nereidum, Σ, 46.
 Καλλιάνειρα, item Nereis, Σ, 44.
 Καλλιάρως, urbs Locrensis, B, 531.
 Καλλιόκνη, Celei regis filia, H. Cer. 109, pulcherrima, 146. — *Regina Thesprotorum, nupsit Ulyssi, et peperit ex eo Polypætēn, qui regnum post eam habuit*, Teleg. p. 585, a.
 Καλλιόδη, Celei regis filia, H. Cer. 110.
 Καλλικολώνη, tumulus prope Trojam, Y, 53, 151.
 Καλλιόπη, Musa, H. 31, 2.
 Καλλιρόη, nymphe, socia Proserpinæ, H. Cer. 419.
 Καλλιχορος, fons Atticæ, H. Cer. 271.
 Καλύδναι, αἱ, insulæ, prope Coon insulam, B, 677.
 Καλυδών, ὠνος, ἡ, urbs Ætolie et ager, αἰπεινὴ, πετρήεσσα, ἐραννὴ, B, 640; I, 526 sqq.; N, 217; Ξ, 116.
 Καλυψώ, οὐς, nymphe, Atlantis filia, insulam Ogygiam possidens. Insula et vita ejus describitur ε, 55 sqq. Epitheta: ἡλύκος, εὐπλόκαμος, δια θεῶν, αὐδήςσα, δολόεσσα (η, 245). Solus ad eam ex naufragio servatus Ulysses, benignissime excipitur, η, 253 sqq., adeo ut eum maritum sibi optet Calypso. Sed octavo anno per Minervæ consilia (α, 48 sqq., 81 sqq.) eum dimittere jubetur, ε, 11 sqq., gravate imperium accipit, eumque adjuvat in rate facienda, 85 sqq. Conf. θ, 452 sq.; ι, 29 sq.; μ, 447 sqq.; ψ, 333. — Socia Proserpinæ, H. Cer. 422 (ιμερούεσσα). — *Teledamus filius Ulyssis ex Calypsone, si fides Eustathio*, Teleg. p. 601, a.
 Κάλας, αντος (voc. Κάλας, A, 86), Thestoris f., vates in exercitu Græcorum ad Trojam. Vaticinia ejus, A, 69 sqq.; B, 322. Ei adsimilat se Neptunus, N, 45 coll. 70 sqq. — *Prodigia explicat et vaticinatur in priore conventu heroum Aulide*, Cypr. p. 582, a. Diane iram aperit,

Iphigeniæ immolatione placandam, ib. p. 582, b. *Poëstri itinere redit usque ad Colophonem, ubi moritur et sepelitur*, Nost. p. 584, b.
 Κάμειρος, δ, urbs insulæ Rhodi, ἀργινόεις, B, 656.
 Καπανεύς, ἦος, princeps Argivorum, pater Stheneli, E, 319; ἀγακλειτός, B, 564; κυδάλμιος, Δ, 403. Fulmine occisus ab Jove, Batr. 284.
 Καπανηιάδης, ου, Capanei f., Sthenelus, E, 109.
 Καπανήσιος υἱός, idem, Δ, 367; E, 108, 241.
 Κάπυς, υος, pater Anchisæ, Y, 239.
 Καρδαμύλη, urbs Messeniæ, I, 150, 292.
 Κάρες, ὦν, Asiæ populus, βαρβαρόφωνοι B, 867; K, 428.
 Κάρσιος, fluvius Troadis, M, 20.
 Κάρπαθος, insula Carpathii maris, ἡμερόεσσα, H. Ap. 43. V. Κράπαθος.
 Κάρυστος, ἡ, urbs Eubææ, B, 539.
 Κάσος, ἡ, insula Ægei maris, B, 676.
 Κασσάνδρη, filia Priami, pulcherrima, ab Othryoneo petitur ἀνάεδνος, N, 365 sqq. Ἰκέλη χρυσὴ Ἀφροδίτη, Ω, 699. Capta Troja in præmium cessit Agamemnoni; et una cum eo a Clytemnestra est interfecta, λ, 421. — *Futura prædicit, Paride in Laconiam navigante*, Cypr. p. 581, b. *Minervæ supplex ab Ajace Oilei abrepta*, Il. Exc. p. 584, a.
 Καστιάνειρα, Thraciæ principis filia, ex qua Priamus genuit Gorgyllionem, Θ, 305.
 Κάστωρ, ορος, 1) Lædæ et Tyndarei s. Jovis f., frater Pollucis et Helenæ, mortuus, dum res Iliadis gerebantur, Γ, 237 (Ἰππόδαμος), 243 sq. Vivit tamen post mortem cum Polluce, λ, 299 sqq. Hymni in eos 16 et 32. — *Castor et Pollux Idæ et Lyncei boves abigentes deprehensi; ille occiditur ab Ida, quem Pollux cum Lynceo interficit: inde Jupiter iis æτερήμερον ἄνασσαια τριβuit*, Cypr. p. 582, b. *Castor θνήσκει*, fr. 2, p. 592. *A Lynceo in quercu latens delectitur et vulneratur*, fr. 8, p. 593. *Ab Aphidno vulneratus*, Cycl. p. 601, a. — 2) Hylaci f., Cretensis fictus, ξ, 204.
 Κατακλώθεις βαρεῖται, Parcæ, η, 197.
 Καύκωνες, populus 1) Asiæ, in Bithynia, K, 429; Y, 329. 2) Peloponnesi, γ, 366, μεγάλθυμοι.
 Καόστριος, Cayster, fluvius Asiæ, B, 461.
 Καφηρίδες πέτραι, in extrema Eubæa, ubi Ajax Oilei perit, Nost. p. 584, b.
 Κεάδης, αο, Ceadæ f., Træzenus, B, 847.
 Κεβρήνιοι ἄνδρες, incolæ Cehrenis, oppidi Troadis, Ep. 10, 4.
 Κεβρόννης, αο, auriga Hectoris fortissimus, filius nothus Priami, Θ, 318; A, 521 sqq.; M, 91 sq.; N, 790. A Patroclo occisus; inde ingens de ejus corpore certamen, II, 727 - 782.
 Κελαδινή, epitheton Dianæ, pro proprio nomine, Φ, 511.
 Κελάδων, οντος, rivus Elisidis, ὠκύροος, H, 133.
 Κελαϊνεφής, Jovis epitheton, pro nom. proprio v, 147, et alibi.
 Κελεός, οἶο, Eleusinis f., rex Eleusinis, in cujus domum Ceres venit post errores, 96, 105, 146, 184, 233, 295 (εὐρύδις), 475 sqq., ubi eum sacra sua docet.
 Κένταυροι, natio Thessaliæ, circa montes Pelium et Ossam. Quorum Chiron δικαιοτάτος, A, 831. Conf. Ep. 14, 17. Eorum bellum cum Lapithis, in quo tota Centaurorum gens deleta est, φ, 295 - 304. Batr. 171.
 Κεφαλλῆνες, Cephallenæ insulæ habitatores, in ditione Ulyssis, B, 631 (μεγάλθυμοι); δ, 330; υ, 210; ω, 355, 378, 427.
 Κέφαλος, Deionis f., Procrin uxorem insciens interficit, a Cadmeis expiatur eosque a Teumessia vulpe liberal, Epig. fr. 3, p. 589. *Clymenen uxorem duxit et ex ea Iphiclum genuit*, Nost. fr. 3, p. 600.
 Κηναῖον, promontorium Eubææ, H. Ap. 219.
 Κῆρ, πρὸς, ἡ, et αἱ Κῆρες, fatum, fata, θανάτοιο, B, 302,

- 834; et alibi passim cum epithetis καχή, ὀλοή, συγερή, μέλαινα, denique βίαιαι, H. 7, 17.
- Κήρινθος, ἡ, urbs Eubœæ, ἐπταίος, B, 538.
- Κήτσιοι, Mysiæ populus, λ, 521.
- Κηφισίς, ἰδος, λίμνη, lacus Copaicus in Bœotia, E, 709; H. Ap. 280.
- Κηφισός, Phocidis fluvius, Σιος, B, 522.
- Κιαννοί, Bithyniæ gens, *Hylam querunt et obsides dant Herculi*, Min. fr. 4, p. 591.
- Κίκονες, gens Thraciæ. Auxilium tulerant Trojanis, B, 846; P, 73. Hinc Ulysses eos in reditu suo pro hostibus habuit, et malo eventu diripit, ι, 39-66, 165; ψ, 310.
- Κίλικες, antiquitus habitantes in Mysia magna, pars imperii Trojani, Z, 397, 415.
- Κίλλα, urbs Troica, ζαθήη, A, 38, 452.
- Κιμμέριοι, prope Oceanum, ad Occidentem, λ, 14.
- Κιναιθίων, ab *nonnullis pro Œdipodice scriptore habebatur*, fr. 1, p. 586. Κιναιθίων ἐν Ἡρακλείᾳ, Min. fr. 4, p. 591. *Lacedæmonius, ab nonnullis pro parvæ Iliadis scriptore habitus*, fr. 2, p. 595.
- Κινύρως, ου, rex Cypri insulæ, A, 20.
- Κίρκη, Solis et Perses filia, in insula Ææa, κ, 135-139. Veniente ad eam insulam Ulysse cum unica nave reliqua, socii missi ad speculandum, 203 sqq., invenerunt circa domum Circes cicuratos lupos, aliasque feras, ipsam texentem canentemque, 210 sqq. Hæc in porcos mutabat socios Ulyssis, uno excepto, 233 sqq. (πολυάρμακος, 276, Ep. 14, 15), qui hæc nuntiat Ulyssi. Cui ad eam proficiscenti Mercurius monstrat remedium, 277 sqq. Circe vincitur, socios liberat et Ulysses anno tempore apud eam manet, consilia de iis quæ facienda sint accipiens, 308 sqq., ubi v. plura. Redit ad eam ab inferis, μ, 3, sqq., et dimittit bene monitus, 39-143. Docetur ab ea nodum insolubilem, θ, 448. ψ, 321. Epitheta, εὐπλόκαμος, δεινὴ θεός, αὐδήσασα, διαθεάων. — *Filius ejus ex Ulysse Telegonus, patre per ignorantiam occiso, ipsi advehit corpus ejus, Penelopen et Telemachum, cui nubit, Teleg. p. 585, a. Quod ex Nostis affert Eustath., fr. 8, p. 600.*
- Κισσιή, ἰδος, Cissei filia, Theano, ζ, 299.
- Κισσός, ὁ, princeps Thraciæ, Theanus pater, A, 223.
- Κλάρος, Ionie oppidum, αἰγλήσασα, H. Ap. 40; ἀμπελόεσσα, H. 8, 5.
- Κλεισιδίχη, Celeis regis filia, H. Cer. 109.
- Κλεῖτος, 1) Trojanus, Pisenoris f., O, 445 sqq., 452. 2) Mantii f., Melampi nepos, pulcer juvenis ab Aurora raptus, ο, 245 sqq.
- Κλεόβουλος, Trojanus, ab Ajace occisus, II, 330.
- Κλεοπάτρα, Marpessæ filia, uxor Meleagri, καλή, I, 552 sqq.
- Κλεωναί, oppidum Argolidis, εὐκτιμέναι, B, 570.
- Κλονίος, Alectoris f., unus eorum qui Bœotos ducebant, B, 495; occisus ab Agenore, O, 340.
- Κλυμένη, 1) ministra Helenæ, βοώπις, Γ, 144. 2) Una Ne-reidum, Σ, 47. 3) Uxor Phylaci, mater Iphicli, λ, 326. — *Minyæ filia, Cephalæ uxor*, Nost. fr. 3, p. 600.
- Κλύμενος, rex Minyarum, socer Nestoris, γ, 452.
- Κλυταιμνήστρη, soror Helenæ, uxor Agamemnonis, δια, A, 113. Ab Ægisto seducta, redeuntem maritum interfecit, ab Oreste filio interficitur, γ, 263 sqq.; λ, 409 sqq. Cas-sandram ipsa interfecit, 422. — *Cum Ægisto occidit Agmemnonem et ab Oreste occiditur*, Nost. p. 584, b.
- Κλυτιδής, ου, Clyti f., 1) Dolops, A, 302. 2) Piræus, ο, 539.
- Κλυτιός, 1) Trojanus senex, frater Priami, Γ, 147; O, 419, 427; Υ, 238. 2) Ithacensis, pater Piræi, π, 327.
- Κλυτομήδης, εος, Enopis f., nobilis pugil Græcus, Ψ, 634.
- Κλυτόννης, nobilis Phæax, θ, 119, 123.
- Κνίδος, ἡ, Asiæ min. urbs, αἰπεινή, H. Ap. 43.
- Κνωσός, ἡ, urbs Cretæ, magna, B, 646; Σ, 591; τ, 178; H. Ap. 475 (πολυδένδρεος), 396 (Μινώϊος).
- Κοῖος, οιο, Titan, Latonæ pater, H. Ap. 62.
- Κοίρανος, 1) Lycius, ab Ulysse occisus, E, 677. 2) Socius Merionæ, P, 610 sqq.
- Κολορῶν, ὄντος, ἡ, urbs Ioniæ, ubi Calchas sepultus, Nost. p. 584, b.
- Κοπρεὺς, ἦος, Mycenæus, Periphetæ pater, Eurysthei præco, O, 639 sqq. — *Haliarti rex*, Theb. fr. 6, p. 588.
- Κόρακος πέτρα, locus in Ithaca insula, v, 408; ω, 150.
- Κορινθός, urbs Argiva, ἀργεῖος, B, 570. Κορινθῶν, N, 664. Conf. Ἐφύρη.
- Κόροιθος, ad *Cassandræ ipsi desponsatæ nuptias Tro-jam veniens, a Diomede occiditur*, II. parv. fr. 19, p. 598.
- Κορυνήτης, ου, cognomen Areithoi, H, 9, 138.
- Κορώνεια, urbs Bæoliæ, B, 503.
- Κορωνίς, ἰδος, Phlegyæ filia, mater Æsculapii, H. 15, 2.
- Κόρωνος, Cænæi f., ὑπέρθυμος, B, 746.
- Κουρήτες, antiqui habitatores regionis Pleuroniciæ in Ætolia, de quorum bello cum Ætolis I, 529 sqq. — *In hoc bello auxiliatur iis Apollo*, Min. fr. 5, p. 590.
- Κόων, ὄνος, Antenoris f. major natu, cæsus ab Agamemnone, A, 248 sqq.; T, 53.
- Κόως, Cos insula, εὐνοιομένη, Ξ, 255; O, 28; H. Ap. 42.
- Κρανάη, insula, ubi Paris cum Helena primum nuptias fecit in fuga, Γ, 445.
- Κράπαθος, Carpathus insula, B, 676.
- Κραταίς, ἰδος, mater Scyllæ monstri, μ, 124. Conf. λ, 597.
- Κρειοντιάδης, ου, Creontis f., Lyncmedes, T, 240.
- Κρείων, ὄντος, 1) rex Thebarum, λ, 269 (ὑπέρθυμος). 2) Pater Lyncmedes, I, 84. — *Prioris filius Hæmon*, Œd. fr. 3, p. 587.
- Κρεώφυλος, Samius, qui Οἰχαλίας Ἰωσὺν scripsisse ferebatur; v. fr. 1, p. 590.
- Κρηθεὺς, ἦος, Æoli f., ex Tyro uxore pater Æsonis, Amy-thæonis et Pheretis, λ, 237, 258 sq.
- Κρήθων, ὄνος, princeps Græcus, Dioclei f., occiditur una cum fratre ab Ænea, E, 542 sqq., ubi v. ejus genealogiam.
- Κρήται, αἱ. V. Κρήτη.
- Κρήτες, Cretenses, Γ, 230 sq.; Δ, 351; Ξ, 205, etc.; H. Ap. 396, 463 H, 517, ubi Apollinis Delphici sacerdotes sunt. Χαλκοχρῖτνες, I, 255. Sub Idomeneo, B, 645, etc. Ἐπὶ κρήτες, τ, 176.
- Κρήτη, ἡ, et αἱ Κρήται (Ξ, 199; π, 61, εὐρεῖται), insula Creta, ἐκατόμυλος, B, 649; 90 urbium, τ, 174, καὶ καὶ πύρα, 173, ubi v. plura; εὐρεῖα, N, 453; v, 256, 260; Ξ, 252, 300. Conf. γ, 291; λ, 323; p, 523; H. Ap. 70, 470. Κρήτηθεν Γ, 233; H. Cer. 123. Κρήτηνδε, τ, 186.
- Κρίσα, urbs et regio Phocensium, ζαθήη, B, 520. Ubi positum sacrum Apollinis Delphici, H. Ap. 269, 282 sqq., 431 sqq. (εὐδέτελος, ἀμπελόεσσα). Incolæ Κρισσαῖοι, ib. 446.
- Κροῖσμος, Trojanus, a Melete occisus, O, 523.
- Κροκύλεια, τὰ, locus in ditone Ulyssis, B, 633.
- Κρονίδης, αο et εω (H. Cer. 416; H. 32, 2), Saturni f., Jupiter, passim.
- Κρονίων, ὄνος (ὄνος, Ξ, 247; λ, 620), idem, passim.
- Κρόνος, Saturnus, pater Jovis et Junonis, ἀγκυλομήτης, B, 205, 319; Δ, 59; E, 721; Θ, 383, 415; I, 37, etc. φ, 415. Ab Jove ad inferos detrusus, Θ, 479 sqq.; Ξ, 203, 274; O, 225. Tres filii ex Rheæ uxore, O, 187 sq. — *In equum mutat, Chironem centaurum genuit*, Titan. fr. 4, p. 595.
- Κρουνοί, fons et regio Elidis, ο, 295; H. Ap. 425.
- Κρώμνα, urbs Paphlagoniæ, B, 855.
- Κρέατος, Actoris s. Neptuni f., Euryti frater, B, 621. Pater Amphimachi, N, 185.
- Κτήσιος, Ormeni f., princeps insulæ Syriæ, pater Eumæi, ο, 413.

Κτήσιππος, unus procorum ex insula Same, υ, 287 sqq.; occiditur, χ, 279, 285 sqq.
 Κτιμένη, soror Ulyssis, ο, 362 sqq.
 Κναοχαΐτης, ου, Neptuni epitheton, pro nomine proprio Γ, 144.
 Κύδωνες, populus Cretensis, γ, 292; τ, 176.
 Κυβέρεα, Venus, θ, 288; σ, 192; H. Ven. 6, 176, 288; H. 5, 18; 9, 1.
 Κύθηρα, τὰ, insula prope Cretam, et urbs ejusdem, ζάθεα, Ο, 432; ι, 81. Κυθήροθεν, Ο, 438.
 Κυθῆριος, Qui est ex insula Cythera, K, 268; O, 431.
 Κύκλος ἐπικὸς, ejus reliquiae, p. 581-601.
 Κύκλωψ, ωπος. Κύκλωπες, populus immanis (in Sicilia, ut veteres statuunt), de quorum terra et moribus ι, 106 sqq.; 275 sqq. Molesti erant Phaeacibus, ζ, 5 sqq. (ὑπερνηγορέοντες). Ad unum ex iis, Polyphemum, Neptuni filium, qui simpl. Κύκλωψ dicitur ab Hom., venit Ulysses cum sociis aliquot; quorum sex ille comedis, temulentus vino Ulyssis, excrucatur, et dolose fugientis navem saxis incessit: ν, ι, 193-566. Conf. α, 69; β, 19; κ, 200; μ, 209; υ, 19; φ, 312; η, 206. — Κύκλωπες, tres geniti ex Γῇ et Ὑρανῷ, Cycl. p. 581, α.
 Κύκνος, 1) Neptuni f., ab Achille interfectus ad Trojam in primo praelio, Cypr. p. 582, b. 2) Martis f., ab Hercule cursu equestri victus, Theb. fr. 6, p. 588.
 Κυλλήνη, mons Arcadiae, B, 603. Ubi Mercurius natus, H. Merc. 2, 142, 228, 337; H. 17, 2.
 Κυλλήνιος, Cyllenius: Otus, O, 518. Frequens Mercurii epitheton, ω, ι; H. Merc. 304, 387; (pro nom. proprio, 318, 408); H. 17, 1. Τέμενος Κυλλήνιον, H. 18, 31.
 Κυλλοποδίων, Vulcani nomen, Σ, 371; Υ, 270; Φ, 331.
 Κύμη, Asiae minoris urbs, αἰπινίη, Ep. 4, 16. Conf. 1, 2.
 Κυμοδόκη, una Nereidum, Σ, 39.
 Κυμοθήη, Nereis et ipsa, Σ, 41.
 Κύνθιος, adj. Κύνθιος δῆθος, H. Ap. 17.
 Κύνθος, δ, mons insulae Deli, ubi nati Apollo et Diana, H. Ap. 26, 141 (παπαλάοις).
 Κύνος, η, urbs Locrorum, B, 531.
 Κυπαρισσάεις, ἥεντος, δ, urbs in ditione Nestoris, B, 593.
 Κυπάρισσος, η, oppidum Phloecium, B, 519.
 Κύπρια ἔπη, in Cyclo. De his p. 581 sqq. ubi argumentum habes. Fragmenta p. 591-595. Alii Κυπρία scribebant, p. 581, α.
 Κύπρις, ἰδος, Venus, E, 330, 422, 458, 760, 883; H. Ven. 2. Κυπρογενής Κυβέρεα, Venus, H. 9, 1.
 Κύπρος, η, insula, sacra Veneri, δ, 83; θ, 362; ρ, 442 sq., 448; H. Ven. 28, 66. Κύπροθεν, Α, 21.
 Κύτωρος, η, urbs Paphlagoniae, B, 853.
 Κύφος, η, urbs Perrhaebiae, B, 748.
 Κωκυτός, fluvius Orci, κ, 514.
 Κωπαι, ὦν, vicus Boeotiae, B, 502.
 Κώρυκος, Ioniae promontorium, Κωρύκου ἄκρα κάρηνα, H. Ap. 39.
 Κῶς, η, acc. Κῶν, insula et urbs ejus, Εὐρυπύλοιο πόλις, B, 677. Conf. Κῶως.

Λ

Λάα, η, oppidum Laconicum, B, 585.
 Λαέρκης, εος, 1) princeps Myrmidonum sub Achille, pater Alcimedontis, II, 197; P, 467. 2) Aurifaber Pylius, γ, 424 sqq.
 Λαέρτης, σο, Arcisii f. unicus (π, 118), pater Ulyssis, πεπνυμένος, ω, 374, ἥρως alibi. Vita ejus post abitum filii, α, 189 sqq. Ei ταφῆιον Penelope texebat, β, 99; τ, 144; ω, 133. Luctus ejus gravissimus ob filium λ, 187-196; ο, 352-356; π, 138-145. Emerat Eurycleam, α, 429 sqq., Eumæum, ο, 482. Suo labore agrum ex inculto fecerat

cultum, arboribus consererat, etc., ω, 205-270. Ulysses se ei agnoscendum praebet, 320 sqq. A Minerva decoratus, 367 sqq., armatur contra patres procorum, et occidit Eupithem, 498 sqq.
 Λαερτιάδης, εω, Laertae f., Ulysses, Γ, 200; I, 308; T, 185; Ψ, 723; ι, 19; μ, 378; τ, 336; χ, 185, 191, etc.
 Λαιστρυγόνες, ὦν, natio immanis, vel Siciliae, vel Italiae inferioris, κ, 119, ubi 11 naves et multi socii Ulyssis perierunt. V. 81 sqq.
 Λαιστρυγονίη, Laestrygonum urbs, τηλέπυλος, κ, 82; ψ, 318.
 Λαιστρυγών, Antiphates, κ, 106, 199.
 Λακεδαίμων, ονος, urbs et regio, κοίλη, κητώεσσα, B, 581; δ, 1; Γ, 239, 244, 443; δῖα, γ, 326; δ, 702; ν, 440. Conf. δ, 602 sqq. Εὐρύχορος, ν, 414; ο, ι; φ, 13.
 Λακωνίς, ἰδος, γαῖα, Laconia, H. Ap. 410.
 Λάμος, Neptuni filius, Laestrygonum princeps, κ, 81.
 Λαμπετίδης, ου, Lampi f., Dolops, O, 526.
 Λαμπετή, filia Solis ex Neara, cum sororibus ejus greges sacros pascens, μ, 132 sqq., 375.
 Λάμπος, 1) frater Priami senex, Dolopis pater, Γ, 147; Υ, 238.2) Equus Hectoris, Θ, 185. 3) Equus Aurorae, ψ, 246.
 Λαόγονος, 1) Onetoris f., Trojanus, a Merione occisus, II, 604. 2) Biantis f., ab Achille, Υ, 460.
 Λαοδάμας, ἄντος, 1) Antenoris f., ab Ajace occisus, O, 516. 2) Alcinoi f., ἀγαπήνωρ, η, 170; θ, 116 sqq., 130 sqq., 141 sqq., 207 sqq., 369 sqq.
 Λαοδάμεια, filia Bellerophontis, mater regis Sarpedonis ex Jove, morte praematura exstincta, Z, 197 sqq.
 Λαοδόχη, 1) filia Priami pulcherrima, Γ, 124; Z, 252. 2) Agamemnonis filia, I, 145, 287.
 Λαοδόχος, 1) Antenoris f., cujus formam induit Minerva, Δ, 87. 2) Graecus, socius Antilochi, P, 699.
 Λαοθήη, Althe filia, mater Lycaonis, Φ, 85 sqq.; X, 48.
 Λαοκόων, ὠντος, sacerdos Trojanus, cum puerorum altero. A draconibus enectus, II. Exc. p. 584, α.
 Λαομεδοντιάδης, ου, Laomedontis f., Lampus, O, 527.
 Λαομίδων, δοντος, rex Trojanus. Genealogia ejus, Υ, 230-240. Ἀγαυός, E, 269; Ψ, 348, ubi de equis ei ab Jove datis. Ob quos Hercules cepit Trojam ex improvise, et diripuit, E, 640 sqq. Neptunus et Apollo struxerant ei muros, H, 452; hic etiam pecora ei pavit: sed eos Laomedon fraudavit mercede, Φ, 443-457. Ejus filius Bucolion, Z, 23. — Pro Ganymede filio auream vitem accipit ab Jove, II. parv. fr. 3, p. 595.
 Λαπίθαι, gens antiqua Thessaliae, cujus de bello cum Centauris narratur φ, 295-304. Conf. A, 266 sqq., M, 128, 181.
 Λάρισσα, urbs Pelasgica in Aetolia, ἐριβώλαξ, B, 841; P, 301.
 Λαίοκριτος, Arisbantis f., occisus ab Aenea, P, 344.
 Λειώδης, εος, proculus, ceteris minus improbus, θυσκόος, φ, 144-166, ubi primus tentat arcum. Deprecatur mortem, sed occiditur, χ, 310-329.
 Λειώκριτος, procorum unus, Euenoris f., β, 242-257; occiditur, χ, 294 sqq.
 Λεκτόν, τὸ, Troadis promontorium, Ξ, 284; H. Ap. 217.
 Λέλεγες, οί, socii Trojanorum, quos ducebat Aeneas, K, 429; Υ, 96; Φ, 86 (φιλοπτόλεμοι).
 Λεοντεύς, ἥος, Coronii f., dux Graecus, B, 745 (ὄκος Ἄρης); pugnans, M, 130, 188; Ψ, 837, 841. — Pedestri itinere redit, usque ad Colophonem, Nost. p. 564, b.
 Λεσβίς, ἰδος, Lesbia, I, 129, 271.
 Λεσβός, η, insula et urbs ejus, εὐκτιμένη, I, 129, 271 (ab Achille capta); δ, 342; ρ, 133; Ω, 544; ἡγαθέη, H. Ap. 37. Λεσβόθεν, I, 664. — Ibi Achilles sacra facit ob carum Thersitea, Aeth. p. 583, a.
 Λέσχης, Mytilenaeus (aliter Pausan., p. 598, a), cujus

- Ilias minor cum Excidio adjuncto* : p. 583, b; fr. 13 sqq., p. 597 sq.
- Λευκάδιος, *Icarii f.*, cum patre rex *Aeacaniae*, *Alcm. fr.* 9, p. 589.
- Λευκάς, ἄδος, πέτρη, saxum Epiri, prope Orcum, ω, 11.
- Λευκή, insula, in *Ponto Euxino*, ad ostia *Borysthenis* : eo abripitur a matre *Achilles de rogo*, *Æth.* p. 583, b.
- Λευκίπη, nympha, socia *Proserpinæ*, H. Cer. 418.
- Λεύκιππος et Λευκίπποιος δάμαρ, Ap. H. 211.
- Λευκοθέη, filia *Cadmi*, ante dicta *Ino*, data tænia opem tulit *Ulyssi* in mari periclitanti, ε, 333 sqq.
- Λεύκος, socius *Ulyssis* ad *Trojam*, Δ, 491.
- Λήδη, *Thestii filia*, *Tyndarei uxor*, *Dioscurorum mater*, λ, 298 sqq.; H. 16, 3; 33, 2.
- Λήθος, *Teutami f.*, *Pelagus*, *Hippothoi et Pylæi pater*, B, 843; P, 288 sqq.
- Λήϊτος, dux *Bæotorum*, *Alectryonis f.*, B, 494; Z, 35; N, 91; P, 601.
- Λήλαντον πεδίον, in insula *Eubœa*, H. Ap. 220.
- Λήμνος, ἡ, insula. *Vulcanus eo dejectus*, A, 593 sq. Ibi relictus *Philoctetes*, B, 722 (ἡγάθη, ut Φ, 58, 79). *Græci ad Trojam inde vinum accipiebant*, H, 467-475. *Proficiscentes ad Trojam ibi aliquamdiu manserant*, Θ, 230-234. *Juno ibi Somnum reperit*, Ξ, 230 sq. *Λήμνου ἄστου*, Ξ, 281; *εὐκτιμενον ποτὶ λιβρον*, θ, 283 sq.; *εὐκτιμένη*, Φ, 40; *ἀμυχθαλόμεσσα*, Ω, 753; H. Ap. 36. — Ibi relinquitur *Philoctetes*, *Cypr.* p. 582, b. *Eo Lycaonem vendit Patroclus*, ibid. *Reducitur inde Philoctetes*, Il. min. p. 583, b.
- Λητοῖδης, ου, *Latonæ f.*, *Apollo*, H. Merc. 158, 253, 261, 403, 505, etc.
- Λητώ, ους, *Latona*, mater *Apollinis et Dianæ*, de quorum natu et matris erroribus H. Ap. 25-120. *Hymnis canitur apud Delios*, 159; H. 27, 19 (καλλίσφυρος). A, 9, 36; E, 447; Ξ, 327 (ἐρικυδής); Π, 849; T, 413; Z, 106; λ, 318. *Auxiliatur Trojanis*, Υ, 40; eique obstat *Mercurius*, 72; Φ, 497-504, ubi colligit *Dianæ sagittas*. Ei, χαλκισπαρήν, se æquiparat *Niobe*, Ω, 607. *A Tityo tentata*, λ, 580 sq. — *Ei sacra facit Achilles ob casum Thersiten*, *Æth.* p. 583, a. In eam peccat *Amphion*, *Min. fr.* 2, p. 190.
- Λιβύη, *Africæ pars*, δ, 85; ξ, 295.
- Λικύμνιος, frater *Alcmenes*, a *Tlepolemo occisus*, B, 663.
- Λίδια, urbs *Phocensium*, ubi fontes amnis *Cepheissii*, B, 523. *Λιδαίηθεν*, H. Ap. 241.
- Λιμνώρεα, una *Nereidum*, Σ, 41.
- Λίνδος, urbs *Rhodi*, B, 656.
- Λίνος, fortasse canticii nomen, Σ, 570.
- Λιταί, ὧν, *Jovis filiæ*, *Ates sorores*, I, 502 sq.
- Λοκροί, gens *Graciæ*, in bello *Trojano* sub *Ajace Oilei* duce, B, 527-535, ubi et urbes eorum. N, 686, 712 sqq.
- Λυγαεύς, ἑως, *Aphareii f.*, frater *Idæ*; boves ejus a *Dioscuris* abiguntur et ipse a *Polluce* occiditur, *Cypr.* p. 581, b; postquam *Castorem*, in quercu latitantem, acutissimo visu detexerat et vulneraverat, fr. 8, p. 593.
- Λύκαστος, δ, urbs *Cretæ*, ἀργινόεις, B, 647.
- Λυκάων, ονος, 1) pater *Pandari*, B, 826; Δ, 89; E, 95, 193, 197, etc. 2) *Priami f.* ex *Laothoe*, Υ, 84, ubi genealogia ejus. Γ, 333; T, 81; Φ, 34 sqq., ubi de captivitate ejus ante *Iliadis* tempora. *Occisus ab Achille*, 114 sqq.; X, 46; Ψ, 746. — *Eum in Lemnum vendit Patroclus*, *Cypr.* p. 582, b.
- Λυκηγενής, ἑός, *Apollinis epitheton*, Δ, 101, 119.
- Λυκία, regio *Asiæ minoris* : cuius reges *Sarpedon* et *Lycaon*, B, 877; E, 173, 479, 645, etc.; ἐριβόλαξ, P, 172; εὐρεΐα, Z, 173, 188, 210, etc. *Apollini sacra*, H. Ap. 179. *Λυκίγηδε*, Z, 168, 171. *Λυκίηθεν*, E, 105.
- Λύκιοι, *Lycii*, a *Sarpedone* et *Glaucoducti*, B, 876; Z, 194; H, 13; K, 430; M, 330, etc.; ἀγκυμαχηται, Θ, 173. Ut sociorum præcipui sæpe cum *Trojanis* nominantur pro universis auxiliis, e. c. Δ, 197; Z, 78; A, 285 sq.; O, 424 sq.
- Λυκομήδης, εος, dux *Græcus*, *Creontis f.*, I, 84; M, 366; P, 345 sqq.; T, 240. — Ab *Agenore vulneratus* in expugnanda *Troja*, Il. parv. fr. 17, p. 598. Alius, *Scyri rex*, cujus filia *Deidamia*, *Cypr.* p. 582, a.
- Λυκοόργος, 1) *Dryantis f.*, rex *Edonorum*, persecutus *Bacchum* et *utrices ejus* κατ' ἡγάθειον *Νυσήιον*, Z, 130 sqq. (ἀνδροφόνοιο *Λυκούργου*, 134). 2) *Rex Arcadiæ*, qui dolo interfecerat *Areithoum clavatorem*, H, 142-149.
- Λυκορόντης, ου, *Trojanus*, a *Teucro occisus*, Θ, 275.
- Λύκος, cujus filia ab *Epoepo vitata*, *Cypr.* p. 582, a.
- Λυκοόρρων, ονος, *Mastoris f.*, *Cytherius*, famulus et ἱκέτης *Ajaci*, ab *Hectore occisus*, O, 430-441.
- Λύκτος, ἡ, urbs *Cretæ*, B, 647; P, 611 (εὐκτιμένη).
- Λύκων, ὠνος, *Trojanus*, a *Peneleo occisus*, Π, 335-341.
- Λυρνόςος, ἡ, urbs *Mysiæ*, quam expugnavit *Achilles* ex eaque abduxit *Briseidem*, B, 690 sq.; T, 60; Υ, 92, 191 sqq. — *Pluribus hoc narrabatur in Cypris*, p. 582, b.
- Λύσανδρος, *Trojanus*, ab *Ajace occisus*, A, 191.
- Λωτοπάγοι, *populus Libyæ*, a quibus vi abegit *Ulysses* socios, loti suavitatem captos, ι, 84-102; ψ, 311.

M

- Μάγνητες, gens *Thessala*, B, 756.
- Μαΐα, *Atlantis filia*, *Mercurii mater*, H. 17, 2 sq.; H. Merc. 3, 19, 89, 183 etc. Gen. *Μαΐαδος*, a nom. *Μαΐας*, ξ, 435 et frequentissime in H. Merc. *Μαΐαδα καλλιπέδιλον*, 57.
- Μαΐανδρος, fluvius *Ioniae*, B, 869.
- Μαιμαλιδής, ου, *Mæmali f.*, *Pisander*, Π, 194.
- Μαΐρα, 1) una *Nereidum*, Σ, 48. 2) *Proti et Antææ filia*, λ, 326. — Quæ virgo mortua est, *Nost. fr.* 5, p. 600.
- Μαίρων, ονος, *Hæmonis f.*, ab *Eteocle* ad occidendum *Tydeum* missus, Δ, 394 sqq.
- Μάικαρ, αρος, antiquus rex *Lesbi*, Ω, 544; H. Ap. 17.
- Μάλεια, ἡ, ι, 80; H. Ap. 409, et αἱ Μάλειαι, promontorium *Laconiæ*, γ, 287; δ, 514; τ, 187.
- Μαντινέη, urbs *Arcadiæ*, B, 607.
- Μάντιος, *Melampodis f.*, ο, 242, 249 sqq., ubi ipsius filii.
- Μαραθῶν, ὠνος, vicus *Atticæ*, η, 80.
- Μαργίτης, ου, *carmen Homericum*, cujus fragmenta v. p. 580.
- Μάρης, τος, *Lycius*, *Sarpedonis socius*, Π, 319 sqq.
- Μάρπησσα, *Eueni filia*, *uxor Meleagri*, καλλίσφυρος, I, 552-561.
- Μάρων, ὠνος, *Euanthis f.*, *Bacchi nepos*, *Apollinis sacerdos*, ι, 197 sqq.
- Μαρωνεία, *Thraciæ urbs*, ubi *Ulysses* in reditu offendit *Neoptolemus*, *Nost. p.* 584, b.
- Μάσης, ητος, δ, urbs *Argolidis*, B, 562.
- Μαστορίδης, ου, *Mastoris f.* 1) *Cytherii*, *Lycophro*, O, 438. 2) *Ithacensis*, *Halitheres*, β, 158; ω, 451.
- Μάστωρ, ορος, *Cytherius*, *Lycophronis pater*, O, 430.
- Μαχάων, ονος, *Æsculapii f.*, dux et medicus, frater *Podalirii*, B, 729, ubi eorum urbes. *Menelaum sanat*, A, 193-220. *Vulneratus sagitta*, A, 505-520, 832 sqq.; Ξ, 3 sqq. — *Philocteten sanat*, Il. parv. p. 583, b. Ab *Eurypylo occiditur*, fr. 7, p. 596. De ejus dextertate v. Il. Exc. fr. 2, p. 599.
- Μεγάδης, ου, *Megæ f.*, *Perimus*, Π, 695.
- Μεγαμηδείδης, αο, *Megamedis f.*, ἀναξ, pater *Pallantis*, H. Merc. 100.
- Μεγαπένθος, εος, *Menelai f.*, quem, absente *Helena*, ex ministra genuerat, τηλύετος, δ, 10-12; ο, 100, 103, 122.
- Μεγάρη, filia *Creontis*, *Herculis conjux*, λ, 269 sq.
- Μέγης, ητος, *Phylei f.* ex sorore *Ulyssis*, dux *Dulichius*,

fortissimus, B, 627-630. Pugnatur, E, 69; N, 692; O, 302, 520 sqq.; T, 239. — *Ab Admeto vulneratur in expugnatione Trojae*, Il. parv. fr. 17, p. 598.

Μεδών, ὄνος, δ, oppidum Boeotiae, B, 501.

Μέδων, ὄνος, 1) Oilei filius nothus, dux Methonensium, loco Philoctetiae agri, B, 727 sq.; N, 693-697. Occisus ab Aenea, O, 332-336. 2) Dux Lycius, Hectoris auspicio sequens, P, 216. 3) Praeco Ithacensis, cum procis versans, sed regiae domui prospiciens et facinora eorum aperiens, δ, 677-715; π, 252, 412; ρ, 172-176. Servatus ex caede procorum, χ, 357-380; deterret cives a pugna adversus regem, ω, 439-450.

Μελάμπους, ὄδος, Amythaonis f. Res ejus v. o, 225-255, collatis λ, 286 sqq.

Μελανεύς, ἦος, nobilis Ithacensis, Amphimedontis proci pater, ω, 103.

Μελανθεύς, V. Μελάνθιος, 2.

Μελάνθιος, 1) Trojanus, occisus, Z, 36. 2) Alius, qui et Μελανθεύς, Dolii f., servus Ulyssis, praefectus magno caprarum gregi et aliis servis pastoriis. Studebat procis et maxime Eurymacho; contumeliose vexat Ulyssem, ρ, 212-260, 369 sqq.; υ, 173 sqq. Servit procis, φ, 175-183, 265 sqq. Quibus in pugna adest et Ulyssi ingens creat periculum, χ, 135-200; sed captus dolo, peracta caede procorum, crudeli afficitur supplicio, χ, 474-477.

Μελανθώ, οὐς, Dolii filia, soror Melanthii, educata a Penelope, et liberaliter habita, sed infida dominae, cum procis faciens, Eurymachi concubina, σ, 320-341, ubi Ulyssem incessit; et iterum τ, 60-95. Peracta caede procorum, supplicio afficitur cum reliquis, χ, 421 sqq.

Μελανπίη, Ἀμαζον, reginae soror, occisa a Telamone, Atth. fr. 3, p. 586.

Μελάντιππος, 1) Trojanus, caesus, Θ, 276. 2) Hicetaonis f., ex Percote veniens, ubi boves paverat, caesus pugnans, O, 546-591. 3) Trojanus, caesus a Patroclo, II, 695. 4) Graecus dux, T, 240.

Μελαν, ὄνος, Porthae f., Cenei frater, Ξ, 117. — *Ejus filii octo*, Alc. fr. 8, p. 589.

Μελέαγρος, princeps Calydoniae, Cenei f., mortuus ante tempora belli Trojani, B, 642 (ξανός). Historiae ejus partem narrat Phoenix, ut Aelolos servaverit in bello cum Curetibus, I, 525-595. — *Ab Apolline occisus in eo bello*, Min. fr. 5, p. 590. *Ejus filia Polydora, uxor Proteusilae*, Cypr. fr. 13, p. 594.

Μελχ, τος, fluvius Ioniae, βαθύσχοις, H. 8, 3; τερὸς, Ep. 4, 7.

Μελία, Oceani filia, Cycl. p. 601, b.

Μελίβοια, urbs Thessaliae, B, 717.

Μελίτη, una Nereidum, Σ, 42. Socia Proserpinæ, H. Cer. 419.

Μένων, ὄνος, Aurora ex Tithone f., ad Trojam occiderat Antilochum, δ, 187 sq. Pulcher, λ, 522. — *Trojanis auxilio venit cum armis a Vulcano factis, Antilochum interficit, ab Achille interficitur; inde mater ei ab Jove immortalitatem petit*, Aeth. p. 583, a.

Μενέλαος, Atrai f., rex Lacedaemonis, frater Agamemnonis, Helenae maritus. Epitheta solita: διατρεφής, ἀρητίφας, δουρικλυτός, κυδάλμιος, ξανθός, βοήην αγαθός. Urbes ejus et copiae in bello Troj., B, 581-590. Ante bellum in Ithacam venit ad evocandum Ulyssem, ω, 116; deinde legatus cum eo Trojam profectus, ad sua repetenda, Γ, 205 sqq., ubi 213-215 de ejus eloquentia; A, 138-142. Ad fatris concilium venit αὐτόματος, B, 408. Paride provocante Graecorum fortissimus, in pugnam singularem cum eo procedit, Γ, 19 sqq.: quae fœdere icto committitur, 302 sqq., sed Paris ei a Venere abripitur, quem frustra quaerit, 449 sqq. Interea a Pandaro insidiose sagitta vulneratur, A, 105 sqq., et a Machaone curatur, 193 sqq.

Hosti parsurus, ab Agamemnone prohibetur, Z, 37-53. Ab eodem deterretur a certamine singulari cum Hectore ineundo, H, 92-122. Prae curis insomnis, K, 25 sqq. Ulysses periculo eripit, A, 463 sqq. Pugnatur, N, 581 sqq.; O, 560 sqq.; II, 311, et per totam fere P, pro Patrocli corpore. In ludis funebribus equis certat, Ψ, 293 sqq., 355, 401, 407; cum Antilocho generose expostulat, 422-445, 514-613. Excubias cum Ulysse agit, ξ, 470 sqq. Capta Troja pugnatur ad domum Delphobi, θ, 518 sqq. De ejus reditu et erroribus narrat Nestor, γ, 136 sqq., 279-312, et ipse pluribus, δ, 81-92, 351-586. Telemachus ad eum proficiscitur, α, 285, δ, 1, quae rhaps. tota in domo ejus agitur; eam igitur vide. Fatale Menelao erat transferri in insulas beatorum, δ, 561-569. Telemachus a Menelao cum donis splendide dimittitur, ο, 44-181; p, 76, 116 sq. — *Paridem hospitio excipit et in Cretam avehitur*, Cypr. p. 581, b. Conf. fr. 9, p. 593. *Ab Iride certior factus de his quae domi gesta fuerint, cum fratre consultat de bello Trojanis inferendo*, ib. p. 582, a; *ad Nestoremque abit et alios deinde socios colligit*, ib. p. 583, b. *Helena visa gladium abjicit*, fr. 15, p. 597. *A fratre de reditu dissentit*, Nost. p. 584, b. *Post Diomedem et Nestorem auctus, tempestate perdit classem praeter quinque naves, quibuscum in Egyptum advenit*, ibid. Tandem redit, ibid.

Μενεσθεύς, ἦος, Petei f., princeps Atheniensis, fortissimus, B, 552; Δ, 327. Turrim in muro Argivorum servat, M, 331-374. Copias ducit, N, 195-690; O, 331. — *Praemia accipit excisa Troja*, Il. Exc. fr. 1, p. 599.

Μενέσθης, Graecus, fortis, occisus ab Hectore, E, 609.

Μενέσθιος, 1) Arethoi f., occisus a Paride, H, 8-10. 2) Sperchii f. ex sorore Achillis, II, 173-178, αἰολοδάρηξ.

Μενοντιάδης, αὐ (εω, Σ, 93), Menetii f., Patroclus, A, 307; I, 211; II, 420, 434, 438, etc.

Μενοντίος, Actoris f., Opunte, Ψ, 85 sqq., Patrocli pater, cui proficiscenti ad Trojam cum Achille bene praecipit, A, 765-790. Vivens adhuc decimo belli anno, II, 14; ei se filium ex bello reducturum promiserat Achilles, Σ, 325-331. Μενοντίου υἱός, A, 604, 607; II, 278, 307, 827, etc.

Μέντης, ου, 1) rex Ciconum in Thracia, P, 73. 2) Rex Taphiorum, amicus Ulyssis, vir prudentissimus, α, 105, 180 sqq., 417 sqq.

Μέντωρ, 1) Trojanus, Imbrii pater, N, 171. 2) Nobilis Ithacensis, Alcimi f., Ulyssis amicus, ab eo proficiscente domus ἐπίτροπος relictus, β, 225 sqq., ubi concionatur. Ejus forma induta Telemachus comitatur Pylum et Lacedaemonem Minerva, 268, 401 sqq., γ et δ, dum ipse in Ithaca visus, δ, 655 sq.; p, 68. Sic eadem Ulyssem in caelo procorum tuetur, χ, 205-235; ω, 445 sqq., et in seditione patrum eorum, 502-548.

Μένων, ὄνος, Trojanus, M, 193.

Μερμερίδης ου, Mermeri f., Ilus, α, 259.

Μέρμερος, Trojanus, occisus ab Antilocho, Ξ, 513. Antiquiorem v. in Μερμερίδης.

Μέροπος, insulae Co habitatores, H. Ap. 42.

Μέροψ, ὄνος, Percosius, vates, B, 831 sqq.; A, 330 sqq., quo invito filii in bellum exierant.

Μεσαύλιος, servus Eumaei, ξ, 449, 455.

Μέσθλης, ου, ductor Mæonum, B, 864; P, 216.

Μέσση, urbs Laconiae, πολυτέρπων, fort. i. q. Μεσσήνη, B, 582.

Μεσσης, ἴδος, ἡ, fons Thessaliae, Z, 457.

Μεσσήνη, urbs, ubi Orsilochus, φ, 15.

Μεσσηνίος ἄνδρες, Messenii, φ, 18.

Μετάνειρα, Celei uxor, Demophontis mater, ἐύζωνος, βαθύζωνος, H. Cer. 161, 206, 212, 234, 256.

Μήβεια, Aelae filia: de ea quaedam in Minyade, fr. 7,

- p. 591. *Aesonem juvenem reddit*, *Nost. fr. 2*, p. 599.
 Μηδαικάστυ, filia Priami notha, Imbrii uxor, N, 173.
 Μηδώνη, eadem quae Meliόνη, urbs Phthiotidis, Philoctetæ sedes, B, 716.
 Μηκιστεύς, εὐς, et εὐς, 1) Talai f., princeps Argivorum, Euriali pater, B, 566; certavit in ludis funebribus CEdipi, Ψ, 678 sqq. 2) Echii f., Θ, 333; N, 422; occisus a Polydama, O, 339.
 Μηκιστηϊδής, ου, Mecistei f., Euryalus, Z, 28.
 Μηλόβοσις, nymphæ, socia Proserpinæ, H. Cer. 420.
 Μήνη, Luna, i. q. Σελήνη, πανούσπερος, H. 32, 1.
 Μήονες, Asiæ min. populus, B, 864 sqq.; K, 431. Borus Μήον, E, 43.
 Μηονίη, Mæonia, ἐρατεινή, Γ, 401; Σ, 291; H. Ap. 179 (Apollini sacra).
 Μηονίς, ἰδος, Mæonia mulier, Δ, 142, ebur tingens.
 Μηριόντης, αο, Moli f., dux Cretensis, regis Idomenei οὐραγός; fortissimus, B, 651; Δ, 254; E, 29; H, 165; Θ, 264; I, 83; K, 59, 261 sqq. ubi Ulyssi dat arma; N, 93; pugnat 159 sqq., 246 sqq., 328 sqq., et 479, 528 sqq., 567, 575, 650; Ξ, 514; O, 302; Π, 342, 603 sqq.; P, 258, 610 sqq., 669; T, 239. Præst lignatoribus, Ψ, 112 sqq. Curru certat in ludis funebribus, 351 sqq., 528 sqq., 614 sqq.; et sagittis vincit, 860 sqq.
 Μηστήτωρ, ορος, Priami f., Ω, 257.
 Μίδεα, oppidum Bæotiæ, B, 507.
 Μιδής, εω, rex Brygium in Thracia, ejus tumuli epigramma est Ep. 3.
 Μίλητος, 1) urbs Cariae, B, 868; H. Ap. 42, 180. 2) Urbs Cretæ, B, 647.
 Μίμας, αντος, mons Ioniae in mare procurrrens, ημερόεις, γ, 172; παιπαλοέεις, H. Ap. 39; ὠφίχηρμος, Ep. 6, 5.
 Μινυάς, ἄδος, sive Phocaiæ, carmen in Cyclo positum, ejus fragmenta v. p. 590.
 Μινύας, ου, Clymenes pater, *Nost. fr. 3*, p. 600.
 Μινυέως, Quod est Minyarum. Ὀρχομενὸν Μινυέων, B, 511; Ὀρχ. Μινυήτων, λ, 284. Ποταμὸς Μινυήος, Elidis fluvius, Α, 722.
 Μινυώας, Minois. Κνωσσὸς Μινυώου, H. Ap. 396.
 Μινωας, ωος, rex Cretæ, Jovis et Europæ f., N, 450 sqq., ubi posteri ejus; et τ, 178 sq. (δαριστής Διός); ρ, 523. Μινω accus., Ξ, 322; ὀλοόρρων, λ, 322. Ib. 568 sqq. judex apud inferos.
 Μνημοσύνη, mater Musarum, H. Merc. 429 sq.
 Μνήστος, Trojanus, ab Achille occisus, Φ, 210.
 Μοῖρα, Parca, passim cum epithetis κραταιή, ὀλοή, χαλεπή, δυσώνυμος. Plur. Μοῖραι semel O, 49.
 Μολιόνε, τῶ, Actoris filii, Eurytus et Cteatus, A, 709, 750.
 Μολίων, ονος, Thymbraei Trojanæ auriga, A, 322.
 Μόλος, Cretensis, pater Merionæ, N, 249; K, 269.
 Μόρυς, υος, Phrygius, Hippotionis f., N, 792; cæsus, Ξ, 514.
 Μούλιος, 1) Augiæ gener, occisus a Nestore, bello inter Pylios et Epeos, A, 739. 2) Trojanus, occisus a Patroclo, II, 696. 3) Alius, occisus ab Achille, T, 472. 4) Dulichius, Amphilochoi proci famulus, σ, 422 sq.
 Μούσα, Musa, invocatur, α, 1; ω, 62 (λίγεια); B, 761, et sepiissime in Hymnis. Θεά Α, 1; θεά, θυγάτηρ Διός, α, 10. Plurali A, 604; B, 484 sqq., 491 (Ὀλυμπιάδες, Διὸς θυγατρεις); A, 218, etc. Novem ἀμειβόμεναι ὅτι καλῇ in funere Achillis, ω, 60; conf. H. Ap. 189 sqq. Docent homines, θ, 63, 73, 481, 488; sed Thamyryn παῦσαν αἰοῖδης, B, 594 sqq. Hymnus in Musas, H. 24. Earum mater Mnemosyne, H. Merc. 429 sq. Μουσῶων θεράποντες, H. 31, 20. — *Musæ cum Thetide deplorant Achillem occisum, Æth. p. 583, a. Thamyris gloriatione eas lædit et punitur, Min. fr. 1*, p. 590.
 Μύδων, ονος, rex Phrygiæ majoris, cui contra Amazonas irrumpentes Priamus auxilium tulit, Γ, 186, ἀντιθεός.
 Μύδων, ωος, 1) Atymnii f., interfectus ab Antilocho, E, 580-589. 2) Trojanus, interfectus ab Achille, Φ, 209.
 Μυκάλη, mons Asiæ, e regione Sami, B, 869.
 Μυκαλησός, ή, urbs Bæotiæ, εὐρύχορος, B, 498; H. Ap. 224.
 Μυκηναῖος, adjunct. O, 538. Μυκηναῖος, 643.
 Μυκήνη, 1) urbs Argolidis, ἐκταμένον πολίεθρον, B, 569, εὐρύαγεια, Δ, 52, amata a Junone; πολύχρυσος, H, 180; Α, 46; γ, 305; φ, 108. Plurali Μυκήναι, Δ, 376. Μυκήνηθεν, I, 44. 2) Inachi filia, ἐυπλόκαμος, β, 120. — *De hac, Oceani nepti, Cycl. p. 601, d.*
 Μύνης, πτος, vir Briseidis, quem Achilles Lyrnesso (Μύνες πόλει, T, 296) capta occidit, B, 692.
 Μυρίνη (Amazon), πολύκαρμος, de cuius tumultu B, 814.
 Μυρμιδόνες, ων, Thessaliæ Phthiotidis populus, sub Peleo et Achille, μεγάλητορες, T, 278; φιλοπτόλεμοι, II, 65; Ψ, 129. Eorum urbes, B, 681 sqq. δ, 9; λ, 496. A Patroclo ducuntur in II.
 Μύρτινος, ου, ή, oppidum Elidis, B, 616.
 Μύσοι, Asiæ minoris populus, B, 858; K, 430 (ἀγέρωχοι); Ξ, 512 (καρτερόθυμοι); Ω, 287; N, 5 (ἀγχιμαχοι), quo ro-stremo l. nonnulli Thraciam gentem intelligunt.
 Μῶμος, deus, σύμβουλος Jovi, in *Cypriis, fr. 1*, p. 591, nisi hoc aliunde petitur.

N

- Νάζος, insula Cycladum, H. Ap. 44.
 Νάστης, ου, dux Carum, B, 867, 870 sq.
 Ναυβολίδης, ου, nobilis Phæax, θ, 116 sq.
 Ναυβολίδης, αο, Nauboli f., Iphitus, B, 518.
 Ναυσίθοος, Neptuni f., princeps Phæacum, ducens suos ex vicinia Cyclopi in insulam Scheriam, η, 56-63; ζ, 7-11. Vaticinium ejus, θ, 564-571.
 Ναυσικάα, Alcinoi regis filia virgo, quam per quietem jubet Minerva vestimenta lavatum vehere ad litus insulæ, in quo Ulysses procubuerat; vehitur cum ancillis; opere factu ludunt; quo strepitu expectatum Ulysses lavacro, veste et cibo recreatum et diligenter admonitum in urbem ducit: v. totam ζ. Adest in convivio, θ, 457-468.
 Ναυτεῦς, εως, nobilis Phæax, θ, 112.
 Νέαιρα, nymphæ, ex qua Sol genuit duas filias, μ, 133 sq.
 Νεῖλος, fluvius Ægypti, ab Homero ὁ Αἰγυπτὸς dictus. Ad eum armantur Danaei filii, *Dan. fr. 1*, p. 586.
 Νέμεσις, εως, Jove persequente, in omni generis anima lia se permutat; inde capta, Helenam ex eo concipit, *Cypr. fr. 3*, p. 592.
 Νεοπτόλεμος, filius Achillis ex Deidamia, ab eo in Scyro relictus, T, 326 sq. Reducit Troja capta Myrmidonas, γ, 188 sq. Ducit Hermionem Menelai filiam, δ, 5 sqq. Ejus laudes et facta audit Achillis umbra ex Ulysse, λ, 492-540. — *A Lycomedes avo Pyrrhus, a Phænice Neoptolemus appellatus, Cypr. fr. 10*, p. 593. *E Scyro eum Trojan adducit Ulysses, et patris arma ei donat, Il. parv. p. 583, b. Patrem sibi apparentem videt, et Eurypylum, Telephi filium, occidit, ibid. Priamum occidit in ara Jovis Hercei, Il. Exc. p. 584, a. (Aliter Lesches p. 599, a.) Andromache præmio accipit, ibid. Secundum Leschen etiam Æneam; et Astyanactem interfecit, Il. parv. fr. 16, p. 597 sq., fr. 17, p. 598, b. Pedestri itinere redit, Thetidis suavis, per Thraciam, ubi Ulysses offendit Maroneæ; Phæniciem in via mortuum sepellit, ad Molossos feliciter pervenit, et a Peleo agnoscitur, Nost. p. 584, b.*
 Νεοταχέις, urbis Æoliæ incolæ, in quos Ep. 1.
 Νεστόρεος, Nestorius, B, 54; Θ, 113, 192.
 Νεστορίδης, αο, Nestoris f. 1) Antiochus, Z, 33; O, 589; γ, 353; Ant. et Maris, Νεστορίδαι, II, 318. 2) Pisistratus, γ, 36, 482; δ, 71, 155, etc.

Νέστωρ, ὁρος, Nelei f., rex Pyli. Parentes et fratres, λ, 280 sqq. Vivebat in tertia generatione, sapientissimus Græcorum et dulcissima eloquentia, A, 247 sqq. Epitheta solita: λιγυρὸς ἀγορήτης, γέρον, ἱππηλάτης, ἱππότης, Γερήνιος, ἀγαυός, ἡδυπότης, οὐρός Ἀχαιῶν. Solus duodecim Nelei filiorum ab Hercule Pylium diripiente relictus, A, 689 sqq. Ex juventute sua narrat pugnam cum Ereuthalione, H, 133-156; Δ, 319; cum Eleis s. Epeis, A, 671-762; ludicra certamina Buprasii in funere regis Epeorum, Ψ, 630-644. Ad bellum Trojanum venit cum 90 navibus, B, 601 sq. Urbes ejus, 591 sqq. Conciliare studet Agamemnonem cum Achille, A, 254-284, ubi et de viris antiquorum quos noverat fortissimis. Somnium Agamemnonis formam induerat Nestoris, B, 20 sq. Achivos reverti cupientes increpat, 337-368. Consulit Agamemnoni, 433 sqq. Copiarum ejus instructio, Δ, 292 sqq. (ubi quinque duces sub ejus auspiciis bellantes nominantur). Hortatur duces, Z, 66 sqq.; et instigat optimos ad certamen singulare cum Hectore committendum, H, 170-181. Corpora cæsorū sepelienda et castra munienda censet, 324 sqq. Est in magno pugnae periculo, Θ, 80-158. Iterum dehortatur a fuga, I, 52-78, et legationem ad Achillem suadet, 93-113, 162 sqq. Ad excubandum excitatus, K, 73 sqq., speculatores in Trojanorum castra mitti suadet, 203 sqq. Vulnerati in ejus tentorio recreantur, A, 618; eoque venienti Patroclo persuadet, ut ipse saltem ab Achille Myrmidonas et arma precetur, si ille nolit iram ponere, 644-805. Speculatur pugnam, Ξ, 1 sqq., et offendit duces vulneratos, 39 sqq., et ut consulant suadet, 61 sqq. Precatur Jovem pro Achivis, O, 370 sqq. Alloquitur et confirmat pugnantem, 659 sqq., coll. P, 381 sqq. In certamine equestri ineundo Antilochum monet, Ψ, 304-349. Licet non certarit, præmio ob sapientiam donatur, 615-652. Concio ejus in funere Achillis, ω, 51-56. De reditu a Troja multis narrat γ, 102-200; 255-328. Sacrificium publicum agit, dum Telemachus ad eum advenit, γ, ubi omnia in domo ejus aguntur. Filii ejus, 412-415; uxor, Eurydice, 452; filia Polycaste, 464 sq. — *Menelaus ad eum venit de bello suscipiendo consultans, cui veteres historias narrat, Cypr. p. 582, a. Quid suaserit in armorum judicio, Il. parv. fr. 4, p. 596. Reditus felix, Nost. p. 584, d.*

Νηϊάς, V. Νηϊς.

Νήϊον, τό, mons Ithacæ, ὕλην, α, 186.

Νηϊς, ἰδος, ἡ, nympha Nais, ut Ἀδραρᾶν, Z, 22; νόμφη Νηϊς ἀμύμων, Ξ, 444; Y, 384. Νυμφᾶων, αἱ Νηϊάδες καλεῖνται, ν, 104, 348, 356.

Νηλεΐδης, αο, Nelei f., Nestor, Ψ, 652.

Νηλεὺς, ἑός, ἡ, pater Nestoris, rex Pyli, Crethei f. s. Neptuni, de quo v. λ, 235-259. Chronin, Amphionis filiam, duxit, 281 sqq., ubi et liberi 4 ex ea geniti, et conditiones filiae elocandæ. Duodecim filios ejus occidit Hercules, A, 690 sqq. Θεῶν μῆστωρ ἀτάλαντος, γ, 409; μεγάλῳρος, ἀγαυότατος ζώντων, ο, 229, ubi de Melampode ab eo capto, 228-238.

Νηληϊάδης, αο et εω (A, 618), Nelei f., Nestor, Θ, 100; K, 87, 555, etc.; γ, 79, 202, etc.

Νηληϊός, adject. B, 20; K, 18; A, 596, 681; Ψ, 349, 514; δ, 639.

Νημερτής, ἑός, Nereidum una, Ξ, 46.

Νηρεὺς, ἡός, deus maris, cujus filia Thetis, H. Ap. 319.

Νηρηϊδες, filiae Nerei, deæ maris. Earum nomina, Ξ, 38-49, quibus, ut sororibus, fatum filii queritur Thetis, 52 sqq. Conf. Ω, 84; ω, 47-64.

Νήρχος, ἡ, ἐντρίμενον ποταμῶν Cephallenensium, ab Laerte captum, ω, 377.

Νήριον, mons Ithacæ, εἰνόςφυλλον, B, 632; ἀριπρεπὲς, ι, 21 sqq.; κατακείμενον ὕλην, ν, 351.

Νήριος, Pterelai f., qui olim Ithacam cultam reddidit, ρ, 207. Νησαῖν, una Nereidum, Ξ, 40.

Νισόη, Tantalii filia, Amphionis uxor, sex filiorum et totidem filiarum mater, se prætulit Latonæ, quam vindicant Apollo et Diana; in saxum mutata; v. Ω, 602-617. Νίρεὺς, ἑός, Charopis f., princeps insulæ Symæ, pulcherrimus Græcorum, sed imbellis, B, 671 sqq.

Νίσσα, urbs Brotiæ, ζαθέη, B, 508.

Νίσος, nobilis Dulichius, pater Amphinomi proci, π, 395; σ, 127, 413.

Νίσυρος, ἡ, insula ex numero Cycladum, B, 676.

Νοήμων, ὄνος, 1) Lycius, E, 678. 2) Pylus, Ψ, 612. 3) Ithacensis sapiens, Phronii f., β, 386 sqq.; δ, 630, 648.

Νομίωv, ὄνος, princeps Cariae, B, 871.

Νόστοι, *carmen in Cyclo positum, cujus argumentum v. p. 584, fragmenta p. 599 sq.*

Νύμφαι, Nymphae. Νύμφαι δρεστιάδες, κοῦραι Διὸς, Z, 420; H, 18, 19. Νύμφαι αἱ ἄλυστα καλὰ νέμονται καὶ πηγὰς καὶ πύσια, Y, 8 sqq.; ζ, 122 sqq.; ἀγρόνομοι, ζ, 106; οὐρεῖαι, H. Merc. 244. Νηϊδες s. Νηϊάδες, quod v. Ipsarum antrum in Ithaca, ν, 103 sqq. — Νύμφαι cum Venere, Cypr. fr. 14, p. 594.

Νύση, mons ubi Bacchus natus, H. 25, 5; qui 26, 9, τηλοῦ Φοινίκης esse dicitur.

Νυσήιον, τό, mons Thraciae, ἡγάθεον, Z, 133.

Νύστιον πεδίον, ubi Proserpinam deripuit Pluto, H. Cer. 17.

Ξ

Ξάνθιππος, *Melanis f., Alc. fr. 8, p. 589.*

Ξάνθος, 1) fluvius a) Lyciae maj., B, 877, δηνείης, E, 479; M, 213. b) Troadis, μέγας ποταμὸς βαθυδίνης, ὃν Ξάνθον καλεῖνται θεοὶ, ἄνδρες τε Σκάμανδρον, Y, 73 sq.; filius Jovis, Ξ, 434; Φ, 2; Ω, 693; Z, 4; βαθυρόρος ἀγροδίνης, Φ, 8, 15, 145. Fluctibus suis excedere jubet Achillem eumque egressum insequitur, 211-271; sed Vulcanus eum flammis compescit, 330 sqq. 2) Trojanus, E, 152. 3) Equus Achillis, II, 149 sqq.; T, 400-420, ubi Achilli vaticinatur. 4) Equus Hectoris, Θ, 185.

Ο

Ὀρχηστός, ὁ, urbs Bæotiae Neptuno sacra, cum celebri luci, B, 506; H. Ap. 230; λεχεποῖς, H. Merc. 88, 190. Ὀρχηστόνδε, 186.

Ὀδῖος, 1) dux Halizonum, B, 856; in fuga cæsus ab Agamemnone, E, 39 sqq. 2) Præco Græcus, I, 170.

Ὀδυσσεὺς et Ὀδυσσεύς, ἑός et ἡός (semel genit. Ὀδυσσεύς, ω, 398), Ulysses, unicus Laertæ f. ex Anticlea, π, 119; qui nascenti Autolycus, avus maternus, nomen indidit, τ, 399-409. Epitheta solita: πολύμητις, πολυμήχανος, πολύτροπος, ποικιλομήτης, πολύφρων, δαίφρων, ταλαίφρων, πολύτλας, τλήμων, διογενής, ἀντίθεος, δῖος, ἀμύμων, πολύαινος, κυδάλιμος, δορυκλυτός, πολίοπορος. Juvenis in Parnassum ad Autolycum profectus, in venatione graviter vulneratur, τ, 393-475. Legatus in Messeniam ob debitum publicum, ab Iphito acceptit arcum Euryti, ρ, 14-38. Ducta Penelope thalamum sibi ipse construxit, ψ, 185-204. Atridae in Ithacam venientes ægre ei persuadent, ut expeditionis Trojanæ sit socius, ω, 115-119. Proficiscens Mentorem domui præfecit, β, 225 sqq., infante Telemacho. Ejus insulæ et urbes ι, 21-27, cum navibus μῆτοπαρχοις, B, 631-637. Medium tenebat in statione navium, Θ, 222 sqq.; A, 5 sq. Forma ejus, Γ, 193 sqq., 211; et concionantis habitus et elocutio, 216 sqq. Ante bellum legatus cum Menelao Trojam venit, 204-224. Chryseidem ad patrem reducit et hecatomben facit Apollini, A, 311, 430-487. Minerva eum admonet, B, 166 sqq., ut tantum

non ubique per utrumque poema. Seditionem in exercitu cohibet et Thersiten castigat, 182 sqq. Concio ejus, 283-332. Respondet Agamemnoni calidius increpanti, Δ, 349 sqq. Pugnat, 494 sqq.; Z, 30. Prudenter fugit, Θ, 92 sqq. Legatus mittitur ad Achillem, I, 169 sqq. Oratio ejus, 223-306. Malum eventum renuntiat, 676 sqq. Speculator in Trojanorum castra proficiscitur cum Diomede, K, 109, 144 sqq., 232 sqq. Bona omnia et preces ad Minervam, 274 sqq. Dolonem capiunt, 339 sqq. Cæsis retractis, Rhesi equos avertit, 488-514. Pugnat, A, 312 sqq. Vulneratus et a Trojanis circumventus, a Menelao et Ajace eripitur, 401-488. Trepidum consilium Agamemnonis improbat, Ξ, 82-105. Persuadet Achilli ut impetum reprimat, usqueadum pranderint copiae, T, 154-172, 215-237. In ludis funebribus luctatur cum Ajace dubio eventu, Ψ, 700-739, et cursu certat victor, 755 sqq. Cum Menelao excubias agit per noctem frigidam, ξ, 469-502. Liti-gavit cum Achille in convivio de dolo et de fortitudine, θ, 73-82. Pro transfuga Trojam venit et ab Helena cognoscitur, δ, 240-258. Achillem mortuum cum periculo hostibus eripit, ε, 309 sq. Armorum judicium, λ, 544 sqq. Neoptolemum et Scyro insula adducit, 508 sqq. Quid fecerit in equo ligneo, δ, 269-289. Errores ejus in reditu narrat *Odyssea*, paucis comprehensos ψ, 310-341. Ab insula Tenedo ad Atidas redit, δ, 159-164. Ad Ciconas appellens, Ismaro expugnata fugatur, ι, 39-61; inde a Malea promontorio ad Lotophagos depellitur, 62-104; deinde in Cyclopo terram, unde Polyphemus excaecato vix effugit, 105-566. Inde ad insulam Æoli pervectus, ventum secundum accipit, sed perdit sociorum avaritia, κ, 1-79. Ad Læstrygonas delatus amittit naves præter unam, 80-132. In qua ad Æeam venit, Circes veneficæ insulam, apud quam, Mercurii ope domitam, anno integro manet, 133-574. De Circes consilio ad Cimmerios digressus, Tiresiam ex inferis evocatum consulit de reditu, et alios plurimos manes videt cum iisque colloquitur, λ, 1-635. Rectum in Æeam, Circe de insequentibus periculis admonet, μ, 1-141. Mare ingressus, Sirenas feliciter prætervehitur, 142-200; et scopulos erraticos et Charybdin, dum Scylla sex ei socios abripit, 201-259. Inde a sociis coactus in Thrinaciam appellit, ubi, absente ipso, socii Solis boves mactant, 260-373. Quare Jupiter fulmine percutit navem, 397-419, solusque Ulysses in Ogygiam insulam servatur, 420 sqq. Ubi a Calypsone nympha benignissime exceptus amatur et diu invitus retinetur, α, 13 sqq.; δ, 555-560. Sed Minervæ precibus, absente Neptuno irato de Cyclope, α, 11 sqq.; ε, 5 sqq., ab Jove jubetur Calypso eum dimittere, Mercurio intermuntio, ε, 28 sqq. Fabricata rate navigationem aggreditur, 228-281, et duodevigesima die ad Phæacum insulam pervenit, sed a Neptuno visus, ægerrime demum litus ascendit, et dormit, 282-493. Puellarum lusu expergefatus, ζ, 110-185, regia filia Nausicaæ eum lavacro, veste et cibo recreatum, diligenter admonitum in urbem Phæacum ducit, 186-331. In regia benignissime receptus, η, festis interest, disco vincit et splendide donatur, θ. Errores suos narrat, ι-μ. Dimissus, dormiens in Ithacam advenit, ν, 1-138, et a Minerva edocetur facienda, 188-440. Mendici specie est apud Eumæum subulcum, ξ, α. Ubi Telemacho soli se cognoscendum præbet, π, 155 sqq. Ab Eumæo ductus, in aula et regiam domum venit, ρ, 166 sqq.; mendicat et vexatur, 328 sqq. Lucta cum Iro, σ, 14-157. Iterum male vexatur, 304 sqq. Cum Telemacho præparat procurum necem, τ, 1-46; et ut hospes confabulatur Penelopæ, 47-307; 508-518; interim ab Euryclea nutrice cognoscitur, 467 sqq. Fausta omnia, υ, 30-121. Se Eumæo et Philætio cognoscendum præbet, φ, 188-244, et arcum tendit, 393 sqq.; quo procos aggressus interfecit, χ,

1-380, ancillas puniri jubet et domum purgari, 381-501. A Penelope tandem agnoscitur, ψ, 1-296; et a Laerte patre, ω, 205-344, et procurum patres vincit, 413-548. Mortis genus a Tiresia prædictum, λ, 134-137. — *Insaniam simulabat, quum heroes conquirentur ad expeditionem Trojanam, sed detectus per Palamedem, Cypr. p. 582, b. Palamedem aquis demergit, fr. 16, p. 594. Achillem a cæde Thersite purgat, Æth. p. 583, a. Armorum judicium incipit, ibid. b. Cedunt arma de Minervæ consiliis Ulyssi, Il. parv. p. 583, b. Quid tum Trojanæ et captivi de eo dixerint, fr. 4, 5, p. 596. Helenum ex insidiis capit, ibid. Neoptolemum Achillis e Scyro arcessit et patris arma donat, ibid. Delurpato vultu Trojam ingreditur speculator, agnoscitur ab Helena, et interfectis aliquot Trojanis revertitur, ibid. Cum Diomede Palladium rapit, ibid., coll. fr. 9, 596. Vulneratus a Thoante, fr. 10, ib. Maronem ducit reginæ eorum Callidicen; inde duxius belli contra Brygos, infesto Marte, amica Minerva. Post Callidices mortem Polyætès, Ulyssis filius, Thesprotorum regnum accipit; pater in Ithacam revertitur, ubi a Telegono, ipsum ignorante, interficitur, corpusque ejus ad Circe perferitur, p. 585, a. De filiis ejus conf. p. 601, a.*

Ὀδρυνεύς, ἦος, Cabesius, ab Idomeneo caesus, N, 363 384, 772.

Οἰδιποδεία, vel Οἰδιπόδια, τὰ, carmen in Cyclo positum, cujus fragmenta v. p. 586 sq.

Οἰδιπόδης, αο, Œdipus, rex Thebanus, cujus res breviter narratur, λ, 271-280. Ludi funebres post ejus mortem, Ψ, 679 sq. — *De eo in Cypris carminibus narratum, p. 582, a. Ex Euryganeæ Hyperphantis filia quatuor liberos suscepit, Œd. fr. 2, p. 587. Diras filius imprecatur, quas et qua causa, Theb. fr. 2, 3, p. 587.*

Ὀϊκλῆς, ἦος, s. Οἰκλιεύς, Antiphilæ f., Amphiarai pater, ο, 243 sq.

Ὀϊλεὺς, ἦος, 1) princeps Locrensiū, pater Ajacis minoris, B, 527; ξ, 442, etc., et Medonis, B, 727 sq.; N, 694 sq. Secunda uxor ejus Eriopis, 697. 2) Trojanus, occisus ab Agamemnone, A, 93.

Ὀϊλιάδης, ου, Oilei f., Ajax minor, Ξ, 446; N, 203, 712; II, 330; Ψ, 759.

Οἰνεΐδης, αο, Œnei f., Tydeus, E, 813; K, 497.

Οἰνεὺς, ἦος, Porthei f., Ξ, 115 sqq., rex Calydoniæ, pater Meleagroi et Tydei, B, 641. Dianæ sacrificium oblii terra a Calydonio apro vastabatur, I, 534 sqq. Bellerophonem hospitio exceptit, Z, 216 sqq. — *Peribæam præmio accipit Oleno destructa, Theb. fr. 6, p. 588. Ei insidiantur Melanis filii, Alc. fr. 8, p. 589.*

Οἰνύμαος, 1) Græcus, ab Hectore occisus, E, 706. 2) Trojanus, M, 140; N, 506.

Οἰνοντιάδης, ου, Œnopionis f., Helenus, E, 707.

Οἰνότροποι, αλ, tres Anii filii, Cypr. fr. 11, p. 593.

Οἰνώ, ους, earum una, ibid.

Οἰνώφ, σπος, pater Liodis Ithacensis, φ, 144.

Οἰοκλος, Ascræ nymphae f. ex Neptuno, Ascræ urbis conditor, Att. fr. 2, p. 586.

Οἰτυλος, ό, oppidum Laconicum, B, 585.

Οἰχάλειος, ἦος, Œchaliensis, B, 596, 730; θ, 224.

Οἰχάλην, urbs Thessaliæ, πόλις Ἐβρύτου, B, 730. Οἰχάλην, θεν, 596. — Οἰχάλις ὠδωσις, carmen in Cyclo positum,

- cujus fragmenta v. p. 590 sq. Ubi sita hanc Æchalia et quænam urbs fuerit, jam a veteribus ignoratum et multis modis quæsitum : v. fr. 3 et 5.*
- Ὀλιζών, ὄνος, ἡ, oppidum Thessaliæ, τρηχεῖα, B, 717.
- Ολοοσσών, ὄνος, ἡ, urbs Thessaliæ, λευκῇ, B, 739.
- Ολύμπιος, de Jove passim; et Ὀλύμπια δώματα de sedibus deorum.
- Ὀλυμπιάδες, Olympiæ, de Musis, B, 491; H. Mere. 450.
- Ολύμπος, et Οὐλύμπος, mons Thessaliæ, deorum sedes, passim : μέγας, μακρὸς, ἀγάννιφος, νιφόεις, αἰγλήεις, πολυδεῖρας, πολύπτυχος. V. ζ, 42-47, ubi describitur. Sed simpliciter de monte, quem Ossæ imponere volebant Aloidiæ, λ, 315.
- Ὀνητορίδης, on, Onetoris f., Phrontis, γ, 282.
- Ὀνήτωρ, ορος, sacerdos Jovis Idæi, II, 604 sq. Alius in Ὀνητορίδης.
- Ὀπίτης, ου, ab Hectore occisus, A, 301.
- Ὀπός, ὄντος, Opus, urbs Locrensium, B, 531; Σ, 326; Ψ, 85.
- Ὀρέσιος, Græcus, αἰολομίτης, ab Hectore occisus, E, 707 sqq.
- Ὀρέστης, ου, Agamemnonis f., I, 142 sq.; λ, 438-461; patris cadem in Clytemnestra et Ægistho ultus, δ, 303-310; 195 sqq., 203 sqq.; δ, 545 sqq.; α, 30, 40, 298 sqq. : cum Pyllade, Nost. p. 584, b. 2) Græcus, occisus ab Hectore, E, 705. 3) Trojanus, M, 139; occisus, 193.
- Ὀρθίος, Trojanus, N, 791.
- Ὀρθή, urbs Thessaliæ, B, 739.
- Ὀρμενίδης, ao, Ormeni f., 1) Amyntor, I, 448; K, 266. 2) Ctesius, o, 414.
- Ὀρμένιον, τὸ, urbs Thessaliæ, B, 734.
- Ὀρμενος, 1) Trojanus, occisus a Teucro, Θ, 274. 2) Alius, M, 187. Alii Græci in Ὀρμενίδης.
- Ὀρνεῖαι, urbs Argolidis, B, 571.
- Ὀρσίλοχος, 1) Alpei f., γ, 489; E, 545-547. Ex cujus filio Diocleo natus 2) ad Trojam occisus ab Ænea, E, 542-560, ubi v. plura. 3) Messenius, φ, 16. 4) Trojanus, Θ, 274. 5) Fictus ab Ulysse Cretensis princeps, ut Idomenei f., v, 259-271.
- Ὀρτυγή, insulæ Deli antiquum nomen, ε, 123, ubi Diana Orionem occidit; o, 403 (ὄτι τροπαὶ ἡελίοιο). Insula prope Delum, H. Ap. 16.
- Ὀρχομένος, ἡ, 1) antiqua urbs Boeotiæ, Μινυῖος, B, 511; I, 381; λ, 284, 459. 2) Arcadiæ, B, 605.
- Ὀσσα, ἡ, mons Thessaliæ, λ, 315.
- Ὀτρύς, ἥρος, rex Phrygiæ majoris, cui contra Amazonas Priamus auxilium tulit, Γ, 186; H. Ven. 111, 147.
- Ὀτρυντείδης, ου, Otryntei f., Iphition, γ, 383, 389.
- Ὀτρυνεύς, ἥρος, pater Iphitionis ex nymphea, γ, 384 sqq.
- Ὀυκαλέγων, οντος, Trojanus senex, Γ, 148.
- Ὀύρανῃ, nymphea, socia Proserpinæ, II. Cer. 423.
- Ὀυρανίωνες, Urani filii, Titanes, E, 898. Alibi passim de diis.
- Ὀυρανός, Cælus, Gææ maritus, ἀστερόεις, H. 30, 17. — *Ejus nuptiæ cum Γῇ, in Cyclo, p. 581, a.*
- Ὀύτις, accus. Οὕτιν, nomen quod Ulysses Cyclopi tanquam suum indicavit, ε, 366, 369, etc.
- Ὀπελίστης, ου, 1) Trojanus, occisus a Teucro, Θ, 274. 2) Alius s. Pæon, ab Achille, Φ, 210.
- Ὀφέτιος, 1) Trojanus, occisus ab Eurýalo, Z, 20. 2) Græcus, occisus ab Hectore, A, 302.
- Ὀχῆσιος, Ætolus, pater Periphantis, E, 843.
- Martem, E, 899 sqq. Ab eo descendunt medici, δ, 232.
- Alibi, A, 473; X, 391; H. Ap. 518, est hymnus sacer.
- Παῖονες, Thraciæ s. Macedoniæ gens, a Trojanorum partibus, ἀγκυλότοτοι, B, 848; K, 428; ἱπποκορυσται, II, 287 sqq.; δολιχεγχεῖς, Φ, 155.
- Παιονίδης, Pæonis f., Agastrophus, a Diomede occisus, A 338-369.
- Παιονίη, regio, ἐπιβόλῃς, P, 350; Φ, 154.
- Παισός, ἡ, urbs Mysiæ minoris, E, 612. Conf. Ἀπαισός.
- Παλαμῆδης, ους, Nauplii f., aperit Ulyssis simulatum insaniam, Cypr. p. 582, b. Ejus mors, ib. p. 583, a, ab Ulysse et Diomede, aquis eum demergentibus, fr. 16, p. 594.
- Παλλῆδιον, Trojanum ablatum ab Ulysse et Diomede, II. parv. p. 583, b; fr. 9, p. 596. Secundum Arctinum, non verum, ab Jove Dardano datum, sed simulatum, II. Exc. fr. 3, p. 599.
- Παλλῆς, ἄδος, epitheton Minervæ, A, 200; Δ, 78; O, 614; γ, 33; Ψ, 771; α, 125, 327; β, 405; δ, 828, etc.; ἐγρεμάχη, H. Cer. 424.
- Πάλλας, αντος, pater Selenes, H. Merc. 100.
- Πάμμος, ους, Trojanus, N, 792.
- Πάμμων, ονος, Priami f., Ω, 250.
- Πάν, Πανός, Mercurii et Dryopes nymphe f., Græcorum Silvanus : v. Hymnum 18 in eum.
- Παναχαῖοι, Græci universi, B, 404; H, 73, 159, 327, etc.; α, 239; ξ, 369; ω, 32.
- Πανδᾶρεος, Meropis f., Aedonis filiæ pater, τ, 518; υ, 66.
- Πάνδαρος, Lycaonis f., dux Zeleensium, egregius sagittarius, B, 824-827. Vulnerans Menelaum sagitta, turbat fœdus, Δ, 88-147. Vulnerat et Diomedem, E, 95-105; a quo occiditur, 167-290, ubi plura de eo.
- Πανδίη, Jovis filia ex Selenē, II. 32, 15.
- Πανδίων, ονος, Græcus, Teucri socius, M, 372.
- Πάνδοκος, Trojanus, A, 490.
- Πανθοίδης, ao, Panthoi f., 1) Polydamas, O, 446; N, 756, etc. 2) Euphorbus, II, 808; Σ, 250.
- Πανέλληνες, Hellenes universi cum Achæis nominati B, 530.
- Πάνθοος, senex Trojanus, Γ, 146. Pater Polydamantis, Euphorbi et Hyperenoris, O, 522; P, 9, 23, 40, 59.
- Πανοπεύς, ἥρος, δ, 1) urbs Phocidis, καλλίχορος, λ, 581; B, 520; P, 307 (κλειτός). 2) Phoci f., Epei pater, Ψ, 665.
- Πανόπη, Nereidum una, Σ, 45.
- Παρθένιον φρέαρ, Eleusine, H. Cer. 99.
- Παρθένιος, δ, fluvius Paphlagoniæ, B, 854.
- Παρθινοπαῖος, Thebani belli heros, a Periclymeno occisus, Theb. fr. 8, p. 588.
- Πάρις, ιος, idem qui Ἀλέξανδρος, Priami regis f., Γ, 325, 437; Z, 503, 512; M, 93; N, 660, etc. Δύσπαρι, Γ, 39; N, 769.
- Παρνητός, mons Boeotiæ, τ, 494, 411, 432; φ, 220; ω, 331; H. Ap. 269, 282 (νιφόεις), 393, 521; H. Merc. 555.
- Πάρος, ἡ, insula, H. Ap. 44; ἀμυρύντη, H. Cer. 493.
- Παῤῥαστις, ἡ, urbs Arcadiæ, B, 608.
- Πασιθέη, Gratiarum una, quam promittit Juno conjugem Somno, Σ, 269, 276.
- Πάτροκλος, ου, οιο et ἥρος, acc. on et ἥα, voc. Πάτροκλε et Πατρόκλης, Menetii f., amicus Achillis. Epitheta : ἀμύμων, μεγάλῃτωρ, ἰσθόεος, ἱπποκλέυθος. Monita patris Menetii, quom proficisceretur cum Achille, A, 785 sqq. A, 337, 345; I, 190, et alibi, cum Achille est. A quo militatur sciscitatum de vulneribus, A, 611 sqq. Venit in tentorium Nestoris, qui eum precatur, persuadeat Achilli ut vel pugnet, vel ipsi permittat Myrmidonas et arma, 644-804. Eurypylum vulneratum offendit et curat, 805 sqq.; O, 390 sqq., festinatque ad Achillem. A quo impetrat arma, equos et copias, exit et fortissime pugnat, sed, Achillis præcepta non servans, ab Hectore occiditur : v. totam II.

II

Παγασαῖον ἱερὸν, Pagasis, Pelasgiotidis urbe, prope Trachinem situm, Apollinis, Theb. fr. 6, p. 588.

Παῖήτων, ονος, medicus deorum, sanat Haden, E, 401 sq.;

- Pugna de Patrocli corpore**, quod demum ad naves deportatur, in P. Immenso dolore lugetur ab Achille, Σ, 122 sqq.; qui servat corpus amici, clamore terrens Trojanos, 151 sqq. Lavatur corpus, 314 sqq. Fletur a Briseide, T, 282-302. Et iterum ab Achille, 314-339. Anima ejus apparet Achilli, Ψ, 65-107. Exsequiae et ludi in ejus honorem, 108-897. A Nestore appellatur θεῶν μήτωρ ἀτάλαντος, γ, 110. — *Lycaonem, Priami filium, in Lemnum vendit, Cypr. p. 582, b.*
- Παφλαγόνες**, gens Asiae minoris, ἀσπίσταί, μεγαλύτερες, E, 577; B, 851 sqq; N, 656, 661.
- Πάφος**, ἡ, urbs Cypri, θ, 363; H. Ven. 59.
- Πειραίδης**, αο, Piraei f., Eurymedon, Δ, 228.
- Πείραιος**, Clyti f., Ithacensis, fidus Telemacho, ο, 539 sqq; ρ, 55 sq.; γ, 83; υ, 372.
- Πειριβοός**, Jovis f. ex Ixionis uxore, Ξ, 317 sq.; Polyortae pater ex Hippodamia, B, 740 sqq., ubi de nuptiis ejus turbatis a Centauris, sed pluribus ρ, 295-304. Eum viderat Nestor, A, 263. — *De ejus et Thesei in Orcum descensu, Min. fr. 4, p. 590.*
- Πείριπος**, Imbrasi f., Thracum dux, B, 844; Δ, 520, 525. Genit. Πείρω, Γ, 484.
- Πείσανδρος**, 1) Mæmali f., tertius dignitate inter Myrmidonas post Achillem et Patroclum, II, 193 sqq. 2) Trojanus, Antimachi f., occisus a Menelao, A, 122-144. 3) Alius Trojanus, ab eodem occisus, N, 601-641. 4) Ithacensis, Polycitoris f., prociis, σ, 298, sq.; χ, 243 sq., 268.
- Πεισηγορίδης**, αο, Pisenoris f., Ops, α, 429; β, 347; υ, 148.
- Πεισηγῶρ**, ορος, 1) Trojanus, O, 445. 2) Præco Ithacensis, β, 38. Tertium v. in Πεισηγορίδης.
- Πεισίστρατος**, Nestoris f., γ, 36, 400, 415, 454. Telemachum in itinere comitatur, 483; δ, 155; ο, 4, 6, 44 sqq., 131, 166, 202.
- Πελάγων**, οντος, 1) dux sub Nestore, μέγας, Δ, 295. 2) Lycius, E, 695.
- Πελασγικός**, Pelasgius, Jovis Dodonæi epitheton, II, 233. Πελασγικὸν Ἄργος, B, 681.
- Πελασγοί**, antiquissima gens Græciæ, in Thessalia; v. Πελασγικός: in Asia minore, ubi Larissam habent, B, 480 sqq.; K, 429; P, 288; in Creta, τ, 177.
- Πελίας**, αο, Neptuni f., frater Nelei, pater Alcestidis, B, 715. Ortus ejus et regnum describitur λ, 235-257.
- Πελλήνη**, urbs Achajæ, B, 574.
- Πελοπόννησος**, πείρα, H. Ap. 250, 290, 419, 430, 432.
- Πέλοψ**, οπος, avus Agamemnonis, Tantalus f., B, 104 sq., κλέπτει. — Πέλοπος νῆσος, Cypr. fr. 8, p. 593.
- Πενθεσίλεια**, Amazon, Thracia, Martis filia, Trojanis auxilio venit et fortiter pugnans ab Achille occiditur, Æth. p. 583, α, et fr. 1, p. 595. Eam sepeliunt Trojanæ et Thersites ejus amorem Achilli objicit, ib. p. 583, α.
- Πεπάρθος**, insula Ægæi maris, ἀρχιάλη, H. Ap. 32.
- Περαϊβοί**, V. Περραϊβοί.
- Πέργαμος**, ου, ἡ, arx Ilii cum templo Apollinis, E, 446 sqq.; Δ, 508; Z, 512; H, 21; Ω, 700.
- Περγασίδης**, ου, Pergasi f., Deicoon, E, 535.
- Περίβοια**, 1) Aecessameni filia, mater Pelegonis, Φ, 141 sqq. 2) Eurymedontis filia, mater Nausithoi, η, 57 sq. — *Hipponoi filia, Oleno destructa Ceneo data præmio, Theb. fr. 9, p. 588.*
- Περίγρης**, εος, Græcus, pater Bori, II, 177.
- Περικλῆμενος**, Nelei f., frater Nestoris, λ, 286. — *Neptuni f., qui Parthenopæum in bello Thebano occidit, Theb. fr. 8, p. 588.*
- Περιμήδης**, εος, 1) Græcus, pater Schedii, O, 515. 2) Socius Ulyssis, λ, 23; μ, 195.
- Πέρμορ**, Megæ f., Trojanus, II, 695.
- Περίφας**, αντος, 1) Ochesii f., παλώριος, occisus a Marte, E, 842-847. 2) Præco Trojanus, Epyti f., P, 323.
- Περιφύτης**, ου, 1) Trojanus, a Teucro occisus, Ξ, 515. 2) Coprei f., Mycenæus, ab Hectore occisus, O, 638 sqq.
- Περκώσιος**, Percoetes incolæ, B, 831; Z, 30; A, 329.
- Περκώτη**, urbs Troadis, B, 835; A, 229; O, 548.
- Περρῆσβοί**, gens Thessalia, B, 749 (ubi μενεπτόλεμοι τε Περραϊβοί); H. Ap. 218.
- Περσαίος**, pater Hecates, H. Cer. 24.
- Περσεύς**, ἦος, 1) Jovis ex Danae f., Ξ, 319 sq. 2) Nestoris f., γ, 414, 444.
- Περσερόνεια**, Proserpina, filia Cereris et Jovis, uxor Plutonis Jove concedente rapta, H. Cer. 2 sqq., 408 sqq., tertiam anni partem cum eo terens, 467 sqq.: sed v. ipsum Hymnum, ubi etiam Περσερόνη dicta 56, 361, 388, 405.
- Περικαλλῆς**, H. 12, 2; ἐπικὴν I, 565; κ, 491, 534, etc.; ἀγαυή, λ, 212, 225, 635, ubi ad terrorem mittit Γοργεῖν κεφαλὴν.
- Πέρση**, filia Oceani, ex Sole mater Circes et Ætææ, κ, 139.
- Περσηΐδης**, αο, Persei f., Sthenelus, T, 116, 123.
- Πετεών**, ὄνος, vicus Boeotiae, B, 500.
- Πετεώς**, ὦο, rex Athenarum, Menesthei pater, B, 552; Δ, 327, 338; M, 331, 355; N, 690.
- Πήλαιον**, τὸ, locus Troadis, N, 172.
- Πηδῆσιος**, Antenoris f., a Megete occisus, E, 69-75.
- Πήλασος**, ἡ, 1) urbs Lelegum in Troade, αἰπεινὴ, Z, 34 sq.; ubi rex Altes, Φ, 86 sq.; ab Achille expugnata, Γ, 92. — *Quod narrabatur in Cypris, p. 582, b. Conf. fr. 15, p. 594.* 2) Urbs Peloponnesi, ἀμπελόεσσα, I, 152, 294.
- Πήλασος**, 1) filius Bucollionis ex Naiade, occisus, Z, 21-28. 2) Equus Achillis tertius, mortalis, e Thebis abreptus, II, 152 sq.; occisus, 467 sq.
- Πηλεγών**, ὄνος, Axii fluvii ex Peribœa f., pater Asteropæi, Φ, 141 sqq.
- Πηλείδης**, αο et εω, Pelei f., Achilles, passim.
- Πηλείων**, ὄνος, idem.
- Πηλεύς**, εος et ἦος, filius Æaci, rex Myrmidonum, maritus Thetidis, pater unici filii Achillis, ἱππλάτης, II, 33 sq.; Φ, 188 sqq.; Ω, 534-546. Filia Polydora, II, 175. Dū omnes in ejus nuptiis cum Thetide, Ω, 60 sqq., dona dantes, arma, Σ, 84 sqq.; hastam, T, 387 sqq.; equos immortales, II, 380 sq., 867; P, 441 sqq.; Ψ, 277 sq. Phœnicem fugientem recipit, I, 479 sqq.; et Patroclum, Ψ, 84-90; et Epigeum, II, 570-576, quos filio comites dedit. Nestore et Ulysse ad eum venientibus, ut copias in bellum colligant, mittit Achillem generose monitum, A, 769-784; H, 125 sqq.; I, 252 sqq. Coman filii redituri Spercheo voverat, et hecatomben, Ψ, 144 sqq. Apud senem invita manet Thetis, Σ, 434 sq. Quam amatus ab Achille, λ, 494 sqq., et alibi. — *Cum Telamone Phocum interficit in altero bello Thebano, Atcm. fr. 5, p. 589. Nuptiæ ejus cum Thetide, Cypr. p. 581, b; et dona deorum, fr. 4, p. 592. Neoptolemum nepotem Troja redeuntem agnoscit, Nost. p. 584, b.*
- Πηληϊάδης**, αο et εω, Pelei f., Achilles, passim.
- Πηλῆσιος**, Pelei, Σ, 60, 441.
- Πηλιάς**, ὄδος, ex Pelio monte excisa, μελίη, II, 143; T, 390; Γ, 277; Φ, 162; X, 133.
- Πήλιον**, τὸ, mons Thessaliæ, εἰνόςφυλλον, B, 744, 757; II, 144; T, 391; λ, 316; H. Ap. 33.
- Πηνειὸς**, fluvius Thessaliæ, ἀργυροδίνης, B, 752 sq., 757; H. 20, 3.
- Πηνέλεος**, et Πηνέλεως, ω, unus ex ducibus Beotorum, B, 494. Pugnāt, N, 92; Ξ, 487 sqq.; H, 335; P, 597-600.
- Πηνελόπεια**, uxor Ulyssis, formosissima, Icarii filia, Telemachi mater, περίφρων, ἐχέφρων, κούμωον, πολύβορος. Absente Ulysse a procis plurimis ambitur, quos tela ad fœtus soceri senis texenda et per noctem solvenda ludi frustrat,

- β, 87-110, et alibi. Phemium de infelici Græcorum re-
ditu canere vetat, α, 328-364. Afflicta nuntio insidiarum
filio a procis structuram, a Minerva somnio recreatur, δ,
675-841. Telemachi reditus ei nuntiatur, π, 322-341;
quare jam procos sceleris accusat, 409-451. Telemachum
reducem amplectitur, ρ, 36 sqq., et procos increpat Ulys-
sem male vexantes, 492 sqq.; postea ipsum filium, qui
eum non tueatur, σ, 158-243. Cum ea loquitur Ulysses
solus, quem ad se vocaverat, τ, 47-307; somnium ejus,
508-553, et arcus ponendi consilium, 570 sqq. Lamen-
tatio ejus per noctem, υ, 57-94. Arcum in certamen pon-
it, φ, 1 sqq., et Ulyssi dari jubet, 311 sqq. Dormiens ex-
citatur ab Euryclea, de Ulysse ei non credens, ψ, 1-32;
quem difficulter nec nisi post signa evidentissima agnos-
cit, semper metuens ne fallatur, 32-230; sermones per
noctem, 231-343. Mane domum claudere jubetur, 349
sqq. Laudatur ab umbra Agamemnonis, ω, 192 sqq. —
*Mortuo Ulysse ad Circen abducitur a Telegono, ejus-
que fil uxor, Teleg. p. 585, a. Quod ex Nostis memo-
rat Eustath., fr. 8, p. 600. Idem ex Telegonia, p. 601,
a, præter Telemachum ei filium fuisse ex Ulysse Ar-
cesilaum.*
- Πήρηια, locus Thessaliæ, B, 766.
Πηρώ, οὗς, formosissima filia Nelei, soror Nestoris, data
uxor Bianti, λ, 286-297, coll. ο, 229-238.
Πηδύτης, Percosius, Z, 30.
Περὶη, regio Thessaliæ, ad Olympum, Ξ, 226; ε, 50; H.
Ap. 216; H. Merc. 70, 191. Περὶηθεν, 85.
Πιθέυς, ἥος, Æliæ pater, avus Thesei, Γ, 144.
Πιτυῖα, urbs agri Trojani, B, 829.
Πλαγκταὶ πέτραι, scopuli erratici, in freto Siculo, ut veteres
putant, μ, 60; ψ, 327.
Πλάκος, ἡ, Mysiæ mons. Eetion habitabat ὑπὸ Πλάκῳ
ὕλησση, Θήβῃ Ὑποπλακίῃ, Z, 396, 425; X, 479.
Πλάταια, Plataeæ, urbs Bœotiae, B, 504.
Πλαισθένης, οὗς, Helenæ filius, fortasse in Cypriis, fr.
21, p. 595.
Πλευρών, ὄνος, δ, urbs Ætolorum, B, 639; N, 217; Ξ, 116.
Πλευρώνιος, adj. Ψ, 635.
Πληΐαδες, αἱ, astrum, Σ, 486; ε, 272.
Πλούτος, (Cereris et Iasionis t.) divitias hominibus præbens,
H. Cer. 489.
Πλουτὸς, οὗς, nympa, socia Proserpinæ, H. Cer. 422.
Ποδαλείριος, Æsculapii f., dux belli et medicus, B, 732; A,
833.
Ποδάργη, Harpyia, mater equorum Achillis ex Zephyro,
Π, 150 sq.; T, 400.
Ποδάργος, 1) equus Menelai, Ψ, 295. 2) Equus Hectoris,
Θ, 185.
Ποδάρκης, εὖς, frater minor Protesilai, B, 704; N, 693 (με-
νεπτόλεμος).
Ποδῆς, οὗ, Eetionis f., amicus Hectoris, a Menelao occisus,
P, 575-590.
Ποιάντιος υἱὸς, Pœantis filius, Philoctetes, γ, 190.
Πολίτης, ου, 1) Priami f., speculator Trojanorum, B, 791-
794; N, 533-535; O, 339; Ω, 250. 2) Socius Ulyssis, x,
224 sq.
Πολυαιμονίδης, ου, Polyæmonis f., Amopaon, Θ, 276.
Πόλυκος, 1) Antenoridis f., A, 59. 2) Princeps Ægyptii, δ,
126. 3) Artifex apud Phæacæ, θ, 373. 4) Ithacensis,
pater Eurymachi proci, ο, 518; π, 345, 434, etc. 5)
Procorum unus, χ, 243; occisus, 284.
Πολύδαιμα, nobilis Ægyptiacæ, Thonis uxor, δ, 228.
Πολυδῆμων, Plutonius epitheton, pro nomine proprio est in
H. Cer. 17, 31, 404, 430, πολυσημάντωρ, κρατερός.
Πολυδεύκης, εὖς, Pollux, frater Castoris, πύξ ἀγαθός, Γ,
234-247; λ, 300-304; H. 33. Adde supra Κῆστωρ. —
- Ἀθάνατος, ἔκος Ἀρης, Cypr. fr. 2, p. 592; ἀεθλοφόρος,
fr. 8, p. 593.
Πολυδώρα, pulcra filia Pelei, Boro nupta ex fluvio Spercheo
peperit Menesthium, Π, 175-178. — *Meleagri filia, Pro-
tesilai uxor, Cypr. fr. 13, p. 594.*
Πολύδωρος, 1) Priami f. nothus, natu minimus omnium,
cadit sub Achille, Y, 407-420; Φ, 85-91; X, 46. 2)
Vetustus, quem Nestor Buprasii in certamine ludicro vi-
cit, Ψ, 637.
Πολυθερσείδης, ου, Polytheris f., Ctesippus, χ, 287.
Πολύτιος, 1) vates et princeps Corinthii, pater Euchenor-
is, cui mortem in bello Troj. prædixit, N, 663-670. 2)
Eurydamantis f., Trojanus, E, 148.
Πολυκάστη, filia regis Nestoris, lavat Telemachum jussu
patris, γ, 464-467.
Πολυκτορίδης, αὖ, Polyctoris f., Pisander, σ, 298; χ, 243.
Πολύκτωρ, ορος, 1) Ithaci frater, ρ, 207. 2) Hoc nomine
fingit personatus Mercurius sibi patrem, Ω, 397-399. 3)
V. Πολυκτορίδης.
Πολυμήλη, filia Phylantis, quam saltantem in festo Dianæ
adamavit Mercurius, Eudori mater, Π, 180-190.
Πολύμηλος, Lycius, Argeæ f., Π, 417.
Πολυνέικης, εὖς, Cædipi f., cum Tydeo Mycenis copias col-
ligit, Δ, 377 sq. — *Ejus filius Thersander, Cypr. p.*
582, a. Patri mensam et pocula apponit quæ ille non
vult, Theb. fr. 2, p. 587.
Πολύνοος, Tectonis f., nobilis Phæax, θ, 114.
Πολύξεινος, 1) Agasthenis f., θεοσείδης, princeps Eleorum, B,
623. — *Ulysem post reditum hospitio excipit et cru-*
tere donat, Teleg. p. 584 extr. et sq. — 2) Rex Eleusi-
nus, H. Cer. 154, 477.
Πολυξένη, Priami et Hecubæ filia, in Achillis tumulo
maclatur, H. Exc. p. 584, b.
Πολυπημονίδης, αὖ, Polyæmonis f., Aphidas, uterque ab
Ulyse fictus, ω, 305.
Πολυποίτης, αὖ, Pirithoi f., validissimus, Thessalorum par-
tis dux, B, 738 sqq., ubi ejus urbes et origo. Pugnāt, Z,
29; portas castrorum tuetur, M, 129-153, 182 sqq. Mas-
sam ultra omnes jacit in ludis funebribus, Ψ, 836-849.
— *Pedestri itinere redit, Nost. p. 584, b. ἄλιος, Ulys-*
sis filius ex Callidæ, regina Thesprotorum, et hu-
jus in regno successor, Teleg. p. 585, a.
Πολυρείδης, εὖς, Mantii f., Theoclymeni pater, vates, ο, 249-
256.
Πολύρρημος, 1) heros ex gente Lapitharum, Elati f., A, 264.
2) Cyclops ille immanis, Neptuni ex nympa f., α, 68-73;
ι, 403, 407, 446. Vide Κύκλωψ.
Πολυρήτης, ου, Trojanus, N, 791.
Πολυρόντης, ου, Thebanus, Autophoni f., dux insidiarum
in Tydeum, Δ, 395.
Ποντεὺς, εὖς, nobilis Phæax, θ, 113.
Ποντόνοος, præco Alcinoi regis, η, 178-182; θ, 65; ν, 49-53.
Πορθεὺς, εὖς, princeps Pleuronis et Calydonis rex, Agrii,
Melanis et Tydei pater, Ξ, 115 sqq.
Ποσειδάων, ὄνομος, Neptunus, Saturni f., Jovis frater junior
et minus sapiens, N, 354 sq., maris deus, O, 187-190.
Epitheta: γαιήχορος, ἐνοσίχθαιος, ἐνοσίχθων, κυανοχίτης,
et alia H. 21 et Ep. 6. Equestri quoque rei præest eam-
que docet homines, P, 307, 584 sq., H. 21, 5. Tempa
habet in Gerasto, γ, 177 sqq.; Ægis, N, 21; ε, 381; H.
21, 3; Helicæ, Θ, 203, seu Helicone, H. 21, 3; Y, 403
sqq., ubi sacrificium describitur; Onchesti: v. Ποσειδῶν.
Vestam frustra in matrimonium petit, H. Ven. 214 sqq.
Conspirat contra Jovem, A, 400. Muros Trojæ Laome-
doni struit et mercede frustratur, H, 452 sq.; Φ, 442-
460. Sponsor Vulcani pro Marte victo, θ, 344-356. Equos
immortales Peleo dedit, Ψ, 277 sq. Εὐρύστερνος, B, 479.
Iratus Græcis ob vallum, H, 415-464; quare ab Junone

- frustra rogatus, ut auxilium iis ferat, Θ, 198-211. Solvit equos Jovi, 440. Taurus ei immolatur, A, 728; atri tauri, γ, 5 sqq. Spectat pugnam e Sami cacumine, N, 1-16, et miseratione commotus, Calchantis specie assumpta, dures Graecorum vehementer incitat, 17-125, 208-238, 351 sqq. Agamemnonis animum confirmat, et ingenti clamore vires suscitatur heroum, Ξ, 135-156; et dormiente Jove aciem restituit, 354 sqq. Sed ab eo reprimatur, O, 41 sqq., 51 sqq. Graecis favet, γ, 34, contra Apollinem, 67 sq. Suasu ejus scorsum dii sedent, 132-150. Favet Aeneae, quem Achilli eripit, 291-348. Solatur Achillem de Xantho irruente, Φ, 284-299. Contendit cum Apolline, 435-469. Gyræam petram tridente ferit et Ajacem Oilei perdit, δ, 499-511. Vallum Graecorum cum Apolline diruit immissis fluviis, M, 17-35. Ulyssi inimicus ob excaecat filium Polyphemum, α, 20, 68 sqq. Navem ei frangit, ι, 283 sqq.; et ratem, ab Aethiopibus reversus, ad Phaeacum terram appellenti, 282 sqq., 375 sqq. Iratus de Phaeacum deductionibus, θ, 565 sqq., navem, qua vectus erat Ulysses, in saxum vertit, ν, 125-187. Nestor ei sacrificat, γ, 5 sqq., 43-61. Filius Nausithous, η, 56-62; Polyphemus, ι, 518 sqq. et alibi. Cum Tyrone, Enipei formam indutus, gignit Peliam et Neleum, λ, 241-255. — *Ejus filius Cygnus*, Cypr. p. 582, b. *Equi forma indutus genuit ex Erinnye Arionem equum*, Theb. fr. 6, p. 588.
- Ποσειδών, Neptuni templum, ζ, 266. Ποσειδώνιος ἄλσος, lucus Neptuni, Onchestus, B, 506; H. Ap. 230.
- Πουλυδάμας, αντος, Panthof f., dux et augur, ἀμύμων, A, 57. Consilium dat Hectori de fossa superanda, M, 60-80. Reditum a navibus suadet et male accipitur ab Hectore, 210-250. Qui ejusdem consilio copias dispersas colligit, N, 725-757. Pugnat, Ξ, 425, 449-463; O, 339, 518; Π, 535; P, 600. Suadet, ut, irruente Achille, omnes æ in urbe condant, Σ, 249-283; sed Trojani Hectorem potius audiant; quod dolet ipse Hector, X, 100-103.
- Πράκτος, fluvius Troadis, B, 835.
- Πράμνεος οἶνος, Pramnium vinum, A, 638; α, 235.
- Πριάμης, αο et εω, Priami f., de Hectore, B, 817, etc.; de Antipho, Δ, 490; de Doryclo, A, 489; de Polydoro, γ, 408, etc.
- Πρίαμος, Laomedontis f., rex Trojæ ultimus. Genealogia ejus, γ, 215-241. Epitheta: γέρον θεοειδής, μέγας, μεγάλῃ τωρ, ἐνιμελὴς, θεὸν μῆστορ ἀτάλαντος, H, 366. Carus Jovi, Δ, 44-49. Fines imperii ejus, Ω, 543-546. Phrygibus opem tulit contra Amazonas, γ, 184-189. Nonaginta filiorum pater, 493 sqq.; qui fere omnes in bello perire; reliqui post Hectorem cæsum, 249 sqq. Domus Priami, Z, 242-250. In muro cum senibus Græcos spectat, Γ, 111-244; fudus icit, 245-301. Inducias iniiri jubet ad corpora mortuorum cremanda, H, 365-420. Spectat Achillem ex turri, Φ, 526-538. Lamentabiliter precatur Hectorem, ut in urbem recedat, X, 25-78. Lucus ingens de occiso, 408-429. Corpus redempturus in castra Græcorum ad Achillem vehitur, Ω, 144-694; et exsequias in urbe facit, 713-804. Generis ejus extinctio, γ, 306. Troja passim dicta Πριάμοιο πόλις, Πριάμου ἄστυ. — *Occiditur a Neoptolemo in ura Jovis Hercei*, Il. Exc. p. 584, a; secundum Leschen, ad fores regiae, Il. parv. fr. 19, p. 599, a.
- Πρόδικος, Phocæensis, pro Minyadis scriptore habebatur, fr. 1, p. 590.
- Προδοῖον, opus, Areilyci f., dux Bæotorum, B, 495; occisus, Ξ, 450, 471.
- Πρόθοος, Tenthredonis f., dux Magnesiorum, B, 756-759, ubi urbes ejus.
- Προθών, ανος, Trojanus, Ξ, 515.
- Προῖτος, rex Argivorum. Antæe maritus, Bellerophonti in-
- sidias struens, Z, 157-178. — *Sisyphi nepos*, Thersandri f., Nost. fr. 5, p. 600.
- Πρόκρις, ιος, filia Erechthei regis Athenarum, uxor Cephal, λ, 321. — *A Cephalo per inscientiam occiditur*, Eryg. fr. 3, p. 589.
- Πρόμαχος, Alegenoris f., Bæotus, ab Acamante occisus, Ξ, 476 sqq.
- Πρόνοος, Trojanus, a Patroclo cæsus, Π, 399.
- Προτιάων, ανος, Trojanus, pater Astynoi, O, 455.
- Πρυμνέως, εως, nobilis Phæax, θ, 112.
- Πρύτανις, ιος, Lycius, occisus, E, 678.
- Πρωρεῖς, εως, nobilis Phæax, θ, 113.
- Πρωτεσίλαος, Iphicli f., princeps Phylacensis, ἔρως Ἀρτίος, μεγάλθυμος, mortuus temporibus Iliadis, B, 698 sqq.; N, 681; O, 705 sq.; Π, 286. — *Ab Hectore occiditur in escensione*, Cypr. p. 582, b. *Ejus uxor Polydora*, Meleagri filia, fr. 13, p. 594.
- Πρωτεύς, εως, deus marinus, Neptuni ὑπόδωμος, a Menelao in insula Pharo consultus, futura aperit, δ, 349-570.
- Πρωτώ, ος, Nereidum una, Σ, 43.
- Πτελεός, 1) urbs in Nestoris ditione, B, 594. 2) Urbs Thes saliae, λεχετοῖς, B, 697.
- Πτολεμαῖος, Græcus, Piræi f., Eurymedontis pater, Δ, 228.
- Πυγμαῖοι, populus ad Oceanum, a gruibus vexatus, Γ, 6.
- Πύθιος, Apollinis epitheton, H. Ap. 373.
- Πυθώ, gen. ὄνος, dat. θοῖ, ἡ, Phocidis regio Apollini sacra, ἡγαθέη, πετρήεσσα, B, 519, I, 405; θ, 80; λ, 581 (Πυθώδε); H. Ap. 183, 372 (ubi de nominis origine), 390, 517; H. Merc. 178.
- Πυλάδης, ου, δ, Strophii, f., Orestis amicus, ei adest in ulciscendo patre, Nost. p. 584, b.
- Πυλακίμνης, εως, rex Paphlagonum, prudens et fortis, B, 851 sqq., ubi ejus urbes. Occiditur a Menelao, E, 576-579. Flens intererat obsequiis filii sui, 658.
- Πύλοιοι, dux Pelasgorum Troicorum, B, 842.
- Πυλάρτης, αο, Trojanus, A, 491; occisus a Patroclo, Π, 696.
- Πυλῆνη, urbs Ætolica, B, 639.
- Πύλοιοι, Pyli cives, A, 248; E, 545; H, 134; A, 636, etc.; γ, 59, 31; ο, 216, 227. Eorum bellum cum Epeis s. Eleis, A, 671-762.
- Πυλογενής, εως, in Pylo natus, B, 54; Ψ, 303; H. Ap. 398, 424.
- Πύλος, δ, et ἡ, urbs et regio in Peloponneso occidentali, cui Nestor imperabat, ἡγαθέη, ἡμπαθείς, A, 252; B, 77, 591; I, 153, 295; Nηλῖος, A, 681; δ, 639; etc. Ab Hercule capta, A, 689 sqq. Res in γ ibi aguntur. Dives pecorum, ο, 226; ιερῇ, φ, 108. H. Ap. 398, 424, 470; H. Merc. 216, 355. Πυλόδε, A, 759; ν, 274, etc. Πυλόθεν, π, 323.
- Πύλων, ανος, Trojanus, M, 187.
- Πυρραῖχμος, ου, princeps Pæonum, B, 848; occisus a Patroclo, Π, 287-292.
- Πύρσος, Trojanus, A, 491. 2) Urbs Thessaliæ, ἀνεθμός, Δῆμητρος τέμενος, B, 695.
- Πύρις, Lycius, a Patroclo occisus, Π, 416.
- Πυριπλεγύδων, ανος, fluvius Orci, α, 512.
- Πύρρος, sic Neoptolemus appellatus erat ab avo Lycomedæ, Cypr. fr. 10, p. 593.

P

- Ῥαδάμανθς, υος, δ, Jovis ex Europa f., frater Minos, Ξ, 321 sq., ἔκνθος, habitans in insulis beatorum, δ, 564. Phæaces eum vexere in Eubæam, ut viseret Tityum, η, 323.
- Ῥεῖη, Saturni uxor, mater Junonis, H. Ven. 43; H. 11, I, Jovis, Neptuni, Plutonis, O, 187; Vulcani, quem Tethyi

- dat educandum**, Ξ, 203; Hecates, ἡέκατος, H. Cer. 60, 75. Adest Latonæ parturienti, H. Ap. 93. Cererem adductum mittit Jupiter, H. Cer. 442, 461 sqq., ubi Πέη λιπαροχρήδεμος.
- Γρεῖθρον**, portus in Ithaca, α, 186.
- Ῥηναῖα**, insula Delo vicina, πετρήσσα, H. Ap. 44.
- Ῥήγη**, pellex Oilei, mater Medonisi, B, 728.
- Ῥηξήνωρ**, opor, frater et socer regis Alcinoi, juvenis admodum, relicta unica filia, mortuus, η, 63 sqq., 146.
- Ῥήσος**, 1) Eionei f., rex Thracum, cum præstantissimis equis auxilio adveniens Trojanis, K, 435-441, prima nocte a Diomede cum 12 sociis occisus, et equi abacti, 470-525. 2) Fluvius Troadis, M, 20.
- Ῥίγμος**, Thrax, Piræ f., occisus, Γ, 484-489.
- Ῥίτη**, urbs Arcadiæ, B, 606.
- Ῥόδεα**, nymphe, Proserpinæ socia, H. Cer. 419.
- Ῥόδιος**, fluvius Troadis, M, 20.
- Ῥόδιοι**, Rhodi cives, ἀγέρωχοι, B, 654.
- Ῥοδόπη**, nymphe, socia Proserpinæ, H. Cer. 422.
- Ῥόδος**, insula, B, 654 sqq., 667 sqq., ubi urbes et partes ejus.
- Ῥοῶ**, οὖς, *Staphyli filia, ex qua Apollo genuit Anium*, *Cypr. fr. 11, p. 593.*
- Ῥύτιον**, τό, urbs Cretensis, B, 648.

Σ

- Σαβάκτης**, ου, daemon, καμίνφ δηλητήρ, Ep. 14, 9.
- Σαγγάριος**, fluvius Phrygiæ majoris, Γ, 187; Π, 719.
- Σαϊδήνη**, mons Æolidis, Ep. 1, 3.
- Σαλαμίς**, ἴνος, ἡ, 1) insula, B, 557; H, 199. 2) Urbs Cypri, H. 9, 4, εὐκτεμένη, Veneri sacra.
- Σαλμωνεύς**, ἦος, Æoli f., Crethei frater, λ, 235, ἀμύμων.
- Σάμη**, insula prope Ithacam, in ditone Ulyssis, α, 246; τ, 24; ο, 366; π, 123, 249; τ, 131; υ, 288; H. Ap. 429.
- Σάμος**, ἡ, 1) insula maris Ægæi, Ω, 78, 753. H. Ap. 41, ὠδρηλή. 2) Eadem quæ Σάμη, B, 634; παϊπαλόεσσα, δ, 671, 845; ο, 29. 3) Θρηάκη, Samothracia, N, 12 sq. (ὠλήεσσα); H. Ap. 34.
- Σαρδάνιον**, de risu Sardonio, υ, 302.
- Σαρπηδών**, ὄνος, et οντος, rex Lyciæ, Jovis f. ex Laodamia filia Bellerophonis, a partibus Trojanorum, B, 876, ἀντίθεος, χαλκοκορυστής. Genus ejus, Z, 196 sqq. Increpat Hectorem, E, 471-493. Pugnatur, 628 sqq.; M, 101 sqq.; 292 sqq. (ubi et socios oratione incitat); irrumpit in castra Græcorum, 397 sqq.; Ξ, 426. Mortem ejus prædicat Jupiter, O, 67. Pugnans cum Patroclo interficitur, Π, 419-503. Pugna sociorum de ejus corpore, 504-665, quod Apollo servat, et in Lyciam dat transferendum Somno et Morti, 666-683. Arma ejus a Patroclo capta, in certamen mittuntur, Ψ, 800.
- Σαρπηδών**, ἡ, insula Oceani, *Gorgonum habitatio*, *Cypr. fr. 18, p. 594.*
- Σατνιόεις**, εντος, torrens magnus in Troade, Z, 34; Ξ, 445; Φ, 87.
- Σάτιος**, Enopis f. ex nymphe, Trojanus, Ξ, 443.
- Σαίληνοι**, Sileni, cum nymphis, H. Ven. 263.
- Σειρήνες**, ὡν, et μ, 52, 167, Σειρήνοιν, Sirenes, omnia scientes, in litus cantu suavissimo allicientes qui prætervehantur, et occidentes; quas Circe consilio obsecutus evitavit Ulysses, μ, 39-54; 158-200; ψ, 326.
- Σέλαχος**, Trojanus, pater Amphii, E, 612.
- Σελήνη**, Luna, Pallantis filia, H. Merc. 99 sqq., vel Hyperionis et Euryphaessæ, H. 31, 4 sqq., Pandiæ virginis mater ex Jove, H. 32, 15, qui Hymnus in eam scriptus est.
- Σελήπιδης**, αο, Selepii f., Evenus, B, 693.
- Σελήεις**, εντος, 1) fluvius prope Ephyrum (Corinthus), B,

- 659; O, 531. 2) Alius Troadis ad Arisben, B, 839; M, 97.
- Σελλοι**, sacerdotes Jovis Dodonæi, Π, 234 sqq.
- Σεμέλη**, filia Cadmi, mater Bacchi ex Jove, Ξ, 323-325; H. 6, 1, 8, 57; 25, 2; 26, 5.
- Σήσαμος**, ἡ, oppidum Paphlagoniæ, B, 853.
- Σηστός**, ἡ, urbs Hellesponti, B, 836.
- Σθένελαος**, Trojanus, Ithæmenis f., occisus a Patroclo, Π, 586.
- Σθένελος**, 1) princeps Argivus, Capanei f., fortissimus socius Diomedis, B, 564; Δ, 367, 403 sqq.; E, 108, 241, 274, 835 sq. 6, 114; Ψ, 511. 2) Filius Persei, nepos Jovis, pater Eurysthei, T, 116-123. — *Tertius, Melanis f., Alcm. fr. 8, p. 589.*
- Σιδόνες**, Sidonii, πολυδαίδαλοι, Ψ, 743.
- Σιδονίη**, regio Sidonis, εὐ ναιομένη, υ, 285. Σιδονίηθεν, Z, 291.
- Σιδόνιοι**, αι, incolæ, Z, 290; δ, 84, 618; ο, 118.
- Σιδών**, ὄνος, ἡ, urbs Phœniciæ, πολύχαιλος, ο, 424. Artes ibi florent, Ψ, 743; Z, 291, ubi inde abducit Paris textrices; conf. 290. — *Occupatur a Paride ex Laconia redeunte, Cypr. p. 582, b.*
- Σικανίη**, Sicilia, ω, 307.
- Σικελός**, adj., Siculus. Γυνή Σικελή, ω, 211, 366, 389. Σικελοί, υ, 383.
- Σικωνίαν**, ὄνος, ἡ, urbs Peloponnesi, pars regni Agamemnonis, B, 572; Ψ, 299 (εὐρύχορος).
- Σιμόεις**, εντος, fluvius Troadis, Δ, 475; Z, 4; E, 774, 777; M, 22; Γ, 53; Φ, 307 sqq.
- Σιμοειστος**, Anthemionis f., Trojanus, magnus et pulcher, occisus ab Ajace, Δ, 474-489.
- Σίντιες**, veteres Lemni, Vulcanum suscipientes, A, 594; ἀγρίοφρωνι, δ, 294.
- Σίνων**, ὄνος, *Græcus, simulatus transfuga ad Troianos, ab hisque receptus, Græcis in Tenedo morantibus signa dat per noctem, Il. Exc. p. 584, a; Il. parv. fr. 14, p. 597.*
- Σίπυλος**, mons Phrygiæ, Ω, 615, ὅτι φασι νυμφῶν ἐμμεναι εὐνάς.
- Σίσυφος**, Æoli f., κέρδιοςτος ἀνδρῶν, princeps Corinthi. Genealogia ejus, Z, 153 sqq. De labore ejus apud inferos λ, 593-600.
- Σκαίαι πύλαι**, porta Trojana versus occidentem, Γ, 145, 149, Z, 237, 393; I, 354; Π, 712, 734, etc.
- Σκαμάνδριος**, 1) nomen proprium filii Hectoris, quem cives Astyanactem vocabant, Z, 402. 2) Strophii f., Trojanus, venationis peritus, a Menelao occisus, E, 49-58.
- Σκαμάνδριος**, adj., B, 465, 467.
- Σκάμανδρος**, fluvius Troadis, Ξάνθος a diis dictus, Γ, 74; δινηέας, βαθυδινήεις, ἡϊόεις, ἐύρροος, E, 36, 774; H, 329; A, 499; M, 21. Fontes ejus, X, 147 sqq. Ejus numinis sacerdos, E, 77. Cum Achille certat, Φ, 124-384; v. Ξάνθος.
- Σκάνδεα**, portus Cytheræ insulæ, K, 268.
- Σκάφρη**, urbs Locrensis, prope Thermopylas, B, 532.
- Σκύλλη**, filia Crataeis, portentum in freto Siculo, descriptum μ, 85-100. Quod bis evasit Ulysses, 223-261, 430-446; ψ, 328.
- Σκύρος**, ἡ, insula et oppidum in mari Ægæo prope Eubœam, αἰπεῖα, I, 664 (Εὐνήτος πολίεθρον); T, 326; λ, 509; H. Ap. 35. Σκυρόθεν, T, 332. — *Cypr. p. 582, a. Σκυρόνης, Il. parv. fr. 6, p. 596.*
- Σκῶλος**, vicus in Bœotia, B, 497.
- Σμάραγος**, daemon, καμίνφ δηλητήρ, Ep. 14, 9.
- Σμινθεύς**, εἰος, cognomen Apollinis, A, 39.
- Σμύρνη**, Ioniæ urbs, Αἰολίς, Ep. 4, 6; H. 8, 4.
- Σόλυμοι**, veteres incolæ Lyciæ, κυδάλμοι, Z, 184, 204; ε, 283.
- Σούτιον**, τό, promontorium Atticæ, γ, 278.

Επάρτη, regia sedes regni Laconici, dilecta Junoni, εὐρεταν, καλλιγύναικα, B, 582; Δ, 52; α, 93, 285; β, 214; λ, 460; ν, 412. Σπάρτηθεν, β, 327; δ, 10. Ibi aguntur res in δ, et parte o.

Σπειώ, οὗς, Nereidum una, Σ, 40.

Σπερμώ, οὗς, Anii filia, Cypr. fr. 11, p. 593.

Σπεργειός, fluvius Thessaliae, ἀκάμω, cujus filius dicebatur Menesthius, II, 174-176; Ψ, 142-149.

Στασίσιος, Cyprius, Cypriorum carminum auctor habitus; alii autem narrabant, hæc accepisse eum ab Homero in dotem filiae, p. 581, a. Conf. fr. 1, p. 592; 3, id.; 14, p. 594; 19, p. 595.

Στάφυλος, Bacchi f., Rheus pater, Cypr. fr. 11, p. 593.

Στέρνωφ, οπος, Melanis f., Alcm. fr. 8, p. 589.

Στέντωρ, ορος, præco, χαλκιοφώνος, E, 785 sq.

Στιχίος, dux Atheniensium sub Menestheo, N, 195, 691; — ab Hectore caesus, O, 329.

Στρατίνη, oppidum Arcadiae, B, 606.

Στρατίσιος, Nestoris f., γ, 413, 439.

Στρόριος, Trojanus, pater Scamandrii, E, 49.

Στύμφηλος, ή, urbs Arcadiae, B, 608.

Στύξ, γῆδος, ή, fluvius Orci, per quem jurabant dii superi, B, 755; Z, 271; O, 37; Θ, 369; ε, 185; κ, 514; H. Ap. 85; H. Merc. 519.

Στύρα, τὰ, urbs Euboeae, B, 539.

Σύμη, insula inter Rhodum et Cnidum, B, 671, Σύμηθεν.

Σύντρηφ, ἰβος, daemon, καμίνω δηλητήρ, Ep. 14, 9.

Συρίη, insula inter Cycladas, patria Eumæi, o, 402-414, ubi describitur.

Σπῆλος, Bucoli f., Atheniensis, pater Iasi, O, 338.

Σπῆγξ, γῆρος, de qua aliter ac reliqui tradebat Œdipodæ scriptor, fr. 3, p. 587.

Σχεδῖος, 1) dux Phocensium, Iphiti f., B, 517; occisus, P, 306 sqq. 2) Perimedis, f., O, 515.

Σχερίη, insula Phæacum, ἐρίβωλος, ἐρατεινή, ζ, 8; ε, 34; ν, 160; η, 8 sq., et plura 82-132.

Σχοῖνος, urbs Boeotiae, B, 497.

Σῶκος, Trojanus, Hippasi f., Ἰσῆθος φῶς, occisus ab Ulysse, Δ, 427-456.

T

Ταίναρος, s. Ταίναρον, promontorium Laconiae, ubi greges Solis, H. Ap. 412.

Ταλαμίνης, εος, princeps Mæonum, B, 865.

Ταλασιόνδης, σο, Talai f., Mecisteus, B, 566; Ψ, 678.

Ταλθύσιος, præco Agamemnonis, A, 320; Γ, 118; Δ, 192; H, 276; T, 196, 250, 267; Ψ, 897.

Τανταλίδης, ου, Tantali f., Pelops, Cypr. fr. 8, p. 593.

Τάνταλος, ejus pœna apud inferos, λ, 582-592. — Eadem in Nostis narrabatur, et cur immissa, fr. 10, p. 600.

Τάρνη, urbs Lydorum, ἐρίβωλας, E, 44.

Τάρταρος, Tartarus, εὐρύς, μέγας, ἡρώεις, βαθύς, Θ, 13, sqq., 481; H. Ap. 336; H. Merc. 256, 374. Titanes ὑποταρτάριοι, Ξ, 279.

Τάρρη, urbs Locrensis, B, 533.

Ταῦροι, Scythiae civitas, quo Iphigenia a Dianō transfertur, Cypr. p. 582, b.

Τάφιοι, incolæ insulae Taphi et propinquare minorum litorisque Acarnaniae, φιλήρετμοι, ληϊστορες, α, 105, 181, 419; ε, 452; o, 426; π, 426.

Τάφος, ή, insula maris Ionii, α, 417.

Τεγέη, urbs Arcadiae, B, 607.

Τειρεσίας, σο, Thebanus vates, de Circae consilio, κ, 492 sqq., 524 sqq., ex Orco evocatur ab Ulysse, et de multis consultatur, λ, 90-150, 478; μ, 267; φ, 251, 323. — Pro Calchante legitur in excerptis Nostorum, p. 584, b. Τεκτονίδης, σο, Teclonis f., Polynécus, θ, 114.

Τελαμών, ὄνος, Æaci f., frater Pelei, pater Ajacis majoris et Teucris, ἀγαυός, ἀμύμων, P, 284; λ, 553. — In bello Amazonum Melanippam occidit, Atth. fr. 3, p. 586. Cum Peleo Phocum interficit in altero bello Thebano, Alcm. fr. 5, p. 589.

Τελαμωνιάδης, σο, Telamonis f., Ajax, Θ, 267; A, 542; N, 709; P, 235, etc.

Τελαμώνιος, de eodem, B, 528, 768; Δ, 473; E, 610, 615, etc.

Τελφοῦσα, fons Boeotiae, ubi Apollo oraculum suum ponere voluit, frustratus a nymphea, H. Ap. 244-277; quam ulciscitur, 377-387. — Ad eam Neptunus ex Erinnye genuit Arionem equum, Theb. fr. 6, p. 588.

Τελφούσιος, cognomen Apollinis, H. Ap. 386, ubi narratur qua causa fuerit inditum.

Τεμέσις, urbs, ut putant, Italiae, ubi metalla effodiebantur, α, 184.

Τένεδος, ή, insula Aeolica, Apollini sacra, A, 38, 452; N, 33; λ, 159. Ab Achille est occupata, A, 625. — Eo adveniunt heroes, ibique Philocletes ab hydro vulneratur, Cypr. p. 582, b. Eo abeunt Graeci, ligneo equo constituto, II. parv. p. 583, b.

Τενθρηδών, ὄνος, pater Prothoi, ducis Magnesium, B, 756. Τερπιάδης, ου, Terpii f., Pheuius cantor, χ, 330.

Τευθρανία, Mysiae urbs. Eam pro Troja habentes Graeci vastant et redeunt, Cypr. p. 582, a.

Τευθρανίδης, ου, Teuthrantis f., Axyllus, Z, 13.

Τεύθρας, αντος, Graecus, ἀντίθεος, occisus ab Hectore, E, 705. Alius in Τευθρανίδης.

Τεύκρος, filius Telamonis f. ex pellice, Ajacis frater et comes, praestans sagittarius, ἀμύμων, pugnat, Z, 31, et plurimos occidit sagittis, Θ, 266-334; M, 336, 350, 371; N, 91, 170, 314 sq. (ἀριστος τοξοσύνη, ἀγαθός δὲ καὶ ἐν σταδίῳ δομῆν); E, 515; O, 302, 436-493; II, 511. In ludis funebribus certat sagitta cum Merione, sed preces oblitus aberrat, Ψ, 859-883.

Τευμησία ὀδῶπις, a qua Τευμησὶς vastata, Epig. fr. 3, p. 589.

Τευμησὶς, δ, Boeotiae oppidum, λεχαιοίης, H. Ap. 224.

Τευταμίδης, σο, Teutami f., Lethus, B, 843.

Τηθύς, ὄος, uxor Oceanī, μήτηρ, E, 201; Junonem educat, 302.

Τηλεγόνια, Eugammonis carmen, in Cyclo: v. p. 584 sq. et 600 sq.

Τηλέγονος, Ulyssis f. ex Circe, patrem quæsitum in Ithacā appellit insulamque diripit; cui quum armatus occurrit Ulysses, ab filio occiditur; errore intellecto patris corpus cum Telemacho et Penelope ad matrem avehit, et Penelopes fit conjux, p. 585, a. Ulyssi ex Calypso natus, nisi potius Τηλέδαμος, Eustath. ex Teleg., p. 601, a.

Τηλέδαμος. V. Τηλέγονος.

Τηλέμαχος, Ulyssis ex Penelope f., θεοειδής, πεπρωμένος, quo vix nato pater proficiscitur ad bellum, δ, 112. Proci resistere nesciens, a Minerva, Mentæ hospitis speciem induta, spe patris reduci excitatur, ad concionem habendam et iter ad patris explorationem suscipiendum impellitur, α, 113-328. Concio, β, 1-259. Minervam veneratur, quæ Mentoris specie astans, ei navem instructam et se comitem pollicetur, 260-295. Inde iter parat, matre inscia, 296 sqq. Est apud Nestorem γ, 12-480. Pheras venit, 487 sqq.; Spartam, ubi a Menelao egregie excipitur, δ, 1-619. Insidiæ procorum, 620 sqq. Cum muneribus et omnibus optimis dimissus, per Pheras et Pylum reddit, assumpto comite vate Theoclymeno, o, 1-300. Nave appulsa, ad Eumæum proficiscitur, 496 sqq.; π, 1-41; quem redditum nuntium militi matri, 150 sqq. Pater se ei cognoscendum præbet, de cæde procorum deliberant, 154-321.

Mæne in urbem profectus, matrem salutat, Theoclymeno hospite adducto, iter narrat, p. 1-165. Patrem mendici habitu advenientem videt et cibum dari jubet, 342 sqq., et deinceps loquitur et agit εἰρωνευόμενος. Matri respondet, s, 226 sqq. Prociis ab eo dimissis, 405 sqq., cum patre arma seponit, τ, 1-46. In concionem proficiscitur, υ, 144 sqq. Novæ a procis insidiæ frustra tentantur, 241 sqq. Secures statuunt ad arcum tentandum, φ, 101 sqq. Amandat matrem, 343 sqq. Cum patre procos interlicit, χ, 92 sqq., pro Phemio et Medonte deprecans, 330 sqq. Indignatur quod mater moretur agnoscere patrem, ψ, 96 sqq. Pugnat contra patres procorum, ω, 504 sqq. — *Infantulo mors intenditur, ut patris simulatio insanie patefieret*, Cypr. p. 582, a. *Patre mortuo a Telegono ad Circen avehitur, quam in matrimonium ducit*, Teleg. p. 585, a. *Quod ex Nostis affert Eustath.*, fr. 8, p. 600.

Τῆλεμος, Eurymi f., vates, qui Cyclopi fatum prædixit, ι, 507-512.

Τηλέπυλος, ἡ, fortasse nomen proprium urbis Laestrygonum, κ, 82; ψ, 318.

Τηλεπύδης, ου, Telephi f., Eurypylus, λ, 519.

Τηλεφος, *Herculis f., Mysiae rex, Graecis Teuthraniam pro Troja invadentibus resistit, vulneratur ab Achille, oraculo jubente Argos profectus ab eodem sanatur, et monstrator itineris est Graecis in expeditione Trojana*, Cypr. p. 582, a, b. *Ejus filius Eurypylus*, Il. parv. p. 583, b; fr. 7, p. 596.

Τήρεια, in Mysia, B, 829, Τηρείης ὄρος αἰπύ.

Τήρυγετον, mons Laconiae, περιμήκετον, ζ, 103; ubi Leda peperit Dioscuros, H. 16, 3; 33, 4. — *Cypr. fr. 8, p. 593.*

Τήρωνος, Laomedontis f., Υ, 237, ab Aurora raptus, H. Ven. 219 sq., et ejus maritus, A, 1; ε, 1.

Τίρυνς, υἱὸς, urbs Argiva, τευχίόεσσα, B, 559.

Τιτανομαχία, *carmen Cycli, cujus fragmenta v. p. 585.*

Τίτανος, mons Thessaliae, B, 735.

Τιταρῆσιος, fluvius Thessaliae, Peneo influens, non miscens se, ιμερτός, B, 751-755.

Τιτῆνες, Titans, Coeli filii in Tartarum detrusi, ὑποταρτάριοι θεοί, Ξ, 279; H. Ap. 335 sq. Jovis fulmen Τιτανοκτόνον, Batr. 282 sq.

Τιτῶδες, Telluris f. ingens, in Eubœa habitans, η, 324. Poena ejus in orco, ob lesam Latonam, λ, 576-581.

Τληπόλεμος, 1) Herculis f. ex Astyoche, occiso avo Licymnio in Rhodum fugit, unde cum novem navibus expeditioni Trojanæ interfuit, B, 653-670. Pugnat contra Sarpedonem, et occiditur, E, 628-669. 2) Damastoris f., Lycius, II, 416.

Τμῶλος, mons Lydiae, B, 866; Υ, 385, νηόεις.

Τρηχίς, ἵνος, ἡ, oppidum Thessaliae, B, 682. — *Apud Trachinios servantur obsides Ciani*, Min. fr. 4, p. 591.

Τρήχος, Aetolus, ab Heclore occisus, E, 706.

Τρίχη, urbs Thessaliae, ἱππόβοτος, B, 729; A, 202.

Τρίσπις, ου, pater Phorbantis, H. Ap. 211. Τρίσπιος 213.

Τριπτόλεμος, Eleusinius, πυκνιμήδης, cui mysteria sua docuit Ceres, H. Cer. 153, 474, 477.

Τριτογένεια, Minervæ epitheton, pro proprio nomine, Θ, 39; X, 183; Υ, 378. Τριτογενής H. 28, 4.

Τροϊζήν, ἦνος, ἡ, urbs Argolidis, B, 561.

Τροϊζήνος, princeps Thracis, Euphemi pater, B, 847.

Τροίη, regio Troadis et urbs, cujus oppugnationis dies aliquot fatales canuntur in Iliade. Epitheta, εὐρεΐα, εὐρύγυια, εὐρύπυρος, εὐτείχεος, ὤσιπυλος, ἐριζώλας, ἱερή. De muris v. Ποσειδῶν. Prius ab Hercule expugnata, v. Ἡρακλῆς. Conf. Σκακιά. Dives, I, 401 sqq. Ejus reges omnes recensentur, Υ, 215-240. Destructa memoratur in Odyssea passim. Τροίηθεν, Ω, 492; Υ, 257, 276, etc. Τροϊήνδε, Ω,

764; Υ, 268, etc. — *Capitur et incenditur*, Il. Exc. p. 584, a; *qua nocte*, Il. parv. fr. 14, p. 597.

Τροφώνιος, Ergini f., Delphici templi architectus, H. Ap. 296. — *De eo quædam narrabantur in Telegonia*, p. 585, a.

Τρωάδες, Trojanæ, Ὀκασίπελοι, Z, 442; H, 297; X, 105; Ω, 704. Εἰσὶν Τρωαί, Γ, 384, 411, 420; Z, 380, 385; X, 430, 434, 476.

Τρώες, Trojani. Epitheta : μεγάθυμοι, ἱππόδαμοι, κέντορες ἱππων, ἀγανοί, ὑπέρθυμοι, ὑπερρίαλοι, φιλοπτόλεμοι, ἀκόρητοι αὐτῆς, αἰχμηταί, πύκνοθαρηκταί, χαλκοχιτώνες, passim. Eorum duces et auxilia auxiliorumque duces, B, 815-877. — *Invadunt Graecos in escensione*, Cypr. p. 582, b. *Catalogus sociorum habebatur in iisd.*, p. 583, a. *Equum ligneum recipiunt, scisso muro*, Il. parv. p. 583 extr. *Varia consilia de eo*, Il. Exc. p. 584, a.

Τρωϊάς, ἄθος, Trojana, βαθύκολπος, Ω, 215; X, 514; Σ, 112. Adject. I, 139, 289; II, 831; ληΐδος Τρωϊάδος, v, 263.

Τρωϊκός, ἡ, ὄν, adj., K, 11; II, 369; P, 724, etc.

Τρωϊός, Priami f., ἱπποχάρμης, Ω, 257. — *Ab Achille occisus*, Cypr. p. 582, b.

Τρώϊος, η, ον, adj., E, 222; Θ, 106; N, 262; Ψ, 377.

Τρώος, ἡ, ὄν, adj., P, 127, 255; Σ, 179; Ψ, 291.

Τρώς, ὠός, 1) rex Trojanus, pater Ganymedis, E, 265; Υ, 230 sqq.; H. Ven. 114. 2) Alastoris f., ab Achille occisus, Υ, 463-471.

Τυδείδης, αο, et εω, Tydei f., Diomedes, passim.

Τυδεΐς, ἑός, Cenei f., princeps Aetolus, pater Diomedis, quem occisus in bello Thebano parvulum reliquit, Z, 222 sqq. Patria exul, Argis habitabat, Adrastii filiae maritus, Ξ, 114 sqq. Caduceator ad Thebanos missus juvenatur a Minerva, K, 285-290, et in ludicro certamine omnes vicit, deinde insidias fortissimorum superavit, Δ, 372-399 (ubi 384 accus. Τυδῆ); E, 800-808. — *Fugerat e patria, quia Ceneo insidiantes filios Melanis occiderat*, Alc. fr. 8, p. 589.

Τυνδαρεός, maritus Ledaë, pater Dioscurorum et Clytæmnestræ, λ, 298 sq.; ω, 199.

Τυνδαρίδαι, Tyndarei filii, Dioscuri, H. 16 et 33. — *Pari-dem hospitio excipiunt ἐν Λακεδαίμονι*, Cypr. p. 586, b.

Τυρσηνός, Tyrrheni, piratæ, Bacchum capiunt, H, 6, 8.

Τυρώ, οὗς, Salmonei, filia pulcerrima, Crethei uxor, quos filios pepererit ex eo et Neptuneo, Enipei fluvii formam induente, λ, 235-259. Avia paterna Nestoris, β, 120.

Τυφάων, monstrum δεινόν τ' ἀργαλέον τε, πῆμα, quod Juno irata genuit : v. H. Ap. 304-354.

Τυφώεις, ἑός, gigas ignivomus, a Jove percussus fulmine, et in Cilicia ἐν Ἀρίμοις sub terra jacens, B, 782 sq.

Τύχη, nymphea, Proserpinæ socia, H. Cer. 420.

Τυχίος, artifex sentorum Hylaensis, H, 220 sq.

Υ

Υάδες, septem stellæ in capite Tauri, Σ, 486.

Υάμπολις, oppidum Phocidis, B, 521.

Υδη, urbs Lydiae, Υ, 385.

Υλακίδης, ου, Hylaci f., fictus ab Ulysse Cretensis, ξ, 204.

Υλας, α, *Herculis amasius, perditus, a Cianiis queritur*, Min. fr. 4, p. 591.

Υλη, urbs Bæotiæ, B, 500; H, 221; E, 708.

Υλλος, fluvius Lydiae, ἱχθυόεις, Υ, 392.

Υπεροχίδης, ου, Hyperochi f., Ilymoneus, A, 672.

Υπείροχος, 1) Trojanus, ab Ulysse occisus, A, 335. 2) Alius, Eleensis, in Υπεροχίδης.

Υπείρων, ονος, Trojanus, E, 144.

Υπερβόρειοι, populus, H. 6, 29. — *De iis in Epigonis quædam legebantur*, fr. 2, p. 589.

Υπέρετα, 1) fons in Thessalia, B, 734; Z, 457. 2) *Ανθρα*

- sedes Phaeacum, antequam migrarent in Scheriam*, ζ, 4 sq.
 Ὑπερήνωρ, opus, Trojanus fortis, occisus a Menelao, Ξ, 516 sqq.; P, 24-30.
 Ὑπερσίη, urbs Argivorum, B, 573; o, 254.
 Ὑπεριονίδης, ao, Hyperionis f., Sol, μ, 176; H. Cer. 74.
 Ὑπερίων, opus, pater Solis, H. Cer. 26; H. 28, 13; 31, 3 sq., ubi est Terræ et Cœli filius. Ap. Hom. saepe de ipso Sole, ἡλέκτωρ, T, 398; H. Ap. 369.
 Ὑπέρλαος, *Melanis f., Alc. fr. 8, p. 589.*
 Ὑπέρρας, avτος, *Euryganæ pater, Œd. fr. 2, p. 587.*
 Ὑπνος, Somnus, frater Θανάτοιο, ἀναξ πάντων τε θεῶν πάντων τ' ἀνθρώπων, ab Junone imploratur, Ξ, 231-291, ubi v. plura; 354-361.
 Ὑποθήβαι, oppidum prope Thebas Bœotias, vel pars earum, B, 505.
 Ὑπονής, adj., Sub Neio monte situs, epitheton Ithacæ urbis, γ, 81.
 Ὑποπλαχίη Θήβη, urbs Troadis, Z, 397. V. Πλάκος.
 Ὑρίη, oppidum Bœotiæ, B, 496.
 Ὑρμίνη, oppidum Elidis, B, 616.
 Ὑρτακίδης, ou, Hyrtaci f., Asius, B, 837 sq.; M, 96, 110, 163.
 Ὑρτακος, princeps Trojanus, Arisbæ, Asii pater, N, 759, 771.
 Ὑρτιος, Gyrtae f., Mysorum dux, Ξ, 511 sq.
 Ὑψήνωρ, opus, 1) Trojanus, Dolopionis f., ab Eurypylo occisus, E, 76-83. 2) Alius, Hippasi f., ab Idomeneo, N, 411-423.
 Ὑψιπύλη, regina Lemni, ex Iasone mater Eunéi, H, 469.

Φ

- Φαέθουσα, *nympha, filia Solis ex Neæra, μ, 131 sq.*
 Φαέθων, opus, equus alter Auroræ, ψ, 246.
 Φαίδιμος, rex Sidoniæ, o, 117 sq.
 Φαίδρη, Minois filia, λ, 321.
 Φαίηκες, Scheriæ insulæ habitatores, ἀγαυοί, ἀμύμονες, μαγάθυμοι, φιλόξενοι, ναυσίκλυτοι. Prius habitabant in Hyperia, prope Cyclopes, ob quorum injurias Nausithous rex in Scheriam eos duxerat, ζ, 3 sqq. Eo appellitur Ulysses, ε, 34 sqq., 279 sqq. Habitant securi, ζ, 201 sqq. Urbs eorum, 262-272. Regia et proventus terræ, η, 81-132. Concio et festa, θ. Nomina principum, 110-120. Miræ naves, 556 sqq.; in quibus deducunt errantes in mari, invito Neptuno, 566 sqq.; π, 227 sqq.: qui navem eorum in saxum vertit, ν, 160-183.
 Φαίνοψ, opus, Asii f., senex Abydenus, plurium filiorum pater, E, 152 sqq.; P, 312, 583 sq.
 Φαινὼ, οὐς, *nympha, socia Proserpinæ, H. Cer. 418.*
 Φαίστος, Bori f., Lydius, ab Idomeneo occisus, E, 43.
 Φαιστός, ἡ, urbs Cretæ, B, 648; γ, 296.
 Φάληκς, ou, Trojanus, N, 791; ab Antilocho occisus, Ξ, 513.
 Φάρις, ιος, urbs Laconiae, B, 582.
 Φάρος, ἡ, insula proxime Ægyptum, δ, 354-359.
 Φανυσιάδης, ou, Phausii f., Apisaon, A, 578.
 Φειά, ἄς, urbs Elidis, H, 135.
 Φεΐδας, avτος, ductor Bœotorum, N, 691.
 Φειδιππος, Thessali f., dux insulanorum quorundam Grecorum, B, 678.
 Φειδων, avτος, rex Thesprotorum, ξ, 316-320; τ, 287-299.
 Φένεος, ou, ἡ, urbs Arcadiæ, B, 605.
 Φεραί, 1) urbs Thessaliæ, B, 711; δ, 798. 2) Urbs Achajæ, ut videtur, H. Ap. 427.
 Φερέκλος, ædificator navium Paridis, a Merione occisus, E, 59-68.
 Φέρης, ητος, Crethei f., Admeti pater, λ, 259.
 Φέρουσα, una Nereidum, Σ, 43.
 Φηγεύς, έως, Daretis f., Trojanus, E, 11-19.
 Φημιος, Terpii f., cantor, procis canit, coactus, α, 154 sq.,

- 321 sqq., 336 sqq.; ρ, 263. Ei parcit Ulysses, χ, 330-356.
 Φήρες, Centauri, λαγχήντες, a Pirithoo victi, B, 743. Ὅρες κάρσι, A, 268.
 Φηραι, urbs Messeniæ, ζάθει, I, 151, 293; γ, 488; o, 166, 296. Sing. Φηρή εὐκτιμένη, E, 543.
 Φηρητιάδης, ao, pro Φερητιάδης, Pheretis f., Admetus, B, 763; Ψ, 376.
 Φθειρών ὄρος, in Caria, ἀκρίτοφυλλον, B, 868.
 Φθίη, urbs et regio Thessaliæ, ditio Pelei, βωπιάνειρα, ἐκ βόλαξ, A, 155; B, 683; I, 253, 363, 475, etc. δ, 9; λ, 496. Φθίηνδε, A, 169; T, 330. Φθίηρα, 323.
 Φθίοι, Phthiotæ, N, 686, 693, 699.
 Φιλητορίδης, ou, Philetoris f., Demochus, γ, 457.
 Φιλοίτιος, bubulcus Ulyssis, fidelissimus, υ, 185-237, 354. Se ei cognoscendum præbet Ulysses, φ, 189-244, 368.
 Φιλοκτήτης, ao, Porantis f., princeps partis Thessaliæ, agrotus relictus in Lemno, B, 761-726; egregius sagittarius, θ, 219 sqq. Feliciter rediit a Troja, γ, 190. — *Hyrti ictu vulneratus in insula Tenedo, ob odorem gratæ in Lemno relinquitur, Cypr. p. 582, d. Post Heleni vaticinium a Diomede e Lemno reducit et sanatur a Machaone, II. parv. p. 583, d. Paridem in pugna singulari occidit, ibid.*
 Φιλομεδούσα, Areithoi uxor, mater Menesthei, βωπικς, H, 10.
 Φιλομηλίδης, ou, princeps Lesbii, solebat provocare hospites ad certamen; et sic interfectus est ab Ulysse, δ, 342-345; ρ, 133-136.
 Φιλύρα, 1) filia Asopi, mater Chironis centauri ex Saturno, *Titan. fr. 4, p. 585.* 2) Nauplii uxor, *Nost. fr. 6, p. 600.*
 Φλεγύας, natio Thessala, μεγαλύτερες, N, 302; Κρησιῶς ἐγγυθὶ λίμνης, ὕδαται, H. Ap. 278 sqq.
 Φλεγύας, ou, rex Thessaliæ, pater Coronidis, matris Esculapii, H, 15, 3.
 Φόβος, Terror, Martis filius, N, 299.
 Φοιβή, *Apollinis filia, Cypr. fr. 7, p. 593.*
 Φοῖβος, cognomen Apollinis, passim, rarius pro proprio nomine, ut γ, 39; A, 443, etc.
 Φοίνικες, V. alterum Φοίνιξ.
 Φοίνικη, Phœnicia, δ, 83; ξ, 291.
 Φοίνιξ, ικος, 1) pater Europæ, Minois et Rhadamanthi avus, Ξ, 321. 2) Amyntoris f., præceptor et amicus Adilias. Res suas narrat ipse, I, 447-495, legatus ad Achillem missus, 168 sqq. Ejus oratio, 432-619. Copias ducit sub Patroclo, γέρων ἱππηλάτα, II, 196. Assimilat se ei Mimer-va, P, 555 sqq. Restat apud Achillem lugentem, T, 311. Observat metam cursus in ludis, Ψ, 360 sq. — *In itinere mortuum sepelit Neoptolemus, Nost. p. 584, b.*
 Φοίνιξ, κος, Phœnicus. Φοίνιξ ἄνθρ, ξ, 288. Φοίνιες, ἀγαυοί, ναυτæ et mercatores, ν, 572 sqq. Ναυσικλυτοί, πολυπαῖπλοι, τρώκται, matrem Eumæi et ipsum ex Syria insula abducunt, o, 414-483.
 Φοίνισσα, Phœnicia mulier, ἀγλαὰ ἐργ' εἰδυῖα, o, 417 sq.
 Φόρβας, avτος, 1) princeps Lesbii, pater Diomedes concubinae Achillis, I, 661. 2) Trojanus, Ilianei pater, πολυμυλος, Ξ, 490. 3) Triopæ f., H. Ap. 212. — *Hic, pugil fortissimus, ab Apolline victus, Cycl. p. 601, d.*
 Φόρκυς, υνος, 1) deus marinus, pater Thoosæ, α, 72; φόρκυος λιμνή, ἁλίοιο γέροντος, in Ithaca, ν, 96, 345. 2) Phenopis f., ductor Phrygum, B, 862; P, 218; ab Ajace occisus, δαίφρων, 312 sqq. Accus. Φόρκυν, 318.
 Φρίκυμος λαοί, de Cymæis in Æolia, Ep. 4, 4.
 Φρόνιος, Ithacensis, pater Noemonis, β, 386; δ, 630, 648.
 Φρόντις, ιδος, mater Euphorbi ex Pantho, δία, P, 40.
 Φρόντις, ιος, Onetoris f., gubernator Menelai, moritur, γ, 279-285.

Φρύγες, populus Asiae, ἱππόδαμοι, αἰολόπωλοι, B, 862, Γ, 185; K, 431; H. Ven. 138.

Φρυγία, terra, ἀμπελόεσσα, Γ, 401; A, 184; Π, 719, Σ, 291; H. Ven. 112, εὐτείχιτος.

Φυλάκη, urbs Thessaliae, B, 695; N, 696; O, 335; λ, 290; ο, 236.

Φυλακίδης, σο, Phylaci f., Iphiclus, B, 705; N, 698.

Φυλακος, 1) Deionei f., pater Iphichi, ο, 231. Conf. Φυλακίδης. 2) Trojanus, Z, 35.

Φύλας, αντος, rex Ephyræ, pater Polymeles, Π, 181, 191. Φυλείδης, σο et εω, Phylei f., Meges, B, 628; E, 72; N, 592; O, 519, 528, etc.

Φυλεύς, ἥος, Augiæ f., διτ φίλος ἱπποτα, ob iram patris exul, Dulichii vivebat, B, 628 sq.; Megetis pater, K, 110, 175.

Ejus lorica, O, 530 sq.; hastæ peritus, Ψ, 637.

Φυῶν, οὖς, ministra Helenæ, δ, 125, 133.

Φώκαια, urbs Ioniæ, H. Ap. 35.

Φωκαῖς, ἶδος, s. Minyas, carmen in Cyclo positum, cujus fragmenta v. p. 590.

Φωνεύς, Thestoris f., ab nonnullis pro parvæ Iliadis scriptore habitus, fr. 2, p. 595.

Φωκῆς, Phocenses, B, 517 sqq., ubi eorum duces et urbes; O, 516; P, 307.

Φῶκος, Æaci f., in altero bello Thebano a Telamone et Peleo interfectus, Alc. fr. 5, p. 589.

X

Χαλκίς, (ἶδος, 1) urbs Euboræ, B, 537. 2) Alia, Ætoliae, B, 640. 3) Urbs Elidis, H. Ap. 425.

Χαλκιδοντιᾶς, ου, Chalcodontis f., Elephenor, B, 541; Δ, 464.

Χάλκων, ωνος, Myrmidon, pater Bathyclis, Π, 595.

Χάρης, ιτος, Gralia. Una, λιπαροκρήμνος, καλή, cohabitavit Vulcano, Σ, 382 sqq. Ὀπλότερι, Ξ, 267, 275. Veneri ministrant, θ, 363; H. Ven. 61; E, 338. Saltant cum Musis, H. Ap. 194; H. 28, 15, et Venere, σ, 192 sq. Decorum præbent, ζ, 18. — Cypr. fr. 11, p. 594, bis.

Χάρπος, princeps Symæ, insulæ, pater Nirei, B, 672.

Χάρψ, οπος, Hippasi f., Trojanus, ab Ulysse occisus, A, 426.

Χάρυβδις, ιος, monstrum marinum ad fretum Siculum, δεινὴ, ὁλοή, quam bis evitat Ulysses: v. μ, 101-113, 260, 428-441; ψ, 327.

Χάρων, ωντος, portitor Orci, Min. fr. 4, p. 590.

Χείρων, ωνος, δικαιοτάτος Κενταύρων, magister Æsculapii, Δ, 219, et Achillis, A, 831. Donavit Peleo hastam, Π, 143; T, 390. Conf. Ep. 14, 17. — Sacrificia, fuscjuran- dum et astronomiam antiquos docuerat, Titan. fr. 3, p. 595; a Saturno genitus, qui equi forma indutus cum Philyra consueverat, ib. fr. 4. Fraxinum scindit Peleo in hastam, Cypr. fr. 4, p. 592.

Χερσιδάμας, αντος, Priami f., ab Ulysse occisus, A, 423.

Χίμαιρα, monstrum in Lycia a Bellerophonte domitum, ἀμειμαχέτη, Z, 179-183; quod Amisodarus aluerat, Π, 328 sq. Δουώνυμος, H. Ap. 368.

Χίος, insula, παιπαλοέσσα, γ, 170-172; H. Ap. 38, 172.

Χλώρις, Amphionis filia, uxor Nelei, mater Nestoris, pulcerrima, λ, 281-286.

Χρομῖος, 1) frater Nestoris, λ, 286. 2) Dux sub eo in bello Troj., Δ, 295. 3) Priami f., a Diomede cæsus, E, 160-165. 4) Lycius, ab Ulysse occisus, E, 677. 5) Trojanus, a Teucro occisus, Θ, 275. 6) Lycius, P, 218, 494, 534, θεοειδής.

Χρόμις, ιος, dux Mysorum, B, 858.

Χρύση, urbs maritima Troadis, Apollini sacra, A, 37, 100, 391-431, 451.

Χρυστῆς, ἶδος, 1) Chrysæ sacerdotis filia, Agamemnonis γέρας ex præda, καλλιπάρης, patri restituta, A, 111, 182, 366-390, 439. — Cypr. p. 583, a. — 2) Nympha, Proserpinæ socia, H. Cer. 421.

Χρύσις, ου, princeps urbis Chrysæ, sacerdos Apollinis, redempturus filiam, rejicitur ab Agamemnone, A, 11-305.

Filia cum hecatombe reductitur, 430-479.

Χρυσόθεμις, ἶδος, filia Agamemnonis, I, 145, 287.

Ψ

Ψυρία νῆσος, Payra insula Ægæi maris, γ, 171.

Ω

Ὠγυγία, insula Calypsus, α, 85; ζ, 172; describitur η, 244-266; μ, 448 sq., ψ, 333.

Ὠκαλέη, oppidum Boeotiae, B, 501; πολύπυρος, H. Ap. 242.

Ὠκεανός, Coeli f., Tethys maritus, θεῶν γένεσις, Ξ, 201, 302. Flumen terram undique cingens, ἀκαλαρήειτος, βαθυρρύος, ἀφόρρος, βαθυδίνης, βαθύκολπος, passim. Ὠκεανόνδε, H. Ven. 68; H. 31, 16. — Ejus filia Melia, Cycl. p. 601, b.

Ὠκύαλος, nobilis Phæax, θ, 111.

Ὠκυρόη, nympha, καλυκώπις, socia Proserpinæ, H. Cer. 420.

Ὠλενίη πέτρα, in finibus Achajæ et Elidis, B, 617; A, 767.

Ὠλενος, ή, urbs Ætoliae, B, 639. — Destructa, Theb. fr. 9, p. 588.

Ὠμόδαμος, daemon, καμίνφ δηλητήρ, Ep. 14, 10.

Ὠραι, nymphae, Olympi portas administrantes, E, 749; Θ, 393. Junoni ministrant, 433. Venerem nascentem auscipiunt, χρυσάμπυκες, H. 5, 5 sqq.; saltant, 12 sq.; H. Ap. 194, εὐγρονες. — Earum vestes floreae, Cypr. fr. 14, p. 594.

Ὠρεΐθυνα, Nereidum una, Σ, 48.

Ὠρίων, ωνος, pulcerrimus, λ, 310, raptus ab Aurora, occisus a Diana, ε, 121-124. Relatus est inter sidera, Σ, 486-488; ε, 274, cum cane suo, X, 29.

Ὠρος, Græcus, ab Hectore occisus, A, 303.

Ὠτος, 1) Aloida, frater Ephialti, quocum vincit Martem, E, 385-391. Plura de his fratribus, v. λ, 305-320. — Cum Æoclo et fratre Ascræ urbem condidit, Atth. fr. 2, p. 586. — 2) Cyllenius, dux Epeorum, a Polydamante occisus, O, 518 sq.

Ὠψ, Ὠπος, Pisenoris f., Eurycleæ pater, α, 429-433; β, 347; υ, 148.